

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

KUMA

II

KUMA II
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

© 2018, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Orbay Orhan Emre

1. Baskı Ocak 2017, İstanbul
3. Baskı Mart 2018, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136
ISBN 978-605-4737-94-9

BASKI VE CİLT

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 34191

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No: 10 / A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

ŞUBE

Şükran Mah. Rampalı Çarşı No:49
Meram / Konya
0332 351 81 29
Sıla Kitabevi

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

Kuma

II

*Sazının her telinde halkın acısını basan, türkûleriyle içimizi
yakan, Anadolu'nun sesi Neşet Ertaş'a ithafen...*

Bozkırın tezenesini saygı ve rahmetle anıyoruz...

Bölüm 1

Bazı Kapılar Hep Kilitli Kalır

Beyaz masumiyetin simgesi seçilmiş, temizliğin şanı haline gelmişti. Beyaz örtülerden çıkma hayalleri süsleyen gelinlik de, paklanmış ölü bir bedenın sarıldığı beyaz kefen de kirlenmişti. Dünyanın kırıyla, insanoğlunun bencilliğiyle, zamansız hesaplaşmalarıyla kar beyazlar karaya gömülüyordu.

Sırtını dönerek kara gözleri yerde oturan ve kalkmamakta ısrar eden kadının üzerinde dakikalarca gezindi. Gelinlik ve kefen. Kefen giydirilmişti ancak muhatabı yanlıştı. “Ben kimseye kefen giydirmedim...” derken işaret parmağıyla karısını işaret etti. “Kendine o kefeni sen giydirdin!”

Sözün sonu, gidişin habercisi olur.

Şerwan Ağa kimselere bakmadan, haşın öfkesiyle karısının yanından geçip bahçeyi hızlı adımlarıyla geçti. Dışarı çıkıp kapıyı sertçe çarparak gerisinde kalan bütün kadınları kendine getirmişti.

Kefeni kendine Beritan giydirmişti. Hayatının oluşum sürecine müdahale etmediği gün, kefeni kendi eliyle ölçüp biçip giymişti. Şimdi bir mezarı kadar nefesi vardı. Toprak atan kocası, nefesini de alıp götürmüştü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zozan Hanım gelinine doğru yürüdü. Eğilip kolundan tuttu. Kara gözlerini acının gölgelediği şefkat sarmıştı. “Düşen gelinimi de, düşürülen gelinimi de ben kaldırıyorum,” dedi ve hamile kadını kendine çekip kaldırdı.

Kaynarhasının yardımıyla ayaklandı Beritan. Bütün yükler şimdi sırtında daha ağır, her şey gözünde daha büyük ve daha çözümsüzdü. . . Yırtıklarına yama yapacak terzi gerekti. İğne ipliğe dokunamayacak kadar kendini tanımaz hale geldi Beritan.

Zozan Hanım gelininin kolunu bırakmadan küçük odaya yürüttü. Az önce yaşananlar utanç vericiydi. Nitekim üzüntüsü hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar büyüktü. Beritan’ı asla görmek isteyeceği bir durumda bulmuştu. Delirmiş oğlunun yaptıkları asla kabul edilir değildi. Zozan Hanım misafirlerini uğurladıktan sonra oğlu geldiğinde konuşacaktı. Daha önce de hata yapmıştı ve hâlâ hatasından ders almamıştı.

İçeri girdikleri odanın kapısını kapatıp hamile gelinini oturttu. Bir zarar görmemiş olmasını umuyordu. Yarın hastaneye gönderecekti. Bir muayeneden geçmesi gerekti. “Bir yerin acıyor mu, Beritan?”

Başında duran kadının elini tuttu Beritan. Şu an kendi acısını duyumsamıyordu. Herkes onu yanlış anlayacaktı. O doğum kontrol hapını kullanmış olduğunu düşüneceklerdi. Yine bahtsızlığı kara yüzünü göstermişti. “Ben kullanmadım onu... Benim bir suçum yok, Allah şahidim. Onu ben istemedim...”

Zozan Hanım elinin üstüne elini kapayıp okşadı. “Biliyorum seni, Beritan. Senin suçun olmadığını da biliyorum.”

Bir anlığına kaynarhasının gözlerinin içine baktı. Onu yatıştırmak için söylemiş olabileceğini düşündüyse de gözlerindeki samimiyeti ve şefkati gördüğünde ufak bir rahatlama hissetti. “Ben onu atacaktım. Ama şanssızım ya...” Acıyla gülümsedi. “Birileri kesin görür diye hiçbir yere atamadım, benden bileceklerdi. Yine yanarım diye sakladım. Kardeşim geldiğinde *sen götür, at*, dedim ama...” Sonrasını bu kadın dahil herkes biliyordu.

Ayakta durmak yerine yanına geçip oturdu Zozan Hanım. Zamanında yaptığı uyarı bundan dolayı değil miydi? “Kızım, ben sana zamanında *ailene bu evde olan hiçbir şeyi anlatma, sen yanarsın*, demedim mi? *Ne oluyorsa bırak, bu evde, bizim aramızda kalsın*, demedim mi?”

Başı önüne düşen kadın, “Evet, dediniz...” diye kabullendi. Bütün bunları öngörseydi, o gün acısından ölecek olsa bile kız kardeşine hiçbir şeyi anlatmazdı. “Jinap...”

Sözünü kesercesine elini kaldırdı. “Ailen evinin içini bildiği sürece sen yanarsın. Kimse kızının üzülmelerini kabul etmez. Kimse kızı dertle tasayla uğraşsın istemez, Beritan! Bir daha bu hataya düşme. Evinde olan sana kalsın. Eltilerin var, görümcelelerin var. Onlarla hiçbir şey konuşamayacağını düşünme. Kendini bir kenara çekip hayatını köşeden izleme.”

“Berfin...”

“Ben Berfin’i de biliyorum. Hem o daha çocuk. Yaptı bir çocukluk, pişmanlığını yaşıyor.”

“Herkes gördü jinap. Yine ben...” Kendini savunma girişimi belli ki daha çok geciktirilecekti. Odanın kapısı açılmış, annesi yaşlı gözleriyle karşısında belirmişti. Yerin dibine girmek, bir daha kimseye görünmemek istedi.

“Kalk, gidiyoruz. Seni bu evden kovdularsa kalmayacaksın!” Sesi kızgın, bakışları hiddetli, yaşlı gözlerinde kırılmış gururu vardı. Kızını kuma vererek yakmıştı. Kendi elleriyle kızını yakmıştı ve bunun vicdan azabını son nefesine kadar çekecekti. Beritan’ı yerde gördüğünde aklını kaybetmişti. Kocasının onu sevmeyişini kabul edebilirdi, bu ev tarafından benimlenmemesini de kabul edebilirdi. Ancak hamile kızını yerlerde sürünsün diye gelin vermemişti.

Zozan Hanım ihtiyatlı bakışlarını Gule Hanıma çevirdi. Bir anne olarak bu tutumuna yerden göğe kadar hak veriyor ve anla-

1. Jinap: Amca karısı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yabiliyordu. Ancak Beritan'ı götürmesine katiyen izin vermeyecekti. "Beritan gelmeyecek, Gule. Beritan bu evin kızı, karında benim torunum var."

Kızı, kocası tarafından paçavra gibi atılıp evden kovulmuşken ki o hapın kızının hatası olduğunu bile bilmiyorken nasıl kızının bu evde kalmasını kabullenirdi? "Ben şimdi evinizden gideceğim, Zozan Hanım. Kızım da benimle gelecek. Ben kızımı sizlere onu elinizde oyuncığa çevirin diye vermedim."

Annesi ile kaynanasının arasında bir sürtüşme çıkmadan engel olmalıydı. Yerinden usulca kalktı. "Daye..." Dikkatini kendi üzerine çekti. Annesiyle göz göze gelince acı, en yalın haliyle gözlerine pıyda oldu. "Ben gelmiyorum... Ben evimde kalacağım..." Gidemezdi. Suçlu kendisi ve kız kardeşi iken gidemezdi.

Kızının söylediklerine şaşırdı Gule Hanım. "Beritan, bana kızını al, git, dedi."

Bir hata yaparsa, kocasının onu babasının evine göndereceğini biliyordu. O kahrolası doğum kontrol hapı bu yüzden hep kuytu köşede saklanmıştı. Beritan hayatının saatli bir bomba üzerine kurulu olduğunu şimdi daha iyi idrak ediyordu. Berfin'in hatası yüzünden gidemezdi.

Gelinin omzuna dokunup susturdu Zozan, yerinden kalkarak dünürüne doğru adım attı. "Gule Xanim³, ısrarını sürdürme. O hap kocasının rızası olmadan Beritan'a geldi. Getiren de senin kızın. Önce kızının hatasını düzelt."

"Kızım hapı verdi diye Beritan hamile haliyle yerlere mi atılacak, Zozan Xanim? Senin kızına bunu yapsalar sen göz mü yumarsın?" derken elleri titriyordu Gule Hanımın, az önceki görünümleri hâlâ anlamıyordu. Kızının yanında gelmesi gerekirken *ben gelmeyeceğim*, demesi akla zarardı.

Annesini dinlerse, kayınvalidesiyle aralarına derin bir uçurum girecek, bu zamana kadar korudukları dostlukları bozula-

2. Daye: Anne

3. Xanim: Hanım

caktı. Oturduğu yerden kalkarak annesine yürüdü. Bakışlarındaki yalvarış ifadesi yakınlaştıkça büyüyordu. “Dayemin...” derkenki yüz ifadesi büyük çapta sesine de yansımıştı. “Gelmem,” diyebilirdi. Söyleyeceği hiçbir şey yokken tek bir kelimeyi, söyleyeceği bütün cümlelerinin toplamı olarak seçti. *Gelmem... Gelemem...*

Kefeniyle bu evden çıkacaktı. Bir kere gelmişse, ailesi onu gelinliğiyle bu eve uğurladıysa unutmamalıydı ki kefeniyle çıkacaktı. Bugün giderse yarın bu eve geri getirilecekti. Ki o zaman her şey daha da sarpa sarmış olacak, bugünlerini bile arayacaktı Beritan. Şerwan’ı hafife almaması gerektiğini bir kez daha anlamıştı.

“Ben seni kuma vererek nasıl bir hata yaptım, Beritan?” Soruyu soran kadının hali perişandı. Pişmanlık dört bir yakasını sarmış, artık hiçbir şey yapamamanın çaresizliği elini kolunu bağlamıştı.

Kızının yalvaran bakışlarını gördüğünde anlamıştı Gule Hanım. Ne yaparsa yapsın, Beritan gelmeyecekti. Kızını kuma vererek yaptığı hatanın yüzüne bir kez daha tokat gibi çarpılmasıyla yaşlı kadın sırtını dönüp küçük odadan çıktı.

Buğulanmış gözleriyle annesinin gidişini izledi Beritan. Omuzları çökmüş, vücudundaki yaralar kalbindeki yaralarla kıyaslanamaz derecede acısını göstermişti. Beritan yere itildiği için değil, onu bu şekilde kovarken herkesin şahit olmasından dolayı utanç ve acı duyuyordu. Anlamadan, dinlemeden sadece gördüğü bir kutu hapla sürükleye sürükleye aşağı indirmesi, herkesi başında toplayacak sesiyle onu evden kovması... Bunların hiçbiri kabul edilir değildi. Şerwan affedilecek adam değildi!

Yanından geçip giden kaynanası görüş alanına girdiğinde, kadının tırnaklarını etine batırdı. Bu odada kalacak, annesinin gidişini izlemeyecekti. Kahrından anında düşük yapardı. Boğazından yük-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

selen hıçkırığa avuç içini bastırdı. Dışarıdan gelen seslere kulağını kapamak istedi. Nasıl yürüyecekti bu evlilik? En ufak bir sorunda dahi dinlemek gibi bir gayesi olmayan adamla bütün bir hayatı nasıl geçirecekti? Dinlemek şurada dursun, sonun felaket olacağını düşünmeden öfkesine yenilip kasırgasını estiriyordu. Üstelik yaptıklarının sonucunda pişman olup bir daha yapmayacağı sözünü veriyordu. Ve aynı sahne yeniden tekrarlanıyordu. Neden?

Sedirliğe oturan Beritan yüzünü avuçlarına gömdü. Gözünden akan her damlanın hesabını kendine sordu. Kulağına bahçeden yükselen kavga sesleri dolduğunda Beritan kafasını kaldırdı. Yanaklarındaki ıslaklığı silemedi.

“Kızım bana geldiğinde tekrar göndermeyecektim, Zozan. Ben kızımı bu ateşe tekrar atmayacaktım. Gittiniz, üzerine bebeği olmuyor diye kuma getirdiniz. Az önce gördüklerim nedir, Zozan?”

Beritan, Zivan Hanımın yükselen seslerini dinledikçe sessizce ağlamaya devam etti.

“Ben bilsem izin mi veririm sanıyorsun, Zivan?”

Küçük bir kutu bütün anlaşmaların bozulmasına sebep olmuştu. Önce annesiyle kaynanası, şimdi ise iki kız kardeşin tartışması... Lanet eden kadın daha ne kadar katlanacaktı, bilmiyordu. Bu gidişle kahrından sessizce can verecekti.

“Kuması bebek yapsın diye getirildi. Elinden bebeğe engel hap çıkıyor. Götüreceğim kızımı, Zozan. Bu evden götüreceğim, bir daha getirmeyeceğim.”

Beritan gözlerini karnına çekip kafasını gömdü. Hıçkırıklara gömüldü. İki annenin yarasına bugün tuzlar basılmıştı. Kardeşinin öfkeli kalkışı herkesin zararlı oturmasına sebep olmuştu. Eğer geldiği ilk dakikada geri gönderseydi böyle olmazdı. Dışarıda bir çöpe atsaydı bir şey olmazdı.

Ne var ki hayat, *sana daha çok güleceğim, Beritan*, diyordu. Kimin ahını almıştı ki ah çekmekten geri durmuyordu. Kimin

bedduasını almıştı ki gülmek haram oluyordu. Kim üzümüştü ki her defasında üzülmüyordu. Hıçkırıkları küçük odadan taşıp dışarıya kadar yükseliyordu.

“Allah’ım yardım et...” Kafasını kaldırıp yardım dilendi. Her bir gözyaşı yanağından süzülüp boynuna doğru ince birer çizgi çiziyor, acısını tenine kazıyordu. “Bana yol göster.. ne yapacağım...”

Kendini hiç bu kadar ezilmiş hissetmemişti. İkinci kadını ama ikinci bir kadının değeri kadar edemiyordu. Her şey sürekli ters gidiyor, mutlu olmak yarına erteleniyordu. Yarın olduğunda beklediği bütün mutluluklar burnundan geliyordu. Beritan daha önce bir tanıdığıyla ettiği sohbeti anımsadı. *‘Dağdağ üzerine koy, taşı taş üstüne diz, yel estir, sel getir. Ne olursa olsun, yuva üstüne yuva olmaz yavrum.’* Ezo ve Şerwan’ın yuvası üzerine Şerwan ve Beritan yuvası kurulmaya çalışılmıştı. Fakat zemini ne kadar sağlam olursa olsun, Beritan’ın yuvası uçurumun kenarıydı. Bebeğiyle uçurumun kenarında bir dala tutunuyorlardı.

Ezo’nun acısı varken Beritan mutlu olamazdı. “Unut, Beritan... Hayattan bütün beklentini kes... Umudun hep yarım, Beritan...” derken kendi kendine, derin bir hıçkırık yükseldi. “Umudun, uçurumun kenarı. Üfleseler umudun uçacak, sen düşeceksin.”

Her insanın hayatı bir parça anlamsız ve çözümsüzdü ve Beritan rutini bozmuştu. Üstüne iftira atıldığı günlerine geri dönmüştü. Kimseyle konuşmuyor, güçlkle yediği yemeği sadece bebeği içindi. İşi olmadığı müddetçe de odasından çıkmıyordu.

Her gece Şerwan Eroğlu’nu affetmeyeceği kararını pekiştirerek sabaha doğru ancak uyuyordu. Dün gibi sabahın erken saatinde gördüğü kocasını bugün yine aynı saatte uyanık bulmuştu. Bu sefer yanında Neçirvan vardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Konak üç gündür sessizdi. Herkesin üzerinde gerginlik vardı. Ezo ile aralarındaki gerginlik ve uzaklık daha fazlaydı. Ne oluyorsa sonucunda kocasını affetmeyen bir Beritan ve üzerine kuma geldiği kadınla aşılmaz mesafeler su üstüne çıkıyordu.

Misafir odasına geçmek için adımlarını attı. İki gündür görmezden geldiği, varlığını inkâr ettiği adamı yine aynı duruşuyla gerisinde bırakıyordu. Bazen kendini görmek istediğin yere gelirsin ve sebep senin kendi davranışlarındır ya, Şerwan Ağanın anlayacağını sanmasa da Beritan cılız umudunu tüketmeyecekti. Üzerindeki yoğun bakışların hissiyle gerilmiş, belli etmemek için omuzlarını dik tutmaya özen göstermişti. Misafir odasına girdiğinde gerginliğinden kurtulacağı kadar derin nefesini vermişti.

“Benim hatam da var ama en azından nasıl davranacağımı biliyorum...” Kendisiyle konuşmaya başlamıştı son günlerde Beritan. Şerwan Ağaya söylemediği her cümleyi kendine saydırarak bir şekilde içindeki acıdan kurtulmaya çalışıyordu. Ama bazı acılar dillendikçe yarayı kanatırdı.

Misafir odasının toplu olması Beritan’ın meşgalesini elinden almış, genç kadın kapının yolunu tutmuştu. Odadan çıktığında ise Şerwan Ağanın kardeş kalabalığıyla sarılması, kadın için kurtuluş olmuştu. Onu görmeden, ona görünmeden önlerinden geçebilecekti.

Hızlı adımları hemen karşı odaya doğru çevrildi. Nitekim Beritan kendisine kenetlenmiş bir çift kara gözün hissini bir jilet keskinliği kadar hissediyordu. Yine de adamın bakışlarından kurtulamıyordu. Kendilerine mahsus oturma odasına girdiğinde yalnız olacağı düşüncesi bertaraf edilmişti. Ezo ve Delal Sultanı odada beklemediğinden, gerginliği haddinden fazla artmıştı.

“Rojbaş, Beritan.”

“Rojbaş, Delal Sultan.” Anne şefkatini esirgemeyen kadına suratını asanmıştı ama sunduğu minik güzel tebessümü kısa sürmüştü. Zira Ezo’dan sabah hayırlarını da almıştı.

“Rojbaş, Beritan.” Ritüele uyan sesinde herhangi bir sıcaklık yoktu. Beritan karşılığını aynı duruşla verse de bir yanı aslında Ezo’dan çekiniyordu.

Ben bu evde sadece bir yüküm. Kendine defalarca tekerrür ettiği bu acı itirafı kimse duymamış, kimse karşı çıkmamış ve kuma kadın varlığına olan nefretini harlamıştı. Annesini aramış, telefona Berfin çıkmıştı. Yaptıkları yüzünden pişman olan ve bir saat boyunca ağlamaktan helak olmuş halde sadece özür dilemekle geçen bir telefon konuşmasının sonunda Beritan annesini de kaybetmişti. Bu evden adımını atsa olan ona olacaktı, adımını atmadığı için yine çaresizlik ikinci kadının yakasını sarmıştı.

Delal Sultan oturmasını söylediğinde, oturmayı akıl edebilen kadını izlerken hüznün yine ela harelerine dolmuştu. Acımak kesinlikle yoktu. Üzerine kuma gelmesine rağmen, karşı karşıya geldikleri halde yine de Beritan’a üzülmüyordu. Zira bir kadının çekeceklerinden daha fazlasını çekmişti.

Sen bana karımsın, demiştin... Üç gece önce kulağından kalbine vuran cümle yine taarruza geçerek Ezo’nun beynini istila etti. Doğum kontrol hapı yüzünden evden kovduğu kadın, karısı ve bebeğinin annesiydi. Onu yerde gördüğünde Ezo, kumasını değil, haksızlığın yapıldığı bir kadını görmüştü. Ve asla hak etmediği bir davranışa tabi tutulmuştu kadın.

Ezo burada birine hak verecekse o da hatalı olmasına rağmen yine Beritan olurdu. Şerwan bir kez daha o kadını incitmiş, kırmış ve üzmüştü. Üstelik karnında bebeği varken! Tabii Şerwan tarafına dönüp bakıldığında suçlu Beritan ve kız kardeşiydi. Berfin’in çocukluktan ziyade yaptığı yuva yıkan tehlikeli bir girişimdi. Ve girişimi neredeyse başarılı çıkmıştı. Zira Şerwan Ağa kuma karısıyla yine küslüğü oynarken, Ezo ile mesafeli hallerine bürünmüştü. Ezo’nun dudaklarıyla acıyla seğirdi. Mutluluğu Beritan ve Şerwan’a bağlanmıştı. Şerwan ve Beritan safhasında mutluluk var oldukça Ezo, kocasıyla bir nebze kadar gülüyor-

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

du. Yoksa.. Keder oyunu yine iki kadını buluyor ve kaçmalarına izin vermeden yakalıyordu.

Yakar top değildi. İki kız çocuğu değillerdi. Ateşli top onlara dönüyor, atışını yapıyor, iki kadın can yerinden vuruluyordu ve elenmiyorlardı. Bu oyunda elenmek yoktu. Bu oyunda topu atan Şerwan Ağa da değildi üstelik! Bu oyunda topu atan kader çıkmazıydı...

Günlerin katlanılamaz bir yavaşlıkta geçmesi, gecelerin asla tam anlamıyla sabah olamaması, bir kadının etrafında huzurun olmaması yüzündendi. Olaylar olur, sıkıntılar olur, dertler olur ama kadın kocasının elini tuttuğunda bütün bunların üstesinden beraber gelirlerdi.

Beritan'ın elinden tutan değil, elini iten bir adam vardı. Bir yanı hak verirken, bir yanı kesinkes itiraz ediyordu. Odada ne yaparsa kabul ederdi ama ailesinin önünde yaptığı davranış asla kabul edilir değildi. Gururunun ezilmişliğini şimdi bile taze bir kesikmiş gibi yeniden hissediyordu.

Bugün pazar günüydü. Tüm gün evinde kalıp dinlenen adamın konakta dolaşması, sesini sürekli duyması, geleceği zaman kaçacak yer araması yormuştu. Odasına kapanıp kafasını yastığına koyup uyanmamak ve sonsuzluğa sokulmak istiyordu. Seviyen adamın varası, seven kadını yoruyordu.

“Biraz uzan, yorulmadın mı?”

Eltisinin sesiyle irkilerek döndü. “Efendim?”

Dalgınlığından oldukça rahatsız olan Zilan, “Uzanmak, diyorum,” diye çıktı. “Hamilesin, diyorum. Bütün günü boş boş ayakta geçiştirdin, diyorum. Sana da, bebeğe de yazık, diyorum...”

Zilan'ın her çıkışmasında kadının gözleri şaşkınlıkla kırpıştıyordu. “Ben de biraz sakın olsan, diyorum.”

“Sen de her çiçeğe konan arı gibi şu evi gezmesen? Onlar en azından bize bal yapıyorlar Beri’cim.”

“Yani ben bal yapamadığım için oturayım.”

“Gidip gelmene gerek yok, otur oturduğı yerde, diyorum. Yani kaçma, diyorum.”

Beritan neyi kast ettiğini anlayınca kaşlarını çatı. “Ben kaçmıyorum.” Tepkisi ani olmuş, Beritan yersiz yere olmasa da kendi çıkışından rahatsız olduğu için sona affedici bir tebessüm yerleştirdi ama yemi yutmadı Zilan. Sahte gülümsemesiyle bunu yutmam bakışı attı. Zilan her günün sonunda kafasını kocasının göğsüne yasladığında, sadece ikisi olduğu için şükreliyordu. Ezo ve Beritan’ı gördükçe kendi haline şükrederek kocasına sarılıyordu. Bazen iki kadının ve Şerwan Ağanın halini konuşup kendilerine ders çıkarıyorlardı. Malum hap olayı gibi...

“Geldi mi Şerwan Ağa sana?”

Eltisiyle bu durumu konuşmak istemiyordu. Gerçi Zilan ile bu durumları aşmıştı ama bir yerde yine geri çekiliyordu. İçindeki kırgınlıkları paylaşmak zordu ki mahremiyeti zaten kalmazken bir de bu sorularla köşeye sıkıştırılmak hoşuna gitmiyordu. Bu yüzden, “Gelmedi,” deyip tek bir cevapla geçiştirdi. Konu kapan-sa fena olmazdı. Bakışlarından geçen acıyı gölgelemeyi başardı. Acısını insan içinde gizlemeyi öğreneli epey olmuş ve her defasında da başarıyla uyguluyordu. Lakin bu bile artık yoruyordu.

Sedirden hızla kalktı. “Bir odama gidip geleyim.” Eltisinin susmayacağını bildiği için yanından bir süreliğine kaçmalıydı. Hem ayağını uzatsa fena olmazdı. Belki annesini de arar, nasıl olduğunu öğrenirdi. Bugün onunla konuşmalıydı. Eltisinin konuşmasını beklemeden yerden kalktı, kamelyadan hızla çıktı. Acelesi varmış gibi davransa da kurnaz Zilan’ın yutmayacağını biliyordu.

Basamakları çıktı, avluya geçti. Çalışma odasından bir silüetin çıktığını görünce kafası aniden oraya çevrildi. Görmek istemediği, bugün itinayla kaçtığı, köşe bucak saklanıp durduğu ada-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mın endamı belirince kadının ilk tepkisi, kızgın göz bebeklerini kaçırmadan adamın kara gözlerine dikmek olmuştu. *Sana kızgın, kırgın, uzak ve ulaşılmazım, duy sesimi. Göğüs kafesimin içinde kırgınca pompalanan bu fakir kalbimi hisset. Beni duy adam, burada kırgın bir kadın var ve her gün ölüyor,* diyordu bakışları. Kızgınlık perdesini gözüne çekse de o perdenin altında kırgınlık da vardı ve Şerwan Ağa daha derin bakarsa görecekti. Beritan kendisine doğru gelen adamı sessizce izlemekle kaldı. Geliyordu ama ne için?

Dört adımlık mesafeyi bitiren adam, kızgın bakışlarını çekmeyen kadının dibinde bittiğinde, avlunun sessizliğini kocaman bir gerginlik kapladı. Çekilmez ve ağır bir hava ciğerlerine doldu.

Kocasının gözlerindeki pişmanlık ve istek parıltısı, Beritan'ın buz gibi bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. Af yoktu, özür kabulü yoktu, dinlemek yoktu, açıklama izni yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bu sefer vicdan yapmak yoktu. Bu sefer yelkenler suya inmeyecekti.

“Beritan...”

Ellerini durdurmak için kaldırdı. Adamın susmasıyla, zehir zemberek gibi bir cümleyi bir solukta döküp arkasını döndü ve odasına gitti.

“Sakın bana gelme, sakın bana Beritan, deme!”

Şerwan sırtını çevirip giden kadının arkasından bakakaldı. Beritan affetmeyecekti. Suçlu olmasına rağmen affetmeyecekti. Yaptığı hatanın üstünü örtüp, suçlu tarafı adam ilan edecekti. Şerwan kızgınlıkla homurdandı. Annesinin gitmesine izin vermemesi iyi olmuştu. Zira o anın öfkesiyle onu evden kovmuştu. Beritan'ın gitmesine izin verseydi –ki böyle bir şansı yoktu– gittiği anda yeniden gelecekti. Zaten çözülmemiş sıkıntı varken bir de bu üstüne eklenecek, Şerwan ve Beritan'ın evlilik süreci o anda bitecekti. Geriye sadece doğacak bebek beklenecekti.

“Şerwan Ağa.” Adını işitince yan tarafına doğru döndü adam. Sesine aşina olduğu kadın gelmişti. Elinde bir zarf tutmuş, kendi-

sine uzatıyordu. Sanki hemen verip gitmek istiyordu. Ciğerlerine soğuk havayı çekerek ellerini cebine koyup karısına baktı. Elindeki zarfı almak yerine kaşlarıyla işaret ederek, “O ne, Ezo?” diye sordu.

Omzunu silkti kadın. “Botan sana vermemi istedi. Sadece çekler, dedi ve gitti.”

Şerwan anlamışçasına kaşlarını kaldırdı. Ezo ile günlerdir belirsiz bir duvar aralarında varmış gibi sabahı sabah ediyorlardı. Konuşuyorlar, sarılarak uyuyorlar ama görünmez barikatı bir türlü aşamıyorlardı. Sarıldıkları halde barikat yıkılmıyordu.

“Almayacak mısın?” diye sordu Ezo.

Ellerini cebinden çıkarmadan sırtını döndü Şerwan. “Sen getir, gel.” Sesinde emirden uzak, minik bir istek tonu barınıyordu. Ezo’nun onu reddetmeyeceğini biliyordu. Şu menem barikatı kırmalıydı.

Çalışma odasına önce adam, sonra kadın girmiş, kapıyı arkalarından kapatmıştı. Masasına doğru yürüyen adamın sandalyesine oturmak yerine masanın kenarına dayanması kadını düşündürdü. Neden yanına çağırmıştı? Konuşacağı bir şey olmalıydı.

Elindeki zarfı bırakmak için masaya yürüdü. Üzerine kilitlenmiş bakışlara karşılık vermeyi sonraya bırakarak zarfı masaya bıraktı. Daha elini çekmeden, bileği Şerwan Ağa tarafından yakalanmıştı. Kendine doğru yavaş yavaş çekti.

Ezo, adamın istediği gibi yanına yanaştı. Bacaklarının arasında yerini aldı. Ellerini tutan sıcak büyük ellerine baktı. Tuttuğu zaman hiç bırakmayacakmış gibi tutan, her an yüreğine dokunan ve başkasına da ait olan elleri...

Şerwan bir bacağından güç alıp dururken, yaşadığı çalışma masasında duruşunu sağlamlaştırmak için biraz daha geriye doğru kaydıldı. Bir nefes alımlık kadar yakınında duran güzel karısına, bir menzil kadar uzakmış gibiydi.

Ellerini uzatıp yanağını avuçladı. Sistemati olarak el gözleri kapanmıştı. Yüzünün her karesinde gözlerini gezdirdi. Do-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kunan parmak uçları, kadının yüzünü ısıtıyordu. Kaskatı kesilen bedenini, teninde hissettiği sıcaklık ele veriyordu. Avucunu yanağından çekince, kadın gözlerini açtı. Ela harelerinde hüznün huzmesi peyda olmuştu.

Başparmağıyla kadının burnunun ucuna dokundu Şerwan. Burnunu çekip kafasını yana eğen kadının dudaklarından geçen gülüşü görünce, dudaklarının kenarı yavaş yavaş yukarı kıvrıldı. Barikata indirdiği darbe, küçük bir çatlak oluşturmuştu. O barikatı yok edene kadar darbeleri indirecekti.

“Burnunu sevmeme izin ver.”

Yüzünü çevirip adama baktı ama burnunu seveceği için değil. Ki o bana bak demenin üstü kapalı ifadesiydi. Gülümsemesini dudaklarında korudu. Besbelli Şerwan Ağa barış ateşini yakmak istiyordu. Arada küslük olmasa da mesafeyi aşmak istiyordu. Ve bunu günler sonra yapıyordu.

“İzin mi alman gerekiyordu?”

“Kaçıyorsun.”

“Kaçmıyorum, buradayım.”

Boynunu başparmağıyla severek hırçın kadını mayıştırdı. Kara gözleri üzerinde duraksız geziniyordu. Sanki elini çekse, Ezo da çekip gidecekti. İki kadının külfeti çok fazla hatta bazen taşınmayacağı derecede ağır oluyordu. Zorluklar gün geçtikçe yüzünü gösteriyordu.

Bazı kadınların yüzünde ağır bir hikâyenin yaşandığı savaşın izleri vardı, beklenmedik zaferlerin sindiği izler. Her detayında kazanmak için çırpınan izler... Her detayında kaybetmemek için direnen ama en sonunda ağır bir tahribat yaratan izler...

Ezo ve Beritan'ın yüzüne baktığında, ağır hikâyelerinin izlerini görüyordu Şerwan. Bazen kazanmalarına, bazen kaybetmelerine sebep olan bilhassa kendisiydi.

Kehribar gözlerini severek izledi. Barikat bir kez daha darbe almıştı. Yıkılmasına ramak kalmıştı ve Ezo, gözlerini bir an

olsun kaçırmadı. Severecek izleyen adamın kendisinde yarattığı etkiyle dili tutuldu, damağı kurudu, midesine krampolar girdi, nefesi o anda kesildi. Kehribar gözlerini zamansız gelen gözyaşı doldurdu.

“Benimsin...” diye mırıldandı Şerwan. “Yanım lasın...”

Duygu ilmeği boğazını talan etti. Evet, yanındaydı ve o bari-katı aşıyordu. Ezo aşmasına izin verecekti. Keza Şerwan’ın ken-disine yaptığı bir yanlış yoktu. Beritan’a yaptığı yüzünden Ezo mesafe koymuştu aralarına. Üstelik olanlar yüzünden Şerwan Ağa çekilmez bir kızgınlığa sahipti.

“Sakinleşmişsin...” derken alnını kocasının alınına yasladı Ezo. Gözlerini kapayarak bu anın sükûnetine sarıldı.

“Bir daha herhangi bir şey olduğunda varlığını benden esir-geme,” diyen adam ilk uyarısında bulundu. Beritan ile aralarında sorun çıktı mı, Ezo da anında aralarına setler çekiyor ve Şerwan setin arkasında kalıyordu.

Gözlerini açan genç kadın geriye doğru çekildi. Yanaklarının iç kısmını ısırarak kocasına baktı. Bu konuyu hiç konuşmamış-lardı ama Ezo konuşmadan duramayacaktı. “Hatamı anladın mı?” diye sordu. Sesi uzaklığını geri kazanmıştı.

Hatasını... Yanlışlarını... Öfkesini... Hakkını... Haksızlığı-nı... Her şeyiyle anlamıştı adam. Şu koca beş gün her şeyi an-lamasına yetmiş hatta artmıştı. “Anladım... Ama benim seninle konuşmak istediğim mesele o değil, biziz...”

Fakat kadının kapatmaya niyeti yoktu. Konunun ucundan bir kere tutmuştu. “Yaptığın affedilir değil. Beritan ne kadar hatalı olursa olsun. Bir kadın asla hak etmez o yaptığını. Daha önce de yaptın. Senden daha önce de bunu yapmamamı istedim. Yine yaptın ve yapmaya devam edecek öfkeye sahipsin. Şerwan, seni tanıyamıyorum. Eğer kadınlara eli kalkan biri olsaydın, eğer ka-dınlara değer vermeyen, kıymet bilmeyen biri olsaydın tüm bu yaptıklarını anlardım. Sen hiçbir zaman bir kadını aşığalamazsın,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

hele ki insanlar içinde hiç yapmazsın. Yani yapmazdın...” Tüm bu olaylara anlam vermesi artık güçtü. Gerçekten de kocasını tanıyamıyordu. “Beritan geldiğinden beridir bambaşka bir adama döndün. Yükün ağır, biliyorum. Bazen biz de yüküne basıyoruz ama bu, o kadını aşağılayacağın anlamına gelmez.”

Sitem eden kadını izlerken kendi benliğini özlediğini fark etti. O eski anlayışlı, kırmaktan kaçınan, zaman zaman öfkesine yenilse de bu kadar ileriye gitmeyen benliğini özledi. Artık arasa da o adamı bulamayacaktı. “Değiştiğimin farkındayım, Ezo. Olanların da farkındayım, yaptıklarımın da. Şimdi yükümü katlamak istemiyorsan, bu konuyu kapat.”

“Eğer Şerwan, Beritan seni affetmezse niye demem, hak veririm.” Konuyu son sözüyle kapattı. O gece bir kadına yapılan -kuması dahi olsa- haksızlıktı. Affedilir değildi ve ayıptı. Şayet hatasını anlamışsa bir daha yapmayacaktı. Ancak bundan emin olamıyordu Ezo. Şerwan yükleriyle gün geçirdikçe kendini kaybediyor, başka bir adama dönüşüyordu. Elini uzatıp kocasının yüzünü avuçları arasına doldurdu. Avuç içi ısındı, kalbi ritmini şaşırdı. Tek bir isteği vardı ve onu söyleyecekti.

“Ben eski Şerwan’ı istiyorum.”

“O öldü, Ezo.”

Bölüm 2

Meşaleleri Yakın

O eski adam gibi her şey öldürülmüş değildi. Her şey bitmiş, her şey sonlanmış değildi. Daha yarınlar vardı. Daha bugünler, yarınlara sağlam temel kurmak için kazmayı çakıyordu. O eski adam ölmüştü belki ama kimse daha ölmemişti.

Bir haftadan daha uzun bir süre önce bahçenin kapısından kırılgan ve kızgın ayrılan iki kadının, iki çaresiz annenin bugün konağa davet edilmesi gerekti. Çeyiz bahanesiyle barış meşalesi yakılacaktı. Zozan Eroğlu telefon görüşmesini iki gün önce yapmış, düğürlerinin gönlünü almıştı. Kıytırık bir gönül almaydı aslında gerçekleşen. Ne Zivan Hanım ne Gule Hanım isle o geceyi unutmayacaklardı.

Annelerinin gelmesini bekleyen iki kadın her zamankinden daha gergin, daha çekingen ve tedirgindi. Titreyen eller birbirine kavuşuyor, bakışlar kaçırılıyor, bir şeylerle uğraşma isteği içlerine doğsa da yerlerinden kıpırdamıyorlardı.

Beritan annesini aradığı halde annesi telefonlarını açmamıştı. Kız kardeşiyle konuşmakla kaldığı her seferde affedilmeyeceği gerçeği beynine vurulmuştu. Annesi *kovulduğu halde gelme-*

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

din, seni affetmeyeceğim, diyordu. Annesiyle nasıl yüzleşecekti şimdi? Az sonra bu eve ayak basacaktı hiç istemezken. Annesini biliyorsa, sırf kızı daha kötü olmasın diye geliyordu. Biliyordu ki Şerwan'ı affetmeyecek ve damadıymış gibi sevmeyecekti.

İki gelinin annesiyle beraber Zilan'ın annesi Ronya Hanım da olacaktı. Onu asıl geren ve endişeye sevk eden buydu. Ronya Hanım o gece de yanlarındaydı. Her şeye o da şahit olmuştu. Beritan ve kız kardeşi daha çok rezil olmuştu. Bu akşam ne yapacak, nasıl davranacak, en ufak bir fikri yoktu.

Dişlerini birbirine bastırarak titreyen ruhundan sıyrılmak istedi. Kapıları yüzüne kapanıyordu. Affedemediği kocasını o gün reddettikten sonra bir daha gelmemişti. Ne zaman bir ortamda karşı karşıya kalsalar bakışlarını çeken kadın oluyor, izleyip hiçbir şey yapmayan adam oluyordu.

Her gece yastığına kafasını koyduğunda buruk ve eksik hissediyordu. Bunun Şerwan'ın yanında olmamasıyla alakası yoktu. Zaten Şerwan hiçbir zaman tam anlamıyla yanında olamamıştı. Büyük bir parçası hep ilk kadınındaydı. İlk karısında, ilk gelininde, tek sevdasında, tek sevdiğinde, tek özlediğinde... Hiç kırmadığı, hiç yerden yere sürüklediği, hiç kovmadığı, hep savunduğu, hep hak verdiği, hep mutlu ettiği, hep saygılı davrandığı ve asla rencide etmediği ilk karısında idi. Her şeyin ilki ve güzelliği Ezo'da idi. Hiçbir şeyin nasip olmadığı kadın ise Beritan idi. Kendisini Ezo ile kıyaslayamazdı bile. Şerwan için ne değerini, ne sevgisini, ne saygısını. Kocasını bildiği adamdan tek istediği merhamet ve saygı iken, o bile olmadığından ve olmayacağından eksikti Beritan.

Kara gözleri usul usul Ezo'ya kaydı. Aslında kendisinden farksız olmayan kadına... *Kıyas edemem*, düşüncesiyle baktığı, kendisi gibi kahrın ve acının tükettiği kadına... Elleri titreyen, anneleri gelecek diye endişeye kapılan ve kendisi gibi ne yapacağını bilmeyen, her şeyi mecburiyetten akışına bırakan kadına...

Saçmalama Beritan, derken içinden, kendine kızarak düşüncelerini küfredencesine silip süpürdü. Ezo kocasını paylaşan kadındı. Üzerine kuma gelmesine rağmen, ne olursa olsun yine de onunla konuşan ve gülen kadındı. Eğer kini olsaydı o zaman bütün bu düşüncelerinde haklı olacaktı ama Beritan o kadının gözlerinde kendisine dair en ufak bir kin bile görmüyordu.

Kendisi hamileydi ve doğum kontrol hapıyla ilk kadının bütün yarasını deşmişti. Ona rağmen Ezo tek bir laf bile etmemişti. Gelip bana bunu nasıl yaparsın, bile dememişti. Üzerime kuma geldin, senden bebek istediler, bunu nasıl engellersin, diye sormamıştı. O geceyle alakalı tek bir cümle dahi ağzından dökülmemişti. Her ne kadar aralarında soğuk buzlar olsa da minnet duyuyordu Beritan. Ezo, acılarını anlıyordu ve üzerine gelmiyordu. Kavga etseler, bu konuda büyük bir düşmanlığa girseler de Ezo'yu yadırgamaz ve suçlamazdı. Zira suçlu olan kendisi ve kardeşiydi. Bu konuda suçlu olan Beritan idi.

İzlediği kadınla aniden göz göze geldi. Ezo onu izlediğini fark etmişti. Beritan içinden geldiği gibi sımsıcak tebessümünü sundu. Bu tebessümün altında teşekkür ve binlerce cümle vardı.

Ezo günler sonra ilk defa aldığı tebessüm karşısında kısa bir şaşkınlık yaşasa da çabuk sıyrılarak karşılığını tebessümüyle verdi. İlk meşale iki kadın arasında yakılmıştı. İçleri biraz olsun ferahlayarak ortamdaki muhabbete kulak kesildiler.

“Onu ben demedim. Dün sabah Vedat Ağabeyimle konuştuk. O da bana böyle bir cevap verdi,” diyen Şilan’ın kendini savunması, Ezo ve Beritan’ın dikkatini çekti. Konuşmanın başını kaçırıcıları için meselenin ne olduğunu bilmiyorlardı.

Zozan Hanım uzun eteğini süpürür gibi eliyle düzeltti. “Ben oğlumu tanıyorsam, Vedat öyle bir şey söylememiştir. Doğruyu söyle Şilan.”

Şilan annesine dönerek zaferle gülümsedi. “Ama oğlun benim yanımda çok rahat. Biz bütün sırlarımızı paylaşıyoruz daye.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Annesine gerçeği itiraf etmekten kaçınmadı. Şerwan ve Nêçîrvan Ağabeyleri haricinde geri kalan üçüyle en yakın dosttu. Tabii bunda kendi yaptıklarının etkisi de vardı.

Oturma odasının kapısı açıldı. Bütün kafalar oraya çevrildi. Kapının eşliğinde endamıyla Ronya Hanım belirdi. Her iki misafirden önce gelmişti. Zilan, annesinin genç halini yan yana geldiklerinde belli ediyordu. Herkesten önce yerinden kalkmıştı. Sanki aylardır görmüyormuş gibi hızlı adımlarıyla yanına yürümüş, hemen sarılmıştı. Malum gecede annesini doğru düzgün uğurlayamamıştı. Ki kırgın ve üzgün giden iki kadından sonra annesine daha çok asılmıştı. Nêçîrvan annesine böyle bir şeyi yapsa ya da kendisine, Zilan asla kaldıramaz ve kabullenemezdi. Çekip gidemezdi ama bir daha asla kocasına o eski Zilan olmazdı. Beritan'ın öyle bir lüksü de yoktu. Zaten zor bir durumdayken, zaten kuma olup her türlü zorluğa maruz kalırken kocasıyla arasını silemezdi.

“Hoş geldin daye...”

“Hoş buldum güzel yavrum.”

Annesini sıkıca kucakladıktan sonra içeri buyur etmişti. Ayaklanan ev ahalisi Ronya Hanımı karşıladı. Herkesi öpüp kucaklayan Ronya Hanım, Beritan'a geldiğinde duraksadı. Günler önce nişanda görüp beğendiği gelin hanım yoktu. Çökmüş ve ayakta durmaya çalışan kadının duruşu vardı. Sarıldıktan sonra geri çekildi. “Nasılsın güzel yavrum?”

O gecenin mahcubiyetini ve utancını yüzünde saklamaya çalışarak gülümsedi Beritan. “İyiym Ronya Yenge, sizi sormalı?”

Yaşlı kadın iyiym dercesine gözlerini kırptırdı. “İyiiz çok şükür. İlk tien geldim herhâlde.”

Zozan yanına oturması için buyur etti. “Evet, seni erken bekliyorduk.”

“Baba evime koşa koşa geliyorum, suç mu Delal?” Topu atan Ronya Hanım, ortamdaki gerginliği almak için yengesiyle uğ-

raşmaya koyuldu. Agir Ağa en büyük ağabeyiydi. Haliyle ölen babasının yerine geçiyordu.

Zozan topun kendisine gelmesiyle yerinde rahatça oturup her türlü savaşa otoriter haliyle hazırlandı. Ronya Hanımın olduğu yerde sözlü savaşa girmemek noksan olurdu. “Ee Delal söyle Ronya Hanıma, baba evine koşa koşa gelmesinden rahatsız mıyız?”

Delal Sultan düşünür gibi yaptı. “Valla ben rahatsız değilim.”

“Biz rahatsız mıyız yani, Delal?” diyen Zozan Eroğlu’nun sesi ve tavrı, Delal ile Ronya’nın anlayacağı tınıdaydı. Sert görünümlü ancak yumuşak. Kınayıcı ancak şakasından gayet iyi anlamış. “Ronya Hanım bize gelmesin mi istiyoruz?”

Delal Sultan ellerini iki yana çatı. “Valla o sizin aranızda bir dava. Ben Ronya’nın gelişinden rahatsız değilim.”

Zozan Hanım, görünçesi Ronya Hanımın sorgulayıcı bakışlarını cevaplayamadan kapı tekrardan açılmıştı. Eşikte bu sefer iki kadın duruyordu. Arkalarında kızlarıyla beraber.

Zivan Hanım ve Gule Hanım yan yana duruyorlardı!

İki kadının nefesi kesildi.

İki kadın için zaman durdu.

İki kadın yutkunamadı.

İki kadın hareket edemedi.

İki kadın zaman kavramını yitirdi, konuşmak için cebelleşti, yerlerine mih gibi çakıldı.

Yüzlerindeki keyifsizlik, odadaki herkesin dikkatini çekmişti. En başta da Beritan ve Ezo’nun. Anneleri birbirine bir şey demeden ayrı ayrı evden ayrılmışlardı. Acaba geldiklerinde bir konuşma mı geçmişti aralarında?

Beritan ve Ezo aynı düşüncelerle farkında olmaksızın kuşatılırken ve yerlerinden kıpırdayamaz halde sadece annelerini izlerken, gerilerinde kalan ev ahalisi misafirlerini karşıladı. Gerginlik elle tutulur derecedeydi.

Ezo bir ucundan, Beritan bir ucundan tutup yırtsa ve o gerginlik yok olsa, sorunsuz bir akşam olacaktı. Sorunsuz, samimi

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ve eğlenceli, gıpta edilir derecede aile yakınlığı ve dostluğu olacak, herkesin ruhu bir nebze rahatlayacaktı. Cenaze evine gelmiş gibi kimsenin yüzü düşmemiş olacak, suspus dudaklar gülmek ve güldürmek için çaba sarf edecekti. En küçük bir cümle bahane edilecek ve sırf ortamın sıcaklığını arttırsın diye gülünecekti. Bu bir kadının cümlesi de olurdu, bu genç bir kızın mahcubiyetinden fırlayan bir kelime de olurdu.

Dünürler çatışması bu evde ilk defa yaşanmıştı. Bir akşamda tek bir olay yüzünden -evin ortasına düşen şimşek gibi- iki aile dostluğunu bozmuştu. İki kız kardeş karşı karşıya kalmıştı. Kızları için, kahroldukları kızları için, dokunamadıkları kızları için, alamadıkları kızları için, bırakıp gitmek zorunda kaldıkları kızları için... Hiçbir şey için değil, tek bir gözyaşına dayanamadıkları, bağrılarına kor bir ateş düşürmüş kızları içindi.

Beritan aradığı kadının onu reddettiği her defasında annesini ne kadar çok sevdiğini ve özlediğini, bunun yanı sıra ne kadar çok kırdığını da anlamıştı. Gam vardı içinde. Annesi de gamına dem vuruyordu. Ona en ihtiyacı olduğu anda kabul etmemişti. Şimdi ona gidecek ve sarılacaktı. Herkesin içinde olmasını umursamadan sıkıca sarılacaktı. Belki ağlayacaktı. Ama ağlamalıydı. Herkes içinde ağlamak zayıf ve acınası sayılırdı. Tek başına ağladığın zaman da acınasıydın. Birisine ağladığın zaman da acınasıydın. Düşünceler, fikirler değişmiyordu. Ağlama eylemi bir tarafta yük boşaltımı olarak desteklenirken, diğer taraf ısrarla zayıflık olduğunu söyleyerek kınıyordu.

Herkes insandı. Herkes biraz ağlardı. Herkes çok ağlardı ama sonunda gülerdi. Herkes biraz olsun gülmeliydi...

Adımları düşüncelerine uydurarak annesine doğru yöneldi Beritan. Yörüngesine kocaman bir dünya girmişti. Büyük bir sevgiyle ve şefkatle dolu anne adını almış güzel kadın... Kendini o koca dünyanın sadece bir ada parçası kadar kısmına sığdırmak için kollarını açıp annesine sarıldı.

“Hoş geldin annem...” diyen sesi buruk ve kırılmıştı. Kolları ürkek ve çekingendi. Yüreği hasret dolu, anne sıcaklığına muhtaçtı. Kollarını sardığı anda yarasına sürülmesi için merhem tüpü ağzından çıkarılmıştı. Annesi sarıldıkça merhem sürecekti.

“Hoş bulduk kızım...” derken sesi kızına karşı yumuşamış, kolları sımsıkı sarmıştı. Gule Hanım kızına yapıları, söylenenleri, tavırları asla unutmayacak ve günü geldiğinde de hatırlatacaktı. Bu evden gittiğinden beridir hiçbir yere sığamıyordu. Kızını düşünmediği an yoktu. Berfin’e hayatı o geceden beri zehir etmişti. Ablasının başını yakan Berfin’di. Şerwan’a bu yönden hak verirken, kızını çekiştirip evden göndermesi asla affedilir değildi.

Zivan Hanım kız kardeşiyle hâlâ sorunluydu. Bir nebze bile ileriye gidememişlerdi. Kızının neler çektiğini bilir, hisseder, bağı yanarken o gece gördüklerinden sonra ne kendini affetmişti, ne kız kardeşini, ne yeğenini. Beritan’a yapıları da affetmiyordu. O gece kızı sürüklenmiş, evden kovulmuş gibi hissetmişti. Ancak Beritan’a hatasından dolayı da kızgındı. Ancak kızına sarıldığında herkes, her şey silindi. Bir evlada sahip olması için duadan dönmeyen dili, artık mutlu olsun diye dönüyordu. O geceden beridir aklını sadece kızı almıştı.

Ezo annesine sarılır sarılmaz omzundaki derdin hafiflediğini hissetmişti. Teyzesiyle tartışmasından sonra sadece bir kez konuşabilmişlerdi. Sadece bir kez. *Beni düşünme, olanlar oldu artık*, demişti. Kumasının hatta kaynanasının dahi hatalı olmadığını söylemişti. Yine de bugün hiç olmadığı kadar korkmuştu. Ki o korku hâlâ geçerliydi. Annesi o korkusunu gidersin beklentisine girdi. Annesi onu kaldırırdı. Anne her şeye yeterdi. Bazen sesi, bazen nefesi, bazen tavsiyesi, bazen sadece kollarıyla sarmalaması... Anne şefkatti. Kızı annesine bağımlıydı. Sarılırken konuşmaya başlamıştı. Kulağının dibinde çınlayan çatlak sesi bile huzur veriyordu. Derdinden sıyırmıyordu lakin yükünü hafifletiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Anne dağ gibiydi; yıkılmaz ve yıkmazdı.

Anne dağın uçurumundaki köprü gibiydi; seni düşürmezdi.

Anne dağın çevresini saran kalkan gibiydi; seni korurdu.

Ezo geri çekilerek annesini oturması için bıraktı. Nefesini tutarak Gule Hanıma doğru yürüdü. Beritan da kendi annesine doğru geliyordu. Ezo, yaşlı kadının mahcubiyetini yakınlaştıkça fark etmişti. Gule Hanım kızı için ne kadar kızsın, ne kadar üzülürse üzülün hatanın farkındaydı. Berfin'in yaptığı ayıbı örtemiyordu.

Berfin... Zozan Hanım özrünü dilesin, kızlarla arasında sıkıntı kalmayın diye annesinden onu da getirmesini istemişti. Ezo tebessüm ederek sarılmış, halini hatırını sormuştu. Beritan da annesi gibi mahcubiyetle Zivan Hanıma sarılmıştı. Ne yaparsa yapsın, bu kadına gerçek anlamda gülemiyordu. Hep uzak ve hep kendini suçlu hissediyordu.

Anneleri yerine oturmuş, Ezo ve Beritan ayakta kalmıştı. Kahve bahanesiyle bu odadan kaçabilirlerdi. Çeyizleri getireceğiz diyerek de kaçabilirlerdi. Kaçmaları gerekti. Belki de konuşmaya ihtiyaçları vardı. Meşaleyi Beritan yakmıştı, Ezo eline almalıydı.

“Biz...” diyerek yutkundu ve kalabalığın dikkatini üzerine çekti Ezo. “Biz kahve yapıp gelelim. Beritan... Bana yardım eder misin?”

Evet, bazen ateş can yakmak için değil, barış için yakılırdı. Bugün ateşler barış için yakılıyordu. Beritan kafasını salladı. “Tabii Ezo, hemen...”

İki kadın kalabalığa tebessüm ederek odadan beraber çıktı. Mutfağa giden iki kadın sessizdi. Birbirlerine bakmıyor, sadece önlerine bakıyorlardı. Mutfakta konuşan Zehra ve Ayşe'ye gülümseseler de kim önce ne konuşacağını bilmiyorlardı. Sessizlik kahve fincanları hazırlandığında da sürdü. Cezveye ölçekler doldurulduğunda Beritan yaptığı işi dikkatle izliyordu. Aklı başka

yerlere kaymadan, aniden hatırladığı gerçekle sarsıldı. “Ezo...” diye seslendi. “Biz kızlara sarılmadık.”

Ezo elindeki kaşıkla karıştırmayı bıraktı. “Aa...” derken yüzü şaşkınlıkla asıldı. “Kızlar da gelmişti, değil mi? İnan gözüm onları görmedi.”

Dudaklarını ısırıp bıraktı Beritan. “Benim de...”

Kaşıkla cezvedeki kahveyi karıştıran kadın dalgınlıkla açıklamada bulundu. “Gergindik... Zor bir akşam olacak...” derken zor kelimesini bastırdı. Zor ve umuyordu ki aşacakları bir akşam olacaktı.

“Hapı...”

Kaşığın cezvenin ağzına iki kere vurulmasıyla Beritan konuşmasını kesti. Ezo kendisine bakmıyor ve önündeki işe odaklanmış duruyordu. Kaşığı vurması kasti bir hareketti. Ama neden? Beritan bu konuda açıklama yapma gereği duyuyordu. Arkasında oluşan patırtılarla dikkati oraya yoğunlaştı ve Ayşe ile Zehra’yı gördü. Beritan kendilerini dinlemediklerini ve izlemediklerini bildiği halde onların yanında bu özel konuşmayı yapmaması gerektiğini anladı. İki kadının varlığını tamamiyle unutmuştu.

“Bardaklara suyu doldurmamışsın...” diyen Ezo’nun sesinde sakın ancak nefesinde kesiklik vardı. Sanki nefes alamıyor ama bununla başa çıkarmış gibi konuşmak istiyordu.

Beritan sürahiyi alıp boş bardakları doldurdu. “Kahveyi nasıl içeceklerini sormadık.” Konuyu dağıtarak havadan sudan bir muhabbet ortamı oluşturmaya çalıştı. Zira bu sessizlikte kahve dahi tadıyla pişmezdi.

Ezo ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Amansızca gülümse-di. Evet, her ne kadar suçlu bir kadın varsa karşısında, o kadar da mağdurdur. Ne kadar yanlışsa, o kadar da doğrudur. Ne kadar çaresizse, o kadar da şaşkındı. “Kalabalıkta orta şekerli her daim idealdir, Beritan. Kalabalığa tek tek nasıl içeceklerini mi soracağız?”

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

Hatasını fark edince ela gözleriyle kendisine sırttan kadına utangaç edasıyla güldü. “Ah doğru, orasını unutmuşum.”

“Bu akşamlik idare etsinler. Nasılsa kızları her gün onlara istedikleri gibi pişiriyor.”

Beritan çay için Zehra’dan demliği yıkamasını istedi ve Ezo’ya döndü. “Jinap Zozan sade içer,” diye hatırlattı.

“Annem orta içer, annen az şekerli içer, Ronya Yenge çok şekerli içer. Delal Sultan kahveyi o kadar sevmez. Zilan’ı biliyorsun ki misafir kalabalığında her türlü kahve içer. Elif, Jiyan, Berfin...”

Beritan teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Tamam Ezo, bir şey demedim.”

“Bence gidip onlara nasıl içeceklerini sormalısın,” diyerek şaka yollu gönderme yaptı Ezo.

Düşünçesi bile korkunç geldi Beritan’a. Yüzü korkuyla buruştu. “Olmaz, orta kahve her şeyden daha güzel.”

Son cümleyle iki kadın karşılıklı güldü. Bir haftadan uzun bir süre sonra ilk defa karşılıklı gülüyorlardı. Kendilerini kasmadan, kader arkadaşları iki kadın birbirlerini anlayarak ve hak vererek arkadaşlığın ucundan tutup sürdürüyorlardı. İlelebet sürer miydi, meçhuldü. Daimi küskünlük olur muydu, imkânsız görünüyordu. Gerçek ve vefalı arkadaş olamazlardı ama asla düşman da olamazlardı. Birbirinin halinden anlayan insanlar düşman olmazdı.

Fincanlara azar azar köpükleri doldurdu Ezo. Kahveyle uğraşırken mutfağı Botan’ın tok sesi doldurdu. “Askerlik arkadaşım nerede?” diye sordu iki yengesine. Misafirlerin oturma odasında olduğunu bildiği, kimlerin olduğunu bilmediği için de oraya geçmedi.

Kaşları çatılan Beritan sorar gözlerini Ezo’ya çevirdi. Botan’ın bir arkadaşını ağırlamışlardı da haberleri mi yoktu? Ne olduğunu anlamayan Ezo da kafasını olumsuzca sallamıştı.

Botan bakışan iki kadına gözlerini baydı. “Birbirinizle bakışmak yerine bana Şilan’ın nerede olduğunu söyleyin. Bu kız

benim hırkalarımı giymekten ne zaman vazgeçecek?” Söylene söylene eşikten ayrılıp gözden kayboldu.

Beritan derin bir oh çekti. “Bu evin erkekleri gibi kızları da zor.” Olumsuzca çenesini salladı. Bazen baş etmek mümkün değildi. Ancak hepsinin zorluğunu toplasa Şerwan Aga kadar etmezlerdi. “Ben çağırayım Şilan’ı, gitsin ağabeyine baksın.”

“Kahveler de hazır zaten,” diyen kadın, kuması giderken büyük cezvede pişen kahveyi fincanlara dikkatlice doldurdu. Hazırladığı tepsıyla beraber mutfaktan ayrıldı. Oturma odasına doğru yürürken içini titreten soğuktan hemen kurtulmalı, oturma odasının sıcaklığına kavuşmalıydı. Ah, tabii gerginlik oranın sıcaklığını kurutup soğuk bir dolaba çevirmemişe!

Ayağının ucuyla kapıya vurdu. Dikkatli tutmazsa sıcak kahvenin hepsi üzerine devrilecekti. İçeride neler olduğuna dair bir fikri yoktu. Tek isteği gülen yüzlerle karşılaşmak ve ortamın kaynaşmış olduğunu görmektir. Birkaç saniyelik bekleyişten sonra kapı açıldı. Ne olduğunu anlamayan ve merakın cezbedtiği Jiyan’ın yüzü göründü. Ezo gözleriyle tepsiyi işaretledi. “Elim doluydu, açamadım.”

Jiyan kapıyı ardına kadar açtı. Ezo içeri girdi. Özellikle annesi, Gule Hanım ve teyzesi üzerinde gözleri gezindi. İlk girişteki keyifsizlik yoktu. Oldukça sakin bir ifadeye sahiplerdi.

Kahveleri ikram ettikten sonra annesinin yanına geçip oturdu Ezo. Ne kadar yakın durursa annesine, onunla konuşup iyi olduğunu gösterirdi. Biliyordu ki annesinin yüreği kor atardı.

Beritan kahve içmek istemiyordu. Ağzında bozuk bir tat vardı. Hamileliğinden kaynaklı bir şeydi yahut bu akşamın stresinden ağzının tadını bile kaybetmişti. En iyisi gidip bir şey atıştırmaktı. Yoksa suratının buruşukluğundan herkes nasibini alacaktı. Yerinden kalkarak kapıya doğru bedenini çevirdi. Kız kardeşiyle göz göze gelmiş ve gözlerini kaçırılmış. Berfin’e kırgın hatta kızgındı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kimse'nin dikkatini çekmek istemediği halde bütün gözler üzerindeydi. Buna rağmen kalabalığa bir açıklama yapamadan çıktı. Zira ağzının tadı iyi değil, derse hamilelik konusu gündeme oturacaktı. Dışarı çıktığında soğuk yüzüne vurdu ve titredi. Bu soğukta yüz felci geçirmek mümkündü. İlkbaharda olmalarına rağmen sabahın güneşi gece yerini sert ayaza bırakıyordu. Amed'in kışı sert, baharları çalkantılı, yazı bunaltıcı sıcaklıktı.

Mutfığa geçip Ayşe Abladan ağzının tadını neşelendirecek bir şey istedi. İlk ikramı fındıklı kuru incir olmuştu. Beritan anında ısırtıp ekşi tuzlu tadın damağını şenlendirmesini sağladı. Ayaküstü bir tane yemiş, bir bardak suyu bitirdikten sonra ikincisini de alarak mutfaktan çıktı. Bir ihtiyacını daha giderecek ve odaya geri dönecekti. Elindeki kuru inciri de midesine yolladı. Basamakları hızlıca çıktı. Çok oyalanmak istemiyordu. Annesinin yanına geri dönmeliydi. Biraz çözülmüşlerdi ve Beritan ortadan kaybolarak gerginliği yeniden ortalarına atmak istemiyordu.

“Beritan.”

Arkasından seslenen adamın sesiyle yerine çakıldı. Bir hafta on gün önce yine anneleri, kardeşleri buradaydı. Bu avludan sürülüp aşağıda rezil edilmişti. Şerwan yine ona gelmişti. Yerinden sıçrayan kadın, üzerine aniden abanan hiddetiyle kocasına döndü. Şerwan Ağa kendisine doğru hızlı adımlarıyla geliyordu. Beritan bir adım gerileyip elini kaldırdı. “Sakin gelme!” İki kelimelik cümle küfür gibi çıkmıştı dilinden. Sanki Şerwan Ağa giderse küfrü yiyecekti. “Sakin bana yaklaşma!”

Şerwan uzatmaları oynamaktan sıkılmıştı. Özü'nü dileyecek ve sorunları ortadan kaldıracaktı. Beritan'ın izin vermediği her gün bu sorun büyüyordu. “Geliyorum ve konuşacağız.”

Kadının çenesi seğirdi. “Neyi konuşacağız? Beni avluda sürükleye sürükleye götürmeni mi? Beni evden kovmanı mı?” Hatırladıkça kırgınlığı baharın ayazı gibi sertleşiyordu. “Seninle hiçbir şey konuşmayacağım. Sen beni bu evden attığın gün bitti!”

Şerwan yanına varıp kolunu tuttu. Beritan onu iterek tekrar geri çekildi. Şerwan yine kolundan tuttu. Beritan yine geri çekilerek mesafesini korudu.

“Konuşacağız, özrünü duyacaksın ve hiçbir şey bittmeyecek.”

“Konuşmayacağız, özrün bile yetersiz ve her şey bitti.”

Zıt gitmekte üstüne yoktu bu kadının. Ancak Şerwan kararlıydı. Tekrar kolundan tuttu ve kendilerini izleyen Berfin’in varlığını bilmeden odalarına doğru sürükledi. “Sen benim karımsın; senden özür de dileyeceğim, her şeyi de konuşacağız, biten bir şey de olmayacak.”

Beritan odanın içine girer girmez kolunu kurtarıp yatağına doğru yürüdü. Öyle bir hiddetle dönmüştü ki başını ağrıtmıştı. “Sen beni yerlerden sürükleye sürükleye götürdün, hamileyim demedin, beni anneme, aileme, ailene, teyzene, halana, herkese ama herkese rezil ettin.” Sesi sert çıkıyor ve konuştuğu yükseliyordu. “Bunları yaptığın için pişmansın, özür dileyeceksin ve her şey çözülecek, öyle mi? Çünkü her şey senin için bir özürle çözümlenip kapanacak kadar basit!”

Şerwan kapıyı kilitletti. Karısının büyüyen gözlerine aldırmadan yanına kadar yürüdü. İfadesinde sakın bir kızgınlık vardı. Her şey çözülecekti. “Kimse hatasız değil. Sen niye kendi hatanı ve kız kardeşinin hatasını görmüyorsun?”

Beritan acıyla baktı. “Ben kız kardeşimin ve benim hatamın farkında olduğum için bu evde kaldım. Sen kovduğum halde gitmemişsem, hatalı olan biz olduğumuz için. Şu odada bana ne yapsan gıkım çıkmazdı. Ama sen ne yaptın?”

“Bütün sinirim, öfkemin üzerine senin o iğrenç hapın çıktı ortaya. Benim şu kapının arkasında...” derken eliyle kapıyı inatla işaret etti. “Hamile kalamayan karım var. O nişanda maruz kaldığımız binlerce laf, dedikodu var. Benimle gelmediğin için çıkan bir sürü dedikodu var. Hepsinin siniri üstümdeyken sen o hapla bu odadaydın.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İşittikleri karşısında huzursuzca iç çekti. “Her zaman ben suçluyum ve her zaman sen sinirini gelip benden çıkartmalısın. Bütün öfken sadece bana oluyor. Kimse senin gazabından çekmiyor. Sadece ben çekiyorum.” Bencilce davrandı. Bencildi çünkü Ezo hiçbir zaman onun sinirinden nasibini almıyordu. Şerwan Ağa bütün kırgınlığını sadece Beritan’a kusabilirdi.

“Çünkü durmuyorsun. O hapı nasıl istersin? Senden bebek beklediğini biliyordun. Amacın neydi? Kız kardeşine ne anlat-tın? Sen ailene neler anlatıyorsun?”

“Sen buraya özür dilemeye gelmemişsin. Sadece beni suçla-maya, vicdanını rahatlatmaya gelmişsin. Ailesine rezil olan sen değilsin, evinden kovulan da sen değilsin. Bebek beklediğin ka-dının hamile olduğunu bile bile neler yaptın. Sen hâlâ nasıl beni sorguluyorsun?”

Şerwan avucuyla yüzünü hızlıca sıvazlayıp ciğerlerine ne-fesini doldurdu. Homurdanarak geri verdi. “Özür dileyeceğim. Sana yaptıklarım için de, seni üzdüğüm için de. Beni geri tep-mezsен geleceğim.”

Sadece bir kez gelmişti. Sadece ona bir kez gelmişti ve bu Beritan’a yetmemişti. Hatasını anlayan bir adam ve hatalı olan bir adam bir kereye mahsus yapmamalıydı. “Senin o gelişin tek seferlik gösterişti.”

“Kaçmasaydın, seni aradığım şu koca konakta köşelere sı-ğınmasaydın bir seferlik olmayacaktı.”

Beritan, adamın kızgın olmasına rağmen sakın durmasından içten içe korkuyordu. Ne kadar ona kızgın olsa da Şerwan’ın ga-zabından deli gibi korkuyordu. Bu sefer zarar vermeyeceğini iç-ten içe bilse de korku önüne siper olmuştu.

“Seni affetmeyeceğim, Şerwan. Sen beni bu evden kovduğun gün bende bittin... Seni affetmeyeceğim...” Cümlesini defalarca kez tekrür edebilir, baskısını ilerleterek kocasının yolunu kese-bilirdi. Ve Şerwan tekerrürünü bir nefeste yok ederdi!

Karısının güzel yüzünü avucu arasına alarak kaçış yolunu kapadı. Affetmemek yoktu. Bektan hayatlarının içinde affetmeme lüksleri yoktu. Bir şekilde ilerleteceklerdi. “İlerleyeceğiz... Sen benim karımsın. Karnında ikimizin bebeği var.”

Beritan yüzünü geri çekti. Kalbi kırgındı, dokunuşlarından kaçmak için çırpınıyordu ama nafiye. Canı yanmıştı, sesini duymamak için kulaklarını kapamak istiyordu, yetersiz bir savaş veriyordu. Şerwan Eroğlu ile baş etmek bazen zordu.

“Dokunma bana.”

Duymazdan gelerek yeniden yüzünü avuçladı adam. “Özür dilerim...” Gözlerinin içine pişmanlıkla baktı. “Sana yaptıklarım için... Seni kırdığım için... Canını yaktığım için...” Sesi mahcup tınısıyla dolup taşıyordu. “Aileni üzdüğüm için ve o anlık öfkeye yenilerek seni gönderdiğim için... Özür dilerim güzelim.”

Uzanıp dudağını öptü. Affedilmek isteyen adamın şefkati vardı. Ancak Beritan kanmayacak ve affetmeyecekti. Beritan Cibran affetmeme lüksünü kendinde buluyordu. Göğsüne elini koyarak adamı yine itti. Nemli dudaklarını birbirine bastırdı.

“Seni ben affetsem kalbim affetmez...” dedi kadın acıyla. Elini kalbinin üzerine koydu. “Sen burayı kırıklarla doldurdun... Taşırdın artık...” Buğulu gözleri, dalgalanan yanakları ağlamamak için direnen kadını resmediyordu.

Kollarından tutarak üzerine vardı. Dolaba yapışana kadar vazgeçmedi. Sessizliğini koruyan mağrur çenesini oynatmayan kadına gülümsedi. İçinden geldiği gibi, sımsıcak, hastet doluydu. Dudağının her kenarı Beritan onunla konuşsun diye oynayacaktı.

“Onarırım... Seni de, kalbini de onarırım...” der demez bir kez daha öpücüğüyle dudaklarını istilası altına aldı. Bu sefer derin, haşin ve karşı konulmazdı. Karşılık almak için başını döndüren, diz bağlarını çözen komplimanlarla öpücük oyununu sürdürdü. Oyunu yine karşılık bulmadı. Geri çekildi, kesik kesik nefes alıp verdi. Yaptıkları için üzgün ve pişmandı. Özrünü ka-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bul etmediği gibi karşılık da vermiyordu Beritan. Şerwan bütün bunların yanında karısına kızgındı. O kızgınlığın üstüne gelen dedikodular ve yüzüne vurulan söylemlerle beraber hap olayı bardağı taşıran son damla olmuştu. Nişanda çekip gidişinden beri bu kadına kızgındı. Uzun soluklu bir iç çekti. Farkında olmadan alnını karısının alnına yasladı. “Sana sinirli, öfkeli, kızgınım...” Alınları birbirine yaslanmış, gözlerini kapatmışlardı. “Gerçeği söyle bana, Beritan. Gerçeği istiyorum.”

Genç kadın kocasının sakinliğinden ve ona olan yakınlığından dolayı içinde oluşan heyecana engel olamayıp düşecekti. Tabii Şerwan onu tutmuyor olsaydı. Ve ona yaslanan kocasını dibine kadar hissediyordu. Her şeyiyle...

Genç kadın yarım kalan aklını kaybetmemek için sürekli düşünceler halindeydi. Kocasının neden kırgın, kızgın olduğunu bilmiyordu. Kırgın ve kızgın olan kendisiyken hap konusu tekrar açılacaktı.

“Niye gittin?”

“Nereye?”

“Niye ben Ezo’ya çok güzelsin, dediğimde gittin?”

Derin bir acı boğazına oturdu. Yutkunan kadın gözlerini açmamakla beraber sımsıkı kapadı. O acıyı bir kez daha tatmıştı. Bir kez daha o anki varlığının gereksiz hatta çok olduğunu hissetmişti. “Sen..karınla...” Ne diyebilirdi ki? Çok kıskandım, bana söylemeyecektin, ben de çekip gittim mi? Dese ne değişecekti? Üstelik alacağı cevaptan korkuyordu.

“Ben karına güzelsin, dediğim için çekip gidemezsin. Beklemeyi öğrenirsen senin de alacağın bir cümle olacaktı. Ben sana git, dedim mi? Git, sana söyleyeceğim bir cümle olmayacak, dedim mi?”

Gözlerinin yandığını, burnunun sızladığını hissediyordu. Ağlamamak için var gücüyle savaştı. “Kalamazdım orada... Beni anlamıyorsun, kalamazdım... Sen karına aşkla güzelliğini itiraf ederken ben orada dinleyemezdim...”

Avuçları arasındaki bileğini farkında olmaksızın sıktı. Ne menem bir hayatın içine düşmüştü? Bir kadına iltifat ederken, başka bir kadın bunun acısıyla kaçırıyordu. Arafta kalmış bir adamdı. Nitekim cehennemin harlı ateşi yüreğinde yanıyordu. Bu yüreğe sorsalar alacakları tek cevap yanan ve yanmaya devam eden çaresiz bir adam olacaktı.

“O da seni dinleyecekti,” diye belirtti. Sesi kısık ve cılızdı. Bütün acılar su yüzüne çıkınca berrak su kirleniyordu.

“O da ben seninle konuşurken dinleyecekti...” Kimseyi suçlayamazdı. Beritan’ın çekip gidişi canını o kadar sıkırmıştı ki. Şimdi acısını çıkartmak istediği halde çıkaramıyordu. Nitekim bu kadın hatayla doluydu.

Beritan müstehzi edasıyla güldü. Az önce ağlamamak için direnen kadın şimdi gülüyordu. “Neyi dinleyecekti?” Şerwan’ın alnı kırıştı. O zaman söylemek istediklerini şimdi tekrarlayacaktı. “Sakın çok oynama, zılgıt çalma. Bebeğe zarar gelmesin.” Genç adam usulca gözlerini açtı. Beritan’ın onu izlediğini görünce elinde olmadan dudaklarına bir buse bıraktı.

Kalbi bir yerde kırılır ve kadın o kırılğanlığı kendine hissettirmezken şimdi içini sıcacık bir his sarmışçasına gülümsüyordu. Kocasının o gün karnını izlerken gözlerinin nasıl ısıldadığını görmüştü. Onu beğendiğini gözlerinde yine görmüştü. Fakat ilk karısının aldığı iltifatı o da almak istemişti. Gayriihtiyarî dudaklarını yaladı. Dudağında kalan tadını yeniden ister gibi. Ve bu Şerwan’ın gözünden kaçmamıştı. “Yapma bir daha onu,” diye boğuk sesiyle karısını ikaz etti.

“Ne..Ne..Neyi yapmayayım?” diye soran kadına cevap vermeden evvel dikkatle kucağına almış, yatağa doğru ilerlemişti. Usulca yatağa yatırırken kendisi de üstüne çıkmıştı. Allah biliyor ya Beritan çok çekici bir kadındı. “Gözümün önünde dudaklarını yalama.”

Genç kadın yutkunurken nedenini sormaktan geri durmadı. “Ne..Neden?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Parçalarım!” Öpüşürken bile sert bir adam olmaya devam ediyordu. Ve Beritan bir gerçeği artık kendisine söylemekten geri durmadı. Kocasının sertliği hoşuna gitmeye başlıyordu. “Hep canımı yakma peşindesin.”

Kara gözleri zifiriye boğulmuştu. İhtirasın ve arzunun mesken olduğu o hareler, karısını şehvetle izliyordu. “Benim canım yanıyorsa, Beritan...” derken gömleğini açmış ve hemen bir kenara fırlatmıştı. “Senin de canın yanmalı,” diyerek açıkta olan boynuna doğru uzanıp sert bir öpücük bıraktı.

Bu sert öpücüğün karşısında bile nefesi kesilen kadın, bu gece kocasının ona vereceği şeyin ödül mü yoksa ceza mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Bana... hâlâ kızgın mısın?” Kesik nefesiyle tereddüt ettiği soruyu sordu. Yeniden alevlendirmek istemiyordu ama öğrenmeliydi.

“Hamilesin, Beritan.” Karısının üzerindeki kazağı çıkartırken gözünün önündeki dolgunluklara saldırmamak için var gücüyle kendisine hakim olmaya çalışıyordu. Gün geçtikçe büyüyen karnı, göğsü ve kalçası Şerwan’ı inanılmaz derecede etkiliyordu.

“Kullanmadığımı biliyorsun.” Kocasının nefesini boynunda hissedince ağzı hafif aralanmış ve hızlı hızlı nefes alıp vermişti. Bu duyguyu yaşamak çok farklıydı. “Biliyorum,” diyerek kısa kesip karısının güzel boynunda gezintiye çıktı Şerwan.

Kocasından utanıyor, kollarını boynuna dolamaya çekiniyordu Beritan. Deli gibi yaslanıp vücudunun her karesini elleriyle ezberlemek istiyordu. İçinde tuttuğu tüm nefesini ağır ağır boynuna üfledi. Utanmayı bir kenara bırakarak onu kıvrandıran adamın boynuna kollarını doladı. Kocasından böyle ilgiyi ilk defa görüyordu ve korkak davranmak istemiyordu.

Karısının bacaklarını beline dolayan genç adam, sıcak nefeslerini boynuna vermeye devam etti. Mesken tuttuğu sıcak kuytu genç adam için en zevkli an olmuştu. Ve bu zevkten nasibini misliyle alan kadın...

Şerwan geri çekilip karısına baktı. Şehvete buğulanmış kara gözleri aralıktı. Ağzı yaşadığı temasın tadından açıktı. Beritan bundan feci zevk alıyordu. Dudaklarına bir öpücük bıraktı. Aldığı tat genç kadını öldürmüştü neredeyse. Boynunda hâlâ taze nefes ve öpücükler vardı. Daha fazlasını istiyordu kadın. Bu istekle gayriihtiyarî solumuştu. “Öp beni, Şerwan!” Dudaklarına bir buse bırakıp geri çekildi genç adam. Belli ki karısıyla uğraşacaktı.

Genç kadın bırakılan kısacık öpücükle kaş çatarken adam en çekici haliyle gülümsüyordu. “Seni öpeceğim, Beritan. Hem de sabaha kadar hiç durmadan öpeceğim. Ve...” Sustu genç adam.

“Ve?”

“Ve hiç durmadan seni zevke götüreceğim.” İkişinin gözlerindeki ihtiras bir odunu yakacak kadar ateşli, bir buz dağını eritecek kadar sıcak ve iki bedeni zevkten dört köşe ettirecek kadar şehvetliydi.

Ve Beritan kendisine bir kez daha hatırlattı: Şerwan’ın sertliğine bayılıyordu.

Şerwan bir kez daha düşündü. Bunu kendisine hatırlatmak istemezdi ama Beritan’dan etkilenmeye başlıyordu. Bu, inanılması güç bir gerçektir!

Saatleri yatakta birbirinden hiç ayrılmadan, sıcak bedenlerle geçiren karı koca, aşağıdaki misafirleri hatırladıklarında yataktan fırlamışlardı. Gitmeden evvel onları uğurlamalıydı kadın. Geçen sefer olanlardan sonra bu sefer ortalıktan kaybolmuştu. Üstelik Şerwan’ın gelişinden aşağıdakilerin haberi yoktu. En azından Beritan öyle varsayıyordu. Fakat onlara ne diyeceğini, bunca saattir yukarıda ne yaptığını nasıl açıklayacağını bilememenin telaşı vardı. Meşaleler yakılsın diye dünürler çağırılmıştı ama Beritan burada kalarak belki de her şeyi mahvetmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kocasının zevkle çıkardığı kıyafetleri kadın şimdi hızlıca üzerine geçiriyordu. Hepsi kırıkmıştı ama umursayacak durumda değildi. Dağınık yatağı düzeltecek, Şerwan'ın kıyafetlerini yerden toplayacak zamanı hiç yoktu. "İnşallah gitmemişlerdir."

Tülbendi eline alan kadın kapıya doğru koştu. Elindeki tülbendi başına geçirip kapıyı hızlıca açtı. Gözleri hemen avluda yürüyen Şilan'a takılmıştı. Tülbendi düzelten ellerinin titrediğini henüz bilmiyordu. "Şilan..." Vücudunun titrediğini görümcesini çağırdığını fark etti.

Adını istince kafasını sesin geldiği yöne çevirdi Şilan. Saatlerdir kayıp olan Beritan idi çağıran. Adımlarını yavaş yavaş eyvandaki odanın önüne doğru sürükledi. Açık kapının önünde dikilen kadının yüzünde telaş vardı. Şilan tam önünde durduğunda ne var dercesine kafasını salladı.

"Mi..misafirler gitti mi?" diye sordu. Duymaktan korktuğu cevap gelecek diye ödü kopuyordu. Görümcesi işten kaçmak için yukarı gelmişti. Tek dileği şu an için oydu.

Şilan'ın gözleri istemsizce kadının ardında kalan odada gezindi. Dağılmış yatak ve yerde ters yüz olmuş kıyafetler... Kederli gözlerine nefret o saniyede eklendi. "Gittiler." Cevaplayan sesi ima doluydu. Beritan'dan ilk defa nefret etmiş, bu eve geldiği için ilk defa küfretmişti. Aşağıda misafirleri uğurlarken gelemeyen kadının sebebini cevaplayan Berfin'in o bakışlarını, o sesini, o sevincini asla unutmayacaktı. Şimdi görüyordu ki Beritan'ın meşgul olduğu yatak ve kocasıydı. Geçen sefer hapla kendini rezil eden kadın, o günden utanmamış gibi bu gece de ortalıktan kaybolmuştu.

Onu nefretle ve tiksintiyle süzen, arkasında kalan odayı iğrenerek izleyen görümcesinin bakışları altında iyice ezilmişti Beritan. Annesine ve misafirlere yetişememişti. Bu yüzden kızmış olabilirdi. Lakin böyle bakması gerekmiyordu. Şilan hiçbir şey demeden çekip giderken genç kadın odasına geri döndü. Ka-

pıyı kapatan elleri güçsüzdü. Yatağa doğru sürülen bedeni yorgundu. Kim bilir aşağıda neler olmuştu da Şilan o kadar nefretle bakıyordu.

Kapı sesini duyunca kocasının banyodan çıktığını anladı. Hemen toparlandı. Kocasına hiçbir şey belli etmek istemiyordu. Bu mutluluğu da bozulmuştu. Amma velâkin Şerwan ile arasına girsin istemiyordu. Bu sebepten ötürü tokat yemiş ifadesini yüzünden sildi. “Ne oldu?” diye soran adama aheste aheste döndü. Bu yavaşlıktan ivme kazanarak toparlanabilmişti.

Dudağını büzerek cevapladı. “Gitmişler, yetişemedim, çok ayıp oldu.”

Şerwan uzanıp dudağını öptü. Gözlerinde sakladığı bir şey vardı ve genç adam sormadan edemedi. “Bu halin sadece yetişemediğin için değil?”

Beritan yorgunlukla tebessüm etti. “Çok yoruldum, ondan. Bir de hemen hazırlandım, onun için de yoruldum. Ama onlara yetişemediğim için çok üzgünüm. Çok ayıp oldu. Kim bilir ne düşünüyorlardır şimdi?”

Genç adam üzülmesini istemediğinden ve kendi düşüncelerini belirtip kahrolmasını istemediğinden kolundan tutarak kendine çekip yatağa uzandı. “Sen hamile bir kadınsın. Yoruldun, burada uyuyakaldın. Kimseye hesap vermek zorunda değilsin, Beritan.”

Karısını ciddiyle teselli etse de Şerwan Eroğlu biliyordu ki yarın onu büyük bir imtihan bekliyordu. Kalıbını hasabilirdi ki aşağıda çok sakın bir karşılama geçmemiştir. Aniden gülümseyerek tutarsız bir ifadeyle karısına döndü.

“Boşuna kendini yordun, beni bu yataktan çıkarılın. Yeni bir ceza daha aldın!” dedi yarın kendine olacağını düşünmeden.

Bölüm 3

Bir Adet Kibar Serhad Eroğlu

Mutluluk, iki uçurumu birbirine bağlayan köprü gibiydi. O köprü pek sağlam olmaz ve sen geçene kadar ömür verirdin. Geçtin mi o köprüyü, senden daha mutlusuz yoktu. Şerwan ve Beritan çifti köprüyü bocalayarak düşe kalka geçmişti. Şimdi mutlu ve oldukça yakınlardı. Genç kadın utanmadan, çekinmeden kollarını kocasının beline dolayarak kafasını göğsüne yasladı. Çıplak tenleri birbirine yapışık bir şekildeydi.

“Gün geçtikçe kilo alıyorsun.”

“Karnımda çocuğumu taşıyorum. Ondan olabilir mi sence?”

“Bilmem, belki de çok yemek yiyorsundur. Ondan olamaz mı?”

“Sen beni mi dikizliyorsun?” sorusu üstüne kocasının kahkahası odayı işgal ederken kadın farkında olmadan iç çekmişti. Nerede ona kötü davranan eski Şerwan?

“Varsayımında bulunuyorum,” diye cevaplayan kocasına mırıldanarak cevap verdi. “Hmm anladım...”

Amed’in güneşi doğarken ikisi hiç uyumamıştı. Uyuyacak gibi de görünmüyorlardı. Sohbet etmek onlar için daha keyifliydi. Hem ilk defa bu kadar mutlulardı, bozulmasını istemiyorlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Seni izlemek yasak mı?”

Beritan kafasını hızla kaldırıp adama baktı. Deli misin der gibiydi. “İstediğin kadar bakabilirsin.”

“Bundan sonra bakmayacağım.”

“Ben baktırıyorum.” Öz güveni vardı kadının. Olduğu yerde kocasının ona bakacağından kuşkusu yoktu.

“Onu artık başaramayacaksın. Şansını bugünden sonra kaybettin.” Gözlerini indirip kendisini izleyen kadına göz kırptı. “Hoşuna gidiyor baktırmak.”

Beritan muzır ifadesiyle kocasını süzdü. “Şerwan Ağa rahatsız mı oldu?” Kocasıyla böyle muhabbet kurup güldüğünü görmek yaralarını iyileştirmese de kanamasını durduruyordu. Bozulmasından korkuyor, kendine hatırlatmamaya çalışıyordu. Hep böyle olursa bu kadın iyileşirdi.

“Yok Beritan Hanım, sizin tercihiniz. Karışma lüksümüz yok.” Dün gecedен beri gardı kırılmış, sakın ve eğlenceli bir adam olarak karısıyla uğraşıp konuşuyordu. Şişmiş karnına dokunuyor, o karnın içinde gün geçtikçe gelişen bebeklerini merak ediyordu. Nasıl olacaktı, kime benzeyecekti, kucağına aldığı ilk an neleri hissedecekti? Şu an bebek var mı yok mu onu bile bilmiyordu. Tek bildiği Beritan’ın büyüyen karnıydı.

Son cümlesine kıkırdadı. “Bunu kendime hakaret sayarım. İsteddiğiniz gibi karışabilirsiniz aham.” Çok yabancı, çok ulaşılmaz gözüксе de şimdi bu haldeydiler. Zevkini çıkarmak istercesine gülümsüyor, zaman zaman şakalarıyla neşeyi zirveye taşıyordu.

“Sonra karıştığım için trip atmayın!”

Taşı gedğine oturtan kocası, engel olamadığı bir kahkaha atmıştı. Fena yerden cevap almıştı. Şimdi nasıl bir cevapla kendini kurtarabilirdi? “Yok, atmam trip, bana kızsarsın.” Kısık sesli gülüşüyle takılmaya devam etti. “Sonra ben sana bir daha trip atamam.”

Şerwan’ın bakışlarında sahte bir kızgınlık vardı. “Trip atarsan dilini keşerim.”

“Peki...” diyerek dudaklarını ısırđı. “Bunu tripten sayma.” Kızgınlığının gerçek olmadığının bilincindeydi. Dudaklarının kıvrıldığını görünce rahat bir nefes verdi. Korkmuyordu, sadece bu büyölü anın bozulmasını istemiyordu. Kafasını kemiren pireleri kovmak istiyordu. Nişan gününden beri yanında gördüğü kadının kim olduğunu sormak istiyordu. En uygun zamanın şimdi olduğunu düşünüp tüm cesaretini toplayarak sormuştu.

“Defne, o kadın...” Ah, konuşmak bir kadın için neden bu kadar zordu?

“Evet, Defne?”

“Aranız nasıl?” Ah bu kahrolası düşünceler! Soracağı soru bu değil. Hayır, aslında bu soruyu soracak olan o değildi. Samaladığını anlamış, utançtan kızaran yüzünü saklamak için kocasının göğsüne daha da yaslanmıştı. Şerwan’ın kızaran yüzünü görmesini istemiyordu. Hele kıskandığını düşünmesini hiç istemiyordu. Hem Beritan kıskanmıyordu. Ne diye kıskanacaktı ki hem, zaten ikisi de birbirini sevmiyordu.

Şerwan karısının sorduğu soruyla kafa karışıklığı yaşarken neden sordüğünü merak etti. Kıskanıyor muydu? Bunu aklına getirmek bile onu güldürmüştü. Karısı onu sevmiyordu. Bunu çok iyi biliyordu. Belki de bilmiyordu. Ya da görmek istemiyordu. Göğsüne saklanan kadını kendinden biraz çekerek çenesinden tutup yüz yüze gelecek kadar kafasını kaldırdı. Ve şimdi göz göze gelmişlerdi. Daha doğrusu Şerwan karısına bakıyordu, Beritan ise kocası dışında her yere.

“Neden sordun?”

“Mer..merak ettim sadece.” *Kekeleme kekeleme* diye kendini teskin etti.

“Defne benim ortağım,” derken karısının üzerine çıkarak bacak arasına girdi. Açıkta kalan göğüslerine bakmamaya çalışıyordu. Ve Beritan açıkta kalan göğüslerini kapatmak isterken Şerwan rahatsız olur diye kolunu bile kıpırdatmıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Yani ayanızda...”

“Saçmaladın.”

“Kıskandığımı düşünme, öyle bir durum yok. Yani, sadece merak ettim. Hani nişanda onunla yan yana..yani ikiniz o kadar.. siz.. çok yakın..kadın..çok güzel..” İngilizce kelimeleri Türkçeye dönüştüren translate gibiydi. Bir insan ancak bu kadar saçmalayabilir ve kelimelerin içine edebilirdi. Ki Beritan kendini öldürmek istedi. Yılın saçmalayan kadını olarak kendisine en büyük ödülü verenekti.

“Ben senin kocan değil miyim? Neden kıskanmayasın ki?”

“Bizim.. bizim aramız..ah..Şerwan sormadım farz et.”

“Bir şey söylerken lafının arkasında dur!” diyen adamın çehresi aniden sertleşmiş, sesi çevik bir tınıyı yakalamıştı. Genç kadın birden ciddileşen kocasına anlam verememişti. Üzerinden hızla kalkıp banyoya giden kocasına boş gözlerle baktı. Ne olmuştu ki? Banyo kapısını sert bir şekilde kapatmasının ardından kafasını hızla yastığa vuran Beritan, yüzünü yastığa gömüp hızla elleriyle yastığa vurmuş, ayaklarıyla da yatağı dövmüştü. Kendi elleriyle mutluluklarını bozmuştu.

Öfkesinden yatağı döven kadın, çarşafın kaydığından habersizdi. Sadece kalçasını kapatan çarşaf, genç kadının güzelliğini muazzam bir şekilde ortaya çıkartmıştı. Pürüzsüz sırtı ve bacakları bir erkeği çıldırtacak kadar güzel ve çekiciydi. Bir müddet öyle kalan Beritan pozisyonunu hiç bozmamıştı. Belki böyle kalarak nefessizlikten ölür ve bu utançtan kurtulabilirdi. Banyonun kapısı açıldığında aynı öfkeyle belinde havluyla çıkan Şerwan, yatakta gördüğü kadınla istemeden de olsa yutkunmuştu. Yatağa serpilmiş bir güzellikti. Dağılan gece karası saçları beyaz yastığı üzerinde dokunulması duruyordu. Onun aşağısında gördüğü manzara ile neredeyse nefes almayı unutmuştu. Çıplak sırtı ve bacakları, tadını almış bir adam için nefes kesmekten ötesine götürmüyordu. Sadece güzel sıkı kalçaları örtülmüştü. Günaha davetti bu kadın.

“Üzerini ört, hasta olacaksın.”

Duyduklarıyla hızla kafasını kaldıran genç kadın dağınık saçları ve ısırmaktan kızardığı dudaklarıyla kocasına döndüğünde, Şerwan’ın dudakları arasında hırıltı bir nefes çıkmıştı. Kahretsin bu kadın çok..çok..çok seksiydi!

Belindeki havluyu yere atarken, genç kadın farkında olmadan kocasını süzdü. Ve bir ah sesi de kendisinden çıkarken kocası daha fazla dayanamayarak yatağa girip karısının bacak arasına girdi. Tekrar zevk dolu anlara hem kendini hem de karısını götürdü. Onları çıkarabilene aşk olsun.

Mutluluğunu tekrar yakalamanın heyecanıyla gülümseyordu Beritan. Dört saatlik bir uykuya rağmen ne yorgun ne de halsizdi. Güldüren, eğlendiren, her anını mutlulukla geçiren bir adamın kollarında uyanmıştı. Evlendiğinden beri ilk defa bu kadar mutlu ve sabahı huzurluydu. Ona bu mutluluğu veren kocasıydı. Etkilendiği, varlığını sevdiği kocası Şerwan Eroğlu...

Aşağıdakilerle yüzleşme zamanı, diye kendi kendine konuşan Beritan, odasını toparlamayı bitirip parfümünü üzerine sıkan kocasına döndü. Gri takım elbisesini üzerine geçirmiş, uzun boynunu ve al elade vücudunu ortaya sermişti. Dün gece boyunca vücudunu ezberlemiş, her santimine hassasiyetle dokunmuştu. Güçlü kollarına kendini bırakmaktan bir an bile korkmamış, gözlerine bakmaktan hiç çekinmemişti. Dün gece tutku ve ihtiras vardı ve Beritan bunu en dibine kadar hissetmişti.

“Hemen şirkete mi geçeceksin?”

“Evet, geç kaldım.”

Göz göze gelince ikisi de gülümsemişti. Beritan kapıya doğru yürüdü. Her ne kadar gülse de aşağıda ne durumlar vardı, bilmiyordu. Öğrenmeye isteksiz halde adımlarını attı. Kapı kolunu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

indirerek arkasından gelen kocasıyla dışarı çıktı. Avlu sessizdi ve kimse görünmüyordu. Aşağıdan gelecek seslere kulak kesilen kadın bu sessizlikten hoşlanmamıştı.

“Her sabah sessiz burası ama bugün başka bir sessiz gibi...”

Şerwan kendi kendine konuşan kadının düşüncesine engellemeye çalıştı. “Her zamanki hali Beritan.” Karısını yatıştırmak için anlayışla gülümsedi. Bugün farklı olan ikisiydi, sessiz olan avlu değil.

Kadın düşüncelerini okumuş gibi manidar bir bakış attı. “Ama biz her zamanki halimiz gibi değiliz.”

Gözlerini hak verircesine bir kereliğine kırıştırdı. “Şikâyetçi misiniz, Beritan Hanım?” Gözleri sorusu karşısında büyüdü kadının. “Hayır,” demekle yetindi. Sabahı bu kadar huzurluyken şikâyetçi olmak imkânsız hatta saçmaydı. Kuş uçmaktan mutluyorsa, Beritan da kocasıyla sorunsuz olmaktan mutluydu. Beraber merdivenleri inen karı kocanın yüzünde bir mutluluk vardı. San-ki hiç bozulmayacak, hep sürecekmış gibi.

Şerwan bahçe kapısına doğru yürürken Beritan merdivenlerin sonunda beklemişti. Kapıya kadar geçirmek istiyordu. İlk defa Şerwan’a kendi içinden geldiği gibi davranmak istiyordu. Beritan fazla düşünürse yapamayacağını biliyordu. Kocasının peşine hızlı adımlarıyla düştü. Arabaya binmeden yetişmek istiyordu.

Şerwan arkasından gelen adım seslerini işitince duraksayıp omzunun üzerinden baktı. Beritan’ın hemen arkasında durduğunu görünce gülmesine engel olamadan, muzır ifadesiyle süzdü. “Senin ne işin var burada? Peşimden şirkete mi geleceksin?”

Kocasının takıldığını bilmesi alınacaktı Beritan. “Götürürsen gelirim,” diyerek sırttı.

“Şirkette hamile kadın çalıştırmak prensibimiz değil.”

“Hamile olmasaydım?”

Şerwan tek kaşını kaldırdı. “Şirkette ağa karısı da çalıştırmıyoruz.”

“Ağa karısı olmasaydım?”

“Dost kızını çalıştırmıyoruz. Tecrübe bizim için şart.”

Oyunu devam ettirdi Beritan. “Tecrübeli olsaydım?”

“CV formuna göre alıyoruz.”

“Ya o da mükemmelse?”

“Herkes her zaman mükemmel değildir,” diyerek sırtını döndü adam. Biraz daha beklerse Beritan şirkette çalıştım unvanını kazanacaktı. Şerwan bu hakkı tanımamak için arkasını dönüp bahçe kapısını açtı. Kapı önünde elindeki kablolarla uğraşan Kazım’ı gördü.

“Ne yapıyorsun, Kazım?”

“Bahçenin ışıklarını aydınlatan kablolar yandı ağam. Değiştirmek için hazırlıyorum.”

Şerwan omzuna pat pat vurdu. “Tamam, dikkatli ol, tedbiri elden bırakma.”

“Olur ağam.”

Ardından gerisinde bıraktığı karısına döndü. Yüzündeki gülüş silinmemiş, gözleri Amed’in güneşinden farksız parlıyordu. İfadesinden anlaşıldığı üzere kaybettin diyordu.

Şerwan kaşlarıyla bahçeyi işaret ederek içeri girmesini istedi. Beritan dudaklarını ısırarak geriye doğru bir adım atıp bahçe kapısını tuttu. Şerwan gitmeden kapıyı kapatmayacaktı.

Genç adam arabanın kapısını açıp bindi. Camı hemen indirmiş, çalıştırdığı arabayı sürmeden karısına göz kırpmıştı. Onu kapıya kadar geçirmesi hoşuna gitmişti. Kızmamış, rahatsız olmamış, geri itmemişti. Birileri görecektense dememiş, gönül rahatlığıyla takılarak kapıya kadar gelmesine izin vermişti.

Beritan’ın içi kıpır kıpır oldu. İçinden geldiği gibi davranınca Şerwan keyif alıyordu. Kapıyı ağırdan alarak kapattı. Böylece kocasını göreceği saniyeler uzayacaktı. Şerwan’ın kıpırdamaksızın onu izlemesi, kara gözlerini an olsun gözlerinden ayırmayışı heyecanlandırıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İlk defa kendini evli bir kadın gibi hissetmişti. İlk defa Şerwan'ın karısı olarak kendini görmüştü. Hiçbir şeyi düşünmeden, korku yaşamadan, sadece hissederek bütün benliğiyle kendini ortaya koymuştu. Keza kocasında da bunları görmüştü. İyi ki kapıya kadar geçirmişti.

Dudaklarında peyda olan gülüşünü bozmadan kapıyı kapatıp arkasını döndü. Hemen önünde koskocaman konak duruyordu. Derin bir iç çekerek mutfığa doğru yürüdü. Dün gecedен sonra ev ahalisi nasıldı, öğrenmeliydi. Kendini her şeye hazırlayarak kapıdan içeri girdi. Kimse yoktu mutfakta, düzenli ve temizdi. Geri çıkarak oturma odasına doğru yürüdü. İçeriden gelen kahkaha seslerini duyunca kaşları çatıldı. Biri mi vardı burada? Dün gece birileri kalmış mıydı?

Merakla aralıklı kapıyı açarak içeri girdi. Kafa kafaya veren Ezo ve Jihan'dan geliyordu bütün kahkaha sesleri. Ne kaynanası, ne Delal Sultan, ne Zilan odadaydı. Nerede olduklarını merak etti. Burada olsalardı içeri girecekti. Kafasını çevirip çıkacağı sırada onu fark eden görümcesiyle göz göze geldi. "Aa Beritan, gelsene içeri."

Zoraki bir tebessümü dudaklarına yerleştirerek içeri adımını gönülsüzce attı. Gözleri istemsizce Ezo'ya kaymıştı. Hâlâ gülümsüyor ve kafasıyla gelmesini işaret ediyordu. Afallayan kadın yanlış gördüğünü varsaydı. Toparlamaya çalıştı nitekim çok zordu. "Gel otur, Beritan," diye çağırان sesiyle toparlanma çabası yerle bir oldu.

Dün gece kocasıyla odada kalmış, misafirleri ağırlamaya bile yetişememişti. Kocasıyla odada kaldığını biliyor olmalılardı ki kapıya gelip çağırmamışlardı. Ve Ezo ona gülüyor, onunla hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. Dün gece hiç yaşanmamış gibi. "Be..ben..." Kekeleyeceğini anlayınca susmuştu.

"Kahvaltı ettin mi?"

Görümcesinin sorusuyla kurtuluş alarmları çalmıştı. Kahvaltı edecek mideye henüz sahip değildi. Ama giderse kafasını to-

parlayabilirdi. Kendini her şeye hazırlamış ama buya hazırlanmamıştı. “Yok, yok etmedim...” derken kafasını farkında olmadan şiddetle salladı. Gözlerini genç kadından alamıyor, görümcesi Jiyan’ın söylediklerine net bir cevap veremiyordu. “O zaman git kahvaltı yap, yeğenim aç kalmasın.”

Ela gözlerde gördüğü ifadeyi anlamlandıramıyordu kadın. Ama hâlâ ona gülümseyerek bakıyordu Ezo. “Git kahvaltı et, bulantın vardır şimdi,” demesiyle içini titreme kaplamıştı. Sesi canlı ve samimi çıkıyordu. Cevap veremeden hızla arkasını dönüp kapıdan dışarı çıktı. Kapıyı kapatacak gücü kalmamıştı. Ezo sanki bütün gücünü kendine almış, onu savunmasız bırakmıştı. Hiç solmayan gülüşüyle, konuşmasıyla onu tüketmişti.

Kumasının arkasından bakan Ezo’nun gülümsemesine keder eklendi. Acı acı gülümsüyordu. Oturma odasında kızlarla gülerken Berfin’in yanlarına gelip söyledikleriyle bütün neşesi yok olmuştu. “Şerwan Ağabey geldi, odaya çekildiler.” Abilasını sorduklarında verdiği cevap tam da buydu. Bütün kızların bakışlarını üzerine aldığı anda güç bela gülümsemiş, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmişti. Gözleri dolu dolu bakan kız kardeşini unutamıyordu. Duyduklarıyla utanan ve gözlerini Ezo’dan kaçırarak Rahşan’ı unutamıyordu. Jiyan’ın ve Şilan’ın anlayışla karşılaşmasını isteyen bakışlarını unutmuyordu. Zilan’ın çatılan kaşlarını unutmuyordu. Saatler boyunca gelmeyen kumasının her defasında sorulmasıyla cevapsız kalışı, Berfin’in aynı cevabı vermesini de unutmuyordu.

Bu sefer herkesin bakışları üzerine çekilmişti. Saatlerce gelmeyen Beritan, Şerwan’la odalarına erkenden çekilmişti. Annesinin üzüntüsünü, kaynanasının utancını, Gule Hanımın mahcubiyetini ve Ronya Hanımın rahatsız ifadesini hâlâ şimdiki gibi hatırlıyordu. Taze taze gözlerinde raks ediyordu. Gelmesini bekledikçe gelmeyen bir kadın vardı. Misafirler kalktığında kapıya kadar geçtiklerinde bile o beklenti sürmüştü ama gelmemişti. O zaman ona acıyan bakışları üzerine almıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gözlerinde biriken yaşlarla kendisini izleyen annesine sıkıca sarılmış, onun çektiği acıya rağmen gülmeye devam etmişti. Dirayetini korumayı dün gece bütün kalabalığın içinde yalnız kalınca bir kez daha öğrenmişti. Misafirler gittikten sonra odasına çıktığında, kocasının ve kumasının kaldığı odanın karanlığı Ezo'nun yüreğini yansıtmıştı. Gözlerinde yaş kalmayana kadar ağlamıştı.

Şerwar kendini mutlu etmeyi biliyorsa, Ezo da kendini mutlu etmeyi öğrenecekti. Bugün ise dün gece hiç yaşanmamış, binlerce parçaya ayrılmamış gibi davranmıştı. Kumasına verdiği kararlar gülümsemiş hatta konuşmuştu. Güçlü olmak, dirayetini korumak, her şeye rağmen ayakta kalmak ne ise Ezo bugün oydu. Bundan sonra ayakta tek başına kalmayı öğrenecekti. Hele dün gece bütün bıçaklar yüreğine saplandıktan sonra!

Kafasını çevirdiğinde görüncesinin dolu dolu gözleriyle onu izlediğini gördü. Şüphesiz bu evde onların haline en çok üzülen hatta bazen hıçkırarak hıçkırarak ağlayan Jiyan idi. "Ne oldu?" derken sesinin çatlak çıkmamasına dikkat etti. Artık üzülme, oturup ağlamak, köşeye çekilip kendine acılamak yoktu.

Jiyan kafasını salladı. "Hiç.. öyle güldük ya... Biliyorsun, çok gülen insanlar ağlar... Güler mi ağlar mı belli olmaz. İşte ben de o durumdayım, sen de öylesin..." Ne cevap verdiğini bilmeden paçasını kurtarmaya çalıştı. Dün geceyi unutamayan sadece yengesi değildi.

Ezo işaret parmağını tehdit edercesine salladı. "Bana bak, Esmâ'ya gülmeye devam edersen gider her şeyini anlatırım. Sonra o sana ağlayacak kadar gülsün." Kıkırdarak elini indirdi. Elbette ki öyle bir şey yapmayacaktı.

Jiyan kahkaha attı. "Ama çok fena düştü. Bir de düşerken, 'Ay bu zemin çok sertmiş,' demez mi?" Kollarını ağrıyan karnına siper etti. Dün gece güzel ve eğlenceli geçmişti. Malum gidiş olmasaydı çok daha eğleneceklerine emindi.

Dizine bir şaplak indirdi. “*Gülme*, dedim sana. Kıyamam ben Esma’ya. Kalçası fena ağrıdı, bir daha üzerine oturamadı.” Kız kardeşine telefon etmeli, nasıl olduğunu sormalıydı. Dün gece fena ağrısı olmuştu.

Kapı önünde konuşmaları dinleyen Beritan hızlı adımlarla mutfığa yürüdü. Ezo’dan o kadar utanmıştı ki kapı önünde dikildiğini fark edememişti bile. Belki de uyuduğunu düşünerek rahatsız etmemişlerdi. Kendini böyle bir düşünceyle kandıran kadın mutfığa geçti. Evet, bulantısı vardı ve hemen şimdi onu dindirmeliydi. Kahvaltıyı rahatlıkla yapacak iştahı yoktu.

Mutfaktan içeri aniden giren Zehra ile irkildi. “Rojbaş, Beritan Yenge.” Canlı sesiyle kendine gelen kadın aynı karşılığı verememişti. “Rojbaş, Zehra...” Elinde gördüğü kovayla kızın temizlik yaptığını anlamıştı. “Bitti mi temizlik?” diye sordu. “Evet, yenge, sen yeni uyandın galiba. Dur, ben sana hemen kahvaltı hazırlarım.”

Elini hızla yıkayarak buzdolabına yürümüşü. Beritan ne tamam demiş ne reddetmişti. Hâlâ şaşkınlık içindeydi. Bunu atlatmazsa tüm gün hayalet gibi gezecekti. Hâlbuki mutlu uyanmış, mutlu inmişti. Şimdi o mutluluktan eser yoktu.

Düşünceleri içinde o kadar boğuşmuştu ki kahvaltının önünde hazırlandığını fark edememişti. “Hadi yenge otur, ben çayı dolduruyorum.” Ses etmeden oturmuş, önündeki kahvaltılıklara bakmıştı. Evet, toparlanmalı, kendine gelmeliydi. Ucunda ölüm yoktu. Ruh gibi dolanmanın âlemi yoktu.

Kahvaltıyı iştahsızca yiyen kadın en fazla beş-altı lokma yutabilmiş, sonunda kalkmıştı. Bütün gün bu mutfakta kalma düşüncesiyle cebelleşti. Kalsa fena olmazdı. Ne yapacağını, nereye gideceğini bulamamanın dileminde yanarken mutfaktan içeri Zilan girmişti. Beritan kurtuluş lambası yandı diye düşünürken hemen sonra o lambanın da yanmadığını düşündü. İçten içe Zilan’ın dün gece hakkındaki düşüncelerinin çok sevimli olmadığını biliyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Günaydın,” demesiyle Beritan belirsiz bakan kara harelerini kadına çevirdi. “Günaydın,” diye karşılığını verdi.

Mutfakta ikisinden başka kimse yoktu. Beritan dün gece ile ilgili soruları yönelteceği tek kadının Zilan olduğunu biliyordu. Nedense sormaması gerektiğini bilirken susmak istemiyordu. Dün gece ne olmuşsa öğrenmeliydi.

“Zilan. .” diye seslendi.

Doldurduğu su bardağıyla beraber seslenen kadına döndü Zilan. “Efendim.”

Beritan sesinde neşe duymayınca çekinmişti. Şimdi sormak daha güç ve imkânsızdı. Yüz ifadesini kontrol ettiğinde ne kızgınlık ne de kötü bir bakış vardı. Kendini toparlayarak sorusunu yöneltti. “Dün gece kimse bir şey dedi mi?”

Zilan sıyundan bir yudum aldı. Dün gece kim ne söyleyecekti ki! Bardağını elinden bırakmadan aheste aheste kadına doğru yürüdü. Yanına geldiğinde çömelip oturdu. Elindeki bardağa baktı. “Kimse bir şey demedi. Söylenecek bir şey yoktu daha doğrusu.”

Beritan sıkıntılı nefesini burnundan verdi. “Jinap Zozan kızmadı mı? Hiç sormadı mı?”

Zilan kafasını salladı. “Sordu ve her defasında aynı cevabı aldı. Kızdıysa da hiçbirimize belli etmedi.” Bu soruları sormanın bir anlamı yoktu. Dün gece hatasını yapmıştı sonuçta. “Neler olmasını bekliyorsun ki, Beritan?” diye sordu. Sesinde yaptığına sitem eden ve kabul etmeyen ince bir tını vardı. “Dün gece yaptığın sana yakışmadı. Hem ailene, hem Ezo’nun annesine, hem de Ezo’ya karşı ayıp ettin.” Bütün bunlar doğrudu ve saklamanın anlamı yoktu. “Senin evinde kalan misafirler başkaları değildi. Başkaları olsa yine anlardık. Annen buradaydı, en azından annen için aşağıya geri inebilirdin. Gittin ve bir daha gelmedin.”

Beritan elindeki çatalı sıkı. Gözlerinin dolmaması için çaba sarf etti. “Evlendiğimden beri ilk defa Zilan, ilk defa mutlu oldum. İlk defa kendimi Şerwan’ın karısı olarak gördüm ve hissettim.”

Zilan tırnaklarını bardağa vurarak ritim başlattı. "Ama yanlış zamanda. Bu da mutluluğunu kısa kesebilir."

Başka bir zamanı yoktu. Dün gece olması gerekiyordu ve olmuştu. O hapi gördükten sonra öleceğini düşünürken bu konakta dirilmişti. Mutluluk dört bir yanını sarmış, Şerwan ile geçirdiği her saniye kıymete binmişti. Beritan kısa kesilmediğini kendine teskin etti.

"Bunu Ezo yapsaydı da aynı şekilde ayıp olacak ve yakışmayacaktı. Sana söylediklerimi ona da söyledim. Eğer sen sadece Şerwan'ın karısı olsaydın bu kadar göze batmayacaktı. Ama öyle değil, bunun için ikinizin de adımlarınızı ona göre atması gerek. Ev içi her şey olabilir. Biz engel olamayız da, aranızda karışamayız da. Ama misafirler varken bunu yansıtmayın bari." Daha fazla deşerse karşısındaki kadının kalbini kıracaktı.

Elbette mutluluğu hak ediyordu. Mutlu olduğunu görse Zilan da mutlu olurdu. Ancak bir hatanın üstüne mutluluk kurulamazdı. Her şekilde inşa edilen mutluluk yıkılırdı. Zemin sağlam olmayan bir evin artçı şokla sallanıp çatlaması gibi o mutluluk da çatlar, bir zaman sonra başına yıkılırdı.

Oturduğu yerden kalkıp bedenini kapıya çevirdi. Dün gece hiç güzel şeyler olmamıştı. Dün gece bazı yüzler utanmış, bazı kafalar öne eğilmiş, bir kalp kırılıp gücenmişti. Dün geceyi anlatsa ne olacaktı ki?

Ancak bir gerçeği söylemekten çekinmeyecekti. Kapıdan çıkmadan evvel döndü. "Annen sana ve Rahşan'a çok güzel terbiye vermiş. İkiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz ama Berfin... O hiç sizin gibi değil. O..." Sözlerinin ağır olacağını biliyordu ama kız kardeşi bunu hak ediyordu. Hapla bu evi dağıtmıştı. Dün gece nispet ederek başka kadının canını yakmıştı. "O kötü kalpli. Şerwan'ın ilk karısından... Ezo'dan kopup sana gelmesini istiyor. Keşke dün gece yaptıklarını görseydin. Senin kız kardeşin hiçbir şeyden ders almıyor. Yaptıklarından utanmıyor. Berfin hatalı ve onu aydınlat, Beritan."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Söylediklerini nefesini tutarak dinledi Beritan. Berfin... Kız kardeşi yine yapacağını yapmıştı. Ezo'ya olan kini bitmiyordu. Onu uyardığı halde, söylediği halde Allah bilir dün gece neler yapmıştı.

“Ben Berfin ile baş...”

“Zamanında kız kardeşine anlatmasaydın... Şimdi sen de bu halde olmazdın.” Zilan dün gecedan sonra kelimenin tam anlamıyla Berfin'den nefret etmişti. Bir insanın kalbi kine bu kadar bürünmüş olamazdı. Bu korkunç bir şeydi.

Beritan giden kadının ardından gözü yaşlı baktı. “İlk defa mutlu oldum, o da boğazıma dizildi, Zilan,” diye fısıldadı. Kendiyle baş başa kalarak dünün anılarını kalbine kazıdı. Dudağından kırgınlık dolu minicik bir tebessüm geçti. *Acaba Şerwan şimdi ne yapıyordu?*

Okuldan arayan müdürün çağırmasıyla Neçirvan'ı alarak yine kavga çıkaran kardeşi için yola düşmüştü Şerwan. Yanında birileri olması Serhad'ı pataklayacak ve öfkesini kardeşine kusacaktı. Onu tutsa tutsa kardeşi Neçirvan tutabilirdi.

Okula varan iki kardeşin müdürden öğrendikleri artık tak ettirmişti. Vedat'ın neler yaşadığını o zaman anlamışlardı. Kardeşleri müdürün yüzüne bakamadığını her defasında söylemiş, müdür artık ararsa telefonlarına cevap vermeyeceğini söylemişti.

“Onlar benim kız kardeşime yan gözle bakmayacak. Bakarlarsa ya gözlerinden olurlar ya da başka yerlerinden. Seçim onların hocam, Sağlam kalmak istiyorlarsa, rezil olmak istemiyorlarsa benim bacıma yan gözle bakmayacaklar. Onun yanından bile geçmeyecekler!”

Alayla konuştu okul müdürü. “Özür dileriz Serhad Ağam, bir daha öyle bir hata olmayacaktır. Hatta olmaması için okula bü-

yük bir pano asacağız. ‘Şilan Eroğlu’ya yan gözle bakan herkes Serhad Eroğlu’dan bir posta dayak yiyecektir. Dikkate alınız!’ diye. Nasıl, ne dersin?”

Mahcubiyetle kasılan genç delikanlı ellerini saçlarına götürerek kaşdı. “Yok hocam, estağfurullah. Ben bacıma yan gözle bakmalarını kabullenemiyorum.” Yüzündeki gergin ifade sesine yansımıştı. Müdür burnundan hızlıca nefesini verdi. “Sen onların bacılarına yan gözle bakıyor musun? Senin gibi serseriler kimse benim kız kardeşime yan gözle bakamaz ama ben bakarım havalarında geziyorlar.”

Serhad dilini dişlerinin arasına almamak için var gücüyle kendisiyle savaştı. “Ben bacıma yan gözle bakmasınlar diye onların bacılarına bakmıyorum. Zaten Şilan Hanımın bekçiliğini yapmaktan kızlara bakacak vakti bulamıyoruz hocam.”

Müdür hadi oradan dercesine resti çekmişti. “Çamurunu Şilan’a atma, sen kavga etmekten fırsat bulamıyorsun. Serhad, babanın hatırı olmasa seni bir dakika bile bu okulda bırakmam, haberin olsun. Kendine çeki düzen verdin verdin, vermedin seni okuldan atarım. Tahsil hayatını sonlandırırısın. Oğlum, bu sene sınavın var. Üniversite sınavın, hayatını kurtaracak sınav.”

Şerwan kardeşiyle ne yapacağını bilemedi. Bir yanda işler, diğer yanda iki karısı ve burada da Serhad... Hayat ona hiç gülecek gibi görünmüyordu. Her daim engeller çıkartacak ve onu hayattan soğutacaktı. “Ben gereken uyarıyı yapacağım, Güven Bey,” diye sözünü verdi. Gerekli uyarıyı son kez yapacaktı. Müdürün dediği gibi kendine çeki düzen vermezse artık olacaklardan sorumlu olmayacaktı.

Okul müdürüyle biraz daha sohbet eden iki kardeş, daha sonra Serhad’ı da yanlarına alarak okuldan çıkmış, arabanın önünde beklemişlerdi. Şerwan’ın merak ettiği bir soru vardı. Ve onun cevabını almalıydı. “Hadi kardeşine yan gözle bakanı dövmeni anladım da kıza niye bağıırıyorsun oğlum?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ağabeyinin bıkkın sesini duyunca gözlerini baydı. Osman'ı döverken sınıflarından bir kız kavgalarına karışmış, ona da bağırıldığı için üzerine bir şikâyet daha yemişti. "Bana karıştı, *kibar ol*, dedi."

"Neden *kibar ol*, dedi sana?" Nêçîrvan soruyu sorarken cevabımı deli gibi merak ediyordu. Nasıl kavga esnasında kibar olunması isteniyordu. Genç oğlan sıkkın nefesini verirken dalgacı üslubundan geri durmadı. "Osman'a küfür ettim; *sikerim seni*, dedim. Kız akıllı ya, mutlaka karışmalı. Bana *kibar ol*, dedi."

Şerwan olayın uzayacağını bilince kollarını göğsüne kavuşturup kardeşiyle arabaya yaslandı. Hemen karşısında bir elinde çantası, diğer eli cebinde, hayatı ve okulunu zindana çeviren kardeşi duruyordu.

"*Kibar ol*, dediğinde sen ne yaptın? Kibar oldun mu?"

"Evet, oldum."

"Nasıl oldun?"

"*Pardon, sizi sikebilir miyim*, dedim."

Kibarlık namına yaptığı hareket Nêçîrvan'ı kahkahaya boğarken Şerwan gülmemek için var gücüyle dudaklarını ısırılmış, bakışlarını kardeşinden çekip yola bakmıştı. Bu çocuk akıllanmayacak, yine bildiğini yapmaya devam edecekti. "Benim işim gücüm yok, her gün senin okuluna gelip müdürün şikâyetlerini mi dinleyeceğim?"

Bu şikâyetlere son vermenin tek bir çözümü vardı. "Şilan'ı okuldan alın; ben de rahatlayayım, siz de." Teklifini sunmuştu. Kız kardeşi okuldan ayrılmadığı sürece rahatlamayacaktı. Şerwan'ın tek kaşu ciddiyetle havalandı. "Ne baban ne ağabeylerin ki ben dahil hiçbirimiz Şilan'ın okumasına karşı durmazken, sırf sen karşısın diye okuldan alacağız? Oldu ağam, başka emrin var mı?" İstihza dolu sesinde keskin bir kinaye vardı.

"Jiyan'ı okuldan aldığım için hâlâ vicdan azabı çekiyorum. Kız kardeşimin hayatına mani oldum, sen kalkmış benden Şi-

lan'ı da almamı istiyorsun. Üstelik kardeşin bizim gururumuzu okşar, okulu bu kadar severken. İyi bir yere geleceği her halinden belliyken sen bu serseriliğinle, dik kafalılığınla olduğun yerde sayarsın!”

Ağabeyinin zehir gibi sözlerine kulak asmadı Serhad. Nasıl olduğunu, okula karşı fikirlerini açıkça beyan ediyordu. “*Ben böyleyim*, diyorum size zaten. Siz de okuma...”

Kardeşinin cümlesini keskin sesiyle yardı Şerwan. “Bin arabaya Serhad, yoksa bir yerlerini ben kıracağım.” Öfkeli hareketleriyle arabasına atlamış, beraberinde binen iki kardeşiyle yola çıkmıştı. Küçük kardeşini eve bırakacak, ardından şirkete geri döneceklerdi.

“Şirkette miyiz bugün?”

Soför mahallinde oturan kardeşine birkaç saniyeliğine kafasını çevirdi. “Kardeşin yine vukuat çıkarmasaydı şimdi işimizi halletmiştik. Geç saatlere kalıyoruz yine,” diyerek diliz aynasından arkada oturan kardeşine baktı. Camdan dışarıyı izliyordu. Ve yüzündeki ifade hiç olmadığı kadar sertti.

Bu dik başlılığı nereye kadar sürecekti, pek bir bilgisi yoktu. Nitekim devam ederse artık kardeşine gerekeni iyi köü yapacaktı. Her güne bir şikâyet sabır taşını çatlatmış, yerine yeni taşları aldırılmıştı. Konağın önüne arabayı park ederek kardeşinin inmesini bekledi. “Kardeşine sataşma, seninle külahlar değişiriz.” Son uyarıyı kardeşine yapan Şerwan, yapacağını bildiği halde uyarısını yine de etmişti.

“Ne olacak Serhad’ın bu hali?”

“Bilmiyorum Nêçîrvan, her defasında aynı uyarıyı yapmaktan ben bıktım.”

“Botan’a bırakalım istersen, birkaç günlüğüne bir yerlere götürsün.”

“Sınav haftasında, Güven Beyin söylediklerini duymadın mı?” Açık bıraktığı bahçe kapısından kardeşini izlerken çantası-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

nı bir kenara fırlatıp mutfağa girişini gördü. İkazına rağmen yine bildiğini okuyacak, kardeşine bağırarak ve okula yarın gitmemesini söyleyecekti.

Kardeşine hak vereceği tek bir gerçek varsa o da Şilan'ın aşırı dikkat çekici olmasıydı. Birçok erkeğin dikkatini çekebiliyor, kafaları kendine döndürebiliyordu. Ablasının mütevazılığı ve ağırbaşlılığı yerine dik başlı, dobra, keskin dilliydi. Bütün bu huylarına rağmen ilgiyi gereğinden fazla topluyordu. Bu da ağabeylerinin sinirlerini bozuyordu.

“Sınavdan sonra gönderelim onu.”

“Bakınız biremin⁶, biz işimize dönelim, Defne bekliyor.”

Araba şirkete doğru yeniden yola çıkarken Serhad, ağabeyinden aldığı ikaza uymaya çalıştı. Ne kadar kız kardeşine bağırıp kızsada da diğer gün yine aynı şekilde hazırlanıp okula gidiyordu. Ve ağabeyleri sözünden dönmeyecek kadar istikrarlıydı.

“Şilanın...” Evi inletircesine bağırdı. Kardeşinden öfkesini çıkarmadığı sürece rahat etmeyecekti. Mutfaktan çıkan genç oğlan, avluya doğru bağırdı. Muhtemelen odasıındaydı. Arkasında onu izleyen babasından habersiz tekrar bağırdı.

“Serhad.”

Bütün öfkesi yerle yeksan olan genç oğlan, usulca arkasına döndü. Bir elinde bastonu, bahçenin ortasında çatık kaşlarının arasından bakan babası kızgınlıkla dikiliyordu. “Keremke ez beni⁷.” Elleri refleksle birleşmiş, hemen önünde emir bekler gibi durmuştu.

“Kardeşinle uğraşma.”

Babasından aldığı tek uyarı yetmişti. Fırlattığı çantasını alarak merdivenlere doğru yürüdü. Bugün Şilan'ı azarlama hakkı elinden alınmıştı. Ama yanına bırakmayacaktı. Babasının baskın gözleri altında basamakları hızla çıktı.

6. Biremin: Erkek kardeşe hitap edilir.

7. Keremke ez beni: Buyur efendim

Agir Ağa yine kavgaya tutuştuğunu anlamıştı. Bu oğlanla ne yapacağını bilmiyordu. Büyüyor ve koca bir adam olmaya adım atıyordu. Kızsa, gururunu zedeleyecekti. Kızmasa, kardeşine zarar veriyordu. Ağabeylerine bıraksa, hepsi bir taraftan oğlunu parçalayacaktı. “Zozan!” diye tarazlı sesiyle oturma odasına doğru bağırdı. Çok geçmeden karısı kapıdan çıkmıştı. “Gel,” diyerek misafir odasına doğru döndü. Zozan Hanım ile arada çocukları hakkında konuşur, bazen fikir alırdı. Bir evladı babadan çok anne tanır, anne bilirdi.

Şilan pencereden annesinin babasının peşinden gidişini izledi. Yine konuşacak, belki de bir karara varacaklardı. Genç kızın babasından yana içi rahattı. Asla okuldan almayacağını biliyordu. Ama Serhad konusunda ne yaparlardı, hiçbir fikri yoktu.

“Serhad zaten kavga çıkarmasa okulda rahatını. Kimsenin bana karışmasına kendim izin vermiyorum. Gerçi benim karabasan gibi üstlerine çöken ağabeyimden dolayı kimse karışmaya cesaret etmiyor, o bir gerçek.” Bıkkınlıkla gerçeklerini bir kez daha itiraf etti. Ne zaman kavga olsa bu muhabbet evde dönerdi.

“Ömür törpüler o çocuk...” Çayından bir yudum alan Jiyan, yaramaz kardeşiyle ne yapacağını düşündü. Şilan bu evden gitmediği sürece çok çekecekti. Ne zaman karışsa, kardeşine kızsa kapı duvarla karşılaşılıyordu. Ve tabii sonunda aldığı tehdit; *sana saygım var abla, onu kendi ellerinle yitirme*. Bazen bu oğlanın kime benzediğini düşünmeye kafa yoruyor, hiçbir cevaba erişemiyorlardı.

“Genç daha, kanı kaynıyor, çok karışmayın.” Beritan, Serhad’ını ezdirmeyecekti.

“Biz karışsak da o karışacak bir şeyler bulur, sen dert etme.”

Beritan görümcesinin terslenerek verdiği cevap karşısında afalladı. Dün geceki tepkileri hiçbir şekilde unutmuyordu. Lakin bugün sürdürmesi, terslemesi, bakışlarıyla âdetâ yerin dibine sokması gerekmiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Evdeki herkes hiçbir şey olmamış gibi davranırken –özellikle Ezo gülüp eğlenirken– ha bir de Zilan’ın anlayışlı sitemi üstüne kız kardeşiyle ilgili söyledikleriyle onu utandırmasından sonra, görünmesinin tavırları hak değildi. Uzun soluklu nefesini alıp vererek görmezden geldi. Her şeye hazır inmişti. “Okulda sevdiği bir kız var mı?” diyerek aralarını iyi tutmaya çalıştı.

“Ben nereden bileyim. O kavgadan vakit bulamıyor, ben derslerimle uğraşmaktan göremiyorum.”

Jiyan kız kardeşine uyarıcı bakışlarını âdeta fırlattı. Bu tutumu sergilemek ona kalmamıştı. Dicle konusunda hâlâ pişmanlıkları vardı. Ve Şilan buna rağmen devam ediyordu. “Okulda Serhad’a hâlâ küfrediyorlar mı?” diye sordu Jiyan kız kardeşine.

Beritan çok sevdiği kaynını tanımak adına sorularını yöneltiyordu. Yengesinin bu tavırlarına rağmen hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalışmasını ise Jiyan üzüntüyle izliyordu.

Beritan inanamayarak baktı. “Küfür mü ediyorlar?”

“Evet, *yakışıklı piç*, diyorlar.”

Şaşkınlığı arttı Beritan’ın. “Ve Serhad bunu kabul ediyor mu?”

“İlk söyledikleri zaman herkesi dövmüştü. Ama şimdi gizli gizli söylüyorlar.”

“Sen ne yapıyorsun peki öyle dedikleri zaman?”

“Kızları dövüyorum. Erkekleri de Serhad’a şikâyet ediyorum.”

Beritan’a soğuk fırtınaları sesiyle estiren Şilan, ablasına döndüğünde yaz sabahı kadar ılık ve narindi. “Şimdi onun gözünde iyi görünmem lazım ki bana iyi davransın,” diyerek ablasına göz kırptı. Babası olmasaydı ağabeyinin gazabından bir fırça yiyecekti. Pencereden dışarısına baktığında Serhad’ın dış kapıdan çıktığını gördü. “Çok şükür sonunda gitti.” Odanın kapısına doğru hızlıca yürüdü. Açtı ve mutfığa gidip bir şeyler atıştırmalıydı yemek hazır olana kadar.

Odadan çıktığı gibi mutfığa yol aldı. Yemeğini yediği gibi derslerine koşmalıydı. Ağabeyleri onu okuldan almama kararını

en başından almışlardı. Ve onların yüzünü kara çıkarmamalıydı. Mutfağa girdiğinde Delal Sultanı görünce gülümsedi. “Bugün yemek senin elinden mi çıkıyor, Delal Sultan?”

Ocağın başında duran yaşlı kadın arkasına döndü. “Ere⁸ ke-
çamin⁹,” diye cevaplayarak Ezo’ya döndü. “Tuzu uzat, böyle
gönderirsek Ağır Ağa tencereyi başımızdan aşağı döker.”

Ezo hak vermekten ziyade gülmüştü. “Bir kere kul payı atlat-
tım, hatırlıyor musun, Delal Sultan?”

Hatırlamak istemiyormuşçasına gözlerini baydı kadın. “Se-
nin de o gün bütün yemeklerin tuzsuzdu be yavrum.”

“Tansiyonu var, doktor uyardı. Ne yapsaydım? Tuzlu yap-
saydım bu sefer ya teyzem, ya Şerwan tencereyi başımdan aşağı
dökecekti. Yine her taraftan suçluyuz.”

Zilan hatırladıklarıyla güldü. “Tuzsuz olduğu için bu sefer
bütün ev sana yüklendi.”

Ezo teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Bugün yemekler gü-
zel olmazsa Delal Sultanı haşlasınlar.” Kendi paçasını kurtara-
caktı. “Ya güzel olursa yenge?” diye soran Zehra’ya göz kırptı.
“Gelip teşekkür etsinler, ellerine sağlık, Ezo, desinler.”

Delal Sultan yamanlığı karşısında yapacak şey bulamadı.
“Yemekler kötüyse sorumlusu benim, iyiye sensin. Yok öyle bir
dünya gelin hanım, kendini topla da gel.”

Kızdırdığını anlayan Ezo gönlünü almak için yanına gitmiş,
annesinden farksız gördüğü yaşlı kadına sıkıca sarılmıştı. “Sen
de hemen ciddiye alıyorsun. O zaman yarı yarıya paylaşacağız.
Yemekler bugün ikimizin elinden çıkıyor.”

Delal Sultan bu sefer onaylamış, zafer dolu edasıyla gülerek
gelini kışkıılamıştı. Mutfaktaki şenlikten ayaküstünü midesini
dolduran Şilan çıkmış, hemen arkasından Jiyan girmişti. Genç
kız şimdi gönül rahatlığıyla ayağını uzatabilir, dinlenebilirdi.

8. Ere: Evet

9. Keçamin: Kızım

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Oturma odasına geri döndüğünde Beritan'ı tek başına yakaladı. Elindeki gazeteyi dikkatlice okuyordu. Yanından hızlıca geçerek kendini sedire bıraktı. Bütün yorgunluğuyla çökmüş, çıkardığı seslerle yengesinin dikkatini çekmişti. Göz göze gelince duyduğu rahatsızlık yeniden gün yüzüne çıkmış, karşısında yengesi değil de başkası varmışçasına kafasını çevirmişti.

Canına tak eden kadın gazeteyi katlayıp kenara bıraktı ve küçük görünmesinin derdini öğrenmek için sakin edasıyla sorusunu yöneltti. "Niye bana böyle davranıyorsun, Şilan?"

Şilan şüpheyle baktı. Dün gece olanlardan sonra gerçekten sorabiliyor muydu? "Ayıp değil miydi yaptığın? O odada kaldın; aşağıda annem var, misafirler var demedin mi?" Ağabeyinin yaptıklarından sonra Beritan için kahrolmuştu. Ancak dün gece olanlar bütün kahrını yalayıp yutmuştu.

Beritan sabırlı olmaya çalıştı. Karın ağrısı belliydi. Nitekim bu onu ilgilendiren bir durum değildi. "Seni ilgilendirmeyen konulara lütfen karışma," diye belirterek yerinden kalktı. Bir kez daha karışarak yanlışı yapıyor, bunun farkında olduğu halde devam ediyordu.

"Bak, ben kabullenemiyorum," diyerek yengesini kendine döndürdü. "Biliyorum, ağabeyim ile aranız çok çok iyi değil. Çok mutlu değilsin. Fakat ben dün gece olanları kabullenemiyorum. Bilerek kaldın o odada. Bu evde senin annen de vardı, Ezo'nun annesi de, halam da. Herkesi geçtim, Ezo benim aklımdan, gözümün önünden geçmiyor. Dün gece onun mahcubiyetini sen görmedin. Sen gelmedikçe, sen soruldukça onun ne hale düştüğünü sen görmedin. Olmuyor, yapamıyorum." Beritan'ı sever sayardı ancak dün geceden sonra bütün sempatisi kırılmıştı. Bile bile yapılan hatalara karşı affedici olamıyordu. Hiç değilse aşağıya inip biraz da olsa yanlarında oturabilirdi.

Beritan iç çekti. "O zaman gel benimle konuş. Bak, böyle bir hatan var, yapma, de. Göze batıyor, olmaz, de. Ne beni ne

kendini kıracak hallere getirip bu tutumları sergileme. Daha yeni yeni kendimize gelmişken bari bunu yine yapma. Sen benimle güzel konuşur, derdini usturuplu anlatırsan sana saygıyla cevabımı veririm.”

Şilan pozisyonunu değiştirerek bağdaş kurdu. “Ben böyleyim, Beritan. Öfkemi de, kızgınlığımı da saklamam, insanları kırarım. Bilerek yapılan hataları bağışlamam. Şerwan Ağabeyimle öbür türlü ne yaparsanız lafını etmem, sen onun karısısın, karnında bebeğini taşıyorsun. Seninle ilgilenmesi, sana değer vermesi, sana saygı göstermesi beni bağlamaz, mutlu eder. Ama dün gece yapılan hiç hiç hoş değildi.” Onu asıl üzen gerçeği tekrar dillendirdi. “Bütün olanlara maruz kalan bir kadın vardı aşağıda. O yine de misafirlerle ilgilenip güldü.” Ardından oturduğu yerden usulca kalktı. Ve canını sıkıp can damarına basan asıl gerçeği, yengesinin yanından geçip kapıya ulaştığında dile getirdi. “Kardeşin Berfin’e nasıl konuşması gerektiğini söyle.”

Kadın ansızın irkildi. İçini soğuk bir ürperme kaplamış, kan akışı resmen durmuştu. Berfin daha neler yapmıştı ki Zilan’dan sonra şimdi de Şilan uyarıyordu. Hızla arkasına döndü. Gelecek cevaptan korktu. Hiç yaşamadığı korku o anda kalbine konmuştu.

“Nispet yaptı, Beritan. Hiç utanmadan, bunu söylemek bana düşmez demeden geldi Ezo’ya, anneme, teyzeme, halama, hepimize nispet yaptı. Şerwan Ağabeyimle odaya çekildiler, derken Berfin, Rahşan kulaklarına kadar kızarıyordu. Ama Berfin öyle değildi. Ne zaman *Beritan nerede kaldı*, desek yine aynı cevabı aldık. Kız kardeşini uyar. O da üzerine vazife olmayan lafları her defasında tekrarlamasın.” Ardından kapıdan çıkıp gitmişti.

Beritan sadece gülmek istedi. Özür dilemek için gelen adamı kabul etmediği halde Şerwan affedilmek için ısrar etmişti. Geçen hafta bahçenin ortasına atılıp evden kovulmuştu. Bunu düşünerek kimse biraz olsun anlayış gösteremez miydi?

Affetmeyeceğim, derken ve inatla konuşmazken kocasından beklemediği mutluluk, misafirleri de, Ezo’yu da unutturmuştu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Neden kimse gerçek sebepleri bilmeden yargıladı ki? Her şey her zaman söylenemiyordu. Boğazına dizilen yumrularıyla koca odada tek başına kaldı ve kalmaya devam etti...

Akşam yemeği kurulmuş; Ağır Ağa ve oğulları beraber yerken, Zozan Hanım ve kadınlar beraber yemişti. Beritan neredeyse varlığını hissetmezken Ezo gülüyor, kahkaha atıyor, kızlarla uğraşıyordu. Sofradaki herkesin dikkati yine iki kadın üzerindedir. Ters giden bir şeyler vardı ve bu onları geri yordu.

“Yine neye gülüyorsun kaçamın?”

Jiyan annesinin meraklı bakışlarını alınca kendine çeki düzen verdi. “Yemekler güzel mi değil mi ona karar veriyorduk daye.” Yengesi ve Delal Sultanın iş birliği yemekte kırılmıştı. Güzel olursa oylar Ezo’ya, olmamışsa oylar Delal’e gidecekti.

Oylamadan habersiz Zozan gülümsedi. “Yemekler çok güzel olmuş kaçamın, sen neye karar vereceksin daha?”

Teyzesin oyuyla alkış tutan genç kadın çocuk gibi sevinmişti. “Son bir oy kaldı sultanım. Beritan’ın oyu kime gidecek?” diyerek kumasına döndü. Yemeğe oturduğundan beri sessiz ve keyifsizdi. Genç kadının gözünden kaçmamıştı. Göz göze gelip durgunlaşma modu başlamıştı.

İki kadın da gözlerini kaçırmadan bakıyordu. Beritan yediği yemeğin güzel olduğunu biliyordu. Ezo bu konuda oldukça hamarat bir kadındı. Her gün beraber yapsalar da aslında onun elinin tadını yiyorlardı. En içten haliyle gülümsedi Beritan.

“Çok güzel olmuş, ellerine sağlık.”

Kadının yanında oturan Delal sırtını müşfik edasıyla okşadı. “Sen Ezo’ya oy verdin, ben kaybettim,” diyerek ilgisini çekmeye çalıştı. Yemeğe oturduğundan beri sessizdi. Önündeki yemekle uğraşarak yavaş yavaş yiyordu. Gülmeseydi, bir kenara çekip silkeleyecekti.

Beritan mahcubiyetle tebessüm etti. “Pardon Delal Sultan, bilseydim sana oy verirdim.” Sırtında hissettiği şefkatli elleri içi-

ni ısıtıyordu. Ama hâlâ kendine gelebilmiş değildi.

“Ama eşit gidiyorsunuz, Delal Sultan. Ben, dayernin, Beritan, Ezo’ya verdik oyu. Jiyan, Zehra, Zilan oyu sana verdi,” diyen Şi-lan güldü. Kazanan ikisi olmuş, kaybeden olmamıştı. Yemek her ikisinin elinden güzel çıktığı halde bir raunda çıkmışlardı.

Daye Zozan mutfakta geçen atışmayı yeni öğrenmiş, oyunu yeğenine vererek sağ kolunu gerisinde bırakmıştı. “Eşit olmasaydı yine eşitlerdik keçamin. Daha Agir Ağa ve oğlanlardan duymadık,” diyerek yeni bir heyecanı ortaya atmıştı. Herkes gülüp dururken Beritan’ın sessizliği, hiç katılmayışı canını sıkıyordu. Dün gece yaptığı ayıptan ötürü böyle olduğunu biliyordu. Fakat gün içinde ne kadar çekingense yine de konuşmuş, aralarına karışmıştı.

Oturma odasına giren Vedat dudağını peçeteye silerken sırıtıyordu. “Yemekler çok güzel olmuş, kim yaptıysa eline sağlık,” diyerek yengesinin kazanmasına vesile olmuştu. Ezo, karşısında oturan yaşlı kadına sevgiyle gülümsedi. “Delal Sultan yaptı bugün yemekleri. Mutfakta bugün aşçıbaşımız oydu,” diyerek gali-biyeti asıl sahibine vermişti.

Delal Sultan pek mutfığa girmez, kendini yormasına izin vermezlerdi. Ama ne olduysa bugün gelmiş ve yemekleri yapmaya karar vermişti. Ezo ne kadar yardım ettiyse, Zilan ne kadar karışmışsa, Zehra ne kadar el altında olmuşlarsa da yerini alamazlardı. “Niye pes ettin? Beğenirlerse sen kazanıyordun?”

Ezo yapma der gibi baktı. “Yemekleri sen yaptın sultanım, senin hakkını yer miyim hiç?” diyerek önündeki tabağa çatalını kaşığına bardağını koymuş, ayaklanmıştı. Ne olduğunu anlamayan Vedat ise anlamsızca sofrada oturan kadınları izliyordu. Kaynının yanından geçen genç kadın hafifçe kulağına eğilerek sesini duyacakları seviyeye ayarladı.

“Yemeği ben yaptım, Vedat, ben kazandım. Delal Annenin gönlü kırılmasın diye öyle söyledim,” diyerek arkasında gülen

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kadınları bırakıp oturma odasından çıktı. Yengesinin arkasından bakan Vedat kafasını salladı. Bazen uslanmayan genç bir kız gibi takılıyordu herkesle.

Şüpheyeye düşen genç adam annesine döndü. “Yemeği kim yaptı daye?”

Daye Zozan kaşlarıyla can dostunu işaret etti. “İkisi beraber yaptı kuremin.”

Vedat kafasını sallayarak Şilan’a döndü. “Yemeğini bitirdiy-sen bana bir çay kap getir. Agır Ağanın emirlerinden gönül rahat-lığıyla bir çay içemiyoruz.” Annesinin bakışları altında kendini sedire bırakıp uzandı.

Zilan elbisine oturmasını işaret etti. “Bermal sana getirsin, Vedat Ağa.”

Vedat elindeki telefonda gözünü ayırmadan sırtıttı. “Ona daha var. Bu eve geldiğinde her şeyi o yapar zaten.”

Zozan Hanım tek kaşını ustalıkla kaldırdı. “*Her şeyi yapar,* diyerek neyi kastediyorsun, Vedat?”

Telefondan kafasını kaldırıp annesine baktı. “Karım olacak, Zozan Hanım. Ne istersem onu yapacak.”

Zozan Hanım keskinleşen göz bebeklerini oğlundan ayırma-dı. “Bu nişan sana yaramadı. Karının üstünde nasıl bir hâkimiyet kuracaksın, merak ettim.”

Vedat annesini kızdırmaya devam etti. Bermal’in üzerine dü-şen vazifeleri vardı zaten. Onun ötesinde istediği her şeyi yap-a-cak şartıyla karısını süründürmeyecekti. “Agır Ağa gibi olacağız, Zozan Hanım.”

Daye Zozan oğluna küfredercesine baktı. “Vedaat!”

Vedat uyarıyı almıştı. “Gelinine kıymayacağım daye, söz.”

Zehra ve Ayşe el hızıyla yer sofrasını kaldırmış, mutfaktaki bütün bulaşıklar yıkanıp kaldırılmıştı. Beritan kendini toparla-mak adına yardım etmiş, yine de Ezo’ya bakamamıştı. Her baktı-ğında kız kardeşinin söylediklerini hatırlıyordu. Ve bugün sanki dün gece olmamış gibi gülüyor, eğleniyor olmasına takılıyordu.

İşlerin bittiğini görünce mutfaktan herkesten önce çıkmış, oturma odasına geri dönmüştü. Yukarı çıkarsa kaçmış olacaktı. Kaçmak değil, yüzleşmek istiyordu. Odada kaynanasını tek başına görünce içini belirsiz bir his kapladı. Belki de yalnız kalmak istemiyordu. Belki de Zozan Eroğlu dün gece için ağır bir fırça çekecekti.

“Bitti mi işiniz?”

Beritan kafasını salladı. “Bitti, gelirler şimdi.”

Daye Zozan oturmasını isteyerek gelinine döndü. Lafı çok uzatmayacaktı. Dün gece yaptığı ayıbı bugün yüzüne vurdukları biliyordu. Kızının rahat durmayacağını biliyordu. “Beritan, keçamin bir daha misafirlerimiz varken kayıplara karışma. Ayıp oluyor.”

Beritan oturur oturmaz uyarıyı alınca afallamıştı. Beklediği fırça henüz gelmemişti. Gelmeyeceğini biliyordu. “Özür dilerim jinap, bir daha olmaz.” Başı önüne utançla düşmüştü. İlk gelişinde kaçmıştı. Dün gece kocası tarafından alıkoyulmuştu. Kaynanasından elbette uyarı alacaktı. Beritan başka uyarıları bekledi ama kaynanası gözlerini televizyona çevirmişti.

Vedat ne zaman çıktıysa odadan, geri dönmüş, annesinin yanına oturmuştu.

Mutfakta kalan kadınlar oturma odasına geri dönmüş, televizyon izlemeye başlamışlardı. Televizyon karşısında sessizleşen ev ahalisi arada ikramlar için yerlerinden kalkıp geri oturuyorlardı. Şerwan ve Neçîrvan haricinde Serhad ile Botan da aralarına katılmışlardı. Zaman zaman televizyon izliyor, zaman zaman konuşup gülüyorlardı.

Geç saatleri devirene kadar odada kalıp muhabbet etmişlerdi. Daye Zozan ve Delal Sultan erkenden odalarına çekilmişlerdi. Geriye kalan ev ahalisi geç saatlere doğru odalarına geçebilmişti. Beritan sütünü alıp odasına girerken, Ezo da kendi odasına geçmişti. Merak edilen ise şuydu: Şerwan Ağa hangi karısının yanına gidecekti?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan kocasının yanına gelmesini istiyordu. İçinde her şey birikmişti. Bugün o kadar zorlanmıştı ki. Sabah dün gece hiç yaşanmamış gibi davranan ve bunu gün içinde ilerletip kahkahalarını inleterek Ezo, yaptığın sana yakışmadı diyen Zilan, hatasıyla onu yargılayan Şilan, kız kardeşini üzerinden uyaran kaynanası... Hepsi gün içinde üst üste gelmiş ve Beritan kendini o kadar kasmıştı ki. Suçlanan sadece oydu. Canını yakan kocasının ondan özür dilemesini istemiyorlar mıydı?

Kendini yatağa bıraktığında baraj kapakları da yıkılıp açılmıştı. Gözünden yaşlar bir bir akmaya başladı. Bugün annesini arayıp durumu izah da edememişti. Berfin'i arayıp kızamamıştı bile. Burnunu çeke çeke ağlamaya devam etti.

"Ben neden mutlu kalamıyorum?" Boğuk sesi altında cevapsız sorusunu kendine yönlendirdi. Eliyle gözyaşlarını sildi, nafile. Sildiği her yaşın ardından yanaklarına ince damlalar düşerek çenesine doğru sızıyordu.

Odanın kapısı açılınca Beritan kapı aralığından içeriye sızan ışığı gördü. Ağlamaktan karanlıkta kaldığını bile fark edememişti. Yaşlı gözleri gelenin kim olduğunu anlamasını engellemişti. Gözyaşlarını hızlıca silerek burnunu çekti. Her kimse gelen, ağladığını görmesini istemiyordu.

"Beritan..." Kocasının sesi odaya dolar dolmaz etraf aydınlanmıştı.

Beritan gözlerinin ışığa alışmasını beklerken kapı kapanmış, kocası kendisine doğru adımlarını çoktan tutmuştu. Şerwan bu gece yanında olacaktı. İhtiyacı olduğu adam bu gece de yanında kalacaktı. Histeri krizine yeniden giren kadın, avuçlarıyla yüzünü kapayarak gözyaşlarını hıçkırığa hıçkırığa salmıştı.

"Beritan..." Telaşlanan Şerwan hemen yanına oturup yüzünü avuçlamıştı. "Ne oldu?" sorusunu hızlıca yöneltmişti. Ne olmuştu ki bu kadın odasında tek başına ağlıyordu?

Yüzüne siper ettiği ellerini kucağına indirip birbirine dola-
dı. Kızarmış kara gözlerini kocasına çevirdi. "Seninle ilk defa

dün gece bir şeyler yaşadım ben... İlk defa karın olduğumu anladım..." Hızlı anlatışına ara vererek tekrardan ağlamaya devam etti. Nasıl ona konuşulanları anlatabilirdi ki? Devamını getirmeden Şerwan'a sarıldı. Omuzlarına sıkıca sarılıp yüzünü boynuna gömdü. "Hepsi senin yüzünden..." diyerek suçuna ortağını ekledi. Asıl sebebi Şerwan değil miydi? "Biz ikimiz bu odada kaldık... Sen de vardın... Sana da ayıp desinler... Ben kalmadım ki tek... İkimiz buradaydık... Bu yataktaydık, Şerwan... Ben tek değildim..." Olanları sıraladıkça ağlaması kesilmek yerine şiddetlenmişti.

Şerwan usulca güldü. Kızacaklarını elbette biliyordu. Dün gece erken kaybolmuş, bir daha hiç görünmemişlerdi. İçerideki misafirler az da değil, uzak da değillerdi. Bütün bu tepkiler normaldi. Ancak Şerwan'ın kaldıramayacağını bildiği bir yüzleşme daha vardı: Ezo! Dün gece yüzünden onu nasıl bir hale düşürdüğünü düşünmek istemiyordu.

Şerwan, bu odada bir daha Ezo'yu düşünmeyeceğine dair kendine söz verdi. Düşündükçe işler sarpa sarıyordu.

"Alışacaklar, Beritan alışacaklar."

"Onlar alışana kadar ben laf mı yiyeceğim?"

"Mecbursun, Beritan. İlk kadın değilsin, ikinci kadınsın."

"Ben ikinci kadın olduğum için bu lafları yediğimi biliyorum."

Şerwan bu odaya gelmeden evvel annesiyle konuşmuştu. Beritan'ın iyi olmadığını biliyordu. Ancak gelir gelmez ağlamaklı haliyle bulmayı beklemiyordu. Bu gece Ezo'nun yanına gitmek istemiş –ne kadar yüzü yoksa da– annesiyle konuştuktan sonra vazgeçerek Beritan'ın yanına gelmişti.

"Bunlara alışmalısın, artık kulak asmamalısın."

"Ama hak etmiyorum ki."

"Tabii ki hak etmiyorsun. "

"Acı veriyor..." Gözyaşları arasından usulca itiraf etti. Acısı anlatılır gibi değildi... Sadece iki kelimeye sığdırabilirdi yüreğindeki koskocaman ezayı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İlk kadına daha çok acı veriyor.”

Beritanı duyduklarıyla adamın kollarına asılmayı bırakıp geri çekildi. İlk kadın... Hep ilk kadın, değil mi?

“Niye hep ilk kadın? Senin için ben hiç acı çekmiyorum, değil mi? Benim yüküm hiç ağır değil. Ben her şeye katlanmaya mecburum. Çünkü ben ikinci kadını. Çünkü ben kumayım!”

Bölüm 4

Uzak Kalalım!

Güne zinde uyanmak, gece huzurlu uyanmak kadar uzaktı. Uzaklıklar büyüyor, çember daralıyor, iki kişilik yer bir kişilik yere dönüyordu. Beritan'ın odasına çıkıp onu küçük düşüren adamın hâlâ kayıp olması, çemberdeki yerini apaçık izah ediyordu. Verilen sözler tutulmuyordu.

Bugün de kocasını görmemişti. Bugün de yüzü aydınlanmış ve güzelleşmiş kumasının mutluluğunu görmüştü. Onu güzelleştiren Şerwan'ın ilgisi ve alakasıydı. Değişen göz bebekleri, yanından ayrılmayışıydı. O odadan çıktıktan sonra hiç gözükme-yişiydi. Ve bir adam değişiyordu!..

Yanına alacağı birkaç günlük kıyafeti bavul niyetine kullandığı kol çantasına özenle doldurdu. Hırpalanmaktan artık ne düzgün düşünebiliyor ne aldığı nefesi kendine helal sayabiliyordu. Birkaç günlük gidiş onu kendine getirirdi. Yarın uyanır uyanmaz kaynanasıyla konuşacaktı. Kocasını bu akşam odasına leşrif ederse konuşur, iznini alırdı. Gelmezse ve yarın yine ona gözükmeden giderse Ezo sadece bir mesajla durumu izah edecek ve annesinin evine gidecekti.

“Şu odaya gittin mi bana görünmeyi bile unutuyorsun. Daha ne kadar değişeceksin?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gömleğini çantanın içine öfkeyle attı. Attığı anda öfkesinden pişman olarak gömleğini yeniden katlayıp çantaya sığdırdı. Öfkelense kendine zarar verecekti. “Öfken yersiz, Ezo. O kadın karısı... Yarına istediği zaman gidebilir, yanında kalabilir, istediği zaman yınına gelebilir. Şerwan istediği her şeyi yapabilir. Sen öfkelenen ne fayda?”

Kendini telkin ederek son kıyafetlerini dolaptan çıkardı. Katlayıp çantaya koyacağı sırada kapının açılma sesini duydu. Bakışlarını kapıya diktiğinde kocasının içeri girdiğini gördü.

“Ah, tam zamanında geldin,” diye tebessüm etti. Söylemesi için tam zamanında gelmişti.

Gördükleriyle neye uğradığını şaşırان Şerwan kapıyı arkasında kapatırken karısının elleriyle doldurulan çantaya takılı kaldı. Kıyafetlerini çantaya doldurmakla ne yapmayı düşünüyordu bu kadın?

“Ne yapıyorsun sen?” diyen sesi sert bir ton içeriyordu.

Ezo kullandığı kıyafetleri çantasına koyup fermuarı çekti. Daha bir çanta dolduruşundan bu kadar kızmanın ne anlamı vardı? Çantayı alarak dolabın kenarına bıraktı. Cevap bekleyen kocasına sonrada dönerek kanaatini belirtti.

“Birkaç günlüğüne annemin evine gitmek istiyorum. Onları çok özledim, kafamı dinlemem için de fırsat olur bana.”

Şerwan'ın kaşları anlamsızca çatıldı. “Annen daha iki gün önce buradaydı, Ezo.”

Ezo müstehzi gülüşünü esirgmeden sergiledi. “Hayret! Sen teyzenin iki gün önce burada olduğunu biliyor muydun?”

Şerwan'ın kızgınlığı yok olup gitti. Dudaklarını ısırان adamın başı önüne düştü. Daha Ezo ile bu konuda yüzleşmesi vardı. Karısının yüzüne nasıl bakacağını bilmediğinden yüzleşmemek için iki gün lür etrafta görünmüyor, geç gelip erken çıkıyordu. O sabah geç kalkması ve Beritan'ın uğurlaması dışında...

Eskiden mutluymuş numarası yapan adam şimdi Beritan'ın yanında da mutluydu, onunla yaşadıklarından da. Ancak Ezo

adı geçer geçmez ciğerlerine sinen sancıyı hissetmiyor değildi. Bu kadına karşı asla bir duygu zayıflığı yaşayamazdı. Seveda bir kere onun demişti. Beritan ile yaşadıklarından sonra Ezo'ya karşı vicdan azabı her defasında oluyordu. Onu düşürdüğü haller için de kendine olan kızgınlığı büyüyordu. Nitekim alışmak gerekti. Bundan sonra her şeye alışmak gerekti...

"Annen iki gün önce buradaydı. Yarın gitmeyeceksin. Bir hafta sonra gidersin."

Ezo yatak örtüsünü katlayıp sandığın üzerine bırakmadan önce yanından geçtiği adama soğuk bakışlarını attı. "Sana buradan uzaklaşmam gerektiğini söylüyorsun, Şerwan. Kendime gelmek istiyorum."

"Bana sormadan bavulu toplamak nedir?" Sesi gecenin yarısında oldukça sert çıkmıştı.

Yatak örtüsünü sandığa bırakıp kocasına döndü. Kalçasını sandığa yaslayıp kendine güç topladı. Tartışacakları belliydi ki, küçük bavulu buna sebep olacaktı. Aldığı derin nefeslerden göğsü inip kalktı. Gözleri kocasının gözlerine sabitlendi.

"Değiştiğinin farkında değilsin, değil mi? Eski Şerwan olmadığının bilincinde değilsin. Söylesem bile kabullenmeyeceksin. *Ben değişmedim*, diye kendini kandıracaksın." Sesi kati tonu içerirken bakışları kararlılığıyla destek veriyordu. "Şu haline bir bak."

Şerwan burun kemerini sıktı. "Bugününü kavgaya mı ayırdın? Bu bavul toplamaların ne? Gelip benden izin aldın mı? Ben gitmek istiyorum, dedin mi?"

"Bavul toplamakla, çanta doldurmak arasında dağ kadar fark var. Ben bir kere daha bavulumu toplarsam bir daha gelmem."

Şerwan'ın çenesi kasıldı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Ezo kafasını salladı. "Tehdit etmek ne haddimize. Sana sadece olabilecekleri söylüyorum."

Sırtını karısına dönerek pencereye doğru yürüdü adam. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Acı, sıkıntı, hüznün onları

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

teğet geçemiyordu. Vurgunu bir can alıyordu, diğer bütün canlar beraberinde yanıyordu.

“Ezo.”

“Şerwan.”

Aynı anda birbirini çağırdılar. Kadının sesi kararlıydı. Adamın sesi ise pişmanlık doluydu.

“Bana verdiğin sözü tutmadın.”

Şerwan anında arkasına döndü. Hangi sözünü tutmamıştı?

“*Bana karşı saygını yitirme*, dedim. *Beni bir daha herkesin içinde küçük düşürme*, dedim. Onu da yaptın. Hem de bu sefer herkesin içinde. Bile bile yaptın. Değişiyorsun, karına çekiliyorsun. Bak halimize...” derken kolları her iki yanına doğru açıldı. Ardından çaresizce yanlarına düştü.

“Halime bak... İnsanların sen karına çekildikçe bana acıyarak bakmasından bıktım. *Karınla ne yapacaksan göz önünde yapma*, dedim. *Bana karşı her şeyi yitireceksen bile saygını yitirme*, dedim. Sözünü tutmadın. Beni hiçe sayıyorsun. Değıştin, görmüyor musun?”

Ağlamamak için direndi. Her şeyi yutkunmak boğazını acıtmış, ciğerlerine alacak nefes bırakmamıştı. “Hiçbir şeyi inkâr etme. Böyle yapmaya devam edeceksen de yanıma gelme. Bu odaya uğrama bir daha. İnsanların yanında gülücükler saçmaktan yoruldum. Benim yüreğimde katliam var.” İşaret parmağıyla genç adamı işaret etti. “Bu katliamın tek sebebi de sensin!”

Şerwan gözlerini yumdu. Katliamın sebebi kendisiydi. Ya onun yüreğindeki katliamın suçlusu kimdi, kimlerdi? O kimi suçlayacaktı?

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Kadına doğru adımını attı.

Ezo elini kaldırdı. “Gelme.”

Şerwan duymazdan gelerek adımlarını atmaya devam etti. “Seni düşündüğüm hal için de, maruz kaldığın bakışlar için de, yorduğum için de, yüreğindeki katliama sebep olduğum için de...”

Karşısında duran kadını kolları arasına alıp dudaklarını alnına bastırdı. “Her şey için özür dilerim. Olmaması gereken bir şey oldu ve orada kalmam gerekiyordu. Mecburum kalmaya...”

Ezo kollarından çıktı. “O geçerli sebebi söyle, ben de bileyim.”

Dişlerini birbirine bastıran genç adam gözlerini kaçırdı. “Söyleyemem. Kötü bir sebepti ve orada kalmam gerekiyordu.”

“Söyle bileyim, o zaman geçerli sebebine hak vereyim.”

“Sana o odadakileri anlatarak üzeyim mi? Ne oluyorsa orada kalacak, Ezo. O an kötü şeyler oldu ve aşağıdakiler de, seni de bana unutturdu.”

Ezo üstelemeyi bıraktı. “Peki, o gece sebebin geçerliydi. Ya dün? Dün de mi kötü sebeplerin vardı kalmak için?”

Ezo’dan daha fazla Şerwan yorulmuştu. Bir şeyler oluyordu ve açıklayamıyordu. Söyleyemeyeceği şeyler üstüne yalan da söylemek istemiyordu. Çıkmaz sokakta gibiydi, dört duvar arasında sıkışıp kalmıştı sanki. Dört taraftan duvar itip adamı ölüme sürüklüyorlardı.

“Evet, onun için de vardı. O kadın hamile, Ezo. Yanına gitmek zorundayım. Beni bu aralar affet, anlayış göster, bu şekilde kabul et, bir şey yap. Yanına gitmek zorundayım. Bu aylar dayan. Söz, yine her gece yanında olacağım.”

Kalbinin teklediğini hissetti. Bu aylar... Daha aylarca devam edecekti. Daha aylarca sevdiği adamın, kocasının katısına gidişini ve gelmeyişini izleyecekti. “Peki.” Kabullendi. “Peki, öyle olsun. Ama bil ki sen o hamile diye yanında kalmak zorundayken, ben de bu kalbimdeki yaralarla hastalanıp ölüme gideceğim. Sen o zaman da olmayacaksın.”

Kara gözleri son cümlelerle ardına kadar açıldı. Bu, Şerwan’ın dayanamayacağı bir acıydı. Altı yıldır karısı hamile kalamıyor, anne olamıyor diye dertlere boğulur, babalığı tadamadığı için eksiklik hissederken, hayatlarına giren kuma kadınla dertler ve eksiklikler dağları arşınlamış, adamın yüreğinde depresyonlar, kadınların gözlerine seller getirmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Hangi kadına yüzünü dönse, diğerine sırtını dönüyordu. Hangisini güldürse diğerini üzüyordu. Hamile kadına gitse, anne olamayan kadını ardında bırakıyordu. Sevdığı kadına gitse, henüz ne duygu beslediğini bilmediği kadını bertaraf ediyordu. Yüreği zaten almış başını gidiyordu, yaktığı bir sigara gibiydi. İzmariti düştüğünde bile yere, adamın külleri hâlâ savrulup yeni bir yangını meydana getiriyordu. Şimdi bu kadın; sevdasını verdiği, yüreğine sığındığı kadın *ben öleceğim, sen yanımda olmayacaksın*, diyordu.

“Bazen...” Sesi kısılmış, cümleleri tükenmişti. “Bazen ne dediğini bilmiyorsun...”

Ezo konuşamadığını gördü. Gözlerindeki yorgunluğu gördü. Sesindeki çaresizliği işitti. Tükendiğini hissetti. Şerwan’a fazla yükleniyordu. Yüğü çok fazla iken, Ezo kocasına haddinden fazla yükleniyordu. Bunu fark etmesi de geç olmuştu. Bir daha yüklenmeyecekti. Ne olursa olsun, yanına gelmese bile derdine kendi sıkıntılarını da eklemeyecekti. Az önce ayrıldığı kollara geri sığınarak başını sinesine yasladı. Gözlerine peyda olan yaşları geri iterek, sımsıkı sarıldı adama.

Dudaklarını kadının alnına yaslamadan önce, “Özür dilerim,” diye fısıldadı adam. Kendi sesini işittiğinden bile şüpheliyken Ezo tüm kalbiyle duymuştu. Özrünü kabullendiğini daha sıkı sarıldığında anladı.

Özür dilerim Ezo. Yukarıda Beritan ile beraber olup seni unuttuğum için. Gerçek sebebi içinden sessizce dile getirdi. Ezo’ya bunu, söylese olacaklar işten bile değildi. O küçük çanta büyük bir bavula döner; annesine birkaç günlük gidişi, kalıcı bir misafirlğe dönüşürdü. O zaman Şerwan’ın hayat damarı da kopardı.

Bir kez daha sıkıca sarılıp başını öptü. “Gitmeni istemiyorum, yanımda kal.” Sessizce mırıldandı. “Kaçma hiçbir şeyden, kal ve bana güç ver.” Gücünü sarılarak ilan ederken aynı zamanda karısından da alıyordu. Ezo yoksa Şerwan yoktu.

“Tamam, göndermezsin ki zaten.” Teslim olmuştu. Tükenen adamın dikine gidemezdi ya. İsteğine uyacak, hayatını zorlaştırmaktan uzaklaşarak elinden geleni yapacaktı. Bu adam dertlerle, sorunlarla baş ediyordu. Bu adamın hayatı olduğundan daha zordu.

Zorluk ateşini harlayıp derecesini taşırmayacaktı.

Geriye çekilen Ezo elinden tutup, kara gözlerinin içine sığıncasına baktı.

“Sen istediğin her an ben yanıdayım.”

“Kim gidecek alışverişe?”

“Ezo ve kızlar geliyor. Bir saattir hanımefendilerin hazırlanmasını bekliyorum.” Vedat kızgınlıkla inerken, ağabeyi tepkisine gülerek hemen karşısına oturmuştu. Çardakta oturuyor, elinde çay bardağı, ayağını sabırsızlıkla sallayarak gergin bekleyişini sürdürüyordu.

“Keyiflerinden çıkmıyorlar biremin, senin gelinin çeyizi için çıkıyorlar.” Kardeşinin gerginliğini almaya gelmişti Şerwan. Yoksa bu sinirle götürürse arabayı bir yere çarpacaklardı. Kendine hâkim olmayı Şerwan kardeşi Vedat kadar bilmese de şimdi hayli tehlikeli duruyordu.

“Keyiflerinden çıkacak olsalar, ben bir saat bekler miyim?”

“Çakalsın, Vedat.”

Aldığı hakarete fütursuzca güldü. “Sağ bi biremin...”¹⁰

Kardeşinin Bermal’e duyduğu aşkı iyi biliyordu Şerwan. Düğün gecesinden bir hafta sonra aşkını itiraf etmişti. Arsız arsız gülerken aniden çekinerek itiraf edişini, kendine alıp başkasına yar etmeyeceğini... O anki itirafı hatırladıkça gülüyordu. Ancak kardeşine ağabey olarak vereceği tek bir tavsiye vardı. Tecrübeli bir adam olarak hâlâ çekiyordu ve ölümüne kadar çekeceğini biliyordu.

10. Sağ bi biremin: Sağ ol kardeşim.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bermal’i bu kadar istiyorsun biremin, canını verecek kadar âşıksın. Yarın yine bu ailenin istemediği bir acı yaşarsanız, sakın annen de olsa, baban da olsa onları dinleme. Al karını git, her şeye karşı dur. Yoksa sen de ağabeyin gibi harap olursun, sevdiğin kadını da ziyan edersin.”

Ağabeyinin sözlerine kulak keserken yüreği sızlamıştı Vedat’ın. Her şeye karşı dimdik duran adamın bugün bu kadar zayıf düşmesi az ve basit bir kederden değildi. “Pişman mısın gitmediğin için?” diye sordu. Ancak sorduğuna kendisi pişman olmuştu. Bu cevaplanacak bir soru değildi ki. Bu soru değil bir yükü.

“Bilmiyorum.” İtiraf ederken düşünceliydi. “Benim üzüldüğüm kendim değil, bu iki kadın. Onlara yaşattıklarımın, yaşatacaklarımların pişmanlığı var. Birini mutlu ederken diğeri dış kapının mandalı gibi hissediyor kendini. Hadi diğerine yetiştireyim diyorum, bu sefer o sınırın ucunda kalıyor, ben ona sırtımı dönmüş oluyorum. Aynı anda gitsem olmuyor, aynı anda sırtımı dönsen hiç olmuyor. Sağımda ve solumda iki kadın var ben ortadayım, ömür boyu da ortada kalacağım. Tabii bir de bebek var. Onun gelişyle ne gibi sıkıntılar başımıza peyda olur, onun hakkında hiç fikrim yok.”

Nefes almadan bir solukta düşüncelerini sergiye çıkarmıştı. Kardeşinin onu dinlerken hatta izlerken kaçma isteğiyle tutuştuğundan habersizdi. Ağabeyine bakmak istemiyordu. Her açıdan kelepçelenmişti bu adam. İki kadın içinde kalmanın zorluğunu yaşıyordu.

“Mesele anne baba da değil biremin. Milletin ağzına göre hareket etmeyeceksin. Eğer hareket ediyor olsaydık, şimdiye hepimiz birbirimizin düşmanıydık. Milletin ağzı yüzünden bu haldesin. Ezo bebek veremiyor diye Beritan geldi.” Sözlerinin devamını Şerwan alayla gülerek tamamladı. “Şimdi millet evinde rahat, ayağını uzatıyor. Bizi de çekirdek niyetine çitliyor,” diyerek ayaklandı. Pişman mıydı Beritan’ın gelişinden, bilmiyordu ama pişman olduğu çok şey olmuştu.

Yerinden kalkan ağabeyiyle doğrulmuştu Vedat. Bir kez daha desteğini vermişti. Hep Şerwan'ın yanında olacağını biliyordu. "Verdiğin kararlar senin, hayat senin hayatın. Konuşan kimseyi takma. Lafi sözü kulak ardı et. Senin yaşadıklarını yaşamayan anca dilini boşa yorar. Ne sen, ne Ezo, ne Beritan... Hiçbirinizin hayatını yaşamayan, sizi anlamaz. Sakatın halinden iki bacağıyla yürüyüp koşan anlamaz. Sağırın halinden iki kulağıyla duyan anlamaz. Dilsizin halinden dilini her şeye savuran zaten hiçbir şeyi anlamaz. Sen yoluna devam et. İki karına da bakacak kadar güçlü ve sağlamsın. İşin zor ama üstesinden gelirsin. Seni anlamayanlar, iki karını anlamayanlar ancak konuşabilir."

Şerwan kardeşine minnetle baktı. "Sen anlıyorsun da kardeşim, anlamayana bunları söylesen ne çare."

"Çaresi yok işte. O yüzden diyorum iki karınla yoluna devam et. Biz senin yanındayız, biliyorsun."

Şerwan omzuna teşekkür edercesine vurdu. "Eyvallah, bundan şüphem olmadı hiçbir zaman."

"Olmasın," diyen Vedat'a ben gidiyorum dercesine tek bir el hareketi yapmış, çardaktan çıkmıştı. Ağır adımları merdivenlere yönelirken Beritan'ın onu görmesiyle kafasını çevirip yoluna gitmesi, genç adamın zaten harap olmuş sinirlerini hepten harlamıştı. Görmezden gelişi üzerine sert sesiyle karısına konuştu.

"Odana çık!"

Sakinleşmek için derin derin nefesler alıp verdi. Kocasının önünde merdivenleri tehlikeli bir hızda çıktı. Peşinden geldiğini hissediyor, bu hissi canlı tutarak ne diyecekse kendini her şeye hazırlıyordu. Avluyu geçerek odasına girdiğinde öfkeyle başındaki tülbenti düzeltti. Şu an için tek isteği kavga ettirmemeleriydi. Ne gücü vardı ne de niyeti. Kavga ettikçe yaşamak zorlaşıyordu. Zaten Beritan'ın bir derdi yoktu. Yahut vardı; bir haftadır onu görmeyen kocasıydı. Onu görmezden gelen kocasıydı tek derdi.

"Bu halin ne!?" Sert bir şekilde kapanan kapı ve sert bir şekilde konuşan öfkeli bir kocaya hiddetle döndü. Belki de tüm siniri-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ni ondan çıkartacaktı. Belki de kavga etmek iyi olurdu. Günlerdir yaşattığı karmaşanın hesabını sorardı. “Halimde ne var?” Çok şükür kekeleme sorununu çözmüştü. Artık daha rahattı Şerwan karşısında, en azından kendini savunabiliyordu. Çünkü haklıydı; gerçi çoğu zaman haklı olmuş fakat sesini çıkartmamıştı. Ancak artık susan kadın yok, içine atıp dağ gibi büyüten kadın yoktu.

“Göz baymalar, görmezden...”

“Sakin bana görmezden gelme konusunu açma. Bir haftadır bunu yapan sen, neredeyse varlığımdan şüphe ettirecektin!” Dindirilemez bir öfkeyle kocasına kafa tutuyordu. Günlerdir çektiği yetmezken şimdi nasıl suçlu olabiliyordu?

“Farkında...”

Genç kadın sözünü tekrar kesmişti. Hamilelik hormonları onu baya değiştirmişe benziyordu. “Sakin dedim sana bu konuyu açma bile. Haksızsın, dibine kadar haksızsın. O sabah odadan çıktıktan sonra bambaşka bir adama dönüştün. Beni görünce bile sinirleniyor, hemen yolunu değiştiriyorsun.”

Şerwan'ın bakışları keskin, sesi gürdü. “Yolumu değiştirmedim.”

“Değiştirdin, bunu gördüm. Karşımda kör veya aptal bir kadın yok. Ben senin sadece yatak arkadaşın değilim. Bunu kabul etmem. Canını isteyince yanıma geleceksin, istemeyince bana kötü davranacaksın. Buna hakkın yok. Ben de... insanım... Benim de.. duygularım var...” Bütün konuşma boyunca yüksek çıkan sesi sona doğru kısılmıştı.

“Ne yapamazsın, Beritan?”

“Ben bunu kabul edemem, tamam mı?” Hayır anlamında kafasını sallarken kesin ve net bir şekilde konuşmuştu. Kabul etmezdi.

“Kabul etmesen ne olacak?”

“Kabul etmesem ne mi olacak? Değişiyorum dedin, Şerwan. Bana değişiyorum... eşitlik dedin ama eşitlik...” Sustu, konuşmadı.

Bunu kimse görmeyecek kadar kördü. Şerwan farklı bir adama dönüşüyordu. Ve Beritan'dan uzak durmasının sebebi kendisine kabul ettiremediği bir gerçek yüzündendi. Lakin artık yapamazdı, inkâr edip bu azaptan kurtulmalıydı.

Daha fazla dayanamayan Şerwan, iki adımda karısının yanına vardı. Yüzünü avuçlarının arasına alırken dolan gözlerine bakakaldı. Değişiyordu, elinde olmadan değişiyordu. Farkında olmadan uzak kaldığı günlerde bir şekilde kendine engel olmaya çalışmıştı. Ama olmuyordu, yapamıyordu. Kuma karısına olan hisleri gün geçtikçe büyüyor ve genç adamın mesafelerine ıstırap katıyordu. Uzak kalmak istediği hamile karısından uzaklaştıkça, bu hoşlanma duygusu yüreğine işliyordu. Ve fark edemediği bir biçimde büyüyor, büyüyordu.

“Değişiyorum...” dedi. Avuçladığı yüzün kara gözlerine uzun uzun, kararlılıkla baktı. “Değişiyorum, Beritan ve Kahretsin ki senden hoşlanıyorum!” Kısık sesinin arkasında dağa haykıran bir nefes vardı. Bir dağı inleyen, yerinden oynatan ve kabullenmişlikle fısıldanan gerçek...

Kahredilen bu duygunun gerçek olup olmadığını idrak etmek hamile kadın için biraz güçtü. Onun ötesinde gerçekten böyle bir duygu yaşadığını bilmek muazzam güzellikteydi. Şerwan Eroğlu Beritan'a hoş bir duygu besliyordu! Ve bunu itiraf ediyordu! Günlerini acıya boğan adam, şimdi yaşattıklarını tuzla buz ediyordu. O andaki şaşkınlık, itirafın mutluluğu, gece karası gözlerin parlaklığı ağzından çıkanlara sebep olmuştu. Hani hiç söylenmeyecek olana!

Kocasının anlam dolu gözlerine bir anlam daha kattı sevinçle, “Ben de... ben de...” diyerek.

Şerwan elinde olmadan gülümserken dudaklarına yapışmıştı. Kollarını kocasının boynuna dolayan genç kadın, kendini Şerwan'a yaslamaktan geri durmadı. Zaten birazdan bu tozpembe anılarına siyah tozlar ekleyecekti. Küçük dolgun dudaklarını sö-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

mürdü ağzında adam. Günlerdir birbirini görmeyen karı kocadan uzak tutkuyula birleşmiş bedenler, öpücüklerinin tadına varmıştı.

Güzel şpen dudaklardan gönülsüzce kopan Beritan acıyla soludu. “Durdur bizi, Şerwan...”

“Elimde değil.” Kısacık mesafe ve kesik kesik nefesler... Birbirlerinin yüzüne vuran nefeslerin inanılmaz çekiciliği... Ve bu çekicilikte tutkuya bürünmüş bedenler... Ancak sınır getirilen bir acı vardı ki ikisi de istemeden uymak zorunda kalıyordu.

“Durdur bizi, bu olmayacak. Ne sen ne de ben olmayacak... Olmaz...” Kalbi ise bu olmazlığı inatla reddediyordu.

Alnını alnına yaslariken genç adam acıyla gözlerini kapattı. Bir kadını mutlu edip ardından mutsuz etmek ne kadar da kolaydı. Dudaklarına kapanmadan önce, “Durduracağım, Beritan durduracağım,” dedi.

Kendi hayatlarının acısı dışında konağa hareket katan başka etkenler de vardı. Çeyiz almak çok zahmetli ve yorucu olurdu. Bu yorgunluğun hemen bitmesi için Ezo, Zilan ve Jiyan alışverişe çıkacaklardı. Beritan’ın hamile olması sebebiyle Zozan Hanım çeyiz almaya gitmeyeceğine karar vermişti. Ezo, Zilan ve görümceleriyle gerekirse Delal Hanım gidecekti. Zaman yaklaşıyordu ve Bermal’in gelmesine az kalmıştı.

Dışarıdan gelen duraksız korna sesiyle Vedat’ın sinirlendiğini anlamıştı. “Hadi, Ezo Yenge,” diyen Jiyan’a doğru seslendi. “Tamam kızlar, geliyorum.” Son basamağı da indikten sonra hızlı adımlarla bahçeden çıkmış, kapıda bekleyen arabaya binmişti. Ve binmesiyle cama yapışması bir oldu.

“Lan benim işim gücüm yok sizi mi bekleyeceğim?” Kulağına doğru öfkeyle bağırarak kayı genç kadını nefessiz bırakırken Zilan sessizce kıkırdıyor, Jiyan’ın çıttı çıkmıyordu.

“Kendimiz için değil Vedat, senin için çıkıyoruz...”

“Benim için çıkıyorsanız ne diye beni bekletiyorsunuz?”

“Anca neleri bugün alacağımıza...”

“Ezo, sus!” Genç kadın ikazına uyarak susmayı tercih etti. Yola düştüklerinde Vedat’ın korkusundan konuşamamışlardı. Öbür türlü yolculuk eğlenceli ve müzikli olurdu. Genç kadın öfkeli adamı izlerken sanki kocası yanındaymış gibi hissetmişti. Oflaması, sürekli derin nefesler alıp vermesi... Sigara paketini öfkeyle açıp içmesi ve dahası... Nereye gitse kocasına ait izler buluyordu. Her şey biraz Şerwan’ı anlatıyor, biraz onu andırıyordu. Avucunun altındaki çantayı sıkarken dün geceyi anımsadı. Her şeye rağmen onunla gülmüş, konuşmuş hatta kertleşmişti. Kocasını affetse de yüreğindeki kırgınlığı asla silmeyecekti. Bilerek yaptığı bu hatayı asla unutmayacak, istese de yarasını kapatamayacaktı.

Şimdi Vedat’ı izlerken heyecanı bazen gözünden öyle bir okunuyordu ki Bermal yanında olsa hiç düşünmeden sarılacak ve bırakmayacak gibiydi. Ona delicesine bağlı ve âşk bir adam vardı hemen yanında direksiyonu tutan. Aşkı ne zaman başlamıştı, bilmiyordu fakat hiç bitmeyeceğini biliyordu. Tek dileği de bitmemesiydi.

“Bermal’i özlüyor musun?”

Öfkeyle nefes alıp veren genç adam, duyduğu isimle gözlerini kısa süreliğine yoldan çekip yengesine çevirdi. Ezo, adamın gözlerinde beliren ışıltıya mutlulukla tebessüm etti. “Bir adam bu kadar güzel sevebilir mi?” Yalın bir sevdayı kaynının gözlerinde görüyordu.

Genç adam kaza yapmamak için arabayı durdurmuştu. Yengesinin sorusuna takılıp kalmıştı. Kendi gözlerindeki ışıltı bir kenara bırakıp yengesini süzdü. Gözlerindeki kırgınlık ben buradayım diye bağırıyordu. Ve Vedat ne yaparsa yapsın, bu gözlerdeki kırgınlığı görecekti. Görmezlikten gelmeye çalışsa da ol-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

muyordu. Hep vardı, üzerine kuma geldiği ilk günden beri yerini koruyordu.

“Bir kadın sevdiği için kalabilir mi?”

Kaşları aldığı soruyla kalkmıştı. Dudağını ağzının içine alarak dişleriyle ezdi. “Her şeye rağmen...” derken sesi kısık ve cansızdı. Her şeye rağmen kalıyordu. Her şeye rağmen kalmaya çabalıyordu.

Cevabını aldıktan sonra arkadakileri takmadan arabayı tekrar çalıştıran genç adam sert bir sesle cevap verdi. “O zaman bir adam da sevebilir.”

Gün boyu çeyiz alınmış, Bermal’in beğenisi ve zevki dikkate alınmış, Ezo ile Jiyan yardımcı olmuştu. Zilan’ın kızla uğraşmasından çeyiz adı defterden silinmişti. Ezo ve Jiyan’ın uyarıları sonucunda Zilan uğraşmayı bırakmış, çeyizin tadını yorgunlukla çıkarmıştı.

Yorgun günün ardından kız kardeşi Esmâ ile alışverişte karşılaşan Ezo, kardeşinin ısrar etmesi üzerine kocasını aramış, izin alarak annesinin evine geçmişti. Akşam yemeğini yedikten sonra annesi ve kardeşleriyle vakit geçirmiş, babasıyla konuşup hasret gidermişti. Annesinin verdiği desteğe tutunmuş, aklının her bir köşesine kazınmıştı. O gecedan sonra annesinin çektiği kahr katlanmıştı. Şimdi kocasının adı geçtiği an kızsâ da, kızına doğru yolda gitmesini öğütüyordu. Ne olursa olsun kocasıydı ve artık hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu.

Ezo kız kardeşi Esmâ ile odaya kapanıp dertleşmişti. Konuştukça biraz daha ferahlamış, biraz daha kendine gelmişti. Ne kadar anlatmak istemese de kardeşinin şahit olduklarından sonra bütün kırgınlığını dile dökmüştü. Yaşadıkları kötü olayları anlatmamış, sadece kendi içindeki güçsüzlüğünü dile getirmişti.

“Abla, Şerwan Ağabey geldi.”

Kapı ağzından haber veren Elif’e döndü. Kocasını niye bu kadar erken gelmişti? Bir şey mi olmuştu? “Ne zaman geldi?” diyerek uzandığı yataktan doğruldu. Ayağını sarkınp yataktan kalkarak boy aynasına doğru yürüdü. “Çok oldu geldi, babamın yanındaydı,” diye bilgi veren kız kardeşine kafasını salladı. Üzerine çeki düzen verdikten sonra çantasını getirmesini istedi. Günün yorgunluğundan çökmüştü. Canlanmak için gözlerine sürme çekti öncelikle. Hemen ardından dudaklarına rujunu sürmüştü. Şerwan’ın en sevdiği parfümü sıktı. Biteceğine yakın kocasını yeniden alıyordu. Tülbentini başına geçirip düzelttikten sonra kız kardeşlerine gülümseyerek odalarından çıktı.

Kocasını şimdi annesinin yanında yerini almıştı. Telaşısını böylele ediyordu demek ki. Annesinin nasıl karşıladığını bilmiyordu. “Annem nasıl karşıladı?” diye sordu kardeşine tereddüt içinde.

“Güldü, sarıldı, *oğlum gelmiş*, dedi. Her zamanki Zivan Hanımdı. Endişelenme abla,” diyerek sırtını sıvazladı. Annesinin yeğenini kötü karşılamayacağını bilse de tereddüt etmişti. Oturma odasının kapısına geldiğinde kocasının kahkahasını işitti. Kulağa şenlik, sımsıcak bir kahkahaydı. Bariton sesi etkileyici bir karizmaya sahipti.

Kapı ağzında kafasını içeriye bakmak için hafif eğildi. Şerwan Eroğlu tüm azametiyle annesinin yanında oturmuş, elinden tutuyordu. Her ne konuşmuşlarsa gayet keyifli görünüyorlardı. Annesi Şerwan’ı damadından çok yeğeni gibi görmüştü hep. Teyzesi için de geçerliydi bu durum.

Kocasının kafasını çevirmesiyle göz göze geldiler. Yakalanmış bir kedinin masum çekiciliği ela gözlü kadında peyda oldu. Kıkırdayarak odaya girdi ve “Hoş geldin, Şerwan,” diye karşıladı. Sesinde annesinden kaynaklı utangaçlık, kocasını görmenin neşesi vardı. Altı yıllık bir evliğe sahip olmalarına rağmen hâlâ annesinin yanında kocasıyla samimi bakışmalarda, konuşmalarında bulunamıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gözünün önünden uzun boyuyla, kıvrak hatlarıyla geçen kadında bakışları sabit kalmış, dudağında engelleyemediği çapkın bir gülüş yer edinmişti Şerwan'ın. Sedire geçip oturana kadar cevap vermemiş, kara gözleri ela hareleriyle birleşene kadar beklemişti. "Hoş bulduk, Ezo Hanım." Göz kırparak teyzesine döndü. Zivan Hanım karısına göz kırpmasına engel değildi ya.

"Kızını kaçırısam mı artık?" deyince teyzesinin uyarıcı bakışlarını aldı ve acımasızca sırtıttı. "Kızını senden koparmaya geldim."

Zivan Hanım dizine kızarcasına vurdu. "Altı yıl önce kopardın kızımı benden."

Şerwan fütursuzca omuz silkti. Kopartırken bir an bile acı-mamıştı. Sevdği kadını hayat arkadaşı olarak almıştı. Bir gün bile pişman olmamış, Ezo'nun olduğu her gün mutlu olmuştu. "İnan kopartırken üzülmedim teyze," diyerek yaşlı kadını iyice kızdırmış, ardından elini öperek yerinden kalkmıştı. "Allah'a emanet teyze, dikkat edin kendinize."

Zivan Hanım itiraz etti. "Kuremin na revîn¹¹."

Ezo kız kardeşinden çantasını getirmesini istedi. "Gidelim daye, teyzeme geleceğimi haber vermemiştim. Geç saate kalma-yalım," diyerek anlayışla karşılamasını isteyen bir bakış fırlattı. Annesinin, "Eh, peki," demesiyle gülümseyen genç kadın, annesinin yanına vararak sıkıca sarılmıştı. Doya doya sarılmış, veda-sını gönüllüce yapmıştı.

Kız kardeşleriyle vedalaştıktan sonra babasına kapı ağzında veda eden kadın, kocasıyla dış kapıya doğru annesi ve kız kardeşleriyle yürümüşü. Erkek kardeşleri hâlâ eve gelmemişti. On-ları görmeliği için üzülmüşü. Şerwan, baldızlarının alnına birer öpücük bırakıp teyzesine el sallayarak arabasına bindi. Berabe-rinde arabaya binen genç kadın el salladı.

"Kendinize çok dikkat edin."

11. Kuremin na revîn: Oğlum, kaçmayın.

“Teyzene, Delal’e, evdeki herkese selamımı ilet keçamin.”

“Olur daye, söylerim. Hadi sen gir içeri, kapıda bekleme.”

Şerwan son kez el sallayarak çalıştırdığı arabayı eve gitmek üzere sürdü. Hemen yan tarafta oturan kadına kısa bir an baktığında dudaklarında memnuniyet dolu bir tebessüm gördü. Araba çalışmıyor olsaydı yorgun düşene kadar izler, sonra kollarına alıp sıkıca sarılırdı. Eve geçtiği gibi sarılıp uyuyana kadar izleyecekti. Bu gülüşü dudaklarında gördüğü müddetçe huzur yanı başına konuyordu.

“Geç geleceksin sandım.”

“İşimi Vedat ve Botan’a devrettim.”

“Defne Hanımdan kopmak kolay oldu mu?”

Buram buram kıskançlık kokan cevabın üzerine arabanın hızını yavaşlatarak yana doğru eğilip karısının yanağına kaçamak bir öpücük attı Şerwan. “Herkesten kolayca kopabilirim, senden asla kopamam.”

Ezo acıyla nefesini bırakırken kocasına döndü. “Nenden kopuyorsun ki...”

“Bunu kalbime hakaret sayarım kadın.”

“Kalbime hakaretin en büyüğünü ettin zaten.” Omuz silkerek kafasını çevirdi. Boş verdim diyen ama kendi içinde yangına dönen bir azaptı bu. Ne demek istediğini gayet iyi algılayan adam, karısının elini avucu arasına alarak sıkıca tuttu.

“Telaflı etmeye çalışıyorum, izin vermiyorsun,” derken ellerinden tutarak yoluna bakmaya devam etti.

Kardeşinin cümleleri beyinde defalarca yankılandı. “Şerwan’a da çok yüklenme, yoksa onu da kaybedersin. Yükü ikinizden çok daha ağır. İki kadınla uğraşmak kolay mı sanıyorsun? Kocanı da anla abla. Sırtını dönme, gül, gülümset. Yoksa hayat size zindan olur.”

Ezo her şeye göğüs germeyi, her defasında kocasına yüklenmemeyi öğrenmişti. Acılar yaşadıkça bir kadın, acının karşısında nasıl durması gerektiğini öğreniyordu. Şerwan’a baktığında eski

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

neşeli adamı bulmak artık neredeyse imkânsızdı. Evet, çehresi hep sert, duruşu vakur ve otoriterdi. Ancak gülümsemeyi, gülümsetmeyi çok iyi biliyordu. Şimdi ise hep soğuk, hep mutsuz...

“Ne yaptın bugün?”

“Hep seni düşündüm.” Genç kadın kıkırdarken dudaklarını ısırdı. Eskisi gibi olabilirler miydi? Neredeyse imkânsız...

“Yalançı.”

“Aşk konusunda yalan söylemem, hele bu sen isen.”

“Hmm.”

“Bize taze bir aşk lazım Ezo, bunu biliyorsun değil mi?”

“Evet, ama bu zor değil mi sence?” Kocasının ellerini sıkıca tuttu. Taze bir aşkın olması artık zor değil, imkânsızdı. Başka bir kadın varken üstelik bu kadından bebeği varken nasıl taze bir aşkın olmasını bekliyordu ki. Ezo kör ya da aptal değildi. Gözü önünde sergilenen her şeyin farkındaydı. Belki yakın zaman sonra, elinde kalmış bu aşk bile sönecekti.

“Yanında olduğun sürece hiçbir şey zor değil. Ama beni bırakıp gidersen zor olur.” Sesi hiç olmadığı kadar ciddi, bakışları hiç olmadığı kadar talepkârdı.

“Elimden geldiğince Şerwan,” diye söz verdi. Elinden geldiğinden daha fazlasını yaparak kocasının yanında olacak, zorluklara göğüs gerecekti.

Arabanın geldiğini fark eden Mahmut büyük kapıyı açmış, Şerwan arabayı bahçeye park etmişti. Karısına göz kırparak, “İn arabadan, yukarı koş ben senin o dudaklarını sömürmeden.” İnmesini söylemişti. İnmediğinde dediğini yapacak kadar kararlı duruyordu.

Arabadan inen Ezo kocasına gülümsedi. Ardından kapıyı hızla kapattı. Gitmek yerine kocasının inmesini bekledi. Beraber yukarı çıkacaklardı. Kız kardeşinin verdiği tavsiyeleri bir bir uygulayacaktı. En iyisi böyle değil miydi zaten. Kocasını kaybetmeye niyeti yoktu. Şerwan vazgeçerse bile vazgeçmeyecekti. Başka türlü çaresi yoktu.

Şerwan arabadan inerek bekleyen kadının yanında aldı solluğu. Kollarının arasına alırken dudağındaki gülümsemeyi izleme şansını rahatlıkla yakaladı. Şimdi gönül rahatlığıyla izleyebilir, kaza korkusu yaşamadan istediği duvara toslayabilirdi. Ezo'nun başı kash kollarına düşerken genç adam kendinden geçmiş gibi gülüşünü izliyordu.

Bir kadının gülerken güzel olması bir adam için en büyük şanstı. Hele ki sevdiği kadın mayıştıran bir gülüşü kendisine se-vererek sunuyorsa. Gözleri dur duraksız yüzünde gezindi her bir noktayı yeniden ezberler gibi, yeniden beynine kazı gibi. Dudağında hayranlığın tatlı bir kıvrımı vardı.

Ezo gözlerinde paralan aşkı, dudaklarında nefes kesen gülüşünü görünce kendine kızdı. Bu adam bu şekilde baktığı müddetçe bu aşk asla tükenmezdi. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim." Minnet dolu bir sestti.

Teşekkürü alınca uzanıp alnına bir buse kondurdu Şerwan. "Sevmekten vazgeçmedin ya, ömrüme teşekkürsün kadınıım."

Kolları arasındaki kadınla yukarı çıkarken, hemen mutfak camında Beritan'ın onları izlediğinden habersizlerdi. Elindeki bardağı düşürmemek için masaya bırakırken, kendisi de o masayı tutunduğu dal yapmıştı. Kocasının ondan uzaklaştığını anlamıştı. Ezo'yu izlerkenki o bakışları, konuşurken hiçbir şeyi görmeyişi, kaçacakmış gibi sıkıca sarılması uzaklığın bütün belirtileriydi. Zaten istediği de bu değil miydi? Eşitlik olacaktı ama aşk konusunda kayda değer hiçbir şey olmayacaktı. Bir ömür sevilmeyen kadın olarak bu evde kalacaktı. Sevilen kadın kollarındaki olacaktı. Şerwan-Beritan yakınlaşması bu saatten sonra sona ermişti. Saat 22.10'du ve genç kadın bu saati hiç unutmuyacaktı. Sözünde durup kocasının aşkından uzak kalacaktı. Yara, en iyi uzaklıkla tedavi edilirdi. Pek tabii bu uzaklık yarasını deşmezse!

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Evdeki telaş devam ederken Beritan hastaneye gitmek için son hazırlıklarını hızlıca yapıyordu. Akşam kocasının ortağı Defne Hanım gelecekti ve misafirler için güzel yemekler yapıyorlardı. Hastaneden geldikten sonra o da aralarına katılacaktı. Çantasını aldığı gibi odasından çıktı. Etraf temizlenmiş, sulanmış bahçeden yayılan toprak kokusu zihninden gerginliği arındırmıştı. Bir toprak ki sulanınca kokusuyla bize huzur veriyordu. Belki de oradan geldiğimiz, ona gideceğimiz içindi.

Merdivenleri inerken Şerwan'ın sakalardan İsmet ile konuştuğunu görünce arınan bütün gerginliği vücuduna geri yüklenmişti. Dinginliği kocasını görene kadar sürmüştü. Dün geceki görüntüyü aklından silmiyor, silmek adına bir girişimde de bulunmuyordu. Zira ne kadar hatırlarsa o kadar uzak kalacaktı. Yanına gidip gitmemek ikileminde kalmıştı. Şerwan hastaneye gelmeyecekti. Gelmesini istemediğini bu sabah belirtmişti. "Hadi Beritan Yenge, gidiyoruz." Yakışıklı delikanlının sesiyle gülümsemi. Kafasını yana çevirerek onu izleyen Serhad'a göz kırptı. "Gidelim."

Bu sefer onu hastaneye götürmek isteyen Serhad idi. Seve seve kabul etmişti.

"Beritan," diye seslenen kocasına usulca döndü. "Efendim," değişinde mesafe vardı.

"Benim gelmemi istemediğinden emin misin?" Kocasının yakışıklı suratını süzerken dün geceyi unutmamaya çalışıyordu.

Unutma Beritan, dün gece burada karısına aşkla sarılıyordun. Unutma... Unutma ve onu isteme. Kendi kendine cümlelerini defalarca tekrar ederken ağzından çıkan, "Eminim!" cevabına engel olamamıştı.

"İstersen ikimiz gidelim," diye tekrar sormuştu adam. Beritan'ın uzaklığı genç adamın gözünden kaçmamıştı. Gelmesini neden istemediğini bilmiyordu. Fakat bu durum hem üzücü hem de can sıkıcıydı.

“Gerek yok, zaten kontrol edecek. Hem Serhad yanımda.”

“Doktor sizi bekliyor, konuştum,” dedikten sonra kardeşine döndü Şerwan. “Yengene dikkat et, Serhad.” Başka bir şey demeden karısına yol verip evden çıkışını izledi. Hoşlandığı kadının ona olan uzaklığı genç adamı istemeden de olsa üzüyordu. Ve bu durum hoşuna gitmese de Beritan’ın isteğine göre gidecekti. Birbirlerinden hoşlanan ama uzak durmaları gereken karı koca...

Beritan arabaya bindikten sonra hastaneye doğru giden arabasının camından dışarıyı izledi. Şerwan’ı görmek kalbinin teklemesine sebep olmuştu. Bu acıya nasıl dayanacağını bilmiyordu. Gün geçtikçe kocasına daha çok tutuluyor ama uzaklaşmaya devam ediyordu. Onu böyle seveceğini düşünmemişti. Hatta bundan nefret edip uzak duracağını bile düşünmüştü. Her şey kolay sanmıştı. Bir gün bu savaşa gireceğini ve katilinin daha güçlü olacağını bilmiyordu. Ona ihanet eden kalbi, katili olmuştu. Katili Beritan’ı Şerwan’dan uzaklaştıracağına daha çok yakınlaştırıyor, hep yanında olmasını istiyordu. Bu savaşı kazanmalı ve o adamı unutmaya çalışmalıydı. Yoksa bu acıyla gerçekten de ömür geçmezdi.

“Hadi Beritan Yenge, in.”

Ne zaman gelmiş, hastaneye ne zaman varmış, düşünmekten fark edememişti. Kapıyı açıp dikkatlice indi. “Yenge ben arabada sizi bekliyorum,” diyen İsmet’e sadece kafa sallamış, kapıyı iterek kapatmıştı. Kayını yanında, hastane kapısına doğru yürüdü.

“Bak Beritan, şimdi hastaneye gireceğiz. Sana bakanı gördüğüm an,” derken sert ve ölümcül bakışlarını yengesine sabitlemişti. Kesin sesiyle tısladı. “Sikerim!”

Serhad’ın bakışları ayrı bir dertken ağzından çıkan küfür tam bir sıkıntı olmuştu. Karışsa, Serhad küçük bir çocuk değildi. Boş vererek genç adama takılmaya karar verdi. “Peki ben? Ben sana yan gözle bakan kızlara ne yapacağım?”

Genç oğlan keyifle sırtırtırken ellerini dar kotunun cebine sokarak yengesine baktı. Ve dolgun dudaklarını ağzının içine ala-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

rak ısırdı. Serseri tavrıyla çapkın bir gülüş sundu. “Beğendiğin kızı bana ayarlarsın!”

Genç kadın çapkın oğlana gülümserken kendine bir gerçeği hatırlattı: Serhad Eroğlu’nun ağzına küfür çok yakışıyordu! Kadın Hastalıkları ve Doğum bölümüne geçerek kayıt için yerlerini masa önünde aldılar. Cüzdanını çantasından çıkaran kadın hızlı hareketlerle cüzdanını açmış, kimliğini çıkarıp kayıt yapan kadına uzatmıştı.

“Doktor Caner mi bakacak sana?”

“Evet.”

Olumlu cevabı kaynının başını sallamasıyla son bulmuştu. “Sen otur, yorulma.”

Emir kipini kullanmasa da besbelli yengesini yönlendiriyordu. Söz konusu Serhad olunca Beritan kızmak yerine severek uyguluyordu. Bu çocuk evdeki en büyük sabırlarından biriydi. Belki de ilkiydi. Doktor Caner’in odasının önünde beklemeye koyuldu. Kimliğini ve randevu fişini alan etraftaki herkesin üzerinde deliçi bakışlarını gezdirmeye başladı. Göz göze geleceği birisine her an saldıracakmış gibi duruyordu.

“İnsanlara öyle bakma, Serhad,” diye kısık sesiyle uyardı kadın. Elini belinin arkasında toplayan genç oğlan, yengesine yan bir bakış attı. Onunla konuşurken bile etrafı didikliyordu.

“Nasıl bakıyormuşum?”

“Kimse bize bakmıyor. Çok şüpheli izliyorsun onları. Yapma, ayıp!”

Yan bakışları öfkeyle yengesine hapsolmüştü. “Kim sana bakabilir?”

Beritan bıkkın bir nefes verdi. Yok, bu oğlanla baş etmek mümkün değildi. Ters düştüğü ve araları asla düzelecekmiş gibi görünmeyen Şilan haklıydı. Şimdi okulda gün boyunca neler çektiğini anlayabiliyordu. Ancak şikâyetçi değildi. Bu korumacı tavırları hoşuna gidiyordu.

“Beritan Cibran!”

Adını ve soyadını masa başında oturan kızın ağzından duyunca bütün hoşnutluğu aniden uçuvermişti. Beritan Cibran! Şerwan Eroğlu’nun karısı olarak gelen, bir ağa karısı olarak gelen, bebeğini kontrole gelen kadın, o adamın karısı değilmiş gibi soyadıyla yüzüne çarpılıyordu.

Bir soyadına sahip olamazken ondan hoşlanıyor, onun kadını oluyordu. O adamın çocuğunu karnında taşıırken, soyadını adının yanında taşıyamıyordu. Reva mıydı bir kadın için bu? Kuma olmanın en zor yanlarından biri bu muydu? Yoksa asıl kumalığın zorluğu bu muydu? Sadece karısı ve evladının annesi olurken, geri kalan her şeyden saf dışı kalmak mıydı? Aşktan saf dışı kalıyordu, saygıdan, sevgiden, tam anlamıyla bir kocaya sahip olmaktan saf dışı kalıyordu. Ancak en büyük suç kendisininindi. Hayır, diyebilseydi eğer, ne olursa olsun bir kere bile karşı dursaydı, babası evet demeyecekti. Ve Beritan Cibran şuan bu ıstırabı çekiyor olmayacaktı.

“Beritan Cibran!” çağrısı tekrar edilince içini ürperti kaplamıştı. Şerwan Eroğlu’na ait değilsin der gibi beyninde, kalbinde inim inim inledi ses. “Hadi yenge.” Kolunu tutan kayını olmasaydı ve ayaklandırıp sürümeseydi daha yerinde oturup kendi çıkmazına düşecekti.

Caner’in odasına girip sevecen yüzüyle karşılaşınca boş gözlerle baktı. Bir hata yaptığını şimdi daha iyi anlıyordu. Kuma olacak kadın değildi. Bütün bu acıları hak edecek kadın değildi. Güçlülükle toparlanarak doktorun karşısındaki sandalyeye oturup sahte bir tebessüm sundu.

Kuru bir sesle, “Merhaba,” dedi.

“Hoş geldin taze anne. Nasılsın, nasıl gidiyor hamilelik?”

Serhad’ın bakışları doktora takılmıştı. Caner’in Eroğlu erkeklerinden çekecekleri vardı. Bu aile hayatta kızlarını vermezdi. Zaten iki seferdir Jiyan gelmiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İyi gidiyor, ben sizden bir şey isteyebilir miyim?”

Genç kadının tereddüdünü görünce başını salladı. “Tabii.”

“Ben bugün bir kadın doktorla görüşebilir miyim?” diye sordu. Bugün onun muayenesinden değil, bir kadın doktorun muayenesinden geçmek istiyordu. Konuşmak istediği, rahatlıkla nefes alacağı, muayene olurken soru soracağı bir kadın doktor. Bu sayede Serhad da olmazdı.

Doktor Caner anlayışla gülümsedi. “Ben seni zaten bir doktor arkadaşına yönlendireceğim. O seni muayene edecek artık, daha rahat olursun. Şimdi burada değil, geldiğinde görüşürsünüz.” Beritan teşekkür edercesine kafasını salladı. “Tamam, teşekkür ederim.” Başka doktor olursa daha rahat olabilirdi. Caner kocasının arkadaşı olduğu için soru sormaktan çekiniyor, Şerwan öğrenir diye ağzını açamıyordu.

Serhad yerinden kıpırdamaksızın doktordan gözlerini ayırmıyordu. Nedense sevmiyordu bu adamı. Pek tanımasa da, bilmece de kanına giremiyordu. “O zaman muayeneye başlayalım.” Oturduğu sandalyesinden kalkan genç doktor ultrason cihazına doğru yürüdü.

Yatağa uzanmadan önce peşi sıra gelen Beritan gözlerini Serhad’a dikti. Kayınbiraderinin önünde karnını açıp muayene olamazdı. Şerwan olsaydı zaten sesini çıkaramazdı. Yine onun varlığına ihtiyaç duymuştu. Onun yanında olup doktorla kavga etmesine, kendisiyle tartışmaya girmesine ihtiyaç duyuyordu. Ancak Beritan gelmeyeceğini biliyordu. Onu istemeyeceğini kendine defalarca teskin etmişti. Şayet kalbi ihanet etmezse aralarına istemeyen mesafeleri koyacaktı. Lakin imkânsız görünüyordu. Kocasını o gece yaptığına rağmen yanında istiyordu. Hoşlandığı kadın olarak ona ihtiyaç duyuyordu. Bir içimlik su gibi.

Az önce yüzüne çarpılan gerçeğe rağmen yanında istiyordu. Hayır demenin vakti geldiği halde görmezden gelirse artık bütün gururunu kendi ayakları altında un ufak edecekti. Bu hoşlanma-

lar hayatını yok etmek için atılan oyunlardı. En azından kendini bu şekilde kandırarak kocasından uzaklaşabiliirdi.

Beritan kocasını -şimdilik- bir tarafa bırakıp kayınbiraderine döndü. “Serhad, sen çık...” Genç delikanlı tamam anlamında kafasını sallayıp çıkmadan önce sert bir şekilde Doktor Caner’e döndü. “Bir şey olursa hemen kapının dışındayım, bir kere bağırman yeterli.”

Haşin bakışlarının altında kızgınlıkla konuşması Beritan’ı yerine mih gibi çakmıştı. Kocasının olmasına gerek yoktu. Zira Serhad onu aratmıyordu. “Bir Şerwan vakası daha. Neler çekeceğim ben sizden daha?” Doktor Caner’in kendi kendine konuşmasına kadın içten içe hak vermişti. Sadece o değil, hanı ile haliyle daha fazlasını kendisi çekiyordu.

“Muayeneye yetiştim mi?”

Kulaklara dolan sese odadaki üç insan da dönmüş, beklemedikleri adamı görünce şaşırılmışlardı. Belirsiz bakışlarıyla kapı önünde dikilen adamı görmek, Beritan’ın ihtiyacını karşılamıştı. Onu yalnız bırakmamış, yetişmişti işte. İhtiyacını duyduğu adam karşısında duruyordu. Engel olamadığı gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Hayretle parıldayan hareleri kocasına sabitlenmişti.

“Geldin?” diye inanamıyormuşçasına sordu. Hayali olmadığına emindi. Mutluluğu gözlerinden bir damla yaş akıttı. Eliyle ağzını kapadı direkt. Ah, hayır, ağlamayacaktı.

Gayriihtiyarî gülümsedi adam. “Evet, geldim.”

Karşısında gördüğü adamla mutlu olurken başka bir yanı mutsuzdu. Neden geliyordu? Neden gelerek kendini daha çok sevdireliyordu? Kahretsin ki hoşlanması bir kenara, seviyordu. Bu lanet duyguya ne zaman kapıldı, bilmiyordu ama seviyordu işte. Kendinden emin adımlarla ona doğru gelen yakışıklı kocasını görünce yutkundu. Az önceki sevinci yok olurken, geriye kalbi için endişelenen bir Beritan kalmıştı.

“Şerwan Ağa, hoş geldin.” Bakışlarını karısından çekmeden Doktor Caner’e cevap verdi Şerwan. “Hoş buldum.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Serhan, gelen ağabeyi ile gülümseyerek odadan çıkmış, kapıda beklemeye başlamıştı.

Karnın çekine çekine açan Beritan'ın muayenesi aynı seyirde devam etmişti. Dört aylık hamile kadın artık cinsiyeti belli edecek aydaydı. Bebek kendini sunma şerefinde bulunursa bugün cinsiyeti öğrenceklerdi. Ya paşa olacak, ya hanım olacaktı. Kocasına bakmadan ultrason cihazına gözlerini sabitlemişti. Karnının üzerinde gezinen cismi fark etmiyordu neredeyse. Ancak kocasının keskin bakışlarını üzerinde hissediyordu.

“Bebeğimiz sağlıklı. Kendimizi üzmüyoruz değil mi?”

Cevapsız bırakacağı soruyu Beritan ustalıkla cevaplamıştı. “Yok, üzmüyoruz iyiyiz.”

Sağlıklı olduğunu duymak Şerwan'a yetiyordu. Lakin yine de merak ettiği bir şey vardı ki sormaktan çekinmeyecekti. “Bugün cinsiyeti belli olur mu?”

“Bilmiyorum, Şerwan Ağa. Eğer bebek nazlanmazsa görürüz ama göstermem size, merak edin, derse bugün göremeyeceğiz.”

Beritan buruk tebessümünü etti. “Bizi merakta bırakmaz herhâlde.”

“Görünen o ki bırakacak. Size sırtını dönmüş.”

Kaşlarını çatan genç adam, “Sırtını mı dönmüş?” diye sordu. Anne ve babasını merakta bırakacaktı. Bir de yetmemiş, sırtını dönmüştü.

“Evet.”

Tek isteği bir erkek evlat vermektir. Doktor şimdi müjdeyi verirse sevinecek ve Beritan'ın üzerindeki yük hafifleyecekti. “Galiba görmeyeceğiz bugün?” Bir tahminden ibaretti sorusu. Karnındaki bebeği nazlarsa kız olduğunu varsayacaktı. Yoksa erkek bebek göstermekten çekinmezdi.

“Serhan da böyle yapardı,” diyen Şerwan, karısının konuşmamış gibi davranmasına anlam veremese de hastanede oldukları için üstünde durmadı. Yalnız kaldıklarında muhakkak neden bunu yaptığını soracaktı.

Doktor Caner'in dikkati adama yoğunlaştı. "Ne yapardı o kerata?"

"Anne babama kaç ay boyunca çektirdi. Hiç kendini göstermedi."

"Amcasına benzeyecek o zaman. Hoş, amcası da babasına benziyor."

Doktorun ima dolu lafına gözlerini baydı. Ne vardı ki benzeresi hor görülüyordu?

Eğlenen Doktor Caner sert bakışları üzerine alınca gülmeye devam etmişti. Ancak hak veriyordu. Serhad gibi bir oğlanları olursa Eroğlu Konağını kavgalarıyla inletirdi. Amca-yeğen çekilmezdi. "Sen bana bir sonuç ver, Caner," talebi gelince olumsuz bakışlarını adama çevirdi Caner. "Görüyorsun işte Şerwan, göstermiyor. Bugün size görünmek istemiyor."

Şerwan doktora ters bir bakış attı. Görseydi bu haberle mutlu olacaklardı. Kız ve erkek fark etmez, çocuğunu kucığına alması bile yeterdi. Dört aylıktı daha. Ve doğacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Ultrason fotoğrafı bilhassa eline tutuşturulmuş, anlamasa da çözmeye çalışmıştı.

"Temizlenebilirsin," diyerek bolca kopardığı havlu kâğıtları hamile kadının eline tutuşturdu doktor. "Çok bulantın oluyor mu?" diye sordu ardından.

"Oluyor ama çok hafif. Beni rahatsız etmiyor pek."

Memnun bir şekilde kafasını salladı. "İyi, bu daha çok kilo almanı sağlar."

Beritan hafif bulantılarından şikâyetçi değildi. O da olmasa hamile olduğunu bile anlamayacaktı. "Çok yemek yemen gerek. Zayıf bir bebek olacak. Bir anne olarak desteğini daha karnındayken vermelisin. Elinde sürekli su olsun."

Doktorun dediklerine harfiyen uyacaktı ve bunun için dikkatlice dinliyor, karnını o sırada temizliyordu. Zaten çok yiyor, ağzı bir an olsun kapanmıyordu. Şerwan bu konuda bilgisiz olan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

doktoru aydınlatıp asıl doğru bilgiyi vermesini sağlayacaktı. Engel olamadığı gülüşüyle konuştu. “Aslında çok yeme, demen gerekiyor. Desteğini ziyadesiyle veriyor.”

Beritan kocasından işittikleriyle hızla kafasını önüne eğmişti. Bu adam delirmiş miydi? Nasıl böyle bir şey söylerdi?

Caner güldü. “Çok mu yiyorsun?”

Beritan kafasını sallamakla yetindi. Feleğini şaşırtan kocası hâlâ gülmekle uğraşıyordu. Doktor hastasını daha fazla mahcup etmedi. “Yediğinden daha fazlasını ye. İyi gidiyoruz.”

Ancak Şerwan uğraşmaya devam etti. “Gereğinden fazlasını yiyor. Daha fazlasını istersen bizi iflasa sürüklersin.”

“Siz iflas etmezsiniz, Şerwan Ağa,” diye takılan doktor hastasına birkaç öneride daha bulunmuş, ardından odadan çıkmıştı.

Doktorun gidişinden sonra kapıyı uzun bir süre boyunca izleyen kadın en sonunda bütün cesaretiyle kocasına döndü. Yalnız kalmaları açısından iyi olmuştu. Zira soracağı ve sonlandıracağı şeyler vardı. “Neden geldin?”

“Bir neden gerekmiyor!”

Hâlâ kalçalarının üzerinde oturan kadın nedenini merak etmişti. “Sana gerek olmadığını söylemiştim,” diyerek üzerini düzeltilti.

“Dikkat edersen senin ağzına göre gitmiyorum.” Gelişine sevindiğine kendi gözleriyle şahit olmuştu. Bu soruları ve rahatsızsızmış gibi davranışları sergilemesi gereksizdi. Üstelik bu mesafe, bu soğukkanlılık yakışmıyordu. Neden sorularını kendisinin yönlendirmesi daha mantıklıydı.

İtirafın sonra hiç konuşmayan Beritan, dün gecedan sonra iyice uzaklaşmıştı. Hastaneye gelmek isteyen adamı bile yanında istememişti en başta. Sonrasında yokluğunu hissetse de aslında bu hissin bile bir ihanet olduğunu düşünüyordu. Hoşlandığını söyledikten sonra giden ve bir daha gelmeyen adamın affı olmazdı.

“Olmadı bu, hataydı ikimizin yaptığı.” Kafasını olumsuz yönde sallarken gözü hiçbir şeyi görmüyordu kadının. Telafisi

olmayacak hatalara girmemek için en başından ipleri bağlamalıydı. Bağlamalı ve kendini o ipin diğer tarafında bırakmalıydı. Bir nevi sınır ihlali yapacak ama bunda kendi cezasını verip kendi çekecekti.

“Ne hatası?” diye sordu. Hastaneye gelişi miydi hata?

Beritan direkt *birbirimizden hoşlanmamız*, diyemedi. Ancak bunu nasıl söyleyeceğini de bilmiyordu. Sadece hata olduğunu biliyordu. “Biz biz ikimiz...”

“Neden?” diye sordu adam çatık kaşlarıyla.

Hastane köşesinde itirafın olumsuz yönlerini konuşmayı ancak Şerwan ve Beritan yapardı. Bu kadar olumsuz olurumamalıydı.

“Bu bize sadece acı veriyor. En çok bana acı veriyor ve beni iyileştiren kimse yok.” Dün geceki görüntülerden sonra anlamıştı ki yarası asla bu şekilde tedavi edilmeyecek, bilakis hep kanatılacaktı.

“Doğru,” diye hak verdi. “Yakın olsak acı çekiyorsun, uzak olsak acı çekiyorsun. Ortamızı bulmama bir türlü izin vermiyorsun. *Karımsın*, diyorum olmuyor. *Bana aitsin*, diyorum sana yetmiyor. Karnında benim çocuğumu taşıyorsun, bana hâlâ *uzaklaşalım, acı çekeceğiz*, diyorsun. Ben daha sana nasıl geleceğim?”

Gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti Beritan. Gelse bile tam anlamıyla gelemeyecekti. “Elindeki ultrason fotoğrafına bak. Adımın yanında ne yazıyor?” deyip bakmasını bekledi. Ancak kocası bakmadı ve kadının yıkılışı eziyete döndü. “Bana bir daha gelme. Geldin ve gidişini yüzüme vurdun. Bana karşı hiçbir şey hissetme. Çünkü ben de artık sana karşı hiçbir şey hissetmeyeceğim.”

Genç adamın dudaklarına alaycı bir gülüş yerleşti. Hayatı fazla mı hafife alıyordu bu kadın? Dudağından çıkacak her söze kendisi itimat etse bugün bu halde mi olacaktı? “Ne dediğinin farkındasın, değil mi? Bu uzaklaşmanın olmayacağını da farkındasın.”

Beritan kafasını salladı. Gözünden akan yaşlarla kocasına döndü. “Bana *benim karımsın*, deme. *Bana aitsin*, deme. Çünkü

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ben senin değilim. Ben sana hiçbir zaman ait olmayacağım. Senin soyadına bile sahip değilim. Şu hastaneye gelirken bile,” derken olduğu odayı parmağıyla işaret etti. “Şu odaya çağırıldığımda bile, senin çocuğuna bakmak için geldiğimde Beritan Eroğlu değil, Beritan Cibran olarak çağırılıyorum.”

Bugün hayatını zindana çeviren bir ferman duyurulmuştu. *Beritan Cibran*, diye çağırıldığında bir darbe kuma kadının yüzüne tüm çıplaklığıyla vurulmuştu. “Bizim olamayacağımızı şimdi anlıyor musun? Şimdi kumanın neden bu kadar çok dışlandığını anlayabiliyor musun? Her seferinde senin olmadığımı soyadıyla yüzüme çarpıyorlar.” Gözyaşlarını elinin tersiyle hızla sildi. Sanki ağlamak küçük düşürücü bir eylemiş gibi kendi zayıflığından tiksinererek gözyaşlarını sildi.

“Bana bir daha gelme, Şerwan Ağa!”

Bölüm 5

Şahmaran Davası

Hayat yordduğu anlarda bir dur deyip, bulduğumuz bir bankın köşesine sinebiliriz. Biz nefes alırken ömür geçer, olaylar gelişir, büyür. Beritan Cıbran köşesine sinmekle meşguldü. Ve artık hayat gözünün önünden geçip giderken olduğu yerde oturacaktı. Hoş, oturduğu yerden bile yorulurdu.

Hastanede son söz söylenmişti. Şerwan'ın hiçbir şey söylemeden onu eve bırakmasının ardından saatler geçmişti. Aklını hastanede olanlardan uzak tuturmaya çalışırken daha kötü oluyordu. Bir türlü doğru düşünemiyor, ne yapacağını bilmiyordu.

Kocasının ondan hoşlanması Beritan için büyük bir sevinç ve mutluluktu. Ama Ezo'yu da görünce bu sevinç yerle bir olup ortadan kaçarcasına yok oluyordu. Özellikle o gece ikisinin birbirine sarılarak içeriye mutlu bir şekilde girdiklerini gördüğünden beri ilk günkü kuralını tekrar gündemine, kalbinin ortasına oturtmuştu.

Kocasından uzak kalmak... Sevgi dilerken uzak kalacaktı. Onu özlerken uzak kalacaktı. Ona ihtiyacı varken uzak kalacaktı. Ve Beritan bunu da biliyordu. Ne yaptığını bilmeyen duyguları kocasının ondan uzak durmasını isterken tekrar yanında isteyecekti. Belirsizdi. Aklı da, kalbi de belirsizdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Hastanede olanlar yetmezken şimdi Defne belirsizliği düşüncelerine bela olmuştu. Akşam onu neyin beklediğini bilmeden işini yapmak eziyetti. “Jiyan, yarın seni evlendirdiğimizde baba evine misafirlige geldiğinde yine bizi bu telaşa sürükleyeceksin. Biz senin için şikâyetçi olsak üzülmez misin?” diye sordu. Geldiğinden beri ilk defa muhabbetlerine kendi rızasıyla katılmıştı. Görümcesinin telaşa girmeyi sevmediğini her defasında söylemesiyle kendini tutamamıştı.

“Üzülme ne kelime, sizi defterden silerim.”

Beritan’ın kaşları imayla havalandı. “O zaman niye telaştan şikâyetçisin?”

“E çünkü bize eziyet.”

Ezo kumasına göz kırptı. Hemen ardından görümcesine dönerek ciddiyetle soludu. “O zaman geldiğinde hatırlat Beritan; Jiyan Hanım için telaşa girmeyeceğiz.”

Kuması kafasını salladı. “Zevkle hatırlatırım.”

Jiyan ellerini itiraz edercesine kaldırdı. “Hayatınızın hatasını yaparsınız.”

Ezo gülse de aslında şaşkındı. “Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ben bu tutumu Şilan’dan beklerdim, senden değil.”

Beritan da genç kadın kadar şaşkındı. Şilan’dan beklediği bu tavrın Jiyan’dan gelmesi şok etkisi yaratmıştı. “Ben de şaşkıyım, senin şu an misafir geliyor diye gülmen gerekiyordu. Sen seversin misafir ağırlamayı.”

“Ben zaten seviniyorum. Sevmediğim bizi telaşa sokmaları. Yoksa misafir başım gözüm üstüne gelsin, yeridir,” diyerek açıklamada bulunan genç kız, yeterli bulmayınca devam etti. “Özellikle bugün erkekler gelecek. Vedat ve Serhad canımıza okuyor telaştan. Elim ayağıma dolanıyor.”

Ayşe Ahlası omzuna destek olurcasına vurdu. “Hızlı olmazlarsa, eksik götürürlerse Agir Ağa onların canına okuyacak.” Genç kıza bir gerçeği hatırlatınca pes edercesine omzu düşmüştü. Ortada bir rekabet varsa iki yengesi ve Ayşe kazanmıştı.

Sesini çıkarmaksızın kuzeninin isyanlarını dinleyen Zilan, nihayetinde sessizliğini bozmuştu. “Sen bu eve başkasının gelini olarak geldiğinde bütün bu serzenişlerini sana iade edeceğim.”

Jiyan’ın bakışları alayla doldu. “Görümcelik yapmak istemiyorum, Zilan’cım.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordu Zilan. Öyleyse tehdidine karşılık verecekti. Şilan görümceliğini yapar ama Jiyan yapmazdı. Bu kızın fitratında insana zarar verecek kötü bir duygu yoktu.

“Değil, en basitinden geleceğine dair uyarı.” Cilveyle kalçalarını salladı. “Ben uyarayım da.”

Kahkaha attı Zilan. “Cilveni yesinler senin.”

Mutfaktan içeriye her zamanki otoriter havasıyla giren Daye Zozan, iş başında gelinlerinin ve yardımcı kızların mutluluğunu görünce hafiften meraklandı. Onların aksine Jiyan da yenilgiye uğramış bir ifadeyle duruyordu. Kızına sormadan evvel gelinine döndü. Hastaneden geldikten sonra yanına gelmemişti. Mutfığa yardıma gittiği için çağırılmamıştı. Amma velâkin sormalıydı artık. Cinsiyet belli olmuş muydu?

“Nasıl geçti keçamin?” Merakını sesinden ve gözlerinden sakin keskin duruşu, ağır ağır hareket eden kara gözleri hamile gelinin üstünde ihtiyatla geziyordu. Gün geçtikçe bebeğin güzelliğini yüzüne ve vücuduna alan Beritan, çekiciliğini daha da ortaya katıyordu. Geldiği ilk günden beri hiç değişmeyen o kırılgan duruşuna inat mağrur çenesi, isminin hakkını veren cesareti, fedakârlığı, güçlü duruşu bu bebekle âdeta taçlandırılmıştı. Şimdi daha güzel ve ilgi çekiciydi.

“Bebek çok iyi jinap.”

“Allah sağlığını, selametini hep versin. Cinsiyeti belli mi?”

Beritan dahil olmadığı ama kulak astığı konuşmaları hatırlayınca tebessüm etti. “Galiba Serhad vakası olacak, göstermedi bugün.”

Daye Zozan’ın vakur tavırlarına hatırladıkları eklenince yüzü bıkkınlığa boğulmuştu. “Serhad, bana ve Agir Ağaya ne sıkıntıları çektirdi.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo o günleri iyi anımsıyordu. Bebeğin erkek olduğunu doğduğunda öğrenmişlerdi. “Annem bile çekmişti Serhad’dan. Doğduğunda evden nasıl koşmuştu.”

Yeğenin sesini duymasıyla gözlerini çevirdi. Beritan’ın aksi bir kadın görüyordu. Üzerine kuma geldiğinden beri tükenmeyen bir keder gözlerine peyda olmuştu. Yorulmuş hatta çökmüştü. Güzelliliğiyle oğlunun aklını başından alan kadın biliyordu ki bu çöküşle sınırlı kalmayacaktı. Ne kadar güçlü dursa da, ne kadar gülse de, ne kadar Şerwan’ın yanında olsa da kalbindeki yarası asla ama asla iyileşmeyecekti. Zozan Eroğlu bu yarayı kendi elleriyle açmıştı. Şerwan ve Beritan yarındeşerek büyütecekti. Ve kumasının karnındaki sabi bunun için yeterli bir güçtü.

Nitekim Daye Zozan yeğenin solup gitmesine izin vermeyecekti. Bebeği olmayan kadının bu kayıpla kendini yıpratıp harap etmesine izin vermeyecekti. Ezo yine ilk gelini, ilk göz ağrıları ve bu evin en büyük geliniydi. Beritan on çocuk doğursa bile üstün olamayacaktı. Eşitlikleri ve konumları bir olacak, üstünlük asla söz konusu olmayacaktı. Şerwan’ın bebek uğruna ilk karısını bir kenara atmasına izin vermeyecekti. Keza buna yanaşmadığını görüyordu. Vazgeçmek bir yana dursun, karısına daha çok asılıyordu.

Beritan’a karşı his beslediğini görüyordu. Evdeki herkesin dikkatini çekmişti bakışları. Şerwan kadar Beritan da kocasına karşılık veriyordu. Yakında bu aile kuma kadın sayesinde ilk torun sevincini yaşayacaktı. Lakin kuma olduğu için bu evde sadece çocuk veren kadın olmayacaktı. Ezo ne ise, Zilan ne ise Beritan da öyle bir saygı ve hassasiyete sahip olacaktı. Daye Zozan hiçbir gelinini bertaraf etmeyecek ve yalnız bırakmayacaktı.

Arkadaşlıkları bu eve huzur veriyordu. Birbirini paralayan diğer kumalar gibi değillerdi. Bu şekilde ilerlemelerini umuyordu. Zira birbirlerini tanıdıkça, zarar verme durumundan kaçıyorlardı. İki kadının kendi dünyasında acı ve sıkıntılarıyla boğuştuklarını

herkes görüyordu. Zaman zaman anlaşmazlıkları olduğunu, olacağını, bu arkadaşlığın bitme noktasına dahi geleceğini, birbirini sevmeyen ve görmezden gelen iki kadın haline geleceklerini biliyordu. Lakin karışmayacaktı. Ne olursa olsun iki kadının arasına girmeyecek ve küslükleri bir yılı bulsa da müdahale etmeyecekti. Zira en ufak bir şey onları yıpratıp, kırardı. Bundan kaçıklarını biliyordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Daye Zozan kız kardeşini hatırlayınca hafif bir gülümseme sundu. “İlk şaplağı attı Şerhad’a. O kadar kızmıştı...” Meseleyi bilmeyen kuma gelinin şaşkın bakışlarını görünce devam etmişti. “Agir Ağa gördü ama kızmadı. *Benden de bir tane vur, dedi.*”

Mutfaktakileri yüksek olmasa da sesli bir gülüş almıştı. “O yüzden teyzesini çok sever. *Anneme acı çektirmişim diye beni dövmüşsün, alır seni başımın üstünde taşıyım teyze,* der hep.” Bildikleri meseleyi bu telaş içinde tekrar duymak tempolarına enerji katmıştı. Ancak Beritan ilk defa duyuyordu. Ve bu, Şerhad’a olan sevgisini daha da körüklemişti. Bebeği erkek olursa benzemesini istediği tek kişi o serseri oğlandı.

“Doğumunda bile bana çektirdi, hâlâ çektiriyor.”

Jiyan annesine baktı. “Bu sefer okula Şerwan Ağabeyim gitti. Artık vukuat çıkarmaz başımıza.”

Daye Zozan yumuşak bakışlarını kızına çevirdi. Emin misin der gibi baktı. Yıllardır değişmeyen oğlu, Şerwan’ın bir gidişiyle mi değişecekti!? Annesinin ne demek istediğini anlamıştı kızı da. “Birazdan Şilan’ın şikâyetlerini dinleriz.”

Daye Zozan haylaz oğlunu bir kenara bırakıp gelinlerine döndü. “Yemekler hazır mı?”

Ezo kafasını salladı. “Hazır sayılır jinap, az kaldı.”

“Sofranız her zamanki titizliğini ve şıklığını korusun. Serviste hiçbir şeyi eksik etmeyin. Bizi tanımayan misafirlerimizi ağırlıyoruz.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Endişe etme teyze, biz dikkat ediyoruz.” Teyzesini cevaplayan Ezo, ocağın başındaki yemeğine dönmüştü. Mutfak teftişini tamamlayan Daye Zozan, sessizce çıkmıştı tekrar.

Çok çeşitli yemekler mutfağın tezgâhlarını doldurmuştu. Servis tabakları, yemeğin yanına konulacak salata ve mezeler, turşu, yeşillikler tabağa konularak hazır edilmişti. Defne’nin dışında bir de erkek misafirleri ağırlayacakları için telaş ve özen daha fazlaydı.

Yemekler hazır olduğunda üstü başı batan herkes odasına koşmuştu. Son işlerle uğraşan Ezo’ya, Beritan güç bela yardım etmişti. İtirazları kadının iş yapmasını zorlamıştı. Ancak yine de kabul etmemişti. Tezgâhın üzerini toparlayıp mutfaktan yorgun argın çıkmışlardı.

Ezo’yu yaptığı yemek ve misafirler için gösterdiği özen, Beritan’ı yemek yapmasına izin vermeyenler yormuştu. Şimdi dinlenmeden asıl olaya gireceklerdi. Misafirler ve merak edilen kadın; Defne!

Eyvandaki odasına doğru giden Beritan, merdivenlerin yönünü alan kadına doğru düşüncelerini ansızın beyan etmişti. “En iyisi ben gelmeyeyim.”

Ezo arkasındaki kadının sözlerini işitince duraksamış, usulca arkasına dönmüştü. Anlamsızca bakışları uzun süre üzerinde gezindi. “Nereye gelmiyorsun?”

İşin özü tedirgindi. Defne bu yaşamı bilmediği, bilhassa yaşamadığı için yadırgayabilir, kötü bir tepki vererek, sorular sorarak iki kadını üzebilirdi. Hatta ezebilirdi. “Defne bizi bilmiyor, tanımıyor. Ne olduğunu anlayamaz. Şimdi bir şey söyler, ikimiz de üzülürüz. En iyisi ben gelmeyeyim. Beni nasılsa bilmiyor, böylesi daha iyi.”

Tedirginliğe uğrayan kadını ikna etme çabasına girmede Ezo. Karar onundu ama aşağıya inip misafirini karşılaması daha cazip ve uygun kaçardı. “Sen bilirsin, unutma ki kaçmak değil, yüzleşmek daha sağlıklıdır,” diyerek merdivenlere yönelip hızlıca çıktı.

Beritan cümlesindeki tek kelimeye takılmıştı. Yüzleşmek! Kolay mı yüzleşmek, soruyu kendine sorarken cevabı vermeyi de istedi. Aslında basitti, keza yüzleşmeyi çok kez yaşamıştı. Yalnız bu seferki o kadar kolay değildi.

İki karısının konuşmasına şahit olan Şerwan, kapı önünde dikilen kadına doğru yürüdü. Yüzünde üzüntünün ve cevapsızlığın bin bir türlü yoğunluğu vardı. Ancak tutumu yanlıştı ve bu akşam bu evin hanımı olarak misafirini karşılayacaktı. Mecburdu!

Beritan kocasının gelişini fark edince burnundan uzun soluklu nefesini verdi. İşte yeni bir tartışma, yeni bir yıkım başlıyordu. Yüz ifadesinden bile bunu anlamak yeterliydi. Odaasına geçerek kapıyı arkasından açık bıraktı. Azametli Şerwan Ağa geliyordu, kapıyı yüzüne kapatmak ne mümkündü!

Arkasından sertçe kapanan kapı sesiyle ürperdi.

“Hayırdır Beritan, inmemenin sebebi nedir?”

Metanetini koruyan kadın, bir tartışmaya hazır değildi. Tartışmak, hele kavga hiç istemiyordu. “Bir sebebi yok, Şerwan Ağa. Ben sadece yorgunum; hastaneye gittim geldim, aşağıda mutfakta oyalandım.” Sebeplerini açıklayarak sonuca vardı. “Dinlenmek istiyorum sadece.” Bakışları ne kadar mesafe doluyorsa sesi o kadar sakindi.

Lakin Şerwan sebebinin yorgunluk olmadığını biliyordu. Defne’yi dert edip aşağıya inmiyordu. “Niye her şeyden kendini soyutluyorsun? Sürekli bir şikâyet içindesin. En uzak bir şeyde saklanıyorsun, kaçırıyorsun. Bu odaya sığınman eline ne verecek?”

Beritan kocasına delirmiş gibi baktı. Her şeyden şikâyetçiydi? Ne yapmıştı ki şikâyet etsin? Her şeyi yapan oydu zaten. Sadece onun vicdansızlığından şikâyet etmişti. Şimdi böyle zan altında bırakmaya ne hakkı vardı? “Ben hiçbir şeyden şikâyetçi değilim. Sana sadece yük olmak istemiyorum bu kadar!”

“Karımsın, yük olacaksın zaten! Kaçıp kurtulman omzumdaki yükü hafifletmiyor ya da almıyor. Aksine sen o yükü daha da

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ağırlaştırıyorsun.” Gerçeği apaçık yüzüne savurdu. Bugün hastanede o yük bin ton daha karısı tarafından ağırlatılmıştı.

Kocasının mesafesi, saklayamadığı kızgınlığı, mekanik sesi... Her şeyde eski adam vardı. Üstelik bu hale gelmesini isteyen kendisiydi. “Zorlandığımı görüyorum, Şerwan. Ezo’yu çok seviyorsun. Bana iyi davranıyorsun, değer veriyorsun. Ama böyle olmaz, yapamıyorsun işte. Bırak, elimi ayağımı çekeyim. Sen de yükünden kurtul.” Kurtulmak kelimesi kadar saçması yoktu hayatlarında. En dibe batan bir kaya parçası gibiydiler. “Sen Ezo’ya bu kadar âşıkken, benden hoşlanıyorsun.” Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Sadece bu karmaşayı kabullenemiyordu. Tıkanmıştı genç kadın. Hoşlanması ne veriyordu ki? “Sen hoşlanmıyorsun, sadece...”

Şerwan uzatmasına izin vermedi. Bugün söylediklerinden sonra uzatmanın manası yoktu. “Olmadık zamanda olmayacak muhabbetler açma. Sen bu evin hanımısın ve gelecek her misafiri karşılamak zorundasın. Misafirler geldi gelecekler, hazırlanıp aşağıya in.”

Gelmelerine yakın iki karısını kontrol etmek isteyen adam, duyduklarıyla hayal kırıklığına uğramıştı. Defne’yi tanımadan, ne olacağını bilmeden bu kaçışın anlamı neydi ki?

Vücudunu kapıya çeviren Şerwan Ağa, hazırlanması için kadını odasına tek başına bırakacaktı. Bu akşam misafirini ağırlamaya mecburdu. Ulaştığı kapıyı açtı. Gitmeden evvel karısına hatırlatmak istediği ince bir bilgi vardı. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Kuma kadının yüz ifadesindeki endişe görülmeye değerdi. Endişesini aldırmaksızın cümlesini savurdu. “En son bu odada kaldığında, diğer gün kollarımda ağladın. Misafirlerden kaçmazsan, lafa söze maruz kalmazsın. İnsanların seni anlamasını istiyorsan önce sen ona göre davran.” Sert sesiyle hatırlatmasını yaptıktan sonra odadan hemen çıkmıştı. Hastanede yaptıkları yüzünden canına okumak istiyordu. Kendi frenini elinde tutsa da ani dalgınlıkla onu da kaybedebiliyordu.

İşittikleriyle duraksayan kadın, boşluk hissiyle doldu. Sinirlendi mi ağır konuşan adamın kapattığı kapıya bakmakla kaldı. Böyle söyleyip gitmenin ne anlamı vardı ki, karısını bu denli sersemlemiş halde bırakıp gidiyordu. Ancak Beritan söylediklerine aldırmayıp sonraya bırakıp ısrarını devam ettirecekti. Kocasını ikna etmek için peşi sıra odasından çıkmıştı. Merdivenlere yönelen adamın peşinden koşarak gitti. “Şerwan, ben gerçekten yorgunum. Doktor dinlenmemi istemedi mi? Dinleniyorum işte, lütfen beni zorlama.” İkna çabalarını kapıdaki kalabalık havada asılı bırakmıştı. Ön avlunun balkonunda kocasıyla yan yana duracak şekilde kapıya dönmüşlerdi.

Takım elbiseleri içinde dört adam ve Defne olduğunu bildiği sarışın kadın içeri girmişti. Onları kapıda karşılayan Ağır Ağa, Daye Zozan ve Neçîrvan yanında karısı Zilan ile kapının yan tarafında duruyordu. Defne'nin hız kesmeden Daye Zozan'a yürüyüşü Beritan'ın dikkatini çekmişti. Elinden öpen kadının o naif ince sesini duydu. “Tu çawani yad-de?¹²” İnce sesinden çıkan aksanı onu dinleyen herkesi güldürmüştü. Tatlı ve naif, zayıf ve bozuk çıkan bir aksandı. Dilinin Kürtçeye yakın olmadığı aşikârdı. Ancak bunu dile getirmesi Şerwan kadar Beritan'ı da gülümsetmişti.

Bir haftadır misafiri gelecek diye Türkçe öğrenmeye çalışan Daye Zozan, “Hoşgelmişsen kızım...” diyebilmişti. Ağır sesine güçlülük oturan Türkçe aksanı Defne'nin gülen yüzünde çarpıcı bir etki yaratmıştı.

“Defne bir haftadır Kürtçe öğrenmeye çalışıyor daye seninle konuşmak için. Öğrenebildiği sadece bu oldu,” diyen Neçîrvan, annesine Kürtçe açıklama yaparken genç kadına takılmayı ihmal etmemişti. “Hoş buldum Yad-de Zozan...” Genç kadının doğru telaffuz etmeye çalışması onu karşılayan ve beraberinde gelen ortaklarını güldürmüştü.

12. Tu çawayi yade: Nasılsın anne?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Tırabzanların önünde kalabalığı izleyen Şerwan Ağa karısına giyinmesini söylemek için dönecekken çalan telefonu durmuştu. Cebinden hızlıca çıkardı. Arayan isme bakınca kısa süreli donukluk yaşadı. Kemal, çok mühim bir şey olmadığı sürece bu kadar ısrarcı çıldırmazdı. Genç adam cevap verip ahizeyi kulağına götürdü.

“Şerwan hazırlan; Şahmaran Aşiretinden Hozan Ağanın kızı Rojin kaçırıldı. Rezan Şahmaran adamı öldürmeye gidiyor!”

Gözleri kısılan genç adam keskin sesiyle soludu. “Burada toplanın!” deyip telefonu kapatıp döndü. Aşağı misafir odasından koşan Botan ve Vedat’ın verdiği kötü haber konağa yayılırken, Şerwan çalışma odasına hızlı adımlarıyla yürüdü. Silahını alacak ve kaçırma gafletinde bulunmuş adamın peşine düşecekti. Önce dostu Rezan’a yetişip durdurabilirse, kan dökülmeden bu işi halletmeye çalışacaklardı.

Ne yapacağını anlayan Beritan peşinden koşmuştu. Eli karnına doğru gitmişti farkında olmadan. “Şerwan sakın, yalvarırım yapma, kurbanın olayım!” Gözyaşları aniden akan kadın bu çılgınlığı yapmasına izin vermeyecekti.

Karısını görmeyen gözleri odasındaki çekmecesini arıyordu. Kilidi nereye koyduğunu bir anlığına unutan adam, o kızgınlıkla ayak bağı olan karısına bağırıyordu. “Beritan uzaklaş!”

Ağlamaya başlayan kadın buna niyetli değildi. “Yalvarırım, Şerwan, gitme. Lütfen gitme. Bizi düşün ne olur!”

Kilidi anahtarlığın içinde bulunca kasaya yöneldi. Şifreli kasa yerine eskilerden kalma kilitli kasayı hızla açtı. Silahını alan genç adam kasayı kapatmadan yoluna varmıştı. Elini tutan karısını kendinden uzaklaştırdı.

“Uzak dur, dedim sana!”

Beritan’a kükreyen gazap dolu adam, çalışma odasından fırladı. Merdivenlere doğru hızlı adımlarını sürdürdü. Toplanıp dostunun yanına gideceklerdi. Rezan’ın nerede olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen Amed’in taşlarını yerinden oynatıyordu.

Ezo merdivenlerin başında aşağıdaki telaşı izlerken, arkasından gelen seslere kayıtsız kalamamış, kafasını çevirmişti. Şerwan'ın yüzünde öfkenin katı ifadesini gördü ve gözleri durmaksızın üzerinde gezindi. Elinde duran siyah metal silah yüzünden gözlerini belertmişti. Şerwan da Rezan'ın yanına gidiyordu. Gözünü kırpmadan önüne geçti. Renkten renge girerken kocasının elindeki silahı iki avucu arasında sıkı. Delirmiş vaziyette, "Gitmiyorsun, Şerwan. Biz buradayken sen hiçbir yere gitmiyorsun," diye konuştu.

Emniyet kilidi açılmamış silahı karısının elinden hızla kurtardı Şerwan. Delici bakışları ela gözlere takılıp kalmıştı. "Karışma, Ezo!" diye tısladı. Ne Beritan ne o bu işe karışacak insanlar değildi. Bir adam gitme kararı almışsa giderdi. Hiçbir kadın engel olamazdı.

Ezo'yu bir kenara bırakıp merdivenlere yürüdü. Peşinden giden genç kadın, koluna sarılmıştı. "Şerwaan..." diye çaresizce yalvardı. Bu gidiş mecburi olsa bile hiç sağlıklı değildi. Göz göre göre gidişini izleyeceklerdi.

Kolunu kurtaran Şerwan Ağa merdivenleri hızlı hızlı indi. Beritan gidişini masaya tutunarak izlerken, Ezo duvara elini yaslamıştı. Genç kadının ela gözlerinden bir damla gözyaşı aktı.

Bütün aşiretlerin toplanıp sırayla dizdiği arabalarla Eroğlu Konağından gidiş geride kalanlar için korku ve acı dolu zamanlar bırakmıştı. Nasıl bir olayla karşılaşacakları, nasıl bir sonuç elde edecekleri muammaydı. Tek istekleri bir zarar gelmeden eve dönüşleriydi.

Agir Ağa, Daye Zozan, Delal Sultan ve Zilan kapı önünde bekleyen arabaya binmişlerdi. Destek olmak adına Şahmaran Ailesinin yanına gideceklerdi. Erkek misafirler olaylar yüzünden geri dönerken Defne kadınların yanında kalmak istemişti. Misafiri oturma odasına alan iki kadın, korku içinde gelişleri bekliyordu.

"Peki, ne olacak?" diye sordu Defne meraklı bir ses tınısıyla.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo sıkıntıyla cevapladı. “Kızı kimin kaçırdığını bilmiyoruz.”

“Ya isteyerek kaçmışsa, o zaman ne olacak?” Bunun cevabını duymaktan korkuyordu. Fakat sormaktan geri durmamış, cevabını iki kadından birinin vermesini bekledi.

“Cevabını bekleyip göreceğiz.” Ezo’nun çıkan yorgun sesi Defne’yi üzmişti. Genç kadın Ezo’nun ellerinden tutmuş, Beritan’a güven verircesine tebessüm etti.

“Şerwan sağ salim eve dönecektir, korkmayın siz.”

“Öyle olacak... olmak zorunda.”

İlk kadın cevap verirken Beritan hiç konuşmadı. Sessiz kalmayı tercih etti. Kalanlar için küçük bir yer sofrası mutfak çalışanları tarafından hazırlanmıştı. Beritan hazır sofrayı görünce Defne’ye döndü tekrar. “Yemek hazır, geçin buyurun.”

İştahı kalmayan iki kadın ve odaya gelen iki kız kardeş istemeyerek sofraya otururken, Defne kadınları izledi bir müddet. Kendisi de yemek yemeyecekti. Ama kadınlar için sesini çıkartmamış, sofraya oturmuştu. Hem kendisi yerse onlar da yiyecek, aç kalmayacaklardı. “Ne büyük bir hevesle gelmiştim ama...” Sofradaki iştah açıcı yemeklere bakarken, bakışlarını onu izleyen üç kadın üzerinde tek tek gezdirdi. “Afiyet olsun bayanlar.”

Keyifsiz bir yemeğin ardından kaldırılan bulaşıklardan sonra Jiyan çay getirmek için mutfığa giderken Ezo telefonu eline alıp Zilan’ı aramıştı. Kocasını ya da kayınbiraderlerinden birini ararsa açmayacaklarını bildiği için eltisini aramış, son durumlardan haber almış ve morali daha da bozulmuştu. Bu işin sonu hayra alamet değildi!

“Ağrılar var mı?” Yerde oturmaktan ayağı karıncalanan Defne sesini çıkartamıyordu. Ağır Ağa ve Daye Zozan için kumaş pantolon ve uzun gömlek giymişti. Yerde oturacaklarını bildiği için pantolonu tercih etmişti. Ancak hiç alışık olmadığı ve kendisini kastiği için rahat olamıyordu.

Beritan kadının kasıldığını görünce tebessüm etti. “Oluyor arada,” diye cevaplamış, bu gidişle ağrının bir başka bedeni bu-

lacağını anlayınca genç kadına rahatlığı vermişti. “Ayağını uzatabilirsin. Erkek yok, gelen giden yok. Rahatsız olmazsın!”

Defne mahcubiyetle gülümsedi. Bu çok iyi olurdu, ancak utanıyordu. Samimi olduğu bir ev değildi. Bu yüzden reddetmeye girişti. “Yok, teşekkür ederim. Ben...”

“Birbirimizin halinden anlıyoruz. Ayıp olmaz bizim için. Alışık değilsin böyle oturmaya. İstersen bağdaş kur, istersen ayağını uzat,” diyerek elinde telefonla Beritan’ın yanına oturmuştu Ezo.

İki kadın Defne’den rahatsız olmuş, gelişini ilk başta istememişlerdi. Nişanda kocasıyla samimiyeti iki kadını rahatsız etmişti. Ancak şimdi kendilerinden utanıyorlardı. Defne güzel ve iyimser bir kadındı. Anlayışlı ve kendini bilen bir kadındı. İki kadının korkusu yersiz çıkmıştı. Ne bir üstünlük, ne bir burun kıvrırma, ne de küçümseme olmuştu.

Defne kumalığın sebebini iki kadından öğrenmişti. Ne Ezo’nun bir düşmanlığını ve kötülüğünü görmüştü, ne Beritan’ın bebeği olmadığı için ezdiğini. Hiç beklenmedik bir arkadaşlık ve anlaşma vardı aralarında. Bu kadar düşünce için erken olmuştu. İkisini kişisel olarak tanımıyordu. Lakin Defne insanın gözüne baktığı zaman tanırdı. Çok insan tanımıştı iş hayatında. Kimler ne yapar, bilirdi.

Ezo’nun odadan tekrar çıkmasıyla yeniden yalnız kalmışlardı. Defne konuşmak istediği kadınla sonunda müsait bir vakit bulmuştu. Bedenini Beritan’a çevirdi.

“Şerwan senin de karısı olduğunu nişanda bana söyledi. Seni çok merak ettim. En çok seni merak ettim. Gözüm aradı belki gelirsin, tanışırız diye ama gelmedin. *Nasıl birisin, nasıl bir kadın göreceğim*, dedim.” Yalnız kalmalarından istifade düşüncelerini Beritan’a açmıştı. Nişanda Ezo’nun gidişinden sonra Şerwan bir karısının daha olduğunu açıklamış, onu şoka sürüklemişti. Altı yıldır Ezo ile evli olduğunu bildiği ortağı, aylardır başka bir kadınla daha evliydi! Ve o kadın hamileydi!

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan misafirin düşüncelerini dinlerken bakışları belirsizdi. “Bunda merak edilecek bir şey yok ki. İyi kötü geçiniyoruz herkes gibi.”

Defne mahcup edası içinde izledi. “Öyle değil canım. Ben nasıl bir kadınla karşılaşacağımı merak ettim. Bu evde nasıl yaşadığını, kumalığı nasıl kaldırabildiğini, bir adamın ikinci kadını olmasını. Çünkü eminim ki hiç kolay değil. Ezo’nun yanında yaşıyorsun kocanla her şeyi.”

Beritan içinden güldü. Kocasıyla her şeyi göz önünde yaşamak mı? Kötü olayları herkesin içinde yaşadığı doğrudu da, güzel şeyleri daha ikisine ait yatak odasında bile doğru düzgün yaşayamıyordu.

“Aslında pek bir şey yaşamıyoruz. Ne ben, ne Ezo, ne de Şerwan. Her şey kapı arkasında oluyor çünkü öyle olmak zorunda. Olmazsa anlaşmazlıklar, tatsızlıklar muhakkak çıkar. Birbirimizi arılayarak hareket ediyoruz. Öyle yapmak zorundayız. Büyük bir konak, bütün aile, kocaman bir kalabalık, Ağır Ağa, Zozan Hanım. Saygı her şeyden önce şart.”

Defne can kulağıyla dinlerken sorularını rahatlıkla yöneltemeyeceğini anlamıştı. Ne sorarsa sorsun, bu kadının açıkça konuşurken bile aslında birçok şeyi sakladığının farkındaydı. Şerwan zor bir adamdı. Şerwan karısına kör kütük âşıktı. Bu kadının aşkları karşısında çok güçlü duracağını sanmıyordu.

“Peki, sana bir soru sormak istiyorum. Çok özel değilse de gerçek cevabını.” Bunu gerçekten merak ediyordu. Beritan’dan başka da kimseye sormaz, cevabını alamazdı.

Geriler Beritan bu soruların geleceğini bildiğinden Defne ile yalnız kalmak istememişti. Belli etmemeye çalışarak kafasını salladı. “Cevaplayabileceğim bir soruysa elbette.”

Defne dudaklarını yaladı. Terleyen avuç içlerini birbirine sürttü. “İlk geldiğinde seni nasıl karşıladılar? Özellikle Ezo, özellikle Şerwan?”

İlk günleri hatırlayan kadının gözlerinden rahatsız bir ifade geçti. Evet, kolay gibi görünen zor bir soruydu. “Ezo evde değildi. Beni istemeye geldikleri gün babasının evine gitmişti. İki hafta orada kaldı. Ben geldikten bir hafta sonra geldi. Hiçbir şey yapmadı. *Hoş geldin*, dedi, karşıma oturdu. Ama Şerwan...” Cümlelerine ara veren kadın, o günleri hatırlayınca ürperdi. “O beni istemiyordu. Beni yeni yeni kabullendi.”

Defne kadının gözlerini izlerken tek bir sonuca kanaat getirmişti. Yer ve gök birleşse onun bu kanaatini kıramazdı. “Şerwan’ı seviyorsun...” derken sesi kendi kendine konuşur gibi kısık çıkmıştı.

Duyan ama duymazdan gelen Beritan tebessüm etti. “İşte böyle. İyi kötü yaşıyoruz. Ben halime şükrediyorum. Daha kötüsünü yaşayan var. Her gün her gün saç başa giren, iftiralarla kocasını dolduranlar var. Biz onlar gibi değiliz.”

“Farkındayım. İki arkadaş gibisiniz. Bu ne kadar sağlıklı bilmiyorum ama benim hoşuma gitti.”

“Bazılarının hoşuna gitmiyor ama.”

Hoşlarına gitmedikleri kesindi. Lakin Defne anlaşmalarını istiyordu. Öyle olduğunu görmek içini rahatlatıyordu. Şerwan ile kadim bir dostluğa sahiplerdi. Ortak oldukları kadar iyi de dostlardı. Elbette ki dostunun yıprandığını görmek istemezdi. Fakat merak ettiği bir başka soru daha vardı. Ve bu soru cevapsızdı. Kimsenin de bunu bilmeyeceğini biliyordu.

“Yarın Ezo hamile kalırsa ne olacak?” Ağzından soru aniden çıkmış, genç kadın kendine hayret edercesine kalakalmıştı. Hayır hayır, sormayacaktı. Hayır, bunları sormak üzerine vazife değildi. Kızaran yanaklarıyla Beritan’a baktı. Sersemlemiş halde kendisine bakıyordu. Defne kızgın ateşlerin üzerinden boca edildiğini hissetti.

Afallayan Beritan bu soruyu kendine sormaktan kaçınırken şimdi bir yabancı kadına ne cevap verecekti! Yutkunan genç ka-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dın uzun bir sessizlik anı boyunca misafirine baktı. Utandığını görüyordu. Ama istediği cevap elinde değildi. “Onu ben dahil kimse bilmiyor...” Bu verilecek en dürüst cevaptı. Yarın ne olacağını kimse bilmiyordu ki.

Defne durumu toparlamak istedi. Yarın ne olacağını bilmiyorlardı. Yarına ne nasip düşeceğini de. “Allah ne kısmet etmişse odur. Kul yapmam, etmem dese bile bu, kaderini sana yazmış için geçersizdir. Rabbimiz nasip etmişse başımızı eğip şükretmek düşer bize. Daha kötüsünü yaşayanlar da vardır dediğin gibi. Allah ikinizin hatta üçünüzün yardımcısı olsun. Dışarıdan baktığım zaman bile kolay bir hayat yaşamadığınızı görebiliyorum.”

Beritan hak verircesine çenesini oynattı. Yaşamaması duasında sessizce bulundu. Çünkü yaşanılacak kadar kolay değildi. Acı onlardan asla uzaklaşmıyor, kadim bir dost gibi yanlarına oturuyordu. Ne kadar kendilerinden ödün verseler de, ne kadar birbirlerinin iyiliği için birçok şeyi feda etseler de asla ama asla yetmiyordu.

Pekişmiş arkadaşlıklarının ikisi de bilincindeydi. Her şekilde kendilerinden ödün veriyorlardı. Kimse anlıyor gibi gözüксе de anlamıyordu. İki kadın hiçbir zaman anlaşılmayacaktı. Kimse ne Ezo olabilirdi, ne Beritan olabilirdi. Herkes kendisiydi ve sadece kendi penceresinden bakıyordu. Çoğunun bakış açısı yanlış ve kötü olsa da.

Ezo görümceleriyle beraber odaya geri dönmüşlerdi. Misafirin önüne ikramları yerleştirerek oturmuşlardı. Muhabbetleri genişledikçe zaman geçmişti. Telefonda hayırlı haberler alınmıyordu. Şerwan Eroğlu’ndan hâlâ haber alınmıyordu. İki kadın telaşlanıyordu. İki kadın içten içe korkuyordu.

Geçen saatler gece yarısına doğru uzamıştı. Defne otele gönderilmemiş, iki kadın kalmasını istemişti. O uyumaya gitmiş, Beritan odasında kocasını beklemeye başlamıştı. Ezo’nun yanına çöküp merdivenlerde bekleyememişti.

Ezo merdivenlerde otururken gözü bileğindeki altın saate takıldı. Gece biri neredeyse geçmişti ve kocası hâlâ gelmemişti. Kaynanası, kayınbiraderleri gelmişti ama o daha gelmemişti ve gittikçe korkmaya başlıyordu.

Rezan'ın deli öfkesini herkes bilirdi. Şerwan onu sakinleştirmeye kalkarsa değil bu akşam, iki güne ancak eve gelirdi. Tabii o da gelebilirse! Bahçe kapısı açılınca genç kadın heyecanla kafasını kapıya çevirip içeriye giren adama baktı. Gecenin karanlığını aydınlatacak ışığa sahip yüreğindeki korkuyu bir defada bakarak alacak kadar sevdiği adam kapı önünde duruyordu. Yerinden kalktığı gibi kocasına doğru koşan Ezo, kollarını açarak gülen adamın boynuna atladı. Endişesi ancak bu sayede silinirdi. Rahatlamış sesiyle kulağına fısıldarken Şerwan saçlarına öpücük kondurdu.

“Neden geciktin?”

“Beni bekle diye!”

İşittikleriyle korkusu hırsa dönen Ezo adamın boynunu ısırdı ve kocasının kahkahası kulağında keyifle dans etti. İflas olmayan bu adama yanıp tutuşmuş, kül olmuştu.

“Korkuttun beni..bizi...”

“Geri geleceğimi biliyordun.”

“Bilmiyordum.” Bilmemekten ziyade gelememesinden korkmuştu. Bu sefer korku nabız gibi kalbinde ve beyrinde atmıştı. Eğer Şerwan gelemeseydi... Sonrasını düşünmeyi bırakarak kocasına sarılmaya devam etti. Bu yakınlıklarıyla kimseyi takmadıklarını bir kez daha ilan ediyorlardı. Gerçi herkes yatağında uyuyordu, bu da onların kullandığı bir fırsattı. Herkes için yorucu bir gündü; Defne için bile. Öyle ki akşam Eroğlu Konağında kalmıştı. Bu gecelik misafirleriydi.

“Biliyordun jîyana mîn¹³.” Kokusunu içine çeke çeke kolları arasında olan kadını sürükleyerek merdivenlere doğru yürüdü.

13. Jîyana min: Hayatım

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Sen niye bu saate kadar bekledin? Uyusay...”

Kocasının sözünü teessüf edercesine kesti. “Sen oradayken uyumamı beklemiyorsun herhalde!?”

“Bekliyordum güzelim.” Karısını kendisine çekip kafasını omzuna yasladı. Şimdi ellerini güzelce saçlarının arasına daldırıp okşayabiliyordu. Okşamaya başlamıştı bile.

Ezo gözleri huzurla kapanırken, olanları duymak istedi. “Durumlar nasıl?”

“Sorma, durumlar berbat. Rezan delirmiş halde.”

“İsteyerek mi kaçmış kız?”

“Daha belli değil.” Hiçbir şey belli değildi. Yarın belki bir şeyler netleşirdi. Şerwan pek emin olmasa da umudunu kırmıyordu. Ah tabii vereceği bir haber daha vardı. “Yarın misafirlerimiz var.”

Ezo bakışlarını kocasına çevirdi. Kimin geleceğini çok merak etti. Bu hengâme içinde kim gelebilirdi ki? Anlamsızca kocasına baktı. “Misafirlerimiz kim? Hem de bu olaylar varken...”

“Misafirlerimiz onun için geliyor zaten. Rezanların ev gelenlerden dolayı dolup taşı. Ben de dostumu bize davet ettim.”

“Kim gelecek?”

“Barzan ve karısı Berçem.” Özlem dolu bir gülümseme dudaklarında yer edinmişti. Dostunu çok özlemişti. İstanbullu Erkut’u hatırlamaktan keyif alacaktı.

Kaçları hayretle kalkmıştı. “Hezeroğlu Aşiretinin ağası Barzan Ağa mı?”

“Evet delalamin¹⁴.”

Barzan Ağanın güzeller güzeli karısı Berçem ile tanışacaktı Ezo. “Kaç gün kalacaklar?”

Karısını tekrar kendine çekerken saçlarına öpücüklerini tekrar sıralamıştı.

“İki gün kalıp Mardin’e tekrar dönecekler.”

14. Delalamin: Güzelim

“İstanbul’da değiller miydi onlar?” Bildiği kadarıyla Barzan Ağa İstanbul’da yaşıyordu. Kocasını İstanbul’a gittiğinde görüş-tüklerini söylüyordu. Düğün günü vefat eden ağabeyinin karısı Berçem ile evlenmiş, İstanbul’da kalmışlardı. Berçem ile arala-rının nasıl olduğunu bilmiyorlardı. Ve yarın geldiklerinde öğre-neceklerdi. Aralarında aşk var mıydı? İyi anlaşıyorlar mıydı? İyi bir kadın olduğunu duymuştu. Ancak güzelliği daha çok methe-dilmişti. Ve yarın o kapıdan içeri adım attıklarında anlayacaktı. Gözlerine bakmak yeterliydi. Bir adama olan bakışı kadının içini anlatırdı. Bir kadına olan bakışı da bir adamı.

“Bir haftadır Mardin’de.”

Anladım dercesine kafasını salladı genç kadın. “Daha erken haber verseydin...”

“Ben de az önce öğrendim.” Sohbeti devam ettiren kadın ve adam ilerleyen saatin farkında değillerdi.

Şerwan’ın bakışları gökyüzüne çevrilirken onu izleyen karı-sından bihaber, karanlık geceyi aydınlatan ayı ve yıldızları sey-retti. Bitmek bilmeyen olaylardan uzaklaşırken, omzuna yasla-dığı kadının varlığı, saçlarının kokusu, sakın nefesi, tatlı sesi her şeyiyle destek verip yükünü hafifletiyordu.

Ezo gökyüzünü gözleriyle tarayan adamın yan profiline izler-ken hayranlıkla içini çekiyordu. Şerwan’ın yakışıklı bir endama sahip olması bir tarafa, bazen farkında olmaksızın sergilediği ha-reketler Ezo’yu heyecanlandırıyordu. Bir lafa karşı kaslarını çat-ması gibi. O sert ifadesinin aksine eğlendiği vakit muzır edasıyla karısına takılması gibi. Sigarasını içip dumanını üflemesi gibi. Her bir hareketi, izlerken karısının nefessiz kalmasını sağlayacak kadar özeldi.

Şerwan çenesini indirip düşündüğü kadının gözlerini görmek istedi. Omzuna yatan kadının kendisini izlediğini görünce çarpık gülüşü yüzüne yayıldı. Karısı tarafından izlendiği anlarda onu yakalamak hoşuna gidiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Gözlerini alamıyorsun?”

“Alamayacağım kadar...” Bilerek cümlesini sonlandırdı.

Şerwan oyuna katılarak, “Eee,” diyerek devam etmesi için teşvik etti.

“Ben devamını getirirsin sandım.”

“Yakışıklı, etkileyici, inanılmaz, kadınları delirten bir karizmaya sahip olduğumu biliyorum. Ama senden duymanın tadı başka.”

Ezo sessizce kıkırdadı. Beklediklerini dillendirmek yerine geri çekilerek Şerwan’ı pür dikkat süzdü. Ela gözleri her noktaya değerken, dudakları oyunbaz bir edayla yukarı kıvrılıyordu.

Şerwan uyanık karısının gözlerini takip etti. Her hâlükârda beklemediği bir çift cümleyi söyleyecekti. Sabırsızca beklemeye koyuldu. Neyi hortlatıp Şerwan’ı hayal kırıklığına uğratacaktı.

Beklenti içinde kalan kocasına döndü. Yüzüne pek yansımadağı şirin ifadesiyle çenesini Şerwan’ın omzuna yasladı. “Bugünkü kendine tekrarlaman yeterli,” dedi. Duymak istediklerini söylemeyecekti. “Ama bilmen gereken bir şey var.”

Şerwan bunların üzerine daha ne söyleyeceğini merak etti. “Nedir?”

“Yaşlanmışsın; eski yakışıklılığını, karizmanı, etkini kaybetmişsin. Sakallarında tel tel beyazlar çıkıyor. Saçların da aynı şekilde.” Gerçek düşüncelerini belirtmiş gibi ciddi bir tavır takınsa da tek niyeti takılıp sinirlendirmekti.

Şerwan genç kadına gözlerini baydı. “Beraber yaşlanacağız tabii. Senin kambur olup, elimden tut, yürüyemiyorum, diyeceğin günleri de göreceğim.”

Ezo’nun dudaklarını huzurlu bir gülüş sardı. Onlar gelecek güzel günlerdi. “Ben seninle yaşlanmaya her şekilde razıyım. O gün elimden tutup bana destek olacaksan, ben çabuk yaşlanmayı da kabul ederim.”

Elini boynuna dolayıp göğsüne karısını sımsıkı yasladı. Başının üzerine öpücüğünü bıraktı. “Ben dün elinden tuttum bu hayat için. Bugün, yarımın için tutuyorum. Yarın bu el kırıldığında, bu sırt kamburlaştığında da elinden tutacağım.”

“Hiç ama hiç bırakma.” Kocasının elini avuçları arasına hapsetti. Sevdiğinle yaşlanmak yaşamın en kıymetli anıydı. Yaşlandıkça tazelenen bir sevgileri olduğu müddetçe ölüme kalan son demler muazzam olurdu.

Saatler birbirini kovalıyordu. Şerwan bu merdivende kalıp oturmaktansa bu muhabbeti sıcak yatağında karısına sarılarak yapmayı yeğlerdi. “Çıkalım, bu basamakta geceyi geçirmeyelim.”

“Yorgunsun.”

“Çok yorgunum.”

“Çıkalım o zaman,” diyerek destek verdi Ezo.

Karısıyla beraber ayağa kalkan Şerwan, çıkacağı basamaklara bakışlarını çevirirken onları izleyen Beritan’la neye uğradığını şaşırdı. Ve onlara yakalanan karısının hızlı adımlarla odasına koşuşunu sadece izlemekle yetindi. Beritan onları mı dinliyordu? Bu kaçınıcı olmuştu!

Kocasının ellerini bırakmayan Ezo basamakları beraber çıkarken, “Beritan’a bak istersen, o da çok telaşlanmıştı,” diyerek kumasına bakmasını istedi. Şerwan ile odasına çıkıp onu geride bırakmayacaktı. Ki bu kadın hamileydi. Şerwan’ı bekliyor bile olabilirdi.

“Bakacağım şimdi.”

Karı kocanın elleri merdivenlerin son basamağında ayrılmıştı. Ezo yanına gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. İşin özü sormak da istemiyordu. Şerwan kimin yanında kalmak istiyorsa onun yanında kalacaktı. Sorusunu sormadan arkasını dönüp avluya doğru yürüdü.

“Ezo.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Seslenen adama ışıık hızıyla döndü. "Efendim."

"Eşofmanımı hazır et, bensiz uyuma."

Sormadığı sorunun cevabını alan kadın sevincini saklayamadan kocamın sırtını. "Uyumam," dedikten sonra avluyu hızlıca geçti.

Beritan'ın odasına doğru ilerleyen adam, neden orada onları izlediğini merak ediyordu. Üstelik bu ilk defa olmuyordu. Daha önce kaç kere bu kadını yakalamıştı? Odanın kapısını açtığında sessiz adımlarla içeriye girdi. Karısı hemen yatağına girmiş, uyuyor nurlarısı yapıyor olabilirdi. Fakat Beritan yatakta değildi. Gözünü banyo kapısına çevirdi. Orada olabilirdi. Ciğerlerine havayı uzun uzun çekip verdi. Adımlarını durdurmadan banyoya ilerledi. Karısı kaçmaya çalışıyordu yakalandığı için. Banyonun kapısını yavaş bir şekilde açan genç adam, üstünü çıkartan karısını görünce derin bir nefes aldı.

"Beritan?"

Adını isiten Beritan arkasına dönerken çıkarttığı gömleği üzerini örtmek için bedenine yapıştırdı. Gelen sanki kocası değildi. "Ne..Ne..oldu?" Kocasının onu yanlış anladığını biliyordu. Ama Beritan onları izlemiyordu. Şerwan'ın konuşmasına izin vermeden kendisi tekrar konuşmuştu.

"Ben..Beni.. yanlış anlama sizi.. izlemiyordum. Gerçekten izlemiyordum... Yemin ederim iz..."

"Beritan?"

"Hı.."

"Hı değil, efendim."

"Ben sizi izlemedim ama."

Genç adam kafasını salladı ve banyoya girdi. "Bizi izledin, demiyorum."

"Öyle anladın."

"Evet."

"Bak işte, demiştim."

“İnkâr etmedim zaten.”

Genç kadın dudaklarını büzerek kocasına baktı. Onları izlememişti. Gerçekten...

“Sizi izlemedim. Serhad’ın yanına gittim. Onu kontrol ettim. Biraz kötüydü ve yanına gittim. Seni de bekledim. Ama...” O kadar hızlı konuşuyordu ki Şerwan onu susturmak için en sonunda yanına varıp avuç içini yanağına bastırdı. Ve Beritan otomatik bir şekilde durmuştu.

“Beni bekledin ve buradayım işte.”

Beritan kocasını izledi bir müddet. Gelmişti çok şükür. Kocasını sapasağlam karşısında duruyordu. Bir zarar almadan, geç olsa da gelmişti. Şerwan karısının gözlerindeki endişenin ufacık çözüldüğünü görünce ferahlamıştı. İki karısı da endişelenmişti. İki kadın için de kendisi daha bir zorlanmıştı. Onların endişesini arkasında bırakıp gitmek zor olmuştu.

Beritan güçlkle zapt ediyordu kendini. Kocasına sarılmak istiyordu. Sıkıca sarılıp bütün korku ve endişelerini atmak istiyordu. Çok şükür geldin, demek istiyordu. Lakin yapabildiği tek şey üzerini örttüğü gömleğini yumrukları arasında sıkıyordu. Gayret ediyordu sarılmamaya.

Karısının ne yapmak istediğini anlayan Şerwan atakta bulunması için beklemişti. Fakat Beritan’ın yapmayacağını biliyordu. *Uzak duralım*, diyen kadın zorlanıyordu.

“Bekliyorum, Beritan.” Pes etmesini isteyen adam, karısının yapmak istediği eylemi gerçekleştirmesini bekliyordu.

Aklı bulanık kadın, “Neyi?” diye sordu anlamsızca.

“Yapmak istediğini!”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Anlamış mıydı ne yapmak istediğini? Sıkıca sarılıp korkularını gidermek istediğini? Anlamazlıktan geldi mecburi.

“Ne yapmak istiyormuşum ki?”

Şerwan gülüşünü bastırdı. “Sarılmak istediğini biliyorum.”

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

Gözlerini kocasından kaçırdı hızla. “Ha-hayır ben istemiyorum.” Kafasını salladı gömleği bedenine yapıştırırken. “Hayır, kendime engel olmalıyım. Uzak.. uzak durmalıyım senden... bizim için...” Nefessiz soluduğu cümleleri elinden kayıp giden gömleğiyle son bulmuştu.

Kafasını kocasına çevirince gömleğini elinde gördü. “Şerwan ne yapıyorsun?” Siyah sutyeniyle kalan kadın çıplaklığını örtmek istiyordu. Ancak kocası her açıdan yabancıydı.

“Sarıl, Beritan. İsteddiğini yap, niye demeyeceğimi biliyorsun. Ne yapmak istiyorsan onu yap.” Sakin sesiyle ikna etmeye girişmişti. Kendini sıkboğaz etmesini istemiyordu.

Beritan zincirini kıran kocasına baktı. Hayır dese de yapamayacağını biliyordu. Pes etti. Pes edişiyle beraber kollarını kocasının boynuna sarmış, istediği gibi sıkıca sarılmıştı. Pişman olacağını biliyordu ama kendine hâkim olamamıştı. Bugün *uzaklaşalım*, diyen kadın şimdi sarılıyordu. Bir dediği bir dediğini tutmuyordu.

İkisi de birbirine sarılıyordu. Beritan yarın uzak duralım, diyecek ve böyle gidecekti. Gidişatları pek sağlıklı görünmüyordu. Çelişki içinde kalıyorlardı. İkilem içinde debelenip sersemliyorlardı.

“Çok korktum. Ben gelemeyeceksin sandım.”

Şerwan saçlarına öpücüğünü bıraktı. Endişesini ve korkusunu almaya çabaladı. İyi olduğunda yanından ayrılacaktı. Bu yüzden emin olmak istedi iyi olduğundan.

Beritan içinden geldiği gibi davranmanın etkisiyle ipleri salık bırakmış, kocasının boynuna uzun öpücüğünü vermişti. İrki len genç adamın gözleri ardına kadar açılmıştı. Hamile karısının vücudunu saran kolları hafif gevşemiş, sessizce yutkunmuştu. Az önce Ezo’nun ısırdığı yeri şimdi Beritan öpmüştü. İki kadın aynı yerde izini bırakıyordu. İki kadın, zorluğunu genç adama yaşıttıyordu. Şerwan yansıtmamaya çalıştı. Beritan bilmediği için

yanlış anlayabilirdi. Avuçlarını karısının hafif şişmiş, sertleşmiş karnına yasladı.

“İkiniz iyi olun. Bana bir şey olmaz.”

Az önce kocasının yaşadığı ırkinti Beritan'ı da bulmuştu. Kocasını ilk defa dokunuyordu karnına. Avuçları bebeğini hissetmek için ilk defa açılmıştı karnında. Beritan bu anı hayranlıkla izledi. Şerwan en çok istediği harekette bulunmuştu.

“Hissediyor musun?” diye boğuk sesiyle sordu kocasına. Gözleri, belirsiz bakan bir çift kara gözlere hapsoldü.

Şerwan ne diyeceğini bilmiyordu. Bir his duymuyordu. Ya da duyuyordu ancak adlandıramıyordu. “Bilmiyorum...” diye itirafta bulundu.

Beritan ellerinin üstüne ellerini kapadı. Cesaretine tutunarak kocasına gülümsedi. “Onu hissedebilirsin.”

Şerwan nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Beritan'ın ellerine baktı. *Uzak duralım*, diyen kadın şimdi bebeğini hissetmesini istiyordu.

Şerwan Ağa içinden geldiği gibi davranmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Avuçlarını çekmemişti. Çekemezdi zira Beritan ellerini üzerine kapamıştı. Genç adam daha çok fazla belirgin olmayan karnını aralıklı parmakları arasından izledi. Şerwan fark ettirmeden tekrar yutkundu. Karnını elleriyle okşadı. Babalık hissini ilk bebek haberini aldığı anda duymuştu. Geçen süreler içinde onu hissetme isteği büyümüştü. Ancak nasıl olacağını bilmeyen adamın eline fırsat geçmişti şimdi. Okşadığı karnına usulca bir öpücük bıraktı. Dudaklarını çekmeden yüzünü karnına gömmüştü. Beritan'ın ne âlemde olduğunu bilmiyordu. Ancak kendisi titriyordu.

“Beni hissediyor mudur?” diye sordu, sonuçta bunları en iyi anneler bilirdi. Beritan yeni anneydi, fakat biliyor olmalıydı.

“Bilmem, belki hissediyordur.” Boğuk çıkan sesi kocasının karnına değer sıcak dudakları ve nefesi yüzündendi. Dokunuşları hassas kadının içine işliyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bana kızgın mıdır?”

Kaşları çatılan kadın, “Neden? Neden kızgın olsun ki?” diye sordu anlamsızca.

Şerwan neden sorusuna bile gerek duymuyordu. Kızgın demesini bekliyordu. “Annesini ilk başlarda çok üzdüm.”

Beritan tebessüm etti sadece. Buna verecek cevabı yoktu işte. Fazlasıyla üzümüştü.

Şerwan bir öpücüğü daha bırakıp adlandıramadığı hisler içinde ayaklanmıştı. Kara gözler yoğun bir duygu barındırıyordu. Şerwan bu duyguyu az sonra adlandıracaktı. Eğer gözlerinin etkisinden çıkabilirse! Beritan’ı bir süre izledi. Konuşmanı yersiz olduğu anlardan biriydi. Ve ikili bunun tadını farkında olmadan çıkarmıştı. Uzak durma kararı böylece çürür giderdi. Çünkü olmayacağını biliyorlardı.

“Kusman var mı? Miden bulanıyor mu?” diye aklına gelen ilk soruyu sormuştu. Doktorda iken öğrendikleri yetmemişti. Bir de onun ağzından duymak istemişti.

Evet, kusması vardı ama mutluluktan. Birazdan bütün mutluluğunu kusacaktı kocasına.

“Var ama rahatsız etmiyor pek.” Kaçamak bir cevap vermişti.

Şerwan kafasını salladı. “Aşeriyor musun peki?”

Beritan’ın şu an için aşerdiği tek bir nokta vardı.

“Evet, şu an aşeriyorum.”

“Neyi, hemen getirteyim?”

Beritan cesur davranmıştı yine. Cesurca, “Dudaklarını!” demişti. Aşerdiği tek nokta oydu. Kana kana içmek istiyordu kadın.

Şerwan duraksamıştı. Gözlerinin ifadesine koyacağı adı bulmuştu. Ya da adları... Tutku, mutluluk ve ihtiras!

Delici bakışlar bir anlığına kapanmış ve Beritan aşerdiği noktadan tadını almak için dudaklarına kenetlenmişti. Kocasını beklemeden istediğini vermişti.

Tutku ve ihtirasın harmanlandığı derin öpücükler banyoda yankı uyandırmıştı. Çıplak bedenini kocasına bastırıp, Parmaklarını saçları arasına daldıran kadın, tarak görevini vermişti. Bugün onu sevdiğini itiraf etmişti kendine. Şerwan'ı sevdiğini fark etmemişti ama bunun hissiyle ona tutunmuştu.

O tutkulu gece iki bedende harlanmıştı yeniden. Korku ve endişeler bitmiş, hazzın gücü birleştirmişti.

Şerwan gecesini hamile karısına istediğini vererek geçirmişti. Bir diğer odada *geleceğim*, sözünü verdiği ilk karısını unutarak!

1. The first line is a vertical line.

2.

3. The second line is a vertical line.

Bölüm 6

Ve Aşk Kapıyı İlk Kez Çaldı

Hazırlığını hızlı hızlı yapmış, aşağıya inmek için kocasını beklemeye koyulmuştu. Misafirler az sonra evlerine ayak basacaktı. Barzan ve Berçem Hezeroğlu çiftini ağırlayacaklardı. Şerwan ile beraber karşılayacakları için kocası olmadan inmeyecekti. Yatağın ucuna ilişip oturdu.

Zihnine dün geceki görüntüler yeniden yayıldı. Odaya geç vakitte gelen kocasının gerginliğini daha kapıyı kapatışında almıştı. Hiç yüzüne bakmadan direkt banyoya girmişti. Banyodan gelen su seslerini dinlediğinde, Ezo'nun azıcık uykusu bile kaçmıştı. Kocası banyodan çıkıp giyindiğinde bile hiçbir şey söylememiş, yatağa girdiği gibi koluyla gözünü kapatarak yorgun olduğunu söylemişti.

Aradaki mesafeyi Ezo şimdi bile hatırlıyordu. İkisinin tekrar kavga ettiğini düşünmüştü. Kocası hiçbir şey demeden uyuduğuna göre kesin ya Beritan ya da kocası kırıcı konuşmuş ve tartışmışlardı. Pek üzerinde durmadı. Zaten üzerinde dursa da alacağı bir cevap yoktu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gerçi son günlerde ikisi baya iyi anlaşıyordu. Birbirlerinden hoşlandıklarının da farkındaydı. Bu gözden kaçacak kadar basit, hissedilmeyecek kadar gizli değildi. Hatta Beritan'ın sevgisinin daha ileri bir boyutta olduğunu da biliyordu. Hak veriyordu. Keza Şerwan'ın son zamanlarda Beritan'a ilgisi hiçbir şeyle mukayese edilemeyecek kadar büyüktü. Hastaneye bile beraber gidiyorlardı! Bu kesinlikle karışacağı ve alınganlık yapacağı bir durum değildi. Öyle bir lüksü olmamasının yanı sıra Beritan'ın kocasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hamile kalan her kadın kocasına normalinden daha fazla ihtiyaç duyardı. Beritan'ın sevgisinin daha da büyüyeceğini biliyordu. Elimizde olmadan severiz. Ve kalbimizde karışmak gibi bir lüksümüz hiç yok. Kalp denen organ duygularıyla bizi yönetirdi.

"Birazdan Barzan ve karısı burada olur." Uzaklara dalmış karısını kendine getirmek için bildiği bir şeyi söyleme gereği duydu Şerwan. Banyodan çıkmış, giyindiğini fak etmeyecek kadar dalmıştı. Şerwan ne düşündüğünü merak etti. Sorsa da gerçek cevabı alamayacağını bildiğinden es geçti.

Genç kadın işittiği sese kulak asıp arkasını dönünce ilk üç ilğin açık kaldığı lacivert gömleğiyle karşısında duran yakışıklı kocasını mayranlıkla süzdü. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. *Sakinleş Ezo...*

"Zilan ilgileniyor. Kızlar hazırlamaya başladı."

"Çok iyi ağırlamamız gerek misafirlerimizi."

"Aklın kalmasın, iyi ilgileniyoruz." Güven verircesine gülümsedi. İlgileneceği bir misafirleri daha vardı. "Defne seninle şirkete mi gelecek?"

"Kahvaltıdan sonra Barzan'ı alıp Rezan'ın yanına gideceğiz, bugün şirkette değilim."

"O zaman burada kalsın bugün de."

"Bugün iş olmadığını öğrenirse kalmayı kabul eder."

Ezo ihtiyatla kafasını salladı. Şerwan'ın şirkete gitmeyeceğini bildirerek kalmaya ikna edebilirdi. "İletirim," diyerek yüzünü

kapıya döndü. Misafirler eve ayak basmadan kapı önünde yerlerini alsalardı iyi olurdu.

Aklını kurcalayan sıkıntıyı karısına iletmeden aşağıya inmesine izin vermeyecekti Şerwan. Açık kalan üç ilikten bir tanesini daha hızlıca kapatarak kadınına seslendi. “Ezo.” Seslenmesiyle yüzünü dönen kadını sabote edercesine baktı. “Bazen çok dalıyorsun.”

“Misafirlerimizi düşünüyordum,” diyerek savunmasını yaptı.

Şerwan inanmadığını belli edercesine tek kaşını kaldırdı. “Misafir her zaman gelmiyor aklını kurcalamak için.” Gerçeği beyan ederken sesindeki protesto eden tını büyüdü. Krizantem çiçeği gözünün önünde solup rengini kaybediyordu.

Savunmasını nasıl yapacağını bilemedi. Hem Şerwan’a senin dün geceki halini düşünüyordum, diyemezdi. Ayrıca bu diğer odayı ve karısının gecesini kurcalamak olurdu. Kendi odasında Beritan’a dair bir şey konuşmayacağı ve Şerwan’ı üzmeyeceği kararını çoktan almıştı.

“Ama biz her zaman hazırlıklıyız. Bak bugün iki güzel kadını ağırlayacağız. Misafirler gelmeden aşağıya insek, Şerwan Ağa?”

“Hay hay, Ezo Hanım, siz yeter ki isteklerinizi bana iletin,” diyerek eliyle kapıyı işaret etti.

Ezo kocasının önünde adımlarını atıp kapıya ilerlerken isteğini belirtmek için döndü kapıyı açmadan hemen önce.

“Arada bana o güzel gülüşünü sun, kâfi.”

Adamın beklenmedik hınzır gülüşü Ezo’yu sarımsı, tatmin olmuş edasıyla açtığı kapıdan kıkırdayarak çıkmıştı. Arada eğlenmek şarttı. Peşinden gelen adamın kısık sesiyle laf atmasını utançla dinledi. Ezo kalçalarını diline pelesenk eden adama cevap vermeye kalkışsa altından kalkamayacaktı. Şerwan Ağa sıra uslanmaz bir adama dönüşüyordu.

Üçüncü katın basamaklarını arkasında Şerwan ile inen Ezo, gülmeyle karışık konuşmaları duyunca kimin olduğunu görmek

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

için bakışlarını avluya çevirmişti. Serhad yine elleri cebinde serseri tavrını bozmaksızın, gülüşü dudaklarından silinmeyen ve onları fark etmeyen Beritan'ın yanında dikiliyordu.

“Sen bana bakmasaydın ölecektim,” diyen Serhad'ın sesi sahte bir cılızlıkta çıkıyordu.

Beritan'ın kısık bir sesteki kısa kahkahasından sonra gözlerini baymasını adım adım izledi. “Abartmaya başladın.”

“Yalan mı, görmedin mi? Ölüm döşeğindeydim. Bana sıcak süt getirdin. İçtim, kendime geldim.” Kahkahası durmak bilmeyen Beritan, abartan Serhad ile ne yapacağını bilmiyordu.

Bir insan yengesini bu kadar çok sever mi? Hayır, hiç kimse Serhad kadar sevmezdi. Serhad Eroğlu kadar güzel sevmezdi.

“Sihirli parmaklarım değdi o süte, ondandır.”

“İşte biliyordum, Beritan Yenge.”

Ezo, gözlerini arkasında duran kocasına çevirdi. Beritan'ı izlediğini için için hissetmesine rağmen kara gözlerini görmek istedi. Ezo yanılmamıştı. Kadın hissi asla yanılmazdı. Kocasının Beritan'ı izlediğini yakalamıştı. Ezo, adamın gözlerindeki anlamı çözmeye çalıştı, çözemedi. Şerwan kuma karısını çok başka izliyordu. Daha izleyeceğini zanneden Ezo, adamın bakışlarını homurtulu nefesiyle çekişine şahit oldu. Neden yaptığını bilmiyordu ama kavga ettiklerine emin olmuştu. Kendisini ilgilendirmediğini söyleyerek basamakları inmeye devam etti.

Serhad, yengesine göz kırıp önüne dönerken basamakları inen ağabeyi ile göz göze gelmişti. Ve onları gülümseyerek izleyen Ezo ile de.

“Ezo Hanım, bu ne güzellik.” Beğeni dolu bakışlarıyla yengesine iltifatını eden Serhad, Ezo'nun yüzünde kocaman bir gülümsemeye yer etmişti. “Gözlerinizin güzelliğidir o, Serhad Ağam.” Yengesinin sesindeki cıvıltılı tonu alınca Serhad'ın dudakları iyice genişlemişti.

Şerwan kardeşine bakarken aynı anda iki kadını nasıl mutlu ettiğini düşündü. Bu oğlan çok fenaydı.

“Rojbaş ağabey.”

“Rojbaş biremin.”

Kardeşiyle konuşan Şerwan, bakışlarını yanında dikilen kadına çevirdi. Gözleri dün gece odada bıraktığı gibi... Uğradığı hayal kırıklığıyla, çözemeyeceği anlamsızlığıyla bakıyordu.

Dün gece banyoda başlayan öpücük yatağa kadar taşınmıştı. Kendini yatağında kocasının maharetli ellerine bırakmış, tutkunun ve hazzın esiri olmuş halde birleşmenin tadına varırken geri çekilip, *uyu, geç oldu*, diyen kocasıyla tutku âleminde çıkmış, şaşkınlık içinde kalmıştı.

Bütün tabularını yıkıp, acılarını bir kenara bırakıp, her şeyden sıyrılmak için kollarına sığınırken neden durup geri çekilmiş hatta gitmişti? Sorma gereksiniminde bulurken kocasının cevapsız bırakıp alına öpücüğünü bırakmasıyla bitmişti. Koca yataкта tek kalmıştı. Hatta koca odada tek başına kalmıştı.

Yıpranmış bir kalp, küçük düşürülmüş bir beden, cevapsız suallerle dolu bir beyinle bütün gece yalnız kalmıştı. Şerwan'ın eksikliğini her geçen gün biraz daha anlıyor, elinde olmadan kocasını yanında istiyordu. Bu yaptığı bencillikti. Ve bu bencilliğin içine kin, nefret, kıskançlık koymasından korkuyordu. Bunun olmaması için elinden geleni yapıyordu. İlki; kocasından uzak durmaya çalışarak -ki bu yasağı dün gece büyük bir ustalıklarla çiğnemişti Şerwan'ın güzel dudaklarına aşererek. Muhtemelen kocasının dudaklarına aşeren ilk kadındı. İlk kadın olmanın verdiği utançla kendini öldürmek istedi. Her konuda ikinci konumda olan kadın, öpücük konumunda birinci sırada yer ediniyordu. Kendisine güzel küfürleri sıraladı.

Kocasıyla bakışmaları beklediğinden çok daha uzun sürmüş, kara gözleri milim dahi kıpırdamamıştı. Beritan meraklı baktığını görüyordu. Gözlerini kıstığı zaman çevresinin hafif kırışıklığını da... Kaşının ortasında hiç düzelmek bilmeyen o iki derin çizgiyi sonra... Sımsıkı kapanmış çenesini... Gerilen boynunu... Derin nefeslerini...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan gözleriyle sorusunu sorma arzusunu bastıramadı. Yine kendine engel olamamıştı. *Neden dün gece gittin?* Şerwan gözlerindeki o anlamlı soruyu algılamış gibi bakışlarını çekmişti. Bakışma bir soruyla sona ermişti. Yine kendi sebep olmuştu bir şeyleri mahvetmeye. Şerwan ile bir ortam içinde hiçbir zaman gözleri birbirine hapsolmayacak diye yakınırken, şimdi olmuştu. Kendi elleriyle bunu yok etmişti. Dumana üfler gibi... Ama hayır, o Ezo değildi ki bakışmalar özgür olsun ve uzun sürsün...

Ezo bakışan kadını ve adamı izlerken nefes almayı bile kendine yasaklamıştı. Zaten almaya kalkışsa boğulacaktı. *Gözleri başka kadına değse ölürüm*, derdi. Şimdi ayaküstü ölüme gidiyordu ve buna sesini bile çıkaramıyordu. Çünkü o kadın kumasıydı, karısıydı, hoşlandığı kadındı, vakit geçirdiğiydi. Belki de çok eğlendiği ve hiç mahrum kalmak istemediğiydi.

Kocasının bakışları üzerinden çekilince Beritan toparlanarak Ezo'ya döndü ve zor da olsa tebessümünü sunabildi. Yan yana duran kadın ve adama baktı. Şerwan'ın ağırlığı, Ezo'nun asilliğiyle taçlanıyordu. Şerwan'ın karizmatik cüssesine Ezo uzun boyu ve zarif hatlarıyla destek vererek mükemmel bir çift olduklarını bir kez daha kanıtlıyordu. Aşk desen koca Amed şahitti.

Koca bir gül demetine yapışmış sinek gibi varlığını fazlalık ve gereksiz hissetti. Kendini gene geri çekmeye çalıştı fakat yapamazdı. Kaçınmaya mecburdu. Alışmaya mecburdu.

Ezo Yengesinin abisini ve kuma karısını izleyişini üzümlere izlemişti Serhad. Her iki kadının yüzüne yansıyan acıları görebiliyordu. Ne kadar saklarsa da başaramıyorlardı. Sessizliğin hâkim olduğu ortamı yumuşatmak için ağabeyine döndü. "Mısırlerimiz varmış, Mardin'in yakışıklı ağası Barzan Hezeroğlu?"

"Evet, Serhad Efendi." Sesi bilinmedik bir nedenden kızgın bir tonda çıkmıştı. "Ve sen daha fazla konuşmadan aşağıya iniyorsun!" Kardeşini hemen aşağıya gönderme niyetindeydi. Sebebi ise... Karısıyla yan yana durup gülmelerini kaldırama-

masıydı. Evet, evet kesinlikle kıskanmıştı. Ve Beritan'dan uzak durması için göndermeye çalışıyordu. Ne komik ama ikinci karısını en küçük kardeşinden kıskanıyordu. Fakat Serhad Eroğlu da kıskanılmayacak gibi değildi ki? Hâlbuki iki kadın da deliler gibi Şerwan'ı seviyordu. Ezo'nun duygularından son zemesine kadar emin olan adam, Beritan konusunda bariz bir tereddüt yaşıyordu. Duygularının hoşlanmadan ibaret olduğundan emindi, başka da olamazdı. Beritan kocasından sadece hoşlanıyordu. Düşünceleri bu kadarını destekliyordu.

“Beraber inelim ağabey.” İki karısıyla yalnız kalsa kendisi sıkıntı çekecekti. Ne demeye onu aşağıya indiriyordu. Serhad kızsız da belli etmekten kaçındı.

“Şerwan Ağam, misafirleriniz geldi.” Haberi veren Kazım'a çenesini sallayan Şerwan, iki adımda tırabzanlara yaklaşmıştı. Hemen aşağıya, konağın giriş kapısındaki hareketliliğe takılmıştı gözleri. Çok şükür sağ salim gelmişlerdi. Dostunu ve karısını bütün ailesi kapıda karşılarırken onlar merdiven başında sohbet ediyorlardı.

Barzan'ın ağır duruşuyla ailesine karşı hoşnutluğunu adım adım izleyen Şerwan, konağında dostunu görmenin mutluluğuyla avluyu hızlı adımlarıyla geçmişti. Peşinden giden Ezo ile merdivenleri beraber inerken, Beritan'ı ardında bıraktığının farkında değildi. Bu hareketinin karısını ne denli kırdığının da...

Yengesiyle yalnız kalan genç oğlan koluna dokundu. “Hadi, Beritan Yenge gidelim...”

Beritan kolunu irkilerek geri çekti. “Sen in aşağı..aşağıya Serhad ben geleceğim.” Titreyen sesine ve dolan gözlerine küfretti bir kez daha.

“İnelim, dedim sana!” Dediğini yaptırmakta niyetli olan genç oğlan, yengesinin kolundan tutup zorla sürüklemeye koyuldu. Beritan'ın inadı ise hayli zorluyordu.

“Bırak,” diyerek tısladı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Beritan in!” Sert çıkışarak yengesini sindirmeye çalıştı.

“Ben oraya ait değilim!”

Oraya ait değildi, gitmenin ne anlamı vardı ki? Şerwan onu çağırıp yanında götürmedikten sonra ilk karısı gibi, gitmenin ne anlamı vardı?

Kurduğu cümle Serhad’ı üzmüştü. Yere düşmemek için ayakta zor duran yengesini izledi bir müddet. Bu kadını kollarının arasına alıp tüm acısı çıkana kadar ağlamasını bekleyebilirdi. Omzunu ömür boyu ona verir, her canı acıdığında yanına gidip destek olabilirdi. “Beritan...”

“Serhad, yalvarırım bırak...” Kolunu ağır pençelerin arasından kurtarıp, güçsüz adımlarla odasına doğru ilerledi. Çağır-mamıştı onu, bakmamıştı bile. Kendine küfürler ediyordu Beritan. Aşk kapısını ilk kez çaldığında içeri buyur etme konusunda kararsız kalırken, Şerwan’ı bir yanı değil artık bütün yanı istediğini sürekli bağıryordu. Nihayetinde bütün kapılarını ardına kadar açtığında içeriye tüneyen aşkın bu kadar ıstıraplı olacağını kestirememişti. Bir Allah’ın kulu karşısında durup sen bu aşktan çok yanacaksın, dememişti.

Kemal’ı sevmişti. Küçük bir kızın oyuncağını sever gibi, onu kaybetmekten korkar gibi saf bir çocuk masumiyetinde sevmişti. Ancak Şerwan’a gelince o saf duygular yok oluyordu. Canını verecek kadar aşıktı. Onun kadını, evladının annesi olmaktan onur duyacak kadar çok seviyordu.

Kalbi tikeniyordu. Çıkmaz bir odada sadece Şerwan için nefes alıp veriyor gibiydi. Beraber yaşadıkları, yalnızlığı çoğu zaman doldurması, her şeyiyle o adama ait hissederken kendini, kocasının bu duyguları hissetmemesi yalnız başına ölmekle eş değerd.

Kimse ve çaresiz bir kadındı Beritan. Şerwan sadece onun olsaydı ne olurdu? Çok değil, sadece onun olacak ve derin duygularına karşılık verecek, bütün acılarından soyutlayarak gele-

ceklerine huzur ve mutluluk vaat edecekti. Vaatler... Çok şey istiyordu, evet. Şerwan'ın sadece onun olması imkânsızlık kelimesini bile çürütecek kadar uzaktı. Sözlüğe bunu nitelendirecek yeni bir kelime eklenmeliydi.

"Beritan Yenge," diye seslenen oğlanı duymazdan gelerek odasına doğru ilerledi. Zor nefes alıp veriyordu. Ne kimseyle konuşmak ne aşağıdaki misafirleri karşılamak istiyordu. Şerwan onu yanında götürmüyorsa inmesinin gereği de yoktu. Daha o gün misafirler konusunda kaynanasından uyarı aldığı halde bugün uygulamıyordu.

Odanın kapısını usulca açtı. İçeriye gireceği esnada o tanıdık tını kulağından kalbine ışık hızıyla inmiş, Beritan bu hızla ivme kazanarak anında arkasına dönmüştü. Şerwan karşısında duruyor ve adını sesleniyordu.

"Beritan..."

"Efen..efendim..."

"Neden gelmedin?"

"Gelecekt..."

"Benimle neden gelmedin?" diye üstüne basa basa sormuştu. Neden her defasında geri çekilip kendini kırıyordu bu kadın?

"Bilmiyorum." Çağırmadığı için gitmemişti. Fakat kocası gelmişti. Umudunu kestiği an gelmişti. Umut mu? Nefes aldığımız sürece vardır ve son nefesini üflediğiniz anda dahi olacaktır. Ki umudu sönmüşken Şerwan gelmişti. Karanlık odanın duvarına balyozla vurmuş, karanlığına varlığıyla aydınlık getirmişti. Parıldayan adama içten tebessüm ederken Serhad'a baktı. Elleri cebinde, dudağında hınzır bir sırıtışla duruyordu.

"Gel, Beritan." Genç kadın gidip gitmemek arasında kararsız kalırken kocasının sesini tekrar duymuştu. "Beritan buraya gel." Yavaş adımlarla kocasına doğru ilerleyen Beritan tam yanında durduğunda, Şerwan'ın ellerinden tutmasıyla kafasını hızla ellerine çevirdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Elinden tutuyordu. Kocasını elini tutarak onu götürmeye çalışıyordu. Her zaman Ezo'un ellerini tutan kocası bugün onun elini tutuyordu! Mutluluktan açılan kanatları uçmaya hazırdı.

"Hadi Beritan," diyerek elinden tuttuğu kadınla arkasında kalan merdivenleri inmek için döndü. Beritan'ın aydınlanmış yüz ifadesini, hızlanan nefes alışverişlerini, avucu arasında titreyen ellerini görmezden geldi. Mutlu olacağını biliyordu çünkü onu gerisinde bırakmamıştı.

Beritan elini saran sınımsız elin kalbini de o denli sardığını hissetti. Bu duygu bambaşka bir şeydi. Elinden tutan bir adam vardı. Onu ile beraber misafirlerinin karşısına çıkacaktı. Kuma karısının elinden tutarak, bu kadın da benim karım, diyerek. Arkasını dönüp gittiği sırada tüm umutları ölürken, Şerwan gelişile yaşama sevinci vermişti. Beritan Cıbran yeni umutlara gebe kaldı. Şerwan'ı izleyen gözlerinde meşum bir aşk vardı. İnkâr edilemeyecek kadar büyük ve için için hissedilecek kadar tutkuluydu. Basamakları inen ayaklarını neredeyse hissetmiyordu. Kendisinden bağımsız iniyordu. Beritan bakışlarını sevdiği adamdan çekmek istemese de önüne dönmek istiyordu. Şerwan ona değil, misafirlere bakıyordu.

Beritan gözlerini kocasından çekip tam önünde duran manzaraya çevirdi. Basamakların sonunda duran Ezo'yla göz göze gelince uçan kanatlarından âdeta vurulmuş gibi tökezlemişti. Yüzündeki bütün ifade dönmüş, Şerwan'ın avucundaki elleri yaşam belirtisini kaybetmişçesine titremesini sonlandırmıştı. Ezo'nun göreceği düşüncesinde bulunmadan ellerini tutmasına izin vermişti. Beritan kadının acı çeken ifadesini görünce boğazına takılan boğumu güçlkle yuttu. Elini adamın avucundan inanılmaz bir hızda kurtardı. Şerwan ani hareketiyle neye uğradığını şaşırmış, yanındaki kadına bakışlarını çevirmişti. Rengi bembeyaz kesilmişti kadının. "Ne oldu?" diye sordu.

Merdivenlerin tam ortasında duran çift, bütün gözlere asılı kalmıştı.

“Hiç hiçbir şey.. İnelim Şerw..Şerwan.” Kocasına ürkek edasıyla cevap verirken gözlerini Ezo’dan ayırmıyordu. Sırtını dönüp misafirlere gidişini izlerken utancı büyümüştü. Ne yani Şerwan, Ezo görececek dememiş miydi?

“Kendini sıkma, Beritan.”

“Sıkmıyorum...”

Kafasını sallamakla yetindi. İkisinin arasında anlamsız bir çekim vardı. Konuşmak istiyorlardı fakat konuşamıyorlardı. Şimdilik konuşmayı rafa kaldırmak daha sağlıklıydı. Önünde kalan basamakları Beritan ile inerken Ezo’nun çoktan misafirlerinin yanında yerini aldığını ve Berçem’e sarıldığını gördü. Kahretsin! Kuma karısıyla el ele tutuştuklarını görmüş müydü? Şerwan elindeki telefonu avucu arasında sıktı. Gelecek kırılma sesine aldırmadı. Düşüncelerini, sıkıntılarını sonrası için bir kenara bırakarak misafirine doğru büyük adımlarla ilerledi. Barzan’a yaklaştıkça yüzündeki gülüşü yavaş yavaş büyüyordu.

“İki gözüm...” diyerek dostuna elini tokalaşmak için uzattığında, en sevdikleri hitabı kullanmıştı. İki gözüm... İki gözüm kadar değerli bir dostluğa sahiplerdi.

Berçem ve Barzan ile tanışmayan sadece Beritan kalmıştı. Hoş geldiniz, demeden evvel Hezeroğlu çiftini bir süre süzmüştü. Nefesini tutmuştu; Barzan ve Berçem güzelliği dedikleri kadar vardı. Hem de fazlasıyla. Bilhassa birbirine benzeyen o yeşil gözler insanları kendilerine hayran bırakıyorlardı. Genç kadın kocasının yanında zümrüt gibi parlıyordu. Allah biliyor ya Barzan Ağa bu zümrüt taşına çok güzel bakıyordu.

Berçem’in başına örttüğü beyaz, iğne oyalı şalı yeşil gözleriyle bütünleşen beyaz tenine yakıştırmıştı. Barzan’ın boyuna yetişmese de ideal bir boya, güzel fiziğe sahipti. Dudaklarında şaşırtıcı derecede sevgi dolu bir gülümseme vardı. Beritan daha ilk seferde sevmişti bu kadını.

“Sonunda Barzan Ağa sizi görebildik.” Şerwan’ın mutluluğu o kadar belliydi ki bahçedeki herkes iki dostu izliyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Berçem zorla getirdi Şerwan, yoksa gelmezdim.” Burada bile karısına takılmayı eksik etmeyen genç adam, kızaran karısına aşkla baktı.

“İyi ki getirmişim, değil mi?” diye sordu Berçem. Kendisiyle uğraşan kocasının altında kalmayacaktı. Madem adı geçiyordu, o da üstüne konacaktı. Barzan’ın kimseyi takmadan uğraşmasını seviyordu. Şerwan’ın kadim dostu olması da Berçem’in bir nebze utangaçlığını atmasını sağlıyordu.

“İyi ki getirmişsin. Bu arada hoş gelmişsin, Berçem.”

“Hoş buldum, Şerwan Ağa,” diyen genç kadın, arkasında kalan kadına döndü. Herkesi adıyla tanıdığına göre bu kadın kuma olan Beritan olmalıydı. Şerwan’ın merdivenlerin başında elinden tutarak getirdiğini gördüğünde hayli şaşırılmıştı. Zira Barzan, dostunun ilk karısı Ezo’ya ne kadar çok âşık olduğunu söylemişti. Merdivenlerin sonunda Ezo’nun onları izlediğini de görmüştü.

Berçem her iki kadına baktığında kendini görüyordu. Üzerine kuma gelecek Azra vardı bir zamanlar, Ezo’yu anlıyordu. Kocasının aşkına sahip olmamak neydi biliyordu, Beritan’ı da anlıyordu. Hoş, elini tuttuğunu gördükten sonra Berçem’in düşünceleri küçük çapta değişmişti.

Bu iki kadının hayatı nasıl gidiyor, merak etti. Berçem kocasının başka kadına âşık oluşunu evliliğinin ilk günlerinde görmüş, acısını ziyadesiyle çekmişti. Şimdi ona körkütük âşık bir adamdı kocası. Başka gözün ona değmesini, başka kadının ellerini tutmasını kaldıramazken bu iki kadın aynı adamla her şeyi beraber yaşıyordu. Bu nasıl bir şeydi Allah’ım? Bilememek, bilmek istemek ve her şeye şahit olmak ama elinden hiçbir şey gelmemek.

“Hoş geldin, Berçem,” dedi Beritan. Sesi çekingen ve kısıp çıkmıştı.

“Hoş bulduk, Beritan,” diyen Berçem kendisine gelen kadına sarılmıştı. Barzan, kocası ve kardeşleriyle misafir odasına doğ-

ru giderken Berçem geri çekilmiş, Zozan Hanımın önderliğinde oturma odasına alınmıştı. Yüzünde hâlâ silemediği sevinçli gülüşü vardı. Bu kadar güzel karşılanmak oldukça mutlu etmişti.

“Sonunda gelebildin kaçamin, görebildik sizleri.” Sedirde köşeye oturan Zozan Hanım, keyfini misafirinden gizlemiyordu.

Berçem, Delal Sultanın onu Zozan Hanıma götürmesiyle yerini yaşlı kadının hemen yanında almıştı. “Barzan *gideceğiz*, deyince çok şaşırdım. Felaket bir olaydan dolayı geldik ama sizleri gördüğüme çok mutlu oldum.”

“Kaderimizde böyle tanışmak varmış kaçamin. Rezan ne durumdadır şimdi? Dilber, Jinap Piroz çok kötüydüler yanlarına gittiğimde.”

“Çökecekler, kızları kaçtı. İşin sonu tatlıya bağlansa çok iyi olur. Kızı hâlâ bulamadılar, değil mi?”

Daye Zozan kafasını salladı. “Mixabini¹⁵... Bulamadılar daha, dün bir bugün iki.”

“Berdan neden kaçırmış ki kızı?” İsmi geçen kimseyi Berçem tanııyordu. Kocasının anlattığı kadarını öğrenmişti.

“İstemeye gelmişler, onlar da kız küçük diye vermemiş. Sonrası ne oldu ne bitti neden kaçırdı bilgimiz yok.” Kendi kızlarından birisinin bu duruma düşeceği korkusu yüreğine girmiş, düşüncesi aklını bulandırmıştı. “Allah hiç kimseyi bu duruma getirmesin... Zor, çok zor...”

“Diyarbakır’a niye gelmişler daye?” diye sordu İliyan.

“Bir haftalığına gelmek istemişler. Jinap Piroz’u da hastaneye götürceklermiş dizlerini kontrol ettirmesi için. Daha haftaları dolmadan kızları kaçırıldı.”

Delal Sultan gözlerini kaçırdı. “Yahut oğlana kaçtı.”

Daye Zozan yürek yakıcı olayı daha fazla deşmek istemiyordu. Hiçbir kız baba evinden güle oynaya kaçmazdı. Belki de sebebi önemli ve kimsenin bilmeyeceği kadar büyüktü. Daye

15. Mixabini: Yazık

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zozan ön yargıyla yaklaşmak istemiyordu. Kız çocuklarına laf gelmesini hele hiç istemiyordu.

“Raber Ağa nasıl, Hezal nasıl, Newroz nasıl?”

“İyiler çok şükür, hepsi ayrı ayrı selam ve sevgilerini ilettiler. Düğüne gelemeyeceğiz ama tebrik için muhakkak geliriz, diye söz verdiler.” Yanında oturduğu yaşlı kadına cevap verirken saygısını esirgemiyor, güleç yüzünü eksiltmiyordu. Yade Hezal kadar hatta daha fazla otoriteye, sertliğe ve hazır ol konumuna sokacak karaktere sahipti.

Daye Zozan gönülsüzce kabul etti. “Gönül ister ki düğüne gelsinler ama onların da hakkı var. Hamileliğin nasıl gidiyor, zorlanıyor musun?”

Berçem çenesini salladı. “Ara sıra oluyor. Sürekli istifra ettiğimden ayakta duramıyorum. Yolculuğumuz bu yüzden çok uzun sürdü.”

Zozan Hanım elinden tuttu. “Direnirsin, daha ilk ayların.” Hamilelik yakışacaktı besbelli. Yüzünü güzellik kaplamıştı. “Cinsiyeti belli oldu mu?”

Berçem dudağını büzdü. “Daha var.”

Zozan Hanım şefkatle gülümsedi. “Sağlıklı olsun da. Alaz’ı da baş göz ettiniz hayırlısıyla.”

Berçem gururla gülümsedi. “Evet, dayıma nasip oldu.”

Delal Sultan merakla Berçem’e döndü. “Barzan oğlum ne yaptı, nasıl karşıladı?”

Berçem o günleri anımsayınca kafasını salladı. “Kıyameti kopardı, kabul etmedi, olmaz dedi ama işe yaramadı tabii. Alaz bir gün evlenecekti.”

Daye Zozan ihtiyatla kafasını salladı. “Allah pişman etmesin. Afran iyi adam ki Raber Ağa gözü kapalı kabul etti.”

Berçem, dayısı diye bir şey söylemek istemedi. Fakat gelecekti. “Eh bizim oğlan da iyidir. Alaz’ın sırtı yere gelmez.”

Kadınları gülüşleri almış gitmişti. Ortamda en sessiz olan Defne idi. Zozan ve Berçem Kürtçe konuşmaya daldıkları, dinle-

yen diğer kadınlar da arada karıştığı için sesini de çıkaramıyordu. Yanında oturan Zilan arada konuşmaları kendisine tercüme ediyor, merakını gideriyordu.

“Hiç Kürtçe’yi öğrenme merakım yoktu. Ama artık istiyorum, böyle olmuyor.”

Zilan hınzırca sırttı. “Ya sen Kürtçe’yi öğreneceksin, ya kaynanam Türkçe’yi sökecek.”

“İkisi de zor gibi görünüyor.” Fikrini belirten Defne kısık sesle söylemişti.

Zilan hak verircesine çenesini oynattı. “Eh iş yine bizim tercüme etmemize kaldı.”

Herkes bir tarafta muhabbetini ederken göz göze gelmemeye gayret eden Beritan ve Ezo idi. Keza bir kadın acısını saklayamazdı, diğer kadın utancını. Şerwan’ı aşkla izleyip elini tutmanın hazzını çıkartırken, ilk karısı tarafından yakalanacaklarını düşünmemişti Beritan. Oysa Ezo gönül rahatlığıyla elinden tutabilir, her yere gidebilirdi kocasının âşık olduğu, ilk kadın olmanın verdiği güçle.

Berçem odadaki kadınları izlerken her defasında kendini Şerwan Ağanın iki güzel karısını izlerken buluyordu. Bu denli güzellik ve çarpıcılığa sahip iki kadınla uğraşmak zor olmalıydı. İki kadının gülseler de harelerindeki hüznün bir ayna gibi gözlerine yansıyor. Sebebini bilmiyordu. Zaten bilmesi de imkânsızdı. Fakat hamile olan kadını daha çok merak ediyordu. Mutlu olduklarını duymuştu. Fakat duydukları onu yanıltmış, karşısına güzel bir şekilde örneğini çıkartmıştı. Belki de o fazla kuruntu yapıyordu. Hamile olduğu için sancısı olabilir ya da ağrısı vardı. Belki de yorgundu. Bunun üzerinde durmamaya çalışarak Agir Ağanın güzel kızlarına döndü.

“Sizler nasılsınız kızlar?”

“İyiyiz, işte hayat geçip akıyor oturup kalktığımız yerden.”

Berçem karşısında bir an Alaz var sanmıştı. Zaten yoldayken Barzan karısını uyarmıştı. *Evin en küçüğü Zilan. Dili en az*

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Alaz kadar uzundur. Ve lafını esirgemez, kimseyi düşünmez, diye. Bu konuşmasından bile anlaşılıyordu uzun bir dile sahip olduğu. Fakat kızmak yerine gülümsedi Berçem. Yoksa acımasız hayat ve insanlara karşı gelemezdi. Tıpkı kendisi gibi, Barzan'ın ilk zamanlar ona kötü davranması gibi...

Hayata karşı gelmek ve ezilmek istemiyorsan kimseyi düşünmeyeceksin. Tıpkı onların da seni düşünmediği gibi. Ve onlar seni ezmeden önce sen ez! Ez ki seni korkak ve güçsüz bulmasınlar!

Güzel sohbetin ardından misafirler için yemek hazırlanırken; Beritan, Defne ve Berçem kaynanasının yanında kalmıştı. Ezo, Zilan'ı ve kızları alarak mutfağa girmiş, öğle yemeğini hazırlamaya başlamışlardı.

"Anlattıkları kadar varmış. Hatta daha fazlasıymış. Valla ne yalan söyleyeyim, ben bu kadarını beklemiyordum." Şilan genç kadından bahsederken pek çekinmiyordu. Güzelliği, sohbeti, tavırları çok anlatılmıştı.

"Ere¹⁶ delala min," diye cevaplayan Ezo kendi fikrini samiyetle belirtti. "Çok sevecen biri. Kalbinin temizliği yüzüne yansımış, baktığın anda anlıyorsun."

"Barzan Ağa baya bir seviyor. Odaya girene kadar sürekli bakıp durdu. Şimdi özlemiştir, görmek istiyordur," derken kıkırdadı Şilan.

"Çok ayıp, Şilan." Sahte bir tavırla görümcesini payladı Ezo. Haklıydı, Barzan Ağanın bakışları karısının üzerinden çekilmemişti. Geliş sebebinin karısı olduğunu söyleyip onunla uğraşırken bile gözlerindeki delice tutku anlaşılıyordu.

"Neresi ayıp, Ezo?" Soruyu soran Zilan cilveli edasıyla mutfakta bir tur attı. "Neçîrvan Aşam bana âşık mesela. Başkaları böyle söylese susturmam zira gururumu okşuyorlar. Gıybeti biraz böyle yapınlar da bizim de yüzümüz gülsün."

16. Ere: Evet

Meseleyi kendine bağlamada ustalık kazanan Zile'nin ile uğraşamayacaktı. Nasılsa yine ben ve Nêçîrvan, diyecek ve Ezo'ya susmak kalacaktı. O da kendince haklıydı. Neticede Şerwan'ın ona olan aşkını herkesin bilip anlatması Ezo'nun da gururunu okşayıp mutlu ediyordu. Fakat nerede o eski aşk? Bugünden sonra muhtemelen o ad ve gururu Beritan alacaktı.

Öğle yemeğini seri bir şekilde hazırlayıp erkeklerin ve kadınların sofrasını aynı anda hazırlamışlardı. Kurulan sofraya buyur edilen misafirler afiyetle yemeğini yemişti. Ardından aynı hızla sofra kaldırılmış. Çaylarını içtikten sonra erkekler çıkmış, bayanlar ise bahçeye çıkarak çardağa oturmuşlardı.

Kalabalık ailenin içinde olmak Berçem'in alıştığı bir şeydi. Ki bu kalabalığın içinde kendi ailesini görüyor gibiydi. Her konu üzerinden açılan sohbetlere yorumlarını katıyor, kâh üzüyor kâh üzülmüyorlardı. Defne sohbet esnasında aldığı telefona konaktan üzülerek ayrılmıştı. Zira aralarında olmayı çok sevmişti.

Koyu sohbet akşam saatlerine kadar sürmüştü. İsen bahçe-de bedenleri üşüse de oturmaktan keyif almışlardı. Sohbetlerine akşama kadar devam etmişlerdi. Hiç sıkılmadan, her telden bir konu açılıyor ve güzelce sohbetlerine devam ediyorlardı.

Daye Zozan genç hanımları baş başa bırakıp dinlenmek için odasına geçmişti. Adamların gelmesiyle kadınlar tekrar odaya geçmiş ve orada sohbetlerine devam etmişlerdi geç saatlere kadar.

Zozan Hanım misafirlerin yorgun olduğunu düşünerek üç gelinini uyarmış, misafir odasını düzenlemelerini söyleyerek odalarına dönmelerini söylemişti. Hanımlar güzel bir gece için baya keyiflilerdi. Beritan ve Ezo misafir odasını hazırlarken Berçem gülümseyerek iki kadını izliyordu.

Bir zamanlar onlar gibi olan Berçem...

Bir zamanlar seilmeyen Berçem...

Bir zamanlar üzerine kuma geleceği acısıyla baş başa kalan Berçem...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bir zamanlar sonu nereye varacağı belli olmayan Berçem...

Misafirin tek bir noktaya daldığını gören kadın sormadan edemedi. “Ne oldu, Berçem?”

“Hiç, Ezo, kendi evimdeymiş gibi hissettim bir an. Ve siz de kız kardeşlerim. Zilan da dahil tabii. O arkamızdan geliyordu, nereye gitti?”

Beritan genç kadının anlayacağı bakışları attı. “Beyaz atlı ağasına gitti. En son ayaklarını yıkayacağını söylüyordu.”

Ezo ve Berçem güldü. Delilikte sınır tanımayan, pozitif enerjisiyle herkesi neşelendiriyordu Zilan.

“Çok çatlak bir kadın. Evlenen kadınlar genelde biraz daha sorumluluk alır, ağırbaşlı olur.”

Ezo kaşlarını kaldırıp aksini iddia etti. “Bu kadında tam tersi, özgürlük kazanmış gibi.”

Berçem küçük bir gülüşle hak verdi. *Bu kadına gülmek yakışıyor.* Ezo ve Beritan’ın aklından aynı düşünceler geçmişti.

“Yeni gelininiz de öyle çatlak mı?”

“Yok canım, o daha sakın, mülayim. Tam Vedat’ın kafasını yaşıyor.”

Beritan, üzerine bir ekleme yaptı. “Bir de r harfi kızın alfabesinde yok.”

Odayı kadınların gülüşü doldurmuştu. Yatacakları yatak düzenlenmiş, küçük bavulları bir kenara koyulmuştu. Yarın geri dönecekleri için Berçem boşaltılmasına müsaade etmemişti. Yatağa Berçem, sandığa Ezo, berjere Beritan oturmuş, üç kadının yüzü birbirine bakıyordu.

“Yarın siz de gelecek misiniz?”

“Evet, ben geleceğim ama Beritan gelmek istemiyor.”

Berçem kaş çatarak Beritan’a baktı. Berjerde oturmuş, anlayış göstermesini isteyen surat ifadesiyle bakıyordu. Kendini her şeyden geri çeken bir yapıya sahipti. Kuma olmanın verdiği konumdan dolayıydı belki de. Yemekte de fark etmişti. Hiç konuş-

mamış, sessizce yemeğini yemişti. Ve ona sorulan sorulara kısa cevaplar vermişti. Beritan'ı öyle görünce kocası ile ilk günleri geldi aklına. Barzan ona ilk başta çok çektirmiş, hayatı zindan etmişti. Lakin sonu onca yaşananlardan sonra tatlıya bağlanmıştı. Zor olmuştu fakat başarmışlardı. Ve kocası, onu bırakmadığı için her gece kendisine teşekkür ediyordu. Barzan'sız bir hayat düşünemiyordu Berçem...

"Sen neden gelmiyorsun, Beritan?"

"Ezo gidecek zaten, ben evde kalacağım."

Berçem sesini çıkartmadı. Gelmek istemiyorsa zorlama gibi bir durumu da yoktu. Hem belki kocası izin vermiyordu gitmesine. Bunun için Berçem susmayı tercih etti.

Üçlü geç saatlere kadar oturmuş sohbet etmişlerdi. Barzan'ın odasına gelmesiyle Beritan ve Ezo çıkmış, kendi odalarına doğru yürümüşlerdi. Ezo konuşmak istiyordu.

"Neden gelmek istemiyorsun?"

"Yorgunum dedim ya, biraz da ağrılarım var."

Ezo dudaklarını birbirine bastırdı. "Anladım, dikkat et kendine."

Genç kadın utangaç bir şekilde kafasını eğdi. Anlayacağını biliyordu Beritan. Gitmek istemiyordu. O kadınların arasına girip manalı konuşmalarını çekmek istemiyordu. Genç bu atlatmışlardı ama tekrar gitmek istemiyordu. Hem kayınasına da söylemişti ve iznini almıştı. Bunun için gitmeyecekti.

"İyi geceler, Ezo. Allah rahatlık versin," dedikten sonra odasına girdi genç kadın. Hiç konuşacak hali yoktu, bir an önce uyuyup yarın yeni bir güne başlamak istiyordu. Üzerindekileri değiştirip banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderdikten sonra yatağına girip hemen uyumak istedi. Kocasının gelmeyeceğini bildiği için de beklemedi. Zaten gelse de konuşmazdı. Konuşmayacaktı da...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Gelmek istemediğine emin misin, Beritan?” Ezo oturma odasında kaynanasının kasasından aldığı altın bileziğini bileğine takarken kumasıyla konuşmayı da eksik etmiyordu. Nedensiz bir şekilde gelmesini istiyordu.

“Ev bana kaldı, Ezo, biraz dinlenirim.”

“Kafa dinleyeceğim diyorsun.” Gülümseyerek Beritan’a baktı. Ütülenmiş tülbentini saçlarına daha düzgün bir şekilde taktı. Allah biliyor ya hem Beritan’a hem de Ezo’ya tülbent çok yakışıyor. Zilan ve Berçem de tülbentle daha çekici duruyorlardı.

“Kesinlikle... Berçem yanlış anlamaz umarım.”

“Sanmam, hem hamile olduğunu biliyor. Ağrıların olduğunu çılatırım. Zilan da gelmiyor, yanında kalacak. Öyle bir düşünceye varmaz.”

“Daha iyi olur.”

İki kadın odadan çıkarak bahçeye yürüdüler. Zozan, Zilan ve Berçem’in yanına doğru gittiler. İfadelerinde hüznü vardı. Bir şey mi olmuştu? “Bir şey mi oldu, bir haber mi var jinap?”

“Yok Beritan, bir haber yok. Ev sana ve Zilan’a emanet güzel kızım. Dikkat edin, birileri gelip sorabilir.”

Zilan, eltiisiyle beraber kaynanalarının uyarılarına kulak asmış, çenelerini sallamışlardı. “Sen merak etme jinap.” Gülümseyen kadın kocasının geldiğini görmemişti. Dostu Barzan Hezeroglu ile arabanın önünde durmuş, konuşuyorlardı.

Şimdi iki güzel kadın, kocaları tarafından aşkla sevilen iki güzel kadın gülümseyerek kocalarına doğru gidecek, gerçekten sahip oldukları için rahat rahat o arabaya bineceklerdi. Şu an Şerwan’ın gerçek karısı Ezo idi. Nikâh ona aitti. Beritan da sadece imanın nikâhlı karısıydı. Hiçbir zaman Şerwan’a ait olmayacaktı gerçek anlamda...

“Bir şey olursa hemen bizi arayın.”

“Bila¹⁷ jinxal¹⁸.” Zilan ikinci isteğe başını salladı.

17. Bila: Pekiyi

18. Jinxal: Yenge demektir. Dayı karısına hitap edilir.

Herkes evden çıkarken Beritan bahçede Zilan ile kalmış, onları izliyordu. Berçem kocasının arabasına binerken Ezo, kaynaşısıyla Şerwan'ın arabasına binmişti. Ön koltuğa geçip oturmuş, ardından kapıyı kapatmıştı.

Genç kadın tekrar kocasına bakarken Şerwan'ın da onu izlediğini gördü. Heyecan dalgası tüm vücuduna saldırmıştı. Hem de hızlı bir şekilde. *Sakin ol, Beritan. Arkanı dön ve mutfağa doğru ilerle.* İç sesinin onu yönlendirmesiyle dediklerini yapan genç kadın hiç düşünmeden arkasını kocasına dönmüş, Zilan'ın manalı bakışlarını görmezden gelerek mutfağa doğru ilerlemişti.

Bahçe kapının kapatılma sesini duymasıyla derin bir nefes almıştı. Sonunda gitmişlerdi. Mutfaka girmek yerine yönünü değiştirdi. "Ay ay nasıl da heyecanlandı kocasını izleyince. Kanatların olsaydı Kaf Dağı'na uçacaktın bacım."

Beritan, Zilan'a gözlerini baydı. O kadar belli olmuş muydu? İçten içe heyecanını bu kadar belli ettiği için kendine kızdı. "Senin gözlerinde sorun var, Zilan," diyerek genç kadınla yeni bir tartışma alevi yaratmadan merdivenleri hızlıca çıkmıştı. Çalışma odasından gelen seslerle yönünü oraya çevirdi. Bildiği kadarıyla herkes çıkıp gitmişti.

Kapıyı açtığı gibi içeri girdi. Vedat ve Serhad'ın tartışmalarını gördü.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, Beritan, çık dışarı."

Genç kadın çıkmak yerine onu kovan Serhad'ı izliyordu. Oturduğu yerde sabırsız bir şekilde ayaklarını sallayışını izledi. Sabırsız ve öfkeli görünüyordu. *Kesin gene başını belaya soktu,* diye düşündü Beritan.

"Vedat ne oldu?" diye directti. Nedenini öğrenmeden odadan çıkmayacaktı.

"Serhad Beyi tatile gönderiyoruz, gitmiyor."

"Gitmek istemediğimi söyledim, Vedat."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Neden gitmeyecekmişsin?”

“İstemiyorum. Gitmek istemiyorum. Beni zorla gönderirsen tatilin keyfini nasıl çıkarırım.”

“Serhad, kendine çeki düzen ver yoksa olacaklardan ben sorumlu olmam,” dedikten sonra hızını alamayan Vedat, kapıyı sertçe çarpıp gitmişti. Hiçbir şey anlamayan Beritan öylece iki kardeşi izliyordu. Ve öfkeyle çıkan Vedat’ın ardından Serhad’a döndü.

Hiddetle ayaklanan Serhad masanın üzerinde olan dosyaları bir kenara fırlatıp, ağabeyinin getirdiği uçak biletlerini hiç düşünmeden yırtıp atmıştı ve bağırmaya başlamıştı. “Sikerim böyle işi, hepinizi si...”

Beritan hızla yanına gidip avuç içini dudağına bastırdı. “Hışşt.. Serhad..sakin..”

Kayınbiraderi dudağına bastırılan avuç içlerini hızla çekip yengesine bağladı. “Karışma!”

“Kendine gel, Serhad, ağabeyin iyiliği...”

“Sen ne biliyorsun da konuşuyorsun?” Bağırması konağı gümbür gümbür inletiyordu. Fakat Beritan susmadı. “Kendine gel.”

“Beritan çık dışarı, kalbini kırarım.”

“Serhad, kendine gel.”

“Beni neden evden uzaklaştırıyorlar? Ben gitmek istemiyorum...”

“Bağırma, Serhad.” Bağırması olayları daha müşkül duruma sokabilir, en kötüsü Vedat bu bağırışları duysa gene gelir ve kardeşikle kayga edebilirdi.

“Gitmek istemiyorum. Ben burada kalmak istiyorum. Tatil istemiyorum.” Son sözlerini söyledikten sonra beklemeden odadan çıkmıştı ağabeyi Vedat gibi.

Beritan tek başına kalırken ne yapacağını bilmiyormuş gibi etrafına baktı. Yere fırlatılan dosyaları tek tek kaldıran genç ka-

dın, neden gitmek istemediğini bir türlü anlamıyordu. Sadece bir haftalığına tatile gidecek ve eğlenecekti. Bunu bile işlemiyordu. İşin özü ailesinin yanından gitmek istemiyordu. Bunu anlamıştı Beritan.

Eğer Serhad'ın bu hırçınlığı devam ederse kocasıyla konuşacak ve gitmemesi için elinden geleni yapacaktı. Serhad için her şeyi yapacaktı Beritan. Dosyaları kaldırdıktan sonra yırtılan uçak biletinin parçalarını da toplayıp avucunun içinde ezmiş ve odadan çıkıp gitmişti.

Kayınbiraderini ilk defa bu kadar sinirli ve öfkeli görmüştü. Vedat hiçbir zaman öfkesine yenik düşen bir adam değildi. Aksine soğukkanlı olmayı seven biriydi. Şerwan gibi her olayda hemen parlamaz, sinirlenmezdi. Demek ki Serhad bu sefer canını fena halde sıkıyordu.

Yapılacak iş olmadığı için çardakta oturan Beritan, tek başına olmanın keyfini çıkarttı. Zilan'ın ve ortada görünmeyen görümcelerinin hâlâ kayıp olması temennisinde bulundu. Zehra'nın onun için getirdiği keki afiyetle yerken aklının bir köşesinde olan kocasını da düşünmeden edemiyordu. Şerwan Eroğlu, kalbinin vazgeçilmez sahibi olmaya çalışan adam... Daha doğrusu Beritan kalbinin en güzel yerine yerleştirmişti kocasını. Ve nedense çıkartmak istemiyordu. Onca acıya rağmen, kocasının çektiirdiklerine rağmen onu seviyordu. Aşk bu ya, imkânsız severdi!

Kekinden bir parça daha alıp afiyetle ağzına alıp çiğnerken konağın kapısı açıldı. Ve içeriye Kazım girince tülbentini düzeltmişti. Onunla beraber içeriye giren üç dört genç erkekle genç kadın kaş çatmıştı. Bunlar da neydi böyle?

“Beritan Yenge?” diye seslenen Kazım ile çardaktan çıkan Beritan, bahçeye getirilen ekmeklere baktı.

“Hayırdır Kazım Ağabey, bunlar nedir?”

“Bunlar Şahmaran Konağına götürülecektir. Akşamüzeri gelir alırlar.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Neden buraya getirdiniz?”

“Erzaklar da gelecek, toplu bir şekilde gönderilecek.”

“Anladım,” diyerek kafasını salladı genç kadın.

Cenaze ve kötü günlerde kalabalık olan evlere yanlarında olduklarını göstermek için büyük aşiretler erzak, ekmek ve yemek yapıp konaklara göndererek misafirlere sunuyorlardı. Bu yıllardır süren bir gelenektir ve Eroğlu Aşireti bir kez daha Şahmaran Aşiretinin yanında olduklarını göstermişlerdi. Ve hep olacaklardı da...

“Kolay gelsin size, Kazım Ağabey.”

“Sağ bî, Beritan Yenge.”

Büyük sepetin içinde olan ekmekler sıcacık fırından yeni çıkmış gibiydi. Altı sepet yan yana dizilirken Beritan kaç ekmek gönderileceğini bilmiyordu. Fakat bir parça almalı ve yemeliydi. Ekmeğin sıcacık kokusu burnunun direğini kırıyor ve onu yemeye teşvik ediyordu.

Bahçeye çıkan Zehra, hanımını ekmeklerin başında görünce gülümsemeden edemedi. “Şahmaran Konağına gönderilecek ekmekler mi bunlar?”

“Evet Zehracığım. Bana bir tabak örgü peyniri getirebilir misin?”

Hemen şimdi bu ekmeklerden bir parça alıp yemese delirebilirdi. Kokusu gerçekten çok güzeldi. Yerde halının üzerine oturan Beritan, tepsinin içinde getirilen örgü peynir, salatalık ve domatesi görünce gözleri bayram etmiş, hemen ekmeklerden bir tanesini önüne koyup ortadan ikiye ayırmıştı. Sıcacık dumanı genç kadının iştahını açıyordu.

“Gel, Zehra, beraber yiyelim.”

“Yok Beritan Yenge, benim işim var. Afiyet olsun sana.”

Genç kadın kafasını sallarken yemeğine çoktan başlamıştı. Afiyetle midesine indirirken yüzündeki gülümseme ben buradayım diye bağıırıyordu. Yaşasın yemek yemek! Ekmekten bir parça daha alıp önce peyniri ekmeğin içine koydu. Ardından salata-

lık ve domatesi de içine koyduktan sonra iştahla yemeye devam ediyordu. Arada bir konuşuyordu da. *Güzel peynirim benim, tatlı hıyarım benim, vazgeçilmez domatesim benim. Beritan'ın midesini bayram ettirme zamanı,* diyerek büyük büyük ısıkları alıyor, mutlulukla çiğnedikten sonra yutuyordu.

Yemeğini yerken diğer taraftan da gelen ekmekleri sayıyordu. Kaç tane olduğunu gerçekten merak ediyordu. Kendini işine o kadar çok vermişti ki onu izleyen adamdan habersiz bir şekilde işine devam ediyordu. Öyle ki ilk önce gözleriyle tek tek sayan genç kadın şimdi parmaklarıyla sayıyordu.

“Kaç taneymiş?”

Duyduğu sesle hızla arkasına dönen genç kadın Şerwan'ı karşısında görünce yüzündeki gülümseme kocaman olmuş, gözlerine bile vurmuştu. Gözlerinde güller açmıştı resmen. Hani bir zamanlar ben kocamı seviyor muyum, diye soran ve hiç düşünmeden büyük bir HAYIR, ile cevaplayan Beritan şimdi tam tersini ilan ediyordu kendisine. Şerwan'ı seviyor muydu? Kocaman bir EVET!

“İmm iki yüz doksan beş saydığım kadarıyla.”

“Önündekini de saydın mı?”

“Hayır, o benim,” dedi dudaklarını büzerek.

Genç adam gülümserken önünde duran tepsiye bakıyordu.

“Bir ekmek bitirdin mi?”

“Evet, sen de bitiriyorsun.”

“Erkeklerin midesi büyüktür, Beritan. Bunu bilmiyor musun?”

Genç kadın evet anlamında kafasını sallarken son kalan salatığı da ağzına atıp çiğnemeye başladı. “Hamile olan kadınların midesi erkeklerin midesinden daha da büyük oluyor. Bunu sen biliyor musun?”

“Şimdi karım sayesinde öğrendim.” Göz kırparak dizlerinin üzerine çöküp karısıyla göz göze geldi. Aralarında çok mesafe yoktu. Ama yakın da değillerdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Neden geldin?”

“Şirkete uğrayacağım. Üzerimi değiştirmek için geldim.”

“Rezan Ağa nasıl?”

“Sinirli, öfkeli ve kızgın.”

“Senin gibi mi?” dedi hiç düşünmeden.

Şerwan karısının söylediklerine gülümserken onu yanıltmaya çalıştı. “Eskisi kadar sinirli değilim.”

“Değilsin evet, bu beni bazen şaşırtıyor.”

“Senin bu dilin de beni,” dedikten sonra tekrar göz kırpmıştı adam en yakışıklı haliyle. Ve gülümsemesi Beritan’ı çıldırtacak kadar güzel, duran kalbini yerinden oynatacak kadar müthişti. İnanılmaz güzel olan adamın ona gülmesiydi. Şerwan Eroğlu, Beritan’a gülümserken çok yakışıklıydı.

“Dün neden suratın asıktı?” Dün gece Beritan’ın yanına gitmek istemişti. Fakat asık suratı ve bütün gün çatık kaşlı olması gitmesini engellemişti. Kısacası kavga etmek istemiyordu.

“Suratın asık değildi. Sadece yorgundum.”

“Suratın asık, kaşların çatık ve dudakların bir kere bile yerinden oynamadı.”

“Sen..beni mi izliyordun?” Ağzı açık bir şekilde kocasına baktı. Bunu beklemediği çok açıktı. Aslında bir yönden hoşuna gidiyordu. Kocasını onu önemsiyordu. Önemsiyordu yoksa bütün gün izlemezdi Beritan’ı.

“İki keçe görmem yetti, Beritan.”

“Sadece yorgundum... Gerçekten...”

“Misafirlerimizin önünde bunu yapma, Beritan, ne kadar yorgun olursan ol. Yanlış anlayabilirler.”

“Özür dilerim.” Kafasını önüne eğerken parmağındaki yüzükle oynuyordu. Şerwan parmağıyla çenesinden tutup kafasını kaldırdı ve göz göze geldiler. “Bana kızgın ya da kırgın olduğun zamanlar suratını asma. Daha sonra acısını benden çıkartırsın.”

“Ben acısını senden çıkartırsam sen iki kat acısını benden çıkartırsın.”

Genç adam kakhaha atarken karısına göz baymıştı. “Haklısın.”

Bir şey demeden ayaklanan Şerwan, odasına çıkmak için yönünü yine merdivenlere çevirmişti. Beritan sakın olan kocasıyla Serhad konusunu konuşmak istiyordu.

“Şerwan,” derken ayağa kalkmaya çalıştı. Elini karnının altına alıp diğer eliyle yerden destek alırcasına ayağa kalkmıştı. Önüne dönen genç adam karısını karşısında görünce tek kaşını kaldırıp konuşmasını bekledi.

“Ben seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum.”

“Nedir, Beritan?”

“Ama kızmak yok.”

“Söyleyeceklerine bağlı.”

“Tamam, o zaman boş ver.”

“Söyle, Beritan.” Bu huyundan nefret ediyordu. Ya konuşmayacaktı ya da konuşursa susmayacaktı. Boş ver, demeyecekti.

“Söz ver o zaman.”

“Kahretsin, Beritan, tamam söz. Söyle!”

“Hani siz şey yapmak istiyorsunuz ya?”

“Ne yapmak istiyoruz. O şey ne?” derken ellerini cebine sokup karısını izlemeye başladı.

“Hani siz şeyi şeye göndermek istiyorsunuz?”

“Kahretsin kadın, o şey ne? O şeyi söyle bana?”

“Serhad!” diye söyledi birden.

“Evet.”

“Tatile gitmek istemiyor. Gönderme onu. Sen izin vermezsen Vedat da göndermez. Vazgeçer... Lütfen.”

Şerwan karısını izlerken Serhad’a olan bağlılığını bir türlü çözememişti. Nasıl bu kadar çok sevebiliyordu? *Benden daha çok onu seviyor,* diye söylendi içten içe ve bu nederse zoruna gitti.

Evet, kardeşi Serhad da yengesini çok seviyordu. Jiyan’dan değil ama Şilan’dan daha çok sevdiği açıktı. Toz kondurmuyordu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yengesine hatta ona kalsa tüm işi Şilan’a yaptıracak, Beritan’ı kraliçeler gibi yaşatacaktı. Fakat bu sevgi nereden geliyordu? En çok merak ettiği soruydu bu. Cevabını delicesine merak ediyor, üstelik hemen şimdi duymak istiyordu.

“Neden istemiyor, bunu biliyor musun?”

“İstemiyor işte, niye zorluyorsun ki?”

“Evden biraz uzaklaşsa aklı başına gelir.”

“Ama gitmesin... Lütfen...”

Israrına dayanamayan genç adam, iki adımda karısının yanına varıp güzel yüzünü avuç içlerinin arasına aldı. Aradaki kısacık mesafe umurunda bile değildi. Onları avluda izleyen kardeşleri ve küçük yengesi de görmediği halde umurunda değildi.

“Bu sevgi nereden geliyor, Beritan?”

Genç kadın şaşkın bakışlar arasında kocasını izlerken ne diyeceğini şaşırılmıştı. Kardeşini mi kıskanıyordu?!

Bölüm 7

Kafama Sıkar Giderim

Yatağında mutlulukla dönerken banyoda olan kocasını bekliyordu. Tam üç gün önce Serhad'ı tatile gönderme, diye neredeyse yalvaracak hale geldiğinde Şerwan Ağa isteğini kabul etmişti. Serhad'ı tatile göndermekten vazgeçmişti!

Bu sevgi nereden geliyor Beritan, diye soran kocasına hiç düşünmeden cevap vermişti. Sen benim canımı yakarken kardeşin sevgisiyle yarımı sarıyordu.

Tek bir cümlesi kocasını her şeyden vazgeçirmişti. Beritan'a özel bir imtiyaz tanımış, kolay olmayacağını sanan hatta umursamayacağını düşünen kadını şaşırtmayı gene başarmıştı. Üstelik bu şaşkınlığı bilerek devam ettiriyordu. Tıpkı dün gece gibi. Bütün uzaklık tabularının yıkılmış olduğu, öfke ve kızgınlıktan soyunmuş, mizacı keskin ve hazzın doruğuna çıkartmış ateşli bir adam karşısında durmuştu.

Bebekleriyle ilgili şakaları genç kadını kahkahalara boğmuştu. Hiç uyumasına izin vermemişti. Aklına gelenlerle dudaklarını ısırıp kafasını yastığına gömerken gülümsüyordu. Dağınık saçları ve bedenini saran çarşaf, Şerwan'ın dün gecedan itibaren üzerinde çalıştığı eseri idi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Banyodan çıkan genç adam kafası yastığa yaslanmış kadını görünce gülümseyerek yanına gitti ve yatağa tekrar uzandı. Gün yeni yeni doğarken ikisi hâlâ uyumamıştı. Çıplak sırtına bir öpücük kondurdu genç adam. Öpücüğüyle karısı hemen kocasına dönmüştü. Dağınık saçları bile genç adamın kanını kaynatıyordu.

“Hamile olman sana çektirmek istediğim acıları kısıtlıyor.”

“Ah, ne yazık ama,” dedi dalga geçercesine.

“Dalganı geç bakalım, Beritan Hanım.”

“Dalga geçmek mi?” Hâlâ işi dalgasındaydı kadın. Kocasını çarşafı beline kadar örterken yan bir bakış attı. Beritan dirseğini yastığa bastırarak kafasını avuç içine yaslamış, gülümseyerek kocasını izliyordu.

“Yatakta vahşi olduğun kadar cesaretlisin de, Beritan.”

Genç kadın dudaklarını ısırıp gözlerini kapattı. “İmm bunu dün gecenin beri tam beş kere söyledin.”

“Hareketlerini düzeltmen için söylemiş olabilir ve senin o aptal kafan basmadığı için her seferinde tekrarlamış olabilirim.”

“Şöyle bir şey yapalım mı?” derken kocası bir müddet izledi. Parmak uçları saçlarının her bir teline dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Parmakları havaya kalkmış, tereddüt etse de dün gecenin verdiği cesaretle parmaklarını tarak niyetine kullanarak kocasının gür saçlarının arasına daldırılmış, dudaklarına doğru eğilmiş ve sert bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekilmişti.

“Ben aptallığımı daha fazla göstermeden uyuyayım. Sen de tekrarlamış olmazsın. İki saatim var zaten. Daha sonra aşağıya ineceğim.” Konuşmasını bitirdikten sonra parmaklarını gür saçlardan istemeden de olsa çekmiş ve yatağına güzelce uzanarak kocasına sırtını dönmüştü.

Bu günlük de bu kadardı Beritan için. Hâlbuki o hiç uyumak istemiyor, Şerwan ile konuşmak istiyordu. İsteddiği de olmuştu.

“Bugün uyumak yok, Beritan,” diyerek kolundan tutarak karısını kendisine doğru çevirmişti. Bir bacağına çıplak beline do-

larken ellerini karnına bastırdı. “Beni hissetmesini istiyorum,” derken bebeği babasını hissetsin istiyordu. Şerwan sadece karnında olduğunu biliyordu. Bütün acıları, ilkleri, hisleri sonuna kadar yaşayan kadındı. Beritan karnında bir can taşıyordu. Yarın Allah’ın izniyle onu kolları arasına alacaktı. Sevecekti, her şeyden daha çok sevecekti.

Düşüncelere bürünen kadın boğuk sesiyle bir gerçeği kabul etti. “Aslında Şerwan haklısın.”

“Hangi konuda güzelim?”

Çarpan kalbi bir kaplanın koşusuna eşdeğerdi. *Güzelim, deme işte bozuk kalbimin ritimleri düzensizleşiyor.* İçinden konuşan Beritan heyecanını belli etmemeye çalıştı. “Sana kızgın olması konusunda,” diye açıkladı. “Bence bebeğin sana kızgın hatta çok çok kızgın. Annesini üzmemekten geri durmadın, az çektirmedin.”

Şerwan gülümseyerek avucunu karısının karnına yaslayıp okşadı. “Ama annesi şimdi mutlu. Öyle değil mi?”

“Mutlu ve hâlâ umutluyum... Ancak eskileri asla unut...”

Sözlerini keserek, “Sen unuttun, Beritan,” dedi ve dudaklarına bıraktığı öpücükle geri çekildi Şerwan. “Kocanı seviyorsun, bunu görebiliyorum.” Kısık sesi genç kadını heyecanlandırıyordu.

“Sen..sen peki sevecek misin? Beni sevme ihtimalin var mı?”

Sevme ihtimali... Aşk görünürde yoktu. Sevgi hâlâ kalbine kazınmamıştı. “Senden hoşlanıyorum, Beritan, bunu inkâr edemem.”

Genç kadın inkâr etmeyişi bile tutunabilirdi. *Bu bile bana yeter,* diye kendi içinde konuşurken bile ona yeteni kabul ediyordu. Bu küçücük sevgi bile ona yeterdi. Yeter ki ondan nefret etmesindi. Yeter ki onu reddetmesindi. Severdi Beritan; parçalanıp kırılmış kalbinde iyileştirecek koca sevgiyi gururla taşıyabilir, herkesten daha çok sevebilirdi. Her yükü taşıyacak kadar çok seviyordu Şerwan’ı.

“Ben severim.” Sözüünü verdi. Parmaklarını yeniden saçlarının arasına geçirdi. Saçlarını okşarken parmakları her bir saç

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

telini hissedercesine dokunuyor ve mutlulukla onları okşuyordu. Parmaklarını bile kısılandı Beritan.

“Kendinden fazla kimseyi sevmeyi.”

“Olsun, canım seni sevmek istiyor. Karışamazsın ya.” Genç adam tebesüm ederken Beritan hiç düşünmeden gülüşünden öpmüştü.

“Gülüşünü çok seviyorum. Özel yapılmış gibi.”

“Her adamın gülüşü bir kadın için özeldir,” dedi adam ve ekledi. “Her kadının gülüşünün bir adam için eşsiz olması gibi.”

“Peki benim gülüşüm,” dedi kadın. “Senin için eşsiz mi?”

Şerwan bu soruda kadını yanıtsız bırakacaktı. O eşsiz gülüş Şerwan için Ezo’ya aitti. Ezo güldüğü anda bütün her şeyden soyutlanıp o gülüşüne tutuluyordu. Derin nefesini çekip karısının yüzüne üflledi.

“Bu benim gibi bir adam için cevaplanması imkânsız,” dese de, cevabı sırf karısı kınılmasını diyeydi. Yoksa cevap zaten belliydi.

Kırgın bir gülüş genç kadının dudakları arasından kayıp geçti. “Oyuncak arabasını seven bir çocuk gibi seviyorsun beni.”

Genç adam ellerini tutup parmaklarını birbirine dolarken alnına bir öpücük kondurdu. “Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, Beritan. Görmüyor musun?”

Kara gözler âdeta kenetlenmiş, bir nefes kadar mesafe kurulmuş, bir olmuş vücutlarıyla sevginin tartışmasını gönülsüzce yapmaya koyulmuşlardı. En sıcak nefesler verildikçe tutku harlanıyordu.

Görüyorum dercesine çenesini oynattı. Adamın yanağına içinden gelen samimi öpücüğünü kondurup yanağını yanağına bastırdı. Şerwan’ın kirli sakalları pürüzsüz yanaklarını yakmak yerine gıcıklıyordu. Esasen hoşuna gidiyordu.

“Onun için dedim ya; ben ikimiz yerine de severim...” Boğuk sesiyle konuşurken sıcak nefesi adamın yanağına, ardından ku-

lağına esiyordu. Geri çekilerek bin bir türlü yalvarışın tonlarını gözlerinde barındırarak tek temennisini sundu. “Yeter ki benden nefret etme.”

“Senden nefret etmek imkânsızın da ötesinde, Beritan. Aksi-ne daha çok kapılıyım diye korkuyorum.”

Korkmak... Bu yarını için bir umuttu. “Korkma...”

“Korkmamaya çalışıyorum.” Gözlerinin içine bakarken karısını kırmamaya dikkat ediyordu. “Benim yerime de sev, Beritan hatta çok güzel sev...” Alnına tekrar bir öpücük kondurmuştu.

“Milyonlarca kez kâğıtlara seni seviyorum, yazabilirim. Fakat senin yüzüne söylemeye cesaret edemem.” Kocasının şüpheli bakışlarını aydınlatmak için gerçeği bir nefeste dile getirdi. “Çünkü karşılığı yok!”

Hazırlığını hızlıca yapan Ezo, yatağında oturmuş halde kendisini bekleyen Zilan’ı alarak odadan çıkmış, aşağıya inmişti. Bermal’i alıp gelinlik provasına gideceklerdi. Düğün tarihi yaklaştıkça Eroğlu Ailesini büyük bir heyecan kaplıyordu. Vedat Eroğlu’nun heyecanı bomba gibi büyüyordu.

“Bermal’i aradım, bizi bekliyor.”

“Botan da arabada. Beyefendi sinirlenmeden gidelim hemen. Bu evin erkekleri beklemeyi sevmiyor.”

“O zaman kaynanamıza haberi verelim, öyle gidelim,” diyerek oturma odasına geçti Ezo. Kapıdan içeri kafasını soktuğunda kaynanasının yalnız olmadığını, Delal Sultan ve Jiyan’ın da olduğunu gördü. Sabah sadece kahvaltıda Beritan’ı görmüştü. Onu ve gülen yüzünü, parılayan halini, neşeli sesini... Düşüncelerinden sıyrılarak Zozan’a baktı. “Daye, biz çıkıyoruz.”

“Tamam kızım, Mithat Efendi sizi bekliyor. Altınların yarısı hazır, onları da getireceksiniz.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Alırız, ya kalanlar?”

“Onlar da hazır olduğunda.”

Ezo anlamışçasına kafasını sallayıp geri çekilerek kapıyı kapatmıştı. Yan tarafına baktığında Zilan’ı görmemiş, gözlerini arabaya çevirdiğinde arka koltukta yerini aldığını görmüştü. Bugün Şilan da onlara eşlik edecekti. Korna sesinin gelmesiyle çık cıklayarak arabaya doğru tempolu adımlarıyla yürüdü.

Avludan kulağına dolan sesle Ezo bakışlarını yukarıya çekmişti. Beritan’ın telefonla konuşuyor olduğunu, ahizedeki her kimse ve ne söylüyorsa kahkaha atmamak için elini ısırıldığını gördü. Şervan hangi kadının yanındaysa, o kadın mutluydu. Bu üç gündür mutlu olan Beritan idi. Ezo bekleyenleri olduğunu anımsayınca yürümeye devam etti. Arabadaki bütün bakışların kendisini ve Beritan’ı izlediğini gördü. Bütün bakışlarda gizli bir hüznü vardı. Arabanın arka kapısını açıp, hızlıca bindi. Kapıyı kapattığı gibi Botan’a bakmıştı. “Hadi hemen gidelim, Bermal’i alalım. Bugün çabuk bitirelim işimizi.” Sesinin canlı çıkmasına özen gösterdi.

“Olur hanımağam, bugün sizin için çalışıyoruz. Şoför Botan, hamal Botan, kadın bekleyen Botan.”

Ezo terslenerek baktı. “Bul kendine kadın, senin de düğün telaşına girelim.”

Zilan yanına oturan kadına delirmişçesine baktı. “Hangi gariban Botan ile evlenecek kadar canından vermiş?”

Şilan omzunun üzerinden Zilan’a döndü. “Nêçîrvan Ağabeyim canından vermişse, Botan Ağabeyim hayli hayli canından verir.”

Ezo sessizce kıkırdarken, kontağı çevirip arabayı çalıştıran Botan kahkahalarını koparmıştı. Arabayı bahçeden çıkarmış, hızını arttırmadan önce elini uzatıp kız kardeşinin yanağından bir makas almıştı. “Herkes bu dilinden şikâyetçi olsa da ben seviyorum ulan.”

Zilan kendisiyle kapışacak zekâda olan görümcesine ölüm-cül bakışlarını attı. Her ne kadar kuzeni de olsa, kendisinden küçük de olsa bu evin gelini olmanın sorumluluğu ve yükü vardı. Fakat yanına bırakmayacaktı kesinlikle.

“Suskunlar kraliçesini çok utandırmayın.” Uyarısını yapan Botan, yaklaşan düğünü tattırmak adına bir halay parçasını açmıştı.

Şilan parçanın verdiği enerjiyle güldü. “Yok, yüklenmeyeceğiz bu sefer. Vedat dedik mi boya kutusuna batırıp çıkarılmış gibi kızarıyor.”

“Vedat Ağanın keyfi çok başka bugünlerde.” Gözünü yoldan ayırıp arkada oturan yengelerine çevirdi. Zilan sinikli, Ezo ise dalgın görünüyordu. Dikkatlerini dağıtmak için müziğin sesini aniden kulak tırmalayacak kadar yükseltti.

İrkilen Ezo kaynına döndü. “Düğün gelmeden bizi sağır etme niyetindesin herhâlde?”

Botan dikiz aynasından teessüf eden ifadesini yolladı. “Olur mu öyle şey?” deyip sesi yeniden kısıtı ve yoluna bakmaya devam etti. Vedat’ın mutluluğuyla ilgili muhabbetlerine yol üzerinden Bermal’i aldıktan sonra da devam ettirmişlerdi. Utançtan kızaran Bermal, eltilerine ve görümcesine arada bir ölümcül bakışlarını göndermekten eksik kalmıyordu.

Uzun yolu kat ederek nihayetinde moda evine gelmişlerdi. Park yerini kısa bir uğraş sonucu bulmuşlardı. Arabadan indikleri gibi moda evinin kapısından içeri girmişlerdi. Arabadan inmeyen Botan, hazır boş günü bulmuşken, arabada sıkıntıdan patlamak yerine dostunu alarak düğün için takım elbise bakabiliyordu. Ezo’ya konuyla alakalı kısa bir mesaj atıp evin önünden ayrılmıştı.

“İşte hazırlık yapıyoruz Zilan. Gelinliği diktiğiz zaten, iki pğova sonra bitiyog. Çeyizi hemen bitigsek...”

“Son güne kalmasa dinlenirsin biraz.”

“Yok, son güne kalmaz.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Kınalığın da hazır?”

“Evet, eve gönderdiler bile.”

Gelinliği ve kınalığı gelin seçtikten sonra ücretini damat evi ödüyordu. Zilan düğünden önce ücretleri ödemesi gerektiğini aklına kazıdı. Bermal kendisiyle ilgilenen yardımcı kıza seslendi.

“Ceğen, canım biz geldik.”

Ceren onları görünce kocaman gülümsedi. Ne Zilan’ın ne Ezo’nun yabancıydı. “Ooo Eroğlu gelinleri yine mekânımıza nur cemalleriyle katıldı. Hoş geldiniz bayanlar.” Gelen dört kadınla da öpüşüp sarılmıştı.

“Biz daha çok buraya geliriz, Ceren’cim.”

“Gözüm hep yolunuzda, Ezo, biliyorsun.”

Ezo sınısıcak gülümsedi. “Biliyorum biliyorum.”

Hal hatır sorduktan hemen sonra gelinliği giydirmek için Bermal’i almışlardı. Şilan beğendiği gelinlikleri Ezo’ya göstermek için koluna yapıştığı gibi yanına almıştı. Zilan ise moda evinin sahibi ve kendine çok yakın gördüğü Gözde Hanım ile koyu bir düğün muhabbetine katıldı.

“Giydirelim mi sana içlerinden bir tanesini?”

Şilan yengesine istihzaya baktı. “Sen bana giydirsen giydirsen mezun olacağım gün şık bir abiye giydirirsin, Ezo.”

Ezo sessizce kahkaha attı. “Hangi renk tercihin?”

“Kırmızı. Serhad’ın yüreğine indirmek istiyorum.”

“Sadece Serhad’ın mı?”

Şilan mimikleriyle tatlı tatlı sırttı. “Tamam tamam, bütün ailenin.”

Gelinliklerin içinde gülüşerek konuşan teyzekızları, Gözde Hanımın seslenmesiyle dönüp bakmışlardı. “İşte gelinimiz geldi.”

Ezo ve Şilan henüz tamamlanmamış gelinliğin içinde süzülerek gelen Bermal’i dudaklarında imrenen bakışlarıyla izledi. Hafif balıkemeli olması, giydiği prenses model kabarık gelinliğin içinde güzel gözüküyordu.

Gözde Hanım eksik kalan detayları açıklamaya koyuldu. “Daha koluna tülün üstüne işlemeler yapacağız. Bermal taş detayı istemiyor. Tüle taktığımız yaprakları omuz kısmına da yapacağız. Bel kısmında bir potluk var, onu düzelteceğiz. Duvağına elle işleme yapıldığı için henüz teslim edemeyiz. Tacın da hazır sayılır. Yarın tekrar gelmen gerek.”

Zilan yeni eltisini izlerken bu kızın bu kadar utangaç olduğundan şüphe etti. Muhtemelen numara yapıyor olmalıydı. Yanına ne zaman geldiğini bilmediği Ezo’ya doğru hafif eğildi. “Ben bile bu kadar meraklı değildim. Baksana taşlar, duvaklar, ayakkabılar her şey özel yapım. Gelinlik desen kesin bir yerden çalmış ama özene bezene dikim istiyor.”

Kulağını önemli bir şey söyleyecek diye Zilan’a asıp bu beklentiyle konuşmasını dinlemişti Ezo. Kafasını bıkkınlıkla sallayarak geri çekilip kendini düzeltti. Sesini kısmaya, duyulmasını önlemeye dikkat ederek eltisine göz ucuyla baktı. “Yapsın, yapmadığı için yarın pişman olacak. Sen de çok şeyde pişman olmadın mı istediklerini yapmadığın için?”

Zilan gözlerini kıstı. Bugün herkes mi bir olmuştu? Herkes karşı cephede nefes alıyordu. Buna dur demenin vakti gelecekti. Sonuçta ortam müsait değildi. Zilan içinde yelleri estirirken gelinlik detaylarını konuşmaya devam eden Gözde Hanıma döndü.

Bermal’in üzerinde duran potluklar not alınmış, eksiklikler yeniden gözden geçirilmişti. İşleri bittiğinde Bermal hazır dışarıda olduğu için birkaç kıyafet daha almak istemişti. Çeyizine ekleyeceği birkaç parça kıyafet almalıydı. Konakta özel bir gün olursa onları giyecekti. Ezo ve Zilan’ın zevkini sevdiği için onlar yanındayken almak istiyordu.

Botan’ın onları almasıyla alışveriş merkezinin yolu tutulmuştu. Konu sadece Vedat üzerindeydi ve Botan bahsetmekten bir an geri durmuyordu. Bermal onunla ilgili konuşmaları duymak istemiyordu. Vedat’ı yaşaya yaşaya öğrenmek istiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ancak bir yanı da duymak istiyordu. Alışveriş merkezinde her butikten kıyafetler denenmiş, nihayet işleri bittiğinde Botan'ı yeniden çağırmışlardı. Alışveriş merkezinin önünde beklemeye koyulmuşlardı.

Kısa bir bekleyişin ardından siyah BMW önlerinde belirdi. Botan bagajın kapağını arabadan inmeden açmıştı. Zilan ve Bermal poşetleri yerleştirdi. Şilan ön koltukta çoktan yerini almıştı. Ezo arka kısıma geçmek için bagajın önünden ayrılmıştı. Arka kapıya dokunduğu anda koluna bir el yapışmış, hızlıca kendisine çekmişti. Neye uğradığını şaşırان kadın çılgınlığını basmış, elin sahibine bakmak için arkasına hiddetle dönmüştü. Gördüğü adamlar bütün korkuları silinmiş, kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

“Şerwan?”

Titrek sesiyle soluyan karısına muzır sırıtışını hediye etti. “Efendim güzelim?” Karısının konuşmasına izin vermeden bagajın önünde ağzı bir karış açık kalmış Bermal'e döndü. “Jinbira¹⁹ tû çawa yî?”

Bermal şaşkınlığından hızlıca sıyrılarak tebessüm etti. “Sağ bi Şeğwan Ağa, tû çawa yî?”

Şerwan kolunu tuttuğu kadına kısa bakışlarını attı. Gelinlerin alfabetinde r harfi yoktu değil mi? Ezo'nun gülmemek için dudaklarını sırdığını görünce uyarıcı bakışlarını attı.

“Sen Şerwan desen daha iyi olacağım. Hadi siz gidin, Ezo benimle gelecek. Allah'a ısmarladık, ailene selamlarımı ilet.” Başka bir şey söyleme gereği duymadan, Zilan'ın meraklı ve anlamsız bakışlarını arkasında bırakarak karısını arabaya bindirmişti. Çalışır halde bekleyen arabayı hızlıca sürdü. Nihayetinde yalnız kalma planları için yola çıkmışlardı.

“Şerwan, ne oldu? Beni korkutuyorsun.”

“Çiftliğe gidiyoruz jîyana mîn.”

“Ne?”

19. Jinbira: Erkek kardeşin karısına denir. Yenge demektir.

“Biraz dinlenme vakti, Ezo.”

Uzun süredir baş başa kalamıyorlardı. Uzun süredir acılardan sıyrılıp kendilerine gelemiyorlardı. Zayıflayan, bitip tükenen bir kadını günlerce izleyip duramazdı. Beritan’ın yanında kaldığı üç gündür yanına gidip bakmıyordu. Zira bakarsa çöken kadınla kendisi de çöküp düşecekti.

Beritan mutluyken, Ezo üzgündü. Omzunda kırmızı çiçeği güneş saçarken, kalbinde krizantem çiçeği solup gidiyordu. Şerwan buna izin vermeyecekti.

Gitmeye gönüllü olmayan kadın yüzünü ekşitti. “Akşam oldu zaten, yarın giderdik. Hem hiçbir şey yoktur. Çalışanlara...”

“Ben her şeyi hallettim. Bu gece orada kalacağız.”

Son cümleye takılan Ezo anlamsızca kocasına baktı. Bu gece orada kalmak? “Ya Beritan?” Aklına geleni dile döküvermişti. Ya bugün mutlu olan kadın ne olacaktı? Üzülüp, kırılmayacak mıydı? Hani hamileydi ve üzüntü ona yasaktı? Beritan ne olacaktı?

“Ezo...” Sesi yalvaracak kadar kısık çıkmıştı. “Önümüzdeki saatler boyunca hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum. Sadece seni yanımda istiyorum. Bu yüzden gidiyoruz.”

“Ama Şerwan o evdeyken ikimiz çiftliğe gidemeyiz.”

Şerwan gözlerini yoldan ayırıp kararlı gözlerini kadınına dikti. “Sen benim karımsın ve ben kimseye hesap vermek zorunda değilim. Gitmeme engel hiçbir şey de yok. Bu benim kararım, benim planım!” Sesi sertleşmiş, bakışları kararlıydı. Ezo’ya böyle karşı çıkmadığı sürece susmayacaktı. Çıkamaz sokaklar inadına karşısına çıkıyor, elini kolunu bağlıyordu. Kime gitse olmuyordu. Üç gündür Beritan’ın yanıdaydı, karısının yüzünden solmayan gülücüklere kendisi şahit oluyordu. Şimdi Ezo’nun yüzünde de o gülücükleri görmek istiyordu. Peki, onlar neden Şerwan’ı mutlu etmeye çalışmıyorlardı? Arafta kalmış bir adamı neden kendini boğazlama dürtüsüne tabi tutuyorlardı?

“Bugün senin yanıdayım, bugün bana aitsin. Sadece ikimiz varız.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Keşke hep ikimiz kalsaydık sadece...”

Sürekli gidip geleceği bir kuma karısı daha olmasaydı. Çiftlik eğlencesini yaparken kimseyi düşünmeden gönül ferahlığıyla evet deseydi. O da kocasına istediği mutluluğu kendi elleriyle, yüreğiyle verseydi. “Kolay değil...” Beritan evde tek iken kocasıyla çiftlikte eğlenemezdi. Allah kahretsin ki Beritan’ın kocasını deli gibi sevdiğini biliyordu. Ve dediği de oluyordu; *kocanı seni mi seviyor, beni de sevecek! Kimseyi düşünmek istemiyorum*, diyen adamın Beritan’a karşı sevgisinin her geçen gün daha da büyüdüğünü görüyordu.

“Bu hallerin de canımı sıkmaya başladı.”

“Ne varmış halimde?”

“Çok zayıfladın. Eskisi gibi kendine bakmıyorsun.”

“Ne yapabilirim?” Kederine sert ifadesi eklendi. “Gözümün önünde karım gün be gün büyüyen, kocası tarafından sevilip mutlu edilen bir kadınla aynı evde oturup kalkıyorum ben. Kendime baksam ne olacak?” Aniden çıkışmasına pişman oldu. Kendisi için çabalayan adamı üzüp kırmaktan başka işe yaramıyordu. Başı önüne düştü. Şerwan’ın hayal kırıklığına uğramış gözlerine daha fazla şahit olmak istemedi. “Özür dilerim...”

Şerwan verecek bir cevap bulamıyordu çünkü haklıydı. Lakin bunları konuşmak için bu yola çıkmamışlardı. Elinde olsa hiç düşünmeden karısını alıp giderdi. En başında yapmadığı şeyi yapardı. Fakat bu artık imkânsızdı.

Arabayı çiftliğin önüne park edip durdurdu. Ne o iniyor ne de Ezo konuşup hareket ediyordu. Gün geçtikçe güçlenip tek bir sözle yeniden yıkıma uğruyorlardı. Şerwan karısına döndü. Sağ elini koltuğun kenarına koyup karısının üzerine doğru eğildi. Kıpırdamayan Ezo ne söyleyecek ne yapacak merak etti.

“Keşke elimden gelseydi de şu acı denen illet hissi ciğerlerinden söküp alsaydım kadın. O zaman benim de bütün acım biterdi.”

“O zaman yaşamamın bir anlamı kalmazdı.”

Şerwan acı çekmemesini istiyordu. Lakin yine haklıydı. Belki de insanoğlu dünyaya acı çekmek için gelmişti. Arabadan inmeden evvel karısının şakağına dudağını bastırdı. Ardından arabadan indi. Beraberinde inen genç kadın kocasını kellemeden adımlarını eve doğru yürütmüştü. En son buraya ne zaman gelmişti, hatırlamıyordu. Açık kapıdan içeriye girerken Şerwan’ın çalışanlarla konuşmak için yanlarına gittiğini gördü.

Genç kadın içeriye girip kapıyı aralık bıraktı. Çantasını portmantoya asıp önce mutfığa girdi. Şerwan çay içmek ister diye su kaynatacaktı. Küçük semaverde hazır çay görünce gülümsedi. Meryem hazırlamış olmalıydı. Mutfığa dokunmadan çıkıp salona geçti.

Salonun ortasında yerde kurulmuş yemek sofrasını görmesiyle gülümsemesi kocaman büyümüş, küçük bir kakkahaya dönüşmüştü. Anlaşılan her şeyi hazırlamakla kalmayan kocası, bu akşam romantikliğinin peşindeydi.

Bunu seviyor muydu? Pek değil. Zira Şerwan Ağa romantik olacağını derken tam bir orman adamı oluyordu. Kocasının güzel anlayışı anca belirli bir yere kadardı. *Nêçîrvan senden daha karizmatik, Vedat senden daha çalışkan, Botan senden daha sağduyulu ve tabii ki Serhad senden daha anlayışlı*, dediğinde kocasının tüm romantikliği yok olup gidiyordu. O zaman özüne sert kişiliğine dönüşüyordu. Ki çıkmasını hiç bilmiyordu.

Vücudunu sarmalayan kollara asılan Ezo, sırtını kocasının göğsüne yasladı. Bütün günün yorgunluğunu bu şekilde bile alabilirdi. Karnına dolanmış ellerin üstüne ellerini kapadı. Huzur dense verilecek cevap bu tabloydu.

“Delala min?” Kısık sesiyle kulağına üfleyip dudağını daha aşağılara, karısının boyun çukuruna iki kez bastırdı.

Kıvranan Ezo kafasını çekmesin istedi. “Romantik bir adam olmaya mı karar verdin?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bunu pek beceremediği mi biliyorsun, Ezo.”

“Biliyorum. Zaten böyle bir kararın varsa hemen vazgeç.”

“Neder?”

“Sonrası tam curcunaya dönüyor da ondan...”

“Sen nankör bir kadınsın.”

Ezo acımasızca kahkaha attı. “Açım, Şerwan.” Alışveriş esnasında yemek yememişlerdi. Üstelik yemek yemek akıllarından bile geçmemişti.

“Ben seni doyururum.”

“Karnın aç.”

“Onu da doyururuz.”

Ezo kollarının arasından çıkarken gülmeye devam ediyordu. Önce lavaboya gidip ellerini yıkamalıydı. “Ellerimi yıkayıp geliyorum,” diyerek salondan ayrılmıştı. Salonun soluna düşen ilk kapı lavaboydu. Ezo hemen içeri girmiş, elini sabunlayıp yıkamıştı. Ellerini kuruttuktan sonra aynadaki sönmüş halini görmek istemediğinden geri çıktı.

Başındaki tülbenti çıkarıp salona geçti. Halı yastığının üstüne bırakıp ayakta dikilip televizyonu açan kocasını beklemeden yemeğe oturdu. Şerwan kaşık sesi duyunca gözlerini televizyondan ayırıp sofraya baktı. Yemekleri açlıkla izleyen karısını sofraya oturmuş halde buldu. Gerçekten acıkmış olmalıydı. Yoksa Ezo hiçbir zaman kocasından önce sofraya oturmazdı. Hatta önce Şerwan’ı kendi elleriyle besler, doyurur, daha sonra kendisi yerdi.

“Benim güzel karım çok aç anlaşılan?”

“Aç mı? Ölmek üzereyim, Şerwan.” Elini midesine bastırıp okşamaya başladı. “Bak nasıl da bağıyor Ezo doyur bizi, diye. Sen aç değil misin?”

Şerwan karısını tek bırakmamak için yanına oturdu. Yemeğe başlamadan önce tülbentini açan kadının saçlarına elini uzatıp tokasını saçlarından çekti. “Böyle daha iyi,” diyerek saçlarını dağıttı.

Ezo yüzüne düşen tutamı kulaklarının arkasına ilişti. Çorbaya batırdığı bir parça ekmeği kocasının ağzına attı. Şerwan lokmasını yuttu. Bugün kendisi karısını doyuracaktı. Sonuçta planı Şerwan kurmuştu. Kendi elleriyle acıkan kadını doyurmaya başladı. Yemeği kocasının elinden yiyen Ezo'nun keyfi, adamı mutlu ediyordu.

Sevdiği adam için karar vermişti Ezo. Her şeyi düşünüp kafasına takmayacak, biraz olsun yoluna bakacaktı. Şerwan ile geçirdiği bir hayatı vardı. Yarımdı ama yine de onunla yaşamılırdı. Sadece kocasıyla yaşamına bakacak, bu gecenin tadını doyusıya çıkaracaktı.

Evet, Beritan evdeydi. Kocasını üç gündür onun yanında kalıyor, yanına gelmiyordu. Bu gece sıra Ezo'da idi. Kocasını onun yanında olacaktı. Yani değişen bir şey olmayacaktı. Tamam tamam, değişen tek şey evde olmamalarıydı. Ufak bir kaçamaktı. Ki Ezo bunu gerçekten hak ediyordu.

"Vedat buraya gelecekken gününden ettik."

Ezo közlenen biberlerden birini alıp tabağına koyarken arada bir kocasına da bakıyordu. "Neden?"

"Arkadaşlarıyla hafta sonunu burada geçirecekti."

"Sen de damadın elinden alarak bu hafta sonunu bize ayırdın?" Ne dediğinin farkında değildi Ezo. Tek bir gece kalacaklarını düşünürken iki gün kocasıyla çiftlikte kalacaktı. Kafasının üzerinde yanıp sönen alarmla son söyledikleri dank edince hızla kocasına çevirdi bakışlarını.

"NE!"

"Evet, bu hafta sonu bizim, Ezo."

"Nasıl, Şerwan?"

"Doğru duydun."

"İki gün burada kalırsak..."

"Sus, Ezo." Bu bir uyarıydı. Arabada *benim planım, benim kararım*, demişti. Daha fazlası için yorumda bulunmasına gerek

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yoktu. Uyarısına boyun bükmişti Ezo. Gidelim dese gitmeyeceğini de biliyordu. Kafasına taktığını yapan, engelleri de umursamayan adamdı.

Akşam yemeğini tatlı bir sohbetin eşliğinde bitiren karı koca içeride oturmamıştı. Şerwan karısının elinden tutarak kendine çekmiş, soran bakışlarını görmezden gelerek balkondan çıkıp bahçeye geçmişti. Akşamın karanlığını bahçenin ışıklandırma sistemi aydınlatıyordu. Çalışanların onları görmesini kafaya takmadan bahçenin içinde karısıyla gezindi. Arada bir laf atmaları, olmazsa olmazlarıydı.

“Bir ağa karısıyla el ele geziyor. Ve bu Şerwan Ağa, gözlerim yaşırdı.”

“İlk defa ellerini tutmuşum gibi konuşuyorsun.”

“İlk değil ama son da olmasın.”

“Bunu düşünmem gerek, Ezo.” En yakışıklı gülümsemesini takınırken, genç kadın karşısında erimemek için bir hayli çaba sarf ediyordu. Zalimdi bu adam, çok zalim...

“Düşünmeni gerektiren bir şey yok. Bugün hür bir adam gibisin. Ellerini tutarken bile görececek olanları takmıyorsun.”

“Ne zaman elini tuttum diye görececek olanları taktım ki bugün takayım? Yabancı da olsalar, tanıdık da olsalar sıkıntı değil.”

Günler önce Beritan'ı merdivenlere kadar elinden tutarak getirdiğinde, o basamakları indiklerinde herkes tanıdıktı. Herkes bir tarafa, o zaman kendisini de mi takmıyordu? Ezo ellerini kocasının avucundan çekti. O günü hatırlamak kıymığın ciğerine batması kadar acı vericiydi.

“Ya ben elini tutmak istemiyorsam?”

Şerwan elini çekmesine şaşırarak vakti bulamazken, şimdi bir de elini tutmak istemediğini söylüyordu. Boşalan eli yumru halini aldı. Dişlerinin arasından nefesini homurdana homurdana verdi. Ne zaman elini tutma isteği bu kadının kalbine doğacaktı?

“Tutmak istemiyorsan ne anlamı var bu elin?”

Ezo kocasının gece kadar kara, bir vahşeti anlayacak kadar haşın bakan gözlerine istihzayla baktı. “Ben tutmazsam bile elini, tutup anlam kazandıracak olan var.” O kadın vardı. Ezo elini tutmasa da Beritan seve seve tutardı. Yakalanmaları olmasa kocasına aşkla bakan o kadının elini bırakmayacağını adı gibi biliyordu.

Ciğerlerinin sıkıştığını, kulağının uğuldadığını hissetti. Ezo olmasa elini Beritan mı tutacaktı? Şerwan, Ezo’nun yokluğunu mu kabul edecekti yani? “Hâlâ mı, Ezo? Hâlâ mı kabullenemiyorsun? Hayatımıza girdi ve artık bizimle.”

Ezo durduğu yerde bütün vücuduyla kocasına döndü. Hâlâ kabullenememek mi? Hayatlarına giren eften püften bir şey miydi ki kabullenmesi kolay olsun ve kabullenemediği için yargı-lansın! “Anlamıyor musun? Bu senin öyle geçici bir çapkınlığın değil. Şerwan bir kadına tutuldu ama nasılsa bana geri gelir de değil. Heveslik bir kadın değil. Geldi, ömrümün içine oturdu kaldı ve artık gidemez. Bu öyle bir şey.” Sesi kocasına karşı yükselmiş, kızgınlığa boğulmuştu. “Benimle yaşadığın her şeyi başka bir kadınla da yaşıyorsun. Ona âşık olup olmaman değil mesele. Ona âşık olmadan da yatağına girip çıkıyorsun, ondan çocuk yapıyorsun, gülüp eğleniyorsun. Yanına gidip üç dört gün gelmiyorsun. Ona gülümsüyorsun, ona bakıyorsun, onunla hayatının diğer yarısını paylaşıyorsun. Yarın çocuğunuz olacak, o kadının hayatının merkezine oturuşunu ben dışarıdan izleyeceğim. Şimdi bütün mesele senin elini tutmamam ve kabullenemem mi?” Şerwan’ın büyüyen gözlerine aldırmandan devam etti. “Ben son nefesimi verene kadar da bu yara geçmeyecek ve kabullenmeyeceğim. Hiçbir zaman üzerime gelen kumayı kalben kabullenmeyeceğim. Karınla vakit geçiren sen, benim bu yarayı nereden anlayacaksın? O kadına tutkulu olan sen, benim ömrüme oturan acının, bana verdiği ıstırabın, kadın yarasının adını sen nereden bileceksin? Bilemeyeceksin...” Ağlamasını bastırdı. Yanan gözlerini kırıştırıp durdu. “Bana *kabul et*, deme.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Düşünmedim mi sanıyorsun?” Karısıyla arasındaki mesafeyi kapatarak yanına çekti. Çenesini yakalayıp gözlerini gözlerine sabit tuttu. “Bütün bunların sana acı verdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?” Ben onunla gülebilirim, oturup kalkabilirim, elinden tutabilirim, yatağına da girebilirim. Ama hiçbiri seninle yaşadığım anlamı kazandırmıyor bana.”

Eğilip karısının çenesine minik bir öpücük kondurdu. Öptüğü yeri başparmağıyla sıvazladı. Bu kadınla yaşadığı her şeyden aldığı tadı başka kimseden o denli alamazdı. Bu Beritan bile olsa! “Yalnız kalmayacağını bilsem,” deyip işaret parmağını şakağına dayadı. “Kafama sıkar giderim, Ezo. Gözümü kırpmadan bütün bunları yaşamaman için kafama sıkar giderim.” Kaç kere kafasına sıkıp gitmek istemişti. O zaman korkağın teki olacaktı. Dayanacak kadar gücü olmayan savunmasız bir adam olacaktı. Geriye en büyük acıyı Ezo’ya bırakacaktı. Kuma karısının karnında gün be gün büyüyen bebeğini babasız bırakacaktı. Beritan’ı yarı yolda bırakacaktı.

Kalbini hâlâ ilk günkü gibi titreten adamın kafasına sıkıp gitme isteğini duymak, Ezo’nun nefesini kesmişti. Kanının damarında donduğunu o an biliyordu. Nefes almanın hiçbir işe yaramadığını da biliyordu. Şerwan’ın ölmesinden önce kendi ölümünü yeğlerdi. Hem de bundan bir an bile gocunmazdı. “Senin ölümündense ben hiç olmam daha iyi. Ben senin ölümünü kaldıramam. Yemin ederim peşinden gelirim.” Kuru bir gözyaşı yanağına akmış, Ezo gücünün tükendiğini hissedince kocasının boynuna boğarcasına sarılmıştı. Bir yandan sarılırken, öte yandan saçlarını parmaklarını dolamış, burnunu boynuna gömerek kokusunda sükûneti aramıştı.

“Ulan ben sensiz yapamam, diyorum, sen hâlâ bensiz ol, diyorsun.” Kızgınlıkla şaşkınlık arası güldü. Ezo’yu nefessiz kalacak kadar sıkı sardı, burnunu boynuna gömüp kokusunu içine çekti.

“Peşinden gelirim ama.” Boğuk sesiyle inadını belirtti.

“Biliyorum geleceğini. Sen benim kadınımsın.”

Aidiyet duygusunu fitilleyen bir anlam vardı kadınımsın sıfatında. Kocasını kadınımsın dediği an Ezo nereye ait olduğunu ve bu aitliğin hiç bozulmadığını duyuyordu.

“Son cümleyi tekrarla.”

“Sen benim kadınımsın!”

Ezo daha sıkı sarıldı, kalbine bir yarık açıp içine girecek kadar. Ciğerlerini sıkıştırıp yerini aldığı anda mutlu nefes alıracak kadar.

Şerwan çapkınca sırıttı. “Kaçmıyorum bir yere kadın.”

“Kaçamazsın zaten.”

Şerwan geri çekildi. Ezo elinden tutup adamı peşinden götürdü. Çiftliğin bahçesinde meyve ağaçlarının arasında beraber yürümüşlerdi. Arada üzerine atlayan böcekler yüzünden sıçıyor, Şerwan’ın dalga geçmesinin ardından üzerinden silklemeyle yoluna devam ediyordu.

Yorgun düştüklerinde uzaklaştıkları eve geri dönmüşlerdi. Şerwan yere uzanıp dinlenirken Ezo perdeleri kapamış, mutfakta hazırlık yapan Meryem’e teşekkür ederek uyumaya göndermişti. Kapıyı kilitledikten sonra üst kata çıktı. Bu evde sadece Agır Ağa, Daye Zozan ve kendilerinin yatak odası vardı. Zilan’ın aralarına katılmasıyla Nêçîrvan ve Botan’a ait oda onlara kalmıştı. Jiyan ve Şilan yine odasında, Botan ile Vedat da Serhad’ın yanında kalıyordu.

Ezo bir kadın için başka bir oda daha düşüncesinde bulunmadan odasından çıkıp ortak banyoya girdi. Üzerine yapışıp kalmış ter ve yorgunluktan kurtulmak için banyo yapmıştı. Banyonun ardından saçlarını kurutmuş, üzerine geceliğini geçirdikten sonra aşağıya inmişti.

Bu zamana kadar sesi çıkmayan adamı merak etti. Salon-
dan içeri girdiğinde televizyonu açık, Şerwan’ın gözlerini kapalı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bulmuştu. Sessizce kıkırdadı. Bir anlığına küçük Şerwan'ı görür gibi olmuştu. Televizyon önünde uyuyakalmış küçük oğlan çocuğu. Kıkırdaması hayranlığa dönüştü. Şimdi kocaman bir adam olmuştu. Yakışıklı, her şeyin üstesinden gelen, güçlü, bir gülüşüyle karşısındaki kadını eriten, konuşmasıyla aklını çelen, elini tutarak huzur veren, yanında olmaktan geri durmayan, sert kimliğinden sıyrılmayan kocaman bir adam olmuştu.

Ezo koca adama yaklaştı. Yaklaştıkça ruhunu oracıkta teslim edecek kadar heyecanlanıyordu. Dizinin üstüne çömelip kocasını izledi. Uyukkenki hali uyanıkkenki halinden farksız değildi. Kaşları bir kere de olsa çatık olmasın! Parmağıyla kaşlarının ortasına baskı uygulayıp düzeltti.

Kocasını uyandırmak için sesleneceği esnada Şerwan gözlerini açmadan bileğinden yakaladı. Yakaladığı gibi üzerine yattırmıştı. Ezo çığlığını yutkunmaya çalıştıysa da başaramamıştı.

"Neredeydin sen şimdiye kadar?" diye azarladığı kadının üstünü başını süzdü. Saçları dağılıp gözünün önüne gelmiş, geceliğinin içinden dolgun göğüsleri göz kırpyordu. Homurdanarak gözlerini kaçırdı. Bu görüntüye yüreği dayanamazdı.

Yüzünü örten saçlarını hiddetli hareketleriyle çekerek kocasının göğsüne şaplağını indirdi. "Banyo yaptım üzerimdekilerden kurtulmak için."

"Görüyorum..." Sesini yuta yuta söyleyebilmişti. Bu gece ona dokunamayacaktı. Fırsatçı bir adam gibi kadını yatağına alıp zevkin doruğuna çıkmayacaktı. Kendisiyle mücadele ederken, "Sen uyumuyor muydun?" diye soran karısına yöneldi.

"Yok, seni oyuna getirmek istemiştin."

Ezo ellerinden kurtulup ayaklandı. "Bence bu oyunlara son verelim, yatağımıza geçelim."

"Orada mı oyun oynayalım?"

"Yok, küçük ağa, uyuyalım."

"Olur, Ezo Hanım, nasıl isterseniz."

Televizyonu kapatan genç kadın, kocasıyla beraber salondan çıkmıştı. Merdivenlere ulaşmadan Şerwan kucaklamış, karısının yorulmasına izin vermeyerek basamakları çıkmıştı.

“Romantikliğe doğru bir adım daha yaklaştın. Çok şanslım ki bugün başardın.”

Karısına gözlerini baydı. “Sus yoksa seni hemen burada beceririm. Romantikliği ne kadar başardığımı o zaman ölçeriz.”

Ezo avuç içiyle yüzünü kapadı. “Duymadım fark ediyorum, Şerwan Ağa.”

Karısını yatak odasına kadar taşıyan adam, yatışın yanına geldiğinde hâlâ yüzünü açmayan kadını daha havada iken yatağa bırakmıştı. Aniden bırakılmanın korkusuyla refleksiyle bağırarak Ezo, tırnaklarını kocasının omzuna geçirerek kendini çekmişti.

“Ne yapıyorsun be adam?”

Katıla katıla güldü. “Sarılıyorum kadın!”

Kahveyi yudumlarken elindeki telefonla arkadaşlarıyla mesajlaşıyordu. Ezo gelene kadar vaktini bu şekilde öldürüyordu. Bu kadın yine nereye kaybolmuştu? Nereye gitmişti de gelecek aklı bulamıyordu? Telefonu yanında götürdüğünü bilen Şerwan, aramak istedi. Ya da çağırmasa mıydı?

İkilem arasında kalan adam, salondan içeri giren kadını görünce elindeki fincanı sertçe bırakıp kadınına püskürdü. “Yine nereye kayboldun?”

Ezo’nun gülüşü dudaklarından silindi. Anlaşılan beklemekten kocası sıkılmıştı. “Bir isteğin mi var?” diye sordu öncelikle. “Daye Zozan annemlere geçmiş, ikisiyle konuştum. Sonra çiftliğin halini falan sordular. Daye Zozan, Meryem Ablayla konuştu. O yüzden gelemedim.”

Şerwan homurdanarak yan tarafını gösterdi. “Gel buraya, bir daha yanımdan kalkma.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Emrin başım gözüm üstüne aғam.” Kocasını daha fazla sinirlendirmeden hemen yanına oturdu. “Annenle teyzenin sana selamı var,” diyerek selamlarını da ilettili.

“Seni kaçırdım diye kızmadılar mı?”

Ezo ne demek istediğini anlamışçasına tebessüm etti. “Hayır, tekrar götürmen şartıyla sevindiler. Zaten ben onlara telefon açtığımda çok neşeliydiler. Artık ne konuşmuşlarsa, ne olmuşsa?”

Şerwan rahat ol der gibi gözlerini kırptırdı. “Öğreniriz.” Konuyu geçiştirerek karısına döndü. Tülbenti yine saçlarına örtmüştü. “İçeri girdikten sonra şu tülbenti çıkar.” Kendi elleriyle tülbenti bakmadığı bir tarafa savurmuş, saçlarını yeniden özgürlüğüne kavuşturmuştu. “Dün de başında değildi, değil mi?”

“Talim çavuşu gibi sıralıyorsun emirlerini.” Kocasının parmakları saçlarının arasına karışmışken aklı başında konuşmak pek mümkün değildi.

“Ama bu seferki emir değil. Koskocaman bir istek,” diyerek karısının kırmızı ruja boyadığı dudaklarına dudaklarını bastırdı. Uzun uzun, tadını çıkara çıkara öptü. Ezo'nun karşılığını geç vermesi, isteğinin geri çevrileceği düşüncesini veriyordu. Şerwan dudaklarından koptu. Dudakları dudağının kenarından başlayarak boyun çukuruna kadar kısa öpücükleriyle taçlanmıştı.

Aralık ağzından nefesini alan Ezo, tırnaklarını kocasının kol kaslarına geçirdi. Kendinden geçmiş halde kafasını yana eğip boynunu rahatlıkla kocasını sundu. Arzu kanında kaynıyor, bütün vücudu kasılıyordu. Şerwan boyun çukuruna dudağını sürttü. Sıcak nefesi kadının tenine işledikçe tırnakların koluna geçişi daha sancılı oluyordu.

“Bana gel... bu gece...”

Bu bir teklifti. Ezo uzanıp kocasının boynuna, şah damarının üstüne öpücüklerini bıraktı. Bu, teklife evet, demekti. Bu gece seninim, demekti. Şah damarına ikinci öpücüğünü kondurduktan sonra kocasının sinesine yatmıştı. Kocasının kalp atışlarını

huşu içinde dinliyordu Ezo. Parmağını göğsüne koyup hızlı hızlı vurdu. “Çok hızlı atıyor,” derken çenesini hafif yukarı kaldırıp kocasıyla göz göze geldi. Şerwan’ın arzuyla bakan gözleriyle yutkundu. Hep bu bakışlara maruz kalıyordu. Lakin bugün başka bir şey vardı.

“Uzun süredir keşfettiğim hazineye bugün ulaşacağım ve benim olacak,” diyen, derinden gelen sesi genç kadını heyecanlandırmıştı.

“O hazine zaten senindi.”

“Yok, elimden kayıp gitmişti.”

“Ne zaman buldun?”

Şerwan buluşunu hesap etmeye çalıştı. “Kısa bir süre önce. Bugün müzeye dalışımı yapıyorum. Çıkmaya niyetli değilim.”

Ezo inleyerek yüzünü kocasının göğsüne gömdü. “Ya deme öyle şeyler. Alarmı kurarım, müzeye hırsız girişi yapmaktan seni tutuklarım.”

Şerwan tek kaşını kaldırdı. “Kelepçe mi var burada?”

Ezo bu sefer kahkaha atmıştı. Bu adam gerçekten fenaydı. Şerwan Eroğlu ile boy ölçüşmek neredeyse imkânsız hatta aptalcaydı. Fakat Ezo altında kalma niyetinde değildi. Kayfine diyeceği bir şey yoktu ama kocasını delirtmeyi de istiyordu.

Sonraki saatleri Şerwan’ın müze ve hazine üzerine esprileriyle geçmişti. Arada beraber televizyonu izlemiş, bahçede yine el ele tutuşarak gezmiş, akşam yemeğinden sonra havuzun kenarında oturmuşlardı.

Şerwan dostu Rezan’ı aramış, olayları öğrenmek istemişti. Memleketleri Riha’nın topraklarına geçmişlerdi. Olayların yatışmasını zaten beklemeyen Şerwan, kaçırılmanın üzerine bir de berdel olayının çıktığını öğrenince şoka girmişti. Kız kardeşinin sancısı üzerine bir de berdel mi çıkmıştı? Mizgin Zuxari karısı olacaktı! Şerwan için için küfretti. Önce Barzan ölen ağabeyinin karısıyla evlenmek zorunda kalmıştı. Sonra kendisi için kuma

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

kararı verilmiş ve kuma kadın gelmişti. Şimdi Rezan, kız kardeşinin acısıyla uğraşırken bir de berdel kararıyla yıkıma uğramıştı. Bu üç adanın da hayatı bok gibiydi!

Telefonu kapattıktan sonra içeri girmişlerdi. Havanın soğuğu onları üşütmişti. Mevsim ilkbahardı ama soğuk hava yakalarından düşmemişti. Ezo kollarını sıvazladı. “Bugün gece hava çok soğuk.”

Şerwan, karısının üşümesinin devam ettiğini görünce belinden yakalayıp kendine çekti. Dudağını sertçe öpüp geri çekildi. “Isındın mı?” diye sorarken dudağının kenarı yukarı kıvrılmış, haşin bakışlarıyla kadının içini ısıtmıştı. Yanaklarına renk geldiğini görünce ukalaca sırttı. “Isınmışsın.”

Ezo ellerinden kurtuldu. Daha da ısıtacağını biliyordu. “Üzerimi değiştirip geliyorum.” Cümlenin sonunda göz kırpmıştı. Bu da hazırlan demekti.

“Ben seni soyardım,” diyen kocasını ardında bırakıp yukarı çıkmıştı. Şerwan gülererek mutfığa geçti. Soğuk bir su içmesi gerekti. Zira az sonra yanacaktı. Tezgâha kalçasını yaslayan adam ayağını yere ritim tutarak vurmaya başladı. Bekleyeceğinden emin değildi. Heyecanlanan Şerwan, kendini ergenler gibi hissetti. Ezo ile altı yıllık bir ilişkisi vardı. Lakin olanlar yüzünden sanki aylardır değil, yıllardır bu hazineden mahrum kalmış gibiydi. Ezo sadece bedeniyle değil, öncelikle kalbiyle, seveda dolu gözleriyle Şerwan için eşi bulunmaz bir hazineydi. Elindeki bardağı ağzına götürüp bir dikişte bitirmişti. Bardağı bırakıp mutfaktan çıktı. Salonda açık bıraktığı televizyonu kapattı. Cam pencere hepsini kapattı. Evin giriş kapısını da kilitledikten sonra merdivenlere yöneldi. Ağır ağır adımlarla basamakları çıktı. Telefonundan gelen mesaj sesiyle dikkati dağılan Şerwan, cebinden telefonu çıkardı. Ekrana baktığında mesajın yakın dostu Çeko’dan olduğunu gördü. Mesajı açmak istemeyen Şerwan, açmazsa arayacağını bildiği için hemen bakmıştı.

‘Yarın bana uğra. Mühim bir meseleyi konuşa-
cağız pısmam²⁰.’
‘Yarın işim var, hafta başı buluşuruz pısmam.’
‘Öyle olsun.’

Şerwan telefonu kapatıp önüne geldiği odanın kapısını açtı. İçeriye göz gezdirdiğinde karısını bulamamıştı. Banyoda olduğunu düşünerek telefonu komodine bıraktı. Üzerindeki gömleği dalgınlıkla çıkardı. *Çeko'nun konuşacağı mühim mesele ne olabilir*, düşüncesiyle boğuşuyordu.

Gömleği dilsiz uşağın üzerine gelişi güzel attı. Kulağına hafiften sesler dolunca Şerwan kapıya döndü. Pervaze omzunu yaslamış bir kadın görünce bütün düşünceler sıfırlanmış, gözleri ardına kadar açılmıştı. Islak saçları elleriyle dağılmış halde yüzüne düşmüş, dudakları kırmızı rujla süslenmiş ve en kötüsü göreceği bütün güzellikler sabahlıkla kapatılmıştı.

Ezo Eroğlu'nun gülüşünde bir zafer vardı. Bu zaferi arttırmak için elini krem rengi saten sabahlığına götürdü. Kuşağını çözüp Şerwan'ı delirtecekti.

Şerwan gözlerini elinden ayırmadı. Sabırsızca nefesini koyuverdi. Kuşağı çözdüğünde Şerwan nefesini tuttu. Adımlarının karısına doğru sürüklendiğinin farkına varmıyordu. “Müzenin anahtarını açmadan beni yakalattırmak istiyorsun galiba?” diyen sesi derin ve manalı çıkmıştı.

Ezo kuşağı çözdü. “Evet,” dedi. Dibinde biter, kocasının bundan sonrasını omuzlayacağını biliyordu. Bakışları kadının tüylerini diken diken ediyordu. Koca kalın parmakları omzunda gezindi. Kocasının gözlerine bakan kadın susamış, ayakuçlarında alevler yanmaya başlamıştı çoktan. “Şerwan...” diye boğuk sesiyle fısıldadı yüzüne doğru.

Sıcak nefesini yüzünde hisseden genç adam yutkundu seslice. Açlık ifadesi yüzüne oturmuştu. Ve şu an sadece karısını

20. Pısmam: Amcaoğlu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

istiyordu. Her yerini, her şeyini... Öncelikle gözlerine bir şenlik ancak alt bölgelerine acı vermişti. Diri göğüslerini saklayan geceliğin sütyen kısmını, hemen altında çıplak tenini saran dantelden koparıp atmak istiyordu.

Omzunu dişleyen Şerwan, iniltiyi duyunca Ezo'yu pervazdan çekip duvara yasladı. Bir bacağı beline dolayıp ellerini çekmeden kalçalarını avuçladı. Ezo dokunuşları arasında aklını yitirmişti. Şerwan'ın gözlerinden an olsun ayırmadığı bal rengi gözleri arzudan karararmıştı.

Dudakları üzerinde gezdirdi başparmağını. Karısının dudaklarını seviyordu. Özellikle öpmek için aralandığında! Gözleri kendiliğinden kapanmış, dudakları karısının dudağına kenetlenmişti. Ve istediği öpücüğü almıştı. Dolgun dudaklarını dişleri arasına alıp ısırılmıştı. Tadını doyasıya çıkaracağı dudakları canına kast ediyordu. Elleri bu sırada boş durmamış, teninde çıldırtırcasına gezinmişti.

Omuzlarından askıları indirdi. Saten gecelik teninden kayıp ayaklarının ucunda toplandı. Ezo Eroğlu şimdi tüm çıplaklığıyla karşısında duruyordu. Şerwan eşsiz hazineyi baştan aşağı süzmüştü. Ciğerlerinden yüksek bir hırlama yükselmişti.

Ezo, tel başına çıplak kalmak istemedi. Elini, bal gözlerini kara gözlerin içine hapsederek kemere uzattı. Kemerini çözerken Şerwan'ın hırlayarak bedenine yapışmasıyla dudakları kenetlenmişti. Ateşli öpücüğüne dudaklarıyla karşılık veriyor, inlemeleleriyle mest ediyordu.

Avuçları terlemiş, hâlâ yanıyordu. Gergin kaslarının üzerinde duran ellerini oynatarak kocasının terlemiş vücudunda ellerini gezdirdi. Kır bir ateş bedenine yayılmıştı. Şerwan Ağa onu nasıl yakacağını biliyordu.

Ezo kemeri çözmüş, pantolonun düğmelerine geçmişti. Şerwan'dan kopup ne yaptığını görmek istedi. Nefessiz kalan kadın konuşma gücü bulamadı kendinde. Bedenine ve kalbine ne

kadar alışkın ve bağımlı olsa da, onun aç bakan gözleri arasında rahatlıkla dokunamıyordu.

Genç adam kızaran yanakları ve kaçırıldığı gözleri üzerine boğuk bir kahkaha atmış, nefesi kesilen kadını atik bir hareketle kaldırarak yürümüştü. Şimdi yataklarına çekilerek bu anın tadını sabaha kadar sürdürebilirdi.

“Kızarıncı çok seksi bir kadın oluyorsun.”

“Şerwan...” diye inledi genç kadın.

“Her yerini ısıracam, Ezo.” Vücudu artık şiddetle titriyordu. Sözlerinden aldığı haz fitillenmişti.

“Sen çok rahat bir adamsın.” Boynuna doladığı kollarını sıkılaştırdı. Kocasını ona yatağa bırakırken bile çözmedi. Şerwan Eroğlu her koşulda onundu ve onun olacaktı. İstedığı bir şeyi veremese de kalbini ona veriyordu. Kaç ayın sonunda kocasını tenine, ellerini ellerine kabul etti. Bundan sonra da geri çevirmeyecekti. Şerwan’ı kendinden uzaklaştırdıkça aşkını da itiyordu. O zaman korktuğu başına gelecekti. “Rahatsız ama öncelikle benimsin. Seni bırakmaya niyetim yok!”

Şerwan açık mesajı iyi algılamıştı. Kalbinin üstüne öpücüğünü bıraktıktan hemen sonra yine dişledi. “Ben her zaman seninin kadın,” derken alnını ilk günkü heyecanla öptü.

“Seni seviyorum jîyana mîn!”

“Seni seviyorum şeremin*.”

Gün ağardığında kollarına yığılıp kaldığı adamın huzurlu bedeninde harika bir uyku geçirmişti. Kocasının huzurlu nefesleri, kulağına fısıldadığı sözleri yüzünde ve kalbinde engel olunamaz bir mutluluk yaşatmıştı. Bunun hissiyle uykuya dalmıştı.

Hazırlığını ağırdan alan Ezo, kocasıyla yalnız başına geçirdiği iki günlük tatilin tadını uzatmak istiyordu. Dün gece... Hafıza-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sıyla beraber tenine kazınmıştı. Şerwan'ın aklını başından almış, yalvartmıştı. Seni yalvartacağım sözünü bir kere kocasına vermişti. Sabah gözlerini açtığında uyuyor zannettiği kocasının gülümseyen dudakları tarifi imkânsız bir neşe vermişti.

“Kocam hâlâ dün gecenin etkisinde,” diyerek uyandırmıştı.

“Kocam hâlâ sabaha kadar süren seksi Ezo'nun etkisinde,” diye düzelmişti.

Dün geceyi, sabahı, ondan sonraki saatleri dudağında silinemez gülüşüyle anımsayan Ezo, boynunda hissettiği kaçınıcı etki-leyici öpücüklerle titredi.

“Rahat dur.”

“Bu akşam da burada kalsak, Ezo?”

“İki gündür buradayız, Şerwan Ağa. Saat dokuzu da geçti, gidelim artık.”

“Arada bir seni böyle kaçırmalıyım.”

“Neden?”

“Yine o seksi Ezo'nun etkisinde kalmak için.”

“Eve gidece kadar o etki geçer, yolumuz uzun.”

Şerwan seslice küfredip arkasını döndü. Yine onu sinirlendirmeyi başarmıştı. Ezo tuvalet aynasından gömleğinin düğmeleri ilikleyen kocasını hayranlıkla izledi. “Küfrünü desteklemiyorum ama Şerwan, seni yine de seviyorum.” Sinirlerini böylece alabilirdi.

Aynadan kocasının iki saniyelik ölümcül bakışlarını görmezden gelerek dağınık saçlarına takıldı. Gel beni tara, diye davet ediyordu. Taramasına pek de gerek yoktu. Dağınık hali bile yakışıklıydı. Ezo tuvalet masasından ayrılıp Şerwan'a yürüdü. Dağılmış saçlarının arasına parmaklarını geçirdi.

“Beni sevdiğini duymadım?” Kaşlarını çatarak kocasıyla çatıştı.

“Duysan da eve kadar sürer, sonrası geçer.”

“Sen hâzen çok pis trip atıyorsun bana.”

Şerwan'ın sert tavrı kırılmış, gülmeden edememişti. "Trip atmıyorum," diye kendini savundu. Sadece saçmalayan karısına saçmalıyorsun demek için onun yolundan gidiyordu.

"Şu egolu halinden sıyrılıp bir kere de burnunu indir ve bana evet, trip atıyorum, de." Kocasının saçlarından ellerini çekip kendi saçlarını rutin hareketlerle hemen topladı. Ütülediği tülbenti başına geçirip kocasına tekrar döndü. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördü. "Ben aşağıda seni bekliyorum," diyerek çantasını yataktan alıp odadan çıktı. Kocasının kısık kahkahası kulağına şenlik yaşatmıştı. Aşağıya indiği gibi dağılmış etrafı hızlıca toparladı. Eve gitmenin verdiği burukluk vardı. İki günlük tatil, stresini az da olsa almıştı. Kocasıyla eğlendiği her saniye ne kadar sevdiğinin, ne kadar sevildiğinin farkına varmıştı.

"Hadi güzelim..." diye kapıdan seslenen kocasıyla ona dönen Ezo, etrafı son kez kontrol etti. Daha sonra çantasını alarak hole çıktı. Şerwan ile evden çıkıp hazır olan arabaya doğru yürümüşlerdi.

"Umarım sizi memnun etmişimdir, Ezo Hanım?"

"Fazlasıyla, Şerwan Ağa fazlasıyla," dedikten sonra kocasının açtığı kapıdan arabaya bindi.

Şerwan arabayı çalıştırıp yola çıktı. Saat dokuz geliyordu. Çöken karanlıkla, dolu dolu yaşadıkları iki günle beraber bitişe doğru ilerliyordu. Şerwan elini vitesten çekip karısının elini tuttu. "Kendini üzmeni istemiyorum."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Yemeklerini düzgün yiyorsun. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, Şerwan Ağa."

Zayıfladıkça berbat bir kadına dönüşüyordu. Toparlanmanın zamanı gelmişti. Yoksa Şerwan'ı iyice kaybedecek, aşkın ihanetine uğrayacaktı. Önündeki yolları uzundu. Hayatlarındaki yol her şeyden daha uzun ve tehlikeliydi. Hayatları değişiyordu. Ezo'nun çarkına ihanet basmasını yeterdi. Her şeyi kaldırır ama ihaneti kaldıramazdı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İhanet nedir, Şerwan?”

Ansızın gelen soru karşısında afallayan Şerwan, sorgulayan bakışlarını karısına çevirdi. Elini bırakmadan cevapladı. “Senden gizli kapaklı yapacağım her şey ihanettir.”

Ezo bu soruyu yöneltmek istemiyordu ama sormasa da olmuyordu. “Beritan... O benim için ihanet değil mi?”

Gerilen genç adam neden şimdi bunu konuştuklarını anlamadı. Beritan... O ihanet değildi. Gizli kapaklı bir ilişkileri olmamıştı. Ezo’dan gizli evine getirmemişti. Üstelik kumalık fikri Şerwan’dan bile çıkmamıştı.

“Beritan senin için ihanet değil,” dedi yalın bir dille. “Ne senin için ne benim ne de kimse için. Beritan herkesin kabulüyle geldiği için ihanet değil.” En kesin cevap bu olurdu.

Ezo gülümsedi. “Ben Beritan’ı sen baba ol diye kabul ettim. Ben kumamı kalben kabullenmedim ve kabullenmeyeceğim. Bu da benim kalbime ihanettir,” diye cevapladı. Hemen ardından kocasının gözlerine asılı kaldı.

“Ama senin ihanetin değil. Sen bana bu ihaneti yapmazsın, yapmazdın.”

O ana kadar gerilmiş olduğunun ve bu son cümlelerden sonra rahatlamış nefesini verdiğinin farkına varamamıştı adam. Sen ihanet ettin, deseydi, Şerwan bu geceden sonra Ezo ile bütün bağını gözünü kırpmadan koparırdı. Avucundaki elini sıkıca tutup karısına doğru eğilerek yanağından öptü. “Ben sana bu ihaneti yapacak kadar şerefsiz olmazdım.”

Ezo kocasına doğru eğilip başını omzuna yasladı. “Hâşâ,” diye susturdu. Bu konu artık kapanmalıydı.

“Bizi bu halde gören Şerwan gençlik yıllarına döndü, der. Ne hale sokuyorsun beni!”

Ezo şikâyetçi olmadığını, aksine mutlu olduğunu biliyordu. “Bizi görenler karısını bu kadar sevmediği, kocasını bu kadar sahiplenmediği için ancak yerinde çatlar.”

Şerwan kakhaha attı. Uzun yolculuk bugün kısa sürmüştü. Konağın önüne arabayı park etti. Kazım kapı önünde olmadığı için açmasını isteyememişti. Muhtemelen eve gitmişti. Arabayı durdurdu. Karısına bakarak ensesinden tutmuş, alnına bir öpücük kondurmuştu. Günün sonuna gelmişlerdi. Yeni bir geceyi daha beraber uyuyarak geçireceklerdi.

Beraber arabadan inen karı koca, konağın bahçesine girdi. Ezo öncelikle kaynanasına gözükmek istemişti. Ne halde olduğunu merak ediyordu. Aslında hiç kimseyi değil, Beritan'ı merak ediyordu. Ne halde olduğunu, nasıl karşılayacağını, ne yapacağını...

Şerwan elleri cebinde bahçeyi arşınladı. Kardeşleri hâlâ eve gelmemişti. Babası haber izliyordur, meşgul etmek istemiyordu. Keyfi yerindeyken çalışmak istiyordu. İki karısını da mutlu etmişti. Yüzlerinde gülücük gördükten sonra Şerwan için sorun bir nebze bitmişti.

Hem Beritan hem Ezo mutluydu. İki kadın iyi olduğuna göre biraz işlerine yönelebilirdi. Tabii Beritan'ı da görmeliydi. Odasına çıkmadan evvel mutfığa giren genç adam, kimseyi görmeyince mutfaktan çıkmıştı. Odasında da olabilirdi, annesinin yanında da.

Oturma odasından çıkan Jiyan'ı görünce işaretiyle yanına çağırdı. Tempolu adımlarla yanına gelen kız kardeşi, "Buyur ağabey?" diye sorunca Şerwan kendini ağırdan alarak, "Beritan nerede, Jiyan?" diye sordu.

"Şey... gitti ağabey."

Duyduklarıyla kaşları çatılan adam, sadece kız kardeşini izledi. Ne demek gitti!

"Ba...ba..sının evine gitti."

1. The first line is a vertical line.

2. The second line is a vertical line.

Bölüm 8

Sev Beni

Aşk bazen bir saklambaç gibidir. Gel oynayalım diye kalbini açar ve saklanır. Bizimle oynamaktan ve saklanmaktan ziyade peşinden koşturur. Her türlü engeli aşmamızı ister. Ona bakarsanız biz de az hevesli değiliz peşinden koşturur. Canımızın yanmasına rağmen peşinden koşturur devam eder, kalbimizde yüceltiriz de yüceltiriz. Aslında çok direktmezsek o da bulunmayacak yerlere saklanmaz. Hani aşk ya, canı saklambaç-aşk- oynamak ister.

Beritan'ın durumu da bir nevi öyleydi. Kocası ve aşkı ondan kaçmaya çalıştıkça Beritan inadına peşlerinden koşuyordu. Aşk konusunda hepimiz yüzsüz olabiliyoruz bazen. İnat ya, bizim olmalı. Fakat Beritan'ın öyle bir inadı yoktu. İnadı olsa da ne yapabilirdi ki, sonuç ortada değil miydi? Sevdalarını kalbine kalbine batırmak isteyen Şerwan ve Ezo çifti dinlenmek için eve gelmeden, kimseye haber bile vermeden çiftlikte tatil yapıyorlardı. Beritan tek kalmanın verdiği yalnızlıkla yetinmeye çalıştı. Adamın azıcık verdiği sevgiyle yetiniyordu. *Pencerenin kenarında unuttulan çiçek gibiyim; kupa, yalnız ve ölü, diye geçirdi içinden*

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan. Kendini kenarda kurumuş sahipsiz çiçek gibi tanımladı. Bundan başka bir şey Beritan'ı tasvir edemezdi. Taştan duvarları kocası yeniden örmek istiyor olmalıydı. Bu tatilin evdeki hamile kadını üzeceğini, kıracağını, hırpalayacağını, yalnız hissettireceğini düşünmemiş miydi?

“Beritan...”

“Hı...”

“Telefonun çalıyor.”

Genç kadın düşüncelerinden sıyrılıp çalan telefonuna baktığında, gördüğü isimle, “Nihayet!” diye soludu. *Nihayet aklına gelebildim Şerwan!*

Telefonu açıp ahizeyi kulağına götürdü. Nefes almadan bağırarak öfkeli sesle uzandığı yerde çakılı kalmıştı. “Beş dakika içerisinde kapıda ol!” Tek bir cümle sonrası telefon yüzüne kapanmıştı.

Beritan yeni girdiği yatağından korkuyla fırlamıştı. Onu telaşla izleyen kız kardeşini görmedi.

“Beritan yavaş ol, bebeğin...”

“Sus Rahşan, çabuk kıyafetlerimi getir.”

“Ne?”

“Duydun işte. Şerwan kapıda ve çok sinirli. Çabuk kıyafetlerimi getir.” Ablasının isteğini yapan şaşkın genç kız kıyafetlerini dolaptan çıkartmış, önüne bırakmıştı. Ablasının, “Çantamı hazırla,” demesiyle yeni bir göreve atanmıştı.

“Enişteme söyleseydin bu akşam da burada kalacağımı.”

“Ondan habersiz geldim, beni öldürecek.” Hızlı hızlı giyinmiyordu.

Ablasının çantasını hazırlayan Rahşan, hızla odadan çıkıp annesini uyandırmaya gitmişti. Odaya elinde abur cubur dolu bir tepsiyle giren Berfin, ablasının hazırlandığını görünce korkuya kapılmıştı.

“Ne oldu, Beritan?”

“Şerwan geldi.”

“Ne var bunda?”

“Beni almaya geldi.” Hazır olduktan sonra çantasını aldığı gibi odadan çıkıp bahçeye girdi. Tülbentini düzelterek gelen annesini görünce gülümseyerek annesini izledi.

“Daye, ben gidiyorum.”

“Kızım bu ne acele, yarın...”

Genç kadın konuşmasına izin vermeden annesine sarılmış, yanaklarına sulu öpücüklerini bırakmıştı. “Şerwan beni kapıda bekliyor.” Korkusunu ustalıkla gölgelemişti. Annesinin üzülüp telaşlanmasını istemiyordu.

“Kızım bekle, bir şey vermedik sana. Eli boş göndermek ayıptır.”

“Gerek yok daye.” Kız kardeşlerini de öptükten sonra dua ede ede evden çıkmış, dışarıda bekleyen kocasının arabasına doğru yürümüşü. Ayakları geriye gitmek ve koşmak istiyordu. Telefonda bağırdığı an Beritan kalp krizine eşdeğer bir sıkışma yaşamıştı.

Arabaya yaklaşan Beritan, bütün akımın üzerine boca edildiğini hissetti. Yeni bir kavga, yeni bir kıyamet kopacaktı. Titreyen elleriyle kapıyı açtığı an okuduğu tüm duaları kocasının yüzüne doğru üfledi. *Allah'ım sen beni de, bebeğimi de koru.*

Arabaya binip kapıyı kapattıktan sonra sadece önüne baktı. Kocasına hiçbir şey demedi. Şerwan'ın gazabından korkuyordu. Ondan izinsiz gelmenin cezasının ağır olacağını içten içe biliyordu.

“Burada ne işin var?” Kocasının sakın sesi genç kadını daha çok korkutuyordu. Ne yaptığını, nasıl durduğunu bilmiyordu.

“Babamın evine geldim. Yasak...”

Direksiyonu avuçları arasında parçalamak üzereydi. “Benden izin aldın mı?”

“Evde...”

Şehnaz & Gülşen Haşımoğlu

“Benden izin aldın mı?” diye bağırdı adam.

Korkudan arabanın camına yapışan genç kadın, gözlerini sımsıkı kapattı. Bağırmasını istemiyordu. Bağırırsa herkes duyacak, rezil olacaktı. “Bağırma... bizi...”

“Benden izin aldın mı, Beritan?”

Tekrar bağırması genç kadının hıçkırmasına sebep olmuştu. Hayır hayır, ağlamamalıydı. Genç adam cevap alamayınca öfkeyle kafasını sallayıp arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

Beritan nereye gideceklerini bilmiyordu. Korkudan gözlerini de açamıyordu. Kocasının gözlerindeki öfkeyi görmek istemiyordu. Bilerek aramamıştı; karısıyla rahatlarını bozmamak, aralarını açmamak için. Kaynanasından izin alarak gitmişti. Burada suçlu değildi. Evet, kocasından izin almalıydı. Ancak sebebini söylemişti. Yani daha kocasına anlatmamıştı. Neticede hepimiz biliyorduk niçin aramadığını. Zaten önemli olan bizlerdik, Şerwan değildi.

Araba durunca Beritan tek gözünü açmış, nerede olduklarına bakmıştı. Tanıdık duvar ve kocaman giriş kapısı. Kendi konaklarına gelmişlerdi. “Neden gittin?” sorusuyla diğer gözünü açıp aheste aheste kocasına çevirdi başını. Direksiyonu nasıl sıkıldığını görünce tüm öfkesini oraya verdiğini anladı.

“Onları özlemiştim. Uzun süredir...”

“Benden izin almadan gittin. Bunun bedelini biliyorsun, değil mi?”

“Şerwan, babamın evine...”

“Kes!” diye sinirle tısladı adam.

Genç kadın emrine uyup sustu. “Odaya git, geliyorum.” İkinci emir için nefes almadan arabadan indi. Kapıyı kapatacağı sırada kocasının sesiyle duraksadı. “Benim çalışma odama git.” Neden çalışma odası? Ne tür fantezileri vardı bu adamın?

Fantezileri hakkında düşüncede bulunmak istemiyordu. Zira Şerwan’ın karısını alıp kaçamaklar yapmanın en büyük fantezisi olduğuna kanaat getirdi. Kapıdan içeri giren genç kadın, bahçede

kimseye görünmek istemiyordu. Tempolu yürüyüşüyle bahçeyi arşınlayıp merdivenleri çıktı. Çalışma odasına girmeden evvel çantasını kendi odasına bıraktı. Odası bıraktığı gibi karanlık, yalnız ve hüsrarla doluydu. Kendini kocasıyla tartışmasına vererek çalışma odasına girdi. Lambayı yakıp oturduğu koltukta beklemeye koyuldu. Neden buraya çağırdığını son anda fark eden Beritan, dua etmeye tekrar başlamıştı.

Odanın kapısı açılınca Beritan, oturduğu yerden ayaklanıp kapıyı kapatan kocasını izledi. Şerwan ceketini öfkeyle koltuğa fırlatırken karısını süzdü bir müddet. Gözlerinde ne yaptığını anlamaya çalışan çatırtılar vardı.

“Amacın neydi?”

“Bir amacım yoktu?”

“Ben evde değilken sen...”

“Şerwan, siz evde değilsiniz diye gitmedim. Ben ailemi...”

“Kes, dedim sana.” Bu bahaneyi öne sürmesinin anlamı yoktu. İznini almış mıydı, hayır! Bunun açıklamasını istiyordu Şerwan.

Yavaş yavaş öfkelenen Beritan susma niyetinde değildi. Yanlış anlaşılma gibi bir hedefi yoktu. Ki anlamak üzere olan kocasını alaşağı edecekti. “Gerçeği söylememe izin vermiyorsun.” Kocasını o öfkeyle azarlardı. “Seni ve karını kıskandığım için gitmedim. Ailemi özledim ve gittim. Sen karınla baş başa takıldığın için seni arayıp rahatsız etmek istemedim.” Olay açıklığa kavuşmuştu. “Hepsi bu,” diyerek bedenini kapıya çevirdi.

“Ağzımdan karımı ve beni kıskanıp gittin, gibi bir cümle dö-küldü mü?”

Beritan gözlerini yumdu. Kendi kendini hedef haline getirmişti. Topukları üzerinde kocasına döndü. Göz bebeklerinden efil efil kırgınlık akıyordu. Tabii biraz da suçluluk duygusu.

“Ama öyle düşünmüş olabilirsin. Herkes öyle düşünmüş olabilir.” Kendini savunmaya kalkıştı. Fakat Şerwan’ın küçümseyici bakışları bütün savunmasını yıktı. Kabul; Botan gelip annesine

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan Ağabeyimle Ezo Yengem bu gece çiftlikte kalacaklar, dediğinde acıdan daha ziyade keskin bir kıskançlık kalbini dokumuştı.

Kocasını ilk karısıyla çiftliğe giderken, o kocasıyla kapıya kadar çıkamıyordu. Elinden tutmasına bile ilk karısı için izin vermiyordu. Hakkı yok muydu kıskanmaya? Düğüne gittiğinde bile Şerwan'dan uzak duruyordu. Evet, bu konuda suçlu oydu, kocası değildi. Ancak geri kalan her şeyi ele alırsak tek suçlu... Tek suçlu yoktu. Burada herkes suçluydu. Beritan'ın da hakkı vardı. Kocasıyla gezmeye gitmeye, tatile çıkmaya, bir çiftlik kaçamağı yapmaya. Herkesin alışık olduğu ama Beritan'ın beklemediği bir çiftlik kaçamağı yapmışlardı. Tek gece derken dolu dolu iki günü ve geceyi geçirmişlerdi. Çiftliğe ikisi gitmişti. Yarın nereye gideceklerini merak ediyordu.

"Neden gittiğini biliyorum, Beritan."

"Canım yandı." Titreyen dudaklarını ısırarak bakışlarını kocasından çevirdi.

Şerwan'ın öfkesi dinmek bilmiyordu. Canı yanıyordu, öyle mi? Bir telefon edip gideceğim, deseydi Şerwan hayır mı diyecekti? Bu kıskançlığın, sen gidersen ben giderim ahkâmını kesmenin ne kadar yanlış olduğunu bu kadına söyleyen bir insan evladı bu konaktan çıkmamış mıydı?

"Ne yapayım? Yarın seni de çiftliğe mi götürüyüm? Karımla geçirdiğim gibi iki günü de seninle mi geçireyim? Sen kafana eserek gidip bana ahkâm kesiyorsun."

"Sanki ben karın değilmişim gibi konuşuyorsun." Beritan sözlerinin verdiği acıyla fısıldadı. "Benimle kapıya kadar gelmiyorsun. Ama Ezo... karınla dilediğin her yere..." Fısıltısını susturdu. Keşke acılarını da susturabilseydi. "Sakın ola bize karışıyor deme. Ezo her şeyi hak ediyor, en iyisini. Ama ben de birazını hak etmiyorum muyum?" sorusunun cevabını beklemeden devam etti. "Hiçbir şeyi isteyerek yapmıyorsun. Bir kadın olarak zoruma gidiyor. Sanki ben senin başına kalmış bir belayım ve bu bela dinsin diye mecburiyetten geliyorsun bana."

Haklı olan kadına doğru yürüdü. Hamile kadının üstüne çok varmıştı. Beritan hoşlandığı, karnında bebeğini taşıdığı karısıydı. Nasıl yük olarak alabilirdi omzuna? Nasıl kendini mecburmuş gibi hissedip davranabilirdi? Şerwan her şeyi içinden geldiği gibi yapmıştı. Yanına vardığı kadını kollarından tutup yakınına çekti. Gözlerinin içine yüklü parıltılarıyla baktı. “Ne istiyorsun? Benden istediğin her neyse, her nelerse söyle. Söyle bileyim. Yapabileceğim bir şeyse yapacağım...” Sesinden, yüzünden kararlılık akıyordu. En içten duygusuyla bunun sözünü veriyordu. “Söyle... Ne istiyorsun, Beritan?”

Kocasının kollarından kurtulan kadın çaresizce fısıldadı. “Sev beni.”

Suratındaki bütün istikrarlı ifade hayrete dönüşmüştü. Sevmesini istiyordu. Kalbinin hangi kadına ait olduğunu bilirken onu sevmesini istiyordu. Daha geçen gece *ben ikimiz yerine de severim*, diyen kadındı. Bugün onu sevmesini istiyordu. Hamilelik hormonlarına verdi Şerwan.

“İkimiz yerine de severim, dedin.” Hatırlatan sesinde bariz bir şaşkınlık vardı.

“Benim buna ihtiyacım var. Bazen beni sevmene, bana değer vermene, gözlerimin içine bakıp bir daha hiç çekmemene ihtiyacım var. Seni yine ikimizin yerine sevmeye devam ederim. Ama sen de elini biraz taşın altına koy ve bu yükü benim sırtımdan biraz al. Sen sevmemeye devam ettikçe ben...” Gözlerinden yaşın aktığını fark etmedi. “Dene... Şerwan dene,” diye yalvardı kara gözleri. İçin için yalvardı kocasına. Hiç olmazsa deneseydi. Sevmek zor ama deneyin! Bir şey kaybetmez, aksine kazanırsınız!

“Seni hayatıma almayı denedim ve aldım. Hem konumuz bu değil. Konumuz senin benden izin almadan gitmen. Sen araysaydın benim keyfim mi kaçacaktı? Rahatsız mı olacaktım? Bir mesaj atıp anneme gideceğim, deseydin anlar, seni ben arardım.” Bunun nesini anlamak zordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Sevmek fiilini Beritan için hayatına sokmamıştı. Zaten bu kadından hoşlanıyordu. Yetmese bile bundan daha fazlası yoktu. Hayatına almış olması bile mucizeydi.

“Kahretsin! Sabah yanımdan öyle bir gittin ki, sen karınla eğlencedeyken benim gözüm sürekli kapıda kaldı sevdiğim adam şimdi gelecek ve onu göreceğim diye. Bekledim ama gelmedin. Dayanamadım, tamam mı? Dayanamadım ve evden kaçmak istedim.”

Sessiz konuşmasının arkasında çılgınlıklar atan Beritan vardı. Allah biliyor ya hepsini dışa vurmak istedi.

Şerwan ise burun kemerini sıktı. Ağzını açarak koca bir nefesi ciğerlerine çekti. Nefes alamıyordu. Kavgalar, tartışmalar oldukça nefes alamıyordu. “Uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar mutlu olmuştum.”

Hayal kırıklığı içinde debelendi o an Beritan. Şerwan’ın mutluluğunu bozan kadındı. Şerwan’ın huzurunu bozan kadındı. “Bunu söyleme artık. Senin mutluluğunu bozduğumu her defasında yüzüne vurma. Seni üzdüğümü de söyleme. Öyleyse bana gelmeyeceksin. Öyleyse bana *senden hoşlanıyorum*, demeyeceksin. Bu hoşlanma değil, sen kendini öyle kandırıyorsun.”

Beritan *beni sev*, dediği için pişmanlıktan kavruldu.

“Ben kendimi hiçbir şeyle kandırmıyorum. Geldiğin ilk gün sana olan nefretimi de belirttim. Seni hayatıma aldıktan sonra senden duyduğum hoşlanmayı da yüzüne söyledim. Daha ötesi yok.” Kıracak son sözü karısının yüzüne söylemişti. “Sen ilk karımı kıskanacak durumda değilsin. Sen onun üzerine geldin. Bizi biliyordun.”

“Ben güle oynaya gelmedim bu eve. Siz beni istediniz!” Sesinde kocasını azarlayan tınısı vardı.

“Seni ben istemedim, ailem istedi.”

Kaçıncı camın parçasını yüreğine batırdı, Beritan saymayı bıraktı.

“Karşı durabilirdin. Olmadı gidecektin! Kalmayacaktın, çok sevdiğin karını alıp gidecektin. Ben de gelmeyecektim, senin mutluluğunu bozmayacaktım.” O anlık sinirle söylediği her şeyin aslında imkânsız olduğunu adından çok daha iyi biliyordu. Şerwan, Agir Eroğlu’nun en büyük oğluydu. O, babasından sonra gelen büyük bir ağaydı. Üzerindeki sorumluluğun ne olduğunu biliyordu. Bu sorumluluktan kaçıp gidecek adam mıydı? Şerwan gidemezdi. Gidemediği için Beritan gelmişti. Babasının verdiği karardan sonra Şerwan’a evet, demek düşerdi. O karar Eroğlu Aşiretinin ağasından gelmişti.

Şerwan karısını tiye aldı. “Söylediğin şeyin olmayacağını, olmaması gerektiğini sen de herkes kadar iyi biliyorsun. Ben Agir Ağanın oğlu olmasaydım, kuma kadın getir ısrarı da olmazdı. Bunu herkes gibi sen de o kafana sok.”

Bir cam parçasını daha Beritan’ın kalbine saplayıp koca bir yarığı oluşturdu. Aşk olmasa acı olmaz, derlerdi de inanmazdı. Şimdi aşkın acı yumağından başka bir şey olmadığını, bu yumağa dolanıp kaldığını anlıyordu.

“Ezo’yu alıp istediğim yere giderim. Her gittiğim de de sen bu evden ayrılamazsın. Buna hakkın yok!” Son sözlerini bastırarak söyledi.

“Hakkım elbette,” diye diretti. İstedikleri her yere giderken evinde sığıntı bir kuma olarak kalıp her şeye boyun eğemezdi. Bu adamı bu kadar çok severken yapamazdı. Giderdi, herkes gibi giderdi.

“Bazen şansını fazla zorluyorsun, Beritan.”

“Ben sadece hakkım olanı istemiştim. Şimdi odadan çıkacağım. Sakın beni durdurma.”

Dediği gibi de yapmıştı. Yüreğine batan bütün cam parçalarını da yanına alarak odadan çıkıp gitmişti. Yıkık dokük umutlarıyla hem de.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Hamile olmanın, geceleri başlayan sancıların verdiği tek özgürlük, sabah aşağıya geç inmesi ve kaynanasının bunu hoş karşılamasıydı. Kendisi geç iniyordu ki o inene kadar herkes kahvaltısını etmiş, muhabbetlerine yeniden başlamış oluyorlardı. Yemesi için hazırda bir tepsi bekletiyorlardı. Bir an önce o eşi bulunmaz tepsiye kavuşmak istiyordu. Aç olduğunu yeni fark etmişti. Mutfığa girdiğinde hiç kimsenin olmadığını görünce diliyle dudaklarını yalayıp hemen yerde duran tepsiye koşmuştu. Az sonra avını yakalamış aslan gibi tepsidekileri hunharca yiyecekti.

“Günaydın, Beritan Ablalarının bir taneleri.” Sofraya otururken ağzı kulaklarına varıyordu. “Otlı peynirim, beyaz peynirim, zeytincik, aa biberler de gelmiş, nasılsınız?” Dışarıdan biri görse kesinlikle delirdiğini düşünebilirdi. Fakat deli değildi. Midesine girecek yemekleri hoş karşılamayı severdi sadece, o kadar. Evde alışkanlık haline getirdiği huyunu kuma geleceğini öğrendiği gün bırakmıştı. Yeniden yapmak iyi hissettiriyordu. “Beni soracak olursanız pek iyi değilim. Şimdi sizi acımadan mideme indireceğim. Yolculuğunuz beni çok mutlu edecek.” Keyifle sırtıyordu. “Bana afiyet olsun. Size de iyi yolculuklar.” Tandır ekmekten büyük bir parça kopardı ve kahvaltı yolculuğuna duraksız başladı. “Oo tahin de buradaymış hem de vazgeçilmez sevgilisi pekmezle beraber.” Ağzı dolu dolu konuşuyordu Beritan. Tek başına olduğunu zannederken mutfığa tanıdık ve uzun süredir duymadığı bir ses doldu.

“Serhad Eroğlu da burada, Beritan’ın vazgeçilmezi olan.”

Beritan tokmasını ağzına atıp sesin sahibi serseriye baktı. Dört gündür birbirlerini görmüyor ve konuşmuyorlardı. İlk iki günü Serhad evden erken çıkıp, geç gelmişti. Son iki gün kıskançlığı sonucu kendini babasının evine atması yüzünden kaynıyla yan yana gelememişti.

“Hani şu yengesini kıran Serhad mı?”

“Hayır o Serhad değil. Şirin mi şirin olan Serhad,” diyerek muzırca güldü.

Beritan'ın dudaklarına sıcacık bir gülümseme yerleşince genç adam bundan cesaret alarak mutfağa girmiş, yengesinin karşısına oturmuştu. "Ooo domates de buradaymış, Beritan."

Genç kadın kayınbiraderinin söyledikleriyle kıkırdarken utançtan avuç içiyle yüzünü örtmüş, saklanmaya çalışmıştı.

"Bak reçel sana bakıp tatlı tatlı gülümsüyor."

"Serhad, tamam."

"Sen onlarla böyle konuşmuyor musun?"

"Konuşuyorum," dedi yakalanmanın verdiği malcubiyetle.

"Ben de konuşmak istiyorum."

"Sen konuşamazsın."

"Nedenmiş?"

"Çünkü onlar da benim gibi sana küsmüş."

Serhad kaşlarını kaldırırken yengesinden nasıl özür dileyeceğini bilmiyordu. Kuruyan dolgun dudaklarını diliyle ısılatırken ne yapacağını bilmiyormuş gibi ensesini kaşıdı.

"Ne yapabilirim peki?"

"Beni yalnız bırakabilirsin," diye önerdi. Lakin gitsin istemiyordu. Onu eğlendiren, mutlu eden kayınbiraderinin gitmesini istemiyordu.

"Bence özür dilemek daha iyi," diye başka öneride bulundu Serhad.

"Özür dilemesini bilir miydin?"

"Pek değil. Özür dileyen biri değilimdir."

"Ama benden dileyeceksin."

"Evet, bir kereliğine bu nadir şansı sana karşı kullanabilirim, Beritan," diyerek göz kırptı.

"Yakışıklı olduğun kadar ukalasın da."

Beritan onu bırakıp yemeğine döndü. Önce aç olan karnını bir güzel doyurmalıydı. Sonrasında bebeğiyle güzelce düşünüp amcasına bir ceza verebilirlerdi. Ama güzel bir ceza olmalıydı. Kahvaltı boyunca hiç konuşmayan Beritan, genç adamın bakış-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

larına maruz kalmıştı. Bu bakışlardan rahatsız mıydı? Hayır ama utanıyordu. Sanki karşısında Şerwan varmış gibiydi.

“Bitirdin mi?”

Tepsiye bakan Beritan, gördükleriyle burnunu çekti. Hepsini silip süpürmüştü. Dolu tek bir tabak bile yoktu. Kaynanası görse gözleri yaşardı. Gelini çok iyi besleniyordu. “Görünen o ki bitti.”

“Beni de yemeden gideyim mi buradan?”

Genç kadın omuz silkti sadece. Bu gidişle çok kilo alacaktı.

“Affettin mi beni?”

“Beni ilgilendirmez, sonuçta ağa...”

“Ağabeyimle konuşup beni göndermesine izin vermemişsin.”

“Şerwan mı söyledi?”

“Hayır.”

“Nereden biliyorsun?”

“Boş versene. Neden gitmemi istemedin? Seni kırmıştım. O durumda sana zarar verebilirdim.”

“Sen ağabeyinin karısına hiçbir şey yapmazdın.”

Serhad, yengesini izlerken dudaklarını ısırılmıştı. Bu kadına ne kadar değer verirse versin, daha fazlasını hak ediyordu. Ağabeyinin çok sevip değer vermesini istiyordu. Beritan bütün merhameti, değeri, mutluluğu hak eden kadındı.

“O an gözüm kimseyi görmüyordu.”

“Ablana bir şey yapmayacağını biliyordum,” demesiyle, Beritan’ı izleyen Serhad ağır bir çekimdeymiş gibi kafasını salladı. Ayağa kalkışını Beritan izledi. “Beni affettiğine göre gidebilirim artık.”

“Okula gitmedin mi?”

“Gittim ve geldim.”

“Okul nasıldı?”

“İyi, yerinde duruyor.”

Mutfaktan çıkışıyla, “Serseri,” diye söylenip güldü Beritan. Bu serserilikten vazgeçmeyecekti. Tepsiyi alıp tezgâha koydu.

Boş tabakları önce sudan geçirdi. Ardından tek tek makineye dizdi. İşi bittikten sonra mutfaktan çıkıp oturma odasına girdi.

Jiyan, Zehra ve Delal Sultanı ellerinde oyalara uğraşırken buldu. Ezo ve Zilan bir tarafa çekilmiş muhabbet ediyorlardı. Beritan eltilerini rahatsız etmek istememiş, Delal Sultanın yanına geçip oturmuştu. Ezo'ya gözleri kayıyordu. İki günlük tatilin onu nasıl etkilediğini görmek istiyordu. Beritan'ın gördüğü gülmeyen yüzü, parıldamayan gözleriydi.

Kocasını seviyordu, beraber bir kaçamak yapmışlardı. Bu kadın hâlâ gülüyordu. Beritan giden kendisi olsaydı muhtemelen havalara uçardı. Şu an yüzünde o gülümseme olur, gözleri parlardı. Şerwan'ın ona gülüşü bile mutlu olmasına yetiyordu.

"Beritan, bak bunları Delal Sultan getirdi. Bebek için örecekmişsin." Görümcesinin sesiyle gözlerini hızla Ezo'dan çekti. Jiyan ve Delal Sultan onu izliyorlardı. Önüne bıraktığı küçük patikleri görünce gözleri kocaman açıldı.

"Allah'ım bu tatlı şeyler de nedir böyle?"

"Bunlar bebeğimizin patikleri, Ayşe Halası örmüş."

Beritan, Ayşe'yi gördüğü an sarılacaktı. "Çok güzel bunlar. Ama ben Ayşe kadar güzel öremem ki?"

"Ayşe zaten işinin ehli. Ama sen de başarısın kızım." Kızın sırtını okşayan Delal Sultan, ilk günün desteğini hâlâ devam ettiriyordu. Beritan'a baktığı an kendini görüyordu. Güldüğü, mutlu olduğu anları hep daim olsun istiyordu.

"Ben sana göstereceğim yenge." Zehra işini bırakmış, hanımının yanına geçerek öğretmeye koyulmuştu.

Zilan patik işine Ezo için karışmak istememişti. Jiyan ve Delal Sultan bunun için yeterli isimlerdi. Dün akşam o kocaman gülümsemesiyle, parıldayan haliyle gelen kadın Beritan'ın baba evine gittiğini ve Şerwan'ın onu almaya gittiğini öğrendiğinde hafiften sönmüştü. Lakin sabah dün geceki mutluluktan hiç nasibini alamamış yorgun bir kadın inmişti. Zilan sorduğunda ise çiftlik havası güzeldi ama yordu, bahanesini duymuştu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo dün gece Beritan'ın gidişini öğrendikten sonra bütün mutluluğunu kaybetmişti. Çünkü Şerwan'dan izin almamıştı. Çünkü sen karnıla gittiysen ben de giderim, diyerek meydan okumuştı. Kocasının gecenin bir yarısı küfrede küfrede odasına girdiğinde, yatağına uzanıp *sen de bana zıt gelme sakın*, emrini verdiğinde, kumasıyla kocasının arasındaki kavga Ezo'ya da sıçramıştı.

Ezo mutluluğunu çiftlikte bırakıp gelmişti. Sabah bakılmaz surat ifadesiyle uyanan kocasını yine tebessümünü koruyarak işe uğurlamıştı. O gülen, uğraşıp takılan adamı yeniden kaybetmişti. Şimdi bebeğinin patikleriyle ilgilenen, bebeği için gülen, karnına dokunup oradaki canı tam kalbinde hissedene kadını izliyordu. Karnına dokunuyor, evladına kendi sevgisini yüklüyordu. Ezo boğazını dolduran acı boğumu yutkundu. Bütün bunlara alışması gerekti. Bebek patiğine, karnına dokunan anneye, yarın eve gelecek olan bebek eşyalarına, bebek kıyafetlerine. Doğduğu gün çığlık sesleriyle bu evi inletecek olan bebeğe...

Oturduğu yerden kalkan Ezo, daha fazla düşünmek istemedi. Yapması gereken işi vardı. "Nereye Ezo?" diyen Zilan'a bakıp içtenlikle gülümsedi. "Babamın kahvesini yapayım bana bir ton fırçayı hazırlatmeden."

Eli karnında kalan Beritan, geldiği ilk günkü konuşmaları hatırladı. Zilan *kahveni beğenirse senden ister*, demişti. Agir Ağa sadece o gün kahvesini içmiş, bir daha hiç istememişti. Ezo gelene kadar kahvesini Ayşe yapmıştı. Bir kahveyi yapacak kadar da değeri yok muydu? Babama kahve yapacağım, diyemeyecek miydi? Ezo'nun teyzesine ve Agir Ağaya bazen anne baba deyişine imreniyordu. Değer gördüğü, sevildiği zaten bunlardan anlaşıyordu. Bir kahveyi karıştırıp kayınbabasına götürecektense sevilmeyordu belki de!

Dün geceden sonra bugün yüzü gülen olmamıştı. Ezo ve Beritan ortam içinde muhabbete katılmış, birbirleriyle hiçbir şey olmamış gibi kaynaşmış, gülümsemeyi yine başarmışlardı. Dügün

çeyizinin yanı sıra hemen yan evde oturacak olan Vedat, tadilat için işçileri eve getirmiş ve başlarında bekleyip ne yapacaklarına karar vermişti. Hemen yan evde oturacak, bahçeyi ayıran bir duvar olacaktı. Duvar yarın kırılacak, geçişi olsun diye kapı yapılacaktı. Eroğlu Konağında üçüncü gelini alacak oda yoktu. Vedat kendi evinde karısıyla kalacak kararı verilmişti. Ki taze damat buna dünden razıydı. Sabah Bermal konağa gelecek, akşam evine dönecekti. Pazar günleri ise kocasının işi olmadığı için evinde kalacaktı.

Zozan Hanımın haberiyle işlerine son veren bayanlar, bitirdikleri oyları sandığa koyarken kalanları da köşeye almışlardı. Yarın kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Zilan kocasının isteği üzerine çay yaparken, Beritan kaynanasının verdiği tülbentleri sandığa koymak için tekrar odasına geçmişti. Sandığın kapağını tekrar açıp içine koyduktan sonra kapağı kapatıp odadan çıktı. Mutfığa inip sütünü almak için merdivenlere yeniden yöneldi. Zayıf kalmasını bu merdivenler sağlıyordu. Gözlerini basamaklara diken kadın, kocasının çıktığını görünce ne yapacağını şaşırmıştı. O an aklına gelen kafasını önüne çevirmek, kocasının geldiğini görmezden gelmek ve yoluna devam etmek olmuştu.

Şerwan karısını gördü. Sesini çıkarmadan aynı merdivenleri inip çıktıklarını umursamadan yoluna devam etmişti. Avluya doğru, üçüncü kattaki odasına doğru.

Merdivenin ortasında, basamakların üzerinde öylece kalakalan kadın, giden kocasını izlemekle yetinmişti. Demek görmezden gelecek olan Şerwan Ağa olacaktı.

Beritan süt içmekten vazgeçmiş, merdivenleri hızlıca çıkarak odasına yürümüşü. Ayaklarını öfkeyle yere bastığını fark ederek odasının kapısını açmış, kapıyı kırarcasına çarpmıştı. Kendi odasına sığamazken küçük banyoya girmişti. O anlık kızgınlıkla dişlerini yerinden sökercesine tısladı.

“Karına git Şerwan, çok sevdiğin karına!”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

O gecenin üzerinden bir hafta çarçabuk geçmişti. Ne de olsa kendisini görmezden gelen, varlığını yok sayan bir adamın eksikliğiyle geçmişti. Nitekim bu eksikliğini dolduramasalar da Botan ve Serhad'ın aldıkları abur cuburlarla her gecesini bitiriyordu.

Bir hafta içerisinde üç kilo daha almıştı. Peki bunu takıyor muydu? Hayır. Kendisini sevmeyen bir kocası vardı. Kalkıp kendini onun için güzelleştirmesine de gerek yoktu. Her şey karnındaki içindi. Onu besleyip sevmesi yeterliydi. Ancak bilemediği bir ayrıntı vardı ki geçen her gün, güzelliğine güzellik katıyordu. Kocasıyla araları bozuk olmasına rağmen güzelliğine engel olamamıştı. Kocasıyla arası bozuk olmayan Ezo idi. Gittikçe çökmesi, zayıflaması da cabasıydı.

Beritan ise Şerwan ile konuşmuyor, yan yana geldikleri ortamda kafalarını çeviriyorlardı. Sözde kırgınlardı birbirlerine. Gerçekte ikisi de bu küskünlüğü bitirmek istiyordu. Küskünlük konakta nefes almalarını zorlaştırıyordu.

“Yarın son gelinlik provası mı kaldı?”

Ezo kumasına çenesini salladı. “Evet. Bir de Vedat’ın seçtiği salon grubuna, yatak odasına ve oturma odasına bakmaya gideceğiz. Bermal beğenirse onlar olacak. Beğenmezse Vedat seçimi ona bıraktı.”

Beritan sessizce güldü. “Bu adam çok centilmen.”

“Sadece o konuda. Biz gelinlikçiden geldikten sonra yanıma geldi. Dekolte bir şey falan olursa, omuzları gözüdürse bizimle beraber moda evini de yakacağını söyledi.”

“Sanki söylemese Bermal dekolte yaptırarak.”

Ezo burnunu buruşturdu. “Aslında Bermal biraz sırt dekoltesini seviyor. Aşırıya kaçmıyor ama Vedat her nerede görmüşse aklında kalmış. *Hemen dekolte falan varsa yok edin*, dedi.” Yarın ilk işi dekolteyi kontrol etmek olacaktı. “Yarın kaç gibi hastaneye gideceksin, Beritan?”

“Caner Bey üç gibi burada ol, dedi. Randevuyu üçe aldık.”

“İnşallah yarın cinsiyeti belli olur.”

Beritan bir şey demedi. Sadece kafasını sallamakla yetindi. Bu bebek doğduğunda neler olacak, gerçekten merak ediyordu. İyi şeyler getirmeyeceğini biliyordu. Özellikle bebek kınının olacak?

“İyi geceler, Beritan.”

“Sana da, Ezo.”

Ezo'nun gidişiyle Beritan da ayaklanmıştı. Gecenin sonuna ikisi kalmışlardı. Artık yatma vaktiydi. Yarın da yolucu bir gün olacaktı. Oturma odasından çıkan kadın, Ezo ile kocasının yan yana duruşunu, konuşarak avluyu geçişlerini gördü.

Kabul et, Beritan, onu çok özledin, deyip derinden içini çekerek söylendi. Bir yanı evet derken diğer yanı hâlâ onu kandırmakla meşguldü.

Özlemedin.

Özledin, Beritan, deli gibi özledin.

Özlemedin.

Çatışan düşüncelerini bir kenara bırakarak ve kızı kocayı izlemeyi keserek yorgun adımlarıyla odasına çıktı. Kendini öylece yatağına bıraktı. Hemen şimdi uyumazsa sabaha kadar kocasını düşünür, geceyi kendisine harap ederdi. Berbat bir geceye daha gözlerini kapatmıştı Beritan. Tek dileği yarının onun için güzel geçmesiydi.

Bugün hastaneye gidecekti. Ona bugün Jiyan ve aşabeyi Botan eşlik ediyordu. Evin getir götür işlerine bakmaktan bitap düşmüş kayınbiraderi sonunda isyan bayrağını çekecekti.

“İşin yoktur umarım, Botan.” Mahcup bir şekilde gülümsedi. Kocasıyla araları bozuk olduğu için Şerwan Ağa gelmeyecekti. Sabah erken uyanmıştı ve Şerwan'ı görmemişti. Muhtemelen daha erken çıkmıştı. Belki de işi vardı. Kendini kandırıyordu Beritan.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hayır, işim erken bitti.”

“Sevindim.”

“Sen bizi sürekli dışarı götürmelerle işten de kurtuluyorsun ağabey.”

Botan yan tarafında oturan kız kardeşine göz kırptı. “Merak etme, sonra burnumdan fitil fitil getiriyorlar.”

Araba yola çıkarken Beritan bebeğin heyecanına düşmüştü. Belki uğuru bugün kendini gösterirdi güzel halasının, yakışıklı amcasının hatırına. O zaman gönül rahatlığıyla eve gidebilirdi. Kız yahut erkek fark etmezdi. Sağlıklı olması yeterliydi. Fakat cinsiyeti de öğrenmek istiyordu. Ona göre patiklerini örecekt ve güzel kıyafetlerini alacaktı.

“Prens ya da prensesimiz kendini gösterecek mi bu sefer?”

“Bilemiyorum, Botan, biraz inatçı,” dedi belirsiz bir gülüşle.

“Şanslı bir adamımdır. Gösterir bu sefer.”

“Cinsiyetin ne olmasını isterdin?” Bunu gerçekten merak ediyordu.

“Sağlıklı olması yeter, Beritan. Her şekilde o bizim yeğenimiz.” Göz kırparak yoluna döndüğünde genç kadın bir şey diyeemedi. Herkes için durum öyleydi. “Ya sen, Jiyan?”

Jiyan arka koltuğa bedenini döndürüp gülümsedi. “Ben kız çocuklarını daha çok seviyorum. Hem babalar kızlara daha çok düşkün. Şerwan Ağabeyim kız çocuklarını çok sever. Sana söyledi mi?”

Tek bir kelimeyle geçiştirdi. “Hayır.”

Şerwan’ın kız çocuk sevdiğini ondan değil, kız kardeşinden öğreniyordu. Arabanın durmasıyla Beritan görümcesiyle beraber indi. Arabayı park eden Botan yanlarına geri döndü.

“Biz de içeriye giriyor muyuz, Beritan?”

“Hayır Botan, Jiyan gelebilir sadece.”

“Ah, en nefret ettiğim şey kadın beklemek!” Gözlerini bayarak içeriye girdiğinde yengesinin onu izlediğinden habersizdi.

“Yarın evlendiğinde ne yapacaksın?” sorusunu alınca çapkınca sırtıttı. “Evlenmek ve ben şimdilik planlarım arasında yer almıyor.”

Yanlarına gelen Doktor Caner ile susmuş, genç adama bakmışlardı.

“Beritan Hanım, Botan Ağa hoş geldiniz.” Onları karşılayan sesi ve yüzü Jiyan’a döndüğünde heyecanlı bir gerilime dönüşmüştü. “Siz de hoş geldiniz.”

Botan kız kardeşine bakan doktorun dikkatini soğuk sesiyle üzerine çekti. “Hoş bulduk doktor, nasılsın?”

Caner sevdiği kızı gözlerini isteksizce ayırıyordu. Bugün gelmesi için dua etmişti. Gelsin ve onu görsün istemişti. Şimdi Jiyan gelmişti. Lakin kıskanç ağabeyi bakmasına bile izin vermiyordu. “İyiymi, Botan, sen?”

“Kadınların işlerini halletmekle uğraşıyoruz,” diyen Caner gülümserken, Beritan ve Jiyan gözlerini kısmış Botan’ı izliyordu.

“Kadınlarla uğraşırken bu kadar şikâyetçi olmamalıyınız beyefendi.”

Ortamlarına olgun bir kadının kadife sesi dolunca bütün kafalar hep beraber bu kadına çevrilmişti. Tanımadıkları kadını Botan kaşlarını çatarak karşılarırken, Beritan ve Jiyan neşeyle karşıladı.

“Çok bekletilmeyi sevmem hanımefendi.” Elini belinin arkasında bilekleri üst üste gelecek şekilde topladı Botan. Yüzünde yakışıklı gülümsemesinin yanı sıra sert bir mizaç vardı. “Prensip meselesi.”

Rahat tavrını sürdürürken hükmün kendisinde olduğunu ifade eden öz güveni kadının gözünden kaçmamıştı. Prensiplerini dile getiren adamı boş verip Beritan’a döndü. “Merhaba, Beritan Hanım. Ben Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı Dilek Güneysu,” diyerek ince zarif elini Beritan’a doğru uzattı.

Elini sıkan Beritan, “Memnun oldum,” diyerek tebessüm etti.

“Şerwan Ağa ile konuştuk. *Karımın canını çok yakmayın, size emanet ediyorum*, diye bizi baya bir uyardı sağ olsun.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Karımın canını çok yakmayın, cümlesindeki sahiplenme, Beritan'ın kalbini teklemişti. Ne zaman konuşmuşlardı? Ne zaman yabancı bir kadına karım diyerek ona gelecek zarara engel olmuştu?

“Ne..ne zaman?”

“Bundan bir hafta önce tanıştık. O zaman uyarısını yaptı,” diye belirtti. Beritan ve yanındaki genç kızı odasına almak için koridora doğru davet etti. Bakışlarını Caner'e sabitleyip Botan yokmuş gibi davrandı. “Canım biz muayeneye geçelim. Sen beklemekten sıkılan beyefendiyle ilgilenirsin.”

“Beritan Hanım,” diyerek Botan'a son kez bakıp arkasına döndü. Hastasını ve görümcesini alarak odasına girdi.

Beritan odaya girdi. Bugün bebeği ona bir sevinç yaşatacaktı. Kalben hissettiği buydu. Bir yanı Eroğlu bir yanı Cibran olacak kızı veya oğlu kendini bugün belli edecekti.

“Dilek Hanım kendine çok güveniyor anlaşılan, Caner?”

Caner paslaşan doktor arkadaşını ve olursa eğer kayınbiraderini nefesini tutarak dinlemişti. Onlar konuşurken Jiyan'ı izleyebilmişti. Jiyan kaç kere bakmış, yakalandığı her seferde gözlerini kaçırmıştı. Yanakları kızardıkça Caner'in gözlerinde güzelliği artmıştı. Keşke bugün Dilek olmasaydı ve muayeneyi Caner yapabilseydi. Jiyan odasında olacak ve Beritan'ın başında duracaktı. Caner onunla rahat konuşabilecek, yeğeniyle ilgili bilgileri izah edecekti. Kendisine yöneltilen soruya cevap vermek için Eroğlu adamına döndü.

“Gel bir kahve içelim,” diye omzuna vurdu. “Dilek'in ne kadar zor bir kadın olduğunu anlatayım.”

“Zorluğu bana sökmez, Caner.”

“Sen yine de bulaşma. Kadın milleti adamın feleğini sapıttırır, adamı parmağında oynatır.”

Bölüm 9

Arsız Aşk

Son gelinlik provasının ardından alışveriş merkezine geçmişlerdi. Seçilen mobilyalara bakacaklardı. Bermal nişanlısının zevkini hayli merak ediyordu. Neler görecekti, neleri beğenecekti? Süslerini beğendiği mobilyalara göre alacaktı. Ezo'ya doğru hafif eğildi. Zilan'ın duymasını istemiyordu. Sorularını Ezo anlayışla karşılıyor, çok üzerine varmadan cevaplıyordu. Üstelik Vedat'ı anlatırken imalarla gözünün içine bakmıyordu.

“Zevkli mi? Güzel seçmiş midir?”

Ezo kahkahasını bastırdı. Bermal'in soruları son günlerde epeyce çoğalmıştı. Vedat'a dair bir şeyler öğrenmek istiyordu. Saklamamasını sevmişti. “Zevklidir ama zevkleriniz ortak mıdır, onu bilmem. Sade ve ağırlıktan yanadır Vedat. Bütün kardeşler bu konuda birbirine benzer.”

Bermal derin bir nefes verdi. Sadelikten yanaysa beğeneceği mobilyaları seçmiş olabilirdi. “Vedat paşam nişanlım beğenmezse isteğini seçebilir, bu konuda özgür, dedi.” Zilan'ın kendisine doğru konuştuğunu görünce hemen Ezo ile arasına mesafe koydu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gelin hanım kendisiyle uğraşmaya yer arayan eltisine tek seferliğine şans verdi. “Beğenmezsem zaten söyleyeceğim.”

Zilan çarpık gülüşüyle yeni gelini süzdü. “Söyleyeceğinden kuşkum yok.”

Mobilya mağazasına giren üç kadın, gelişlerini bekleyen mağaza müdürü Gürhan Bey tarafından karşılanmıştı. Müdür Bey hanımların sağlığını sıhhatini sorduktan hemen sonra Vedat’ın seçimlerini göstermek için peşinden götürmüştü. Salon takımını önce göstermişti. Koltuk takımları beyaz, sırt kırlentleri ve yaftaları mavi ve esmer şekeri renginin karşımı desenlerle süslenmişti. Orta sehpa da camlı ve koltuklar kadar şıktı. Yemek masası ve sandalyeleri takımın birebiriydi. Ve kırlentlerde kullanılan şık kumaş sandalyelerde de kullanılmıştı.

Ek olarak takıma uygun konsol, TV ünitesi, zigon sehpa ve bir de kitaplık alınmıştı. Salon için tam not almıştı Vedat nişanlisından. Hâli seçimini Vedat bayanlara bırakmıştı. Sıra oturma grubuna gelmişti. L tipi koltuk seçimi yapmıştı. Bermal’in aklında da bu tarz vardı. Yine avangart seçim yapmıştı. Ancak L koltuğun rengi hâkî yeşilinin koyu bir tonuydu. Tekli berjerde bordo tonunu almıştı. Orta sehpaşının bir kısmı kumaşla kaplanırken diğer tarafı püsün yer alacağı tahta parçadan oluşuyordu. Oturma grubu için daha küçük bir TV ünitesi seçmişti. Oturma grubunun notunu yine tam almıştı Vedat. Ezo ve Zilan zevklerin bu kadar uyumlu olmasına şaşırmışlardı. Bermal beğendiğini, zevkini sevdiğini açıkça söylemişti. Sıra yatak odasına geldiğinde genç kıza bir utangaçlık gelmiş, kendini geri çekmişti.

Gold renginin hâkim olduğu bir yatak odası seçmişti. Yine mavi rengi püsküllere ve damasklara can vermişti. Dikdörtgen yatağın başlığında mavi ve gold renginin harmanlandığı damask desenli kumaş vardı. Bu desenler elips şeklindeki tuvalet aynasında iki katlı, bir tarafı cam olan gardırobun ve şifonyerin yine cam kısmıyla aynı deseni almıştı. Kulpları püsküller süslemişti.

“Kaynımın bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum. Benim öküzlükte mastır yapmış, öküzler ağası kocam ancak ceviz rengi diye takılıp dursun. En yakın zamanda yatak odamı ve bizim kattaki oturma odasını değiştireceğim.”

Ezo ve Bermal bakıştı. Nêçîrvan’a öküz, diyordu. Hem de mağazada, Gürhan Beyin yanında. Üstelik hemen arkasında kocasının onu dinlediğinden habersizdi! Bu sabahki tartışmaları yüzünden bugün kocasına istediği her şeyi saydırmaya hakkı vardı.

“Bence o bir insan ve iyi bir adam Zilan’cım. Teyze oğluma hakaret kabul etmem.”

Zilan burnunu buruşturdu. “Yok, o öküz oluyor. Hani öküz-öğlü cinsinden. Henüz dünyaya onun gibisi inmemiş, eşi benzeri olmayan öküzlerden! Üstelik senin teyze oğluydu benim de dayıoğlu.” Kızgınlıkla çıkan sesinin tonuna dikkat etmemiş ve arkasında hâlâ onu dinlemekte olan kocasından habersiz dökülmeye devam etmişti.

Ezo eltisinin koluna dirseğini hızla geçirdi. “Ne yapıyorsun, Zilan! Herkes seni duyuyor. Ayıp, o senin kocan.” Eltisine kızmaktan geri durmadı. Bu yaptığı ayıptı. Bermal hâlâ evlerine gelin olarak gelmemişti. Böyle bir intiba yaratması gerekmiyordu. Gürhan Bey tanıdıktı ve çalışanlarıyla beraber duymuştu.

Nêçîrvan sinirleri yatışmamış küçük hanımı dudaklarını birbirine bastırarak izliyordu. Bu hakaretleri karısı yapıyordu. Kocaman mağazada, üstelik yakını olduğu müdürün yanında! Çatık kaşlarıyla, çeliksi sert sesiyle arkası dönük karısına seslendi.

“Demek öküzöğlü? Demek eşim, benzerim, türüm yok? Demek öküzlükte mastır yapmışım?”

Yatak odasıyla ilgilenen üç kadın, duydukları azarlayan sesle usulca arkalarına dönmüşlerdi. Gelenleri gören üçlünün gözleri büyümüş, bir adım gerilemişlerdi. Nêçîrvan, Vedat ve arkalarında konağın çalışanı Kasım vardı.

Arkasına dönen Zilan olduğu yere sabitlenmişti. Tek bir nefes almazken, az sonra kalp krizi geçirerek yaşamına son vermekten

Şahnaz & Gülşen Haşimoğlu

korkuyordu. Ah, her şekilde -öküzoğlu- ölümüne sebep olacaktı. Ama kızgındı, değil mi? Dudaklarını ısırды. Burada yaptığı doğru değildi. Kocasının gözlerindeki kınamayı, hayal kırıklığını, öfkeyi, kızgınlığı bütün duyguları bir arada gördü. Zilan açıklama yapacak yüzü kendinde bulamıyordu. Ancak insan içinde oldukları için de kocasını cevapsız bırakamazdı. “Ben şaka yapıyordum. Biraz gülelim, eğlenelim diye. Estağfurullah, sen benim kocamsın. Ne haddime sana öyle söylemek.”

Nêçîrvan kızgınlığını gizlemeyi başarmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi güldü. “Yok, biz erkekler siz kadınların gözünde hep öküz, hep odun, hep aynıyız.”

Vedat kaşını tırnağıyla düzeltiyormuş gibi yaptı. Şu an ne ağabeyinin uğradığı hakaretleri ne yengesinin mahcubiyetini takıyordu. Bermal karşısında duruyordu. Ve öyle güzel duruyordu ki. Tedirginliği, yakalanmış kedi gibi masumluluğu, yerinden her an kaçacakmış gibi hazır duruşu... Bermal’in gözlerini ağır ağır kaydırıp kendisine bakmasını adım adım izledi. Göz göze geldiklerinde içten içe gülmüş, sevgili nişanlısına göz kırpmıştı.

Sevdiği adamı görmenin heyecanı her bir yerini kaplarken çıkacak dedikodular da başka bir yerini kaplamıştı. Bütün korkusu virüs gibi bedenine yayılırken, Vedat’ın göz kırpması çok gariptir ki utandırmasına rağmen rahatlatmıştı. Gözlerini hızla kaçırdı. Biraz daha bakarsa o beyaz gömleğin üzerine gri iç yeleği giyen, elleri kumaş pantolonunda rahat tavrıyla takınan sempatik nişanlısının yüzüne asılı kalacaktı.

Ezo gergin ortamı dağıtmak için güldü. “Evet, öylesiniz. Kadınların diline göre gitmezseniz de öyle olmaya devam edersiniz. Değil mi Gürhan Ağabey?”

Gürhan Bey bıkkınlıkla kafasını salladı. Adam karısından her ne çekiyorsa bütün mimiklerine yansımıştı. “Nêçîrvan kardeşim bekâr kalacaksın. Bekâr hayatı yaşayacaksın. Öyle evleneceğim diye diretmeyeceksin. Bak halimize, yakında gelip mağazada uyuyup kalkacağım.”

Nêçîrvan dertli arkadaşının biraz daha konuşursa döküleceğini anladı. “Kadın milleti ağabey. Yukarı tükürsen pıyık, aşağı tükürsen sakal. Niye karşıya tükürmüyorsun, diye diretir. Ataları-mız daha bu kadınları çözememiş, biz mi çözeceğiz?”

Ezo kaynına gözlerini baydı. “Niye tükürüyorsun diye sorarız. Bak, hâlâ kadınları tanımıyorsun.”

Nêçîrvan, yengesine içtenlikle güldü. O da doğruydı ya. “Neyse... Ne yaptınız? Hallettiniz mi, yengemiz beğendi mi Vedat paşamızın seçimlerini?” Yengesine doğru konuşulken sesinde muzır bir ifade vardı.

Vedat vereceği cevabı içten içe merak etti. Beğenirse ortak zevke sahip olacaktı. Cebindeki elleri yumruk şeklini aldı, gözleri sevdiği kıza sabitlenip kaldı.

Dudağını birbirine bastıran Bermal, kayını Nêçîrvan’ı nasıl cevaplayacağını bilemedi. Evet, oldukça beğenmişti. Vedat Eroğlu göze hitap eden bir zevke sahipti. Nişanlısının beklediğini görünce biraz daha suskunluğunu korudu. Sabırsızlandığını bir dizini titretmesinden anlıyordu.

“Gelin hanım Vedat burada olduğu için düşüncelerini açıkça söylemeye utanıyor,” diye açıkladı mağaza müdürü.

Nêçîrvan kardeşine yan gözle baktı. “Hadi kulaklarını kapat biremin. Yengem bize söylesin, ben sana sonra söyleyim.”

Kahkahalar mağazayı doldurmuştu. Dünya evine girecek olan damatlarla uğraşmak insanoğluna en büyük hazzı veriyordu. Ki söz konusu Vedat olunca Nêçîrvan uğraşacak yer arıyordu. İş için geldiği mağazada gelinin burada olduğunu öğrenince hemen gelmek istemişti. Vedat’ın dünden razı olması Nêçîrvan’ın niyetine su serpmiştir.

Bermal dudaklarını ısırды. Bir yanı gitsin isterken bir yanı gitmesin istiyordu. “Beğendim...” deyiverdi birden. Üstelik öyle şapşal şapşal gülümsemesiyle söylemişti. Vedat’ın kademe kademe gülüşü Bermal’in nefesini kesmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bunları evlendirmeden direkt mobilyaları yanımızda alıp konağa mı götürsek Gürhan Ağabey?” diye sordu Zilan. Havada ağır bir aşk kokusu vardı.

Gürhan, Nêçîrvan’a döndü. “Sen ne dersin ağam, göndereyim mi?”

Nêçîrvan güldü. “Âdetler var, uymazsak olmaz. Ben kardeşim, yengemi herkesin diline düşürmeden alıp götüreyim.”

Vedat omuz silkti. Konuşacak bir şey bulamıyordu. Bermal’in o gülüşü her şeye yetmişti. Şimdi ağabeyi götürse de sorun değildi. Ellerini cebinden çıkarmadan müdüre döndü. “Müdürüm sen dün seçtiklerimizi de gösterirsin. Bermal Hanım...” diyerek sevgili nişanlısına imayla gülümsedi. Ardından devam etti. “Beğenirse göndereceğin gün ve adres belli,” diyerek nişanlısına son bir kez göz kırpmış, ardından arkasını dönmüştü.

Efendi adamı bile arsız dönüştürdü aşk!

Bermal, gidişini izlerken havasından geçilmediğini gördü. “Aman bu da çok havalı.”

Ezo şaşırırken Zilan beklediği tavırları sergilemesine sevindi. Sessizler sinsidir. Zilan konuşan, çirkefleşen kadını seviyordu.

Gürhan Bey yatak odasının tamamlanmasıyla bayanları diğer seçimleri göstermek için peşinden sürüklemişti. Hole koyulacak dikdörtgen pufun ve lukens dresuarı beğendiyse de renklerini desteklememişti. Bermal harelî yeşil yerine beyazı tercih etmişti. Ayna zaten gold rengiydi ve değişmemişti. Bahçe için mobilyalar ve salıncak da seçmişti Vedat. Bermal her ikisini de beğenmişti. Hemen ardından seçecekleri halıya geçmişlerdi. Üç takıma uygun halıları üç kadın seçip kararı kılmışlardı. Perdeler de aynı hızla renklere ve tarza uygun seçilmiş, dikimine başlanması söylenmişti.

Bütün seçimler bitmiş, bugün damat ve gelinin beraber çıkacakları alışveriş sonlanmıştı. Üç kadın da hemen eve varıp uzanmak istiyorlardı. Akşam olmuştu. Bütün seçimler üzerine konu-

şup karar kılana kadar saatler geçmişti. Bir ara yemeğe geçmiş oturdukları için biraz tembellik yapmışlardı.

Artık alışveriş mağazasından çıkmaları gerekti. Daha yolları uzundu. Anca eve varırlardı. Mobilya mağazasından çıkmışlardı. Yürüyen merdivenlere doğru yürüdüler. Zemin kata çıkıp oradan çıkışa yöneleceklerdi. Ezo onları getiren ve bekleyen Kazım'ı çağırmak için telefonunu çantasından çıkardı. Telefonunu sessize aldığını fark etmeyen Ezo, ekranda arayıp duran kız kardeşinin adını görünce dudaklarını ısırdı.

"Elif arıyor. Zilan sen Kazım Ağabeyi ara, ben cadıya cevap vereyim," diyen Ezo telefona cevap verdiği gibi ahizeyi kulağına götürmüştü.

"Efendim Elif'im."

"Abla neredesin sen, niye telefonlarımı açmıyorsun? Seni iki saatir arıyorum ben. Çok korktum."

Ezo korkusunu anlayışla karşıladı. Yürüyen merdivenin sonunda dikkatlice yürümüş, zemine ayağını sağlam basmıştı. Peşi sıra iki eltisi de gelmişti. "Niye bu kadar korkuyorsun ki sen. Bir şey yok, ben..."

Kız kardeşi sözlerini ağlamaklı sesiyle kesti. "Bebeğin cinsiyetini öğrendiğin için kahroldun, iyi değilsin diye aradım. Bana cevap vermedikçe delirdim."

Ezo adımlarına o an son vermişti. Bebeğin cinsiyeti mi? *Hangi bebeğin*, diye düşünürken aklına kumasının bugün hastaneye gideceği gelmişti. Cinsiyetini öğrenmiş miydi? Avucunun arasındaki çantayı sıktı.

"Sen nereden öğrendin?" diye zorlukla soluyabildi. Gözlerinin yandığını hissetti. Ağlamanın hiç sırası değildi.

"Bugün hastanede Beritan ve Jiyan ile karşılaştım. Doktor dan çıkıyorlardı. İkisi de çok mutlulardı. Ben sebebini sorunca cinsiyetini öğrendiğini söyledi, Jiyan."

Ezo gözlerini sımsıkı kapattı. Bunu duymaya hazır değildi. Ancak duyacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Peki, cinsiyeti ne?”

Elif’ten bir süre ses gelmemişti. Ablasının bilmediğini yeni anlamıştı.

“İstedikleri gibi...” Kız kardeşinin alaylı tınısını duyar gibi oldu. “Erkek evlat. Şerwan Ağanın soyunu devam ettirecek bir erkek evlat.”

Ezo’nun eli yanına düştü. Titreyen dudaklarını dişleri arasına aldı. Tıpkı istedikleri gibi olmuştu. Şerwan Ağanın soyunu yürütecek bir erkek evladı olacaktı. Allah Beritan’a ve kocasına erkek evlat nasip edecekti. Yüreği sıkışmıştı. Bu öyle fiziksel bir acı değildi. Tarifini isteseler yaşamadan anlayamazsın, olurdu cevabı. Kalbi sıkışıyor ama nefesini alıyordu. Koca bir yumruyu yutkunmaya çalıştı. Başaramadı! *Yutkun Ezo, bunu da yutkun diğer her şey gibi. Yarın da yutkunup yoluna devam edeceksin. Bu acıyı da yutkun.* Kendini teskin edişi boşa çıkmamıştı. Şerwan’a benzeyen bir oğlu olacaktı. Bu bebeğin annesi kendisi değildi. Şerwan başka bir kadından hasret duyduğu bebeği sevecekti. Kafasını yukarı kaldırıp akan yaşlarına engel olmaya çalıştı. Nitekim başaramadı. Bir damla gözyaşı kadının gözlerinden akıp yanağını ıslattı. *Bu acıyı da yutkun. Hınca hınç dolusun ama bunu da yutkun, diğer her şey gibi içine at.*

Ezo’nun haliyle endişeye kapılan Zilan, koluna dokunup kendine çevirdi. “Ezo iyi misin, ne oldu?”

Ezo kederli gözleriyle acı acı gülümsedi. “Kumam bugün bebeğinin cinsiyetini öğrenmiş,” deyiverdi. “Oğlan geliyormuş, Zilan.” Daha fazlasını söylemedi. Ne ağladı ne konuştu. Bermal’in varlığını bile unutmuştu. Kuması çok mutluydu. Çünkü kuması çocuğun ne demek olduğunu, nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Etrafını izlerken gözüne hemen bebek mağazası takıldı. Şerwan’ın bir oğlu olacaktı. Bu mağazalardan alışveriş yapacaklardı. Ezo adımlarını bebek mağazasına doğru sürdürdü.

Zilan'ın, "Nereye?" sorusuna, "Geliyorum şimdi," cevabı vermişti. Şimdi gelecekti. Hep gelecek ve her şeyi izleyip katlanacaktı.

Yatağına yorgun bedenini attı. Bugün hastanede bebeğinin erkek olduğunu öğrenmişti. Ağzı kulaklarına varmıştı. Çünkü bu aile, sağlığı öncelik olsa bile erkek evlat istiyordu. Allah nasip etmişti. Beritan duyduğundan beridir şükreliyordu.

Lakin ne kadar güzel bir haber olursa olsun, Şerwan'ın yanında olmasını istemişti. Oğlunun olacağını ilk duyduklarında vereceği tepkiyi, gözlerindeki anlamı, dilinden dökülecek ilk kelimeyi... Hiç biri olmamıştı. Ve ebeveyn olarak yalnız başına öğrenmişti. Jiyan'ın olması destektir, istediği insan değildi.

Yastığında huzursuzca kıpırdandı. Karnının üstüne avuçları kapandı. "Bir an önce gel oğlum. Anneni sen koru, sen bak. Bana iyi gelecek tek şey sensin." Acı ama gerçek bir itiraf vardı. "Ve baban..."

İkisine de ihtiyaç duyuyordu. Oğlu yanıdaydı ama kocası yanında olmayacaktı. Belki de Şerwan oğlunu da ondan alacaktı. Kim bilebilirdi ki? Kendini acımasız düşüncelerle meşgul eden Beritan, akan zamanın farkında bile değildi.

Şerwan'ın nasıl bir tepki vereceğini evdekiler kollar Beritan da merak ediyordu. Fakat tepkisini görmeyeceğini biliyordu. Şansına tükürdü genç kadın o an. Mutlu haberi vermek için berbat bir gündü. Araları bozuktur. Hatta araları diye bir şey kalmamıştı. Beritan kocasına gidip bebeğimiz erkek, diyemezdi.

Uyumak ve dinlenmek istemiyordu. Zaten dinlese bile düşünceler peşini bırakmıyor, genç kadını yorgunluktan beter ediyordu. Hem bedenen hem de ruhen...

Hayat senin yanında olmamaya devam ediyor, Beritan. Baban annene çok kırgın oğlum. Aslında tüm hata bende, babanı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sevmek hataydı. Çok büyük bir hata, diye geçirmiş içinden, elleriyle de karnını sarmıştı. Ardından derin bir nefes alıp kafasını yatağın başlığına yasladı. İkimiz de suçluyuz. Onu sevmem için bana yakın olmamalıydı. Beni ilk günlerdeki gibi görmezden gelmemeliydi. Bana şefkat vermemeliydi, öpmemeliydi. O zaman ben de onu sevmeyiz, kıskanmazdım, diyerek dudaklarını ısırılmıştı.

Gözlerini karanlık geceden çekip kapatmıştı. Bu aralar duyguları çok değişmişti. Evet, hakkı yoktu. Ezo'yu kıskanmak ve tatile gitmelerine engel olmak gibi bir hakkı yoktu. Sonuç olarak onlar birbirlerini seviyorlardı. Ama Beritan da kocasını seviyordu. Karşılıklı olmayan delicesine bir aşkla. Kendi cehenneminde de delirircesine yanıyordu işte. Bunu bilmenin acısıyla ilk karısını seven adamdan aşk istemeyecekti bundan sonra. Yüreği sızladı. Kocasını anlayan bir kadın olacaktı artık. *Sev beni*, dediği Şerwan için zorluğun son raddesiydi ki bu imkânsızdı. Onu zorlamaması gerektiğini biliyordu. Hayatında iki kadına verecek bir kalbi yoktu. *Ben kalbini istiyorum*, diyemezdi artık.

Eşitliği vermesi kolay değildi. Çok istediği bebeği kocasına verecekti. Hem de erkek. Onun ötesinde daha fazla vereceği kalbinde beslediği sevgiydi. Lakin Şerwan'dan alacağı hoşlanma ve bebeğine babalıktı. İlerisi söz konusu değildi.

Onu zorlamadan istediğini verecekti. Bu hamile haliyle biraz zor olacaktı. Şerwan'ı yanında istediği zamanlar vardı. Derin bir nefes verdi. Özür dileyecekti söyledikleri için. O anlık kızgınlıkla her şeyi dökmüştü ortaya. Kirli çamaşırlar yerine kalbindeki tüm temiz duyguları ve istekleri... Özür dileyecek ve o Beritan'a son verecekti. Şerwan bu kadar zorluğu kaldıramazdı. Ondan yalnızca bir isteği olacaktı: Eşitliği sabitlemek! Ezo ile nereye gidiyorsa Beritan'ı da götürmesiydi. Ezo ile ne yapıyorsa onunla da yapmasıydı. Bebeğine babalığını yapacağından kuşkusu yoktu. Fakat kocalık görevini eşit istiyordu. İnanıyordu genç kadın. Kocasını elbet bir gün bu eşitliği sağlayacaktı. Fakat o günü soracak olursanız; inanın kendisi de bilmiyordu.

“Beritan...”

İşittiği sesle gözlerini inanılmaz bir hızda açmıştı. Bütün yorgunluk göçüp gitmiş, heyecan yamacına kurulmuştu. Kocas gelmişti. Günler önce tartıştıkları, o gece sevmesini istediği adam gelmişti. Hoş gelmişti...

“Efendim,” diye cevaplarırken ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Kalkma,” diye karşı çıktı Şerwan.

“Ne oldu? Hasta mısın?” diyen sesinde belirsiz bir tını vardı. Eve gelir gelmez annesi yanına çağırılmış, Beritan’a bakmasını söylemişti. Annesine karışmamasını söyleyecekken hastaneye gittiğini söylemişti. Sebebini sorduğu halde annesi yanına gitmesini söylemişti.

“Hayır, annen dinlenmem için beni odama gönderdi.”

“Doktora niye gittin? Bebek için mi?” Bugün esiden erkenden ayrılmış, şehir dışına çıkmıştı. Randevusu varsa bile zaten araları bozuk olduğundan haberi yoktu. Doktorun ne söylemiş olabileceğini tarttı. Kötü bir şey olmaması tek duasıydı.

Beritan, hastaneye gittiğinden haberi olmayan bir kocaya sahipti. Dudaklarını acı dolu gülüşünü aldı. Şerwan yanına geldi diye heyecanlanırken, ona geldi diye sevinirken, sarılmak bile isterken kocası bugününe dair hiçbir şeyi bilmiyordu.

Kocasına müjdeyi verdi. Sesinde ne heyecan vardı ne mutluluk. Bakışlarında kocasına karşı eksilmemiş hayal kırıklığı vardı. “Bebek iyi... Cinsiyeti öğrendik.” Bu haberi keyifle kocasına sarılarak vermek vardı. Ama gel gör ki kismet değildi. Genç adamın gözlerinde akıp geçen parıltıyı görünce yutkundu. “Bebek erkek,” dedi tekrar konuşarak. Haberi veriş şekli o kadar duygusuzdu ki. Hayalleri yine olmamış, istediği hiçbir şey yamacına kurulmamıştı. Bu ne bahtsızlıktı!

“Kız bekliyordum,” diyen adamın dudaklarının kenarında beliren hafif bir tebessüm, Beritan’ın içine umut kıvılcıklarını ekledi. Tek bir gülüş bile umudunu göğsüne kadar çıkarırken, nasıl uzak kalabilirdi ki sevdiği adamdan...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Öyle...” diyebilirdi.

Genç adam bir müddet daha karısını izledi. Bebeğin cinsiyetini olmayacak bir zamanda öğrenmişlerdi. Şerwan aslında kız istiyordu ve kız bekliyordu. Nasibi erkek evlattı. Çok şükür, diyebilirdi. Karısıyla arasındaki bütün gerginlikler bu odada kalmasını zorlaştırıyordu. Şerwan odadan çıkmak için arkasını karısına dönmüştü ki Beritan’ın seslenmesiyle vazgeçmişti.

“Şerwan!”

Duyduğu sesle karısına tekrar dönen genç adam, tek kaşını kaldırıp Beritan’ı bekledi. “Evet?”

“Ben... ben bir şey sormak istiyorum.”

Gözleri kısılan genç adam, karısının gözündeki endişeyi ve merakı görünce gerildi. “Sor, Beritan.”

“Bu cevabı şimdi almalıyım. Yoksa doğuma kadar kendimi yiyip bitireceğim.” Yatağın üstünde hareketlenerek dizlerinin üstüne oturdu. Ellerini karnına koyup okşamaya başladı tekrar. Son zamanlarda ona huzur veriyordu bu hareket. Belki de oğlundan güç alıyordu.

“Söyle, Beritan?”

“Bebek...doğunca hangimizin olacak?”

Beklediği bir soruydu ama çok erken gelmişti. Bu da yanlış zamanda sorulan bir soruydu. Üstelik cevap Şerwan’da değildi. Amed’in topraklarında süregelen âdet bugün değişmeyecekti. İlk kadının çocuğu yoksa kumanın ilk bebeği ilk kadına verilirdi.

Beritan’ın karnındaki bebek onun mu olacaktı, Ezo’ya mı verilecekti, bilmiyordu. Şerwan karısını çatallaşmış sesiyle cevapladı ve hemen ardından odadan ayrıldı.

“Karar Agir Ağa ve Zozan Hanım verecek.”

“Heyecan var mı, Vedat?”

Evin erkekleri ve bayanları bir odada oturmuş sohbet ediyorlardı. Neçirvan hâlâ dışarıdaydı. Beritan ve Şerwan aralarında

değildi. Onlar odalarında öğrendikleri cinsiyet üzerine belki mutluluklarını paylaşıyordu, belki de...

“Eltiniz bugün benden daha heyecanlıydı, Ezo,” diyerek soruyu cevaplamayı reddetti. Elbette heyecanı vardı. İki hafta sonra düğünü olacaktı. İki hafta sonra Bermal ile yan taraftaki evde olacaktı. Önündeki çayından bir yudum alırken heyecanı hâlâ yerindeydi.

“Eltim sen gittikten sonra havandan şikâyet etti,” diye bilgiyi verdi Zilan.

Vedat çenesini salladı. “Duydum.”

“Beğmal Yengemle çok anlaşırsınız.” Serhad, ablasının uzattığı kurabiyelerden bir parça alarak Vedat Ağabeyini can evinden vuracak noktaya ateş etmişti. Bir insan r harfini söyleyemiyorsa evin serseri oğlanının diline düşerdi.

“Sen de karına çok çektireceksin, Serhad.” Araya Botan karışmıştı. Zira muhabbeti değiştirmezse taze damat kardeşinin kalbini yine kıracaktı.

“Benim karım çok şanslı olacak, bu kesin.”

Vedat gülmek yerine kardeşine iğneleyici kahkahasını uzun uzun atmıştı. Demek yengesiyle dalga geçiyordu. Araları hâlâ bozuktu. “Nedenmiş lan o?”

Serhad kendisiyle dalga geçen ağabeyine imayla soru yöneltti. “Vedat Ağabeyim sen beni görür müydün?”

“Her yerde karşıma çıkıyorsun, Serhad.”

“Göz zevkini bozmuyorum umarım.” Ağabeyiyle uğraşan Serhad, canını sıkmaya bayılıyordu. Çünkü Vedat da canını çok sıkıyordu.

“Soruma cevap ver. Neden?”

“Çünkü bana sahip.”

“Bu kendine güven nereden geliyor, Serhad?” Botan boşalan çay bardağını bir kenara bıraktı.

“Vedat Ağabeyimden geliyor.” Sırtını halı yastıklarına yas-larken kurabiyesini keyifle yemeye devam ediyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Beyler, beyler.. sakın olun.” Jiyan daha fazla bu duruma seyirci kalamazdı. Bugün bebeğin cinsiyetini öğrendiğinde çok mutlu olmuştu. “Bildığınız gibi yakında bir erkek daha bu aileye gelecek. İsim düşündünüz mü?” Tartışmayı en kolay yoldan sonlandırabilirdi.

“Şiyar düşünmüştüm ben.” Botan ilk ismi söylemişti.

“Ben Şirvan düşündüm. Şerwan Ağanın adına çok yakın.” Fikrini belirtti Vedat.

“Ben daha düşünmedim.” Jiyan gülümseyerek ellerini teslim etti.

Şilan yine tartıştığı Serhad’ın gazabından kurtulmak için biraz yalakalık yapmaya çabaladı.

“Bence en küçük amcasının ismine yakın olan Serhat konulsun,” diyerek tatlı tatlı gülümsedi. Fakat Serhad’ın öfkeli bakışlarını görünce işe yaramadığını anlamıştı. Dudaklarını büzerek yengesi Zilan’a döndü.

“Peki sen bir isim düşündün mü?”

“Ben yarın oğlum olursa diye ona arıyorum. Güzel isimleri oğluma saklama niyetindeyim. Şerwan Ağa oğluna bulsun isim.” Küçük görünmesini azarlayarak cevaplamıştı. Bugün oldukça huysuzdu Zilan. Alışveriş merkezinde olanları sadece oradakiler biliyordu.

Bütün bakışlar aynı anda Ezo’ya kaymıştı. Herkes bir fikir vermişti. Bu bebek Beritan’ın bile olsa Şerwan babasıydı. Ezo’nun da fikri olmalıydı.

Bakışların kendisine çevrildiğini gören Ezo gerildi. Ondan isim mi bekliyorlardı? Bekleyen ev ahalisine içtenlikle cevapladı. “Bilmem... Ben hiç düşünmedim. Anne babasına bıraktım.”

Jiyan tartışmayı kolay yoldan kapatmış, hamile kalamayan yengesine zor yollar açmıştı. Pişmanlıkla nefesini verdi. Bazen heyecandan kendini kaptırıyordu. Gerçi bugün konuşulmasa yarın konuşacaktı. Sürekli Ezo’ya hassas davranırlarsa yengesi daha çok kırılacaktı.

“Zilan, odana çık.”

Sessiz ortama Neçîrvan’ın öfkeli sesi dolunca herkes irkilmişti. Kapıdan yüzünü bile göstermeden karısını çağırmıştı. Zilan oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Neçîrvan’ın kardeşlerine selam vermeden, yanlarına oturup bir çift muhabbet etmeden yukarı çıktığı görülmemişti. Üstelik sesi kavganın alamıydı.

Bütün bakışların anlamsızca üzerine dikilmesiyle kollarını iki yana açtı. “Neçîrvan Ağa sinirli. Ben sinirlerini almaya gidiyorum.”

Serhad saçmalama der gibi baktı. “Dikkat et, o sinirlerle sana bir şey yapmasın.”

Zilan’ın yapacağından şüphesi yoktu. Bugün mağazada olanlar yüzünden tartışacaklardı. Herkese hayırlı geceler dileyip oturma odasından çıktı. Kalbinin ritimleri kendini şaşırmış gibiydi. Nasıl çarptığını Zilan bile anlamıyordu. Eteğini toplayarak merdivenleri hızlıca çıktı. Dua etmekten başka çaresi yoktu. Dua edip kocasının sakinleşmesinden başka hiçbir isteği yoktu. Üçüncü katın merdivenlerini yine aynı hızda çıktı. Son basamakta durdu. Kocasını ve Şerwan Ağa yatak odalarının kapısı önünde durmuş, konuşuyorlardı.

“Sen niye sinirlisin bu kadar? Seni aradığımda da sesin kötüydü.”

Neçîrvan’ın öfkeli ifadesi değişmemiş, iyice derinlik kazanmıştı. “Bazen ne dediğini bilmeyen bir kadına sahibim. Başka neye olacak sinirim?”

Şerwan omuz silkti. “Hepimiz aynı hataya düşüyoruz biremin.”

“Ama insan içinde değil.”

“Onu da yapıyoruz. Gönlünü ferah tut. Uyarını yap, oldu bitti. Zilan seni çiğneyecek bir kadın değil,” demiş, ardından odasına girip kapısını kapatmıştı. Zilan kocasının yüzündeki sıkıntılı ifadeden korkuyordu. Bugün gönlünü ferah tutamazdı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Avucunda topladığı eteğini bırakıp kocasına doğru gönülsüz adımlarla ilerledi. Gelişini görmeyen genç adam odasına girmiş, kapıyı aralık bırakmıştı. Zilan odaya vardı. Aralık kapıdan içeri sessizce süzüldü. Kocasını yorgunlukla bedenini berjere bırakıyordu.

Zilan kapıyı sessizce kapatınca bakışları kendisine çevrilmişti. Hiç bu kadar anlaşılmaz baktığını görmemişti. Gülümsemeye çalışsa olmayacaktı. Konuşmaya çalışsa ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yanına gidip kucağına oturmak ve ömrünü öyle dilemek istiyordu.

Adımlarını kocasına doğru attı. Neçirvan elini kaldırıp gelmesin diye durdurdu. “Ne zaman ağzından çıkanları kulakların duyacak?”

Zilan parmaklarını birbirine geçiştirdi. “Ben sadece şaka yapıyordum...”

“Yapabilirsin, Zilan.” Sakin edasının altında patlamaya hazır bir öfke vardı. “Şaka yapabilirsin, ne zaman sana bu yasağı koydum?”

Mesafeli duruşu, keskin tınısı, zora sokan soruları Zilan’da ağlatma işiyle yaratıyordu. “Hayır, öyle bir şey söylemedin.”

“Benim seninle her anım şakalaşarak, eğlenerek geçiyor. Bu evdeki herkesle de rahatça eğleniyorsun. Yapın gereği ağzına geleni söylüyorsun. Kimse seni yanlış anlamıyor. Çünkü hepimiz seni biliyoruz. Ama bazen...” Elindeki sigara paketiyle karısına doğru işaret etti. “Bazen hakikaten ne dediğini bilmiyorsun.”

Tırnaklarını avucunun içine batırdı. Çıkan izleri umursamadı. Kanasa bile fark etmeyecek kadar üzgündü. “Gürhan Ağabey bana yabancı değildi. Ben seninle nişanlıyken de çok derdimi çekti. Biz o an...”

“Bana ne senin Gürhan Ağabeyinden?” Dişlerinin arasında tıslayarak elindeki sigara paketini ayağının dibine öfkeyle çarpmıştı. “Sen orada bana hakaret ediyorsun. Kocana, başka kimse-

ye değil. Senin Gürhan Ağabeyin yarın *Zilan bu, her şeyi söyler*, deyip hoş kar ılamayacak.”

“ z r dilerim.”

“ z r dileme,” diye bağırdı.

Zilan bir adım geriledi. “Bağırma, ağabeyin kar ıda, ayıp oluyor.”

N   rvan oturduğu yerden hiddetle kalktı. Yere çarptığı paketini avuçları arasına alıp kapıya doğru hızla yürüdü.  fkeden titreyen gözlerini karısının gözlerine sabitledi.

“Sen bugünkü ayıptan sonra sus, bir daha konuşma!” Karısını kapının önünden çekip kolunu hızla indirdi. Soka girmiş karısına kapıdan çıkmadan evvel döndü. “İnsan içinde konuşmalarına dikkat et.”

Zilan yüzüne kapatılan kapıyla olduğu yerde kalmıştı. Kocasıyla evlendiğinden beri ilk defa böylesi bir kavgaya olmuştu. Zilan’ın susup b z     , N   rvan’ın bağıran sesiyle konuştuğu ilk büyük kavgalarıydı. Zilan ağlamamak için direndi.

“Ben bu öküze kendimi nasıl affettireceğim?”

Konağa tadilat sesleri doldukça uyumak işkenceye d n   yordu. Sabahını uykusuz geçirmişti. Düğüne yetişmesi için damat evinin tadilatı erkenden ba lıyordu. Beritan hemen yatağına girip uyumak istiyordu. Odasına erken çıkması kimseyi rahatsız etmiyordu. Son zamanlarda üzerine çöken bir ağırlık ve yorgunluk vardı.

Buzdolabını açıp sütü aradı. Her sabah çiftlikten keçi sütü getiriliyordu. Zozan Eroğlu’nun kesin emri o sütü ak am ya da sabah i mesiydi. Bir bardağını ihmal etse bile fırçayla yerdı.

Cinsiyetin erkek olduğunu öğrendiğinden beridir yüzü daha fazla gülüyordu. Kaynanası mutluluğunu gizlemiyordu. Hasta-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

neden geldikten sonra hemen diğer gün üç adak kesilmiş, ihtiyaç sahiplerine dağıtılmıştı. Yoksul aileleri tespit etmiş, evlerine sadakalarını göndermişlerdi. Akşam yemeğine misafirlerini konuk etmiş, bu sayede oğluna gelen daha birçok iftirayı temizlemişti.

Ezo'yu üzmemek için yaptıklarının kısıtlı olduğunu biliyordu. Zozan Hanımın Agir Ağaya engel olduğunu ki Agir Ağanın da yeğenini düşündüğü için çok fazla şey yapamadığını kendi ağzlarından duymuştu. Bahçenin ortasında ayaküstü yapılacakları konuşmuşlardı.

Beritan sütün yanında gözüne çarpan yeşil elmayı görünce dudaklarını ısırdı. Sütünü içerken elma da yiyebilirdi. Elmasını kaptığı gibi sütü de çıkarıp bir bardak doldurduktan sonra yıkadığı elmayla mutfaktan ayrılmıştı. Dişini elmaya geçirip bir ısırık aldı. Sulu elmanın lezzetli tadıyla keyfi yerine gelmişti. Serhad ya da Botan onu görmeden odasına geçmeliydi. Elmayı dişleye dişleye adımlarını atan Beritan basamakları çıkmış, avluya doğru yürümüşü. Elmanın lezzetinden aldığı keyif kısa sürmüştü.

Boğazına aniden kaçan elma kabuğuyla öksürmeye başlayan Beritan, elindeki süt bardağını hemen yere bırakmıştı. Elinden düşen elmayla iki büklüm olan kadın öksüre öksüre boğazına kaçan kabuktan kurtulmaya çalıştı. Boğazının yırtılacağını zanneden Beritan, öğürme isteğiyle tutuşunca odasına koşmuştu. Sesleri çalışma odasından duyan Şerwan, kapıyı açtığı gibi odasına koşan kadını görmüştü. Peşinden giden Şerwan yerdeki ısırlmış elmayı ve süt bardağını görünce tedirgin oldu.

Odasına girer girmez kulağına istifra eden kadının sesi geldi. Seslere aldırmayan Şerwan banyoya girdi. Lavabonun önüne çökmüştü Beritan, tezgâha tutunuyordu.

“Beritan...” diye endişeyle ismini üfledi. “İyi misin?”

Boğazındaki kabukla beraber midesinde ne varsa atmıştı. Suyu açan kadın pisliğin gitmesini sağlarken suyu yüzüne çarptı, avucuna doldurduğu suyla ağzının içini yıkadı. Damağında iç-

renç bir tat vardı. Az önce aldığı lezzetten eser kalmamış, üstelik bu lezzet canına kast etmişti.

“İyiim.” Kocasına mesafesini yok etmeden bitkin sesiyle cevap verdi. Yüzüne birkaç kez daha su çarptı. Diş fırçasını alıp macunu döktükten sonra dişlerini fırçaladı. Bu sayede ağzındaki o tat ölecekti.

“Hadi, hastaneye gidiyoruz.”

Beritan ağzının içini birkaç kere daha yıkadı. Diş fırçasını temizleyip yerine koydu. Elini havluya uzattı. “Gerek yok. Elma boğazıma kaçtı, öksürünce de hepsini kustum. Normal bir şey bu.” Elini uzattığı havlunun orada olmadığını görünce gözlerini askılığa çevirdi.

Şerwan havluyla karısının yanında bitip ıslak yüzünü yavaş yavaş kuruladı. “Niye dikkatli yemiyorsun?” Bütün mesafelerini kıran sesinde içten bir azarlama vardı.

Beritan havlu yüzünden çekilince kocasının gözlerine baktı. Bakmayı özlediği, bir haftadır mahrum kaldığı o haşın kara gözlerle uzun uzun baktı. Gözünde biriken yaşlara anları veremedi. Niye ağlayacaktı şimdi?

Şerwan da onun kadar gözlerinin dolmasına şaşırılmıştı. Hamile kadınların çok duygusal olduklarını biliyordu. Azarladığı için mi kırılmıştı?

“Tamam kızmıyorum, ağlama hemen. İstedğin gibi yiyebilirsin.” Sessizce güldü.

Beritan yaşlarına aldırmaksızın güldü. “Kızmaya yer arıyorsun.”

“Evimizin ortasına kusuyorsun.”

“Hayır...” diye sitemli sesiyle karşı çıktı. “Hemen buraya geldim.”

Şerwan gülerek havluyu tezgâha bıraktı. “Sen de suçunu hiç kabul etmiyorsun.”

Ortada bir suçu yoktu ki. Sırtını kocasına dönerek bitkin haliyle odasına geri dönüp yatağına oturdu. Dışarıda bıraktıkları

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tamamen aklından gitmişti. Şerwan'ın yanına geri dönmesiyle Beritan yatakta ayaklarını toplayıp bağdaş kurdu.

“İyi misin şimdi?”

“İyiyim, geçti.”

“Oğlum nasıl?” Dün *bebek nasıl*, diyen adam bugün *oğlum*, diyordu. İşte bu güzel bir şeydi.

Beritan acıyla gülümsedi. Bir hafta önce cinsiyeti öğrendiğinde o sevinci göremediği adam çekip gitmişti. Doğum yapana kadar uykusuz geçireceği bir cevap vermişti. Bebeğin hangi kadına gideceği kararı anne babasındaydı. Bir haftadır her gece gözlerini dolduruyordu. Beritan korkuyordu.

Alıştığı, uğurum dediği bebeği başka kadına gidecekti. “Oğlun iyi...” İmalı sesini kocasına yüklerken yine ağlama isteğiyle tutuştu. Bu gece ağlayası tutmuştu.

Şerwan'ın imasını alınca yatağa geçip karısının yanına oturdu. Bu kırgınlığın, bu uzaklığın son bulma vaktiydi. Çok bile uzamıştı. Özlediği kadının yanında olmak istiyordu. “Oğlum iyi ama karım iyi değil gibi.”

Gözyaşları kara gözlerinden berrak berrak aktı. “Bilmiyorum... Sen bebeğin erkek olmasına bile sevinmedin.” İşte bu gerçek hüngür hüngür ağlatmıştı. Bir haftadır ağlamasına sebep olan gerçek buydu.

“Hişş... Ağlama güzelim...”

“Elimde değil,” diyerek titreyen dudaklarını ısırды. Kırk yıllık bir muratmış gibi Şerwan'ın sevinciyle ermesini istiyordu. Kocasının mutluluğunu istiyordu. “Ben senin mutluluğunu görmedim.”

Genç adam karısının yüzünü avuçladı. Arada mesafe bırakmaksızın kendine çekmiş, gözlerinin içine bakmıştı. “Bana bir kız da versen oğlan da versen, ben razıyım. Evlat sahibi olmak, baba olmak ve bu çocuğu senin yetiştireceğini bilmek...”

Beritan tebessüm etti. “Ne bileyim ben, sevinirsin, sevinçten havalara uçarsın sandım. Çok bekliyordun, bunu paylaşırsın san-

dım. Hiçbir şey yapmadın. O gözündeki parıltıdan başka hiçbir şey görmedim. Odadan çekip gittin.”

Şerwan derin nefesini burnundan verdi. “Beritan ben havalarla uçacak durumda değilim. Bir karım bebek sahibi olamıyor, sevincimi görse kahrolacak. Diğer karım hamile, onun için sevemiyorum.” Başparmağıyla yanağını sevdi.

Beritan hak vermişti kocasına. Eğer sevinciyle konağı inletseydi, karısı bu sevinçle kahrolacaktı.

“Ben mutluyum, çok mutluyum. Gel, içime bak. Oğlumu beklediğim her saniye sabırsızlığıma bak. Önümüzdeki aylar nasıl geçecek, diye düşünen beynime bak. Oğlum ya da kızım fark etmiyor, evladımı ben hasretle bekliyorum.”

Beritan huzura biraz olsun ermişti. Şerwan mutluydu. Ne kadar sergilemese de mutluydu. “Sen mutlu ol, bu bana yeter, Şerwan.”

Kocaman gülümsemedi ama gözleri mutluluğu taşıyordu. Gözlerini kaçırdı kadın. Onun mutluluğunu zorla istemeyecekti ki. *Ben mutluyum*, demişti.

Şerwan saçlarına öpücüklerini kondurmuştu. Mutluydu ve bir tarafı buruktu. Ne yaparsa yapsın, bu denge bir türlü sağlanamıyordu. Terazı değildi Şerwan. İki kol ağır geliyordu ona.

“Elimden geldiğince, Beritan... Elimden geldiğince canı...”

“Umut verme bana... Tamam mı?”

“Üzülmeni istemiyorum, Beritan.”

Genç kadın geri çekilirken büzüştürdüğü dudaklarıyla kocasına baktı. Çenesini avuç içine almış, gülümseyerek kendisini izliyordu.

“Çocuk gibisin bazen.”

“Bu, çocukluk yapıp gözünden düştüğüm anlarına mı geliyor?” Kocasına değil de beyaz gömleğine bakıyor, düğmesiyle oynuyordu.

“Sen böyle bakmaya devam edersen nasıl olabilir ki?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hamile...”

Şerwan gülümseyerek konuşmasını kesti. “Bunların hepsi hamilelik hormonları. Sende suç yok, onların suçu.”

Kafasını evet anlamında sallayan Beritan kıkırdamıştı. Ne tatlı bir ortam ama...

“Bir insanı görmezlikten gelme konusunda senden üstün kimseyi göremiyorum.” Bu haftanın acısını çıkaracaktı.

“Bunlar senin için de geçerli, Beritan Hanım.”

“Sana bir gerçeği itiraf edeyim mi?”

“Et bakalım.”

Genç kadın ellerini yanağına bastırarak kocasının kulağına sessiz bir şekilde fısıldadı.

“Beni görmek için sürekli seni izliyordum.” Geri çekildiğinde gözlerini kırıştırarak kocasına baktı.

Şerwan gizli bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerini kıstı. “Bunu biliyordum. Çünkü birkaç kere seni, beni süzerken yakaladım.”

Gözleri büyüdü kadının. “O zaman sen de beni mi izliyordun?”

“O kadar çok bakıyordun ki mecburen bakmak zorunda kalıyordum.”

Alay edercesine cevap verirken Beritan elinde olmadan kocasının karnına hafif bir şekilde vurmuştu. Büyüklenen edasıyla kocasını alıtmeye çalıştı. “Ben seni çok yakaladım, Şerwan. Sürekli gördüm seni. Ara ara da gözün karnıma takılıyordu.”

Şerwan çarpık bir gülüş sundu. “Belki o an sadece oğlumla iletişime geçmek istemişimdir. Seninle alakası bile yoktur.”

“Uzaktan iletişim diye bir şey yoktur. Bunun için yakınında olmalısın, en yakınında.”

Şerwan kafasını salladı. “Vardır, Beritan vardır.”

“Ben seni çok yakaladım. Ben sana beş kez baktıysam sen on beş kez baktın.”

Şerwan iç ferahlatan bir kahkaha patlatmıştı. “Senin hormonların çileden çıkmış. O tam tersi olacak. Ben sürekli seni yakalıyordum.”

Genç kadın neşeli kahkahasını duyunca gülüşüne engel olamamıştı. “Benim hormonlarıma laf etme. Oğlun onlarla besleniyor.”

Şerwan kasten gözlerini büyütmüştü. “O zaman senin gibi hayalci mi olacak? On beş kez yakaladım seni.”

Beritan avuçlarıyla gözlerini kapadı. “Ya büyütme öyle gözlerini. Ben sana o kadar bakmadım.”

“Baktın.”

Beritan omuz silkti. Bakmadım iddiasına girerlerse ikisi de kazanamayacaktı. İddiayı çürüten karısına olumsuz bir bakış atıp ardından yanağını öptü. “İkimiz de aynı sayıda baktık, anlaşalım.”

“Tamam tamam.”

Ardından kollarını boynuna dolayarak hızla sarılıp kafasını omzuna yasladı. Kokusunu içine çekerken karnının içinde hareket eden oğluyla gözünde gülücükler saçılmıştı.

“Seni özledim...”

Gür sestten gelen itiraf kadını şaşırtmıştı. Şerwan onu özlediğini itiraf ediyordu. Beritan bunu duyacağını düşünmezken kocası özlediğini kulağına fısıldıyordu. Hayır, ikisi de birbirini özlemişti. Beritan onu yüreğinin en derin haliyle özlemişti.

Şerwan bu güçlü kadını özlemişti. Bir haftadır yıkılmaz halini, her şeye rağmen ayakta duruşunu, tebessümünü hep koruyuşunu izleyip durmuştu. Yanında kalmayı özlemişti. Bir haftadır aralarında geçen o tatsız kavga yüzünden sıkıntısı geçmiyordu.

Beritan diliyle itiraf etmedi. Bir gün böyle kalmayı diledi. Sadece bir gün hiç bıkmadan, yorulmadan kocasına sarılmayı diledi. Bir ömür Ezo’nun olan kocasını sadece bir gün istemişti. Belki bu bile onun için çoktu. Ömrü bir günlük kelebek gibiydi. Aşkı sadece bir günlük kalıyordu yanında. Ölmüyordu ama uçup gidiyordu.

“O zaman bir gün boyunca böyle kalsam, beni kabul eder misin?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan işte bu cesarete hayrandı. Gururuna inat gücünü de katıyor ve isteğini çekinmeden söylüyordu. Mağrur ve dik başlıydı kavgalarında. Araları bozuk oldu mu bir an bile düşmüyordu. Ve ayrılık son bulduğunda o güçlü kadını kollarında, gözlerine bakarken sergiliyordu.

“Yorulmanı istemem, Beritan.”

Genç kadın geri çekilip kocasına baktı. Olmayacaktı işte, hiç olmayacaktı. “Haklısın... Ben banyoya gireceğim...” Kızaran yüzünü saklamak için en iyi sığınak banyoydu.

En kibar şekliyle geri çevirmişti Şerwan. Beritan bu utangaç halini saklamak için bir an önce kaçmalıydı. Yerinden doğrulup, banyoya gireceği sırada Şerwan bileğinden yakalayıp peşinden sürüklemiş, pencerenin önüne geçirmişti. Karısının sırtını geniş göğsüne yasladı. Beritan’ın her iki elini karısının üzerine koymuş, üstünü kendi elleriyle kapamıştı. Bebeklerini anne babası olarak beraber hissedeceklerdi.

Beritan hayretle kocasına bakarken Şerwan burnunun ucuna bir öpücük kondurarak göz kırptı. İçine dolan mutluluk boğazına kadar gelmişti.

“Ne yapıyorsun?”

“Sarılarak geceyi izleyecek, sohbet edeceğiz.” Gülümseyerek karısını izledi. “Yorulmazsın, değil mi?”

“Asla!”

“İyi o zaman güzel bir konu aç, sohbet edelim.”

Kendini kocasına iyice yaslayan Beritan, ellerini sıkıca tutarak hafif bir şekilde okşamaya başlamıştı. Sadece bir gün dilemişti. Şansı dileğini duymuş olmalı ki yanına uğramayı akıl edip bu geceyi ona armağan etmişti.

Yorulsa bile oturmayacak, sadece kocasının kollarının arasında olacaktı. Kokusunu bol bol içine çekecekti. Arada bir öpecekti belki de. Aslında bunun için biraz daha cesaret gerekiyordu. Hem belki Şerwan öperdi. Bunun hevesiyle daha çok yaslandı.

Mutlu olmak çok pahalı değildi. Parayla satın alınan bir şey değildi hani. Ufacık bir gülümseme bile bazen bir günümüzün mükemmel geçmesine sebep olabiliyordu. Bir haftanın acısını dibine kadar çıkartmak istiyordu Beritan kocasının kolları arasında kalarak.

“Yokluğumu fark ettin mi?”

“Ne zaman?”

“Hastanede?”

“Hayır,” diyerek yalan söyledi.

Yokluğunu tabii ki fark etmiş, cinsiyetin sevincini bile yaşamamıştı. O anki sevinci hamile olduğu ilk günkü gibi yaşamak isterdi. Sıkıca sarılıp bebeğimiz erkek, demek isterdi. Sana benzeyen bir oğlum olacak, demeyi çok isterdi. Bunları söyleyeceği adamın yanında olmaması bir tarafa, sonrası bile hüsrandı.

Unutmaya çalıştı. Önemli olan şu an kocasının kolları arasında olmasıydı. Araları düzelmişti. Nihayet!

“Burnun ben yalan söylüyorum, birazdan uzayacağım, diyor.”

“Bence öyle bir şey demiyor.”

“Emin misin?”

“Adımın Beritan...”

“Hâlâ yalan, hâlâ yalan.” Bıkkın bir nefes burun deliklerinin arasından çıktı. Bununla beraber genç kadın kıkırdayarak kocasının ellerini sıktı.

Ellerini tutuyor, okşuyor, istediğini yapabiliyordu. Kocasını ses etmek yerine istediği her şeyi yapıyordu. Hayalinde yaşıyordu, ettiği hayal gerçekleşmemişti. Yahut rüyaydı, birazdan uyanacaktı.

“Oğlun annesine yalancı dediğini duyarsa kızabilir.”

“Annesine kızmasın babasına yalan söylediği için?”

“Boş versene.” Konuyu kapatmalıydı. “Oğlumuz sana benzerse çok şanslı bir anne olacağım.”

“Vay, demek oğlumuzun bana benzemesini istiyorsun. Açıkçası Serhad’a benzemesini istediğini düşünmüştüm.”

Şahnaz & Gülşen Haşlımoğlu

“Serhad sana benziyor zaten. Büyüyünce senin ikizin gibi olacak.”

“Kaderi benzemesin, Beritan.”

“Amin, Şerwan Amin.”

Şerwan burnunu güzel saçlarının arasına daldırırken Beritan gözlerini kapatmış, kocasının nefesini dibine kadar hissetmeye çalışmıştı.

Aşk kahında, hoşlanma duygusu da adamda vardı. Buna da şükretti. Ya hiç görmeseydi!? Ya kötü davranıp acı çektirmeye devam etseydi!? Vücuduna yayılan korku onu titretmiş, kaş çatmasına sebep olmuştu.

Bunu fark eden Şerwan kafasını eğip karısına baktı. “Ne oldu? Üşüdün mü?”

“Hayır.” Hayır, sadece korkmuştu!

Karısına kollarını daha sıkı dolayan Şerwan, şakağına bir öpücük kondurdu. Güzel uzun saçlarını yana yatırıp açıkta bıraktığı boynuna sıcak nefesini üfleyerek kısa buseler kondurdu. “Bizi nasıl bir geleceğin beklediğini bilmiyorum, Beritan. Tek dileğim acı çekmememiz,” diyerek daha da sıkı sarıldı.

Acısız bir geleceği vaat ederken, hemen pencerenin önündeki avluda onları izleyen Ezo’dan habersiz, karısının karnına dokunup sıkıca sarılıyordu. Beritan şakağını öpüp, alnını öptüğü yere dayıyordu. Acıyı kendilerine istemiyorlardı. Pencerenin öbür tarafında duran kadına acıyı hediye ediyorlardı. Nasıl bir bahtsızlıktı ki bu? Bilen fikrini söylesin!

Bölüm 10

Görücü Geldi

Bir kadın, isteyen adama açıldığı deniz, sığındığı liman olabilir. Bir kadın, isteyen adama geçici mutluluk, acıdan sakındığı sığınağı da olabilir. Bir kadın, isteyen adama ısıttığı güneş, yaralarını örttüğü gece de olabilir. Bir kadın, isteyen adama merhem de olabilir, bir kadın istediği adama yara da olabilir. Bir kadın adama her şey olabilir. Bir adam iki kadının her şeyi olamazken!

Dün gece bir başka limana sığınmış adamı gördü. Kollarında sığındığı mutluluk vardı. Geceye merhem katan bir de sarılışları vardı. Ezo her şeye rağmen gülümsedi. Bir kadın dün gece adamın istediği her şeyi olmuştu.

Avluyu geçerken dün gece o görüntülerle sarsıldığı pence-reye kısa bir an baktı. Gülüşünü bozmadı, acısına inat gülümse-di. Merdivenlere doğru yürürken öz güvenle söyledi. “ASLAN GİBİ KADINIM!”

Basamakları inerken dün gecenin yaşanmadığını kendisine teskin etti. Bugün o, gülen kadın olacaktı. Şilan’ın mutfaktan elinde su bardağıyla çıktığını görünce seslendi. “Okula gitmedin mi daha?”

Şilan suyunu yudumlayıp bıraktı. “Şimdi gideceğim. Ser-had’ı bekliyorum, gelmek bilmedi.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo baş amakları bitirdiğinde kıkırdadı. “Kızlar için hazırlanıyordur.”

“Sınav derdi bitti ya şimdilik. Kutlamasını yapıyor.”

“Çünkü o serseri kendine çok güveniyor.”

Şilan gülerek çantasından telefonunu ve kulaklığını çıkarttı. Dün gece uyumadan önce en son Yıldız Tilbe’yi dinliyordu. *Aşkın Benden de Öte!* Kulaklıkları takıp şarkıyı başlatmadan önce yengesine döndü.

“Bu kadına hastayım. Şimdi arabaya bineceğim. Kulaklıkla son ses en sevdiğim şarkısını dinleyeceğim okula gidene kadar.”

İsmi duymayan Ezo sordu. “Hangi kadın? Hangi şarkı?”

Şilan hayranlıkla sırttı. “Yıldız Tilbe – Aşkın Benden de Öte, her gece dinlemezsem uyumam.” Bu gerçeği sadece Ezo’ya itiraf etmişti.

“Kim o kadına hasta değil ki. Ben önceleri çok söyledim.”

Şilan yüzü aydınlanmış bir edayla yengesinin üzerine vardı. “Hadi biraz söyle.”

Ezo’nun gözleri büyüdü. “Burada mı?” Bahçenin ortasında şarkı söyleyecek hali yoktu.

“Evet şimdi, ne olur.”

“Olmaz, baban duyar, rezil olurum.”

“Kısık sesle söylersin, hadi Ezo. Hem gelirse görürüm, söylerim sana.”

Ezo gergin nefesini verdi. Bu şarkı kısık sesle söylenemezdi. Yıldız gibi haykıramazdı, söylese de o tadı asla veremezdi. Boğazını temizleyerek gülümsedi. Ardından yüreğinden geldiğince sevdiği şarkıyı seslendirdi.

“Aşkın benden de öte bir yere gidemem ki.

Sen benim kalbimsin ya,

Alma yaşayamam ki.

O hollarda bulamazsın gerçek aşkı,

Yangınlarda söremezsın benden ayrı.”

İkinci ve dördüncü dizeyi söylerken o kadar içli söylemişti ki Şilan dudaklarını ısırđı. Bu kadın acılarını ne kadar saklasa da yüreği yangın yeri ydi.

Dinleyicisini sadece Şilan zannederken arkasında hemen basamakların üstünde Şerwan ve Beritan'ın dinlediğinden habersizdi. *O kollarda bulamazsın gerçek aşk*. Beritan yüzü ile çarpılmış bir tokat gibi ürkmüştü. Ezo şarkılarla bile kocasına sahip çıkıp aşkın kendisinde olduğunu gösterebiliyordu. Çünkü Şerwan hep *aşk Ezo'da*, diyordu.

Şerwan uzun süredir bu kadının sesinden kendini mahrum bıraktığını hatırlamıştı. Uzun süredir ondan şarkı istemiyordu. Fakat sesini bu esnada, üstelik böyle manidar bir şarkıyla duymayı beklemiyordu.

Şilan merdivenlerde duranları görünce kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı. Ezo şaşırdığını görünce nefesini tuttu. "Baban mı? Baban mı dinledi?" itanın hızında sorusunu sormuştu. O ise nasıl bakacaktı adamın yüzüne?

Şilan hayır dercesine çenesini kaldırınca Ezo rahat nefesini verdi. Ağır Ağa değilse olacak kimse umurunda değildi. Yalnız gelen kimse görmek istedi. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Şerwan ve karısı Beritan idi. Ezo az önce ne demişti? *Aslan gibi kadını*! O zaman o güçlü, gülen kadını devam ettirmeliydi. Az önce şarkı söylememiş gibi davranan kadın, ikisinin yüzündeki şaşkın ifadeyi umursamadan önüne dönmüş, Şilan'a hafif bir omuz silkmişti. "Sen kahvaltını ettin mi?"

"Evet yenge, ettim."

"Tamam canım, Allah zihin açıklığı versin," diyerek mutfağa doğru yürüdü. Kahvaltıyı hazırlayıp Ağır Ağa uyanmadan sofrayı kurdurmalydı. Mutfağa giren Ezo yine Zilan'ı herkesten önce uyanık bulunca üzülerek nefesini verdi.

"Anlaşılan selvi boylun seni hâlâ affetmedi. Bir haftanız dolmadı mı?"

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zilan boynu bükük çiçeğin hüznünü gözlerinde taşıyordu. “Ne yaparsam yapayım, beni affetmiyor. İlk defa bu kadar uzun sürdü.”

“Sen niye bu saatte buradasın peki?”

“Konuşmuyor benimle, o odada kalmaya dayanamıyorum. Madem benimle konuşmuyorsun, bensiz hazırlanırsın havası veriyorum. Biraz sürünsün, kendisi bana gelecek.”

Zilan’ın bunu başaracağından hiç kuşku duymadı Ezo. Gülerek yardımına gitti. “Yok, sensiz hazırlanmasın. Bırak kahvaltıyı, çık yukarı kontrol et. Sen bensiz hazırlan, diyerek marifette bulunmuyorsun.”

“Gideceğim, o sevimsiz suratını göreceğim, hepten sinirleneceğim. Bu sefer kavga edeceğiz.”

“Etmezsiniz, hadi kocana git bak. Sonra barıştığınızda yanıma gelmedin, diye yüzüne vurur, sen kırılırsın.”

Nêçîrvan’ın sadece bunu değil, bir haftadır yaptığı her şeyi yüzüne vuracağından emindi. “Dur, gideyim, canını sıkayım. Ben niye kendi canımı burada sıkıyorum.”

Elini yıkayıp duruladıktan sonra mutfaktan çıktı. Hemen arkasından Beritan girmişti.

Ezo’nun tek başına olduğunu görünce yanına doğru ilerledi. Ezo az önce nasıl rahat davrandıysa Beritan da öyle davranacaktı. O nasıl gülebiliyorsa Beritan da gülecekti. Bir haftadır kocası yanındaydı. Dün gece sadece yanına gelmişti. Ezo’nun bunun için üzölmeye hakkı yoktu. Ezo’nun olduğu kadar Beritan’ın da kocasıydı.

Az önce onu kapıya geçirmesini isteyen kocasıydı. Şarkıdan sonra Beritan bir daha doğru dürüst hareket edememişti. Şerwan işe uğurlanmasını istemiş, tek seferliğe bırakmasını kabul etmediğini dile getirmişti. Beritan o güzel gülen yüzüyle kocasını uğurlamıştı. Güzel geçen her anlarından sonra zehir beraberinde geliyordu. Beritan bu zehre bulanmaktan bıkmıştı.

Ezo ise Beritan geldiğinden beridir kocasını kapıya uğurlamayı bırakmıştı. Önce kırgınlığından yapmazken şimdi bebeği var, üzüldü diye geri çekiliyordu. Beritan'ın iki seferdir kocasını uğurladığından habersizdi.

Ezo'nun dikkatini çekmek için seslendi. "Zilan niye gardını almış savaşçı gibiydi?"

İşittiği sesle Beritan'a dönen Ezo güldü. "Kocasının canını sıkmaya gidiyormuş. Kendi canı daha kıymetli ya, niye onun canı sıkılsın."

"Hâlâ mı barışmadılar?"

"Hayır, Nêçîrvan Ağamız hâlâ çektiriyor."

Beritan burnunu buruşturdu. "Bence hakkı var."

"Hepimizin Nêçîrvan'dan yana olması da canını sıkıyor," diyen Ezo çayı kontrol etti. Demlemediğini görünce derin derin soluk aldı. "Bu kadının aklı başında değil. Çayı bile demlememiş."

"Dalgınlığına ver, Ezo. Bırak ben halledeyim," diyerek semaverin başına geçmişti. Ezo hafif iş diye izin vermiş, eksik kalan kahvaltılıkları yeniden hazırlamıştı. Her iki odaya sofraları kuran Zehra geri dönmüş, Ezo önce erkekler için sofrayı doldurmasını istemişti.

Beritan, Zehra'ya döndü. "Canım dört kişilik hazırla."

Ezo anlamsızca Beritan'a döndü. "Neden?"

"Şerwan gitti, kahvaltıya kalmadı." Bilgiyi veren sesi oldukça sakin ve normaldi. Ancak Ezo'nun vereceği tepkiyi içten içe merak etti. Şerwan'ın kahvaltıya kalmadığını söylüyordu. Yanında rahatlıkla konuşabiliyordu.

Ezo anladım ifadesini sürdürerek Zehra'ya döndü. "O zaman dört kişilik hazırla. Sonra hemen bizim sofrayı da kaldırırısın. Ayşe Abla hâlâ annesinde mi?"

"Evet, yenge. Yarın dönecekmiş." Bir tepsiye dört kişilik kahvaltılıkları doldurup mutfaktan çıktı.

Beritan, Ezo'nun yüzünde üzüntü görmeyince bir nebze de olsa sevinmişti. Belki de artık kabulleniyordu. Asla yürekten ka-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bul etmeyeceğini biliyordu ama belki alışıyordu. Tüm bunların olacağını bilincindeydi. Kocasını hâlâ paylaşamadığını, üstelik paylaşmayacağını da Beritan biliyordu. Yine de Ezo'nun üzüldüğünü gördükçe kocasıyla yok olan mesafelere kendisi mesafe katıyor, sevdiği adamı kendisinden uzaklaştırıyordu. İlk kadın olsaydı belki o da Ezo gibi davranacaktı.

Düşünceleri içinde yoğunlaşan iki kadın, hallerini fark etmeksizin kahvaltıyı hazırlamış, kaynanaları ve evin geri kalanı gelince sofraya oturmuşlardı. Kahvaltıda gülen iki kadın vardı. Her şeye rağmen hayatlarına devam eden iki kadın vardı. Çevrelerine acılarını yansıtmayan iki kadın vardı. Bu iki kadın aslan gibiydi, ayakta dimdik duruyorlardı.

Kahvaltı bitmiş, oturma odasından sofra kaldırıldıktan sonra erkek tarafından damadın akrabalarına gönderilecek hediye için kumaş parçaları metreleriyle kesilmiş halde odada toplanmıştı. Hangisinin kime gönderileceği kararını Zozan ve Delal verecekti.

"Çok yoruldunuz ama sizin işiniz bitti. Oğlum güzel mobilyalar seçmiş," diye söze girdi Daye Zozan. "Evin boyasına karar verdik. Mutfak dolapları tamamlandı. Beyaz eşyalar kınadan önce getirilip kurulacak. Hol için dolap kapağını da seçtik. Yarın gelip onu kurarlar. Çeyizden gelecek yastık, döşek, battaniye için o fazla olan odaya bir gardırop yaptırdık. Evin tadilatı bitseydi hemen."

"Düğün gününe kesin karar verdiniz mi daye?" Önündeki kumaşları tek tek ayıran Ezo, teyzesinin saydıklarından sonra düğün tarihini merak etmişti. Hepsi bir hafta sonraya yetişir miydi?

Zozan Hanım önündeki fistan parçalarını tek tek Delal Sultan ile seçerken bir yandan da gelinleriyle sohbet ediyordu. "Düğün, tadilat biterse, gelin evi hazır olursa gelecek hafta sonu olacak."

"Uzarsa Vedat'ın o kadar sabredeceğini sanmıyorum." Elini ince kumaş parçasının üzerinde gezdirdi Beritan.

Zozan Eroğlu gelinine keskin bir bakış attı. "Bekleyecek, üzerinden bir ay da geçse sabredecek. Zaten düğün tarihini çok yakına istedik, telaşa sokamayız."

Zilan yine imtiyaz tanınmış Bermal gördü. “Beni niye telaşa soktun jinjal?”

Zozan yeğeninini bunu soracağını biliyordu. “Kızım ben bekledim. Senin kocan bizi perişan etti.” Ardından en güzel parçaları bir araya toplayıp üç gelinine döndü. “Hadi anneniz için seçin birer tane. Siz onların hangi renkleri desenleri sevdiğini benden daha iyi biliyorsunuz.”

Her kadın bir parçayı seçip kucığına koydu. Zozan ve Delal seçimler için güldü. İki kadın yanlış yapmıştı. Annelerinin beğendikleri parçaları farkında olmadan birbirlerine vermişlerdi.

“Şimdi ikimize birer parça seçin beraber.” Ortaya bir test oyunu attı Delal. Oyunu fark eden Zozan sesini çıkarmadan gelecek seçimleri bekledi. Kimi daha iyi tanıyorlardı, bu test sayesinde öğreneceklerdi.

Ezo, Beritan, Zilan iki parçayı ortak kararlar seçip önlerine bırakmışlardı. Teste tabi tutulduklarından habersiz, verecekleri cevabı beklediler. Delal Sultan öncelikle Zilan’a döndü. “Sen annenin zevkini biliyormuşsun, Zilan.”

Ezo ve Beritan o an bakıştı. Bilmedikleri yüzlerine çarpılırsa iki kadının zoruna gidecekti. “Bizim bilmediğimizi söyleme, Delal Sultan.” Mahcubiyet dolu tınısıyla itirazını başından etti Beritan.

“Ezo ve Beritan, anneniz için seçtiklerinizi birbirinize verin. İkiniz de annelerinizi o kadar iyi bilmiyormuşsunuz.” İki gelinini yadırgayan bakışlarında dalga geçen o nadir gülümsemesi de vardı Zozan’ın.

Zilan annesinin kumaşını bilmenin öz güveniyle eltilerine bulaşmıştı. Beritan’a dönerek “Versene annesinin kumaşını,” demiş, hemen ardından Ezo’ya da çıkmıştı. “Niye annesinin kumaşını alıyorsun?” Eltilerine bulaşan kadının enerjisi yine yerindeydi.

Ezo ve Beritan gülerek kumaşları değiştirmişlerdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Allah’tan bir annenin kumaşını biliyorsun.” Eltisi Zilan’a burnunu buruşturan Ezo, teyzesine döndü. “Teyze ben annem bunu sever sandım.” Kaynanasının dalga geçen ifadesi devam edince Ezo yüzünü elindeki parçayla saklamıştı.

“Bize seçtikleriniz doğru çıktı.” İki gelinini başından savurur gibi elini salladı. “Zivan ve Gule çok üzülecek.”

İki kadının ağzından itiraz dolu iniltiler yükselmişti. “Zilan kızım, Zivan’ı ara önce. Sonra Gule’yi ararız,” dediğinde kaynalarına olan itirazları gülüşerek büyümüşü. Şimdi ciddi ciddi arayacak ve olanı anlatacaktı.

İki gelininin itirazlarını umursamayan, aralarındaki iletişimden memnun kalan Daye Zozan, müjdeyi telefonla her iki dünyasına vermişti. Ardından kızlarına hesap sormaları için telefonu gelinlerine vererek yüzleşmelerini sağlamıştı. Ortaya çıkan cürcuna yüzlerini güldürmüştü. Ne olursa olsun kavgaları, tartışmaları geride bırakıp konuşabilmek ve gülmek her şeye yeterdi.

Elindeki patığı dakikalardır seyrediyor, parmaklarıyla zarar vermekten korkarcasına okşuyordu. Bebeğin erkek olduğunu öğrendiği o alışveriş merkezinde bu patığı almıştı. Şerwan’a hediyesini vermek bir türlü nasip olmamıştı. Kocasını Beritan’ın yanında üç gün kaldıktan sonra yanına gelmişti. Bugün üçüncü geceleriydi ve muhtemelen yarın yine Beritan’ın yanında olacaktı. Hediyeyle bugün verebilecekti.

Patığı kutusuna özenle geri koydu. Kutuyu hediye paketine sarıp kapattı. Annesi oğlunun üşüyen ayaklarına bu patığı giydirecekti. Giydirmeden önce ayaklarını bol bol öpüp gıcıklayacaktı. Ezo dudaklarını ısırırdı. Bütün bunlara hazır olmalıydı. Yarın bildiği hatta bilmediği, beklediği ve beklemediği her şey olacaktı.

Yüreğinde saymadığı kaçınıcı düğüm oluştu. Yüzünü ekşitemeyi bırakmalıydı. Şerwan az sonra gelecek, üzgün olduğunu

görünce onun da keyfi kaçacaktı. Oturduğu yataktan kalkıp dolaba yürüdü. Kocasının eşofman takımını çıkarıp yatağa bıraktı.

Saat çok geç olmuştu. Şerwan hâlâ eve gelmemiş de olabilirdi, gelmişse bile bu gece gelmeyecek de olabilirdi. İkinci seçeneği aklından çıkaran Ezo, paketi eşofmanın üzerine bıraktı. Banyoya girmek için döndüğünde odasının kapısı açıldı. Ezo'nun yüzüne kocaman gülümseme yayıldı. Şerwan Eroğlu yanına gelmişti işte.

Kapıya dönen kadın, dağınık adamı karşısında görünce gözlerini kısıp şüpheyile baktı. Saçı dağılmış, gömleğinin ilk üç düğmesi açık, kemeri avucunda saklı duruyordu. "Hayırdır, gençliğine mi dönmeye karar verdin? Kavgadan mı gedin? Bu halin ne?"

Şerwan kapıyı kapatıp kemeri karısına doğru tutması için fırlattı. "Çalışma odamdaydım. Karım yanıma gelir diye bekledim ama gelmek bilmeyince..."

Ezo elindeki kemerle üzerini işaret etti. "Ben bu halde çalışma odana inseydim..."

Şerwan geceliği içinde oldukça güzel duran kadına arzudan kararmış gözlerini dikti. "İnseydin o elindeki kemerin tadını alırdın emin ol."

Ezo kemeri dilsiz uşağa takmak için sırtını kocasına döndü. Uşağa doğru yürürken kocasının sözlerine karşı durdu. "Kadına şiddete hayır."

"Sen bu gecelikle evin kalabalığına çıktığında erkeğe şiddet olmuyor mu?"

"Yok ben sana bu halimle odamızda işkence çektiirmeyi yeğliyorum."

"Başarmıyor değilsin," diye mırıldandı Şerwan. Kalçalarından gözlerini çekip odanın ortasına doğru yürüdü. Gözleri yatağın üzerindeki eşofmana ve üzerindeki pakete takıldı. Pakete doğru yürüdü. Ezo hediye mi almıştı? Şerwan çarpık gülüşüyle hediyeye uzandı. Yanına doğru gelen kadına baktı. "Bu ne?" diye sordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Soracağına açsana.”

“Olur, Ezo Hanım, hemen açalım.”

Ezo nasıl karşılayacağını merakıyla ela gözlerini kocasının yüzüne sabitledi. Şerwan paketi açmış, elini içine daldırmıştı. Kutuyu paketten kurtarmış ve karşısına çıkan bebek patiğiyle bir anlığına duraksamıştı.

Ezo gülüşünün bozulmadığını ancak gözlerine hüznün indiğini görebilmişti. Elini uzatıp paketle beraber kocasının elini avuçladı. Elini sıkıca tuttuğu adamın yanağını öptü.

“Bebek’in cinsiyetini öğrendiğim gün aldım. Erkek babası olacaksın diye kendimce bunu kutlamak istedim. Bebek benden değil ama sonuçta babası sensin. Sen onu bekliyorsun. Hoşuna gider diye hediye etmek istedim.”

Şerwan elini karısının avuçlarından kurtardı. Yüzünü saklamak için kufasını yan tarafa çevirdi. Dolan gözlerini saklamalıydı. Ezo bu halini görmemeliydi. Oğlu için aldığı hediye hoşuna gitmekle kalmamıştı, bu adamı ağlatacak hale getirmişti. Gözünden düşen bir damla yaşı hemen yok etti. Ezo’dan vazgeçmesi kolay olmadığı gibi mümkün değildi. Bir kadın kendisinden olmayan bir çocuğa patik alabiliyordu. Şerwan bunu beklemediği gibi düşüncesinde bile bulunmamıştı. O Ezo üzülmesin diye bu evde sevincini bile yaşamıyorken, karısı hediye alacak kadar yüce bir gökle sahipti.

Şerwan gözlerini elindeki patiğe çevirdi. Kaşının ortasını kaşıyarak bütün duygularını karısından saklamaya çalıştı. Karısının aldığı hediye hoşuna gittiğinden değil, karısıyla duyduğu gururdan göğsü kabarmıştı.

Ezo hediye elinden alıp yatağa bıraktı. Şerwan’ın duygulanmasını beklemişti. Ancak gözlerinin dolduğunu gördüğünde Ezo şaşırmış, anında ela gözlerine yaşlar dolmuştu. Kocasıyla göz göze geldi. Gelir gelmez Şerwan onu kendine çekmiş, sıkı sıkı sarılmıştı.

Şerwan'ın büsbütün duygularını kalbinde hissetmişti Ezo. Kalbi âdeta kocasının hislerini fısıldıyordu. Ağlamak için direndi. Kendisini sarıp sarmalayan, sevdiğini hâlâ hissettiren adama kocaman gülümsedi. "Oğlunun annesi ben değilim ama seni seviyorum, Şerwan. Canımdan daha çok, canımı sana adayacak kadar."

"Oğlumun annesi olup olmaman önemli değil. Keşke senden olsaydı ama nasibimiz olmadı. Yine de bu adam seninle gurur duyuyor. Bu adam seni çok seviyor, Ezo." Bir kadına seni seviyorum demek zordu. Bu zoru yıkıp duymayı başaran kadındı.

Şerwan geri çekilip alnını uzun uzun öptü. Çenesinden tutup kendine bakmasını sağladı. "Sen o kadar güzel bir kadınsın ki." Her bakımdan güzel bir kadındı. Adam fiziki güzelliği kastetmiyordu. Yüreğini seviyordu bu kadının. Hayatına karşılık duruşunu. Asla pes etmeyişi. "Her şeyinle güzel bir kadınsın. Her şeyinle benim kadınımsın."

Dudaklarını ısırarak Ezo, az sonra gözlerindeki parıltılar mutluluktan patlayacak sandı.

Bedenini bedeninden ayırmadan kadının dudaklarına öpücüğünü kondurdu adam. Her türlü duyguyu dokunuşlarında da barındırırdı. Dudağına bıraktığı bütün izlerde seni seviyorum gerçeği vardı. Gecenin geri kalanında vücuduna bıraktığı her izinde yine seni seviyorum vardı.

Adam acıtırıyordu ama güzel seviyordu. Kadın kırılıyordu ama sevmekten vazgeçmiyordu.

Yorgunluk gün geçtikçe büyüyordu. Düğün telaşı, bitmeyen ev tadilatı, düğün için terzi uğraşı kadınları yoruyordu. Hamile olmasından mütevellit istediği modeli yapamayan Beritan, imdadına yetişen Zilan'ın bulduğu modeller sayesinde bir nebze mutlu olabiliyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kına ve düğün olmak üzere dört farklı model yapılmıştı. Ezo, Beritan, Zilan, Jiyan ve Şilan dört ayrı model vermişti. Kına için bir kıyafet, düğün günü damat evinde sabah kıyafeti, öğleden sonra gelin evinden gelini almaya giderken asıl giydikleri kaftanlar ve üçüncü günü takı merasimi için yine bir kıyafet giyilecekti. Her kıyafet için de kuaför gerekliydi.

Yoğun geçen üç düğün günü kadınları perişan ettirirdi. Ancak davullu zurnalı sazlı düğün, tüm bu yorgunluklara değiyordu. Hele ki damat evi için. Herkesin uğraşı da bu yüzdendi.

Akşam üzeri anca eve gelmeyi başarabilen kadınlar, yorgunlukla kendilerini çardağa attı. Zozan Hanım ve Delal Hanım kadınların yanına gelerek ne yaptıklarını sormuşlardı. İki yaşlı kadının da suratı ifadesizdi. Bir şey olduğu belliydi. Fakat kimse sormaya cesaret edemiyordu.

“Ne yaptınız?” Sesindeki katı ton, kadınları meraklandırmıştı.

“Hepsi hazır,” diyen Jiyan, annesine ne olduğunun merakıyla üstten bir açıklama yapabilmişti. “Sadece bol kalan yerleri bugün alacak, yama tamamlayacaklar diye.”

“Öyle mi Jiyan?” Kızına bakan gözleri bir anlığına daldı. Talibi epey oluyordu. Gelmeye çalışan herkesin önünü ağabeyleri kapatıyordu. Cesaretinden vazgeçmeyip yine istemeye gelen de oluyordu. Zozan Hanımın bakışları yumuşamıştı. Kızının bu evden göçüp gideceği gün de gelecekti. Zozan Hanım kaldırabilirmiydi, henüz bilmiyordu.

“Evet, diye yalnız Beritan’ın bir kıyafeti yetişmedi. Üç elbisesi hazır ama dördüncüsü kaldı. Kına günü sabah elinde olabilmemiş.”

Zozan Hanım ihtiyatla kafasını sallayıp gelinine döndü. “Umarım çok dar yapmamışsındır, Beritan?”

“Yok jınap, bebek için dikkat ettim.”

“Aferin,” diyerek geliniyle beraber herkesin merakını büyüt-müştü. Hele ne olmuşsa ne Beritan ne Ezo içinde olmak istiyordu.

İki kadının içine kaçma isteği bir anda doğmuştu. Hem birazdan erkekler de geleceklerdi. Mutfağa göz atıp yemeklerinin ne durumda olduğuna bakmalılardı. “Biz yemeğe bakalım teyze, izinle,” diyen Ezo kumasıyla beraber arkasına döndü. Gidecekleri esnada Jiyan’ın sorusunu işitmiş ve yerlerinde kalmışlardı.

“Bir şey mi oldu daye?”

“Bu akşam misafirlerimiz var, Jiyan. Hayırlı bir iş için geleceklermiş.”

Jiyan neden tavırlı olduğuna anlam verememişti. Hayırlı işin ne için olduğunu biliyordu. Görücülerin olduğunu anlamıştı. Sesini çıkarmadan annesinin konuşmasını bekledi. Kimin geldiğini öğrenmeden bu kızgınlığın sebebini anlayamayacaktı.

“Ablama gene görücüler mi gelecek daye?” Şilan, ablasının konuşmayacağını anlayınca yetkiyi eline aldı.

Bakışlarını kızından çekmeyen Zozan Hanım cevap vermişti. “Evet Şilan, bu akşam görücüler gelecek.”

“Kim peki daye? Hangi aşiret?” Herkes büyük bir merakla ağzından çıkacak aşiret ismini bekliyordu. Bu sefer kim gelmişti?

Jiyan ise merak etmiyordu. Sadece annesinin kızgınlığını anlamaya çalışıyordu.

“Aşiret değil kızım.” Kızına cevap veren sesi kalı, bakışları huzursuzluk doluydu. “Gelen kişi Doktor Caner!”

Terziden yorgun gelen kadınların üzerine bir yük gibi binmişti Doktor Caner’in akşama istemeye geleceği haberi.

Jiyan bir tarafta şaşkınlık içinde nefes almayı unutturken, annelerini duyan ağabeyleri şaşkınlık evresini atlayıp çoktan kızışan ateş parçalarına dönüşmüşlerdi. Ne demek Doktor Caner kız kardeşlerini istemeye gelecekti?!

“Zozan Xanim ne dedin?!”

Şerwan Ağanın gümbür gümbür inleyen sesi, gelişini fark etmeyen kadınları korkutmuş, yerinden sıçratmıştı. Sadece Şerwan’ın duyduğunu zanneden kadınlar, beraberinde evin dört adamını daha görünce endişeye kapılmışlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kara bakışlarını oğluna çeken yaşlı kadın gür aksanıyla cevap verdi. “Akşama misafir var oğul...”

Beritan içinden dualarını sıralarken korkusundan sarf ettiği cümlelerin farkında değildi. *Oğlum iki anneni de koru!* Gözlerini kapatıp açtığında Şerwan’ın onlara doğru geldiğini gördü.

“Caner ne cesaretle buraya gelir?” diyerek bağırdı en büyük ağabeyi. Jiyan korkuyla yerinden sıçrarken Nêçîrvan’ın öfkeli bakışlarını gördü. Ağabeyi Nêçîrvan *sen hastaneye gitme bir daha*, diye daha önceleri onu uyarmıştı. Neticede Jiyan onu dinlememiş, yine gitmişti.

Evvela Doktor Caner’in istemeye gelmesini beklemiyordu. Üstelik adamı dikkate alacak kadar bir bakışması olmamış, göz göze geldiyse de hep kaçmıştı. Ne yapacağını bilmiyormuş bir şekilde kalasını eğip ağabeylerinin gitmesini bekledi. Ya da canına okumalarını. Sonuç olarak onların dediğini yapmamış ve hastaneye gitmişti.

Ah Doktor Caner, sevdiği kızın ölümüne sebebiyet olacaktı...

Şerwan, annesinin gözlerinde gördüğü kızgınlıkla nefes almayı bırakıp kapıya doğru hızlı adımlarını sürdü. Peşine düşen kardeşleriyle beraber Caner’in hesabını kesmeye gidiyorlardı. Ne olursa olsun Caner’e güvenmişlerdi.

“Şerwan! Sen de, kardeşlerin de olduğunuz yerde duruyorsunuz.” Oturduğu yerden ayaklanan Zozan Hanım, oğullarına doğru bağırmıştı. Kara gözleri insanı korkutacak kadar öfkeli ve ateş doluydu.

Ezo kocasının önünü kesmek için koşmuştu. Bu adamlar giderse rezillik çıkacaktı. Herkesin diline düşecek, perişan olacaktı.

Beritan eli karnında kocasına yürüdüğünde, Ezo’nun yetiştğini görüp duraksamıştı. Doktor Caner’in, Jiyan’a karşı bir şeyler hissettiğini anlamıştı. Ancak *ağabeylerinden birine durumu açıklar, öyle gelir*, diye düşünmüştü. Ne var ki yanılmıştı genç kadın. Adam hiç kimseye hiçbir şey demeden gelmişti.

Ezo kocasına yetişince önüne geçip ellerine göğsüne dayadı. Kocasını durdurmalıydı. “Sakin ol Şerwan, bir şey yok.”

“Çekil önümden!” Karısına öyle bir bağırırmıştı ki Ezo oracıkta canını alacağını düşündü.

“Yapma, ayıptır. Millet başka bir şey düşünecek.”

Ezo kocasına engel olurken Zilan ve Delal Sultan kapının önünde durarak Nêçîrvan ve kardeşlerini durdurmaya çalışıyordu. Bu öfkeye karşı durmak kolay değildi ve nasıl sakinleştireceklerini bilemiyorlardı.

“Çekil, Ezo, dedim.” Sakin olmaya çalıştı. Karısına bir zarar vermemek için sakin kalmaya çalıştı. Fakat o sakin kalmaya çalıştıkça Ezo daha çok onu öfkeliendiriyordu.

“Ne yapacaksın?” Kaşları çatılan kadın, kocasının gömleğinden sıkıca tutup sarstı. “Ne diyeceksin doktora? Hastanede kavga, hır gür mü çıkaracaksın?” Sesi kocasının hiddeti kadar ürkütücüydü. “Kız kardeşini milletin ağzına mı düşüreceksin? Caner, Jiyan’ın aşığı. Ağabeyleri öğrendi, adamı öldürmeye gittiler, diye iftira fırsatı mı vereceksin bu milletin ağzına? Ne yapacaksın, Şerwan Ağa?”

Şerwan tek kaşını kaldırdı.

“Senin kız kardeşin adamı ne tanır, ne bilir. Gönlünü kaptıran doktor. Sen kaptırmadın mı? Nêçîrvan kaptırmadı mı? Vedat kaptırmadı mı? Niye sizin istemeye hakkınız oluyor ve kimse size hesap soramıyorken siz sorabiliyorsunuz?”

Ezo’nun kocasına karşı duruşunu, öfkesine abanıp durduruşunu Beritan nefesini tutarak izlemişti. Şerwan *beni Ezo durduramazsa sen durduramazsın*, demişti. Sevdigi kadının Şerwan’ın üzerindeki etkisini Beritan şimdi daha iyi idrak ediyordu.

“Düğün arifesindeyiz. Biz kendimizi milletin ağzından sakınıyoruz laf duymamak için. Sen...” diyerek gömleğinden tuttuğu adamın gözlerinden gözlerini bir an olsun ayırmadan, “Kardeşlerinle gidip doktora saldırsan halimiz ne olacak, bilmiyor musun?” diye sordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan neler olacağını karısından çok daha iyi biliyordu. Kısırlığı, kuması derken şimdi de Jiyan'ın aşığı laflarıyla sürüsüyle insan iftira atacak, dedikodu yapılacaktı. Gömleğini tutan karısının elini yakalayıp avucunda sıkarak indirdi. Kendisine çekerek yüzüne odaklandı.

“Biz ne güne duruyoruz burada? Gelip birimizle neden konuşmuyor?”

Ezo elini sıkın adamın avuçlarından kurtarma gayretine girmedi. Zira yapamayacağını biliyordu. “Çünkü izin vermeyeceğinizi, yoluna taş koyacağınızı biliyor.” Bu da ayrı bir gerçektir.

Oğlu ve Ezo'nun yanına geldi Zozan Hanım. “Daha kesin bir şey yok.” Bu oğlunu durdurmaya çalışan bir yalandı. Kesin olan gerçek; Doktor Caner'in kızına abayı yakmasıydı. Ve Jiyan'ı istemesiydi.

“Sen ne diyorsun, Zozan Xanim? Kızını istemeye geliyor işte.” Annesine doğru bağırın Nêçîrvan, hiddetinden kurtulamıyordu.

Annesine bağırması yaşlı kadını üzse de belli etmedi. Yaşlı kadın derin bir nefes alıp bakışlarını oğlundan çekerken, Şilan'ın ağlayan ablasını kollarının arasına alarak yukarıya çıkarışını izledi. Bu olayda en çok yara alacak olan güzel kızıydı.

“Kız kardeşini üzeceksin, yapma!”

“Jiyan onu seviyor mu?” Şerwan öyle bir bağırmişti ki Zozan Eroğlu bile bir adım geri atmıştı. Gözlerini sımsıkı kapadı. Bu son söyledikleri olmamıştı.

Merdivenleri çıkarken ağabeyinin bağırarak söylediklerini duyan Jiyan kırıncı sesiyle inlemiş, kafasını kız kardeşinin omzuna gömmüştü. Ne olursa olsun, sonucunda hep suçlanan o olacaktı.

Ezo kocasına inanamayarak baktı. “Jiyan onu seviyor, gelsin beni istesin, düşüncesi var sende. Kardeşine ayıp ediyorsun, haksızlık da ediyorsun.” Elini elinden kurtarmaya çalıştı.

Şerwan çabasına izin vermeden, kemiklerini acıttığını bilmeden elini sıkmaya devam etti. “Bundan sonra o hastaneye gideni yakarım. Hiçbiriniz o hastaneye gitmeyeceksiniz.”

Son söz söylenmiş, son emir verilmişti.

Agir Ağa kapı eşiğinde oğullarını, hanımını, gelinlerini izlerken düştüğü rezil duruma inanamadı. “Şerwan,” diye seslendi. Öncelikle büyük oğlunu durdurmalıydı. “Al kardeşlerini, odaya geçin. Geliyorum ben şimdi.”

Şerwan, babasının da kendisi kadar kızgın ancak bunu örten sakin havasını görünce bütün sıkıntısını nefesine vererek üflledi. Karısının elini bırakarak sırtını dönmüş, her zaman oturdukları odalarına kardeşleriyle beraber geçmişti.

Agir Ağa hanımına döndü. “Git kızının yanına. Böyle, ağa-beylerinin laflarına üzülmesin.” Ardından oğullarıyla konuşmak için odaya doğru yürüdü. Beş oğlanı durduracak güç evvel Allah, Agir Ağada vardı.

Gazaplarını içine atan Eroğlu erkekleri misafirleri beklerken yemek bile yememişlerdi. Bugünün olayları iyi yemek olmuştu!

Kız isteme âdetinde erkek tarafı kız tarafına aşirete mensup büyük adamlardan ve imamı gönderiyordu. Doktor Caner için cami imamı ve aşiret büyüklerinden Ferhan Ağa gitmişti. Kız isteme merasimi gerçekleşmişti.

Eğer ki ailenin gönlü varsa birkaç gün mühlet isterlerdi düşünmek için. Ancak vermek istemiyorlarsa vermiyoruz, kızımı küçük –ki küçükse– yahut bir daha gelmemeleri için kızımız istemiyor, derlerdi.

Ancak Agir Ağa kızına danışmak istediğinden ve bir nebze gönlü olduğundan kabul etmişti. Oğullarının kabul etmeyeceğini bildiği halde! Misafirlerin gidişi ardından Agir Ağa olayı anlat-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tığı hanım Daye Zozan'ı kızına danışması için göndermişti. Ve karar, yıllardır değişmediği gibi bugün de değişmemiş, babaya bırakılmıştı.

Jiyan isterse verecekti. Şerwan ve kardeşleri pahasına! İstemezse kapıyacaktı, Caner umurunda bile olmazdı! Kızını yakacak değildi.

“Jiyan nasıl peki?”

“Odasında ağlıyor hâlâ,” diye cevapladı Ezo. “Zilan ve Şilan yanında.”

“Şerwan, dün akşam onunla konuştu mu?” Düünden sonra Şerwan'ın yanına gitmeye cesaret edememişti. Üstelik yanına da gelmemişti. Beritan kocasının ne durumda olduğunu bilmiyordu. Ezo'nun yanında kalmadığını, kardeşleriyle sabahladığını biliyordu.

“Hayır, teyzem gidip sordu. Ne Şerwan ne de ağabeyleri sormadı.” Onların sormayacağını herkes biliyordu. İlk önce anne, kızına danışıyordu.

“Jiyan ne cevap vermiş?”

Dün gece gelen misafirlerden sonra Zozan Hanım kızının odasına gitmiş sormuştu doktoru kabul edip etmediğini. Jiyan cevap vermemiş, kararı babasına bırakmıştı. Annesi istemediğini biliyordu. Yaşlı kadın, kocasına kızının istemediğini söyleyince, Agir Ağa misafirlere birkaç gün düşüneceği haberini vermişti. Öyle hemen hayır, diyemezdi. Birkaç gün düşünecekti. Belki kızının da fikirleri değişirdi.

“Bizim gibi kararı babasına bıraktı. Ne yapsın?”

“Doğru...” diye üzüntü içinde hak verdi Beritan. Dün ağlayarak kardeşine sarılışı gözünün önünden gitmiyordu. “Hayırlısı neyse o olur inşallah, ne diyelim.”

Ezo çayından son yudumu içtikten sonra bardağını bir kenara bıraktı. Avluda oturmuş, sohbet ediyorlardı. Dün canını yakan kocası yanına hiç gelmemişti. Ezo karşı durmasaydı kocasının ve kayınlarının bir rezillik çıkacaklarını biliyordu.

“Aslında Doktor Caner çok iyi biridir. Sen de tanıştın, biliyorsundur. Jiyan’ı da çok seviyor, belli. Ama Agir Ağa aşiret dışına kızını verir mi, onu bilemem.”

Beritan genç kadınla aynı fikirdeydi. “Ben de öyle düşündüm. Agir Ağa kızını vermez, Jiyan da besbelli istemiyor.”

“Jiyan adamı hiç tanımıyor ki istesin, kabul etsin.” Bir nebze bile adama dair bilgisi yoktu.

“Doğru Ezo, ben de Şerwan’ı tanımadan geldim.” Genç kadının tepkisini merak ettiği için bir saniye bile olsa bakışlarını çekmemişti.

“Bizim durumumuz farklı, Beritan. Bununla mukayese edemezsin ki.”

Beritan’ın başı önüne düşmüştü. Dudaklarını ısırdı. “Doğru, bizim durumumuz çok farklı.”

Orta sehpadaki çay bardaklarını tepsiye koyup ayaklandı. Bunları aşağıya bırakacak, ardından odasına dönüp uyuyacaktı. Şerwan Ağanın bu gece yanına gelmeyeceğini, Beritan’ın yanında kalacağını adı kadar iyi biliyordu.

“Şev baş²¹, Beritan.”

“Şev baş,” diyerek kadını uğurlamıştı Beritan. Saatin geç olduğunun farkındaydı. O da Ezo gibi odasına girip ayağını uzatmak istiyordu. Jiyan’ın yanına bir yanı gitmek istiyordu. Bir yanı ise kesinlikle reddediyordu. Ağlayan görümcesini görürse bir daha kimse Beritan’ı susturamazdı. Oturduğu yerden ayaklanıp eyvana doğru yürüdü. Odasına girerek lambasını yaktı. Yatağına özlemle baktı. Üzerini bile değiştirmeden yatıp uyumak istiyordu. Ancak uzun eteği ve gömleği yüzünden rahat uyuyamayacaktı.

21. Şev baş: İyi geceler.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan üzerindeki kilerden bir çırpıda kurtuldu. Geceliğini dolabından çıkarıp üzerine geçirdi. Yakında bir alışveriş yapması gerekti. Karnı büyüdükçe eski kıyafetlerini artık giyemez olmuştu. Düşündüden sonra bir alışveriş yapmalıydı.

Kıyafetlerini kirli sepetine atmak için banyoya girdi. Sepete bıraktıktan sonra lavaboya dönmek için sırtını dönmüştü ki bilemediği bir cisme çarpıp geriye sendeledi.

Şerwan sendeleyeyen kadını kaparak kendine çekti.

Burnuna dolan kokuyla gözlerini sıkıca kapatıp adamın enfes kokusunu içine uzun uzun çekti. Şerwan yanına gelmeyi akıl edebilmişti. Beritan şimdi kendisini tutan kollardaydı.

“İyi mi?”

“Eve..evet...” Kafasını kaldırıp kocasına baktı. Bakışları ifadesizdi. Beritan ne yapacağını bilmiyordu. Ona kızgın mıydı? Onu da bilmiyordu genç kadın. Belki de kızgındır. Yahut hâlâ öfkeli ve sinirli...

Düşüncelerinin ortasına dudaklarının öpülmesi eklenince Beritan, kendini muhteşem öpücüğün derinliklerine bıraktı.

“Bir daha o doktorun geçtiği koridordan bile geçmeyeceksin,” dedikten sonra dudaklarına tekrar yapışmış, sert bir şekilde öpmeye devam etmişti. Küçük dudaklarının tadını öperek, ısırarak çıkarmıştı. Sert ve arzu dolu dili ağzının içini acımasızca keşfetmişti. Beritan’ın iniltiyle verdiği karşılık adamın sertliğini katlamıştı. Bir kez daha vahşi bir öpücüğü sertçe aldıktan sonra son vermişti. Geri çekildiğinde karısının anlamsız bakışlarıyla karşılaştı. “Yoksa bu cezayla kalmazsın. Daha kötüsünü yaparım.”

“Ne yani, bu ceza mıydı?”

“Evet.”

“Eğer bu cezamsa Şerwan, sırf bu cezayı almak için bir ömür sana karşı gelirim,” diyerek kıkırdadı. Ardından odasına girdi. Yatağında gördüğü bir sepet dolusu kırmızı ve yeşiller gözlerini ardına kadar belertmişti. Açlıkla hasır sepete doğru yürüdü. Peşi

sıra gelen Şerwan, hamile karısının sepete sülânen ağzıyla eğildiğini gördüğünde tebessümünü izledi.

“Bu nereden çıktı? Kim yaptı bunu? Aman Allah’ım!” Yeşil eriklerin üstünü -B- harfinden çilekler süslemişti. *Böylesi güzel sürprizi ancak bir kişi yapar*, diye tahmin etti. “Serhad mı yaptı yoksa?” diye sorarken, canı istediği halde bozmaya kıyamadığı baş harfi için yememişti.

Ancak sürprizinin Serhad tarafından yapıldığı düşüncesini duymak, hele ki sorulması genç adamı kızdırmıştı. “Serhad mı?” diye sorarken, kızgınlığının verdiği gazla bütün çilekleri bozmuştu. “Ben yaptım onu!” diye hırladı.

Bu sepet hem üzdüğü kadına bir hareket hem de erkek çocuğunu karnında taşıyan kadının o gün haberi verdiğinde buz gibi davranışından dolayı da özür mahiyetinde minik bir sürprizdi. Çiftlikte iken kendi elleriyle topladığı çilek ve erikleri sepete doldurmuştu. Herkesten gizli buraya çıkarmış ve karısına sürprizi yapmak istemişti. Gel gör ki mahvolmuştu!

Harfin bozulmasına alınma zamanı bile bulamamış, kocasının son cümlelerinde bocalamıştı Beritan. “Sen mi yaptın?” diye emin olmak için sordu hayretler içerisinde.

Çatık kaşlı kocası sert sesiyle tek kelimelik bir cevap verdi. “Evet!”

“Gerçekten sen mi yaptın bana bunu? Şaka yapmıyorsun, değil mi?”

Asabı iyiden iyiye bozulan genç adam homurdanarak nefesini vermişti. “Evet,” dedikten sonra başka bir şey söyleme zahmetinde bulunmadan arkasını dönmüş, kapıya doğru yürümüşü.

Kocası çıkmadan ağzında kocaman gülüşüyle peşinden koşar adım gitmiş, arkasından açtığı kocaman elleriyle sımsıkı sarılmıştı. “İnanılması güç bir adamsın,” demişti. Sesinde bu halinden memnun ve keyif alan tını vardı. Sımsıkı sarıldı bir kez daha.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan Eroğlu, Beritan için sürpriz yapmış, meyvesi sepeti hazırlamıştı. Ah, mutluluk bir çilek ve erik ısırtığı kadardı. Ve belki doldurduğu sepeti kadar.

Ama en çok da kollarını sardığı adamda vardı!

Gülüştüne zoraki hâkim olan Beritan, Şerwan'ı daha fazla kızdırmak istemiyordu. Ne var ki elinde değildi. Şerwan'ın tatlı kızgınlığı, saklamaya çalıştığı ama başaramadığı alınganlığı... Her şey o kadar güzeldi ki genç kadını mutluluktan havalara uçuruyordu.

"Gülme." Sinirden çıkan kısık sesi Beritan'ın dudaklarını ısırmasına neden olmuştu.

Hayır, hayır gülmemesi gerekiyordu. Yoksa bu seferki ceza kesinlikle öpücük olmayacaktı. Ki zaten şu an cezalıydı. Kocasını yatakta uzanırken kendisi tekli koltukta oturuyordu. Biraz böyle bekleyecekmiş, Şerwan Ağanın kesin ceza kuralı!

"Gülmüyorum," derken bile gülmemek için gözlerini kapatıp kafasını başka bir yöne çekmişti. Kocasının onu görmemesi için kollarıyla gözlerini kapattığını görmüştü. Fakat kulaklarını kapatmadığı için karısının kısık sesteki kıkırdamasını duyabiliyordu.

Allah biliyor ya çok zoruna gidiyordu adamın. Bir sürpriz yapmak bu kadar komik miydi?

"Ben sana gülmüyorum..."

"Beritan?" diye bağırınca genç kadın korkudan sıçrarken yüzündeki gülümsemeyi hemen yok etmiş, kocasına bakmıştı. Yorumları boynunu hafif bir şekilde oynatırken dudaklarını büzerek onu izleyen kocasına baktı.

"Cezam bitmedi mi?"

"Hayır."

"Ben ailemle bir kadını, Şerwan Ağa, bu bana göre çok fazla."

“Gülmeden önce düşünecektin.”

“Ama komikti,” deyişle ansızın öfkeli gözleri üzerine alınca konuşmasını düzeltti. “Hak ver bu hamile kadıncağıza.”

“Kadıncağıza?” dedi inanmayarak. Hayır, Beritan kadıncağız değildi. Yaman kadındı. Ki Şerwan yeni yeni idrak ediyordu.

“Evet, sen bana doğru dürüst gülmezken bir sepet meyve getirdin. Üstüne çileklerle benim baş harfimi yazdın. En komiği bunları kendi...”

“Kes kes!” diye sert bir sesle karısını uyardı.

Beritan uyarısını dikkate alarak kocasına doğru ilerlerken dudaklarını ısırmişti. *Gülme Beritan, kocanı daha fazla kızdırma.* Kendini teskin eden kadın yatağına doğru yürüdü.

“Nereye?”

“Yoruldum. Uzanmalıyım ben...”

“Daha cezan bitmedi.”

“Şerwan yapma, çok yoruldum.” Yalandı, yorulmamıştı. Şerwan’ın yanına uzanıp konuşmak istiyordu. Kocasının cevap vermeyip onu izlediğini görünce şirin bir gülümseme dudaklarında yer edinmişti. Aslında şirin değildi. Vahşi bir görünümü vardı. Genç adam bakışlarını karısından çekmeden yatağa uzanışını izledi. Şişkin karnıyla yatağa girince komik bir görüntü oluşmuştu. Uzanırken kucağına aldığı erik ve çilek dolu sepeti de sehpa niyetine hafif bir şekilde karnına koyarken içinden bir erik çıkartıp iştahla yemeye başladı.

Şerwan, ayaklarını uzatıp üst üste atan ve elindeki meyveleri iştahla yiyen karısını görünce dudaklarının arasında yer edinen gülümsemeye engel olamamıştı. İlk gün acıdan kıvrandırdığı kadını bugün gülümseyerek izliyordu. Hayat ne kadar da garipti. Hiç sevmediğimiz insanlara bile zamanla bir sevgi beslerken, Şerwan iki karısı için nasıl bir cümle kuracağını bilemiyordu.

Ezo’yu sevmiyordu. Yüreğinde anlatamayacağı ve sökemeceği sevdayı kalbinde taşıyordu. Sevgi bazen tükenirdi, bazen

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

yorulurdu. Sevdâ ömürlüktü, son nefeste beraberinde ölürdü. Bazen Beritan'ın yanına gelişi, karısına ihanet ettiği hissi veriyordu.

Ezo ile geçirdiği bir dakika bile Beritan ile geçirdiği bir saatten kıymetliydi. Kuma geldi ve bebek verdi diye Şerwan'ın ilk karısına karşı duyguları bir nebze bile değişmemişti. Yalnız Beritan'a karşı hissettiği duygu da az ve boş değildi. Nasıl olduğunu kendisi de bilmiyordu. Fakat bu kadına karşı kalbinde ufak bir yer vardı. Yarın bu ufak yer genişler miydi, onu da bilmiyordu.

“Sen de ister misin?”

“Afiyet olsun, Beritan.”

“Sen sevmiyor musun?”

“Canım istemiyor.”

Eline aldığı çileği büyük bir iştahla dudaklarının arasından geçirip ısırdığında Şerwan farkında olmadan yutkunmuştu. “Çabuk ye, Beritan,” diyerek kafasını başka bir yöne çekti.

“Neden sepeti alacak mısın yoksa?” diye saf saf sorarken Şerwan gülmüştü.

“Hayır, sepet senin olsun.”

Kocasından ilk sürpriz hediye idi, onun olacaktı tabii ki de. Hiç kaybetmeyecek, ömür boyu saklayacaktı. Onu düşünerek yaptığı bir hareketti. Keyifle meyvelerini yerken kocasına sorular sormaya devam ediyordu. Kesinlikle çenesi düşmüştü bugün.

“Mısırlarınız olmuş mudur?”

“Az kaldı, açılacaklar. Neden sordun?”

“Eve getiriyor musunuz peki?”

“Evet, getiririz. Kızlar kaynatır, yer. Canın mı istedi?”

“Evet, canım istedi. Ama önce bunları bitirmem gerek.” Yemeğine devam etti Beritan. Önce eriği yiyor ardından çilek yiyerek hem ekşi hem de tatlı karışımı yaparak iştahını daha çok açıyordu. Şu sıralar iştahı tekrar açılmış, kendine yüklendikçe yüklenmişti. Ara sıra fazla yüklenmeden midesi ağrıyor, yediklerini istifra edecek raddeye geliyordu. O zaman frene basıp motor gibi midesini dinlendiriyordu.

Önündeki sepeti silip süpürme hazzına düşerken kocası tarafından an be an izlendiğini unutmuştu. Her iki elinde de birer meyveler vardı. “Önce erik seni yiyeceğim.” Gülümsüyor, sonrasında çileğe dönüyordu. “Merak etme çilek, sıra sana da gelecek. Sen de Beritan’ın midesine ineceksin.”

Hayretler içerisinde kadını izliyordu Şerwan. Bu kadın deliydi; zaman zaman komik, yeri geldiğinde cesaretli, hep güzel, oldukça da vahşiydi. Evde sevilmesinin sebebi buydu. Herkese ayak uyduran bir karaktere sahipti. Kim nasılsa öyle davranıyordu. İyiysen iyi gelir, kötüysen yine de karakterinden vazgeçmeden iyiydi. Ancak çok yaralandığı zaman kötü bir kişiliğe de bürünüyordu. Ezo ile kavgalarında anlamıştı.

Sepetini yarılادığında dinlenmek için ara verdi Beritan. Karnının üzerine elini koyarak şefkatle okşadı. Oğlunun gelişini dört gözle bekliyordu. Ancak o çocuk kendisinin mi olacaktı, Ezo’nun mu? Şerwan Ağa kararı babası ve annesinin vereceğini söylediğinden beridir Beritan aklından çıkarmıştı. İşin özü aklına geldiği her seferde ağlamamak, reddetmemek için üzerini yığınla düşünceleriyle örtüyordu. Tıpkı şimdi yapacağı gibi.

“Oğlun ve ben doyduk, çok sevindik. Teşekkür ederiz babası.”

Şerwan gözlerini açmadan gülümsedi. “Afiyet olsun. Bu ilk ve sondu annesi. Siz kadınlar sürpriz falan hak etmiyorsunuz.” Sona doğru gülümsemesi kızgınlığa dönüşmüştü.

Beritan o anını hatırlarsa bu sefer gülme krizine girecekti. Krize girmek yerine kocasını mutlu edecek bir şey vermek istiyordu. Karnını tutarak başucundaki komodine uzandı. İçinden küçük kutuyu çıkardı.

Mavi renkte yuvarlak bir kutuydu. Çekmeceyi kapatıp kocasına döndü. Gözleri hâlâ kapalıydı. “Uyanık mısın?” diye sordu. Eşofmanlarını hâlâ giymemişti. Gidecek miydi acaba?

“Uyanığım,” diyerek gözlerini açıp karısına döndü Şerwan. Elinde mavi bir kutu görünce kaşları çatıldı. “Ne o? Ben sana sürpriz yaptım diye altında mı kalmak istemedin?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan kakhaha attı. “Senin yaptığını bilmiyordum, hatırlatırım.” Homurdandığını işitince kutuyu uzattı. “Bunu hediye etmek istiyorum.”

Şerwan doğrularak kutuyu aldı. Ne aldığı merak etmişti. Üstelik bunu ne zaman almıştı? “Ne zaman aldın?” diyerek kutunun kapağını kaldırdı. İçinde gördükleriyle nefesini tuttu.

“Hastaneden dönerken. Bebeğin erkek olduğunu öğrenince yoldan aldım. Bizim aramız o zaman kötüydü... İyi değildi... Eğer iyi olsaydı bu hediyeyle sana cinsiyeti açıklayacaktım. İşte nasip olmadı.”

Şerwan kutunun içinden mavi beyaz bebek eldivenlerini çıkardı. Ezo’dan da bebek patiği almıştı. Erkek babası olacak diye karısı gönlünden geçen hediye vermişti. Şerwan eldiveni parmakları arasında okşadı.

İki kadın aynı gün, neredeyse aynı sebeple hediye almışlardı. Biri bebek patiği, diğeri eldiveniydi. Şerwan iki kadının arasındaki çarşız gelgiti yeniden yaşadı. İlk karısı bebeğin annesi olmadığı halde sırf oğlu olacak diye böyle bir hediye almıştı. Kuma karısı cinsiyetini söyleyerek bu hediye verecekti.

Şerwan uzanıp Beritan’ın alnını öptü. Ardından hediye ka-rısının eline geri verdi.

“Hediye sende kalsın... Nasılsa oğlumuzun ellerine giydireceksin.”

Beritan geri çevrilen hediyesine kırık buğulanmış gözleriyle baktı. Şerwan hediyesini geri çevirmişti.

Beritan’ı hayatından geri çevirir gibi!

Bölüm 11

Yeni Kararlar Verildi.

Hafta sonuna kına ve düğün vardı. Sadece bir günleri kalmıştı. Düğün için hazırlıklar hız kesmeden devam etmişti. Yemek için kiler doldurup, araç gereçler çıkarılmıştı. Erkek evi, özellikle erkek misafir odası baştan aşağı temizlenmişti. Bütün ev, misafirler için yeniden temizlenmişti. Kız evi de aynı durumdaydı. Çeyizi tam anlamıyla hazırды. Kınalı ve gelinliği hazır olan Bermal'e damat evi bohçasıyla beraber göndermişti. Düğün günü dağıtılacak şekerler de gelin evine gönderilmişti. Düğünden bir gece önce kınadan sonra uyuduğunda yanı başına koyulacaktı. Kısmet şekeriydi. Ve bekâra, evliye murat niyetine dağıtılıyordu. Niyetinden alan duasıyla şekeri yedi.

Düğün yemekleri akşamdan hazırlanıyordu. Dolma ve sarmaların içi hazırlanıp doldurulmuştu. Etler temizlenmiş ve sebzeler doğranıp muhafaza edilmişti. İçli köfte harcı pişirilip hamurunun içine doldurularak ağzı kapatılmış ve hazır olan bütün yemekler saklanıp dolaba kaldırılmıştı. Yemeğin yanında ikram edilecek kola ve ayran kolileri alınıp kilere bırakılmıştı. Onun ötesinde şekerin yanında ikram edilecek kola hazır ve limonata-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

lar da yapılmıştı. Yarın için her şey hazırды. Hazırды ancak, son anların heyecanını Agir Ağanın verdiği karar bozmuştu. Düğün arifesinde verilecek, üstüne söylenecek karar mıydı?

“Agir Baba kararı verdi. Baksana, teyzem önüne taş koymaya çalışmış ama başaramamış.”

“Çünkü Dicle, kardeşinin kızı. Hayır derse, Ağır Ağa yanlış anlayacak. Botan’ın haberi de yok.” Sıkıntılar gün geçtikçe bitmek yerine çoğalıyordu. “Ne yapacağız, Ezo? Biz bu kız yüzünden ne hallere düştük.”

Ezo önündeki kurumuş patlıcanları sıcak suya koyarken Beritan da soğanların içini tek tek çıkartıyordu.

İkisi mutfakta tek iken, sessiz bir şekilde konuşuyorlardı. Dicle'nin gelmesini hiçbiri istemiyordu. Hem onlarla kavgalıydı, Zilan ile aralarından düşmanlık sızıyordu. Zozan Hanım da Dicle'yi gelin istemek bir tarafa, bu eve bir günlük gelişini bile kabullenemiyordu. Dicle'nin bu eve gelin gelmesi facianın en büyüğüydü.

Zilan kulak misafiri olduğu iki kadına üzülerek baktı. Dünyanın yüzünden olmadık lafları birbirlerine söyleyerek kırılmışlardı. Ağır Ağır rezil olmuşlardı. Kocaları tarafından ceza almışlardı. Daha çok yarayı Beritan almıştı. İstememesini, kabul etmemesini iyi anlıyordu.

“Botan kabul etmez.” Konuşmaya dalan iki kadını korkutmuştu. “Hele yarattığı son kaostan sonra adam gider, surdan atlayıp intihar eder.”

Korkan iki kadın eltilerine ters bakışlarını attı. Neden sessizce geliyor, ses vermiyordu?

“Dicle bu eve gelirse bundan sonra bize huzur yok.” Ezo bunu açık açık söylemişti. Birkaç saat bu evde kalmış, konağın altını üstüne getirmişti. Ezo olumsuz yönde kafasını sallarken yemek için sebzeleri doğramaya başladı.

Zozan Hanım itirazını dürüstçe edemiyordu. Şerwan konuşsa bile babası olayları bilmediği için yanlış anlayabilirdi. Hem son

söz Botan'a kalıyordu. "Botan'da bitiyor Zilan ama babasını da kırmayabilir. Bunu unutmayalım."

Babasını kırmayabilir. Üç kadın sessiz dakikalarda manidar bakışlarla bir süre birbirlerini izledi. Botan babası ne isterse ona evet, diyecekti. Vedat eğer babası Bermal'i istemeseydi getiremeyecekti. Bu evde oğlanlar babasının sözü üstüne söz söyleyemiyordu.

"Beritan..Beritan," diye dışarıdan bağırın Şilan'ın sesini duyan genç kadın görümcesine bağırdı. "Mutfaktayım, gel buraya." İşine tekrar dönünce eltileriyle sohbetine devam etti. "Diğer halakızları da çok güzel. Onlar değil de neden Dicle? Bak küçük halanın adını unuttum ama onun kızı Botan'dan galiba bir yaş küçüktü. Onu getirebilir."

"Kesin Dicle cadalozu gözüne girmek için her şeyi yapmıştır." Ezo kızgınlıkla cevaplamıştı.

"Dicle'nin bu eve geleyim diye göze girmek için yapmadığı şey kalmadı. Şimdi dayımın onu istemeye geldiğini öğrenirse..." Zilan bu düşüncüyü silmek istedi. "Botan inşallah babasına hayır der ve bu mevzuu biter."

Mutfak kapısından yengesine seslenip geri çıktı Şilan. "Kıyafetlerin geldi, Beritan. Odana bıraktım."

"Kim getirdi?"

"Terzide çalışan küçük kız getirdi. Bu sefer olmuş."

Şilan'ın gidişiyle Zilan istihza dolu sesiyle eltilisine döndü. "Git, kıyafetleri dene, Beritan. O günden beri iki kilo daha almışsın, belli."

Ezo'ya ve dalga geçen Zilan'a şaşkınlıkla baktı Beritan. "Yapma, Zilan. Kıyafeti tekrar açarsam terziye gidene kadar bir iki kilo daha alırım." İsyan dolu tınısını sürdürerek oturduğu yerden kalkmış, soğan kokan ellerini yıkamak için lavabonun başına geçmişti. "İnşallah bu sefer sıkıntı olmaz." Tek temennisi bu yöndeydi. Kına gününe yetişecek olan elbise bugün gelmişti. Beritan elini yıkayıp duruladıktan sonra mutfaktan çıkmıştı. Avucu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

karnında yürürken bahçede oturan kaynanası ve Delal Sultanı görünce yerinde kalmıştı.

“Kıyafetin gelmiş, Beritan.”

“Belê²² daye.”

“Git, dene gel, bakalım olmuş mu?” Kaynanasına olur anlamında çenesini sallayıp merdivenlere yürüdü. Konağın açılan büyük kapısını görünce bekledi. Kimin geldiğini merak etti.

İçeriye Şerwan, Botan ve Serhad girince yukarı kıvrılan dudaklarını ısırды. Kocasının azametini izlerken Şerwan’ın yakışıklı olduğunu kendine bir kez daha hatırlattı. Uzun boyuyla, boyuna yakışan fiziğiyle, aklını başından alan gülüşüyle ve kendisine hapseden kara gözleriyle adam mankenlere taş çıkartacak bir edayla annesine doğru gidiyordu.

Şerwan, Beritan’ı görünce dudağının kenarı hınzırca yukarı kıvrılmış, eriyip küle dönen karısını zevkle izlemişti. Tabii bu anlarına çomak sokan Serhad olmasaydı! “Nasılsın yürüyen dünya?”

“Serhad başlama gene, ağlayacak şimdi.” Botan kardeşini uyarırken yengesinin dolan gözlerini de görmüştü.

Serhad üç gündür yengesini her gördüğünde *yürüyen dünya*, diyerek genç kadının sinirlerini bozuyor ve onu ağlatıyordu. Elinde olmadan ağlayan Beritan daha sonra haline gülüyordu. Özellikle kocasının yanında öyle demesi daha çok ağlamasına sebep oluyordu.

Çok yemek yediği ve kilo aldığı için Serhad ona öyle demeye başlamıştı. Ki arada bir Botan bile diyordu. En çok da sinirini bozan Şerwan’ın gülererek karşılık vermesiydi. O yürüyen dünya değildi. Sadece çok yemek yiyordu. Hamile bir kadının çok yemek yemesi doğal karşılanmalıydı. Ağlamamak için dudaklarını ısırın Beritan bir şey demeden yukarıya odasına çıkmıştı.

“İşler nasıl oğul?”

Şerwan karısından gözlerini çevirip annesine döndü. “Çok şükür iyi daye.”

22. Belê: Evet

“Şerwan Ağa milyon dolarlık işler yapıyor, Zozan Hanım. Daha ne kadar iyi olsun.” Serhad annesinin yanına oturup kolunu omzuna atınca tülbentinin üzerinden saçlarına bir öpücük kondurmuştu.

Bu hareketi beş oğlu da her gün yapardı. Annelerinin alnını öpmek, saçlarına burnunu gömüp o kokuyu içlerine çekmek neredeyse vazgeçilmezleri olmuştu. Serhad ne zaman annesinin yanına otursa davranışını aksatmazdı. Delal Sultanı da hiç unutmazlardı.

Botan, Delal Sultanın yanına oturunca ellerini öpmüş, alnına bir öpücük kondurmuştu.

“Delal Sultan söyle, bu oğlan ne zaman evlenecek?” Dalga geçercesine sorarken annesinin kara gözlerini üzerinde hissetmişti. Annesinin onun için kız aradığını biliyordu. Fakat kendisi şimdilik yanaşmıyordu.

Delal ve Zozan bakışmıştı. Gözlerinden aynı kader ve ıstırap geçmişti. Botan’ın hâlâ hiçbir şeyden haberi yoktu. Şerwan dudağını kıvırdı. Beklenmedik hınzırlığı tutmuştu yine ama bu sefer en yanlış zamanda olmuştu.

Zozan Hanım oğluna bir şey hissettirmemek için sitemli sesini yükseltti. “İki gün sonra Vedat oğlumun düğünü var. Çalışan o, eve erken gelen siz.”

Şerwan tek kaşını kaldırıp annesini süzdü bir müddet. Bu şekilde Botan’ın acısını üzerinden silmeye çalışıyordu. Huzursuz nefesini vererek çenesini salladı. Oturduğu yerden usulca ayaklandı.

“Oğlun babasıyla birkaç eve ziyarete gitti.” Cevabını verdikten sonra çardaktan çıkıp mutfağa doğru ilerledi. Ezo muhtemelen oradaydı. Karısı ona kırgındı ve Jiyan için karşısına durduğundan beridir Şerwan yanına gitmiyordu. Kıza karısı da gelmesin diye elinden geleni yapıyordu.

Mutfağa gireceği esnada Zilan’ın elinde telefonla artık neye gülüyorsa mutfaktan çıktığını gördü. Bahçe kapısının açıldığını

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

duyunca sebebini anladı. “Önüne bak, Zilan, kocan bir yere kaçmıyor.” Sesinde yengesine kızan hafif bir tını vardı.

Zilan gözlerini telefondan kapıya ardından önünde duran Şerwan Ağa çevirdi. “İstese de kaçamaz, Şerwan Ağa, izin vermem,” diyerek yanından salına salına geçmişti. Şerwan bazen Nêçîrvan’a üzülüyor değildi. Bu kadını çok mu aramıştı evlenmek için?

Bu deri kardeşini ilgilendirirdi. Şerwan Ağa mutfaktan içeri boy attığında gözüne sadece karısı takıldı. Keza ondan başka kimse mutfakta yoktu. Sessiz adımlarıyla yemeğe dalmış kadının arkasında belirdi. Ezo daha onu fark etmeden yanağından kaçamak bir öpücük aldı.

Korkuyla yerinden sıçrayan Ezo kafasını kocasının göğsüne çarptı. Eli refleksiyle kalbinin üzerine kapandı.

“Şerwan?”

“Ezo’m.”

“Ödüm koptu.”

“Yine dalmışsın.”

Ezo kocasına kısa bir an bakıp yüzünü çevirdi. Yarım kalan işine geri döndü. Bahçenin ortasında son sözünü söyledikten sonra gitmiş ve bir daha hiç konuşmamışlardı. Şerwan Ağa suçlusun damgasını her fırsatta yanına gelmeyerek atmıştı. Ezo da bu damgayı kabul etmeyerek mesafesini korumuştur.

Sabreden Şerwan daha ne kadar bu oyunu sürdürecektir merakıyla yeni soruyu yöneltti. “Düğün için kıyafetlerin hazır mı?”

“Evet,” diyerek soğuk tınısını kırmamaya özen gösterdi Ezo. “Giydiğimde görmek istersen görürsün.”

Şerwan sabır çekti. Demek ki uzatmaya niyetiydi. Zaten giydiği anda karısını görmek isteyecekti. Ki bu istek düğün boyunca da sürecekti. Adamın asıl merak ettiği rengiydi. Elleri cebinde, karısını tezgaha sıkıştırarak kasığını kalçalarına bastırdı. Kulağına doğru eğildi. En tehlikeli tınısıyla sordu. “Kırmızı mı?”

Ürperen kadın gücünden kaybetmeye niyetli değildi. "Evet."

Aldığı net cevapla gözlerini sımsıkı kapattı. "Bana dön," diyerek keskin bir emir verdi. Karısına en çok kırmızı yakıştıyordu ve giydiği zaman direkt olarak göze çarpıyordu. Şerwan bu yüzden hiçbir zaman karısının kırmızı giymesine izin vermiyordu. Ona giymesi dışında gideceği her yerde -kırmızı giymek yasak- kuralı geçiyordu. Ki karısı suç işlemiş, yasağı çiğneyerek düğünde o kadar milletin önünde kırmızı giyecekti. Üstelik beyaz tülbentini takacak, büsbütün güzelliğini meydana serip adamı hepten çileden çıkaracaktı.

Ezo kalçalarındaki baskı yüzünden titreyen dizlerine hâkim olmaya çalıştı. Bu adam kızarken aynı zamanda bir baskıyla kıvrandırıyordu. Güçlkle arkasına dönerek kocasına baktı.

Şerwan bir avucunu tezgâhın pervazına bastırdı. Bir avucunu dolabın kapağına yaslayarak karısını sıkıştırdığı gibi üzerine vardı. "Hem suçlusun hem güçlüsün."

Ezo'nun ela gözleri fitillendi. "Neye göre suçluyorduşum ben?"

"Karşımda durma bir daha."

Ezo sesindeki kesin emri duymazdan geldi. "Karşımda durmasaydım doktora bütün kardeşlerinle yüklenecektin. Sen milletin ağzına düşecektin, kız kardeşin olmayacak iftiralara uğrayacaktı. Karşımda dururum, Şerwan, yine olsa yine yaparım."

Şerwan elini kaldırıp gömleğini tuttu. Ezo'nun o gün yaptığı hareketi aynen tekrarladı. "Bu şekilde mi?"

"Bak, kız kardeşini etrafta görüyor musun? Hayır görmüyorsun. Çünkü biz de görmüyoruz. Çünkü artık aşağıya inmiyor. Odasına kapanmış, hatırladıkça ağlayıp duruyor. *Jiyan seviyor mu*, dediğinde kendi ağzınla onu hırpaladın. Sen kendi ağzınla kız kardeşine zarar verdin."

Şerwan kardeşini ne denli kırdığının bilincindeydi. O anlık öfkeyle sorduğu saçma sapan bir soruydu. Telafisini en kısa zamanda yapacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo gömleğinden tutarak kocasını yine sarstı. “Evet, Şerwan Ağa aynen bu şekilde, yine olsa yine karşı dururum. Yanıma gelmesen de, benimle konuşmasan da, bana kızsan da fark etmez.”

Gömleğini tutan elini avucu arasında sıkarak indirmiş, karısının beline doğru sarmıştı. Sana karşı dururum, diyen dudaklarına şehvetle baktı. Şehvet ateşini dolgunluklarına kapanarak yaktı. Sert, anlaşılmaz, aynı zaman uyarıcı, tekinsiz bir öpücüğü uzun uzadıya verip karısını sersemleterek geri çekildi.

“Bazen cesaret kavramını ezip geçiyorsun.”

Mutfaktan içeri girmek isteyen Şilan, karı kocanın mahremine serbest dalış yapmamak için vazgeçmiş, kapısında beklemeye başlamıştı.

“Sen de şu sinirinden vazgeçmediğin sürece yanlış yaptıktan geri durmuyorsun.”

“Dilinin ucu ayarını da kaçırıyor.”

“Senin yüzünden.”

Şerwan çenesini tutarak zıddına gitmekte direten kadını dudağına doğru çekti. “Cesaretine hayran kaldım. O an kadını gördüm ve bu benim için anlatılamaz bir onurdu,” dedi ve dudağına bu onuru taçlandıran anlamlı bir öpücük bıraktı. “Ama bana karşı duracaksan da bir daha ailemin içinde yapma.”

“Şartlar neyi gerektiriyorsa, Şerwan Ağa,” diyen kadının dudaklarından her bir kelime aheste aheste çıkmıştı. Göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Şerwan dudağını son bir kez vahşi istilasına altına almış, kadını perişan ettikten sonra bırakıp mutfaktan çıkmıştı. Ezo gidişini gülerek izlerken bağırışını duydu. Sesinde kaybedilmiş bir zafetin yenilgisi vardı.

“Ne işin var senin burada?”

Şilan’ın sesini işitir gibi oldu.

“Bekleme, gir içeri.”

Şilan’ın koşarcasına içeri dalışını izledi Ezo. Onun da güldüğünü görüyordu. Şerwan’ın sinirli hallerini sadece bu manyak kız

seviyordu. “Ne yaptın adama?” sorusuyla omuz silkti. “Üzerime düşen vazifemi yaptım. O beni delirtti, ben de karşılık verdim.”

Yengesini destekleyen bir bakış attı. “Şerwan Ağanın yenilmesi bazen hoşuma gidiyor. Ama abartmadan yapalım yengelim. Adamın fabrika ayarlarını sıfırlama lüksümüz yok.”

Kahkaha atan kadın, bahçeden birilerinin onu çağırdığını işittince Şilan ile mutfak kapısına çıktı. Kaynanası ve Delal Sultanın bakışlarındaki şüpheyi görünce duraksadı. Ne olmuştu ki?

“Ezo, iyi misin kızım?”

Teyzesinin meramını anlayan Ezo seslice güldü. Şerwan’ın az önce kızgın çıkıp kardeşine bağırması muhtemelen onları korkutmuştu. “İyiym daye.” Çardakta oturan Serhad, Neçirvan, Zilan ve Botan’ı görünce gülüşü büyüdü.

Şilan yengesinin dürtükledi. “Salonda seni izliyor, Ezo.”

Gözleri salona çevrildi. Kocasının pencerenin önünde kendisini izlediğini görünce zafer dolu edasını sürdürdü. Sabırsızlığını, kızgınlığını Ezo olduğu yerden bütün mesafelere rağmen hissediyordu. Pencereden kapıya doğru vücudunu çevirdiğini görünce Şilan ile içeri kaçmıştı.

“Ne dedin ki bu kadar sinirlendi?”

Ezo cilveli edasıyla omuzlarını silkti. “Kocamla aramızda.” Ardından solan gülüşüyle Şilan’a döndü. “Jiyan nasıl?”

“Okula gidiyorum aynı, okuldan geliyorum hâlâ aynı. Şerwan Ağabeyim yüzünden böyle. *Ben adamı tanımam etmem, bir kere konuşmuşluğum yok. Benim onu sevdiğimden şüpheleniyor, beni suçluyor. Sürekli bunlar var ağzında.*”

Ezo bunları biliyordu. Bunların dışında bir gelişme istiyordu. Şerwan kardeşiyle konuşmadan Jiyan kendisine gelemezdi. “Bakalım senin bu duygusuz ağabeyin gönlünü nasıl alacak?” İçinde kalan merakıyla işinin başına döndü. “Hadi sofrayı kuralım hemen. Zilan’ı çağır gelsin.”

Şilan’ın, Zilan’ı çağırmasıyla mutfak telaşı başlamıştı. Her günkü rutin hareketler işlenmişti. Sofra her iki odaya kurulmuş,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

hazır olduktan sonra oturup yemeklerini yemişlerdi. Ayşe ve Zehra olmayınca bulaşıkları Zilan ve Ezo toparlamış, Beritan'ın dokunmasına izin vermemişlerdi. Çaylarını alıp odaya geçmişlerdi. Zilan doldurduğu bardakları ikram edip yerine geçmişti.

“Düğünde hayırlısıyla gelip geçsin.” Daye Zozan çayını bir kenara bırakıp akşam namazı için kıyafetlerini giyerken bir yandan da konuşuyordu. “Vedat'ımın düğünü olacak, oğlum için her şeyi yapmak istiyorum...” Devamını bilhassa getirmemişti. Agir Ağanın Dicle meselesi yüzünden, Caner'in kızını isteyip oğullarının öfkesini hortlaması yüzünden bir keyif kalmamış gibiydi.

“Az kaldı Zozan, bir gelin daha hayırlısıyla bu eve geliyor. Darısı da güzel bir kismetle Botan'ın başına. Serhad'a daha çok var. O vеле bilmez evlenip kadın bakmayı.”

“Şimdilik Vedat dışında kimseyi evlendirmeye niyetimiz yok, Delal Sultan.” Kapı ağzında kolunun altında Jiyan ile içeri giren Şerwan Ağa, son konuşmaları duymuştu. Dicle meselesi yüzünden Botan'ı bile evlendirmeye niyeti yoktu. Caner'e hayır cevabını gönderdiklerini bu usulle belirtmişti.

Kadınlar Şerwan Ağaya döndü. Jiyan'ı kolunun altında bulunca, Zozan Hanım nihayet kardeşinin gönlünü aldı diye ferahlamıştı. Ezo ruhsuz diye tabir ettiği kocasının kız kardeşiyle gelişini görünce mutlu olmuştu.

Beritan kıyafetini denemeden önce görmüştü. Dört gündür yanındaydı. Muhtemelen bu geceden sonra Ezo'nun yanında olacaktı. Kardeşini koruması altına almış hali Beritan'ın hoşuna gitmişti. Ne kadar kırsa da, üzse de sonunda kardeşinin kahramanı oluyordu.

Jiyan ağabeyini hâlâ affetmemişti. Onu ısrarla aşağıya indirmişti. Kolunun altından çıkmaya yeltenince güçlü kolu sıkı sıkı sarmış, gidişini engellemişti. Yanağını okşayan başparmağını hissedince Jiyan'ın gardı kırılmanın eşiğine gelmişti. En çok Şerwan Ağanın şefkatini seviyordu. Başında hissettiği şefkatli öpücükle gözlerini sımsıkı kapattı.

Şerwan bu şekilde ailesinin önünde kız kardeşinden özür dilemişti. Herkesin içinde onu kırmış, şimdi sessizce özür diliyordu.

Jiyan kolunun altından çıktı. Affını kabul etmediğini bu şekilde belirtmişti. Annesine doğru yürüyen Jiyan, hasretli gözlerini görünce yutkundu. Kızı kırılınca şüphesiz en çok acıyı annelik mertebesine ulaşmış kutsal kadın çekiyordu. Jiyan yanına oturup kafasını omzuna koydu.

Zozan Hanım kızının başını öpüp Şerwan'a döndü. "Baban, Botan ile konuştu mu?"

Şerwan gözlerini Jiyan'dan ayırmadan annesini cevapladı. "Hayır, düğünden sonra konuşacak. Vedat'ın keyfini kaçırmayalım istiyoruz, Zozan Hanım. Botan'ı yakma niyetinde ağamız."

Oğluna ters bakışlarını atan Zozan Hanım, otoriter edasıyla oğlunu cevapladı. "Kardeşinin yanmaması için engel ol, Şerwan Ağa."

Şerwan istihzayla güldü. "Ağır Ağanın sözü üstüne söz söyleme hakkımızı elimizden aldınız, Zozan Hanım." Annesinin de, Ezo'nun da, Beritan'ın da anlayacağı bir imaydı bu.

Sırtını annesine dönmeden evvel odanın köşesinde oturan Beritan'a ardından Ezo'ya kısaca baktı. Hüzün iki çiçeğin yaprağına konuvermişti.

Jiyan demek yaşam demektir. Üçüncü çiçeğin de yaşamına gölge olmuştu. Kadın kırmak Şerwan Ağa için kolay olmaya mı başlamıştı? Yoksa bu kadınlar çok ince hislere ve kırılğan bir yapıya sahip olduklarından mı çabucak kırılıyordu?

Kapıdan gidişini iki karısı da izlerken acıyla gülümsedi. Acaba Şerwan Ağa bu hayatından ne kadar memnundu?

Hazırlıklar hız kesmeden devam ediyordu. Kınaya son yirmi dört saat kalmıştı. Yarından sonra düğün vardı. Bahçedeki hummalı telaş bu iki güzel gün içindi. Bahçeye sırasıyla sandalyeler dizil-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

miş, kilerden koca koca kazanlar yemek yapılacak odaya taşınmış, yufka ekmeği sabahın erken saatlerinde birkaç kadın tarafından kalabalığa yetecek kadar yapılmıştı.

Dün Vedat'ın evi baştan aşağı bir temizliğe alınmıştı. Tadilat sonrası kaba temizlik bitmiş, tuttukları dört kadın evi uçtan uca temizlemişti. Bugün de alınan mobilyaları mağaza tarafından gönderilmiş, kurumu yapılmaya başlanmıştı. Perdeler temizlik yapıldıktan sonra akşama doğru asılacaktı. Bugünlük bütün işler neredeyse hallolmuştu.

Saat öğlene doğru geliyordu. Şerwan Ağa yeni uyanmıştı. Dün gece tartışıp hemen ardından gülmekten uyuyamamışlardı. Zafer kadının olunca uğraşacağı fırsat eline geçmişti. Misilleme yapan adamı alt etmeye çalışmak zor olsa da başarmıştı.

“Vedat çıktı mı?” Şerwan kemerinin tokasıyla uğraşırken karısıyla konuşuyordu.

“Sen uyurken babanla erkenden çıkıp gittiler.”

Yatağı toplayan Ezo, kocasının hazırlanması için odasına gelmişti.

Vedat'ın bu sıralar kendini işe kaptırıp evde durmayışı, yeni ortaklarıyla sürekli iletişim halinde olması ağabeylerinin işine gelirken aynı zamanda heyecanlı damadı da stresinden uzaklaştırıyordu.

Nihayetinde Bermal ile aynı yastığa baş koyacaktı. Yıllar önce merak ettiği kızı aylar öncesinde yine merak etmiş ancak bu sefer abayı fena halde yakmıştı. Abayı yaktığı kıza dokunacak, güzel alına ömürlük öpücüğünü konduracaktı. Bermal evi olacaktı.

“Neden bu kadar geç uyandın? Gece bana geç uyunacağını da haber etmedin, erken kaldırmamı da istemedin. Sen kendin uyanmayınca rahatsız etmek istemedim.”

“Toplantım var bugün. Dinlenmek istedim. Dün gece çenen yüzünden dinlenme fırsatı bulamadım.”

Ezo şüpheyle yüzüne baktı. Sesinde ciddi bir tını vardı. Ancak yüzünü görmeliydi. O muzır ifadeyi görürse söylediklerine inanmayacaktı. Yahut dün gecenin intikamını alıyordu.

“İnsanın fikri neyse zikri o olur. Dinlenmeye niyetin olsaydı beni de susturur uyurdun.”

Şerwan’ın kahrkahası derin ve oldukça uzun sürmüştü. Kahrkahası nihayet bittiğinde kendisini hayranlıkla izleyen karısına yöneldi. Ezo’nun kafası omzuna düşmüş, dudağında Şerwan’ın ciğerini sıkıştıran o güzel gülümsemesi vardı.

Bir kadın en çok sevdiği adamın gülüşünü hayranlıkla izlerken güzeldi.

Bir adam o gülüşün sebebiyse güzeldi.

“Beni uyutmaya niyetin yoktu. Gözünden anladım.”

“Senin gözünü seveyim.” Kocasına dalan kadın kesli düşündüğünün farkına varmamıştı. Sesini kendisi işitince silkelenerek toparlandı. Şerwan’ın ukala tavırlarını görünce dudaklarını ısırırdı.

Şerwan, “Bozma,” diyerek yanına yaklaştı. Isırdığı dudağını öptü. Ardından burnunun ucunu ve duraksamadan alnını öptü. Karısından yanağına öpücüğünü alınca Şerwan huzur içinde geri çekilmişti. Tuvalet masasından eşyalarını aldıktan sonra, “Hayırlı işler,” diyen karısına göz kırıp odadan ayrıldı.

Şerwan yüzüğünü parmağına taktı. Saatini kolunda düzeltti. Üzerine dikkat ede ede iki kat merdiveni inmişti. Merdivenlerin sonunda yan eve bağlanan kapının önünde, elindeki bezi uzatan karısını gördü. “Al, Kazım Ağabey.”

Süatle yanından geçerken yanağına bir öpücük kondurup, “Günaydın, Beritan,” demiş, karısının cevabını beklemeden bahçe kapısına ilerlemişti. Beritan gidişini izlerken dudağına konan gülümsemeye engel olamamıştı. Olma niyetinde değildi; kocasından gelen içten bir davranışın sebebiydi.

Günün geri kalanında işleri iki ev arasında gidip gelmek olmuştu. Ufak tefek işleri kendileri yapmışlardı. Dekorasyona mü-

Şahnaz & Gülşen Haşimoğlu

dahale etmek gibi, asılan perdelerin başında beklemek gibi, artan pislikler için her defasında Kasım'ı çağırmak gibi.

Gelinin evine gönderilen tatlı ve içecekler sorunsuz bir şekilde teslim edilmişti. Sonunda dinlenme fırsatı bulan kadınlar ayaklarını uzatmıştı. Beritan hariç!

“Boş ver, Beritan, Delal Sultan halletmeye çalışıyor.”

“Ama o son yemekleri yemeyecektim. Elbise birden patladı.” Ağlamaya hazır bir şekilde bekleyen gözleri, titreyen çenesi herkesi güldürmüştü. Kaftanını tekrar Jiyan için deneyen genç kadın, zinciri kapatırken patlamıştı. Terziye gönderecekken saatin ve zamanın geç olduğunu fark etmişti. İstese de yaptıramazdı.

“Beritan, bir şey olmaz.” Sesinden az sonra hunharca gülüp hiç susmayacak o zalim tını geliyordu. Jiyan elbisenin patlama anında Beritan'ın aldığı yüz ifadesinden dolayı kahkaha atmış, ağlayacak gibi olunca kendini güçlkle zapt etmişti.

“Jiyan gülme..bak komik değil.”

“Beritan, dikişim iyidir. Yaparım şimdi, bir sıkıntı olmaz.” Ağlamaklı halini gören Ezo, kendini kaptırmasın diye yardımcı olmaya çalıştı. Hamile bir kadının elbisesi patlıyordu. Ne kadar komik olsa da Ezo için aslında buruk bir acıydı. Keşke elbisesi patlayan o olsaydı. Keşke hiç elbisesi de olmayan o olsaydı. Yeter ki karnında taşıdığı bir can olsaydı. Yeter ki kocasına vereceği bir bebeği olsaydı. Onda yoktu amma velâkin kumasında vardı. Elbisesi patlayan o olmuyordu. Çok yemek yedi diye kilo alma derdi taşıyacak o olmuyordu. Evde herkesin onun için getirdiği abur cuburları bir gecede bitirip öbür gün tekrar isteyen o olmuyordu.

Her şeyden öte, anneliği tadamıyordu. Sancıları olmuyordu. Doğum korkusu onu sarmıyordu. Hayat bir kuple vcdansızdı. Haksızlıktı ya; anneliği her kadın tatmalıydı. Ezo umudunu asla kaybetmedi ve kaybetmeyecekti. Nasibinde varsa anne olacaktı. Anne olmak için bir kez daha yakardı içinden. Umudu, bekleyişi, isteği her bir şeyi Allah'a idi.

Zilan gülerek karnına dokununca Beritan'ın ağlamaklı sesi yükselmişti. "Siz çok kötüsünüz." Odadan apar topar çıkmıştı arkasından buruk bir gülümsemeyle onu izleyen Ezo'yu görmeden.

Elbisesinin bel kenarından tutarak merdivenleri çıkan kadın, boşta kalan eliyle burnunu sildi. Yarın ne giyecekti? En sevdiği elbisesi patlamıştı. "Keşke bunu giymeseydim," diyerek burnunu çekerken merdivenleri çıkmaya devam ediyordu.

"İnşallah senin elbisen de yırtılır, Jiyan..." Burnunu çekerken bir çocuk gibi konuşuyordu. "İnşallah elbisen kirlenir, Zilan. Siz de düğünde kıyafetsiz kalırsınız."

Son adımını da attıktan sonra odasına doğru ilerledi. Arkasından gelen kocasının farkında bile değildi. Görümcesine, eltisine tatlı beddualarını sıralarken ağlamaya devam ediyordu. Odanın kapı kolunu indireceği esnada seslenen kocasıyla, kızarmış gözleri ve aksi sesiyle döndü.

"Beritan?"

"Ne var?"

Koluyla burnunu silerken umursamaz bakışlarla kocasını izledi. Şu an hiç kimse umurunda değildi. Giden kaftanına üzülüyordu.

"Ne oldu?"

Dudaklarını büzen Beritan kıyafetin bel kısmını göstermişti. "Oğlun patlattı. Ben yarın ne giyeceğim?"

Şikâyet eden karısını gülümseyerek izleyen Şerwan ne diyeceğini bilmiyordu. "Oğlum sana bir şey yapmadı."

"Ne demek yapmadı? Bir günlüğüne çok yemek yemeyebirdi. Ben de kilo almazdım. Bu da patlamazdı. Ben ne giyeceğim söylesene? Şu..şu kaftanın haline bak." Koluyla burnunu tekrar silerken onu gülümseyerek izleyen kocasına öfkeyle baktı. Bu hiç komik değildi!

"Kaftan oğlundan daha önemli değil."

"Öyle ama gitti. Birden..patladı..."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Genç adam bel kısmına bakıp patlayan kısmı görünce karısının güldüğünü görmemesi için parmağını burun kemerine götürüp sıkı birkaç kere. Bu Beritan'ın görmesini engellerdi.

“Gül..me.”

“Gülmüyorum.”

“Gülüyorsun, görüyorum.” Parmağıyla dudağının kenarına dokunan Beritan, “Dişlerini gördüm ben,” diyerek gördüğünü apaçık belirtmişti. Daha fazla rezil olmamak için odasına girmek istiyordu. Kocasının kolundan tutup kendine çekmesiyle daha çok ağlamaya başlamıştı.

“Bir kaftan için ağlama, yenisini alırsın.”

“En sevdiğim oydu. Ben onun içinde kendimi gerçekten çok güzel bulmuştum. Böyle karnım top gibiydi, çok şeker görünüyordu. Sen de çok beğenecektin.”

Genç adam işaret parmağını dudaklarına yaslayıp karısını susturmuştu. Diğer parmaklarıyla gözyaşlarını silerken hafif bir şekilde eğilip karısının dudaklarına bir buse kondurdu.

“Sen her halinle güzelsin, Beritan!”

Beritan elbiseyi tutmayı bırakmıştı. Bu itiraf karşısında sersemlediğini kabul ediyordu. Onu her haliyle güzel bulan bir adam vardı. Ağlamaklı halinden sıyrılıp güldü. “Ben ağlamayayım diye öyle söylüyorsun.”

“Hayır, bu iftira.”

“Ben bu halimle güzel olduğumu düşünmüyorum. Bence beni hastaneye götüreceğin zaman sen de bir göz doktoruna görün.”

“Ben gözlerimin netliğinden gayet memnunum.”

“Beni bu halimle güzel bulman mümkün değil, Şerwan... Bak...” Patlayan kısmı tekrar kocasına gösterdi. “Berbat görünüyor.”

Şerwan patlayan kısmın açıkta kalan çıplaklığını başparmağıyla sevdi. “Oğlumu kırıyorsun şu an. Üstelik ben senin bu halini çok beğeniyorum. Hamilelik sana yakışıyor.”

Beritan isyanını çaresizce sürdürdü. “Beni yarın daha çok beğenecektin. Yarın güzelce hazırlanacaktım. Oğlun izin vermedi.”

Israrını sürdüren kadının dudağına parmağını basarak susturdu. “Beritan,” dedi genç kadını eriten o derinden gelen sesiyle. “Sen benim için her halinle güzelsin.”

Üzerindeki tozdan kurtulmak için odasına çıkacağı esnada gördükleriyle merdivenin başında duraksamıştı Ezo. Beritan’ın odasının kapısı önünde kocasıyla konuşup öpüşmelerini hiç beklemiyordu. Onu teselli etmesini de. Karnını bir baba gibi okşamasını da. Oğlunun elbiseyi patlatmasına sevinmesini de. Hamile halini sevdiğini alenen ilan etmesini de.

Gözyaşları sessizce akarken bütün bu olanları izlemiş ve dinlemişti. Az önceki düşüncelerini bir kenara bırakırken şimdi yenisini eklemişti.

Ve sırf elbisesi patladı diye karısını güzel öpücükleriyle teselli eden kocası olmayacaktı. “Sen her halinle güzelsin,” diyen...

1. The first line of the document is a header line, which is a horizontal line.

2. The second line of the document is a header line, which is a horizontal line.

Bölüm 12

Le Bûke Le Naré²³

Düğün, sabahın erken saatinde başlamıştı. Dün geceki kınanın eğlencesi damaklarına sirayet etmiş, bugün yüzlerine yansiyarak etrafa neşe saçıyordu. Sazın, davulun, zurnanın sustuğu tek bir an olmamış, misafirlerin halaya katılıp kuyruğu büyütmesi damat evinde devam ettiği gibi gelin evinde de devam etmişti.

Davet edilen misafirler öğleden önce gelirdi. Eroğlu Konağını ise misafirlere gerek duymadan damadın hala, amca, teyze ve dayı tarafı doldurmuştu. Teyzeleri ve halaları dün kınadan sonra eve geçmemişti. Sabah davetli bütün aşiret büyükleri ve beyleri, yakın dostlar bahçede yer almıştı. Bahçede çalan saz, davul ve zurnaya akrabalar halaylarıyla eşlik ediyorlardı.

Evin gelinleri ve kızları mutfak ve yemekle ilgileniyordu. Gelin evinde ise Bermal hazırlığını yapıp kuaföre koşmuştu. Ancak gelin başı ve makyajı hazır olurdu.

Öğle yemeğinden önce sazlar yeniden çalmaya başlamıştı. Bahçe zılgıt sesleriyle, birbiriyle konuşup gülen insanlar sesleriyle dolup taşmıştı. Herkesin üzerinde bir telaş ve heyecan vardı. Az

23. Le bûke le naré: Ley gelin, ley nare

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

sonra damat tıraşı bahçede yapılacaktı. Ve şimdi uzun hava tutturulmuştu sazıcı tarafından. Her düğün sabahı damat evinde uzun bir türkü tutturuluyordu.

Ezo mutfaktaki kalabalığın içinden sıyrılıp kadınları ağırladıkları odaları kontrol etmeye gitti. Bahçe kapısından misafirler geliyor, tanıdıklara sarılıp gülüyorlardı. Ezo halayın kalabalığından oldukça hoşlanmıştı. Odaları kontrol edip bir istekleri var mı diye sormuş, çoğunluğun su istemesiyle ayrılmıştı. Mutfığa gireceği esnada bahçenin bir köşesinde Berfin ile konuşan Beritan'ı gördü. Bu iki gündür Ezo'nun dikkatini kumasının hal ve hareketleri çekiyordu. Kınaya ve düğüne oldukça hevesli bir yanı vardı.

Güzel bir kadın olmasının yanı sıra verdiği ekstra çabayla güzelliğini iyiden iyiye ön plana çıkarmıştı. Kına için gelin evine gittiklerinde, kına sürüldüğünde hevesli olmasının yanında bir de kederi vardı. Ne düzgün bir kınası olmuştu ne düğünü. Kuma olarak gelmenin ilk yarısı buydu. Ancak bu kadar güzel olmasının, bu özeni kendisine göstermenin sebebi Şerwan'ın onu her haliyle güzel bulmasıydı. Her haliyle güzel olduğunu söylemesi, kuma karısının gönlünü hoş etmiş ve bu özeni göstermesini sağlamıştı. Kaftanı patladıktan sonra Delal Sultanın yanına gitmiş, dikmesini istemişti.

“Ezo.”

Kimin seslendiğine bakmak için gözlerini ıslıl ıslıl parlayan Beritan'dan çekmişti. Şerwan Ağanın parlattığı bir kadındı. O akşamı aklından çıkarıp sırtını döndü.

“Misafirlerin bir isteği var mı?”

“Var, Belçim, su istiyorlar,” diyerek gülümsedi. Belçim, küçük teyzesinin kızıydı. Dün kınada yanından ayrılmamış, hep yardım etmişti. Bugün de yardımını esirgemiyordu.

“Onu hazırladık iki tepsi. Kızlar götürecek şimdi. Başka bir şey ikram edelim mi?”

“Yok canım, bırak biraz nefes alsınlar.”

Belçim gülerek mutfaktan içeri girdi. Ezo girmeden evvel gittikçe kalabalığı büyüyen bahçeyi, gelenin direkt olarak katıldığı halayı izledi. Vedat'ın şanına yakışıyordu. Kapının önünde dikilen Nêçîrvan'ın erkek misafirleri karşılayıp, Şerwan'ın babasının yanına ağırlamasını, kapı ağzında bekleyen Serhad'ı gördü. Küçük kaynına kuzenleri de yardım ediyor, onu yalnız bırakmıyorlardı.

Damat evinin şenliği kız evinde yoktu. Daha çok hüznü vardı. Bir çiçeği daha baba dalından koparıyorlardı. Bir kız daha misafir olduğu baba ocağından gönderiyorlardı.

Altı yıl öncesini anımsadı Ezo. Bu kapıdan içeri gelinliğiyle girdiğinde, Şerwan'ın koluna girip içeri götürüldüğünde öleceğini sanmıştı. Heyecandan kalbi sıkışmış, ağlamaktan sıkışan kalbine iyice yüklenmişti. Kesik kesik anılardı. Ancak çok güzeldi. Şerwan'ın duvağını kaldırıp gözlerine bakması için zorladığı anı unutmuyordu. O sert, duvarını asla yıkmayan, çatık kaşları bir an olsun düzelmeyen adam o gün gözlerine baksın diye zorlamış, alınını üç kere öpmüştü. Ezo o anda ömürlük bir sevdaya tutulmuş, sevdiği adama düğüm olup kalmıştı. Bugün ne olursa olsun, o düğüm gibi sevda bozulmuyordu.

"Ezo." Kendisini çağıran Botan'a döndü. "Efendim canım."

"Damat tıraşı yapılacak, mutfakta kalmayın, tamam mı?"

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

Ezo, takım elbisesi içinde endamıyla kendini kanıtlayan kaynına gözlerini kırıştırdı. Yanına usulca sokulup fısıldadı. "Yukarıda kalma, gel buraya, bekâr kızların yüreğini hoplat biraz."

Botan kahkaha atmıştı. "Dur, şu tıraş bitsin geleceğim yengecim." Küçük bir göz kırpmayla yengesinin yanından ayrılıp kalabalığın içinden sıyrılarak yukarı çıktı. Vedat'ı şimdi aşağıya indirecek ve bahçede tıraşını yapıp eğleneceklerdi.

Çalışma odasına girip dostlarının ve akrabalarının arasında kardeşini aradı. Akif yine kıskacı altına almış, kardeşini delir-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tiyor olmalıydı. “Vedat bıremın,” diyerek kardeşini kuzeninden kurtardı. “Hadi, tıraşın yapılacak, seni bekliyorlar.”

Vedat oturduğu yerden usulca ayaklandı. Hız yapsa laftı, ağırlığını korusa laftı. Ne yapacağını şaşırılmış halde ağabeyine doğru yürüdü. “Şu Akif’i bu odaya kilitleyin, gelmesin.”

“Ben gelmezsem bir yanın noksan olur Vedat’ım, ağabeyin Nêçîrvan da gelmemi istemiyordu. Gitmedim, tıraşı bitmek bilmedi.”

Vedat, ağabeyinin o zamanki serzenişlerini hatırlıyordu. Kendisi de uğraşmaktan ne kadar zorlandığını anlamamıştı. Bir ara ağabeyinden özür dileyecekti. İş işten geçtikten sonra idrak etmek, işe yaramıyorsa da vazifesini yerine getirecekti.

Botan kardeşini dışarı çıkartmış, aşağıda bahçenin tam ortasındaki yerini almasını sağlamak için peşinden götürmüştü. Merdivenleri inerken kadınların zılgıtları yine kulakları doldurmuştu. Basamakların sonunda yengelerini, kuzenlerini oynarken gördü.

“Sıramı aldın, yine de senin için her şeyi ben yapıyorum.”

Vedat, Botan’a terslenerek baktı. Bu kadar kalabalığın ilgi odağı olmaya alışık değildi. Bir an önce bitsin istiyordu. Bir an önce başındaki kalabalık gitsin istiyordu.

“Botan, ne zaman bitecek bu kalabalık?”

“Dur bıremın, yeni başladık!”

Zılgıtların içinde Vedat yerini almış, sandalyeye oturmuştu. Berber gerekli hazırlığını yaparken kadınlar etrafında oynayıp zılgıt atmaya devam ediyordu. Damat tıraşı genelde bir odada yapılırdı ama bugün Daye Zozan oğlunun her şeyini kendi gözüyle görmek istiyordu.

Damat tıraşı yapılırken Vedat sadece berberi ve kardeşiyle göz göze geliyordu. Her ne kadar sakalını kesmek istemese de mecburdu. Hem sakalsız da gayet yakışıklı bir adamdı. Bermal onu böyle de beğenirdi herhâlde.

Damat tıraşının bitimi ardından hazırlanmak için yukarı çıkmıştı. Önce banyosunu yapmış, hemen ardından damatlığını

üzerine geçirmişti. Odasında hazırlığını yapan genç adamın eli ayağına dolanmıştı. Kardeşleri uğraşmaktan geri durmuyordu. Biraz sonra ayakkabısının kayıp haberi verilecek ve bulan yüklü bir parayı damattan ya da damat annesinden isteyecekti. Ve beklediği gibi ayakkabısı kayıptı. Arama girişimleri son sürat devam ederken hain kardeşi çaresiz anını keyifle izliyordu.

“Tamam, hadi saklamayın, verin şu ayakkabıyı.”

Çalışma odasında sakladığı ayakkabıyı aldırarak kardeşinin yanına vardı Botan. “Ayakkabın burada ama önce paramı ver.”

Serhad’dan beklediği davranışın Botan’dan gelmesi hayli şaşırtmıştı. İşte şimdi erkekler için eğlence başlamıştı. Para hiçbiri için mühim değildi. O anki eğlenceyi uzatmak ve tadını çıkarmaktı niyetleri. Botan da uzatmaya hayli fazlasıyla meyilliydi.

“Beş yüz lira ile başlayabiliriz biremin!”

Vedat oldukça gergindi. İlgi odağı olmanın gerginliği, kalabalığa karşı bağımsızlık kazanamaması ve Bermal’in gelişine karşılık bitmek tükenmez heyecanı sürüyorken ağabeyi ne kadar isterse vermeye hazırdı.

“Serhad’dan beklerdim, senden değil. Ver şimdi ayakkabıyı, sonra paramı veririm.”

Serhad güldü. “Yok öyle kaçmak. Şimdi vermezsen ayakkabıyı alamazsın!”

Necirvan kardeşine destek çıktı. “Sonra zaten bilecek veremeyecek.”

Gergin adam çaresiz yarım bir gülümseme sundu. “Ağır Ağa bekler bizi biremin, ver ayakkabıyı.”

“Altı yüze çıktı biremin.” İtiraz ettiği her vakit parayı katlayacaktı Botan.

“Bine kadar yolu var bunun, Vedat,” diyen amcaoğlu Akif, “Şimdi ver, kâr edersin,” diye hatırlatmıştı.

Genç adam damat elbisesini giyerken üzerine para almamıştı. Zaten parayı düşünecek durumda değildi. Serhad’a döndü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kızgın sesiyle, “Çık yukarı, odamdan cüzdanımı getir.” Sertçe emrini vermişti.

Serhad cüzdanı almak için odasına çıkarken, Vedat ağabeyine döndü. “Ver ayakkabıyı giyeyim, inelim aşağı. Adamlara ayıp oluyor, ne yapıyor yukarıda diyecekler.” Gerginliği yüzünden ne dediğini bilmiyordu. Vedat itiraz etti. Aralarında sadece büyük ağabeyleri yoktu. O, misafirlerin yanında oturuyordu.

“Para elime geçene kadar giymeyeceksin.” Şart koştu ciddi sesiyle. “Filinta gibi delikanlı olmuşsun ha. Gelin hanım seni gördüğünde bayılmasın!” Kurnazlık ederek kardeşine takıldı. “Vedat, yakışıklılığına hayğan oldum.”

Vedat son cümleyle kahkahasını patlatmıştı. Zira ağabeyi zayıf noktalarına atış yapıyordu.

“Bak bak nasıl da keyifleniyor.” Keyfini izleyen dayıoğlu Eyüp, gözünden kaçmayanı dilinden de esirgememişti.

“Baksana, nasıl özenmiş kendine! İki hafta boyunca damatlık hakmış, hangisiyle daha yakışıklı görünürüm diye. İki gözüm yahu...” Damadın omzuna pat pat vurdu Akif. “Sen her halinle yakışıklısın, Vedat’ım.”

Vedat omzunu vuruşlarından kurtarmak için geri çekti. “Senin evlendiğin gün de gelecek.” Apaçık tehdit etmişti.

Akif kollarını iki yana açtı. “Ben gelinimi alr kaçarım, yüzünüze bakmam ulan.”

“Yaparsın, düğün bile beklemeden kızı eve alırsın.” Yapacağına dair inancı kuvvetliydi Nêçîrvan’ın. “Senden her şeyi bekliyoruz.”

Serhad getirdiği cüzdanı damadın eline tutuşturdu. Vedat çıkardığı parayı kardeşine uzatacakken, Botan bir haylazlık daha yapmıştı.

“Yedi yüz ver, anlaşalım. Yoksa ayakkabıyla giderim.”

Gerginliği yüzünden son anda pürüz çıkaran ağabeyine ölümcül bir bakış attı. “Oğlum senin benimle derdin ne?”

“Yakışıklı damattan düğün parası alıyoruz. Kısmetimiz açılsın, kızlar bizi beğenmiyor.”

Vedat yedi yüz liralık kâğıt parayı kardeşinin eline sertçe tutuşturmuş, ayakkabıyı almıştı. Giydiği gibi aynada son kez haline baktı. Oldukça uğraşmış, bir takım elbiseyi beğenene kadar Nêçîrvan ve küçüklük arkadaşı Şivan’ın canlarına tak ettirmişti.

“Ağırbaşlılık sana yakışıyor Vedat kardeşim. Ama bugün bize sökmeyiz. Gözün yollarda, biliyoruz!”

“Damat düğününe teşrif etmeyi keyfine bırakmış!”

“Halaya katıl da heyecanını at.”

“Şimdi yengeyi almaya gidelim mi?”

Vedat tüm sözleri kulak ardı etse de kendisiyle uğraşmaktan geri durmayan arkadaşları ve akrabaları üstüne varmaya devam ediyordu.

Küçüklük arkadaşı Şivan dostunun koluna dokundu. “Halı saha maçlarımızı aksatırsan, ben seni çağırdığımda gelmezsen, mangal günlerimizi iptal edersen, gruplarımızdan kendini soyutlarsan sevdiğine kavuştun demem, seni de yengeyle beraber yakarım. Şakam yok, bilesin.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun, Şivan.”

Nêçîrvan, dostuyla atışmaya giren kardeşine uzun uzun baktı. “İşe erkenden gelen, geç çıkan adamı bundan sonra bulamayacağız.”

Botan bu konuda ağabeyine hak veriyordu. “Saat belirleyeceğiz kendimize. Nasılsa senden ve Şerwan Efendiden çok çektik.”

Şerwan şeytanlık yapan kardeşlerini gülerek izliyordu. Zamanında kendisi Nêçîrvan’ı bu sebepten yakmıştı. Nêçîrvan evlendiğinde de kendisiyle birlikte Botan ve Vedat da çekenler listesine eklenmişti. Şimdiden önlemlerini alıyor olmaları adamı güldürdü.

Vedat dostuyla uğraşmayı kenara bırakarak ağabeylerine döndü. “İşimiz bittiği gibi çıkarız. İster saat beşte bitsin, ister gecenin birinde. Fark etmez benim için.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

En yakın arkadaşı Cihan, "Yalanını yiyeyim!" diyerek genç adamın sözlerini çürütmüştü. Yeni evli hiçbir adam çok dışarıda takılmazdı. Hele sevdiğini almışsa.

"Zamanında," diyerek gözlerini usul usul Nêçîrvan'a çevirdi Akif. Bugün Eroğlu erkekleriyle uğraşası geliyordu. "Ağabeyinin evlendiği gün demiştin ki *Zilan yanında çok küçük kalacak be. Deve - cüce oyunu oynasak ne senin kalkmana gerek var ne yengenin oturmasına. Biz otursak ancak yengeye, kalksak ancak sana yetişiriz Nêçîrvan*, diye. Bugün sana ne diyeyim Vedat?"

Şerwan kahkahasına engel olamamıştı. O gün amcasının oğlu Akif'in yerinde tespitine attığı kahkaha bugün aynı seyirlikte devam ediyordu. Bu adam olmasa düğünlerinin bir tadı da olmayacaktı.

"Bana bir şey deme, Akif."

Kuzeninin isteğinin tersini uyguladı. "Yengeye her gün dikiş ver. Sabah akşam olmak üzere birer saat. Alfabe-sinde eksiklik var. Seni seviyoğum Vedat, derse kalbin kırılır amcaoğlu."

Vedat mahcup oluyordu. Utanarak başını önüne eğdi. Yüzünün kızardığını kimse görsün istemiyordu. "Sizin de sıranız gelecek, sizleri de göreceğiz!"

Şerwan Ezo ile evlenmeden önce kendisiyle uğraşan kardeşlerine aynen böyle demişti. Nêçîrvan, Zilan ile evlendiğinde bu cümleyi sırtlamıştı. "Senin sıran geldi değil mi kardeşim? Beğ-mal Yenge'niz geliyor, bırak uğraşma hakkımız olsun."

Ağabeyinin hatırlatan ifadesine bakınca çaresizce gülmüştü. "Beni anlıyorsundur o zaman. Bari sen yapma!"

Şerwan teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Hadi aşağıya in. Ağır Ağaya görün. Seni soruyordu hazır mı, diye."

"İnelim ağabey, inelim."

Damadin inişi bir curcunayı beraberinde getirmişti. Kalabalığı, oynayan insanları izledi. Sazın her teli içlerindeki halaycı kişiliği ortaya çıkarıyordu.

Misafir odasında oturan adamlara hizmet ettiğinden Serhad sohbeta katılamıyordu. Ağabeyiyle uğraşması gerekirken çay kahve ikram ediyordu. Arada bir mutfığa indiğinde yanlarına gitmeye çalışıyordu ama yetişemiyordu. Nasılsa Bermal artık bu evdeydi. Uğraşacağı kadın sayısı dörde çıkmıştı.

Dur durak bilmeyen düğün alayı, kalabalıklaşan misafirlerle coşkuyu büyütmişti. Halay zinciri büyümüş, artık ortası dolmuştu. Erkeği kadını halayda yerini almıştı. Profesyonel kamera ve fotoğrafçı tutulmuştu. Her açıdan çekilen düğün, bahçede muazzam bir görseelliğe şahit oluyordu.

Omuz halayında, halay başını çeken adamların saz ve davulda kendini kaybetmesi izleyenlere şenlik yaratmıştı. Adamlar bir sıra halinde oynarken beraberinde kadın ve kızlar da oynuyordu. Adamların halaya, damada ve halay oynayan adamlara attıkları para epey çoğalmıştı.

Daye Zozan oğlunun bu mutlu gününde oynamayı ihmal etmemişti. Düğüne katılmasıyla zılgıtlar ağızlardan beraber dökülmüştü. Hiçbir düğünde oynamayan Zozan Eroğlu, sadece oğullarının gününde halaya teşrif ediyordu.

Elinden tutarak oynayan oğluna döndü. “Vedat’ımı getirin. Gelini almaya gitmeden önce gelsin.”

Botan annesinin duyacağı kadar sesini yükseltti. “Daha yeni babamın yanına gitti. Gelmez daye.”

“Temam kuremin.”

Halay gittikçe büyümüştü. Öğle yemeği zengin sofrasıyla misafirlerin karnını doyurmuştu. Kaldırılan sofradan sonra hazırlanan ve kuaföre koşan kadınlar, gelini almaya gitmeden evde olmalıydı. Düğün konvoyuna giden ve yetişen asıl eğlenceyi yaşıyordu.

Gelinin alınmaya gideceği haberi misafirlere verilmişti. Yöresel kıyafetleri içinde hazır olan herkes bekleyen arabalara binmişlerdi. Şerwan’ın arabası gelin arabası olarak seçilmiş ve süslenmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beyaz Porsche Cayenne, 'Vedat & Bermal' ile 'Evleniyoruz' yazılarıyla Vedat'a görenleri imrendiriyordu.

Necirvan direksiyona, Delal Sultan ön koltuğa geçmişti. Gelinin yanı sıra olacak iki kadın olarak Agir Ağanın yengesi, Daye Zozan'ın büyük ablası alınmıştı.

Şerwan Ağa her iki karısını, Zilan'ı ve kız kardeşlerini Necirvan'ın arasına almıştı. Başkalarıyla gitmeyeceklerdi. Gelin evine çıkar, konvoydan caddeleri ağlatan, izleyenlerin bile katılarak oynamasını sağlayan korna sesleri ve halay şarkılarıyla herkesin eşlik etmesini sağlayan bir neşe saçılmıştı.

Vedat'ın heyecanına ailesi gülüyor ve kadınlar arkada Şerwan'ın ölümcül bakışlarını umursamadan oynuyorlardı. Beritan haricinde Ezo, Jiyan ve Şilan zılgıt çalıyordu. Hamile olması hem doya doya oynamasını hem de zılgıt çalmasını engellemişti.

"Gelin aldığımızda yine bu arabaya binin. Başkasıyla gitmeyin." Uyarısını yaptıktan sonra vardıkları evin bahçesine tüm ihtişamlarıyla girmişlerdi.

Damat, arabanın önünde bekler ve gelini almaya varsa büyük ağabeyi, yoksa amcası giderdi. Amcası yoksa da aile büyüklerinden biri alırdı. Necirvan, ağabey olarak üzerine düşeni yapmıştı. Zilan'ı almaya Şerwan gitmişti. Bermal'i almaya ikisi gidiyordu ama kuşağı Necirvan takacaktı.

Arkasında onu bekleyen bir yığın insanla yukarı çıkmıştı. Bu sırada damat evinden gelenler oynamayı ihmal etmemişti.

Necirvan ve Şerwan büyük salonda oturan gelinin hıçkırıklarını duyulca gülmüşlerdi. Necirvan eline tutuşturulan kırmızı kuşağa baktı. Kardeşi bu kızı seviyordu. O da kendisi gibi sevdiğini almıştı. Darısı Botan'ın başınaydı.

"Bermal Hanım, almaya geldik seni. Hazır mısın?"

Bermal yerinden kalkmıyor ve sadece ağlıyordu. Daha şimdiden altınlara bulanmış kız, kendi evlerine geldiğinde nasıl bir halde olacaktı? Bermal hiçbir şeyi düşünemiyordu. Tek bildiği ağlamak ve yumruklarıyla gelinliğini sıkmaktı.

Teyzeleri, kız kardeşleri ve en önemlisi annesi ağlıyordu. Ayrılık vakti gelmişti. Kuş yuvasından uçuyordu beyazlar içinde. Masum bir ceylan gibi ürkekçe kopuyordu. Ne o eski özgürlüğü olacak, ne o eski vurdumduymaz tavırlar kalacaktı. Genç bir kız annesinin koynundan, babasının kollarından koparılıyordu. Anne evindeki misafirliği bugün sonlanıyordu.

Şerwan, Zilan'ı almaya gittiğinde bütün bu zorlukları yaşamıştı. Teyzesinden Ezo'yu o koparmış, halasından Zilan'ı Nêçîrvan koparmıştı. Şimdi Vedat yakın akraba olmasa da aile bağına Reşwan Aşiretiyle birleştiriyordu.

Nêçîrvan bu halleri izleyemeye gelemezdi. "Tanıam gidiyoruz, Bermal. Vedat'ım sabırlıdır ama çok bekletilmeyi sevmez. Bir bakarsın o gelir buraya."

Son cümleyle genç kız bağırarak inlemişti. Hanımların gülmesi kızın kendisine gelmesi içindi. Ancak Bermal bu fikirle büyük bir dehşete kapılmıştı.

Nêçîrvan kuşağı beline takarken gülümsüyordu. Bermal'i tanımazdı ve hiç görmemişti. Diyarbakır'da ikamet etmediği için bir düğünde, cenazede, dışarıda dahi rast gelmemişti. Ama Vedat abayı onca kızın içinden Bermal'e yakmıştı.

Bermal ağlamaya, kadınlar oynayıp zılgıt atmaya devam ediyordu. Annesinden kopamıyordu. Önce babaannesinin elini öpüp sarılmıştı yaşlı kadına. Ağlaması artık sel baskınını beraberinde getirecekti. Ardından teyzelerine ve kız kardeşlerine sarılmıştı.

Babalar düğün evine gitmez, kızı evden koparken kalamazlardı. Kızlarının gidişini izlemeye hiçbir babanın yüreği dayanamıyordu. En büyük acı anneye kalıyordu. Erkek aabeyler ve kardeşler de evde kalamıyor, nefes alamayıp uzaklaşıyorlardı. Kardeşleri evden ağlayarak kocasına götürülüyordu. Kim izlemeye dayanırdı ki!

Bermal annesine sarılırken bayılacak gibi olmuştu. Canından can kopuyordu. Hüngür hüngür ağlamaları birbirine karışmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kimse anne kızı izleyemedi. Bermal annesini kollarıyla boğarcasına sarıyordu.

“Daye... dayeee...”

Her dam yanında olamayacak, nefes aldığı her vakit uzak kalacaktı. Bu evden kopmak, annesiyle eskisi gibi olamamak yıkıyordu. Evliliğin en seilmeyen yanı buydu. Kendi ailenden kopar, kendi aileni kurardın. Beraberinde gelen nice özlem ve hasretlerle. Bu tabloyu gören her evli kadın ne çektiğini anlıyordu. Böyle gidilirdi baba evinden.

Ezo kendi elleriyle anne kızı ayırmıştı. Bu acıyı elbette dindiremezdi. Ancak ağlamak işleri epey zorlaştırıyordu.

“Yeter, Bermal’cim. Harap oldun. Bak makyajın akıyor.”

Duvağını kaldırmamışlardı. Kınasından kalan kırmızı duvağını da üstüne örtmüşlerdi. Gelin evden alınırken merdivenlerde onu bekleyen herkes yeniden bağırıp alkışlamaya, oynayarak zılgıt atmaya devam etmişlerdi.

Gelinler bu anın tadını hiç çıkarmadan ayrılırlardı baba evinden. Bermal bekletilmeden arabaya bindirilmişti. Konvoy gelin arabasının önde dolu bir şekilde gitmesiyle başlamıştı. Bile isteye uzatmıştı yolu Neçirvan.

Kardeşinin mutluluğu ilan edilmişti bugün.

Konağa vardığında arabayı içeriye sürüdü. Damadın sabırsız ve gergin haliyle bekleyişi Neçirvan’ı güldürmüştü.

“Vedat senden daha heyecanlı, Bermal.”

Önüne gelen arabadan gelin yavaş yavaş çıkarılmıştı. Vedat arabaya sürüklenmiş, ağlayan gelini adamın koluna takmışlardı. Etrafını sarın kalabalık raks ederek gelin ve damadın buluşmasını kutlamışlardı. Damat gelinin ağladığını duyuyordu. Gerginliği anlatılamayacak kadar yoğundu. Yoğun ve tartışılmaz.

Le Bûke şarkısı canlı müzikle kulakları doldurdu. Ki Zawa şarkısı kulakları arşınladı. Zılgıtlar önlerinde kırılan şeker ve para dolu testiyle yürekleri yırttı. Bermal, Eroğlu Konağına hayırlısıyla gelmişti.

Vedat kolundaki gelini güçlükle büyük salona almıştı. Hemen bırakıp bu kadın topluluğundan gitmek istiyordu. Gelinini oynayan kalabalığın içinde, kabarık gelinliğinin içinde sandalyesine doğru yürüttü. Oturtmadan önce biraz etraflarında oynamışlardı.

Vedat yeni gelinini bırakıp gidecekken, Delal Sultan ve büyük halası kolundan tutmuştu. “Dur oğlum, duvağını sen açacaksın.”

Genç adam çaresiz gözleriyle baktı. Bermal’in ağlayışını duydukça gitmek istiyordu.

“Üç kere indirip kaldıracaksın oğlum duvağı!”

Titreyen elleri, söylenenleri boş gözlerle izleyişi, bilinen Vedat Eroğlu değildi. Heyecanlı damattı. Sevdiği kız ağlarken hiçbir şey yapamayan adamdı. Genç adam kırmızı duvağı ve beyaz duvağı avuçları arasına sıkıştırdı. Tüm gerginliğini onları yırtarak çıkartmak istiyordu. *Bermal ağlama*, diye bağırarak istiyordu. Duvağı üç kere zorlukla indirip kaldırmıştı. Geriye attığı duvaktan tazecik bir gül sularını serpip güzel kokusunu ve eşsizliğini seriyordu.

Bermal Reşwan ağlayarak kafasını önüne eğmişti. Vedat geri çekilerek gitmeye kalkıştı. Ancak Zilan’ın sözleriyle sinir kat sayısı tavan yaptı.

“Öpeceksin biremin, senin helallığın.”

Yengesine yan bakışını atmayı ihmal etmedi. Şimdi en önemlisi onu alnından öpüp helali olduğunu kanıtlayacaktı. Yutkunarak ağlayan yüzünü avuçladı. Ve göğsüne kadar uzanan kıza doğru eğildi. Kendi yüzüne bakmasını isterken, gözleri güzel harelerine düşüp kalmıştı. Vedat Eroğlu dudağını alına bastırıp, burnunun ucunu saçlarına gömdüğünde uzun ve sesli bir öpücük hiç beklenmedik bir halde gelmişti. Alkışlar, çılgınlıklar kulaklara doldu.

“Damat yanık yanık...”

Bermal bile gülmüştü öpücüğüne. Vedat’ın sevdası bu sadakatten bile belliydi. Bu adam onu seviyordu. Çok şükür...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gelini iptükten sonra takı ve resim merasimi başlamış, damat fotoğraf çekmeden koşarak kalabalığın arasından çıkmıştı. Bermal'e imrenen, Vedat'a ah eden nice kız arkasında kalmıştı.

Bahçenin yanı sıra içeride de oynayıp zılgıtını atanlar vardı. Bermal ara sıra gözyaşlarını döküyor, yanına gelip onu teselli edenler sayısında birazcık da olsa gülüp sakinleşebiliyordu.

Bahçede Vedat halaya amcaoğulları tarafından alınmıştı. Daye Zozar oğlunun elinden tutmuştu. Diğer eline Jiyan geçmişti. Önüne geçen kadın ve kızların başında Ezo ve Zilan sırayı almıştı. Beraberinde Şilan, Delal Sultan, Zehra ve diğer kadınlar almıştı. Beritan'a oynama yasağı gelmişti. O köşede gülümseyerek düğün alayını izliyor, kız kardeşiyle hasret gideriyordu.

Vedat'ın keyfi görülmeye değermiş. Bir yanında annesi, bir yanında kız kardeşi vardı. Önünde ailesi raks ediyor, zılgıtları çalıyordu. Damat elini tutan şanslı sayıyordu kendini. Vedat'a gönül bağlayan kızlar şimdi üzülse de belli etmeden oynuyorlardı.

Ezo kocasıyla oynamak istiyordu ancak Beritan vardı. Elini tutsa Beritan saf dışı kalacaktı. İki kadın kocalarını ortalarına alıp oynasalar nasıl olurdu bilmiyordu. Ki bu da pek iyi bir görüntü oluşturmazdı. Ezo damadın eline geçerek Jiyan'ı kenara itmişti.

"Ya..." Karşı çıksa da Ezo'nun uyarıcı bakışlarını görünce vazgeçmişti. Damat elini büyük yengesi olarak da, teyzesinin kızı olarak da tutacaktı.

"Biraz sonra yine eline geçersin." Görümcesinin kulağına fısıldayan Ezo, kocaman gülüşüyle damada döndü. Vedat'ın mutlu olmasının yanı sıra ne kadar çok utandığını da biliyordu.

"Bermal içeride hâlâ ağlıyor."

Vedat yengesine pes edercesine baktı. "Sakinleştir o zaman. Sen de bu eve ne şekilde geldiğini biliyorsun."

Ezo omuz silkti. "Ben orada ağlarken hepiniz burada halay çekiyordunuz. Yalnız kalsın eltim biraz."

Şilan ne konuştuklarını duymak için diplerine kadar girmiş, oynamayı bırakmıştı. Nêçîrvan halaya girmiş, Zilan'a yanına

gelmesi işaretinde bulunmuştu. Zilan halaya katılmış, kocası ve kaynanasının ortasında yerini almıştı.

Oturan pek insan kalmamıştı. Halayın kuyruğu gittikçe büyüyor, bahçeye sığmayan alay, ortada daireler oluşturmuştu. Serhad ve Botan da arkadaşlarıyla halaya katılmıştı.

Şerwan karısının damadın elinden tuttuğunu görünce dostlarıyla oturmayı bırakmış, yerinden kalkarak halaya doğru yürümüşü. Kırmızılar içinde oldukça dikkat çeken kadın, kocasını nasıl delirttiğinin farkında değildi.

Zarafetini kırmızıyla kanıtlamış, etrafa gülüşüyle neşesini saçarken adamın ciğerlerine nefes pompalamasını imkânsızlaştırmıştı. Ezo gibi Beritan'ı da beğenmiş, iki kadının güzelliğiyle nasıl baş edeceğini bilememişti. Kırmızılar içinde bir kadın, yeşiller içinde bir kadın... baş etmek mümkün müydü?

Ezo ve Jiyân'ın serçe parmaklarını birbirinden ayırarak ortalarına geçti. Karısından gözlerini ayırmadan, dudağında ölümlük gülüşüyle halaya katılmıştı. Ezo'nun önce şaşkın, hemen ardından yüzüne konan mutlu gülüşü görünce göz kırpmıştı.

"Bensiz halaya giremezsin."

Ezo gözlerini kıstı. "Dünden beridir neredesin, Şerwan Ağa?"

"Seni arıyordu gözlerim, Ezo," diyerek tekrar göz kırpmış, serçe parmağını sıkı sıkıya karısına kabaca gülüp bakışlarını önüne çevirmişti. Birçok gözün üzerlerine takıldığını görünce gülüşünü bozmamaya devam etti. Ezo serçe parmağını sıkı sıkıya devam etti. Bugün sürekli gülüyordu. Bugün Şerwan Ağanın dudaklarındaki gülüş dinmek bilmiyor, âdeta bir barışın kutlaması gibi dalgalanıyordu.

Birbirlerinin elini tutan karı koca için para veriliyor, ses sanatçısı parayı alıp onlara ithaf ediyordu. Ezo ve Şerwan için ilk para amcaları Behre Ağadan gelmişti. Bahçede adı adı yan yana gümbür gümbür yankılanıyordu. Ezo ve Şerwan alışık olduklarından gülüyorlardı. Bir anlığına eski anlarına dönmüşlerdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kuma gelmeden, acı hayatlarına girip üç kişilik bir yaşama dönmeyen önceki anlarına.

Beritan oturduğu yerden onları görebildiği kadar izliyordu. Yine yan yana, el ele duruyorlardı. İkisinin ismi kulaklarına doluyordu. Hem de bir kere değil, birkaç kere. Kendi ismi bir tarafa, Şerwan ile halayda elini bile tutamıyordu. Kocasının ilk karısıyla arada kulaktan kulağa konuşmaları, dudaklarından düşmeyen gülümsemeleri Beritan'ın canını yakıyordu. Şerwan onun en eksik yanıydı. Gün geçtikçe eksilmesi gereken bu lanetlik aksine artıyordu. İlk karısına olan aşkından vazgeçemiyordu. Vazgeçmedikçe Beritan'ı sevmiyordu. Bakışların üzerine çekildiğini hissedince dudağına sahte gülüşünü koyup kız kardeşine döndü. Beritan konuştuğu ona iyi geliyordu.

Halaya Bermal'i getirmek için Zilan ve Delal Sultan gitmişti. Vedat'ın elinden tutup parmak halayında bir dönüşlük oynayacaktı.

Agir Ağa gelini geldiğinde oğlunu ve yeni gelinini alarak halaya katılmış, bir kereliğine oynamıştı. Bir elinde karısı, diğer elinde oğlu duruyordu. Bermal kocasının elindeydi. Ezo, Şerwan, Jiyan, Şilan devamını getiriyordu. Agir Ağanın elinden karısı beraberinde Delal Sultan, Botan, Nêçîrvan ve Zilan geliyordu.

Delal Sultan, Beritan'ı alıp halaya katmıştı. Beritan, Delal Sultanın ve Botan'ın elinden tutmuştu. Eroğlu zinciri bir sırayı tümünden kaplamış, halayın ortasında düşman çatlatıp mutluluklarını sergilemişlerdi. Dualar ve nazardan korusun sözleri dillerden düşmedi.

Düşman çatlasın, lafı bu konağa ancak bu kadar yakıştırdı!

Sabah düğünün verdiği yorgunluk ve keyifle herkes aşağıya inerken eve gelmeye devam eden hediye ve tebrik telefonları susmak

bilmiyordu. Kendi memleketleri bir tarafa, İstanbul'dan gelen hediyeler de bitmek bilmiyordu. Ağır Ağanın dostları sürekli arıyor, tebriklerini iletip hediyelerini gönderdiklerini söylüyorlardı.

Kahvaltı hazırlanmıştı. Zozan Hanımın eltileri gece yine yanında kalmıştı. Zira sabah yine gelinlerini görmek istiyorlardı. Zilan'ın annesi Ronya Hanım, yeni gelini almak için diğer eve geçmişti. Uyandıracak, banyo yapıp giyindikten sonra gelinin altınlarını takıp Eroğlu Konağına getirecekti.

“Şilan, neden okula gitmedin bugün kaçamın?”

“Yorgunum daye, bugün kendime tatil ettim.”

“Şerwan kızmasın sana?”

“İzin aldım daye, merak etme.”

Daye Zozan mutfaktaki hummalı telaştan çıkıp odaya, misafirlerinin yanına dönmüştü. Zilan, Jiyan ve Şilan hazır kahvaltıyı odaya taşıyorlardı.

“Gelmedi mi yeni gelin?”

Beritan sorunun kendisine yöneltildiğini fark edince omuz silkti. “Gelmiyor, Ezo. Uyanamadı ya da hazırlığı uzun sürüyor herhâlde.”

“Herhâlde... Gözün kapıda olsun.”

Beritan kafasını salladı. Düğünün ismi olup konuşulan Ezo ve Şerwan'ın mutluluğu üzerine dünden sonra Beritan'a yara kalmıştı. Yine de gülümsemesini, mutluluğunu eksik etmemiş, herkesle konuşup sohbetini etmiş, akşamında Ezo ile gülmüştü bile. Bermal'i odasına çıkardıkları vakit epey eğlenmişlerdi.

“Dün gece çok ürküyordu. Gitmemizi istemiyordu. Nasıl kolumuzdan tuttu, gördün mü?”

Ezo o anları hatırlayınca Beritan'a acıyla gülümsedi. “Zilan da korkuyordu ama Zilan bu eve yabancı değildi. Bermal'e çok üzüldüm. Bize alışana kadar çok zorluk yaşayacak.”

Beritan teessüf eden ifadesini Ezo'ya gönderdi. “Biz de yabancılık çekmesine izin vermeyiz. Artık bizim ailemize o da

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

katıldı. Kendini yabancı hissetmeyecek.” Özellikle Bermal’in yabancılık çekmesine izin vermeyecekti. Kuma olarak bu eve geldiğinde yaşadığı o eksiklik duygusunu... Beritan kendi düşüncelerine güldü. Bermal sevilen kadındı ve kuma değildi. Zorla bu eve getirilmemişti. Kocasına ona âşıktı.

Ezo desteğini vereceği esnada bahçeden duyulan zılgıt sesleriyle duraksamış, Beritan ile göz göze geldiği gibi mutfak kapısına ilerlemişlerdi. Kapı ağzında Ronya Hanımın yanında ilerleyen Bermal’i görünce iki gelin de gülümsemişlerdi.

Zilan ve Jiyan zılgıtlarını son kez atmışlardı. Bermal, Eroğlu Konağının gelini, Vedat’ın sevdiği karısıydı. Yüzü ıslıl ısıldı ve gülümsemesi yüzünden silinmiyordu. Pudra pembesi uzun sade bir elbise giyinmişti. Dirseklerinin altına kadar uzanan kumaş parçasını hafiften sıvamıştı. Belinde sentetik kumaşın parçasından bir kemer vardı. Ayağında yine aynı renkten topuklu terlikleri vardı. Başına örttüğü beyaz tülbentle, gözlerine çektiği uzun sürmeyle, dudaklarını parlatan rujla güzelliğini kat be kat kanıtlamıştı. Hafif toplu yapısıyla, orta boyuyla Vedat’ın yanına yakışır bir kadındı.

“Maşallah maşallah, yeni gelin evimize geldi, hoş geldin.” Sesiyle âdeta cıvılamıştı Ezo. Vedat’ın düğünde Bermal’i sorduğu o ilk anı hatırlayınca mutluluğuna hâkim olamamıştı. Sevddiği kıza çok şükür ki sahip olmuştu.

Bermal uzun elbiseyi avuçları arasında sıktı. Gelmişti, hoş gelmişti de çok heyecanlıydı. İlk sabah Vedat ile inmek istiyordu. Ama sevgili kocası hâlâ uykudaydı. Ne zaman uyanacağını da bilmiyordu. Muhtemelen uyandırması için onu göndereceklerdi. Ağabeylerini uyandırmaya yengelerini göndermişlerdi.

“Hoş buldum, Ezo.”

Zilan güzelce hazırlanıp gelişini takdir etmişti. “Kocan nerede?”

Annesi kızına uyarıcı bakışlarını attı. “Sana ne kızım kocasından.”

“Daye ben ilk gelin geldiğimde bana neler neler ettiler. Sıra bende.”

“Sana yapan ben değildim ki?” diye kendini savunan Bermal, yanında duran Ronya Hanıma gülümsedi. Kızıyla pek anlaşamayacaklarmış gibi bir izlenimi ilk günden vermek istemiyordu.

“Botan’ın karısına da sen yaparsın.” Açık bir kapı bırakan Zilan, uğraşmak için kolladığı fırsatı annesi elinden alıp burnunu buruşturarak eltilerine döndü. “Yalnız kaldığımızda Bermal’i sıkıştırırım artık.”

Jiyan dirseğiyle dürtükledi. “Uğraşma yengemle.”

Ronya Hanım kızı daha fazla yeni gelinle uğraşmasın diye yanında götürmüştü. Ezo ve Beritan yanlarına Zilan’ın katılmasıyla kahvaltı sofrasını oturma odasına kurmuşlardı.

Agir Ağanın kız kardeşleri yeni gelinle konuşup çabuk kaynaşmasını sağlıyorlardı. Arada Vedat hakkında espriler yapıp gelini utandırıyorlardı. Bermal kahvaltıyı kurmaya yardım etmek istediye de eltileri müsaade etmemiştir.

Kahvaltıya hep beraber oturup yapmışlardı. Yeni gelin ilgi odağı olup her gözün hapsine takılıyordu. İki üç lokma sonrası doyduğunu belirterek kalkmıştı. Israrları kabul etmemiştir.

Kendisine yöneltilen sorulara tebessümle cevap veriyordu. Bu eve nasıl alışacak, evliliği nasıl gelişecek, neler yaşayacaktı bilmiyordu. Evliliğinin ilk sabahında dualarını kendisi için, kocası için, evi için sessizce yakardı. Huzur ve mutluluk yamacında olsundu.

Kahvaltıdan sonra sofra kaldırılmıştı. Bermal misafir halalar için kahveleri yapıp ikram etmişti. Eroğlu Aşiretinde hiç bozulmayan geleneği bugün kendisi de yürütmüş Agir Ağanın isteği üzerine kahvesini yapıp götürmüştü.

Kayınbabası tarafından hoş karşılanmıştı. Yüzünde gülücükleriyle geri döndüğünde herkesin mutluluğu dışında, Beritan’ın gözlerinde keder ve imrenme görmüştü. Bu kadının yaşadığı çok

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

şey vardı. Bermal yalnız kalıp onu dinlemek ve onunla konuşmak istiyordu.

Ezo'nun bebek acısı için de Bermal'in üzüntüsü apayrıydı. Üzerine kuma geleceğini öğrendiği gün üzülmüş ve başına gelmemesi duasında bulunmuştu. Bu evde daha neleri görecekti, nelere şahit olacaktı, Allah bilir. Ancak iki kadın için çok üzüleceğini biliyordu.

Mutfakta yapılan işleri izlerken, kendisi için birkaç bahaneyle mutfaka giren Vedat'a bakıyor, bir şey istedi mi eli ayağına dolanıp, heyecandan sakarlaşıyordu.

"Bermal."

Bermal kendisini çağıran kocasına döndü. Elindeki tepsiyle yanına doğru yürüdü. "Efendim."

Vedat gelinini yine olduğu gibi baştan aşağı süzmüş, utanarak kıvrınmasının zevkini aheste aheste çıkarmıştı. "Arkadaşlar gelecek bir saatliğine oturmaya, birkaç hazırlık yaparsın."

Zilan karı kocanın özel anına yine müdahale etti. "Karın kendi elleriyle hazırlasın istiyorsun. Biz çıkalım, beraber hazırlayın."

Vedat uzun diliyle müdahale eden yengesine ölümcül bakışlarını fırlattı. "Sen burada kal, hiç çıkma." Geldiği her seferde illaki laf yemek zorunda mıydı bu kadından? Sinirini yine içine atıp gözlerini usulca güzel karısına çevirdi. Bermal'in kendisini beklediğini görünce manalarını gözleriyle iletmiş, gözlerini kaçırmasıyla gülererek kapıdan çıkmıştı.

Tepsi elinden kayıp düşmeden Beritan yakalamış, eltisine göz kırpmıştı. "Kocan o senin, heyecanlanma."

Bermal omzuna dostane bir tavırla vurmuştu. Herkes neden uğraşıyordu ki? "Sen yapma."

Yapma dediği herkes gün içi yeni gelinle uğraşmış, kocasıyla ilgili şakaları rahatlıkla yapmışlardı. Misafirler geliyor, düğüne gelemedikleri için altınlarını yahut paralarını takıp bir iki saatlik oturmadan sonra evlerine gidiyorlardı.

Gün içi misafir ağırlama bitmemişti ki akşam yemeği hazırlandığı esnada Agir Ağanın eski ortakları tebrike gelmişti. Yanlarında getirdikleri hanımlarıyla keyifle konağa gelenleri Şerwan ve Vedat karşılamıştı. Hanımları sorulunca Ezo ve Bermal kapıya kadar geçmiş, misafirleri karşılamışlardı.

Yorgun olduğunu söyleyerek yukarı çıktığında kocalarına doğru giden iki kadının ortaklarla tanıştılırken ki keyiflerini, Şerwan ve Vedat'ın kadınlarını tanıtırken yüzlerini esir alan aşkı uzaktan uzağa izledi.

Tırabzanlara dayanmış halde bir müddet kocasını izlemişti. Sevdiği kadını tanıştırırkenki o aşkı, duyduğu gururu, yanından ayırmaksızın tutuşunu yüreği sızlayarak izlemişti. Elinde olmadan acıyan kalbine saydırmıştı. *Mutlu olsana Beritan, kocanın keyfi yerinde.*

Avucunu karnına bastırırken gözlerini kocasından ayırmıyordu. Bu adamın mutlu olmaya hakkı vardı. İki kadın arasında yeterince perişan oluyordu. Mutlu olduğu an kiminleyse kızmaya ya da kırılmaya hiç hakkı yoktu.

Geriye adımını atıp döneceği esnada kocasının onu fark ettiğini gördü. Buradan bile Şerwan'ın gözlerinden akan şefkati görebiliyordu. Dudaklarına peyda olan kırgın gülümsemesini karşılık olarak gönderdi. Kocasına ağrıyan kalbini belli etmek istemese de bir yer başaramıyordu. Yine de gülüşünden kırgınlığı silmeye çabaladı. Şerwan'ın mutluluğa ihtiyacı vardı. Ziyadesiyle...

1

2

Bölüm 13

Güzel Anın Sonu Vardır

3 Ay Sonra...

Anne olmak kutsal kılınmıştı dünya üzerinde. Aslında her kadın anneliği hak ediyordu. Hoş, herkes annelik gibi kutsal kavramın kıymetine varamıyor, evladına anne olamıyordu. Ancak isteyip olamayanların sanrısı daha fazlaydı. Doğum korkusu, sancısı, hormonlar, aşermek, sürekli duygusal bir halde gezmek ve dokuz ay karnında bir canlı büyütme... Bu her kadına nasip olamıyordu ne yazık ki! Hayatına giren bir tohumun büyüdüğü çiçeklerini vermesi, seni baktığın her seferde huzura kavuşturacak kadar muhteşemdi. Kendi çocuğun için sarf ettiğin hiçbir çabadan pişmanlık duymayışın da anneliğin fitratından akan bir güzellikti. Yere düşüp dizini yaralasa, öpüp geçti, diyerek bütün acısını kendi şefkatiyle alabiliyordu anneler. Annelik, kıymetini bilene güzeldi vesselam.

Tek gayesi anne olup, kendi evladını sevmekten nasibine düşmeyen Ezo üzülse de imtihanım budur, diyerek her gün şükredip umudunu yitirmeden hayatına bir şekilde devam ediyordu. Lakin son zamanlarda devam eden hayatına bir hudut çizilmiş, Ezo o hududun ötesine geçememişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Günler, haftalar hatta aylardır gözünün önünde büyüyen karını derin bir üzüntüyle izliyor, gıyabında mutlu oluyordu. Zira Beritan şanslı kadınlar arasındaydı. Ki anneliğin o güzel tadına varıyordu.

Oğlunun alışverişi geçen ay yapılmıştı. Alışverişin yapılacağı günün sabahı Şerwan Ağa, Ezo'ya annesine gitmesini söylemişti. Alınanları görmesini istememişti. Ezo kabul etmemiş, bütün bunların yarın da olacağını söyleyerek annesine gitmemiştir.

Bütün günü alışveriş yaparak, bebeklerine neyin yakışıp yakışmayacağına karar vererek, kendi zevkleriyle tek tek seçimleri yaparak akşam eve dönmüşlerdi. Ezo oturma odasının penceresinden gelişlerini izlediğinde, o camın patlayıp kalbine saplanmasını istemiştir.

Ateş düştüğü yeri yakardı. Ezo'nun yüreğine ateş düşmüştü. Şerwan'ın arabasından Beritan ile inişi, ikisinin yüzünden silinmeyen o mutlu gülücükler, bagajdan boşalttıkları bebek eşyalarıyla dolu poşetler... her şey bütünüyle ıstırap olup ateşini harlamıştı.

Diğer gün bebeğin beşiği, küçük oyuncakları geldiğinde Ezo yine aynı pencereden bakmıştı. Yine aldıklarıyla gülen ve gülüşü yüzünden esirgenmeyen Beritan'ın mutluluğunu izlemişti.

Şerwan Ağa üç gün kendisinde üç gün Beritan'ın yanında kalıyordu. Ancak Beritan son ayına girdiği için iki haftadır kocası yanında kalıyordu. Hayır, kesinlikle Ezo bundan şikâyetçi değildi. Üç hafta önce banyoda ayağı kayarak yere düşen kuması ciddi bir zarardan dönmüştü. Doğumun sıkıntılı geçeceğini doktor bildirmişti. Erken doğum riski haberi de bildirilmişti. Düşüşü verdiği zarara erken doğumu da katmıştı.

Doğumun son günlerine doğru karısının yanında kalmasına Ezo ses etmemişti. Hatta kendisi kocasına git, demişti. Ne olursa olsun bir can taşıyordu. İkisine de bir şey olmasın istiyordu. Hiçbir şey olsun istemiyordu, ikisi de masumdu.

“Güzel bayan, gözlerimi kamaştırdınız.”

Serhad’ın sesini duymasıyla oturduğu yerde sırtını dikleştirerek yüzüne dönmedi. Bu seni umursamıyorum, cümlesinin vücut diliydi. Serhad şu sıralar uğraşmaktan geri durmuyor, zaman zaman çileden çıkaracak kadar serseri davranışlarda bulunuyordu.

“Bak, uğraşma diye sırtımı döndüm sana.”

Serhad mesajı almıştı. Gitmek yerine Ezo’nun yanına geçip oturdu, yüzünü yüzünden ayırmadı. “Sen bize sırtını çevirirsin, biz sana ciğerimizi döndürmeyiz. Sen benim için...”

Ezo kulaklarını kapatırken gülüşünü bastırmayı başardı. “Duymak istemiyorum.”

Başı sağ omzuna düşmüş, yengesini etkilemek adına sempatik tavırlarını sürdürerek şirinlik yaptı.

Ezo gözlerini sımsıkı kapadı. “Ya... Bakma öyle, kıyamıyorum sana.”

Genç oğlan ayağıyla ayağını dürtükledi.

Dürtülünce tek bir gözünü açıp kaynağa baktı. Halâ aynı muzırlığı devam ettiriyordu. “Seninle baş edemiyorum artık.”

Serhad fazla yüklendiğini biliyordu. Zaman zaman bütün yengeleri ağlayacak hale geliyordu. En sonunda koşup Zozan Eroğlu’na şikâyet ediyor, durması için keskin uyarısını almasını sağlıyorlardı.

“Nereye gidiyorsun?”

Kulağını kapatsa da Serhad’ın sesini duymamak mümkün değildi. Ellerini indirerek sorusunu yanıtladı. “Annemlere gidiyorum. Bir aydır onları görmüyorum. Dün sitem etti.”

“Niye buradasın, seni kim götürecekt?”

“Şerwan’ı bekliyorum.”

Anladım dercesine çenesini salladı. “Beritan Yenge nasıl?”

“İyi. Bermal, Zilan yanındaydı.”

Serhad, ağabeyinin gelmesini bekledi. Ağabeyi gelene kadar yengesini tek başına bırakmayacaktı. “Ağrısı var mı?” diye sordu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ardından. Yengesi banyoda yere düştüğünden beri herkes üzerine titriyor, ayağa kalkmasına bile izin vermiyordu. Bebek bir yana, Beritan'ın da canı çok yanmıştı. Ki Serhad en çok Beritan'a üzü-lüyordu. Ona gelecek zararı hiçbir şekilde istemiyordu.

"Dün gece gene olmuş ama bu sabah iyiydi." Parmağındaki yüzükle oynarken Serhad'a baktı. "İnşallah kazasız belasız atlatır bu hamileliği." İçtenlikle gülümsedi.

Serhad belki Beritan'ın çektiği acılar yüzünden onu Ezo'dan daha çok sevse de teyze kızına hayranlığı gün geçtikçe büyü-yordu. Ayakta dimdik duruyor, içinde acısını yaşamasına rağmen gülümseyebiliyordu. Serhad kör değildi elbette. Kimin neler çek-tiğini görebiliyordu.

Gülümsemesini genişletmek, konuyu dağıtmak için şirin ifa-desinden haylazlığa boyut atladı. "En son dün gece başından aşağı buz dolu sürahiyi döktüm. Akşama kadar daha ne yapabilirim diye bulmam gerekiyor."

Ezo üzerine çöken rahatlıkla acımasızca sırttı. "İki gün an-nemde kalacağım. Bu iki gün senden rahatım."

Deminden beri Şerwan tarafından dinlendiklerini bilmeden konuşan ikilinin arasına nihayetinde karışmıştı. "Dün gece yen-gene ne yaptın?" diyen sesinde kardeşini azarlayan tonu vardı. Son iki haftadır Beritan'ın yanında kalıyor, sabahı ya da akşa-mında denk gelirse Ezo'yu görebiliyordu. Ara sıra kahve bahane-siyle yanına çağırıyor, onunla konuşup gülebiliyordu.

Serhad ve Ezo aynı anda kafasını kaldırıp çardağa yakın va-ziyette duran adamı gördü. Yüzünde Serhad'ı kınayan ifadesi mevcuttu ki sesi de bunu kanıtlıyordu.

Ezo dudaklarını ısırdı. "Bir şey yapmadı."

Tek başı ustalıkla kalkan genç adam kardeşinden cevap bek-ledi. "Dün gece o duyduğum çılgılık bu yüzden miydi?"

Ezo kayına hesabını sen ver, bakışı atarak oturduğu yerden kalktı. "Şerwan, annem bekliyor. Gidelim hemen." Kurtarmak için son kez çırpındı.

Şerwan kardeşine kara gözlerini uyarıyla dikti. “Ben arabaya bin, geliyorum,” diyerek elindeki anahtarı arabasına doğru tutup bir düğmesine bastı.

Ezo çantasını alarak Serhad’a döndü. “Ben geldiğimde yine şakalaşınız, Serhad’cım.”

Serhad, yengesinin zaferine dişlerini bastırarak karşılık verdi. Dün gece attığı çığlık yüzünden hem Nêçîrvan’dan hem Botan’dan küfür yemişti. Şimdi bir de Şerwan Ağa duymuştu. Off, çek çekebilirsen!

Ezo arabaya doğru yürürken arada arkasına bakıp neler yaptıklarını öğrenmeye çalıştı. İkisi de yerlerinde durmuş, birbirine bakıyordu. Neler konuşacaklarını bilmiyordu. Serhad’a kızmasın yeterdi.

Arabaya atlayıp kapısını kapattı. Gözünü kocasından ve konuşan kaynından ayırmadan bekledi. Her ne konuşuyorlarsa ikisi de ciddi görünüyordu. İki dakikayı geçmeden Şerwan Ağa konuşmasını bitirmiş ve arabasına doğru yürümüşü.

Ne konuştuklarını sorsa acaba Şerwan ne derdi? Beklediği adam gelmiş, kapısını açıp her zamanki gibi şoför koltuğunda yerini almıştı. Sabırsızlanan kadın dudağını kemire kemire sorusunu yöneltti. “Çok kızıp kalbini kırmadın değil mi?”

Şerwan arabayı çalıştırıp vitesi geriye aldı. Karısına usulca dönüp dudaklarına peyda olan çarpık gülüşünü sundu. Elini uzatıp çenesini başparmağıyla sevdi. “Na jîyana mîn²⁴.”

Karısıyla konuşup arabayı geriye doğru süren ağabeylerinin gidişini izlerken derin derin nefeslerini alıyordu Serhad. Yengeşiyle uğraşmamasını isteyen ağabeyine, “Çok üzülüyor, ben onu üzgün görmek istemediğim için uğraşıp güldürüyorum. Arada kafasını dağıtacak şakalar yapıyorum,” diye sebebini açıklamıştı. Ne Ezo üzölsün istiyordu, ne Beritan. Elleri cebinde, konağa döndü. Şimdi sıra diğer yengeleriyle uğraşmasındaydı. Keyfi

24. Na jîyana mîn: Hayır hayatım

Şehnaz & Gülşen Haşlımoğlu

hayli yerindeydi. Bugün LYS sınavından sonra ilk defa okuluna uğramış, öğretmenlerini ziyarete gitmişti. Olgunluk kazandığı, efendiliğini bozmadan ziyarete gelişi müdürünün gözlerini yaşırtmış, Serhad'ın canını sıkırsa da öğretmenlerinin sevinci keyfini bozmadı.

“Bugünleri de gördüm ya, ölsem de gam yemem Serhad,” demişti öğretmeni. Serhad yemeyin hocam demek istediye de hazır efendi kişiliğini lanse etmişken yine bozmak istememiş ve sadece gülmekle kalmıştı.

Beritan'ın uzandığı küçük odaya girdi. Bermal ve Jiyan ile muhabbet ediyorlardı. Bermal karnını okşuyor, öpüp yeğeniyle konuşmaya çalışıyordu. Serhad, ablası Jiyan'ın yanına oturunca yan yana duran yengelerini süzdü bir müddet.

“Tekrar çocuk olasım geldi.”

“Benim de Seğhad.”

Bermal kayına katıldı. Çocuk olmak gibisi var mıydı bu dünyada? Her şeyiyle masum olan onlardı. Her şeyiyle saf ve güzel olan çocuklardı. Belki zamanımız eskiler gibi güzel değildi ama çocuklar her daim güzeldi. Yarın o da anne olacak, kısmetse bebeğini kucığına alıp sevecekti.

“Hamile değilsin, değil mi Bermal?” Kısık seste soran Beritan, kayına göz attığında ablasıyla konuştuğunu gördü.

“Yok elim. Kocama biğkaç ay aileni idāge et, seninle biğaz evliliğin tadını çıkağmak istiyogum, dedim. Şimdi bebek istemiyoguz. Ben evliliğin tadını çıkağıp öyle çocuklağıma sahip olmak istiyogum. İnşallah kısmet olur.”

“İNşallah,” dedi Beritan. Bermal'in eksik harfi konuşmasını değiştiriyor, zaman zaman onu ciddiye alamayacak kadar güldürüyordu. Sırf isminde r harfi var diye Beritan demek yerine elim diyordu. Şerwan Ağaya, ağam diyordu. Neçîrvan'a ağabey diyordu. Serhad'a ise çapkın diyordu. Agir Ağaya ise baba diyordu. Bu evin yarısı ismini Bermal'in ağzından duymuyordu. İşin ironik kısmı ise ismi de r harfi barındırıyordu.

Bermal bu eve geldiğinden beridir Beritan biraz daha kendini bu eve ait hissetmişti. Zira kaynaştığı, konuşup içini rahatlattığı insan sayısı fazlalaşmıştı. Zilan'dan daha ziyade derinlerini Bermal ile paylaşıyordu. Bütün eltiler olarak anlaşmakta sıkıntıları yoktu. Gruplaşma da olmamıştı aralarında. Ne var ki Beritan bu kadının sevgisine daha çok bağlanıyordu.

Kocasıyla evlerinde bülbülyuvası gibi ötüyorlardı. Kendilerine ait evlerinde aşklarının sefasını çeken karı koca kimseden çekinmeden, utanmadan evliliklerinin tadını çıkarıyordu. Kaynanası ve kayınpederinin yanındaki saygılı ve uslu tavrı, onlar olmadığı zaman Zilan gibi deli genç kız hallerine dönüşüyordu. Bir aklı başında kalan Ezo ve Beritan idi.

Beritan gülümseyerek eltisini izlerken rahatlığına güldü. Kocasıyla zaman geçirmek için bebek istemiyordu. Fakat Zozan Hanım sabırsızdı. İkinci torunu istemeye başlamıştı bile. Hem üç ay bile Bermal için yeterli bir zamandı.

Beritan geldiği ilk ay hamile kalmıştı. Ah, o günleri hatırlamak bile istemiyordu. En acı, en korkunç, en kötü, en nefret dolu günleriydi. Kocasını onu görmek istemiyor, yüzüne dahi bakmıyordu. Bugün ise o nefretten geriye eser kalmamış, kocası tarafından merhamet edilen, değer gören, şefkat verilen bir kadındı. Âşık değildi, ilk karısını sevdiği gibi onu sevmiyordu. Beritan'a yetmiyordu ama bu hali şükürlüktü.

"Vedat yarın çocuk istiyorum, der ama."

"Sizin bebeği ben bile göğünce isteyeceğimi düşünüyorum."

İki kadın gülerek sohbet ederken, Jiyan ve Serhad onlardan bağımsız, aralarında konuşuyorlardı. Genç oğlan ablasına okulda yaşadıklarını anlatıyordu. "Ulan o Güven olacak müdüre son bir ayak yapmak istedim, efendiliğime laf gelecek diye kendimi zor tuttum."

Jiyan kardeşinin saçlarını dağıtarak sevdi. "İyi yapmışsın."

"Ölsem de gam yemem, diyor. Ulan ölsen mezarıma gelip gül dikmem."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Jiyan kardeşine meydan okurcasına baktı. “Sen?” diye onu işaretledi. “Mezarına gitmeyeceksin? Ne yaparsa yapsın, o adamı okuldaki herkesten daha çok seviyorsun, Serhad. Sana ne kadar katlandığımı, ona ne kadar borçlu olduğumu biliyorsun. Vicdansızlık yapma biremin.”

Serhad, ablasına bir şey fırlatmak için etrafını kolaçan ederken odadan içeriye ani bir manevrayla giren ve çantasını bir köşeye fırlatan Şilan ile neye uğradığını şaşırmış, boş gözlerle bakmıştı.

“Bana bak Eroğlu’nun playboyu, bıktım bu kızların senin yüzünden bana laf atmalarından, senin yüzünden tartışmalarından, her fırsatta bana koşup seni şikâyet etmelerinden. Sınavını bitirdin, gittin, senden kurtuldum. Geldin, yine bu salak kızların ağzına laf verip beni ne duruma düşürdün.”

Gaza basıp benzini son damlasına kadar tüketen hız tutkunu gibi nefes almadan içinde biriken bütün siniri bir nefeste bağıraarak döken kardeşine Serhad’ın ilk hareketi tek kaşını kaldırmak olmuştu. “Ne dedin?” İştiklerinin farkındaydı. Farkında olmayan kız kardeşiydi. Kendisine gelip söylediklerinin farkına varсын diye lafın gelişi sormuştu.

“Sen ne dediğimi anladın, Serhad.”

“Tekrarla.”

“Bana emir verme!”

Bir kez daha çıkışan kız kardeşiyle üzerine varmak için oturduğu yerden atik bir hareketle kalkmış, kapı önünde duran kardeşine doğru hızlıca yürümüşü. Adımlarını sonlandıramadan beraberinde kalan Jiyan önünü kesti.

“Sakın biremin.”

“Sesini bana yükseltmesin.”

“Şilan kendine gel.” Bermal iki kardeşin arasındaki tartışmaya son vermek için ayağa kalkıp yanlarına giderken, Beritan çaresizce onları izliyordu. Şimdilik karışmamak en iyisiydi. Daha ne olduğunu bilmiyorlardı.

“Serhad, lütfen sakın ol.” Beritan kaynını uyarırken genç oğlan yandan bir bakış atmıştı. Aldığı bakışlarla sırtını halı yastığına dayayıp sustu Beritan.

“Seğhad belli ki kız kağdeşini kızdırmışlar, sakın ol.” Bermal görümcesinin kolundan tutarken onu çıkartmaya çalıştı. Fakat genç kız inatla çıkmayı reddediyordu.

“Neden beni beklemeden eve geldin?”

“Öğretmenlere göründüm geldim. Hem sana ne?”

“Sana bayılan kızlar sürekli ağabeyin seni beklemeden gidiyor, seni önemsemiyor artık, diyor. Bu beni ne kadar çok kırdı, biliyor musun?” Kırgın olmasaydı deli gibi ağabeyine bağırırmazdı. İsyanlarını sürdürüp herkesin içinde sesini yükseltmezdi.

Serhad bir müddet kız kardeşini izledi. Eğer bekleseydi Şilan gene bu tepkiyi verecekti. Daha önce onu bekliyor diye kızıyordu. Kendisi eve gelebilirmiş, ona ihtiyacı yokmuş, bir kere güvensinmiş. Kardeşi bu söylediklerini unutmuş olmalıydı.

“Özel arabanızla eve geliyorsunuz, Şilan Hanım, yürüyerek değil.”

“Ben ağabeyimle eve gelmek istiyorum,” diye bağırdıktan sonra kolunu Bermal’in ellerinden kurtarıp odadan çıkıp gitmişti Şilan.

Arkasından gitmeye çalışan Serhad’ı engelleyen ablası anlayışla kardeşini izledi. “Kırılmış sana.”

“Ablacım, daha önce onu beklediğim zamanlar *neden tek gelmeme izin vermiyorsun, güvenmiyorsan söyle*, demişti. Bugün onsuz eve döndüm, *neden beni beklemiyorsun*, diyor. Aklını kaçırmış bu kız. Okuyor ama hâlâ aptal.”

Jiyan anlayışla gülümsedi. “Seni kıskanıyor, anlamadın mı?”

“Anlamadım, Jiyan. Anlamak da istemiyorum.” Öfkesini yenmeyen Serhad hiddetle odadan çıkmış, ne yapacağını şaşırmış üç kadını bırakmıştı. Bu iki kardeş hep kavgalı olacaktı. Birbirlerini çok sevmelerine rağmen, en çok da kavgayı onlar yapıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Parmakları kesilse en çok acıyı birbirleri için duyacak kadar bağılılardı birbirlerine, hâlâ kavga etmekten geri durmuyorlardı.

Hafif sancısı olan Beritan zoraki ayağa kalkarken, Jiyan ve Bermal anlamsız bakışlar arasında hamile kadını izliyordu.

“Nereye, Beritan?”

“Jiyan, oturmaktan ayaklarım şişti. Hem lavaboya gideceğim hem de Serhad ile konuşacağım.” Ara sıra küçük turlar atıp geri oturuyordu.

“Saçmalama otur lütfen, ağrın var. Rengin atmış, şu haline bak.”

“İyiyim iyiğim, hiçbir şeyim yok.” Ağrısı olmasına rağmen yalan söylemişti. Sancısı vardı. Genç kadın yere düştüğü için ağrılarının olduğunu sanıyordu. Belki de erken doğum olacaktı ve Beritan bunun farkında bile değildi.

Lavaboya gitmeden önce Serhad’ın odasına giden genç kadın, merdivenleri zoraki çıkmıştı. Derin nefesler alıp vererek merdivenlerin sonuna geldiğinde, “Çok şükür Allah’ım,” demeyi eksik etmemişti. Odanın kapısını çalıp içeriye girdiğinde kayınbiraderinin üstünü giydiğini gördü. Kafasını başka bir yöne çekti, Serhad’ın giyinmesini bekledi.

“Ne oldu, Beritan Yenge?” diye sordu Serhad aksi bir ses tonuyla.

“Biraz konuşmak istiyorum.”

“Şilan hakkında konuşacaksan hiç zahmet etme.”

Genç kadın dediğini yapmak yerine içeriye girmiş, küçük kayının karşısına geçmişti. Son zamanlarda oldukça iyiydi. Vukuatlarla başlarını ağrıtan küçük adam büyümüş ve kimseye sorun çıkarmadan yaşamına devam etmişti. Şilan’ın patlaması olmasa bunu devam ettirecekti.

Dışarıya çıkacağı için sık kıyafetler seçmişti Serhad. Asker yeşili tişörtünün kolları yeni yeni çalıştığı kaslarını az da olsa sıkıyordu. Sol göğsünün üzerindeki arma, Serhad’ın aslında as-

ker olursa yakışıklılığından ve karizmasından kaybetmeyeceğini gösteriyordu. Altına giydiği siyah kot ve spor ayakkabısıyla genç oğlan dışarıdaki kızların gönlünü yakmaya gidiyordu. Şerwan'ın kopyasıydı. Gün geçtikçe aşiretin playboyu, kızların yüreğini yakmaya devam ediyordu. Kıskanabilirdi Beritan. Serhad'ı kimseye vermeyebilir, kayınbiraderinin bekâr kalmasını isteyebilirdi. Yamyam kızlar etrafta çoktu.

“Neden kız kardeşine böyle davranıyorsun?”

“Nasıl davranıyordum?” derken ses tonunda bir umursamazlık mevcuttu bu kez de.

“Sana kırgın, belli. Ağabeyi olarak sakinliğini koruyarak öğretmenlerinle görüşmelerinin bittiğini söyleyebilirdin.”

“Sağır veya kör olmadığına göre konuşmamı da hareketimi de gördün ve duydun.” Yengesine bakmadan hazırlığına devam ediyordu.

Sarf ettiği cümlelere kırılsa da belli etmedi Beritan. Kızgın olduğu için ne dediğini bilmediğine yorumladı. “Çok şükür ne sağırım ne körüm. Ve senin hareketlerini de gördüğüme göre, ilk seni uyarmaya geldim.”

“Ne haddinedir gelip beni uyarman, Beritan?” Bakışlarını geldiğinden beridir ilk defa yengesine çevirmişti. Öfke büsbütün yüzünde asılı kalmıştı.

“Büyük ağabeyinin karısıyım. Yanlış yapıyorsan seni uyararak yengen olarak haddimedir!” Sert sesiyle kayınbiraderini uyardı. İlk defa birbirlerine seslerini yükseltiyorlardı. Bu hiç kimse değil, Serhad ve Beritan idi. Konakta ayrı gayrı düşmeyen, birbirlerini çok seven, her anlarını birbirleriyle uğraşarak geçiren Serhad ve Beritan!

“Beritan, çık dışarı.”

“Bu hareketlerine son ver, Serhad. Tamam anladım, kızgınsın...”

Sözlerini bağırarak kesti. “Çık dışarı, dedim sana!”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bana emir verme. Kendine gel, karşında çocuk yok.” Öfkeyle inip kalkan göğsü ve karnında gittikçe şiddetlenen sancıyla kaynını uyarıyordu.

“Karşında,” diyerek işaret parmağını öfkeyle kadına işaretledi. “Küçük burnunu her şeye sokan bir kadın var. Şimdi çık dışarı.”

“Kendine gel, Serhad, yoksa ben seni kendine getirmesini bilirim.”

Bütün sabrı çiğnenen oğlan, gözü dönmüş halde yengesinin üzerine yürüdü.

Beritan, gözü dönen kayınbiraderini görünce bir adım geri atmıştı olabilecek her türlü zarardan korunmak için. Fakat Serhad’ın diline sirayet etmiş zehrin kendisine salgılanmasına engel olamamıştı.

“Sen kimsin? Kendini ne sanıyorsun da beni kendime getireceksin?”

“Yengenim ben senin.”

“İkinci kadınsın!” Acımasızlık dili tutunca her türlü kırgınlık kalbi esir alırdı. “Kuma olan yengemsin, Beritan. Her şeye bulaşma artık, kimse senin bu sahiplenişini kabul etmez. Anladın mı?”

Genç kadın duyduklarıyla Serhad’a bakarken kulaklarına inanamıyordu. Bu Serhad değildi. Onu çok seven kayınbiraderi değildi. Kesinlikle o değildi.

“Ser..Serhad..”

“Her şeye karışırıyorsun. Her şeyi ben hallederim havasına giriyorsun. Buraya geldin, benimle konuştun. Senin dediğini yapıp Şilan’dan özür dileceğimi mi sandın?” Öfkeli bağıırışı devam edince Beritan’ın bir adım daha atmasına sebep olmuştu. Şu an gerçekten şoktaydı. Dolan gözlerine engel olamazken yaşların inmemesi için büyük bir savaş veriyordu. Onun yanında ağlamamalıydı.

“Aramızdaki samimiyete güven...”

“Samimiyete güvenip ne halt yiyorsun? Bu evdeki herkesle samimiyim. Kendini özel sanma. Sen hiçbir bakımdan özel değilsin!” Son sözlerini söyler gibi genç kadının yüzüne doğru bağırmıştı.

Beritan kimse duymasın istiyordu... Bacak arasında hissettiği ıslaklığı dikkate alamayacak kadar kendinden geçmişti. “Söyle..söylediklerine dikkat et.”

“Sen de hareketlerine dikkat et. Karışma bana, odama gelme. Git, onunla bununla konuş, deme. Emrivaki yapıp başıma ağabeylerim gibi kesilme. Sen bana bunları yap diyecek kadın değilsin, anladın mı?”

Bütün sözlerini yutkularak gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. “Anladım.”

“O zaman durma, çık dışarı. Bir daha da kimseye karışma.”

“Öz..özür dilerim...” Elini karnının altına koyarak sessiz bir şekilde odadan çıkıp gitmişti. Bacak arasındaki ıslaklığı fark ettiyse de hemen odasına girmek istediğinden yine başından savurmuştu. Karnında giderek şiddetlenen bir sancı vardı. Yavaş adımlarıyla odasına varıp kapı kolunu indirdiği gibi içeri girmişti. Gözyaşları mahremiyetinde özgürlüğüne kavuşmuşçasına salınmıştı. Kapıyı kapatır kapatmaz banyoya doğru ilerledi.

“Yeter ya.” Acısı içinde fısıldayarak banyoya girdi. Gözyaşlarına engel olamazken kendini yavaş bir şekilde yere bıraktı. Avuç içiyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Yüreğinde biriken bütün acılara; olmayan aşkına, haksız yere çektiklerine, aptal hallerine, en kötüsü de Serhad’ın acımasızlığına ağlıyordu. Bir de sancısı vardı. Fakat genç kadın ağrıyan kalbinden dolayı sancısını hâlâ umursamıyordu.

“Senden nefret ediyorum, Serhad.” Ağlarken boğuk çıkan sesiyle nefretini kayınbiraderine kustu.

“Senden de nefret ediyorum, Şerwan!”

“Senden nefret ediyorum, Şilan!”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Senden nefret ediyorum, Ezo!”

“Senden de nefret ediyorum, Beritan!”

“Senden de nefret ediyorum oğlum!” Tek tek nefretini kusarken hiç kimseyi umursamıyordu. Hepsinden deli gibi nefret ediyordu. İyilik yapacağını düşünmüştü. Konuşup kız kardeşinin ona kırıldığı, sadece bir daha bunu yapmamasını isteyecekti. Özür dilermesini istemiyordu. Serhad zaten bunu yapacak biri değildi. Ancak konuşmak ve hatasını göstermek istiyordu.

Yanlış yapmıştı. Haklıydı aslında Serhad, o kimdi ki? İkinci kadın olduğu için hor görülmeye hakkı yoktu ama. Bir metres değildi. Gizli gizli kocasıyla buluşup, yatağına girmiyordu. Alnının akıyla, masumiyetiyle, namusuyla bu eve gelin gelmişti. İmam nikâhı vardı onun! Hakkıyla kocasının yanında durabilir, onu sevebilir, koynuna da girebilirdi. Buna kimsenin karışmasına ya da hor görmesine gerek yoktu. Ancak hor görülüyordu. İsteyerek geldiği, babasına hayır demediği için hor görülüyordu. Kimse- nin bakış açısını değiştiremezdi. Amma velâkin kötü düşünceleri hak etmiyordu. Hele Ezo’ya ve Şerwan’a bir kötülük yapmadığı halde bu denli dışlanmayı hak etmiyordu. O da bir kadındı. Onun da bir kalbi vardı. Ağrıyan, sızlayan ve kanayan... Yavaş yavaş ölüme götüren... Belki de hissetmişti o an. Ölüm bir nefesi kadar yakınında olabilir miydi?

Karnında giderek şiddetlenen ağrıya daha fazla dayanamamış, yüzünden ellerini çekmişti. Ayağı kalkmak için elini duvara yaslayıp destek aldı. Bir eli karnının altında, güç bela oturduğu yerden ayaklanmıştı. Bacak arasındaki ıslaklığı, oturduğu yerin ıslanmışlığını görünce dehşetle inlemişti. Doğumu evde başlamıştı!

“Şerwan...” diye kısık seste kocasına seslendi. Ardından, “Şerw..Şerwan.” diye var gücüyle bağırdı Beritan. Birisinin sesini duyması gerekiyordu. “Bebeğim... Şerwan...” diye son bir kez daha bağırdı. Karnını saran şiddetli ağrı kesilmiş, Beritan sonunda derin bir nefes almıştı. Odasına varmak istiyordu. Odaya girdiği an telefonuna sarılacak ve kocasını arayacaktı.

“Allah’ım bana güç ver.” Yavaş bir şekilde kalkan genç kadının sancılara daha fazla dayanamamış, acı bir çığlığı dudakları arasından salıvermişti. Banyoda sesini biri duysa kendini şanslı sayacaktı. “Kurban olduğum..Allah’ım...sen güç ver...”

“Beğitan.”

Bermal’in sesi kulağına dolunca gözyaşlarını tutamamış, derin nefesleri arasında, “Buradayım,” diyebilmişti. Sesini öğrendiğinde yüksek tutmaya çalıştı. Banyodan içeri giren kadını gören Beritan, “Bermal...” dedi titrek sesiyle.

“Beğitan..” Gördükleriyle öylece duran kadın ne yapacağını bilemedi. Acı içinde kıvranan kadını izledi. “Yine mi düştün?” Kapı ağzında duvara tutunan kadını izlemesinin çok mantıklı bir hareket olmadığını fark edince hamile kadına varıp bir kolunu tuttu. Ayağının dibinde ıslaklığı fark edince büyüyen gözleriyle Beritan’a döndü. Doğumu erken olmuştu. Hem de riskli dönemdeydi!

“Doğum başladı, Bermal...” O anı sancılar kamını sarınca acıyla inledi. “Çabuk...”

Şaşkınlığını hızla üzerinden atarak odaya doğru bağırdı. “Koşun... Jiyan.. Zilan...” diye boğazını yırtarcasına bağırmıştı Bermal. Riskli dönemdeydi, doğumu hayli sıkıntılı geçecekti.

Bermal’in sesini duyan herkes banyoya koşmuştu. Beritan’ın tekrar düşmüş olmasından korkmuşlardı.

“Doğum başladı,” diye bilgilendirdi Bermal.

Zilan arkasında duran Jiyan’a döndü. “Mahmut Ağabey ya da Kazım Ağabey evde olacaktı. Çabuk arabayı hazır olsunlar.”

Jiyan koşarak çıkarken, Şilan ve Zilan sancıları içinde kıvranan kadının yardımına koşmuşlardı. Bermal ve Zilan kadını kolundan tutarak temkinli adımlarla banyodan çıkardı. Şilan odada hazır duran küçük valizi almış, peşlerinden çıkmıştı. Beritan’ın acı inlemeleri, zaman zaman yükselen çığlıkları kadınları korkutuyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan'ı aşağıya indiren kadınlar bahçenin ortasına çalışır halde park edilen arabaya yavaşça bindirmişlerdi. Zilan ve Bermal arka koltukta Beritan'ı sakinleştirmeye çabalarken Jiyan ön koltuğa oturmuş, araba beklemeden yola çıkmıştı.

Evde kalan Şilan misafirlğe giden annesini önce aramıştı. Hemen ardından ağabeyi Şerwan'ı aramış, erken doğum haberini esef içinde vermişti. Sağlıklı olmalarını diledi. Zehra ve Ayşe'yle tek başına kalan genç kız içeri sabırsızlıkla girdi.

Yolda hiç durmadan hastaneye giden Kasım, arabanın içinde bağırان yengesi yüzünden arabayı nasıl kullandığını bilmiyordu. Kazasız belasız hastaneye varmak istiyordu. Şerwan Ağa aramış, kendisiyle hastanede buluşabileceklerini söylemişti.

"Kazım Ağabey biraz daha hızlan." Sesi yalvarır gibi çıkan Zilan, hamile kadının yorgun düştüğünü gördükçe korkuyordu. Bermal alındaki teri temizliyor, yüzünü kaplayan saçlarını geri çekiyordu. Herkes büyük bir korkuyla hastaneye varmayı bekliyordu.

"Beritan, sakın ol." Zilan ellerinden tutup sıkarken, Beritan sancının verdiği acıyla eltsinin ellerini tırnaklamaya başlamıştı. Bu acı anlatılmazdı. Çığlıkları ve acısı iki kadını mahvetmişti. Öyle ki ikisi de ağlamaya başlamıştı. Doğum başlamıştı. Hastanede olması gerekirken hâlâ arabadaydılar.

"Kazım Ağabey hadi..."

"Tamam Bermal Yenge, geldik..."

Hastanenin acil kapısına araba park edilmesiyle sedyenin yanlarına gelmesi bir olmuştu. Doktor Dilek kendisini arayan Şerwan Ağanın haberi üzerine hastasını beklemişti. Erken doğum riskiyle takibi altına aldığı kadın beklediğinden daha erken doğum sancılarına girmişti. Arabanın içinde olan kadına bakarken, "Kahtetsin!" demişti. "Çabuk doğumhaneye alıyoruz." Teknikerlerin yardımı sayesinde hamile kadın arabadan indirilip sedyeye yatırılmıştı. Yorgun düşmüş kadından sızlanmalar yükseliyordu.

Sedye acil kapısından içeri alınırken hastaneye son süratiyle varan Şerwan Ağa koşarak kapıdan içeri girmişti. Beritan sedyenin üzerinde halsiz yatarken hastane personelleri sedyeyi sürük-lüyor, Doktor Dilek yapılacakları tek tek sıralıyordu.

Şerwan hastaneyi inleyen kalın sesiyle emrini vermişti. “Karı-
rımı da, oğlumu da kurtar...”

Dilek Hanım bir kızgın boğa gibi köpüren adama bir de ağ-layan kadınlara baktı. Endişeli ve gözü dönmüş kimseyi yanında istemiyordu. “Kurtaracağız, işimiz bu!”

Doğumhaneye alınan kadının başına hemşireler ve Doktor Dilek geçmişti. Hazırlanan kadın için dualar ile bebeğe ulaşma ve dünyayla sağlıklı bir şekilde tanıştırma görevi başlamıştı. Al-lah yardımcıları olsun...

Kapalı ameliyat kapısına baktı. Bir uçtan bir uca yürürken erken doğumun başladığına inanamıyordu. Riski vardı ama çok ani ol-muştu. Beritan'ın kalkmaması gerekiyordu. Dün gece sancıları olmuş ve acıyla inlemekten karı koca uyuyamamışlardı.

Hastaneyi ailesi doldurdu. Beritan'ın feryat ederek gelen an-nesi ve kız kardeşleri de. Kimseyle uğraşacak gücü yoktu. Be-ritan'ın halini gördüğünde canından can kopmuştu. Yüzünden canlılığını yitirmiş, acılar içinde kıvranan kadını görmüştü. Ya oğlu ne durumdaydı? İkisi iyi olacak mıydı? İkisi sağlıklı bir hal-de o masadan kalkacaklar mıydı? Cevabını alacağı sorular saat-lerce sürecekti, biliyordu. Saatler boyunca karısının ve oğlunun yüzünü görmek için bekleyecekti. Hayır, Şerwan Eroğlu bunun için o kadar sabırlı bir adam değildi.

“Beritan'ım... keçamın...” Ağıtlar hastaneyi dolduracaktı. Kızını görene kadar Gule Hanım susmayacaktı.

Şerwan, ayakları kesmek bilmeyen yürüyüşleriyle doğumha-nenin önünde duvarlara çarpa çarpa yürüyüp duruyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Erken doğum olacaktı zaten. Ama bu çok hızlı oldu. Neden yalnız bıraktınız kızımı?”

Zilan, Daye Zozan’ın hüznü barındırdığı sesine utanarak baktı. “*Yoruldum, ayaklarım şişti, biraz yürüyeceğim*, dedi. Biz onun başından ayrılmadık. Odasına girdiğini görmedik sadece...”

Aslında ne cevap verirse versin, kendisini suçlu hissediyordu. Serhad yüzünden evde işler karışmıştı. Bir saniyeliğine Serhad’a baktı. Duvarın dibine çökmüş, kollarını dizlerine dayamış, düşünceli ve üzgün görünüyordu. Kim bilir Beritan’a ne söylemişti?

Ezo annesinde iken haberi Şilan’dan almış ve hemen hastaneye koşmuştu. Kuması zor bir doğuma girmişti. Anne oğlan tehlikede idi. Ezo ikisine bir şey olmasından korkuyordu. Sadece dua edebildi. Hiçbir şey olmaması için dua etti. Doğumun kolay olması için, ne annesine ne bebeğine zarar gelmemesi ve sağlıklı olmaları için.

Şerwan karısını annesine bıraktıktan sonra kuyumcuya gitmişti. Yaptırdığı küçük hediyeyle Beritan’ın mutlu olacağını ve bu mutlulukla stresinden uzaklaşacağını düşünmüştü. Şerwan’ın oğlu için yaptırdığı künye o kadar güzeldi ki. Hele yaşadığı heyecan. Şimdi hepsi Beritan’ın tehlikesiyle yok olmuştu.

Nêçirwan, ağabeyini durdurmak istese de pek mümkün görünmüyordu. Karısı ve oğlu tehlikede idi. Ne söylese boş olacaktı. İkisi sağ salim ameliyathaneden çıkmadığı sürece kimse yatışmayacaktı.

Gule Hanım acıyla nidasını atıverdi. “Keçamin... Sana bir şey olmasın... Bebeğine bir şey olmasın... Ya Rabbi kızımın yanında ol... Onlara merhamet et...” Gözyaşlarını silecek kadar bile gücü yoktu. Hipertansiyon hastası kadın fenalık geçirmek üzereydi.

Beritan’ın kız kardeşleri ağlıyor, kendilerini zor zapt ediyorlardı. Sorunsuz bir doğum olmasını bekliyorlardı.

Zozan Hanım gözyaşlarını içine akıtıyordu. Yüreği kan ağlıyor, kahrı kazanıyordu. Kızına ve torununa bir şey olursa ömrü bilah kendine gelmezdi. Perişandı, herkesten daha fazla perişandı.

Şerwan'ın yüreği daralıyordu. Daralıyor ve patlayacak raddeye geliyordu. Karısının acı çığlıklarını duyuyordu. Kulaklarının kesilmesini istedi. Ya onlara bir şey olursa sorusunun ağzından dökülmesini istemedi. Düşünmeyi bile reddetti. Telaş saatleri kovaladı, ancak zaman telaşa inat yavaş aktı. Dakikalar ömür gibi geçti. Ya saatler asrı bulsa. Hangi biri bu kadar beklentiyle sakin kalırdı?

Şerwan çığlıkları daha fazla duymak istemediğinden dışarı çıktı. Daralan yüreğinden yaktığı sigaralarla dumanından sıkıntısını çıkardı. Fakat başaramadı. Karısı ve oğlu tehlikeçeydi.

“Beritan... Mirhan...”

İsimlerini en acı çeken haliyle fısıldadı. Onları duysun ve iyi olsun istedi. Yanlarında olmak istese de yapamayacağını biliyordu. Riskin ve tehlikenin içinde acı çeken karısını izleyemezdi. Kesinlikle delirirdi. Bir paketi sayamadığı dakikalar içinde bitirmişti. Belki saatleri de geçirmişti, bilmiyordu. Koca bahçe dar geliyordu adama. Kardeşleri soluğu yanında almıştı. Şerwan iyi değildi. Sigaralarını ardı ardına yakan ağabeylerinin gözündeki yalnız korku, telaş ve acı sağlıklı değildi.

“Şerwan yeter, içme.” Ağabeyini en sert sesiyle uyurdu Neçîrvan.

Neçîrvan'ı ne kulakları duydu ne gözleri gördü. Yanan ciğere kâr eden bir şey yoktu. Sadece duyacağı minik çığlıkları ve o çocuktan farksız karısının gülen gözlerini istedi.

Kardeşinden sigara paketini aldı. Yine yakıyordu dalların ucunu. Yüreği kadar yanmıyordu sigara. Hemen bitiyordu ve izmaritiyle yerde son buluyordu. Lakin Şerwan'ın acısı dinmiyordu.

Doğumhanenin önünde ve bahçe arasında saatlerce mekik dokuyan adam, bir haber almayınca kaçıyor. Doğumhanenin önünde bekleyen ailesi perişan durumdaydı ve kimseyi görmek istemiyordu. Mekiğini yine dokuduğunda doğumun bittiği haberini aldı. Koşar adımlarıyla doğumhanenin kapısına ulaştı. Doktor Dilek'ten mutlu haberi bekledi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gözü çeriye takıldı ve zoraki bir sesle sordu. “Karım ve oğlum nasıl? İyiler, değil mi?”

Doktor Dilek başındaki pembe bandı çıkarırken nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Fakat mecburdu.

“Anne doğum esnasında çok zorlandı. Hayati riskinin olduğunu söylemiştik.” Yutkunarak bekleme haberini verdi. “Yoğun bakıma aldık, uyanmasını bekleyeceğiz. Doğumu daha önce başlamış, fark etmemiş. Doğum çok zorlu geçti. Anne çok kötüydü. Bebek mucizeyle kurtuldu zaten...” Bütün gözleri üzerine almıştı. “Kordonu boynuna dolandı. Bebek nefessiz kaldı. Doğum erken başladığı için çok susuz kalmış. Bebeği kurtarmak bile güçtü.” En zorlu doğumlarından biri olmuştu Dilek’in. Bebek kurtulmuştu ama annenin hayatı tehlikedeydi.

Bir yanda feryatlarıyla bayılan Gule Hanım, bir yanda duyduklarını idrak etmeye çalışan ekteleri, bir yandan ablalarının ölüm tehlikesiyle aklını kaybeden kardeşleri...

Serhad bütün sözlerinin ağırlığını taşımışçasına yere düşmüştü. Yengesini bok gibi siniri yüzünden ölüme götürmüştü. Çok sevdiği kadını hak etmediği ve asla düşüncelerinde barındırmadığı cümlelerle kırmış, yaşamından koparmıştı. Bir çiçeğin suya, güneşe olan muhtaçlığına aldırmadan dalından koparmıştı.

Bedirhan soluğu doktorun yanında aldı. “Nasıl? Beritan buraya geldiğinde iyiydi.”

Mehdi Cibran sandalyeye çökmüştü. Beritan’ı, çocuk ruhlu, yüreği güzel yavrucağı hayati tehlike yaşıyordu. Kızına bir şey olursa ne yapardı? Kuma olmasını kabul ederek hayatını zaten zorlaştırmışken şimdi doğumu sırasında onu kaybetme gerçeğiyle yüz yüzdü.

“Kimse ağlamasın. Kimse ağıtını yakmasın. Beritan ölmedi, yine uyanacak...” Çatık kaşlarıyla arkasında ağlayan ailesine bağırdı Şervan. “Ağlayacak olan burada kalmasın, gitsin.”

Saçmalıktı, koca bir saçmalık! Beritan uyanacaktı. Daha oğluna kavuşacaktı. Mirhan'ı kucağına alıp, çektiği onca acıyı atacak ve oğluna tutunacaktı. Beraber büyütecekleri bir paşa gelmişti. Beritan'sız olmazdı.

"Sadece bekleyecek miyiz? Burada durup uyanmasını mı bekleyeceğiz? Hiçbir şey yapmayacak mısın doktor?" diyerek kadını azarlamaya devam ediyordu. Kolları iki yanına düşmüştü. Bakışları hayli sert ve haşındı.

Caner koridordan doğumhanenin kapısına gelmişti. Hemşirelerinden haberi almıştı. Eroğlu Ailesinin ne durumda olduğunu merak ettiği için gelmişti. "Dilek, ne durumdayız?"

Doktor Dilek hüzünle Caner'e dönmüş, doğum sırasında olanları nakletmişti. Beritan yoğun bakım ünitesine alınmıştı. Kalp atışları zayıf, bilinci kapalıydı. Oğlu ise yeni doğan bakım ünitesinde kuvöze alınmıştı. Doğum sırasında kordon dolanması yüzünden nefessiz kalmış, takip altına alınmıştı.

Gule Hanım ağrısını sessizce yaktı. Kızını kaybetmeyi göze alamazdı. Anneliğini bile tadamadan bu dünyadan göçüp gitmesi kahrederdi. Kızı için sessizce yakardı. Aciz bir kulun yapabileceği şeyi yapabildi; sadece dua etti.

Zozan Hanım gelininin pes edişini kabul etmiyordu. Yıkılmış kadın bir yanıyla buna terör estiriyordu. Beritan güçlü bir kadındı. O güçlü kadın bu kadar kolay vazgeçemezdi. Hele oğlu yeni doğmuşken. Onu görmeli, kucağına almalıydı. Bir anne evlatsız, bir evlat annesiz yapamazdı.

Zilan ve Bernal yalnız başına bıraktıkları için kendilerini suçluyorlardı. Jiyan'ın onlardan farksız olması cabasıydı. Eğer arkasından gitselerdi, başında bekleselerdi doğum başladığı an haberleri olur, Beritan bu hale düşmezdi. Onu kurtarırlardı.

Şilan, ağabeyleri kadar şoktaydı. Bir köşede duvara yapışmış, olayları idrak etmeye çalışıyordu. Dün geceye kadar kahkahalarla gülerken bu kadın, şimdi ölüme bir nefes kadar yakın-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dı. Yaşamı için de o ölümü bertaraf edecek kadar mücadeleci miydi?

Ezo herkesten daha şaşkındı. Beritan'ın ölmesi kadına imkânsız geliyordu. O kadın gidemezdi. Oğlunu heyecanla bekleyen, acılarını çeken kadın onu bırakıp gitmezdi. Beritan, sevdikleri için her şeyi yapan kadın, oğlunu terk edip gidemezdi. O yatakta uyanıp gözlerini açacak ve oğlunu soracaktı. Akan göz yaşlarını silemedi Ezo. Daha oğluna kavuşacak, onu büyütecekti.

Delal Hanım etrafındaki herkesten soyutlanmış haldeydi. Zira kızı gibi gördüğü Beritan ölümle savaşıyordu. Eroğlu Konağında yıllardır yaşıyordu. Yıllar sonra bir kız evlat edinmiş gibi Beritan gelmişti. Bir yılını doldurmadan daha gitme ihtimali doğmuştu. Reva mıydı bu? Gule Hanımın yalın acısını yaşıyor-muş gibi hissediyordu.

Şerwan ise yoğun bakım gerçeğini kendine kabullendiremiyordu. O kadın Mirhan için geri dönecekti. Tutkusuna kapıldığı o cesaretli, güçlü kadın çekip gitmeyecekti öyle. Daha kavgaları vardı. Daha birbirleriyle uğraşacakları zamanları. Daha trip atıp birbirlerini görmezden geleceği zamanlar vardı. Oğullarının olacağı savaş başlatacaklardı. Beritan yarım bırakıp gidemezdi böyle. Bu savaş yarım kalmayacaktı!

Jiyan, ağabeylerinin çekip gidişini izledi. Bir tarafa çökmüş ağlayan küçük kardeşine baktı sonra. Serhad Eroğlu başını ellerinin arasına almış, ağlıyordu. Yerinden nasıl kalktığını bilememiş, zoraki adımlarıyla kardeşinin yanına varmıştı. Bekleyemeden çökmüş, kolları arasına almıştı.

“Serhad biremin...” diye fısıldadı.

Doğumun zorlu geçtiğini öğrenir öğrenmez hastaneye gelmişti Serhad. Beritan'ın zorlandığını, doğumun uzadığı duyunca durmadı. Acı, bir bıçağın deşip geçmesinden daha keskindi. Pişmanlık deriye işlenirdi. Serhad Eroğlu sapına kadar vicdan azabı ve acıyla kısılıyordu.

“Benim yüzümden,” diyebildi ablasına sığınırken. Düştüğü yerde ağlayarak sarılan ablası kimi teselli edeceğini şaşırmıştı.

“Ben ona bağırdım...” Bir erkek ağlıyordu üzdüğü bir kadın için. Aslında ölüme sürüklediği için. “Hak etmediği laflar söyledim abla... Onu kırdım, üzdüm...”

Geri dönüşü olmayan bir yolda ağır adımlar atmış ve kaza yapmıştı Serhad. Kazası bir kadının ölümüydü. Yüreği sızladı.

“Ben sebep oldum!”

Gün geceye battığında, yıldızlar gökyüzünü kapladığında dahi sıkıntı ve acı kalbinden sökülmedi. Bedelini çekiyordu her şeyin Şerwan. O kadına yaptığı her şeyin bedelini çekiyordu. Günahını ödetiyordu. Kaç paket sigara içti de acısını söndüremedi. Dallarını yakıp yere atmaktan ötesine gidemedi.

Beritan’ın gözünü açmasını bekleyecekti. Başka oluru yoktu. O kadın gözlerini açacaktı. *Ben senin gücüne hayrandım, Beritan. Bu kadar kolay pes etmek, senin gibi bir kadına yakışmaz,* diyordu içinden.

Belki uyanmıştır düşüncesiyle dışarıda beklemeli. Kara gözlerini açıp kendisine bakacağı anı bekledi. Biliyordu, o kadın gitmeyecekti.

Bekleme odasında Beritan’ın ailesi gözüne göründü. Bedirhan ve iki kız kardeşi yan yana oturuyorlardı. Herkesi göndermişlerdi. Yarın erkenden buraya gelmeleri şartıyla kabul etmişlerdi. Fakat Gule Hanım ve Daye Zozan’ı göndermek o kadar kolay olmamıştı. Şimdi evde ne halde olduklarını bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

Serhad kapı dışında uyanacağı anı bekleyeceğini söylemişti. Ne yaptıysa onu da gönderememişti Şerwan. Şimdi Ezo, Jiyan, Neçirvan yanlarında kalmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Daha uyanamamış, eninde sonunda uyanacak kadını bekliyorlardı. Şerwan oturduğu yerde bile duramayacağını biliyordu.

Mirhan kuvözde sürekli olarak kontrol ediliyordu. Ağlaması kesilmeyen bebek, annesini istiyordu. Anne bu durumdayken oğlu için de o duruma düşmesin diye doktor tarafından dikkatli bir gözetim altına alınmıştı. İkisi beraber iyileşeceklerdi. Tek umutları buydu!

Yeni doğan ünitesinde bebeği camın önünde izleyen amcası ve halası hayli bitkindi.

“Beritan uyanacak. Annen seni yalnız bırakmayacak.” Acı boğazına düğümlendi Jiyan’ın. Daha oğluna sarılıp bütün acılarını unutacağı günleri vardı.

Nêçîrvan kız kardeşini omzunun altına alıp, saçlarını öptü. “Hiçbirimiz yalnız bırakmayacağız, Jiyan’ım.”

“Hele bir uyansın. Bak nasıl iyileşiyor, Mirhan. Nasıl gülecek, melekler onu güldürecek...”

Nêçîrvan ağlayan kardeşinin sesini duymak istemiyordu. “Ağlama, Jiyan,” diye uyardı sakın sesiyle.

Bebeğin rahatsız kıpırdanmalarını izledi. Bir anne kokusuna, şefkatine muhtaç küçük bir beden. Onun sevgisiyle yetişecek ve serpilecek bir delikanlı. Kablolara bağlı çıplak bedeni şu an annesine hasretti.

“Mirhan annesiz büyüyemez.”

Mirhan! Şerwan Ağa ve Agir Ağanın iki hafta süren kararsızlıkları sonucu bu isim verilmişti. Şerwan Ağa saatler önce hemşireye Mirhan nasıl, diye sorduğunda yeğenlerinin ismini öğrenmişlerdi. Annesi yaşam mücadelesi veren Mirhan herkesi yeniden ağlatmış, Şerwan oğlunun durumunu koruduğunu öğrenince gözyaşlarını görmemek için kaçmıştı.

Nêçîrvan karaları bağlayan kardeşine kızmak istedi. “Dua et, Jiyan. Böyle konuşmalarda bulunmak yerine dua et.”

Şerwan’ı görmek istemiyordu zaten. Ağabeyi ne ağlayanları kabul ediyordu, ne konuşanları. Haberi aldığından beri çökmüş-

tü. Omuzları düşmüş, yüzündeki sertlik geçmek bilmemiş, endişe ve korku gözlerine tıklıp kalmıştı.

“Şerwan Ağabey çok kötü.”

“Farkındayım.”

“Oğlunun tadını çıkaramıyorum. Beritan’a bir şey olursa ne yapacak? Hangi birine kahrolacak? Annesiz büyüyecek oğluna mı? Oğlunu bir kere bile göremeyecek annesine mi?”

Necirvan bu ihtimali düşünmedi bile. İkisinin kavuşacağı zaman çok kısıydı. Duası bu yöndeydi.

Oğlunun yanına gidemiyordu Şerwan Ağa. Annen hâlâ uyuyor, diyemezdi. Hâlâ uyanamadı, diyemezdi. Sandalyeye tüm ağırlığıyla çöktü. Sırtını yaslarken, yapabildiği sadece kafasını geriye atıp gözlerini kapamak oldu.

Ezo kocasını izleyemiyordu. Çaresizliğini, endişesini görme-ye dayanamıyordu. İçeride gözlerini açmasını beklediği kadın açmıyordu. Düşünmek istemiyordu sonsuzluğa kapatışını. Beritan geri dönecekti. Kocasına bebeğini vermenin, anne ve baba olmalarının heyecanını bunca acıdan sonra yaşayacaklardı.

Şerwan’ın koluna dokundu. Kapalı gözleri ağır ağır açıldı. Karısına çevirdiği gözlerinde salt bir acı vardı. Ezo yutkundu. “Çaresiz davranma. Uyanacağını hepimiz biliyoruz, Şerwan.”

Genç adam karısını izledi bir müddet. Uyanacağını biliyordu. Ne kadar kendine teskin etse de bir yerlerde bunu kıran bir korku vardı. “Biliyorum uyanacağını.” Karısını onaylayan sesi sertti.

Ezo elini indirdi. Bu durumda ne diyebilirdi ki. Sabahtan beri yaptığı gibi dualarına sarıldı. Elden başka ne gelirdi sessizce Yaradan’a yakarmaktan başka.

Bedirhan ayaklanmıştı. Burada beklemek ölümü kabullenmek gibi bir şeydi. Oysa kız kardeşinin uyandığını görmek istiyordu. Ve yeğenini.

Yorgun sesiyle ayaklanan ağabeyine seslendi Berfin. “Nereye ağabey?”

“Bebeğe bakacağım.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İki kız kardeş beraberinde kalkmıştı. “Biz de bakalım.” Ağabeylerinden kopamayan iki kırgın kanat peşi sıra düşmüştü. Yeğenlerine baktıkça annelerini hatırlıyorlardı.

Bekleme odasında karı koca yalnız kalmıştı. Hayat bu üçlüye oynuyordu sanki. Bir tarafta Şerwan, iki tarafta yan yana durmuş iki kadın. Hangisine gitse bir diğerini itiyordu. İttiği canına kıyıyor, itmediği canına okuyordu.

Ezo'ya çaresizce sarıldı. İkinci karısının acısını, ilk karısının dindireceği düşüncesiyle, karısına sığınıp bekledi. Kendi acısını içinden sökemezken, bütün acılarıyla cebelleşen ilk kadına başka sancıları yükleyerek sessizce fısıldadı.

“Bekleyeceğiz, Ezo'm.”

Bölüm 14

Canını Yakanın Canını Yakarım

Bekleyiş, sabahı bulan saatlere kadar sürmüştü. Vicdan azabı saat gibi işliyor, zaman geçse de azap büyüyordu. O yelkovan Şerwan'ın azılı düşmanıydı ki her fırsatı kollarcasına vicdanına kazık gibi batıyordu.

Mirhan'ı arada bir kontrol etmesi dışında yoğun bakım ünitesinin camı önünden gün içinde hiç çekilmemişti. Yatakta uzanmış karısı kablolarla bağlıydı. Uyanması bekleniyordu. *Uyanacağını biliyorum güzelim*, diyordu genç adam. Sesini bir nebze duyurmaya çalışıyordu. Akşam çökmüştü. Hastanedeki herkesi göndermeye bakacaktı. Bu sessiz kalabalık, bu sessiz gürültü adamın canına kast ediyordu. Herkesin beklediği kadın uyanmıyordu.

“Yalvarırım Beritan aç gözlerini. Bir kere olsa bile aç, o kara gözlerini göreyim.” Sesini duyurursa bu kadın uyanırdı. Gözleri bedeninin üstünde gezindi. Suyu hasret bir çiçek, toprak üstünde soluyor gibiydi.

Bir yaprak kıvıldamıştı sanki. Hafiften esen bir rüzgâr Beritan çiçeğinin yaprak ellerini oynatmıştı. Şerwan yanlış gördüğünü sandı. Buna çok heveslendiği ve istediği için hayal gibi görünüyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hayal bu, başka bir şey değil,” diye fısıldadı. Kara gözleri durmaksızın bedeninin üzerinde gezindi. Bir yaprağı daha kımıldasın istedi. Lakin kımıldamadı. Şerwan’ın acısı katlandı. “Uyan, Beritan...” Bir kez daha seslendi. Kadın sesini duydu belki de. Belki rüzgâr bu acıya son vermek istedi. Ve kır çiçeğine suyu verdi. Beritan’ın gözleri açılmıştı. Güç bela kapakları uzandığı yerden kaşlarına doğrulmuştu.

Şerwan gülümsedi. Cama aniden yapışan adam bunun hayal olmamasını diledi. “Beritan...” diye bağırdı adam. Kadın uyanmıştı işte. Sesini duyan karısı uyanmıştı. “Uyandın...” diyen genç adam camın önüne heyecanla varan aileyi arkasında bırakıp kapıya koştu.

Hemşire duyduğu sesle geri döndü. “Ne oldu?”

Şerwan kocaman gülümsedi. Tüm acılarını unutmuş gibiydi. O kadının gelişine gülümsedi. “Uyandı... Beritan uyandı...”

Beritan uyandığından beridir ailesinin yüzünden mutluluk akıyordu. O yatakta can vereceği korkusu herkesin yüreğini sarmışken, tükenmeyen umutlarına Beritan uyanarak cevap vermişti.

Herkes sevinç içinde konuşurken içinde biriken tüm ağlama hissini atmak isteyen Jiyan, kendini atacak sessiz bir ortam aradı. Ameliyathanenin önünden çıkmış, gözüne çarpan kapıdan içeri girmişti. Personel harici girilmezken Jiyan kendini içine atmıştı. Sevincini yaşarken gözyaşları dünden razıymış gibi şelale olup akmıştı.

“Çok şükür Allah’ım. Sen bize acı yaşatmadın.”

Yanaklarını ıslatan yaşları sildi çabucak. Birilerinin gelip gelmemesi umurunda değildi. İçinde biriken her şeyi çıkarmalıydı. Sildiği yaşların yerini ıslak damlalar yeniden almıştı.

“Ağlamaman gerek artık.”

Kişisel alanına müdahale edilmişti. Jiyan kim olduğunu görmek için dönmüş, Doktor Caner'i elleri önlüğünün cebinde, gülümserken buldu. Buraya geldiğini o kalabalığın içinde nasıl görmüştü?

"Ben sevinçten ağlıyorum..." derken bile ağlamasını kesmedi. Doktor Caner ile personel odasına tek başınaydı. Münasip olmayan, Eroğlu kızına yakışık almayan hareketti. Ki ne Jiyan ne Caner farkındaydı.

Kadın ağlamaktan, adam sevdiğiyle yalnız kalmaktan arkalarında kalan dünyadan hatları koparmışlardı.

"Biz Beritan'ın kurtulacağını biliyorduk. Uyanacağını biliyorduk."

"Ben de biliyordum ama bir daha uyanamayacak korkusu da sardı..."

Birbirlerini yıllardır tanıyan iki arkadaş gibi konuşuyorlardı. Her an başlarında bir belanın patlayacağı ihtimalini unutarak yalnızlıklarına adanmış dakikaları yaşıyorlardı.

Caner kızı izlerken yanlış bir hareket yapacağı korkusuyla nefes almayı bile unuturken Jiyan gözyaşlarını salmaya devam ediyordu. Ciğerinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Doktor Caner bütün çaresizliklerinden sadece birkaç dakikalığına sıyrılmak istedi.

Ağlamaya devam eden kıza doğru yürüdü. *Yalvarırım ağlama*, diye geçirdi içinden. Yüzüne söylese ne tepki alacağını bilmiyordu. Caner titreyen ellerini sevdiği kıza doğru uzattı. Rahatsız olacağını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Fakat Jiyan karşısında ağlarken Caner uzağında kalamıyordu. Mıknatıs gibi çekiliyordu. Fiziksel akıma karşı duracak kadar güçlü ve tecrübeliydi. Lakin Jiyan Eroğlu bütün tecrübelerini ezip bir çırpıda yok eden etkiye sahipti. Caner kendini dizginlemeyi bırakmıştı. Uzanan başparmağı, yanağını ıslatan gözyaşlarını sildi. Islanan parmaklarını öpesi geldi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Geçti, Jiyan... Yengen sağlığına kısa zamanda kavuşacak.” Temkinli sesiyle genç kızı sakinleştirmeye çabalamış, etkisi aksi olunca Caner kızı kendine çekip sarılmıştı. Yanında boyu kısa kalan Jiyan’ı saçından tutup göğsüne bastırmış, dudaklarını başına yaslamıştı.

“Yeğenim annesini görmeyebilirdi... Beritan oğlunu bir kere bile kucaklamadan bu dünyadan göçebilirdi...” İhtimalleri yeniden sıralayınca gözyaşına engel olamayan Jiyan, kollarını Caner’e sarmıştı. Bütün birikintisini dökerken, yasak mecra yasak duygularla farkında olmadan doluyordu.

“Umudumuz sönmedi ama zordu doktor... Çok zordu...”

Caner saçlarına burnunu gömüp gözlerini kapadı. Sessiz saniyeler boyunca hiç konuşmadan bütün hıçkırığını dökmesini istedi kızın. Sanki sustursa duygularına incitecekmiş gibi, konuşursa aslında her şeye müdahale edecekmiş gibi.

Sarıldığı adamın kim olduğunu bilemeyecek, görmeyecek kadar şursuzdu Jiyan. Nihayetinde susmayı becerdiğinde geri çekilebildi. Burnunu çekti, gözyaşlarını sildi, çabucak toparlandı. Gerçek zaman aklına dank edebilmişti. Oldukları odayı gözleri ağır ağır taradı. Kendisine fazla gelen bedeni içine kattınca ateş bütün vücudunu bastı. Aylar önce onu istemeye gelen adamla baş başaydı. Aylar önce reddettiği adamla uygunsuz bir şekilde sarılıp konuşuyordu. Caner’in yaprağın yeşilini taşıyan gözlerine bakakaldı. “Doktor, biz ne yapıyoruz?” Çatallaşmış sesi, hayretle açılan gözleri kendisinden uzun adama takılıp kilitlenmişti.

Caner de ne yaptıklarını bilmiyordu. Davranışının kızın hayatına mal olacağının farkındaydı. Amma velâkin ne yaptıysa da kendine engel olamamış ve peşine takılmıştı. Hazır yan yana gelmiş, üstelik yalnız kalma fırsatı bulmuşken bütün sorularının cevabını alabilirdi.

“Jiyan,” diye fısıldadı. “Niye beni kabul etmedin?”

Afallayan kız bu soruyu beklemiyordu. Geçip gitmişti artık. Bu odadan çıkmaları gerekirken, sırtını dönüp gitmesi gerekirken sorduğu soru akıl kârı değildi.

“Doktor...” diye uyarma nezaketinde bulundu. Bu konu yoruma açık değildi.

“Niye düşünmedin? Niye olumlu bir yanıt vermedin?”

Doktorun gözlerinden gözlerini kaçırdı. “Ailem istemedi,” diye beyan etti.

“Tamam, hatalı davrandım. Önce ağabeylerinden biriyle konuşmam gerekti. O zaman daha kötü olur diye adetlere uygun davrandım.” Sesinde kızı ikna eden sakin bir ton vardı. Şerwan’dan, Serhad’a kadar herhangi biriyle bile bu konuyu konuşsa yolu anında kapatılırdı. Bu yüzden Agir Ağadan istemek daha mantıklı gelmişti.

“Her iki şekilde de...” Korkusu yüzünden ne şekilde konuştuğunu bilmiyordu. Bu kapı açılsa olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu. “Olmadı, olmayacaktı...”

Caner gülümsedi. “Anlıyorum... Bir ağa değiliz ama biz de beyiz. Öyle topraklarımız, şirketlerimiz yok ama doktoruz. Bu milletin bir memuruyuz, her ay düzenli maaşımızı alıyoruz. Bir arabamız var çok şükür. Tapulu evimiz var, ona da çok şükür.” Karşılaştırmaları yapan sesinde eğlenceli bir tını vardı.

Sözleri üzerine Jiyan içtenlikle gülmüştü. Caner’in yüreğinden bir acı daha koptu. Bu gülüş ölümün kıyısında olan bir hastaya yaşayacaksın demek kadar çaresiz ve dokunulmazdı. Gülüşüne bile dokunamıyordu.

Mesele ağa, aşiret değildi. “Ağalar da geldi, ağa oğulları da geldi. Ne olduğun önemli değil. Cebine bakmıyorum ya da mevkiine bakmıyorum. Yüreğine bakarım yüreğim kabul eder mi?”

“Yüreğim zaten sende, Jiyan.”

Genç kız cevap veremezken ailesini öne koydu. Onu isteyen doktoru daha fazla kırmak, incitmek istemiyordu. “Ailemin sıcak bakmadığı kabulüm değil doktor.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Düzenini ailenin isteğine göre mi kuracaksın?”

Jiyan olumsuz yönde kafasını salladı. “İşte bunu anlamıyorsunuz. Biz farklıyız; babama ben evet deseydim olurdu, hayır deseydim olmazdı. Fakat biz babaya ne evet diyebiliyoruz ne hayır diyebiliyoruz. Münasip gördükleri olur.” Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. Başları yanmadan bu odadan kurtulmalıydı. Zira Caner’e bir şey olsun istemiyordu.

Yeşil gözlerine veda eder gibi baktı. Zira bu son bakışı, ilk ve son konuşmalarıydı. Jiyan adamın gözlerindeki anlamları göremeyecek kadar kör, hissedemeyecek kadar duygusuz değildi. Gözler kalbin aynasıdır gibi klişelere girmeyecekti. Keza doktorun gözleri yüreğini oku, diyordu. Ancak Jiyan okuyacak kadar cesaretli değildi. Bir hoşça kalı adamdan esirgeyerek adımlarını kapıya yürütmüştü. Ardında bıraktığı adam sesini çıkartmaz sanırken kolundan çekilip durdurulmuştu.

“Jiyan. . .”

“Doktor...”

Caner dudaklarını ısırды. Geriliyordu, istediği cevabı alamıyordu. Aradaki duvarları yıkmak yerine ören bir kadın buluyordu. Bir kerelik şansı olamaz mıydı?

“Hiç mi şansım yok? Bir kereliğine de olsa bana şans veremez misin?”

“Bir hatasıyla âlemin kara lekesi olmaya aday bir kadının verecek şansı olsa, kendine kullanır doktor. Bencilliğinden değil, bezdiğinden.”

“Vazgeçmeyeceğim, Jiyan. Ben ağabeylerin de, baban da karşımda dursa senden vazgeçmeyeceğim. Beni kabullenmen için de peşini bırakmayacağım. Sana zarar vermeden nasıl olacak, bilmiyorum ama yapacağım.”

“İmkânsız olduğunu bil doktor.” Kolunu elinden kurtarıp sırtını dönmüştü. Kimse gelmeden gitmeliydi. Kapıyı usulca açıp dışarı çıktı. Etrafta ailesinden kimseler yoktu. Koridora çıkarak

arkasına bakmadan hızlı adımlarıyla yürüdü. Beritan'ın normal odaya alınacağı esnada kaçmıştı. Şimdi herkes orada olmalıydı.

Jiyan Eroğlu hayatı üzerine saniyeler önce sıranmıştı. Sevildiği adam tarafından ağır bir imtihandan geçmişti. Ve aşta sınıfta kalmıştı...

Kadını gözlerini dünyaya yeniden açmıştı. Oğluyla yeniden dünyaya doğmuştu. Çağrılarını reddedememişti Beritan. Hayatında iki değerli varlığı yalnız bırakmamıştı. Kocasını ve oğlunu gerisinde bırakmamıştı. Şerwan yanıtı bırakmayıp geldiği için her saniye şükredip duruyordu.

Uyanalı saatler geçtikten sonra iki aileyi vuran mutluluk, bebek odasının yanında devam etmişti. Herkes Eroğlu Ailesinin güzel torununa bakıyor, mutlulukla izliyorlardı. Aalarında en çok keyifli olan ise Şerwan Ağaydı. Karısı uyanmış, oğlu iyiydi. Evet, hâlâ kuvözdeydi ama birkaç sağlık kontrolünden geçtikten sonra sağlıklı bir şekilde evlerine döneceklerdi.

Oğlunun kafası doğum sırasında anne rahminde sıkıştığı için beyinde olabilecek bir hasar için gözetim altındaydı. İlgili Doktor Dilek ise elinden geleni yapacağını söylemişti.

Genç adam oğlunu kucağına alırken alnına bir öpücük konurdu. Yumruk yaptığı elini ağzına almış, emiyordu. "Babaya merhaba demek yok mu, Mirhan Ağa?" Onları izleyenlerden habersiz, oğluyla konuşuyor, gülümsüyordu.

"Sana kızgındır belki."

Oğlundan bakışlarını gönülsüzce çeken genç adam, usulca kardeşi Neçirvan'a döndü. Dudaklarındaki gülümseme Beritan uyandığından beri yüzünde yer edinmişti. Gülüşü yerine tahtını kurmuştu.

"Mirhan Ağa bize kızgınsa boynumuz kıldan ince."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ağabeyinin oğluyla ilk görüşmesiydi. İçinde kabaran duygunun sevgi olduğuna kanaat getirerek bu süreçte sessizliğini bozmadan baba oğlun ilk buluşmasını izledi Nêçîrvan. İzlenen filmin en etkileyici sahnesi gibiydi. Bu sahneyi oğluna kavuşan her baba, kılıhramanı sayacağı babasının kollarına alınan her bebek yaşırdı.

Kendi evladını kucağına aldığı anı hayal etti Nêçîrvan. Yeğeni Mirhan'ı bile bu kadar benimseyebilmişse sevip dokunmadan, kendi kızını yahut oğlunu nasıl sevecekti? İçinde kabaran duygulara ad veremedi. Ancak tuttuğu isteğe adı verebilirdi: *Artık baba olmak istiyordu.*

Ailesine minik bir beden katılmıştı. Şerwan, oğlunu izlerken bütün parçalarıyla Beritan'ı gördü. Yüz yapısı, teni annesini andırıyordu. O da annesi gibi babasına kafa tutacak mıydı? Karısıyla sürdürecekleri savaşlara oğulları da katılacak mıydı? Eroğlu Aşiretinde karısı ve oğluyla küçük bir aileye dönüşmüşlerdi.

“Ev misafir kaynıyor. Bugün git bak istersen.”

Düşüncelerinin arasına kardeşinin kalın sesi sığınınca Şerwan sıyrılmıştı. “Akşam eve uğrarım.”

Onları dışarıdaki camdan sessizce izleyen toplum yavaş yavaş dağılmıştı. Ezo ve Zilan dışında...

“İnşallah hep böyle mutlu olur,” dedi kuru bir sesle Ezo.

İlk kadının ıstırabını izlemek basit değildi. Şerwan, kuma karısı için acı çekip uyandığından beri gülerken, oğlunu kucağında severken Ezo'nun her şeye rağmen gülümseyip ayakta duruşunu izlemek Zilan için hiç kolay değildi. Bebek doğmuştu. Gelecekte onları neler beklediğini kimse bilmiyordu.

Dayan biraz daha, birazcık daha dayan... Sık dişini kadın, az kaldı... Kırkta içinde fırtınaları koparan Ezo, dindirecek dirayeti yine kendinde buluyordu yatağına kavuşup, yastığına sarılıp, doyasıya ağlamaya az kaldı, diye düşünerek.

“Akşam eve gidecek miyiz biz de?”

“Evet, Zilan, iki kız kardeşi burada kalacakmış. Zaten yarın taburcu olacak.”

“Bizden biri de burada kalsın, ayıp olur.”

“Ağabeyleri Jiyan’ın gelmesine izin vermiyor. Eve geçeceğimiz esnada onu da alacağız. Evdeki misafir kadınların yanında olacağız.”

“Şilan kalsın o zaman.”

“Tamam, o kalsın,” derken kocasını izlemeye devam ediyordu. Dilinden duaları eksik etmemişti Ezo. Kumasının bir an hiç uyanamayacağı korkusunu iliğine kadar hissetmişti.

Kocasının Beritan için ne kadar çok korktuğunu, uyanmasını beklediği kadından gözlerini hiç çevirmediğini iki gün boyunca izlemişti. İkinci karısının acısını kendi omzunda paylaşıp hafifletmesini bile istemişti. Ezo daha neler görecekti, bilmiyordu. Bu olanlardan sonra hayatları nasıl bir şekil alacaktı, hiçbir fikri yoktu.

Yarın hangi kadın hayatının merkezine oturacaktı? Ezo o merkezden ayrılmış aylar olmuştu. Bu ayların yıllara dönüşeceği ihtimali korkunç olsa bile bu gidişle yakın görünüyordu.

İstemsizce gülümsedi; Şerwan kucağına aldığı oğlunu kendisine gösteriyordu. Ezo kendisini çağıran adama gülmedi. Baba oğlu yalnız bıraktı. Hiçbir rahatsızlık yahut fazlalık duymaksızın oğluyla vakit geçirmesini istiyordu.

Şerwan babalığı sonuna kadar hak ediyordu. Hem de yaşayacağı en güzel şekilde. Oğluna hayranlıkla bakıyordu. Ezo onu tutarken üzerine titrediğini görebiliyor, hissedebiliyordu. Aradaki şeffaf cam engel değildi Şerwan ve oğlu arasındaki bağa. Kocasını en çok istediği mertebeye yükselmişti. Babalık! Ezo yıllarca istediğini ona veremediği, gözlerini ve kalbini bu mutluluktan mahrum bıraktığı için kendisinden bir kez daha nefret etti.

Kara gözlerden fışkırıp taşan, koca şehri kasıp kavuran şefkat ve özlemle oğluna sarıldı. İçi titredi kadının. Nasıl da bir çocuğa

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ihtiyacı vardı kocasının. Oğlunu nasıl da sarmalıyordu. Hep böyle kalmasını, onun kıymetini bilmesini, şımartıp sevmesini istedi. Ona baba, deyip etrafında koşturacak bir oğlana ihtiyacı vardı.

Küçük ailesini kurmuştu. Bir ailenin tacı ilk bebekleriydi. İlk taçlarına Şerwan ve Beritan kavuşmuştu. Kocasına el sallayarak gülümsemeye devam etti. Zilan'ın hüznü bakışlarını görmüşse de sesini çıkartmadı.

İki kadın Mirhan ile ilgilenen Şerwan ve Nêçîrvan'ı sessizce izliyordu. Vakitlerini oğlanı severek geçirmişlerdi. Biri babası biri amcasıydı. İkisi de üzerine titriyordu. Nêçîrvan oğlanı kucağına aldığı anda Zilan sevinçle inleyerek izlemişti. Kocasına bebek taşımak yakışıyordu. Yarın kendi çocuğunu böyle sahiplenecekti.

“Devirmeseler bari, işleri belli olmaz şimdi.”

Hüznünü içinde yaşayan kadın Zilan'ın cümlesiyle bozguna uğramış, sessizce kıkırdamıştı. “Çocuk değiller, Zilan.”

“Erkekler çocuğa gelince biraz savsaklıyorlar, Ezo'cum. Biz kadınlar gibi bakamıyoruz.”

Orası da doğruydı. Ancak Zilan'ın kaçırdığı bir ayrıntı vardı. “Dikkatli izle; Mirhan'ı kucaklarına alırken tir tir titriyorlar. Nêçîrvan tutarken Şerwan destek oluyor. Şerwan tutarken kocan aynı anda destek oluyor.”

“İkisini de çok yakışıyor.”

“Evet, ikisine de çok yakışıyor. Allah size de nasip etsin bir an önce.”

Zilan gözlerini kaçırdı. “Âmin, Allah sana da nasip etsin.”

Çenesini teşekkür edercesine salladı. Nasibinde varsa olurdu. Yoksa da olmazdı. Hemşirenin Mirhan'ı aldığını ve kocasıyla kaynının çıkışını an be an izledi. İkisinden akan enerji hissedilmeye değerdi.

“Eve geçelim, kim kalacak burada?”

“Şilan kalıyor. Zaten Baran, Berfin, Rahşan ablalarının yanında kalacaklar.” Kocasını cevapladı Ezo.

“Jiyan nerede?” diye sordu Nêçîrvan.

“O da odada, Beritan’ın yanında.” Bu sefer cevabı kaynına vermişti Ezo. “Ben gidip onu alayım.”

Şerwan arabayı hazırlamak için karısıyla beraber gitmişti. Yalnız kalan Nêçîrvan ve Zilan yeni doğan ünitesinde yatan bebekleri izlemeye devam etti. Bir bebek sahibi olmalarının vakti gelmiş geçiyordu.

“Baba olmak istiyorum artık, Zilan.” Bakışlarını sevdiği kadına çevirdi. Kendisinden oldukça kısa kalan kadının bakışlarını görünce hınzırca gülümsedi. “Çocuk yapma vakti geldi. Önceleri Şerwan için yanaşmıyordum. Ağabeyim üzülür diye gönlüm el vermiyordu. Ama Mirhan’ı bu kadar çok benimsedikten sonra kendi çocuğumu nasıl severim bilmiyorum.”

Kocasının istekli hallerini izlemek Zilan için yeni bir duyguydu. Kocasına doğru yanaştı. Etrafın sessiz ve sakin olması avantaj sağlıyordu. “Çok mu istiyorsun?”

“Bir seni bu kadar istedim, bir senden çocuğu da kadar çok istiyorum.”

Zilan utançla kızardı. “Nêçîrvan, ben dün test yaptım. Bu kalabalığın içinde kimseye haber veremedim. Biraz tena oldum, ayımın geciktiğin fark ettim.”

Nefesini tutan genç adam gelecek sürpriz haberi bekledi. Eğer beklediği haber gelirse... “Eee sonuç?” diye sabırsızca sordu.

Sabırsız haline güldü. “Sonuç...” diye süreyi uzattı. Dudakları kademe kademe genişleyen adama beklediği haberi verdi. “Baba oluyorsun selvi boylum. Hamileymişim.”

“Ulan...” Sevinçten ne tepki vereceğini şaşırıp adam öne doğru eğilip sevdiği kadının dudağını öptü.

Kocasını iteleleyen Zilan, etrafı hızlıca kontrol etti. Yeni doğan ünitesinde bebeklerle ilgilenen hemşirenin onları görmediğini fark edince rahatladı. “Nêçîrvan, ne yapıyorsun! Ayın olacak biri görürse.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ulan baba oluyorum. Bana ne kimin ne göreceğinden!”
Uzanıp karısının alnını öptü. Çocuk yapma kararı vermişken
karısı hamile olduğunu söylüyordu. Bu inanılmaz bir sevinçti.
“Ulan bana dünyaları veriyorsun kadın.”
“Benim dünyam sensin ağam.”

Hastanede Beritan ve Mirhan’ın başında kalanlar az değildi.
Baran’a eşlik etmek ve yengesinin yanında kalmak için Botan
gelmişti. Şilan ve iki kız kardeş Beritan’ın başında duruyorlardı.
Sigara içmek isteyen iki adam bahçeye çıkmışlardı.

“Beritan Ablam uyuyor hâlâ.” Uyanmasını isteyen, konuş-
masını isteyen Rahşan, gözlerini üzerinden çekmiyordu.

“Kafeteryaya inip bir kahve içelim, başım çatlıyor. Uyanana
kadar döneriz.” Baş ağrısından gözlerini güç bela açık tutmaya
çalalayan Şilan, beraberinde iki kız kardeşi ayağa kaldırmaya
çalıştı ancak başaramadı. Şilan’ın cüzdanını alıp gidişleri ardın-
dan yalnız başına kalınca gözlerini kapatıp kafasını duvara yas-
ladı Berfin. Bundan birkaç ay öncesine kadar ablasına yaptıkları
aklına gelince delirmenin eşiğine gelmişti. Keşke engel olsaydı.
Kuma gitmesine engel olsaydı. Keşke babasıyla konuşsaydı ve
bu olacak değil deseydi.

Keşkelerin hep keşkede kaldığı gün kayıp, kaçınılmaz bir
gerçek oluyor.

“Özür dilerim abla engel olamadığım için.” Ağlamaklı se-
siyle sessizce haykırdı. Ablasının geleceğini sessiz kalarak mah-
vetmişlerdi. Kendi hatasını asla kabul etmeyecek ve suçlamaya
devam edecekti.

“Özür dilerim sana kötü davranmaya çalıştığım için. Özür
dilerim sözde sana akıl verdiğim için.”

Belki de o zaman dediklerini faaliyete geçirseydi daha kö-
tüsü bu kadının başına gelebilirdi. Şerwan her şeyi öğrenebilir,

ablasını babasının evine gönderebilirdi. Peki Berfin o zaman ne yapacaktı? Aptallığına tonlarca küfür yükledi.

“İyi ki beni dinlemedin, Beritan, iyi ki dinlemedim.”

“Berfin?”

İşittiği sesle hızla gözlerini açıp kafasını düzeltti Berfin. Karşısında amcaoğlu Kemal'i görünce ayaklanıp üzerine çeki düzen verdi. “Kemal...ne zaman geldin?” Herkesi beklerken bu adamı beklemediğini şaşkınlığıyla apaçık ilan ediyordu.

“Şimdi geldim. Kapıyı çaldım, duymadın. Hiç kimseyi bulamadım.”

“Botan ve Baran dışarıda sigara içiyor. Kızlar da kafeteryada kahve içiyor.”

Kemal şüpheyile baktı. “Kızların yanında kim var?”

“Kim..se...”

“Git onları yukarı çıkart. Kahvelerini burada içmelerinde bir sakınca yok.” Kuzenini incitmemeye özen gösterse de rahatsızlığını saklamaktan geri durmamıştı. Akşam vakti aşağıda ne yapıyorlardı? Dar görüşlü bir insan değildi ancak bazı hareketler hoşuna gitmiyordu.

Dudaklarını birbirine bastıran Berfin, kızları çağırmak için kapıya doğru adımlarını attı. Kemal'in bu tür hareketleri sevmediğini biliyordu. Gerçi hangi erkek seviyordu ki? Ya başlarında erkek duracaktı ya yalnız kalmayacaklardı.

Uykusundan konuşanlar uyandırmıştı Beritan'ı. Ağır bir ses uykusunu bölmüş, Beritan'ın gözlerini hızla açıp etrafını kolaçan etmesini sağlamıştı. Gürültülü sesler nerede olduğunu düşündürürken, kara gözlerine bir suret takılmıştı. Yutkunurken gözlerini iki kere açıp kapattı. Hâlâ rüyada olabilirdi. Yoksa arkası dönük Kemal'i odasında bulmazdı. Kardeşi Berfin ile konuşurken hem de. Kendini toparlayarak dirsekleri üzerinde doğrularken, Berfin'in ona bakmadan odadan çıktığını gördü.

“Berfin...”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Âşık olduğu sesi duyunca kaşlarındaki kırışık düzeldi Kemal'in. Gözlerini sımsıkı kapadı. Doğumdan sonra uyanamadığı haberini aldığı anda dünyanın nasıl karardığını tam anlamıyla yaşamıştı. Önüne usulca dönerek uyanmış kadına baktı.

Bu yüzün solup gideceği korkusunu it gibi çekmişti. Şu an karşısında duruyordu. Kırgın, incinmiş, ezilmiş bir kadın görüyordu. Kemal bu kadının gözlerine ne zaman baksa, yüreğine bakar gibi bakıyordu. Kemal bu kadını iyi tanıyordu. Kemal sevdiği kadını kendisinden çok çok daha iyi tanıyordu.

Yavaş adımlarla hasta yatağına doğru yürüdü. Yatakla aralarında iki adımlık mesafeyi uygun bularak duraksadı. Buraya gelmek için ne kadar savaşmıştı kendisiyle. İki cümleyi toparlayabilmek için ne çok çalışmıştı. Ciğerlerine uzun uzun soluklar çekip nihayet konuştu.

“Geçmiş olsun, Beritan.”

“Teşe.. teşekkür ederim.”

“Nasılsın?”

“Çok..şükür iyiyim. Sen nasılsın?”

“İyi olmaya çalışıyoruz işte,” dedi adam uzaklığın yer edindiği ses tınısıyla.

Amca çocukları olmaktan çok iki yabancılardı. Bugün mesafe biraz daha büyümüş, sevgi namına neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Beritan adamı süzdü. Hâlâ yakışıklılığından kaybetmemişti. Üçgen yüzüne oturmuş en güzel duyusu gözleri idi. Küçük, güldüğü zaman kırpışan gözleri Beritan'ı deli ederdi. Biçimli burun kemerini sıktığı vakit kendi sinirine hâkim olmaya çalışır, kimseyi görmek istemezdi. Kimseye zarar vermemek, kırıp dökmek için hep uzaklaşırdı. O yakışıklı adam hep merhametliydi. Kirli sakallarını çok az uzatır, ardından keserdi. Bir tıraş kolonyası kokusu gelirdi ki adamdan, Beritan ona hasret olduğu vakitlerde o kokusunu bile özlerdi. Bazen saçları dağınık gezerdi. Küçük ye-

ğenlerini havada zıplatmaktan, başının üstünde tutup oynatmaktan pek taranmış ve düzgün durmazdı. Beritan onun hep sevgi dolu bir baba olacağına inanmıştı. Zevin ile evlenirse çok şanslı bir kadın olacak, derdi. Şimdi ne o ne Zevin bu adamın olmuştı. O adam kendisi yüzünden kırık ve yaralıydı.

Gözlerini kaçırıp odada gezdirdi. Böylece onu görmek istemediğini göstermişti. Bu, sevdiği adama, kocasına büyük bir ihanet olurdu. Gerçi en büyük ihaneti Kemal'e yapmamış mıydı zaten? Neyin ihanetinden bahsediyorsa... Kaçması gereken Kemal iken neden kendini kaçmaya zorluyordu ki Beritan?

"Oğlun sana çok benziyor." Gür çıkan sesinin altında ağıt yakan bir kalp vardı.

Oğlun değil, oğlumuz olacaktı. Bu kadının kocası kendisi olacak, oğlunun babası kendisi olacaktı. Hayatın imtihanı o kadar ağır olmuştı ki. Kemal hayatını büsbütün kaybetmişti. Parmağının ucuna konan bir melek düşüp yolunu kaybetmiş, başka bir adamın meleği olmuştı. Hoş, o adamın tek meleği olduğundan ve Kemal'in sevdiği gibi sevdiğinden şüpheliydi. Kaderinde Beritan Cibran dostunun karısı olarak yazılmıştı. Yazılan kalem kırılmazdı.

"Ev..evet..." Oysa oğlunu daha görmemişti bile. Görmek istemiyordu. Bebek Ezo'nun olacaktı. Kocasının aylar önce verdiği cevap bugün yarın sonuçlanacaktı. Bebek, çocuğu yoksa ve olmuyorsa ilk kadına veriliyordu. Ağır Ağa ve Zozan Hanımın kararı bu yönde olacaktı.

"Ağrın var mı?" derken ellerini cebine koydu. Yumruklarını bu kadın görsün istemiyordu. Gerçi yüzüne bile bakmıyordu. O başka bir adama aitti. Üstelik o adamı çok sevdiğini biliyordu. "Canın çok yandı." Bu cümle tek bir şeyi simgelemiyordu. Bütün acılarını ima ediyordu.

İmayı alan Beritan acıyla tebessüm etti. "Çok şükür iyiyim. Sağ olasın bır..bire.." Bir türlü biremin diyemedi. Eski sevdiğine teşekkür ederim kardeşim, diyemedi genç kadın.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kemal gözlerini sımsıkı kapadı. Lanet olsun, hiçbir şey yapamamak bir adamın gururuna ne kadar çok dokunuyordu! Sevdiği kadının başka adama sonsuza dek ait oluşunu bilmek ne kadar çok yakıyordu.

“Benim olsaydın canın yanmazdı. Canını yakanın canını yakardım. Bu ben olsam bile!” Sesini kendisinin bile duymayacağı kadar kısık çıkmıştı. Hâlbuki yüreği azabını çekiyor ve ateşi harlandıkça haykırısları göğü deliyordu. Ne çok sevmişti bu kadını. Nasıl hâlâ sevmeye devam ediyordu? Niye azat etmiyordu?

“Mirhan...” Söylemeye dili varmıyordu. Çünkü bu ismin anlamı ikisi için çok farklıydı. Nihayetinde yüzünü adama çevirdi. “Bu ismi çok severdin.”

Adını Mirhan koyduklarını bu kadından öğreniyordu. Yatağında uzanmış, dalı kırık bir çiçeği yansıtan bu kadından öğreniyordu. *Severdik*, demek istedi Kemal. *Severdik, oğlumuz bu ismi koymak ikimizin hayaliydi*. Hayalleri suya batmış, derinlerde yüzerek okyanuslara açılmıştı. Ve Kemal hayal kurmayı artık bırakmıştı. Bütün hayallerini başka bir adam yaşamıştı. Mirhan; Şerwan’ın oğluna kıسمetti. Hayat ne kadar da garipti. Tüm istekleri dostuna gidiyordu. Peki, bundan şikâyetçi miydi Kemal?

Şikâyetçi olmadığı bir gün varsa Kemal o günü söyleyecekti. En kötüsü, en çıkılmaz nokta sevdiği kadın onun olmuştu. Oğlu olduğu için bütün acılara katlanıp susuyordu. Bütün katlanmışlıklarına unutmayı da eklemeliydi. Dostunun karısını unutmalıydı. Sözünü bir kere vermişti; unutacağım, demişti.

“Ağır Ağa ve Şerwan’ın kararı. Bana da kabul etmek düştü.”

Mirhan ismini Şerwan ilk söylediğinde Beritan sinesinde kopan volkanı hâlâ hissediyordu. Küçüklük aşkıyla verdiği isim bugün canından çok sevdiği adamla oğluna konduruluyordu. Beritan kabul etmişti. Kemal’e ait olanı hayatında istemişti. Senin sevdiğin ismi koymak istedim, diyemedi.

Bazen dilimizin ucunda biriken o kadar çok cümle vardır ki dökmek isteyen. Fakat durdurmak zorunda kalıyoruz. Elimiz-

de olmadan susup sesimizi kesmek zorunda kalıyoruz. İyiliğimiz için... Zararlardan korumak için.

“Tekrar geçmiş olsun, Beritan. Kendine iyi bak, Allah’a emanet ol,” dedikten sonra odadan çıkmak için arkasını döndü Kemal. Sarf edilecek başka pek bir şey yoktu. Beritan da konuşmıyordu. Üstelik ikisinin olaylı geçmişi varken, evli bir kadınla hem de dostunun karısıyla aynı odada tek başına kalamazdı. Bu Şerwan’a ihanetti.

Odanın kapısına doğru yürüdü. Kendine ettiği bütün tembihler işe yaramıştı. Bütün acısını ortaya dökmeden çıksa iyi olurdu. Kapı koluna elini dokundurduğu an sevdiği kadının sevinen adını işitti. Hayır, bir şey söylemesin, şimdi hiç sırası değildi.

“Kemal...”

Yorgun bedeniyle Beritan’a döndüğünde soran bakışlarını kara delici gözlere sabitledi. “Efendim.”

“Özür dilerim her şey için...”

“Geç kaldın.” Kadına istihzayla baktı. “Boyun eğdiğin gün geç kaldın. Boyun eğdiğin gün ismini de, gücünü de sen yaktın. Sen her şeye geç kaldın.” Konuştukça sesi sertleşiyor, bakışları kararıyordu. Yüz hatlarında kadını küçümseyen ifadesi mevcuttu. Kemal Cibran sevdâ acısını artık kaldıramıyordu.

“Benden özür dileme. Kendi hayatını mahvettiğin için kendinden özür dile.”

Kapı kolunu indirip kapıyı kendine hızlıca çekti. Ardında acı içinde kıvranan kadına bir daha bakmadı. Bu Beritan’a son gelişi, bu kadını son sevişiydi. Bir özürle her şey biter miydi? Ulan oyuncağını mı kırmıştı da telafisi bir özürle kabul edilsin!

Odadan çıkan adam, karşısına elinde kahve bardaklarıyla çıkan kızlara güç bela gülümsedi. “Odadan çıkmazsanız iyi olur,” diyerek bir cevap beklemeden çekip gitmişti. Kimseyle konuşacak gücü yoktu. Hele her şeyi hafife alırcasına özür dileyen bir kadından sonra.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kemal'in gidişiyle kızlar odaya girdi. Beritan'ı uyanık, tavasını gözü dolu halde izlerken bulunca Berfin koşar adımlarla yanına vardı. "Beritan, iyi misin?" diye ürkek bir edayla sormuştu. Kemal ile ablasını nasıl yalnız bırakmıştı?

Beritan gözlerini tavandan ayırarak kardeşine döndü. "İyiym iyi, korkma." İyi olmadığı halde iyi numarasını hep oynamıştı. Yine iyiym rolünü oynayacaktı. Kemal'in sözlerinden sonra iyi olmak ustalık işiydi.

Açık kapıdan içeriye giren hemşire, kocaman bir gülümsemeyle kucağındaki bebeği Beritan'a götürdü. Kucağına bırakırken, Beritan surat asmaya devam etti. Bebeğine bakmak istemedi. Onun için her acıyı çeken Beritan, canından bir parça olan oğluna bakmak istemedi.

Serhad'ın sözleri aklına kazınmıştı. Belki de doğumda bunun için kendini bırakmıştı. İşin en garibi kulaklarından eksik olmayan tek şey 'gel' fısıltılarıydı. Nasıl oluyordu, bilmiyordu ama duymuştu. Hem de iki sesi duymuştu. Biri ondan çok uzakta olan Kemal, ikincisi ise kocası Şerwan idi.

"Beritan, oğluna sarıl artık. Sana ihtiyacı var." Ablasını paylamaktan geri durmadı Berfin.

Serhad'ın söylediklerinden sonra hiç kimseyi duymak istemiyordu. Bu bebek için gelmişti. Sonunda istediklerini onlara vermişti. Soylarını devam ettiriyordu. Kötü laflarla, hakaretlerle devam ettiriyordu genç kadın.

Ağlayan oğlunun başını okşamak istedi. Okşarsa bırakamayacağı korkusuyla dokunmadı. Bebeği Ezo'ya verip çekip gitmek istemişti Beritan. Uyandığından beri aklından geçen tek düşünce buydu. Kollarında ağlayan oğlu bütün düşünceleri püskürüp zerresini bırakmamıştı. Hem çekip gitmek imkânsızdı. Gözünden yaşlar izinsizce akıp yastığını ıslatıyordu. 'Ağlama!' dedi içinden geç kadın oğluna. 'Ağlama yalvarırım.'

"Beritan, oğlun aç, hadi." Berfin, annesinin kucağında ağlayan küçük yeğenine baktı. Bir de onu öylece izleyen ablasına

baktı. Besbelli ablasına kötü bir şey olmuştu. O evde yine ters giden bir durum olmuştu.

“Mirhan ağlama, yalvarırım. Sen de anneyi üzme... Annen herkesten darbe yedi. Sen de üzme..lütfen..lütfen...” diye oğluna doğru sessizce fısıldadı. Konuşmak yerine sarılsaydı belki oğlu susardı. Anneye dair bir yakınlaşma isterdi.

Hemşire, annenin oğlunu reddedişini şaşkınlıkla izliyordu. Kucağında olmasına rağmen sarılmıyordu. Hemşire Sitare müdahale etmek istedi. Başında duran kız kardeşlerini uzaklaştırarak annenin yanı başına geldi.

Bebek Mirhan’ın kafasından dikkatlice tuttu. “Göğsümüzü açalım annesi.” Otoriter sesiyle Beritan’a emrivakide bulundu. Bu bebeğin annesine ve sütüne ihtiyacı vardı.

“Sütünü verirken birazcık zorlanacaksın. Bir saatte bir sütünü vereceksin. Ağlarsa bir saatin dolmasını bekleme. Ay şeklinde göğsünü sık. Biz ara sıra kontrole geleceğiz.”

Beritan önündeki düğmeleri kardeşi Rahşan’ın yardımıyla teker teker açtı. Hemşire göğüs ucundan tutmuştu. Canı yanan kadın gözlerini oğlundan çekmeden hemşirenin uğraşını bitirmesini bekledi. Göğüs ucu acıyordu. İlk defa süt verecekti. Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Hemşire bebeğin kafasından tutup annenin göğsüne götürmüş, sütü emmesi için kafasını bastırmıştı. Göğsü emilince Beritan kasılmış, acıyla yüzünü buruşturmuştu. “Çok acıyor,” diyebilirdi.

“Yeni yeni açılacak ucu. Diğer göğsünü de kullan.”

Beritan oğlunu sıkıca tutmuş, düşürmekten korkarcasına üzerine titriyordu. “Hoş geldin oğlum...”

Sol göğsünü emen minik oğlu solunda tahtını kurmuştu. Küçük dudakları o sütü emip aç karnını doyurmaya çalışıyordu. Beritan âşık bir kadın gibi iç çeke çeke izledi oğlunu. Gözünden yaşlar sevinç ve hayranlıkla aktı. Bir kadın evladından nasıl mahrum kalabilirdi, nasıl kendini ondan soyutlayabilirdi. Sancılarını

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

aylarca çekerken, onu aç bırakırken, karnında kalbi atarken ve suyunun içinde yüzüp annesini eğlendirirken, nasıl birbirlerine mahrum kılırlardı. Nasıl Ezo'ya vermeyi düşünürdü? Kimseye vermeyecekti oğlunu. Kim ne derse desin!

Gözleri henüz açılmıyordu. Azıcık aralanıyordu yalnızca. O aralıktan karalığı gördü. Anne ve babası gibi kara gözleri vardı oğlunun. Okkalı minicik bir burun yüzünün ortasına oturmuştu. O küçük deliklerden annesinin kokusunu duyuyordu. Yüz hatları ve çenesi babasınınki gibiydi. Küçük dolgun dudakları annesinden almıştı.

Şerwan-Beritan karışımı Mirhan Eroğlu gelmişti dünyaya. Hem güzel hem yakışıklıydı. Öyle özel bir anı yaşıyordu ki, tarifi imkânsız. Annelik kutsallıktı. Bu kutsallığa erişmek için oğlunu ölene kadar bağrına basacaktı. Ondan daha değerli kimse yoktu Beritan için.

Mirhan onun oğluydu. Ne olursa olsun. Onun oğlu ve kimse alamayacaktı.

Hastaneden taburcu olmuştu. Oğlu ve o sağlıklı halde çıkmışlardı. Konağa misafirler gidip geliyordu. Hasta ziyaretine herkes geliyor, bebeği sevip Beritan'ın iyi olduğunu gördükten sonra gidiyorlardı. Annesi kızını bir kere bile yalnız bırakmamıştı. Gule Hanım torununu sürekli sevmiş, gözyaşlarını sile sile kızını izlemişti.

Kızıyla odasında yalnız kalmıştı. Bebeği ve kızı gün boyu yorulmuştu. Odalarına çekilmişlerdi istirahat etmek için. Gule Hanım kimse gelmeden önce kızıyla konuşmak istemişti. Zaten akşam olmuş ve saat gecikiyordu. Annesiyle dertleşmesi gidene kadar sürmüştü. Kızını öpüp ayrılmıştı evden. Yakında çeyiziyle dönecekti.

Beritan'ın yalnız olduğunu öğrenen Şerwan, soluğu karısının odasında almıştı. Karısı yatağının üstünde uzanmıştı. Mirhan beyaz renkte tüllere bezenmiş beşiğin için uyuyordu.

Anne ve baba, oğullarıyla yalnız kalacaklardı. Kadının yanı başına oturup, alnına bir buse bıraktı. Uyandığına o kadar mutlu olmuş ve şükretmişti ki. Beritan'ı kaybettiği korkusunu uyandırmadığı her vakit yaşamış, geri döneceği anı umutla beklemişti. Beritan sesini duyup gelmişti.

“Nasıl oldun?” diye sordu. Yorgun gözükken karısı düne nazaran iyiydi. Şilan, Mirhan'a sarılıp süt verdiğini, bol bol öpüp izlediğini söylediğinde adamın içi kıyılmıştı. Üçü de acı çekmişti. Üçü de birbirinden kopmuştu.

“İyiyim.” Alnına konan şefkatli öpücüğe kanmayacaktı. Mesafesini sürdürecekti. Kocasına bakıyor gibi görünse de gözleri onu görmüyordu. Serhad'ın söylediklerini unutamayacaktı.

Şerwan soğukluğunu algılamadı önce. “Bir ağrın, sancın olursa söyle hepsini.”

Beritan kafasını çevirdi. “İyiyim.”

Adam yaşadıklarına saydı. O doğum masasında kalması kendisi yüzündendi. Kendisini suçladığı için karısının uzaklığını ve mesafesini yadırgamadı. İyileşmesini bekledi. Kalben de kırgın olduğunu biliyordu.

Ancak yanında kaldığı o iki hafta boyunca bir kere bile suratları asılmamış, aksine mutlu olmuşlardı. Mirhan'ın geldiğinde onlara ne yapacağını konuşmuşlardı hep. Ondan çekecekleri her şeyi tahmin edip dile dökmüşlerdi.

Oğlu daha doğumda başlatmıştı. Özlemini hissetti, oğlunu özlüyordu. Bu nasıl bir şeydi bilmiyordu ama oğlunu kucağına alacağı anı istiyordu. Uyanırsa bol bol sevecekti. “Mirhan'ı doyurdun mu?”

Kadın kafasını salladı. “Doyurdum, uyuyor şimdi.”

Şerwan yerinden kalkıp kadının saçını okşadı. Alnına bir buse daha bıraktı. Beşiğin yanına gidecek, oğlunu izleyecekti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beşiğe doğru yürüdü ve gözleri kapalı, her şeyden habersiz uyan oğlunu izledi. Yumruğu ağzına yapışmıştı. Uykusunda da mı acıkmıştı? Annesi gibi olacaktı.

Beritan, oğlu ve kocasından gelen huzuru hissediyordu. Ne kadar Şerwan'ı alt etmeye çalışsa da, onu hissetmemek istese de başaramıyordu. Çok güçlü bir sevgiydi. Çok güçlü bir aşktı.

Odalarında resmedilmiş bir aile tablosuydu. Baba olmayı bu kadar isteyen bir adamın onca kötülüğünden sonra şimdi ikisine olan bağlılığı ve mutluluğu resmedilmişti. Çekirdek Eroğlu Ailesiydi; Şerwan, Beritan, Mirhan!

O anlığına uzakta bir yerlerde bir kadının sanrıları ve acıları içinde kıvrıldığından, elemi içinde yandığından, bu tabloyu ne kadar çok isteyip hep dışında kaldığından ve kalacağından habersizlerdi. Bir yerlerde bir kadın vardı. Bir yerlerde bir kadın yıkılıyordu. Bir yerlerde bir kadın annelikten ve aşktan mahrum kalıyordu.

“Kime benziyor sence?”

Beritan, kocasının konuşma çabasına alayla gülmek istedi. Ancak onunla uğraşacak gücü yoktu. Şerwan'ın ondan uzaklaşmasını istiyordu. Kuma olarak görevini yapmış ve ona istediği oğlanı vermişti. Şimdi ilk karısına gidebilirdi, oğlunu almadan!

“Bilmem, dikkat etmedim hiç!”

Şerwan gözünü oğlundan bir saniyeliğine ayırıp kadına baktı. Apaçık ikisine benzerken, bu tavır da fazlaydı. “İkimize benziyor, Beritan!” Sesinin sert çıkmamasına özen göstererek hatırlatan bir tırıyla konuştu.

Beritan, oğlunu kucaklayıp sadece onun yanında olmak istedi. Burnunu boynuna gömüp cennet kokusuna bulanmak ve huzuruna ermek. Bunun için önce uyanması gerekti.

Şerwan karısının sessizliğini görünce üstüne varmamak için kendini sıkı. Aşağıda misafirleri vardı. Karısı ve oğlunun iyi olduğunu gördüğüne göre gidebilirdi.

“Aşağıda misafirler var. Geleceğim sonra yanınıza!” diyerek odadan çıkmış, kadını oğluyla yalnız başına bırakmıştı. Beritan artık bu odada yalnız değildi. Meyvesi bu odayı güzelliğiyle aydınlatıyordu. Serhad’ın söyledikleri olmasa Şerwan da kadın için aydınlatıyordu. Ama kadın onu reddediyordu.

Gece yanında geldiğinde, yarın olduğunda da reddedecekti. O güçlü aşkını içine gömecek ve oğluna sığınacaktı. Oğlunun sevgisi her şeye yeterdi.

Beritan oğlunun çılgınlıklarıyla uyandığından beri uykusuzdu. Şerwan onlarla ilgilenmiş, oğlunu bol bol sevmiş ve odadan çıkmıştı. Kadın ondan uzak kaldıkça kocası yakınlaşmıştı.

Gece uyanan oğluna sürekli bakıyordu. Ya acıyıyordu, ya altını kirletiyordu ya da annesine ihtiyaç duyuyordu. Beritan sürekli yanında olmuştu. Şerwan, oğlu ağladıkça uyanmış, nesi olduğunu sormuştu. Bir ara güldüğünü de duymuştu.

“Bundan sonra böyleyiz demek. Oğlumuz bizi uyutmayacak!”

Beritan hiç uyumayacaktı. Kocalar yine kafasını koyup uyuyabiliyordu. Gerisi anneye kalıyordu. Öğleden sonra yemek verilecek, mevlit okunacaktı. Beritan evden içeri girdiğinde sadece kurban kesilebilmişti. İlk torun ve anne ölüm tehlikesinden döndüğü için kimse bunun tadını çıkaramamıştı.

Agir Ağa kurban kestirecek, yemek verip misafirlerini ağır-layacaktı. Mevlit okunacak, kadınların duası Eroğlu Ailesi için edilecekti. Bebek baklavasının tadı aile için bir ayrı dırdı. Agir Ağa her çeşidi istetmiş, herkese dağıttırmıştı.

Konak telaş içinde ve mutlu iken Beritan odada yalnızdı. Tek başına uzanmaktan sıkılıyordu. Ancak ağrıları yüzünden kalkamazdı. Jinap Zozan da izin vermiyordu kalkmasına. Şerwan ise kesin emri vermişti, iyileşene kadar bu yatağa bağlı kalacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Mirhan uyanık olmasaydı kadın onca uyarıya rağmen kalkardı. Serçe parmağını avuçları arasına alan oğlu emmeye çalışıyordu. Beritan güldü. “Oradan süt gelmiyor annecim...”

Elini göğsüne kaydırды. “Bak buradan geliyor ama yeni doydun.”

Odasında bir varlığı daha olacaktı. Canı sıkıldığı, canı yandığı her an bu küçük adama sığınıp huzura bulanacaktı. Kendi canından evladı için Beritan her şeyi yapacaktı.

Nitekim hâlâ sessizliğe gömülen sıkıntılı durum vardı; Mirhan Eroğlu hangi kadının yanında kalacaktı?

Beritan, oğlu için her şeyi yapmaya, herkesin karşısında durmaya hazırды.

Bölüm 15

Her Kadın Bir Çiçektir

Oğlunun yanından geldiğinde yüzünden eksik olmayan te-
bessüm sönmüştü adamın. Dalgın görünüyordu, bir nokta-
ya gözleri takıldığında kaşları çatılıyor, sıkıntılı nefeslerini
art arda veriyordu. Bu odaya neden geldiğini bilmiyordu Ezo.
İki haftadır gelmiyordu. Bugünlerde muhtemelen yine Beritan'ın
yanında kalacaktı. Kahvaltısını da etmişti. İşine gitmesi gerekir-
ken neden odasına çıkmıştı?

“Bir isteğin mi var?”

Şerwan etrafını tararken Ezo'nun soğuk tonuyla duraksamış-
tı. Ah, sıkıntılı olmasına sebep iki kadının da uzaklığıydı. İki ka-
dın da kırgınlığın seviyesinde level atlamış, Şerwan'ı katında tek
başına bırakmışlardı.

“Evet,” dedi genç adam. “Sana bir dosya vermiştim. Çalışma
odasına bırakırsam kaybederim, bulamam diye. Nerede o?”

Ezo komodine doğru yürüdü. Kendi başındaki komodinin alt
çekmecesine yerleştirmişti. Eğilerek çekmeceyi açtı, yerleştir-
diği dosyayı alarak çekmeceyi geri kapattı. Doğrular kocasına
döndü. Elindeki telefonla meşgul oluyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kocasına doğru yürüdü. Dosyayı uzattı. “Hazırlıklar henüz bitmedi.”

Karısına gözlerini usulca çevirdi. Uzattığı dosyayı alırken, “Ne hazırlığı?” diye sordu.

“Beritan ve Mirhan’ın mevlidi. Misafirler için yemek hazırlığı. Kurban kestirecektiniz. Kasapta mı kesip dağıtılacak yoksa bahçede mi?”

Bütün bu hazırlıklar vardı değil mi? Kumasının mevlidiyle karısı ilgileniyordu. Şerwan’ın sıkıntıları bitmek yerine günden güne çoğalıyordu. “Bilmiyorum, Ezo, dün nasıl yapıldıysa bugün de öyle yapılır. Gözüm hiçbir şeyi görmüyor.”

Genç kadının azıcık kalan yakınlığı da kırılmıştı. Dosyayı teslim ettiğine göre artık kalan işlerin başına geçebilirdi. Bugün çok yoğun bir gün olacaktı. Tülbentini düzelterip kocasına zoraki bir tebessüm sundu.

“Üzülme artık. Bak ikisi de yanında, ikisi de sağlıklı.” Vakur edasıyla olanı söylemiş, kocasını arkasında bırakarak odaya çıkmıştı. Merdivenlere ulaşamadan açılan kapı sesini duydu. Şerwan Ağa olmalıydı. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Kendisini ölümcül bakışlarıyla izleyen adamla neye uğradığını şaşırды. Bu sinir de neydi şimdi?

Ezo sorgulamak yerine önüne dönüp yoluna devam etti. Basamakları inerken arkasında gelen kocasının homurtularını dinliyordu. Kayıtsız kalmasının yanlış olduğunun bilincinde bir kadındı. Sorunda arkasına dönerek kocasına sordu. “Bir sorun mu var, Şerwan Ağa?”

“Sorun siz kadınlarsınız, Ezo Hanım.” Basamakları hızlıca inip Ezo’nun durduğu basamakta durdu.

“Siz erkeklere göre biz kadınlar hep sorunuz.”

Şerwan istihzayla güldü. Kendi çıkardıkları sorunları gündeme getirmeden öncelikleri erkekleri suçlamaktı. Bu kadınlar adamı deli ederdi.

“Bir bahçeyi düşün, Şerwan Ağa. Bu bahçeden sorumlu bahçıvan olduğunu. İçinde sorumlu olduğun bir çiçeği hayal et. Sen bu çiçeği susuz, güneşsiz bıraksan zamanla ne hale gelir?”

Şerwan bazen bu kadının haklı olmasından nefret ediyordu. Hele ki verdiği örneklerle adamı tümünden çileden çıkarıyordu. “Solar.”

“Önce kökü kurur. Kuruyan kök sağlam kalmaz, dalı nasibini alır. Dalından gelmeyen can yapraklarını soldurur. O çiçeğin bir güzelliği artık kalmaz. Güzelliği solar, çirkinliği göze batır. Her kadın bir çiçek, her çiçek bir kadındır. Bir kadını kursan çiçek yerinden kopar. Bir çiçeği koparsan kadın kırılır. Sana düşen kökünü kurutmamak. Güneşini de, suyunu da yeterince vermek... Sadece güneş ve su vermek yeter mi? O da yetmez sevgi vermediğin sürece. Sevgi güneşten ve sudan daha etkili.”

Şerwan sadede gelmesini bekliyordu.

“Ki Şerwan Ağa, sen iki çiçeğin bakımından mesulsün. Ne birisine güneş olabilir, suyunu verebilirsin. Ne bir diğerini gölge de bırakabilirsin. Hakkaniyetli davranacaksın. O zaman ne çiçeklerin sana sorunlu olur, ne sen soluyorlar diye deri yanarsın.”

Hak vermemek elde değildi. Ancak sadece bir açıdan bakmak bencillik olmaz mıydı? “Ya bahçıvan?” diye sordu. “Bahçıvan yorulamaz mı? Pes edemez mi? Kendisine güneş olan bir çiçek isteyemez mi?”

“Bahçıvan pes edemez. Çiçekler bahçıvan sayesinde büyüyor. Çiçek güzelliğiyle bahçıvanı yine mutlu ediyor, Şerwan Ağa. Sen her iki çiçeğin için pes etmemelisin.” Rica eder gibiydi. Önüne dönerek kalan basamakları indi.

Şerwan güldü. Pes etmemişti. Pes edecek lüksü ve niyeti yoktu. Yoruluyordu, tükeniyordu ama iki kadın için yine ayakta duruyordu. İkisinin uzaklığı Şerwan’ı yoruyordu.

Sabır çekerek karısının peşinden basamakları indi. İkinci kadının avlusunu yan yana geçerlerken pencereden kurma kadın tara-

Şehnaz & Gülşen Kaşimoğlu

fından izlendiklerinin farkında değillerdi. Son kalan merdivenleri indikleri esnada öfkeyle dikilen Nêçîrvan ve Botan'ı buldular.

Şerwan'ıye sinirlendiklerini az çok tahmin ediyordu. "Vedat daha konağından teşrif etmedi mi?"

Ezo topu yememek için ufaktan ufaktan mutfağa kaçmıştı.

Nêçîrvan tek kaşını kaldırdı. "Sen teşrif edersen kardeşin de teşrif eder bîremîn."

"Sanırım ben de evleneceğim. Geç inmek âdetiniz oldu." Öfkeyle oturduğu tahta iskemleden kalkarken ağabeyini izledi Botan. Kardeşinden hatta oğlundan ayrılmak zor geliyordu. Keza daha zorunu Vedat Efendi yaşıyor olmalıydı ki hâlâ gelmemişti.

"Sabahın erken saatinde inip hepinizi bekleyelim. Sizler..." Son anda diline mukayyet olup sustu. Babasının bu konuşmaları duymasını istemiyordu.

"Hayırdır, daha gitmediniz mi?" Babasının ağır aksanı ve bastonundan gelen sesine Şerwan ve Nêçîrvan arkalarına dönüp babalarına hakmışlardı.

"Oğulların bu aralar geç iniyor, Agir Ağa. Uyarmanın vakti gelmiştir." Elini önünde birleştiren Botan, babasıyla uzak bir tınıda konuşuyor, aynı zamanda ağabeylerini paylamasını istiyordu.

"Onlar evli oğul. Geç inseler sorun olmaz. Seni de evlendirelim, sen de bu sıkıntıdan kurtul."

Botan dişlerini birbirine bastırdı. Ağabeylerinin bakışlarını üzerine aldığıнын farkındaydı. Kulağına birkaç dedikodu ilişmişti. Botan geç çek olduğundan emin olmaya başlıyordu. Her defasında kendisiyle yalnız kalmaya çalışan babasının şimdi evlilik lafı atması adamın korku ve kızgınlığını büyütüyordu.

"Botan Ağa bekâr adam olarak büstünü Eroğlu Konağına dikecekmiş baba," dedi Vedat. Nihayetinde evinden çıkıp bahçeye gelebilmişti. Gelir gelmez ağabeyiyle uğraşmıştı. "Kız beğendirmeye çalıştık, hiçbirini kabul etmedi. Israrla evlenmek istemediğini, işiyle ilgilenip kendini geliştirmek istediğini söyledi."

Şerwan mesajı babasına veren kardeşine göz kırptı. Agir Ağa bütün oğullarını sever, düşüncelerine önem verirdi. Ancak Vedat oldu mu pür dikkat kesilirdi. Kardeşler arasına bu kıskançlık ve bazen eğlence sağlasa da bugün yarar sağlıyordu. Tabii Agir Ağa mesajı almak istemişse!

Agir Ağa mesajı elbette almıştı. Ancak oğlunu Dicle ile evlendirmeye karar vermişti. Oğlunun buna alışmasını bekleyecekti. Nêçîrvan'a döndü. "Serhad nerede?"

"Bilmiyoruz." Bütün kardeşleri adına cevap verdi.

"Sizinle şirkete gelmiyor mu?"

"Yok baba, öğleden sonra geliyor, akşam beraber dönüyoruz. Sabah ne yaptığını hâlâ hiçbirimiz bilmiyoruz," diye cevaplayan Nêçîrvan, gülmeden edemedi. Söz konusu Serhad olunca herkes bilinmeyenler çatısına düşüyordu.

"Oğlun okul hayatı boyunca ilk defa o gün göğsümüzü kabarttı." Sözü devralan Şerwan Ağa babasına müjdeyi vermek istedi.

Agir Ağa güldü. "Geçen gün Güven Beyi gördüm. Söyledi bana Serhad Efendinin başarısını, efendiliğini, sakinliğini. *Emin misin Güven Bey, benim oğlumdan mı bahsediyorsun*, dedim. *Eminim*, dedi."

Oğullarını kısık seste kahkaha almıştı. Serhad onları şaşırtmayı nihayetinde başarmıştı. Beklenmedik ve hayal dışı başarıları bir eylemi Serhad Eroğlu başarmıştı.

"Serhad bu yaz Vedat ile İstanbul'daki şirkete gelsin. Şilan'ı da rahat bırakır. Bizi gururlandırmanın mükafatını alır..." Küçük kızı ağabeyinden çok çekiyordu. Biraz dinlenmesi için Serhad'ı göndermeyi düşünüyordu. Hem oğlu da toparlanırdı. Belki oradaki üniversitelerden birini beğenir giderdi. Daha sonra kızını da oraya okumaya gönderirdi.

"Gitmek istemiyor baba." Vedat götürmek için kardeşiyle az kavga etmemişti. Gitmiyordu işte. Nedenini bilmiyordu ama Serhad gitmek istemiyordu. Daha fazla zorlamamıştı Vedat.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Şerwan gönderir onu.”

“Baba gitmek istemiyorsa zorlamayalım,” diye öneride bulundu Şerwan. Agir Ağa şu sıralar oğullarını çok sıkıyordu. Bir şeyi istiyorsa olacağını bildiği için diretiyordu.

“Gitsin, Şerwan oğlum, gitsin.”

“Botan götürsün o zaman. Şirketle geçen sene o ilgilenmişti. Çalışanların iş ahlakını benden daha iyi biliyor.”

Agir Ağa kabul etmedi. “Sen yeni evlendin. Al karını, hem tatil yapın hem şirketle ilgilen. Serhad yanınızda olsun. Botan burada kalsın.”

Botan’ın yanakları sıkıntıdan dalgandı. Gitmesine dahi engel oluyordu. Ancak Botan kararlıydı. Gidecek ve evlilik konusu kapanana kadar dönmeyecekti. Cebinde titreyen telefonu çıkardı. Doktor Dilak’ten mesaj gelmişti.

‘Beritan nasıl?’

Beritan’ın hastalığı ikisi için iyi bir bahane olmuştu. Belki de artık baharın ihtiyaçları yoktu. Gülmseyerek cevap verdikten sonra telefonu cebine koydu. Babalarının yanında telefonu pek kurcalamazlardı.

“Sen nereye baba?” Babasını gideceği yere bırakabilirdi Neçirvan. “Araba dışarıda bekliyor.”

“Camiye gideceğim oğlum. Yeni caminin yapılması için ağalarla toplanacağız.”

Şerwan bekledikleri haberi almıştı. “Kesinleşt mi proje baba?”

“Evet, Şerwan Ağa, kesinleşti.” Cebindeki tespihi çıkartırken oğlu Neçirvan’a döndü. “Öğleden sonra gel beni al, taziye gideceğiz.”

“Bila baba.”

“Hadi Allah’a emanet olun,” diyerek yanına gelen iki adamıyla beraber çıkıp gitmişti Agir Ağa.

Babası gittikten sonra Botan arkasından çıkmış, hazır arabaya kızgınlıkla geçmişti.

Nēçîrvan sıkıntıyla ağabeyine döndü. “Hep beraber gidelim, Şerwan.”

Kafasını sallayıp Nēçîrvan’ı onaylamıştı. Vedat yanlarında Botan’ın siyah Range Rower arabasına binmişlerdi. İki büyük ağabeyleri arkaya geçip oturdu.

“Botan sen geçme. Bu sinirle bizi bir yere vurursun,” demişti Şerwan. Ağabeyini onaylayan Botan ön koltuğa otururken, Vedat sürücü koltuğuna yerleşmiş, arabayı çalıştırmıştı.

Balkonda oğullarını izleyen Zozan Hanım düşünceliydi. Şerwan’ın bahtsızlığından sonra sıra oğlu Botan’a gelmişti. Dicle ile evlenmek istemediğini, kardeşlerinin kötü haberi verdiğini biliyordu. Bu durumda yapacak bir şeyi yoktu. “Kocan bazen senin elini de bağlıyor, Zozan Hanım.” Elini avlunun turabzanlarına koyarken kara gözleri etrafı dikkatlice gözlüyordu. Bu işe bir çare bulmalıydı. “En çok oğlunun başı yanar, Zozan. Düşün, bir çare bul, bu derde bir deva bul.” Kendini teskin eden kadın çare bulamadığı her an diken üstünde yürüyordu.

“Jinap.”

Saçını ve omzunu örten tülbent hafif dönmesiyle kaydı, Zozan Hanım dokunmadan öylece bıraktı. Gelen büyük gelini Ezo’ydu.

“Bêje buke²⁵?”

“Hazırlıkları kontrol edecek misin?”

“Ederim sonra.”

“Hayırdır jinap, bir sorun mu var?”

“Yok buke, sonra kontrol ederim.”

Kadın gitmek yerine kaynanasına doğru ilerledi. Hemen yanında durup ellerinden tutarak sıktı. “Daye neyin var?” sorusunu yöneltirken annesine konuşur gibi sesi samimi ve endişe doluydu. Gelini olmaktan, yeğeni olmaktan çıkmıştı. Teyzesi çok yorulmuş, olaylar hayli yıpratmıştı.

25. Bêje buke: Söyle gelin

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hayat zor, Ezo. İnsanoğlunun üzerinde çok yük var. Mezarın altına girene kadar, hesabını verene kadar da çekiyorsun.” Sesinden pişmanlık, zayıflık akıyordu.

Ezo, teyzesini ilk defa bu kadar yenilmiş, ilk defa bu kadar tükenmiş görmüştü. Hayatları düzene girmek bilmiyordu. Bitti toparlandık artık derken bir alev gibi tutuşan bütün sıkıntılar yakalarına yakışıp sırtlarına biniyordu.

“Bu yüklere kendimiz sebep oluyoruz bazen.”

Zozan Hanım alayla güldü. Yeğeni kendi sıkıntılarını kendin doğurdun, diyordu. Ne yazık ki haklıydı. “Ne hayatları mahvediyoruz. Yakalarım pişmanlık dolu. Uyku uyumak haram olmuş. Her gün bir şey olacak korkusu kalbimi sarmış. Ben ki her şeyle mücadele eden kadınıym. Bir kadın asla yıkılmaz, derim. Yıkılıyorum, Ezo.”

Ezo eğilip elini öptü. “Sen yıkılmazsın, ne olursa olsun.” Geri çekilerek avucunu tekrar üstüne kapayıp sıkıca tuttu.

“Üç insanın hayatını mahvettim kızım. Seni mahvettim, Beritan’ı mahvettim, Şerwan’ı mahvettim. Oğlum çocuk sahibi oldu. Mutluluğunu bile tam anlamıyla yaşayamıyor. İlk gelinimin üzerine kuma getirttim. Kuma gelinim hâlâ zorluklarla mücadele ediyor. Mecbur olduğum şeyi yaptım, vebalini ben çekiyorum, Ezo.”

Kara gözlerini uzaklara dikerek, yeğenine bakmadan yüreğinde taşıdığı bütün sıkıntıları döktü. Daha önce de Ezo’yla çok dertleşmesi olmuştu. Ne var ki bu kadar derin mevzulara inmemişti.

“Kuma şarttı, getirdim. Hiçbirinizin yüzü gülmüyor. Bu mecburiyet beni eziyor, Ezo. Ne sen bunu hak ettin ne de Beritan. Güzel hayatlara sahip olması gereken yüce gönüllü iki kadınsınız. Birbirinizin hayatı kötü kesişti. Gülmek bize haram oldu kızım. Oğlum yanacak, Ezo. Şerwan’dan sonra Botan’ım da yanacak.”

“Buluruy hal çaresini daye. Gönlünü ferah tut. Sen düşecek kadın değilsin. Oğulların için hep iyisini istiyorsun, o da olacak.

Botan istemediği bir evliliğe mecbur kalmayacak. Agir Baba eninde sonunda anlayacak.”

“O kadar kolay olacak mı?”

“Olmayacak ama yine savaşırsınız. Her şeye karşı ayakta durduk, yine dururuz.”

İki kadın sarıldı. Zozan Hanım büyük kızına sıkıca sarılıp alnını öptü. Ezo geri çekilip elini öptü.

“Hayat zoru oynamayı seviyor daye.”

“Ve bu zorluklarla baş etmemizi de kızım!” Gelinin ellerini sıkarken alnına bir öpücük daha kondurdu. Ardından devam etti. “Bu zorluklarla sen çok iyi baş ediyorsun. Allah umduğunu gönlüne versin.”

“Hayırlısıyla teyze, hayırlısıyla.”

Bir süre bakışan iki kadın, sonunda üzüntülü hallerinden sıyrılıp avludan aşağıya inmişlerdi. Bugün kalabalık olacaktı. Misafirler gidip gelecek, her şeyle ilgilenmeleri gerekecekti.

Mevlit için yapılan hazırlıklar kontrol edilmiş, her şey hazır olunca Zozan Hanım soluğu Delal Sultanın yanında almıştı. Mevlidi kimin okuyacağı kararını vereceklerdi.

Hummalı telaş bitmeden öğle vakti çat kapı gelmişti. Agir Ağa öğle namazından sonra erkek misafirleriyle konağa geri dönmüştü. Adadıkları kurbanlar kesilmiş, dağıtımı yine başlamıştı. Sevakına erzak, ihtiyaç sahibi için birkaç parça kıyafet sadaka olarak verilmişti.

Agir Ağanın kız kardeşleri, Zozan Hanımın kız kardeşleri, çağırdıkları yakın akrabalar ve Gule Hanım kızlarıyla gelmişti. Beritan ve Mirhan misafirler için aşağıya inmişti. Kadınların arasında oturan kadın, bu kalabalık içinde biraz daha rahattı. En azından ortamı değişmiş, insan yüzleri görmüştü. Odasında yalnız kaldığı vakitler boğmuştu.

Beritan’ın ve Ezo’nun annesi kızları gibi beraberliklerini kurmuşlardı. Hangi kadın hangisini suçlayabilirdi ki. Kızları için

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

can çekişip susuyorlardı. Bu yüzden saldırmak yerine anlaşıyor, gülüyor, konuşuyorlardı.

Ezo hissizleşmiş, bütün duyularını bugün kapatmıştı. Kendini robot konumuna almış, misafirleriyle ilgilenmiş, âdet gereği misafirini hoş karşılamış, konuşup gülmüştü. Ancak her şey o kadar boş gelmişti ki. Ne kendisi için üzülenleri görmüş ne de dua edenleri duymuştu.

Bir ara anneler ve kızları kaynanalarıyla yan yana olmuştu. Sergileme gibi bir art niyet olmaksızın muhabbetin olduğu ortamda oturmuşlardı. Kadınlar eski anılarını anlatıp ortamı eğlendiriyordu. Erkek misafirler yemekten sonra gitmişlerdi.

Mevlit bittiğinde Gule Hanım hediyeliklerini sermişti. Kırkı çıktığında aıl çeyiz gelecekti. Annesinden gelen eşyaları kadını o kadar mutlu etmişti ki, oğlunun çeyizini nasıl düzmüştü merak ediyordu. Kız kardeşleriyle yalnız kaldığında oğluna alınmasını istediği birkaç şeyi de söylemişti.

Akşamüzeri misafirler evlerinin yolunu yeniden tutmuştu. Yorulan ev ahalisini rahat bırakmışlardı. Yorgun kadınların hepsi oturma odasında bir köşeye atıldı. Beritan beşiği sallarken kendini mahcup hissediyordu. Bütün bu yorgunlukları o ve oğlu içindi.

Nitekim Beritan'ı kahreden Ezo'ydu. Çocuğu olmazken bugün kumasının mevlidi için etrafta koşuşturmuştu. Mirhan için bir an bile oturmamış, ikramı yapmış, kadınların sürekli isteğini sormuştu. Dudaklarında o gülümseme hiç kaybolmamış, herkesle konuşmaya çalışmıştı.

Salladığı beşiğe gözleri takılmıştı. Herkesten sesler yükselir, yorgunluklarını dillendirir, günün dedikodusunu yaparken, Ezo sadece donuk gözleriyle beşiği izliyordu. Kadından yayılan acıyı Beritan hissediyordu. Ciğerleri sökölüyor gibi oluyorken ya Ezo ne haldeydi?

Beritan ilk defa bu kadar iyi anlamıştı. Ezo'nun bugün yerinden kıpırdanmamasını hatta aşağıya hiç inmemesini istedi. Herke-

sin Mirhan'ı sevişini, Şerwan'ın oğlu deyişini, sürekli oğluna nasıl bakacağını anlatmaları... Her şey o kadar ağırdı ki. Bu kadın yılmadan ayakta durmuştu.

Lakin Beritan şimdi donuk, hissizleşmiş halini kahrolmuş halde izliyordu. Ezo'nun hali daha zordu. Ki bundan sonra da zorluğu seviye atlayacaktı. Beritan mızızlanan oğlunun uyumamak için ısrar etmesini anlamıyordu. Uykusu olduğu halde uyumuyordu.

"Niye mızızlanıyoğ?" diye merakla sordu Bermal.

Beritan gözlerini baydı. "Uyumak istemiyor galiba. Uykusu geldiği halde."

Jiyan soluğu beşiğin başında aldı. Bugün doya doya sevememişti. "Halan sana kurban olsun, Mirhan." Örtüyü beşiğin başlığına atıp uyumayan küçük yeğenini izledi. "Kurban olsunlar seni bize verene." Küçük ellerini sıkarken Jiyan'ın gözlerinden fışkıran sevgi görülmeye değerdi.

"Bak, iki halan var. Onları çok sev." Yengesini geriye çekerek beşiğini sarmalayan ipleri çözdü.

"Haklısın Jiyan'cım." Zilan'ın imalı ses tonu odaya doldu. "Halalar genellikle cadı olur. Siz öyle değilsiniz." Annesini cadı olarak nitelendiren görümcelerinin yanına bırakmayacaktı.

"Şilan cadılardan, Zilan." Hatırlatmada bulunan Delal Sultan, ayağını nereye uzatacağını şaşırmıştı. Hepsî bugün oldukça yorulmuştu.

"Yok Delal Sultan, onlar melek melek. Gökten Eroğlu Konağına inmişler, kıymetlerini bilmemiz gerekiyor."

Bermal ve Beritan çekişmeleri anlamsızlık içinde izlerken Ezo'nun donukluğu devam etmiş, Daye Zozan yeğenini izlemekten muhabbete pek katılamamıştı.

"Kızlar annesine ve diğer halalarına cadı diyorlar." Gelinlerin anlamsız bakışlarını fark eden Delal Sultan açıklama gereğinde bulundu. "Zilan da haklı olarak acısını çıkartıyor."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Zilan yeğenleğine kağısı nasıl?”

Bermal ne zaman konuşsa ev bütünyle onun konuşmasına takılıyordu. Bazen öyle hızlı konuşuyordu ki, cümleyi tekrar etmesini istiyorlardı. Ne zaman tekrarlasa gelin hanımın sinirleri alt üst oluyordu.

“Zilan herkese nasılsa yeğenlerine karşı da öyle canım. Üç aydır bu evdesin, beni hiç mi tanımadın?”

Etiler arasında pek anlaşılamayan Zilan ve Bermal idi. Birbirlerinin suyuına çok gitseler de bazen anlaşılamıyorlardı. Aynı kulvarda hem yenilen hem yenen iki yarışmacı gibilerdi. Bir türlü biri galip gelemiyordu. Bermal sessiz değılimdir, demişti.

Etiler aralarında çatışırken, Jiyan ağlayan yeğenini annesine uzatmıştı. Çok çabuk acıkıyor ancak sütü az emiyordu. Bu da uykusunda hep mızızlanmasına neden oluyordu.

“Acıktımı yine?”

“Evet, Delal Sultan. Emziririm, sonra uyuturum.”

Daye Zozan kabul etmedi. “Şimdi uyutma. Daha Ağır Ağa yanına getirmeni ister, oğlanlar beşiğinde uyurken bile rahat bırakmaz.”

Beritan kaynanasına hak vererek göğsünü açıp, oğlunu emzirmeye başladı. Ezo’nun varlığından haberi olmasına rağmen oğlunu sevmeye engel olamıyordu. Oğlunun emmesi, masumluluğı o kadar güzel ve içtendi ki bu sevgi ağır geliyordu kadının kalbine.

Daye Zozan daha dün gibi hatırlıyordu Şerwan’ı. Daha dün gibiydi onu ilk emzirdiğı anlar. Bugün oğlunun oğlu annesinin tarafından emziriliyordu. Daye Zozan bu sevginin ne kadar yüce olduğunu biliyordu. Annelik mertebesi o kadar özel ve kudretliydi ki. Buna erişen bütün kadınlar şanslıydı, çok şanslı.

Ezo oğlunu emziren anneyi izlerken göğsünün sıkıştığını hissetti. Bebeğini izleyen gözlerinde öyle bir aşk vardı ki, tutuşunda öyle bir sevgi vardı ki Ezo imrendi. Kendi evladı bir gün olursa o

da böyle sarıp sarmalayacaktı. Olmadıysa vardı ya bunda da bir hayrı. Ancak yokluğunu artık daha fazla hissedeceğini biliyordu. Ne kadar kendini teskin etse de bir yerlerde bunun acısını hep çekiyordu. İlk gün öğrenmiş gibi tazecikti acısı. Hiç dinmeyecek ve kanayacak bir yara gibi.

Anne ve babasının kopyası gibiydi. Biraz Şerwan'dan biraz Beritan'dan dünyaya doğmuş bir melekti. Mevrit okunduğunda Mirhan bebeğin adı kulağına imam tarafından okunmuştu. Adı gibi olması; güçlü, cesur ve yiğit bir adam olması dendi. Ezo, Mirhan'ın bu eve huzur getirmesini istiyordu. Tek isteği bebek huzuruydu.

Oturduğu yerden kalktı Ezo. En iyisi odasında dinlenmesiydi. Bugün benliğini gömmüştü. Bugün kendinde değildi. Toparlanması gerekti. "Üzerimdekilerden kurtulayım, oğlanlar gelir şimdi ayağımı uzatamıyorum. Odamda uzanacağımı jinap." Sesi düz ve duygusuzdu. Bakışları anlamsız ve çözülemeyecek derecede anlamsızdı.

"Git kızım, isteyen gitsin, bugün çok yoruldunuz."

Ezo beklemeden oturma odasından çıktı. Ezo altı yıldır yorgundu. Son bir yıldır ise neredeyse yorgunluğunu bile anlamayacak kadar tükenmişti. Şerwan'ın aşkı bile artık yeterli gelmiyordu. Mirhan geldiğinden beridir, kocasının oğluna olan düşkünlüğünü gördüğünden beridir asıl aşkın çocuk olduğunu anlamıştı.

Gözleri buğulandı. Boğazına düğümler takıldı. Hınca hınç doluydu ve yine içine atıyordu. Merdivenlere döndüğü esnada misafir odasındaki hareketliliği fark etti. Gözlerini çevirdiğinde kocasını kapı eşiğinde buldu. Bir eli cebinde, diğer elinde çay bardağını tutuyordu. Kafasını geriye atarak, dudağında gördüğü belirsiz tebessümüyle karanlık geceyi izledi.

Bugün ayaküstü konuşmuşlardı. Bu adamın tükendiğini de, omuzlarındaki yüküyle cebelleştiğini de biliyordu. Kocasıy-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

la aralarına uzaklık katmasının sebebi de buydu. Kırgınlığı bir tarafa, biraz uzak kalarak rahat bırakmak istiyordu. Gözlerinde biriken yaş yanağına aktı.

Daha fazla adamı izlemek istememişti. Merdivenlere döneceği esnada Şerwan varlığını hissetmiş gibi geceyi izlemekten vazgeçip kendisine dönmüştü. Gecenin karanlığına, ela taşı çarpmıştı.

Ezo gözlerinden akan yaşlarını görmesini istemediği için bakışmayı kısa kesmiş, sırtını döndüğü gibi merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Kulağına kocasının tutturduğu türkü doldu.

'Hep sen mi ağladın? Hep sen mi yandın?'

'Ben de gülemedim yalan dünyada.'

Karısının gidişine rağmen türküyü devam ettirmişti Şerwan. Sesi güzel iltifatını az biraz alıyordu. Şerwan Ağa yanıyordu. Hem de öyle kolay bir yangın değildi bu. Sönemez, dinemez, ilelebet yanardı.

"Bugün çok dertliyiz, türküyü tıttırmışüz."

Şerwan, kardeşi Nêçîrvan'ın sesini duyunca türküye son verip acı dolu hırıltılarını verdi.

"Ne güzel özetlemiş Neşet Ertaş her şeyi: Sen ağladın canım, ben ise yandım."

"Peki sen kime yandın? Hangisine yandın?" Bu adamın hayatı çekilir gibi değildi. Ömrünün sonuna kadar iki kadın olacaktı. Her şeyde bir kadın değil, iki karısı ve çocukları olacaktı.

"İnan ben de hangisine yandığımı artık bilmiyorum..."

"Bir özetini daha duymak ister misin?"

"Darda kaldım diye umutsuz olma; yok iken dünyayı, var eden vardır. Canını sıkma biremin, gönlünü ferah tut." Ağabeyine destek olmayı kendini bildi bile öğrenmişti. Şerwan düşecek olsa Nêçîrvan izin vermeyecekti. Şerwan sinirlense Vedat yatıştırıracaktı. Şerwan üzülse Serhad keyiflendirecekti. Şerwan düşse Botan imdadına koşacaktı.

Şerwan ağabeyleriydi, arkadaşlarıydı, babalarıydı, dert ortaklarıydı. Ağabeyleri onlar için çırpınırken hiçbir kardeşi görmeyecek kadar nankör değildi. Canlarını vermeye bile hazırlardı.

“Dünyayı var eden gönlümüze de mutluluğu bahşeder mi?”

“Eder, sabır etmesini bil.”

“Sabredeceğiz, Nêçîrvan sabredeceğiz.”

Agir Ağanın ve oğlanların Mirhan’ı sevip doya doya kucaklamalarından sonra şiddetli ağlayışı uyku vaktinin geldiğinin işaretiydi. Beritan, oğlunun bahanesiyle odasına çıkabilmişti. Kasıklarında inanılmaz ağrısı vardı. Bugünkü yorgunluğu geceye doğru renk vermişti. Oğlunu odasına getirir getirmez altını temizlemiş, üzerini değiştirip beşiğe koymuştu. Uyuyor oluşu kadını nedensizce gülümsetti. “Sen uykuyu da çok seviyorsun oğlum.” Eğilip diz kapaklarına narin bir anne öpücüğü bıraktı ve sessizce fısıldadı. “Büyüdüğünde çok düşeceksin ve ben hep diz kapaklarından öpeceğim seni.”

Beşiği yatağının kenarına kadar çekip üzerine dikkatlice uzandı. Oğlu uyur uyumaz o da uyuyacaktı. Beşiği hafif hafif sallıyor, iyice sersemleyip uykuya dalmasını sağlıyordu. Vakit geçiyordu. Şerwan’ın bu gece yanlarına geleceğine emindi. Oğluna duyduğu özlemi gözlerinden anlıyordu. Gece onu uyutmasından şikâyet etmeyişinden anlıyordu. Bebek hasretiyle tutuşmuş bir adamın rahatsız olmasını beklemiyordu zaten.

Ne var ki aralarındaki uzaklık o kadar çirkindi ki Beritan adamı kendinden iterek oğluna olan sevgisini de köreltmekten korkuyordu. Beşiği sallamaya devam etti. Bugün oturunca onca saat misafirlerin arasında ve Ezo için kendini o kadar kasınca şimdi acısı çıkıyordu. Oğlu uyuyakalınca Beritan kıyafetlerinden kurtulmak için yatağında kıpırdandı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bacak arasında hissettiği ıslaklıkla duraksamıştı. Kanaması vardı ama çok şiddetli değildi. Kollarından destek alarak kalkmaya çalıştı. Kasıklarındaki şiddetli ağrıyla inleyerek yatağına geri düştü. "Sen nereden çıktın şimdi..." diye acı dolu sesiyle çemkirdi.

Çektiği sancıya rağmen kalçasını oynatabilmişti. Desenli çarşafının üstünde gördüğü kanla dehşete kapılmıştı. Kendini korumasına rağmen yatağını kirletmişti. Biraz daha hareket ederse dikişlerini patlatacaktı. Nasıl kalkacaktı şimdi? Ellerini baldırlarına bastırıp bekledi. Gözünden yaşlar akıyordu.

Birini çağırmak istese bile nasıl çağırabilecekti ki? Üstelik evdekiler telaş yapardı. Kendi başına halletmesi gerekti. Oğlunun beşiğine doğru eğilip yatağından uzaklaştırdı. Bu hareketi bile canını yakmış, acıyla inletmişti. "Ah... Bu nasıl bir şey..." Doğumdan sonra kanamanın ve acının olduğunu biliyordu ancak böyle olduğunu tahmin edememişti. Bütün vücudunu basan sıcaklıktan kurtulamıyordu.

"Beritan!"

Zonklayan kulaklarında ismi yankılandı. Birileri onu çağırıyor sandı. Şımsıkı yumduğu gözlerini açıp odasında dolaştırdı. Kapı eşiğinde kendisine ne olduğunu anlamaya çalışan Ezo'yu buldu. "Ezo..." Sancısıyla debelenen kadının sesi cılız çıktı.

Ezo ters giden bir şeylerin olduğunu anlayınca kapıyı kapatıp yatağa doğru hızlı adımlarla yürüdü. Acıdan rengi bemzeyaz kesilmiş Beritan'ın yüzü kadını endişelendirmişti. "Ne oldu? Neyin var? Bu halin ne?" diye üst üste sorularını sıraladı. Beritan'ı baştan aşağı süzdüğünde oturduğu yerin üzerindeki kırmızı avuç içi kadar olan kan lekesini gördü.

"Kanaman mı oldu?"

"Evet... Kalkar temizlerim şimdi..." Gözlerini kaçırıp kirlenen çarşafına baktı. Ezo'nun bunu bilmesini istemediği gibi görmesini de istemezdi.

Pek kalkabileceğe benzemiyordu Beritan. Ezo şüpheliyle baktı. Az önce beşiği iterken neredeyse bağırıyordu. “Kendini çok zorlamışsın.” Tek başına hiçbir şey yapmamalıydı. “Kalkmana yardımcı olayım. Nevresimleri de değiştiririz. Sen de üzerini değiştirirsin,” diyerek koluna doğru uzandı. Ancak katıyen kabul edemezdi Beritan. Bugün mevlit için elinden geleni yapmış, her şeye koşturmuştu. Kendi kanını, yatağını bu kadına bırakamazdı. Asla yapamaz, asla kabul edemezdi. “Yok Ezo.. Olmaz, ben hallederim.”

Kadını dinlemedi Ezo. Kolundan tutup kalkması için hafif dürttü. “Hadi çok zorlanırsan kalkma.”

Beritan iki eliyle Ezo’nun kollarını tuttu. Bütün desteğini şimdi üzerine kuma geldiği kadından alıyordu. Bugün onca yaptıklarından sonra bir de bu kahrı kadının omzuna yüklüyordu. Gözlerini ateş bastı. Sıcak sıcak damlalar akmaya başladı.

Kadının yüz ifadesini kontrol eden Ezo ağladığını görünce canının yandığını zannederek durmuştu. “Dikişlerin patlasa kan daha kötü gelirdi ki duramazdın. En iyisi Şerwan’ı çağırayım, hastaneye gidelim.” Hâlâ olayın sıcaklığında olduklarından nasıl çelişkili, zor, dayanılmaz bir halde olduklarının farkında değildi.

“Hastaneye gerek yok... Şimdi geçer...” Yalvaran gözleri ela gözlere birkaç saniyeliğine bakabilmişti. Kendini zorlayarak Ezo’nun yardımıyla yataktan kalktı. Omzunun üzerinden dönüp yatağına baktığında az önce oturduğu yerin de yer yer kana bulandığını gördü.

Ezo kadını nereye koyacağını şaşırdı. Otursa canı yanıyordu. Ayakta kalsa her an bir şey olabilirdi. “Seni oturtsam bir daha kalkmayabilirsin.” Gözü yaşlı burnunu çeken kurtasına baktı. Nasıl bir hale düştüklerinin idrakine yeni varıyordu. Ela hareleri cansızlaştı. Beritan’ı tutan elleri bir an güçsüzleşti.

“Ayakta dururum...” diye kısık sesiyle soluyabildi Beritan. Ayakta dururdu. Zira başka seçeneği yoktu. Oğlunun beşiğine tu-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

tunup Ezo'nun kollarından desteğini kesti. Şimdi bütün sorunlarını bu kadın halledecekti. Kaynar suların başından döküldüğünü hissediyordu.

Kumasının kollarından çıkmasıyla kendine gelebildi Ezo. Silkelenip bütün bu karmaşayı çözmeliydi. Kan içinde kalmış Beritan'ı, kirli çarşafı, beşiğinde uyuyan Mirhan'ı, kocasının ait olduğu odayı... Her şey ağır geliyordu ve Ezo içinde boğulmak üzereydi. "Nevresim takımların nerede?" Aynı boğuk acıyla kı-sılmış ses...

Beritan yüzüne bakmadan dolabını gösterdi. Ezo gösterdiği dolaba yöneldi. Kapaklarını açtığı anda raflarda dizili nevresim takımlarını, havluları, yastık ve battaniyeyi gördü. Bir tanesini kapıp dolabı geri kapattı. Önüne döndüğünde kendisini keder dolu yaşlı gözleriyle izleyen Beritan'ın bakışlarıyla karşılaştı. Loğusa döneminde olduğundan oldukça hassastı. Ezo başka anlam yük-lemedi. Başka anlam yüklemek istemedi, yoksa onun gibi yaşlara boğulurdu.

Berjere takımını bırakıp yatağa ilerledi. Çabuk hareketlerle ya-tak takımını söküp yeni çıkardıklarını serdi. Bu süre zarfınca ne Beritan ile göz göze gelmiş ne konuşmuştu. Yanaklarının ıslaklı-ğını fark etmemiş gibi davranıyordu.

Bazen bir şeylere gözü kör davranmak, kurtuluşun ilk anah-tarıydı.

Nevresim takımını değiştirdiğinde elleriyle gözyaşlarını si-lerek Beritan'a döndü. "Bu tamam, şimdi üzerini değiştirelim."

Kendi başına halledebilirdi. Yapacağı sadece zerindekileri atmaktı. "Ben yaparım Ezo... Lütfen..."

Ne kadar mahcup olduğunu görebiliyordu ama dinlemeye-cekti. Doğumunda zorlanmış, neredeyse ölümle burun buruna gelmişti. Kanaması olmuş ve az önce çektiği ıstıraba bizzat şahit olmuştu. Sırtını çevirip gidemezdi.

"Ayakta zor duruyorsun Beritan. Nasıl eğilip kalkacaksın?" Titreyen sesi itiraz kabul etmezdi. "Rahat bir şeyler giydirelim

sana,” diyerek dolaba yeniden yöneldi. Kenardaki dolabı açtı. Erkek kıyafetleriyle karşılaşınca yeniden donuklaştı.

Kocasının ve kumasının odasıydı. Onların dolabını açıyor ve mahremiyetlerine el uzatıyordu. Gözünden akan damlaları silip kendine kızmak istedi. Ne zorluklarla baş etmişti. Elbette bununla da baş edeceklerdi.

Kapaklarını geri kapatıp orta kısma geçti. Beritan’ın kıyafetleri oradaydı. Bir pijama takımını seçip kapakları geri kapattı. Hâlâ ayakta bekleyen kadına döndü. Temiz çarşafları sermişti. Onu yerine geri yatıramazdı. Az önce söktüğü çarşaftan kana bulanmamış olanı kapıp yatağın üstüne serdi.

“Yat, öyle üzerini değiştiririm...”

Beritan yatağına doğru minik adımlarla yürüdü. Ezo tekrar kolunu uzatarak destek sağladı. Akla zarar bir haldeydiler. Göz temasını kurmamaları, birbirleriyle güç bela konuşmaları en büyük kanıtı.

Beritan’ın uzanmasını sağlayan Ezo, pijama takımını erişmek için kenara bıraktı. Gözleri kumasına çevrildiğinde Beritan’ın ifadesiz yüzünü, kurmuş gözyaşıyla sadece yatağına odaklandığını gördü. Bu kadının zorluğu gittikçe büyüyordu.

“Beritan...” diye zayıf bir tınıyla seslendi.

“Efendim...” diyen sesini duyar duymaz anında dönmüştü.

“Önce üzerini değiştiririm,” diyerek üstündeki gömleği gösterdi. Bugün gelen misafirlerden dolayı altınları da takılmıştı.

“Ta..mam..” diyen Beritan’ın kabullenmekten başka çaresi yoktu.

Ezo boynuna taktığı altın setinin kolyesini çözüp komodine bıraktı. Gömleğinin düğmelerini Beritan çözüp çıkarırken acısını saklamaya çalışıyor, iniltisini bastırıyordu. En kolay yoldan başlamışlardı. En zoru eteğine ulaştığında başlayacaktı.

Üzerindeki gömlekten kurtulmuş, yerine Ezo’nun giydirdiği pijamanın üstüyle rahatlamıştı. Oğlunu emzireceği için özellik-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

le önden düğmeli birkaç parça almıştı. Şerwan ile bebek alışverişine gittiğinde hepsini almıştı. Kocasıyla en güzel iki gününü oğullarına kıyafet oyuncak ve yatak seçerken yaşamıştı. Ezo'nun içeride acı çektiğini bildiği o iki güzel gün...

Ezo'nun elleri eteğine ulaşınca kuması irkildi. Zorluk derecesi büyüyen anlara yeniden dönüyorlardı. Hiçbir kurtuluşları yoktu. Hiçbir hal çaresi yoktu. Başkası yapabilir, yardım edebilirken Ezo yapıyordu.

"Ben..ben bu yaptığını asla.. unutmayacağım..."

Ezo duymazdan geldi. Eteğinin zinciri yan tarafına düşüyordu. Zinciri çözen elleri titriyordu. Kendisi de bu geceyi asla unutmayacaktı. Islaklık yine yanaklarını esiri altına alırken, Ezo eteğini aşağı doğru çekti. Kanlı eteği ayakucuna bıraktı.

"Taytını da..." Zoraki yutkundu. "Çıkarmalıyız."

Beritan kafasını yastığa değil de yastığı yüzüne bastırıp boğulmak istedi. Üzerine kuma geldiği kadın odasında, oğlunun yanında kanlı kıyafetlerini değiştiriyordu. Kocasıyla kendisine ait odasında dolaplarını açıp her şeylerine gözleriyle şahit oluyordu.

Ezo'nun ne kadar zorlukla baş başa kaldığını, bir kuma olarak buna kendisi sebep olduğundan yine bütün nefretini kendine kustu. Nefret hissi gözyaşı olup yanaklarından boynuna süzüldü.

Söylediği gibi taytını çıkarmıştı. Titreye titreye, gözyaşı döke döke... Neden bütün bu saçmalıklara maruz kaldığını bilmiyordu ama birilerinin ahını almış olmalıydı. Birilerini kırmış olmalıydı. Bebek sahibi olamamak en büyük imtihanyken, kumasının kanını temizlemek aldığı en büyük ahtı.

Bağladığı hasta bezinin kırmızıya boyandığını görünce sancısı büyüdü. Çok kanama mı olmuştu? Yoksa Beritan bağlamayı beceremediğinden taşmış mıydı? "Bir bez daha bağlayalım.. sen... sen bunu yanlış bağlamışsın..."

Beritan kafasını sallayınca gözyaşı sıçradı. "Komodinin yanında.. bez..."

Ezo uzanıp bir tane aldı. Kirli bezi çözüp kadının altından dikkatlice çekti. Hemen üzerini altındaki çarşafı örttü. “Ben bunu çöpe atıp geliyorum.” Bezi alıp banyoya geçti. Çöp kutusuna atıp ellerini yıkadı. Bu odada, bu banyoda daha fazla şeye tanık olmak istemedi. Aynada kendi yüzünü, kendi ıstırabını gördüğünde yutkundu.

Hayat onunla bir yerde dalga geçiyordu.

Kadını temizlemesi için küçük bir el havlusu kapıp kenarını ıslattıktan sonra odaya geri döndüğünde Beritan’ın bezi bağladığını –bağlamaya çalıştığını– gördü. Canı hâlâ yanıyor olacaktı ki inlemesini bastırıyor, boğuk boğuk sesleri boğazından yükseliyordu. “Bekle.. bekle...” Hızlı adımlarıyla yanına vardı.

“Daha temizlenmedin? Neden bağladın?”

Beritan omzunu silkti. “Bunu da..sen yap..istemedim...”

Ezo kafasını salladı. Bir işe başlamıştı artık ve geri dönüşü yoktu. Bağladığı bezi çözdü. Bacak arasına bulaşmış kanı temizlemek için havluyu aldı. Beritan havluyu elinden almaya çalıştı.

“Ne olur, Ezo... Bu kadar değil...”

Ezo öfkelenerek havluyu elinden çekti. “Bu kadar, Beritan. Duygusala bağlama her şeyi bu kadar.” Kendi gözyaşlarını yok saymaya çalışıp Beritan’a kızıyordu. Haklı kadına haksızca kızıyordu.

Elleri kucığına düşen kadın çaresizce ağladı. “Ezo... neden biz...”

“Bilmiyorum, Beritan... İmtihan de, kader de, nasip de... Ah aldık de, bir şey de...” Islak havluyla bacaklarının arasına elini uzattı. İç kısmını gözünde biriken yaşlardan göremedi. “Ben.. ben artık ne diyeceğimi bilmiyorum...”

Avuçlarını yüzüne kapayıp bu anı görmemek istedi ama gözleri her hareketine odaklandı. Islak havlu tenine her değdiğinde beynine kazıdı. Kendisine yapılan karşılıksız iyiliği... Ezo’ya duyduğu minneti... Kendi çaresizliğini...

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Daha neler yaşayacağız, Ezo...”

“Daha çok şeyler yaşayacağız, Beritan...”

Daha yaşayacakları çok sevinç, çok acı vardı. “Daha şaşıracağımız şeyler de olacak. Bu hayat bizimle dalga geçiyor, Beritan. Biz daha çok şey yaşayacağız...” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Bacak arasını temizleyip bezi düzgün bir şekilde bağladı. Pijamasını alıp bacaklarının arasından geçirdi.

“Biz kadınlar yaşamıyoruz ki. Katlanıyoruz. Her şeye çaresizce katlanıyoruz...”

Ezo kirli havluyu ve kirli nevresimi bir köşeye ayırdı. Kızarmış gözleriyle az sonra bu odadan, bu nefes aldırılmayan cehennemden kurtulacaktı. Her şey bu odada kalacak, kimse asla burayı bilmeyecekti. Pencereden kendilerini izleyen Şerwan’ı onlar bilmezken, dışarıdakiler de asla öğrenemeyecekti.

Beritan’ın altındaki nevresimi toplayıp kalçasının altından dikkatlice çekti. Hepsini banyodaki kirli sepetine koydu. Şimdi koysa bile makineye, Beritan alıp asamazdı. Sabah Zehra gelip odayı temizlediğinde hallederdi.

Beritan’ın yanına geri dönüp yatağın ucuna oturdu. Ağlamaktan kanı çanağı olmuş kara gözlerine baktı. Farklı ama aynı acıya maruz iki kadındı onlar. El mahkûm, susuyorlardı. Yeri geldiğinde konuşsalar bile bu zehir zemberek hayatın içinden kurtulamıyorlardı.

Güneş tepelerinde, nefes alıp veriyordu ama iki kadının içi kara perdeyle örtülmüş, asla güneşle ısınamıyordu.

“Kimse bilmeyecek burayı...”

“Ben bu yaptığımı asla unutamam, Ezo. Bu minnet, bu vefa borcunu ödeyemem...”

“Senin bana bir borcun yok. Her ne kadar üzerime kuma gelmiş de olsan, sen bir kadınsın ve zor durumdasın. Sana sırtımı dönemem.”

Vefa borcu Ezo tarafından yok sayılsa da Beritan için büyüyordu.

Ne için geldiğini unutmuştu Ezo. Şimdi kalkma vaktiydi. Şimdi bu cehennemden narından kurtulma vaktiydi. Yataktan kalktı. “Çok zorlama kendini... İyi geceler...”

Beritan çenesini salladı. “Olur... Sağ ol, Ezo...”

Ezo beşikteki oğluna baktı. Anne babasının kopyasıydı Mirhan Eroğlu. Bu odaya yayılan kokusunu içine çekti. Güzeldi, cennet gibiydi bebek kokusu. Burası Ezo için cehennemdi ama Beritan için cennetti. Kendi oğluyla kaldığı güzel cennet...

Yanaklarındaki ıslaklığı silerek kapıya hızlıca yürüdü. Yukarıda, kendi odasında kafasını yastığına gömdüğünde bir Ezo daha ölecekti. Kapı koluna yetişmeden kapı açıldı. Ezo geriye doğru sendeledi. Kapı eşiğinde kocası belirdiğinde hüznü dolu gözleri donuklaştı. Şerwan’ın geleceğini unutmuştu. Kafası sistematik bir şekilde Beritan’a döndü. O da kendisi gibiydi. Donuk...

Önüne tekrar dönen Ezo, ikisini izleyen kocasına daha fazla zorluk yaşatmak istemedi. Onların odasında işi yoktu. Şerwan oğlunu ve karısını görmeye gelmişti. Hiçbir açıklama yapamadan kocasının yanından geçip odadan çıktı.

Her şeye az önce şahit olan Şerwan üstelemedi. Aylardır yalnız bıraktığı karısının bu gece yaptıklarını gördükten sonra Şerwan büsbütün kendinden nefret etmişti. İki kadının gözyaşlarını gördüğünde sebep olarak kendini suçladı.

Kapıyı kapatıp içeriye girdi. Şerwan oğlunu ve annesini merak ettiğinden odasına gelmişti.

Beklediği ama beklemek istemediği adam gelmişti. Yüzünü iyice çevirerek beşiğe odaklandı. Ezo’yu sorarsa ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Şerwan hiçbir şeyi sormayacaktı. Ne Ezo’yu ne başka bir şeyi. Üzerine varmayacak, onu rahat bırakacaktı. Sadece oğlunu soracak, bu yönden konuşturmaya çalışacaktı.

“Ne zaman uyudu?”

“On dakika oluyor.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Sıkıntılı nefesini verdi. On dakika önce gelseydi sevebilecekti. “Geç kaldım demek.”

Az önce yaşadıklarından sonra o kadar hırpalanmıştı ki Şerwan’a olan uzaklığını koruyordu. Ama Beritan delirmenin eşiğine gelmişti. Şerwan’a karşı sergilediği bu tutum canını yakıyor, sabrını zorluyordu. Onunla gülememek, eğlenememek, oğlunu kocasıyla sevememek o kadar zordu ki. Oğlu yeni doğmuştu ve anne babasının arası limoniydi. *Annen uzak duruyor oğlum. Katlanamıyorum buna ama kalbim çok kırgın oğlum. Ben kumayım. Kuma olarak seni onlara verdim.*

Kafasını geriye atıp sıkıntılı nefesini verdi. Bu kadın uzak durdukça adamın yakınlığını kırıyordu. Nedenini bilmiyordu. Fakat bu uzaklık hayra alamet değildi. O masada ölümün eşiğinden dönmüştü. Daha başlarda çektirdiklerinin bedelini ödemişti Şerwan. Aradaki mesafeleri bitirip yatağa doğru yürüdü. Oğluna baktı. Baktığı vakit gözlerini bir daha alamıyordu. Mirhan babasının gönlünü öyle fethetmiş, merhameti ve şefkatiyle öyle oynuyordu ki adam gözlerini alamıyordu.

Besikten gelen sesler artınca Şerwan gözlerini karısına çevirdi. Sadece bebeğine bakıyordu. Tülbentini başından çekmiş, simsiyah gece karası saçlarını açıkta bırakmıştı. Şerwan koklayıp öpmek için uzandı. Lakin Beritan biraz daha eğilip, oğluna odaklandı. Şerwan kızmaya başlıyordu. “Seni ben öldürmüşüm gibi davranma!”

O öldürmemişti ama kardeşi öldürmüştü. Defalarca kez öldürmüştü. Bebeğini kocasına verdiği, babalığını tattırdığına göre artık görevi bitmişti. Bu evde sadece oğlu için olacaktı. Lakin düşüncelerine zaman zaman gülüyordu. Hangi kadın âşık olduğu adamdaki uzakta durabilir, kolayca vazgeçebilirdi?

Uzak durduğunu sanır, bir gülüşüne aldandıp yelkenlerini suya batırırdı. Çok sürmeyeceğini biliyordu Beritan. Yapabileceği kadar uzak davranacak, araya dağ mesafelerini koyacaktı.

Bir cevap verecek oldu ancak son anda vazgeçti. Ne dese kârı olmayacaktı. Ne dese boştu.

Şerwan cevabını alamayınca kızgın tonunu sertleştirdi. “Ne istiyorsun, Beritan?”

Duyduğu soru üzerine kafasını kaldırıp kızarmış kara gözlerini kocasına dikti. Odasında yalnız başına kalmış Ezo için artık bir şeyler yapmalıydı. Vefa borcunu böyle ödeyebilirdi. Bütün uzaklığı yorgunluğa dönüşmüş, bezgin nefesini koşuvermişti. Beşiği bırakan elleri çaresizce kucığına düştü. Kocasına ne istediğini bir cümlede söyledi.

“Bir süreliğine birbirimizden uzak duralım. Ben senden uzak kalmadığım sürece toparlanamam. Kendime gelmek istiyorum ve bana bunun için zaman tanı.”

Bölüm 16

Karuma İnancım Sonsuz

Duyduklarını idrak etme süreci elbet uzun sürecekti. Ne istediğini tam olarak anlama süreci çok daha uzun. Uzak dur eyleminin artık saçma olduğunu ve gereksiz olduğunu biliyorlardı. Bunu yeterince tecrübe etmişlerdi. Bu kadın onu ne samıyordu? Gel deyince gelecek, git deyince gidecek adam mıydı? Onun keyfine göre mi hareket edecekti hep?

Beritan üzerine varmış, adamın bir tepki vermeden kendisini sert bakışlarıyla izleyişini korkuyla izliyordu. Adamı uzak dur, yakın ol diye diye en sonunda delirtmişti. Bundan emin oldu artık!

Şerwan o an hızlıca karar verdi. “Tamam, istediğin gibi olsun.”

Beritan devamında gelecek cümleden için için korktu. Hemen kabul etmesi gerçekten hayra alamet değildi.

“Ama sakın...” diye dişlerinin arasından tısladı. “Sakın yarın bana neden yanımda değilsin, neden beni sevmeyi denemiyorsun gibi saçma sapan yıkıntılarınla gelme. O zaman ben de sana bu lafını hatırlatıp, benden uzak durmanı söyleyeceğim.”

Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Kocasının kızgınlığından yine ağır konuşuyordu. Bütün bunlara sebep Serhad’ın ağır ithamlarıydı ve Şerwan’ın haberi olmadığı halde kadın canını yakıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Saçmalıkların yüzünden iki dakika oğlumu sevmeye gelemiyorum. Burnumdan getiriyorsun!”

Son sözlerini söylemiş, hışımla odadan çıkmıştı. Gözlerinden bir damla yaş aktı. Bağı yandı. Böyle davranarak oğlunu sevmesine engel oluyordu. Burnundan getirdiğini söylemişti. Eğer Şerwan’ı kendinden uzakta tutarsa Mirhan’dan soğutacaktı. Oğlu baba sevgisi ve bağlılığı görmeden büyüyecekti.

Kocasına tabii ki hak veriyordu. Bir uzak kalmasını istiyor, bir sevmesini istiyordu. Bir yakın olmasını istiyor, bir mesafe kuruyordu. Bütün bunların sebebi pusulasını kaybeden kalbiydi. Kalbinin ne istediğini bilmiyordu. Bir uzak, bir yakın olmak istemesinin sebebi buydu. O kadar yorulmuş, o kadar bezmişti ki bütün duyguları alt üst olmuştu. Bu uzaklık aklını da toparlar, kalbini de iyileştirirdi. Zaman gerekiyordu. İyileşmek için sadece zaman...

Zaman çabuk geçer, yaralar kabuk tutar, izler yazık ki kalırdı. Üç insanın birbirinden uzaklaşıp dinlenme seansı uygulamaları iki haftayı bulmuştu. Ezo ve Beritan kadar Şerwan da uzaklığı sürdürmüştü. Dinlenmek istiyorlardı. Savaşı kaybetmeden evvel güçlü bir soluk almak istiyorlardı.

Üç gün Ezo’nun yanında üç gün Beritan’ın yanında kalmasına rağmen yüzü gülen olmamıştı. Hâlâ aralarında erimeyen buz kütleleri vardı. Soğuk rüzgârlar konağı yalayıp geçiyordu.

Necirvan ve Zilan anne baba olmanın tadını gizlice çıkarırken, Vedat ve Bermal kendi yuvalarında aşkı dibine kadar yaşıyordu. Dilek yanıyla mutluluğa bulanmış Botan, Dicle yanıyla acıya bölünüyordu. Sevdiği kadın varken sevmediği bir kadınla adı anılıyordu.

Evde her şeyden habersiz sevilip kucaktan kucağa dolaşan Mirhan yüzlerini güldürüyordu. Yüzü gülen bir başka kadın da vardı. Ezo uyuyan Mirhan’ın yanına gidiyor, kendini kaybettiği süre boyunca izliyordu. Mirhan uyanık olduğu vakitlerde sürekli öpüyor, korusmaya çalışıyor, güldüğünü görünce mutlu oluyordu.

Kendi bebeğini kollarına aldığı anı hep hayal etti. Şerwan'la birlikte bebeğiyle uğraştıkları tatlı ancak umut dolu hayallerdi.

Kendi canından olmayan bebeği kendi canıymış gibi sevmişti. Acısını yüreğinde saklıyordu. Acısını saklayıp alışmaya çalışıyordu. Hiç değilse kocası mutluydu. En çok bu Ezo'nun içini rahatlatıyordu. Mirhan'a olan bağlılığı görülüyordu. Yıllardır onu bu mertebeden mahrum bıraktığı için gün geçtikçe kendine kıızıyordu. Ama elinden bir şey gelmiyordu.

"Mirhan Ağa, uyan artık..." Uyuyan bebeğin yanına gelmiş, yatağa kollarını dayayıp avuçlarının arasına aldığı yüzüyle tatlı tatlı izlemeye koyulmuştu. Dünyanın en mühim ama en şeker işiymiş gibiydi.

Uykusunda uyuyan bebek melekten farksızdı. Öyle masum, öyle temiz, öyle güzeldi ki Ezo dokunmaya korkuyordu. Dokunursa incitir gibi hissediyordu. "O masum gözlerle bana bak bir kere."

Dudaklarını büzerek küçük oğlanı izlerken büyük bir heyecanla uyanmasını bekliyordu. Bir an önce uyansa ve görse rahatlayacak, odadan çıkıp gidecekti. Gerçi uyurken bile o kadar güzel ve masumdu ki. Kocasının kopyası karşısında duruyordu.

"Şerwan Ağaya çok benziyorsun..." Küçük ellerine minik bir öpücük kondurdu.

"Baban seni çok seviyor. Sana çok değer veriyor. Büyüdüğünde bırakmayın hiç birbirinizi. Baban gibi güçlü ol. Baban çok yoruluyor bizimle." Uyuyan bebeğe bu nasihatleri bir anne verirdi. Ezo öz annesi değil, üvey annesiydi. Ama öz kadar yakın davranır, şefkat gösterirdi. Böyle güzel bir bebeği kim sevip saymaz sahiplenmezdi ki.

Küçük oğlanla vakit geçiren kadın, vaktinin dolduğunu anlayınca isteksizce ayaklandı. Dudaklarını büzerek bebeği izlerken eğilip alına bir öpücük kondurdu. "Tekrar geleceğim küçüğüm..." Alına bir öpücük daha kondurduktan sonra arkasına dönüp odadan çıkmak için kapıya doğru ilerlemişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bu odaya izinsiz gelmesi yanlıştı. Beritan ve Şerwan'ın odasına girmesi yanlıştı. Bu oda onların özel alanıydı. Mahremlerine saygısızlık ediyordu lakin kadın odaya geldiğinde sadece bebeğe odaklanıyordu. Dayanamıyordu, Mirhan'ı görmeden, kokusunu almadan duramıyordu.

Ezo komodinin üstündeki bereye uzandı. Burnuna götürdüğünde Mirhan'ın huzurlu kokusunun sirayet ettiğini duyumsadı. Gülümseyerek bereyi geri çekti. Bunu yanına alsa hırsızlık sayılmazdı değil mi? Bir bebek kokusuna hasret olduğu vakitte koklasa günah sayılmazdı?

Bereyi alıp kapıya ilerledi. Bu odaya gelmeyi kesmeliydi. Kendine hakim olmalıydı. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Birileri bu yaptığını görürse yerin dibine girerdi. Kapıyı kapatıp avlunun ortasına kadar geldi. Elindeki bereyi burnuna götürüp bir kez daha kokladı.

Şerwan çalışma odasından çıktı. Karısının elindeki her neyse içine çeke çeke kokladığını görünce içine aniden dolan kıskançlık hissini bastırmaya çalıştı. İki haftadır birbirlerine dokunmuyorlardı. Doğru düzgün konuştukları bile söylenemezdi. Buna artık son vermeliydi. Zira Ezo'nun ona sarılıp kokusunu içine çeke çeke huzura bulandığı anlarını özlemişti.

Karısına yaklaştığında burnuna tuttuğu parçayı uzaklaştırmasını izledi. Daha yakınına geldiğinde mavi renkte bir bere gördü. Bu Mirhan'ın beresiydi. Şerwan'ın içi acıyla kıyıldı. Ne kadar uzak olsalar da Beritan zaten bir tarafa, Ezo'nun da oğluna ne kadar bağlandığını biliyordu. Çocuklara aşırı düşkünlüğü vardı Ezo'nun.

“Ezo.”

Yakalanan kadın öylece kaldı. Tutukluk gelmiş, nefes alacak iradeyi kaybetmişti. Şerwan Ağa odalarından çıktığını görmüştü. Utanç iliklerine kadar sıcaklığını tutmuş, dilini esir almıştı. *Lütfen odadan çıktığımı görmemiş olsun. Nasıl izah ederim...*

Kadın bakışlarını aheste aheste kocasına çevirdi. Yüzünün asıl rengini kaybederek sayılarca tona büründüğünü biliyordu. Şerwan'ın bakışlarında gördüğü parıltılar kadını karmaşaya sürükledi. "E..efendim.."

Şerwan kadını incitmeyecek bir şey bulmalıydı. İki haftadır adam akıllı konuşmazlarken üstelik karısı suçüstü yakalanmış kız çocuğu edasında kızarıırken şimdi araları iyiymiş gibi rahat davranamazdı.

"Bir adam olarak bazı şeyler zoruma gidiyor."

Nefesini tutan kadın, "Ne gibi?" diye sordu. Aklı pek Şerwan'da sayılmazdı.

"Beni kokladığın zaman bile yüzün..." Parmağıyla dairesel çizgi çekerek yüzünü işaret etti. "Az önceki huzura kavuşmuyordu."

Ezo sersemlediğinden gelişigüzel gerçeği çarpıtmıştı. "Biz ona kıskanmak diyoruz." Sersemliği devam eden kadın şaşkınlıkla kocasına baktı. "Mirhan'ı mı kıskanıyorsun?"

Kıskançlık kelimesinin yetersiz kaldığını söyleyebilirdi. Karısına gözlerini baydı. "Yok, sana o huzuru veremediğimi düşünmeye başladım."

"İnanır mısın Şerwan Ağa, düşüncelerimiz karşılıklı." Kocasının peşinden geleceğini bilerek avluya yerleştirilen sedir koltuğa doğru yürüdü. Beritan gelmeden önce Şerwan ile hep burada kahve içer, gecenin yarısına kadar burada oturup konuşturlardı. Hayatlarından eksilen güzel bir aktivitenin daha olduğunu hatırlayınca buruk bir gülümseme dudaklarına peyda oldu. Sedir köşeye geçip oturdu. Şerwan da uzağına oturmak yerine yanına geçip kuruldu.

Ezo elindeki bereyi inceledi. Parmaklarıyla mavi bereyi izlerken dudağında yıllar öncesini anımsayan anıların acısı vardı. "Hatırlıyor musun, Şerwan?" Gözlerini kocasına çevirdi. Göz göze geldiği adamın kara harelerinde özlem görmüştü. Şerwan onu özlemişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Neyi?”

“Hamile olduğumu zannedip doktora gittikten sonra yanı-
dığımızda... Hamile kalamayacaksın dediklerinde kahrolduğu-
muzda... İlk aşılamanın olumsuz sonuçlanmasında... Tüp bebek
tedavisinin cevap vermemesinde...”

Şerwan gözlerini kapattı. “Ezo, bu konuları açma. Üzülmen...”

Kadının gülüşü samimiyet doluydu. “Hayır, ben üzölmüyö-
rum. Baba olduğun için o kadar mutluyum ki. Altı yıl boyunca
üzöldüğün her ana şahit oldum. Baba olmaya için için yandın.
Bugün bir oğlun var ve sen ona çok bağılısın. Kızgın olduğun,
üzöğün olduğun zaman kucağına aldığında bütün sıkıntılarından
arındıran bir oğlun var. Babalık sana o kadar çok yakışıyor ki.”

Ezo’yu mutlu eden tek şey baba olmayı hak eden adamın
mutluluğuydu.

“Sen oğlunla mutlu olduğun için baba olmana seviniyorum
sadece. Onun ötesinde hayatımız berbat. Ve bizi bile bıraksan,
oğlunu asla ama asla bırakma.”

Adamın ciğerine gurur dolmuş, yüzünde hayranlığın bütün
ifadeleri silinmemek üzere konmuştu. Sevdığı kadın baba olduğü
için mutlu olabiliyordu. Kumasını kabul etmeme hakkı var ve
hâlâ kabul etmezken kumasından bebeğı olduğü için mutlu ola-
biliyordu. Sırf baba olmayı hak ettiğini düşöndüğü için.

Şerwan uzanıp dudağıını alnına bastırdı. Gözleri kendiliğün-
den kapanmış, burnu kokusunu ciğerlerine kadar uzun bir soluk-
ta çekmişti. Geri çekilmeden kollarını kadınına sardı. Huzura
sarılmış, neşeye öpücük kondurmuştu.

“Sen benim kadınımsın,” dedi geri çekildiğinde. “Sen benim
sevdiğim kadınsın.” Bütün bunları bir nefeste ilk günkü gibi he-
yecanla itiraf etmesi, bu kadının yüce gönlünü kanıtlıyordu bir
kez daha.

“Mirhan, senin de oğlun. Beritan doğurdu diye sen annesi
değölsin gibi bir durum söz konusu olamaz. Sen de Mirhan’ın

annesinin, Ezo." Söylemek zor olmuştu. Zira bu cümlelerin bile Ezo'yu incitmesinden korkuyordu. Ancak gerçek buydu ve değişmiyordu. Ezo da Mirhan'a annelik yapabiliyordu.

Dudaklarını ısırarak kadın, kafasını kocasının sinesine gömdü. Odalarına gizlice girip Mirhan'ı sevmek bugün son bulmuştu. Bu saatten sonra bir daha asla o odaya girmeyecekti.

"Ama asla Beritan'ın yerini tutamayacağım," dedi ve kulağına Mirhan'ın ciyaklamaları doldu. Yanında olduğu süre boyunca uyanmayan bebek, o çıktıktan sonra uyanmıştı. Ezo kocasının sinesinden ayrılıp ayaklandı.

"Şimdi onun asıl ihtiyaç duyduğu annesini çağırayım. Sen de annesi gelene kadar oğlunu sakınleştire." Yüzünü aç kaplamış ama yine de kocasına tebessüm edip yanından ayrıldı. Yürüdükçe az önce yok ettikleri mesafeyi büyütüyordu. Uzaklık bugün son bulmuştu ama tam anlamıyla araları iyileşmemişti.

Ağlayan bebek için hızla yürümeye başlamıştı. Merdivenleri hızlı hızlı indi. Beritan'ın mutfaktan çıktığını görünce seslendi.

"Beritan, oğlun uyandı, ağlıyor."

Genç kadın oğlunun odada yalnız olduğu düşüncesiyle koşmaya başlamıştı. "Yalnız mı odada, Ezo?" diye telaşla konuştu kadın.

"Şerwan yanına geçti."

Kısa bir anlığında duraksadı Beritan. Kocasıyla soğuk havaları yine estireceklerdi. Beritan oğlu için merdivenleri hızlıca çıktı. Odasına doğru yürüdü. Oğlunun sesi gelmiyordu. Kadın hızlıca odasına girdi. Şerwan kucağında Mirhan ile yatakta oturmuş, gülüyordu.

"Oğlum, erkek adam ağlar mı?"

"O daha bebek!" diye içeri girer girmez çemkirdi kadın. İnadına kocasını kızdırıyordu. Kocasının sert ve öldürücü bakışlarını görünce geri çekilip yerine sınıyordu. İki haftadır bu haldeydiler. Düzelecek gibi görünmüyorlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yatağa yetişen kadın oğlunu kucağından alıp beşiğin yanına oturdu. Göğsünü açan kadın Mirhan'ın açlıkla emişini gülerek izledi. "Çok mu acıkmış benim oğlum?"

Şerwan berjerde yerini alıp oğlunu ve karısını seyre daldı. Yine uğraşma vakti, diyerek sorguya başladı.

"İyi bakıyor musun?"

Genç kadın gözlerini baydı. "Bakıyorum."

"Bana gözlerini bayma, düzgün cevap ver."

Beritan kocasına döndü. "İnadıma yapıyorsun, değil mi? İnadıma uğraşıyorsun benimle. İnadıma canımı yakıyorsun."

Pervasızca güldü. "Bunu isteyen sen değil miydin?"

"Evet."

"O zaman isyan etmenin de bir anlamı yok."

Kocasının bariz alayı, küçümseyen tavırları, hatanı yaptın çekeceksin acımasızlığı kadını güçsüz bırakıyordu. Uzaklığına dayanamıyordu, evet. Fakat böyle olmasını isteyen de kendisiydi. Bazen ne istediğini bile bilmiyordu. "Benimle alay ederek güldüğünü görüyorum," dedi. Ondan uzak durmaya çalışan kocasının alay ettiği ve eğlenerek uğraştığını görüyordu.

Genç adam uzaklığını korudu. "Hayırdır, Beritan, bu yakınlık nedir?"

"Yakınlık mı?" diye sordu. Sersemleyen kadın ne diyeceğini bilememişti. Aynı Beritan'ı koruyordu. İki haftadır birbirlerine yakın gibi duruyorlardı ama aslında uzaktı. Yanında kaldığı geceler asla konuşmuyorlar, Mirhan ile ilgili bir konunun dışına çıkmıyorlar, gereken bilgiler verilip alındıktan sonra sırtlarını birbirlerine dönüyorlardı.

"Keyfine göre bir yakınsın bir uzak."

Beritan kırmaya çalışmasına alayla güldü. Uzak dur derken bunu da kast etmişti. Onu kırmaması gerekiyordu. Beritan bir şey yapmıyordu ki. "Herkesin yanında mutlu çift ama burada..."

"Mutlu çift mi?" Fütursuzca güldü kadına. "Mutlu muyduk biz?"

Konuşamadı genç kadın. Doğru, hiçbir zaman bir çift olamamışlardı. Hele mutlu hiç!

Şerwan yerinden kalktı. Oğlunu emzirmeye devam eden kadının yanı başında durdu. Kendisine kırgın gözleriyle bakması Şerwan'ın eğilmesini sağlamıştı. "Biz ne zaman mutlu olsak, ipimizi koparıyorsun, Beritan. Kurduğum bütün zeminleri sen yıkıyorsun. Bizim mutluluğumuzu sen kırıyorsun, Beritan." Oğlunun sütü emişini içinde patlayan sevgiyle izlemiş, ardından banyoya girmişti.

Uzak dur, diyorsa sonuçlarına katlanacaktı. Çocuk oynacağı değildi bu evlilik. Hele oğulları doğduktan üç gün sonra bunu söylüyorsa hayır, o kadına iyi bir ders verecekti. Bini yüzünü yıkadı seri hareketlerle. Soğuk suyun yatıştırıcı etkisi adamı sakinleştirmişti. Havluyla kurulanarak odaya döndü.

Oğlu doymuş olmalı ki Beritan onu yatağa bırakmıştı. Şerwan kucağına almak için yatağa yürüdü. Özgürlüğünün tadını çıkaran minik bedenın elleri ve ayakları oynuyordu. Kucağına aldı heyecanla. Sevme saati gelmişti. Genç adam artık evden çıkmak istemiyordu. Her anını oğlunun yanı başında geçirmek istiyordu. Uyumasin, onu doya doya sevsin istiyordu. Bu bağımlılığından bile korkuyordu.

"Çok oynama, yine üzerine kusar!" Etrafı toparlamayı bırakıp baba oğlu izledi kadın. Şerwan'ın oğlunu sevdiği anlar öyle güzeldi ki. İşini yapan bırakıp izliyordu.

Karısına kısa bir bakış attı. "Alıştı bir kere. Sevdik oğlum üzerine kusmayı." Başını dikkatlice tutuyordu. "Mirhan Ağa, keyfin yerinde." Oğlunun yanaklarına başparmağını ve işaret parmağını dayadı. Oynattığı parmaklarıyla yüzü şekilden şekle girmişti. Genç adamın gülüşü duyuldu önce.

Halini sevdikçe alnını, yanağını çenesini yamultuyordu. Mirhan durmasını istemiş gibi savaşımaya başlamıştı. Ve bir bebeğin gücü insanı kırardı. Ne yaparsanız yapın, gücüne karşı çıkamaz-

Şehnaz & Gülşen Haşlımoğlu

sınız. Kafayı geriye düştü adamın. Öyle şen kahkahalar atmış, oğlunun halini öyle sevmişti ki odayı aşan sesinden habersizdi.

“Oğlum, babanın gücünü kırıyorsun.” Bundan gurur duyar gibi konuşuyordu. “İsminin anlamını yaşıyorsun. Daha şimdiden Mirhan Ağasın! Hükmünle eziyorsun bizi.”

Beritan kahkahasını seyretti. Deli oluyordu genç kadın. Bu tabloda kendini koymadığı için çıldırıyordu. Şimdi yanlarında oturuyor, kocasına oğluyla dur diyor olmalıydı. Şerwan’ı öpmek ve sarılmak istiyordu.

“Bu ismi koymadan önce düşünecektiniz. Oğlu da babası gibi. Burnu havada olmasın ama güçlü olsun!”

“Mirhan Ağa ismi gibi olacak. Yakışıklı olacak ve kimseye yüz vermeyecek.” Genç adam karısının sözlerini tam olarak işitince alayla gülere gülere döndü. “Benim burnum havada mı?”

Beritan yeni idrak etmesine içtenlikle güldü. “Bazen öyle, burnun havada asılı kalıyor. Kimseye yüz vermiyorsun. Yenilmez duruyorsun.”

Şerwan hak verdi ukala tavrıyla. “Yenilmezim de ondan!” diye karısını cevaplayıp tekrar oğluna döndü. Mirhan’ı yalnız seviyordu. Baba oğul tek kalmak adamın ruhunu iyileştiriyordu.

Beritan ise uzaktan izlemeye mahkûm etti kendini. İstese şimdi gider ve katılırdı. Ama Şerwan’ın o laflarından sonra gidemezdi. Uzaktan sevdiklerini izlemek bir ömür cezasıydı belki de...

Oğlu ve babasını izledikten sonra yorgunlukla uyuyakalan ikisini odada tek bırakarak aşağıya inmişti. Telaşlı bir şekilde akşam yemeğini hazırlayan kadınların arasına katıldığında mutfak penceresinden bahçeye baktı.

Zozan Hanım ve Neçîrvan kafa kafaya vermiş, ciddi bir konuyu konuşuyorlardı. Konuşmaları bitmiş olacak ki ayaklanmışlardı. Neçîrvan kafasını sallayıp düşünceli bir halde oturma odasına geçmişti. Fistanını düzelter Zozan Hanım kendi odalarına oturmak için geçeceği sırada merdivende kimi görmüşse gülümsemiş, kollarını iki yana açmıştı.

“Oy boyuna posuna kurban olduğum oğlum.”

Beritan kim olduğunu görmek için merdivenlere gözlerini çevirmiş, Botan’ı görünce gülümsemişti. Anne oğlun sevgi selini izlemek yerine kendisini çağıran Bermal’e döndü.

“Daye nasılsın?” Annesinin yanına varan genç adam, alnına bir öpücük kondurup kollarını omzuna yasladı.

“İyiym oğlum, sen nereye?”

“Birkaç işim var daye.”

“Yemeğe katılmıyorsun?”

“İşim var, dedim.”

“Babandan kaçıyorsun.”

Botan cevap vermek yerine alnına bir öpücük daha kondurmuş ve babasına yakalanmadan evden çıkıp gitmişti. Yaşlı kadın olumsuz yönde kafasını sallarken yemek odasına girdi. Oğlunu kaybetmeye göze alamazdı Zozan. Serhad’ın perişan halinden sonra Botan’ın da çöken ifadesini hiç kaldırmazdı. Her oğlunun ayrı bir derdi vardı. Ki bu dertler gün geçtikçe büyüyordu.

Yemekten sonra Agir Ağa ile konuşup bu işi son kez çözüme kavuşturacak, meseleyi toprağa gömüp bir daha kazılmamak üzere üstünü kapatacağı. Yemekler yenildikten sonra Zozan Hanım oğullarının evden çıktığını, Agir Ağanın yalnız kaldığını öğrenince soluğu kocasının yanında aldı.

Agir Ağa televizyon karşısında Kürtçe uzun havaları dinliyordu. Sırtını yastığa yaslamış, ayak bileğini dizine koymuştu. Arada ayağının altına vurup of çekiyordu. Agir Ağa çok sıkıntıyla uğraşmıştı. Gençliğinde de, evlenip çoluk çocuk sahibi olduğunda da sıkıntıları bitmek bilmemişti.

“Yine dertlerine mi bulandın, Agir Ağa?” Otoriter sesini kaybetmeden kocasına soruyu yöneltti Zozan.

“Biz derdimizden ne zaman süzüldük, Zozan Hanım?” Sorusuna soruyla karşılık vermişti Agir Ağa. Karısı karşısına geçip oturunca Agir Ağa müziğin sesini kısıp karısına döndü. Besbelli bugün bir başka mevzuu yahut yine aynı husumeti tartışacaklardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İzin ver, Agir Ağa, bir kendine müsaade et.”

“Kolay bir hayatımız olmadı, Zozan Hanım.”

“Gençliğimde adım seninle anıldıktan sonra benim de kolay bir hayatım olmadı.”

Agir Ağa kısıp seste teslim olurcasına güldü. Karısına çektirmediği kalmamıştı. Üstelik Zozan Hanım gençliğinde onu sevmeyiz, kimseye yüz vermez bir hırçın gül iken.

“Beni almak için karşı karşıya kalmadığın kimler kalmıştı? Silahların ramlusunda hedef hep sen değil miydin? Beni anamın dizlerinde kaç kere ağlattın? Ölümüne kadar severim dedin, ölümüne kadar gitmedik mi?”

“Gittik, Zozan Hanım. Sen hırçın bir güldün, ben dikenlerle uğraşan toy bir delikanlı. Ne seni sevmek kolay oldu, ne istemek. Babanın kızıydın sen.”

“Beni ağlattığın her güne intikam adadım, Agir Ağa.”

“Başardın, Zozan Hanım.”

“Bak, bugün muthuyuz. Yan yana durup sıkıntılarımızla uğraşıyoruz. Başımız derde düşse birbirimizden destek alıyoruz. Beni severek aldın. Beni sevdiğin için seni düşüren herkesin karşısına dimdik çıktın. Ne yenildin, ne pes ettin.”

“Sadede gel, Zozan Hanım. Beni neye ikna etmek istiyorsun?”

İki yaşlı keçiydi onlar ve birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Dile kolay, kırk yedi yıllık evlilikleri vardı.

“Dediğim şudur Agir Ağa; sen sevdiğin için savaştın. Oğlun sevmediği için seninle savaşıyor. Sana hayır diyemeyeceğini bildiği için senden kaçıyor. Oğlun ateşten kaçıyor, sen oğlunu ateşe atıyorsun. Ben seni sevmedim, sen beni sevdiğin için bağlandım. Botan, Dicle’yi seviyor olsaydı, bir parça bile isteği olsaydı sana ben de destek olurum. Oğlunun yürek yangını başka kadına.”

“Benim bildiğim vardır ki sana bu iş olsun, diyorum, Zozan.” Sesinde karısını ikna eden bir tını, bakışlarında o toy delikanlı halinin kızgınlığı vardı.

“Şerwan’ı üzdük, Agir Ağa. Veballeri bizim boynumuza. Botan’ı da yakmayalım.”

Elindeki kumandayı yere iki kere vurdu. Erkek kardeşi kanserdi. Hastalığını öğrenip ziyaretine gittiğinde yalnız kalıp konuşmuşlardı. Agir aylar önceki konuşmayı dünmüş gibi hatırlıyordu:

‘Senden bunu istemek bana düşer ağabey. Görüyorsun, hastalığım epey ilerlemiş, nefesim bugün yarın kesilir. Bütün kızlarımı evlendirdim, bir Dicle’m kaldı. Onun da mürşveti olsun istiyorum. Ben hep kızlarımdan biri senin evinde olsun istedim. Senin bahçene gelin vermek istedim. Botan hep damadım olsun istedim.’

Kardeşi kanserdi ve vasiyetini bu şekilde dilemişti. Botan’ı, Dicle ile evlendirmek istemesi bu sebeptendi. Oğlunun gönlü olmadığı için Agir Ağanın eli kolu bağlanıyor olsa da kardeşinin son isteğini kırmayacaktı.

“Sevecek Zozan, ömrünü birleştireceği kadını sevecek, koruyup kollayacak.”

“Bir bez parçası değildir bu, Agir. Eskitip yenisini alsın, kesip biçsin.”

Agir Ağa karısına gözlerini dikti. “Kararım değişmeyecek, Zozan. Botan ve Dicle evlenecektir.”

Zozan Hanım oturduğu yerden kalktı. Bildiğini okumaktan vazgeçmeyen yaşlı keçi, hırçın kadını yine gün yüzüne çıkarmıştı. “Öyle olsun, Agir Ağa. Şerwan’ımdan sonra Botan’ımın da gülmeyen yüzüne şahit olacağım.”

Agir Ağa pes etmeyeceğini anlamıştı. Karısına oğlunu ikna etmesini söyleyeceği esnada oğlu Şerwan odadan içeri girdi. “Müsait misiniz?” diye sormasıyla oğlunu içeri buyur etti. “Gel oğlum.”

“Açıklığa kavuşturmamız gereken meselemiz vardı.”

Agir Ağa ve Daye Zozan baktı. Hangi mesele? Üstlerine kara bulut gibi çöken birçok sıkıntı mevcuttu. Şerwan’ın yüz

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ifadesinden anlıyordu ki kavuşması gereken mesele sıkıntılıydı. İnce eleyip sık dokuma vaktiydi.

Şerwan oturmadı, annesinin oturmasını bekledi ama oturmadı. Babasıyla birbirlerine olan kırgın bakışları görünce yine inatlaştıklarını anladı. Şerwan Ağa kendi kararını vermişti elbette. Ancak bir testten geçirmek istiyordu. Bütün bu olanlardan sonra anne babası ne karar almışlardı?

Ellerini arkasında, belinde birleştirerek bacaklarını omuz hizasında açıp, kara gözlerini anne babasının üzerinde kararlılıkla gezdirdi. “Beritan doğum yaptı, Mirhan dünyaya geldi. Bebeğin hangi kadında kalacağı kararını doğumdan sonraya bıraktınız.”

Devran döne dolaşa bebeğin hangi kadında kalacağı vaktine gelmişti. Agir Ağa oturduğu yerden usulca kalktı. Sıkıntılar doğunca oturduğu yerde kalamıyordu.

Şerwan kapının arkasına iliştiği bastonu alıp babasına uzattı. Konuyu konuşmadan gideceğini sanmıyordu. Konuşmadan anında kararı verip kapatmasını da beklemiyordu.

Agir Ağa bastonu önünde tutup iki elini de üzerine kapadı. Bakışları oğlunun üzerinde gezinirken karısıyla daha önce konuşup verdiği kararı açıklamak için soluğunu alıp verdi.

“Beritan geleli beri birçok sıkıntıyla mücadele etti.” Tarazlı sesiyle otoritesini kaybetmeden ağır ağır oğluna açıklamayı yapıyordu. “Düştü, kalktı, en sonunda o masada ölümün eşiğine geldi. Mirhan’ı o kadın doğurdu ve...”

Şerwan nefesini tuttuğunun, omuzlarının gerildiğinin farkında değildi.

“Mirhan onda kalacak. Ne benim vicdanım el verir bebeği Ezo’ya vermeye, ne Zozan’ın yüreği.”

Zozan Hanım kafasını ağır ağır salladı. “Mirhan’ı öz annesi Beritan büyütecek. Bu demek değildir ki Ezo annesi değil. Ezo’ya da anne diyecek, Ezo da anneliğini yapacak.”

Şerwan ayakta duran adam ve kadını pür dikkat izledi. Birinci testten başarıyla çıkmışlardı. Ya ikinci test nasıl geçeceklerdi?

“Kararınız Ezo’da kalacağı yönünde olsaydı karşı dururdum. Beritan’ın çektiği acılara, sancılara yanında kaldığım her gece şahit oldum ben. Oğlumu öz annesinden koparamazdım.”

Agir Ağa saniyelerce sürececek bir gülümseme surdu. “Kararımız ortak, Şerwan Ağa, için rahat olsun.”

Ancak Şerwan’ın içi rahat değildi. Biliyorlardı ki hiçbir zaman da olmayacaktı. “Ya kimlik? Yarın kimliği çıkıyor Mirhan’ın. Hangi kadının adı yazılacak?”

“Oğlum,” dedi Zozan Hanım. Sürmeli gözleri kararlı bakmaktan usanmıyordu. “Beritan oğlunun her şeyine sahip olacak kadındır. Kimliğinde de onun adı yazılacaktır.”

İkinci testten de başarılı çıkmışlardı. Anne babası vicdansız değildi. Beritan’ın yaşadıklarından sonra Mirhan’ı ondan koparıp Ezo’ya verecek kadar duygusuz değillerdi. Şerwan sadece ne yapacaklarını görmek istemişti. Kararları aksi olsaydı Şerwan yine karşılarında duracaktı.

Agir Ağa kolunda baba yadigârı saate baktı. “Zaman geçer, insanlar değişir. Yarın karın Beritan oğlunu Ezo’dan uzak tutar, ona annelik yapmasına izin vermezse...” Bastonu yere iki kere vurdu. O kalın azametli sesi odadan dışarıdakilere kadar sertçe ulaştı. “Mirhan’ı alırım. Beritan’ı da babasının evine dönmek üzere yollarım!”

Şerwan’ın kaşları çatılmış, belinde birleştirdiği elleri yumruk şeklini almıştı. Bu olasılık imkânsızdı. Şerwan şerefli üzerine bunun sözünü verebilirdi.

“Beritan bunu yapacak kadın değil, inancınız değişmesin, Agir Ağa. Ve karım Ezo, bir bebeği annesinden koparacak kadar vicdansız değil. Karıma inancım sonsuz.” Sözün bittiği yere gelmişlerdi. Olması gereken usule göre gitmişlerdi.

Mirhan annesi Beritan’da kalacak ve kimliğinde öz annesinin adı yazılacaktı. Karar verildiğine göre artık çıkabılırdi. Sırtını anne babasına dönen Şerwan, oturma odasından çıktığında iki

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

karısını karşısında bulmuştu. Hüzün iki çiçeğe yine konmuştu. Her iki kadının gözlerindeki acıya şahit olmuştu. Bir türlü gülemeyen, bir türlü parıldayamayan iki güzel göz...

Ezo ve Beritan, Şerwan Ağa tarafından babalarının odasına çağırılmışlardı. Onlar konuştuktan sonra kararı iki kadına Agir Ağa ve Zozan Hanım bildirecekti. İkisi de erken gelmişti.

Ela gözlerini kocasından ayıran Ezo adımlarını sürdürerek yanından geçmiş, oturma odasına girmişti. Gerisinde kalan Beritan kocasına doğru ilerledi. Sağ tarafında durup elini kaldırdı. Ateş topu gibi gözlerini kocasının gözlerine kenetlemişti. Parmağını kocasının göğsüne, tam kalbine vura vura tüm kırgınlığını kustu.

“Evet, senin karın...” Son kelimeyi bastıra bastıra söyledi. “Ezo’n... vicdanlı... Sadece o senin karın...”

Parmağını indirip hızla yanında uzaklaştı, oturma odasından içeri girdi. *Ben senin bir şeyin değilim...*

Karar dün gece iki kadına bildirilmişti. Bir kadının bütün korkuları silinir, yüreği ferahlarken diğer kadının acısı bile bile deşilmişti. Mirhan’ı Ezo’ya verseler de onu annesinden koparmayacağını söylemişti Ezo ve odadan çıkmıştı. Oğlu için çektiği bütün acılara şahit olmuşken, üstelik kendisi bebek sahibi olmıyorken nasıl bir kadını kendi çocuğundan mahrum edebilir ve gözü önünde büyütebilirdi.

Kocasıyla telefonda konuşan kumasının kucağında oğluyla bahçede bir geri bir ileri gidişini basamakları inerken izliyordu. Beritan’ın yüz ifadesindeki sıkılganlık, gözlerindeki kırgınlık, tedirginlikle ısırıldığı dudakları... Şerwan ile araları sadece bozuk olan kendileri değildi demek ki.

Gözlerini kadından koparmasına sebep olan kahkahaları yan evden işitince kaşları çatıldı. Vedat’ın o tanıdık dolu dolu

kahkahası kulağına dolduğunda telefonu kapatan kadınla göz göze geldi.

Beritan'ın, "Yine karısını mı delirtiyor?" sorusu tamamlanmadan Bermal'in küçük çığlığı kulaklarına doldu. Ezo kafasını sallayıp güldü. "Evet, Beğmal'i delirtiyor."

Duvarda açtıkları ek kapı tiz sesiyle açıldı. Ezo ve Beritan merakla çıkacak olana baktı. Vedat gülmekten kızarmış halde karşılarına çıkınca iki kadın istemsizce güldü.

Yengelerini fark eden genç adam gür kahkahasını yeniden patlatmıştı. Omuzları sarsılıyor, elindeki telefonu ve sigara paketi her an düşecekmiş gibi duruyordu. Kahkahasının arasından, "Bu kadın efsane," diyebilmişti.

"Ne yaptın karına yine?"

Vedat, yengesine döndü. Duvara tutunarak yaptığı hınzırlığı nakletti. "Tekerleme öğretiyordum, Ezo."

Kucağındaki oğlunu pusete koyan Beritan, kayına kısa bir an baktı. İçine şüphe dolmuştu. "Nasıl bir tekerlemeymiş o?"

Vedat dün geceden beri öğretmeye çalıştığı tekerlemeyi hatırlayınca yeniden gülmüştü. "Kırk kantar, kırkar kırkar kantar tartar."

Ezo ve Beritan acıyla oflamışlardı. Az önceki çığlığın sebebi şimdi açıklanıyordu.

"Allah için yengem nasıl söyledi, bir açıklasana bana." Sesinde boğucu bir merak vardı Botan'ın. Hastaneye gitmek için hazırlanmış, aşağı indiği gibi kardeşinin vukuatlarıyla karşılaşmıştı. Bütün gözler Botan'a dönmüştü. Kardeşi Vedat'ı heyecanla bekliyordu.

"Kığk kantağ, kığkağ kığkağ kantağ tağtağ." Karısının taklidini yapan sesi eğlence doluydu. "Fabrika ayarlarıyla iyice oynadım, Botan. Konuşmayı unuttu dün geceden beri."

"Bir şey olmaz, sizin aşkınız olduktan sonra konuşmadan da çiftleşebilirsiniz."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan eğildiği pusetin önünden ayrılmadı. “Bir kere bizim kızımız çok güzel. Gayet de hoş konuşuyor.”

Ezo sözün devamını aldı. “Onun gibi bir kadını bulamayacağımı bildiğini için gittin. Gidiş o gidiş. Bermal’in aşkıyla delilenip geldin. Senin fabrika ayarların mı bozuldu, yoksa eltimin mi?”

Vedat teslim olurcasına elini kaldırdı. Botan her iki yengesini inanılmaz bir bıkkınlıkla süzerek sıkıntılı nefesini koyuverdi. “Ah ulan siz kadınlar ve dayanışmanız.” Basamakları hızlıca indi. “Hadi, Beritan Hanım, gidelim.”

Arabasını dışarıda park etmişti. Şerwan ve Nêçîrvan sabahın erken saatinde iş sebebiyle Batman’a gitmişlerdi. Oğlunun kontrolü için onu götürmesini istemişti.

Beritan puseti alıp bahçeyi arşınlarken Vedat, Ezo’ya dönmüştü. “Ben sinirli karımı babasının evine bırakacağım. Zilan da dün gideceğini söylüyordu, hazır mı?”

Ezo bilmiyorum dercesine dudağını büzüştürdü. “İner şimdi, öğreniriz.”

Oğluyla beraber evden çıkan genç kadın, çalışır halde duran arabaya doğru yürüdü. Arabaya binmeden evvel oğluna gizli bir gerçeği fısıldadı. “Zilan Yengenin dediği gibi Eroğlu erkekleri öküzdür oğlum. Sen de onlara benzeme sakın.”

Arka kapıyı açıp önce puseti yerleştirdi. Ardından kendisi de binerek kapıyı kapattı. Araba hızlıca yola çıkmıştı. Evden uzaklaşırken Botan bebeği pusete koyduğu için huzursuzdu. Beritan oğlunu pusetten çıkarıp kucağına aldı

“En çok Botan Amcanı sevmelisin, Mirhan.”

“Çıma²⁶?”

“Cinsiyeti ilk öğrendiğinde ben yanımdaydım. Doğduğunda yeğenimi babasından önce ben gördüm. Hastaneye babasıyla kaç kere giden benim. Şimdi ilk kontrolüne ben götürüyorum. Beni herkesten daha fazla sevmeli.”

26. Çıma: Neden

Kucağına yatan sessiz oğluna şefkatle baktı Beritan. Mirhan'a bakarken içi gidiyor, aşk gittikçe alevleniyordu. "Amcan haklı oğlum. Onu herkesten daha çok sevmelisin."

"Hangi doktordan randevu aldın?"

"Şerwan Ağa aldı. Yakın arkadaşımı çocuk doktoru. Adı Saruhan Bilen."

Botan'ın yüzü duyduğu isimle aydınlandı. "Ha Saruhan Ağabey. Bizim sülalenin doktorudur o. Mirhan Ağa emin ellerde olacak."

Beritan kocasıyla kaynının aynı düşüncelere sahip olduğunu duyunca ferah nefesini verdi. Bu doktordan memnun kalırsa tayini çıkmadığı sürece hep ona gidecekti. Araba hastanenin önüne varmıştı. Botan, yengesi ve yeğenini alarak hastaneden içeri girmiş, tanıdıklara selam vere vere bildiği kata asansörle çıkmıştı.

Randevu kaydını tekrar yapıp doktorun kapısı önünde beklemeye başlamışlardı. Mirhan'ın daha kimliği çıkmadığı için oldukça sorun yaşamışlardı. Saruhan Bey telefonda kabul edeceğini söyleyene kadar sekreter imtiyazı tanımamıştı.

"Kimliği niye bu zamana kadar bıraktınız?" Sindirilen Botan, öfkesini yengesinden çıkarmıştı.

"Onu ağabeyine sor, Botan, benim yapacağım bir şey yok."

Beritan alıngan bir tavırla önüne dönüp oğluyla ilgilendi. Kimliği çıkarmayan ağabeyiydi. Hastaneden oğlunun doğumuyla ilgili bir belge almıştı. Doğduğu günü de biliyordu. Fakat kimlikte hangi kadının adı yazılacaktı, onu bilmiyordu. Beritan yeni bir baş ağrısıyla baş başa kalmıştı.

Bu sefer çekeceği acı dolu bekleyiş; kimlikte anne kısmına kimin adının yazılacağıydı. O gün konuşmalar sırasında bunu duymamış, kimse de bir şey dememişti.

Mirhan'ın adı ve soyadı doktorun asistanından duyulunca Beritan ve Botan ayaklanmıştı. Beritan odaya alınmış, Botan asistan tarafından durdurulmuştu. "Dilerseniz sizi dışarıda bekletelim."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Botan'ın gerginliği hat safhadaydı. Bu hastanedeki bütün kadınlar ona karşı duruyordu. Bu hastanedeki bütün kadınlar seni delirtmeyi görev saydım, devletime ihanet edemem, diyordu. Liderleri de Dilek Güneysu idi!

Botan dişlerini birbirine kenetleyerek bir adım geriledi. Asistan kapıyı yüzüne kapatırken sabır çekti. Dilek görmeden bu hastaneden def olmak istiyordu. Dicle meselesi yüzünden o kadınla nasıl konuşacağını, ne yapacağını bilmiyordu. Eli kolu hepten bağlanmıştı.

Sigara paketinden bir tane çıkardı. O anda hastanede olduğunu ve koridorda içemeyeceğini unutmuştu. Kucaklarında bebekleriyle kötü bakan annelerin ve hamile kadınların kötü bakışlarına maruz kalınca hırlayarak koridoru arşınladı. Bu hastaneden bir an önce çıkmak istiyordu.

Hastaneden çıktığında ilk işi sigaranın ucunu öfkeyle yakmak oldu. Uzun bir nefesle tütünü ciğerlerine çekip öfkesini tutuşturarak verdi. *Lanet olası kadınlar sizi!* Dışından haykırırsa bahçede ne kadar kadın varsa gelip tekmeleyip dövecekti. İçine attı her zamanki gibi. *Lanet olası kadın. Seni özlemekten bıktım.*

Çektiği ikinci tütünü dişlerinin arasından bıraktı. Öfke dinmiyor, içtikçe özlemi harlanıyor, başına bela olmuş dertlere küfretmekten başka bir şey yapamıyordu.

“Botan Bey.”

Sigarayı öfkeyle içine çeken adam, ismini duymak istemediği kadının ağzından duyunca yerinden sıçradı. Dilek'e yakalanmadan gitmek istemişti. Ne yazık ki bu mümkün olmamıştı.

Usulca arkasına döndü. Güzel kadını elleri önlüğünün içinde dimdik durmuş bulunca yutkundu. İlk tanıştıkları gün canını sıkan kadın, bugün güzelliğiyle canına susatıyordu. Botan uzanıp yanaklarına dokunmak istedi. Gözlerindeki o suçlamayı kabul edip her şey için özür dilemek istedi. Ancak hayatının dönüm noktasını oluşturacak karar kesinleşmediği sürece kendini bütün bunlardan mahrum bırakacaktı. Özlem ciğerine gem vuracaktı.

Sesine katı ve soğuk bir ton eklemeye dikkat etti. “Efendim, Dilek Hanım.”

Mesajlarda soğukluğunu belli eden adamla yüz yüze geldiğinde bunu yıkacağını sanmıştı. Ancak şimdi bir betona yüzüstü çakılmış hissediyordu Dilek. Öksürerek boğazını temizledi. “Ben Mirhan’ı soracaktım. Hangi doktorun kontrolü altına aldınız? Şerwan Ağayı arayıp rahatsız etmek istemedim.”

Botan gözlerini kadından kaçırdı. Gözlerindeki o suçlayıcı ifadeler tükenmek bilmiyordu. Suçunu bilen adamdı, pişkinlik yapamazdı.

“Saruhan Ağabeye götürdük.” Kısaca cevaplayıp bir adım geriledi. Dilek’in gözlerinde soru soran parıltılar belirince Botan kaçmak istedi. Hiçbir şey kesinleşmeden sorularını dahi cevaplayamazdı.

“Ah, öyle mi? Sevindim buna...” Sabırsızca nefesini verdi. “Geldiğiniz zaman haber edin, Mirhan’ı seveyim biraz...”

“Olur, etmelerini söylerim,” diyerek sırtını döndü. İkinci bir dalı daha paketten çıkardı.

Dilek olanların hızına inanamıyordu. Botan canını sıkmak için mi doğmuştu bu dünyaya? “Yemeğe çıkacaktık, Botan...” derken sesinin yüksekliğinden haberi yoktu. “İşim var, dedin, kenara attın. Geçen akşam da arayıp ben cevap vermeden kapattın...” Yaptıklarını sıraladıkça kızgınlığı büyüyordu. Botan’a çatmaya gelmişti. Çünkü kadına yetmişti. “Nedenin sorduğumda yanlışlıkla aradım dedin... Ne yapıyorsun, Botan?”

“Yanlışlıkla olmuştu...” diye kestirip attı. Koça bir yalanı kâğıdın makası kestiği gibi kesip atmak istedi. Bilerek aramış, konuşmak istemişti. Bu kadının huzuruna bulanıp sadece konuşacağı bir dakikada bile bütün sıkıntılarından arınmak istemişti. Ne yaptığını o an anlamış ve hemen telefonu kapatmıştı. Umut verip bu kadını üzemezdi. Evvela kendi sıkıntılarını çözmeliydi.

“Anladım...” Belli ki Botan üstünü kapatmaya devam edecekti. “Ama bu uzaklığına anlam verebilmiş değilim.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bu aralar çok işim var, Dilek,” derken elini nereye koyacağını bilemez haldeydi. “Hiç kimseyle uğraş...”

Sözlerini Dilek’in kırgın tınısı kesti. “Şimdi de hiç kimse mi oldum? Seni uğraştırdığımı bilmiyordum!”

“Öyle değil...”

“İlk adımı sen attın.” Gerçeği çarpıtın sesi alay doluydu. “Sizi ve durumunuzu bildiğim için kendimi geri çektim. Hatırlatırım ki gelen sen oldun. Şimdiyse hiç kimse olan benim.” Alayla gülmeye devam etti. “Kusuruma bakmayın Botan Ağa sizi uğraştırdığım için, iyi günler.” Kuru bir tebessüm eşliğinde arkasını dönüp gitmişti.

Vedasını bile etmeden gidiyordu. Botan kırgın ayrılamazdı. Açıklamasını yapıp zaman isteyebilirdi. Bir şey yapabilirdi. Bu kadını tümüyle kaybedemezdi. “Dilek,” diye sabırsızca seslenip peşinden gitti. Ne ara arabasına kadar yürümüştü, bilmiyordu.

Yetiştigi kadının kolundan tutarak kendine döndürdü. Dolan gözlerini görünce lanetleri yağdırıp kendine küfür etti. “Bu aralar çok kötüyüm, Dilek. Ne yaptığımı inan ben de bilmiyorum.” Çaresizlik dört yanını sarmıştı. “Bunun için seni de üzme istemiyorum, anla beni.”

“Seni arladığım için geri çekildim zaten. Ama beni sen aradın. Geri çekildiğim halde sen geldin.”

“Çünkü sende huzur buluyorum.” Erken bir itiraftı ama gerçektir. Çok yeni tanışmışlardı ama Botan zaten ilk günden bu kadına deli olup vurulmamış mıydı? Kızgınlığına rağmen Dilek’i bir türlü unutamamıştı. “Sana zarar vermekten de korkuyorum. Bana biraz zaman ver.”

Anlamışçasına çenesini salladı kadın. Her şeye rağmen gelip bütün olayları dürüstçe anlatmasını beklemişti. Beni bekle, dese bile beklerdi Dilek. Ne var ki Botan yanaşmıyor ve zaman istiyordu. Bu Dilek için korkaklıktan başka bir şey değildi. Her şeye bir son vermeliydi. Bütün hudutları çizmeli, aşmasını engelleme-

liydi. Doğacak umudu yok etmeli, yüzünü gösterecek mutluluğu itmeliydi. Çünkü Botan Eroğlu yasaktı.

“Botan,” dedi. Yenilmiş bir kadın olmak istemiyordu. Keza yolun başında yorulmuştu. “Kuzenin Dicle ile evleneceğin doğru mu?”

Botan bu kadından gelecek her şeye hazırlanmıştı kendini ama bunu beklememişti. Sersemlenerek yerinde sallandı. Ağzı şaşkınlıkla bir karış açılmış, gözleri büyümüştü.

Bu görüntüden sonra Dilek gerçek olduğunu anlamıştı. Eroğlu şirketine gittiğinde kapıdaki varlığını fark etmeyen ağabeylerinin konuşmalarını işitmiş ve gerçeği öğrenmişti. Şerwan ve Nêçîrvan odada konuşurken genç kadın duyduklarından sonra sessizce çıkıp gitmişti.

Botan’ı beklemişti. Saklamayı başardığı duyguları bu adama karşı gün be gün büyürken güvenin de o denli güzel büyümesini istemişti. Sevgisinin sahibinden gerçeği duymak istemişti.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Doğru demek,” derken dudaklarını ısırıldı. Hem gerçeği anlatmıyordu hem de bilgisini sorguluyordu. Hiçbir şey açıklamadan hem de. “Uzak dur benden. Bu ilişki ya da lanet olası adı her neyse bitir ve uzak dur benden.”

“Başlamadı ki bitsin.”

“Doğru, başlamasına izin vermedin ki bitsin.”

Arkasına döndüğü gibi çekip gitti ardında yıkık dökük bir adam bırakarak. Botan sevgisine sahip çıkardı. Ölümüne sahip çıkar, sevdiği kadının uğruna her savaşa girer ve kazanırdı. Ancak Dicle olayını kapatmadan Dilek’i bu karışık ilişkinin içine sokamazdı. Dilek’i üzmemek asla istemeyeceği bir şeydi.

Ağabeyinin sözünü unutmadı Botan. *Seviyorsan ölümüne savaşacaksın, Botan. Ama önce karmaşıklığı çözmek gerek.* Şerwan’ın sözleri beyinde sürekli yankılanıyordu. Dicle olayını yakın zamanda kapatacak, gerisinde kalan enkazı toplayıp bu kadınla yeni temelleri daha sağlam ve güvenilir atacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Son sözlerin ağırlığı üzerindeydi. Botan tekmelerini, yumruklarını indirecek yer aradı. Kahrolsun ki hastanenin bahçesindeydi. Etrafında deli gibi döndüğünde Beritan'ı kendisini şoka girmiş vaziyette izlerken buldu. Hah, tam da sırasıydı!

Hızla arabaya doğru yürüyen genç adam kapıyı nasıl bir gazapla açtığını bilememiş, bindiği arabanın kapısını kırarcasına kapatmıştı. Öfkesinden gözü körelmişti. Beritan'ın ve Mirhan'ın doktor kontrolünde olduğunu bile unutmuştu.

Arka kapı usulca açılmış, önce puset yerleştirilmişti. Ardından Beritan arabaya binip kapıyı kapatmıştı. Botan ve Dilek'i izlerken duyduklarından ötürü yaşadığı şaşkınlık hâlâ silinmemişti ki adamın aniden bağırmasıyla ağzından bir inilti kaçırılmıştı.

"Bu dünya sevenlere karşı gelmek zorunda mı?" Gözleri kor bir ateş topuna dönüşmüştü. "Bu kadar acımasız olmak zorunda mı?"

Kadın korkuyla yerine sinerken, ağlayan oğlunu pusetten çıkarıp göğsüne bastırmıştı. Öfkeyle arabayı çalıştıran Botan'ı izleyen Beritan, ne yapacağını bilememenin sıkıntısını ve bu adamın deli öfkesinin korkusunu yaşıyordu. Araba bu hızda giderse bir yere çarpacaklardı.

"Bota..Botan..sakin ol..."

Duymadı adam, sakinleşmedi. Hızını azaltmadı.

"Biremin, Mirhan ağlıyor."

Duyduğu isimle derin derin nefesler alan Botan süratini azaltmış, sakinleşmeye başlamıştı. Kendi öfkesiyle başkalarının canını yakmak istemiyordu. Keşke Dilek'in dediğini yapıp uzak dursaydı. Hastaneye gitmeseydi. Onu hiç görmeseydi.

"Ulan Mirhan... Büyüyünce bunun acısını senden çıkartacağım," diyerek aynadan ağlayan yeğenine baktı.

Beritan anlamayan bakışları arasında kayınbiraderine bakmaya devam etti. Ama sadece bakmakla yetindi. Çünkü Botan tek kelime etmemişti. Oğluyla alakasının ne olduğunu bilmiyor-

du kadın ama Mirhan'ın daha ikinci haftasında sevenlerin sebebi olmasını istemiyordu.

Eve doğru yolculuk gergin ve sessiz geçmişti. Anaba konağa varınca Beritan onu boğan arabadan oğlunu alarak hızlıca indi. Her zaman evden içeri girmesini bekleyen Botan, bu sefer tozu dumana katarak beklemeden gitmişti.

Pusete sarılan Beritan, konağın kapısına doğru hızlıca yürüdü. Gördükleri ve duyduklarının şaşkınlığını yaşayan kadın, yüzünün solduğunun bilincinde değildi. Oğluyla beraber konaktan içeri girdiğinde ve çardakta oturan Ezo ve görümcelerinin yanına gittiğinde öğrenebilmişti.

“Mirhan'ın bir şeyi mi var, rengin niye solgun?”

“Yok Jiyan, yeğenin çok iyi.”

“O zaman bu halin ne, Beritan?”

Beritan açıklamayı nasıl yapacağını bilemez halde köşeye sıkışmıştı. Botan ve Dilek'i uluorta anlatmak mahremiyetlerine taciz etmek gibi gelmişti. Geçıştirmeye kalkışsa ne Şilan ne Jiyan izin vermez, Ezo da arkalarını kollardı.

“Bir şey yok, sadece...” Çantasından yükselen arama sesiyle rahat bir nefes verdi. Arayan her kimse kurtarıcısı olmuştu. Çantasından telefonunu alan kadın, ekranda kocasının adını görünce gerilmişti. Mirhan'ın nasıl olduğunu, doktorun neler söylediğini soracaktı.

Ezo'ya kısa bir an bakan Beritan, oğlunu sevdiğini görünce sessizce yanlarından ayrıldı. Israrla arayan kocasına sonunda cevap verdi.

“Efendim.”

“Niye açmıyorsun telefonu? Seni mi bekleyeceğim ben?”

Beritan gözlerini sımsıkı kapattı. Bir telefonda kavga etmeleri eksikti. “Çantanıdaydı, yeni girdim evden içeri.”

“Mirhan nasıl? Doktor ne dedi?”

“İyi çok şükür.” Kocasının sert sesine soğuk sesiyle karşılık verdi. “Vitamin ilacı verdi. Tekrar kontrol için tarih verdi.”

Şahnaz & Gülşen Haşlımoğlu

“Bir sıkıntı yok yani?”

“Var,” dedi Beritan. En büyük sıkıntı oydu. Hem oğlu için hem kendisi için.

“Nedir?”

“Kimlik, Şerwan! Oğlunun kimliği olmadığı için hastanede sıkıntı yaşadık.”

“Kimlik yarın çıkacak, Beritan.”

Ve ardından kulağına dolan bip bip sesleri... Ne olduğunu anlayamayan kadın, telefonun ekranına bakmakla kalmıştı. *Kimlik yarın çıkacak, Beritan...*

Sonrası yoktu. Sonrası hummalı bir korku, çırpınan bir bekleyişti.

Bölüm 17

Direnme Zamanı

Bugün kadın için büyük gündü. Sabah uyanıp yanında uyanan adama baktığında, kimliğe dair bir ses beklemişti. Ancak uzak kalmasını istediği adam ters bakışlarını yollamış, ardından yatağından çıkmıştı. Gün geçtikçe hayat şartlarını zorlayıp kadına işkence çektirmeye devam ediyordu.

Beritan kendiyle dalga geçercesine güldü. *Bunu sen istedin aptal kadın. Kocan sana geldiği halde sen ittin.* Şerwan Ağa dersini özenle veriyordu. Mirhan'ı beraber sevecekleri bütün zamanı kendi eliyle itmişti. Bütün bunlara Serhad sebep olmuştu. Şerwan'ı suçlayacağı hiçbir şey yokken ortada, onu da bu sözlerle itham ediyordu.

Çalışma odasının temizliği kendisine ve Ezo'ya kalmıştı. Bermal ve Zilan babalarının evindeydi. Çalışma odasını Zehra ve Ayşe'ye bırakmamış, kendileri sabahtan başlamışlardı. Temizlik bitmiş, Ezo gereçleri odadan çıkarıp gitmiş, Beritan tek başına kalmıştı.

Topladığı bütün kâğıtları, gereksiz küçük kutuları, mürekkebi bitmiş kalemli poşete tıkip onun da fazlalığını başından atmak için odadan çıkıp duvarın köşesine yasladı. İçeri gireceği

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

esnada Serhad'ın çağırmasıyla istemese de durmuştu. İstemsizce gözlerini kırgın olduğu kaynağına çevirince elinde bir kart salladığını gördü.

Beritan bu çocuk ne yapmaya çalışıyor, diye düşünürken kartın mavi renkte olduğunu ve ebatlarının bir kart olmaktan çıktığını fark etti. Kart değil, kimlikti. Gözleri büyüyen kadın vücudunu etkisi altına alan titreyişe kapıldı. Mirhan'ın kimliği gelmişti.

Kendisine doğru gülerek gelen Serhad'ı izledi.

Serhad kimliği kendisine gösteren Şerwan'ın elinden kapmış, onun getirmesini beklemeden Beritan'a getirmişti. Ağabeyi yukarıya çıkmadan Serhad bu sevinci paylaşmalıydı. Yoksa Beritan onu affetmemeye devam edecekti. Yengesine kendini affettirmeliydi.

“Yeğenimin kimliği çıktı. Bak Beritan, ne kadar tatlı.” Elinde salladığı kimliğe sevinçle bakıyordu.

Elleri titreyen Beritan, kimliğe uzanmak istedi. Aslında göreceği isme hâlâ hazır değildi. Ezo yazıldığını görürse yıkılırdı. Onu doğuran kadın kendisiydi. Annesi Beritan idi. Ezo adını görürse bütün yaşam sevinci bir hançerle kesilecekti.

“Ver.” Soğuk sesiyle kimliği oğlandan istedi.

“Sen beni affetmeden vermem kimliği.”

Beritan'ın kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. “Sakın...” İşaret parmağını adama hiddetle salladı. Bu hiddetine az önce düşündükleri sebep olmuştu. “Sakın bunu alet etme. Seni asla affetmeyeceğim, kendini bu hale getiren sensin. Şimdi oğlumun kimliğini ver, senin çocukça davranışlarına katlanamam.”

Keskin bakışları ve sert sesi Serhad'ın bütün umudunu yıkmakla beraber kalbini bir nebze kırmıştı. Kimliği gönülsüzce kadına uzattı.

Beritan kimliği eline aldı. Tek görmek istediği Beritan yazısı idi. Yüreğine düşen korkunun gerçekleşmemesi, duasıydı. Nefesini alıp verdi. Her şeye hazırdı. Kimliğin yüzünü çevirip

anne adı yazılan haneye gözlerini ağır ağır indirdi. Gördüğü isme inanamadı. Emin olmak için tekrar tekrar baktı. Hayret içerisinde kaynına baktı.

“Bu nasıl olur?” diye sordu.

Serhad omuz silkti, olmuştu işte.

Merdivenlerin başında kocasını görünce Beritan bu şaşkınlığına bir aydınlık istedi. “Bu gerçek değil mi? Benimle oynamıyorsun?”

Şerwan kafasını olumsuz anlamda salladı. Gerçek orada yazılan isimdi.

“Şaka yapmıyorsun değil mi, Şerwan?”

Genç adam güldü. “Hayır, Beritan. Annesi sensin ve senin adın yazılacak. Olması gereken bu değil miydi?”

Beritan’ın gözyaşları hızlı hızlı aktı. Genç kadın gülerken ağlıyordu. İçini kemiren bu kimlik sonunda eline ulaşmıştı. Hem de olması gerektiği gibi. Kendi adı yazıyordu.

Anne adı: Beritan.

Şerwan’ın kucığına doğru neredeyse uçmuştu. Kollarını boynuna sararken gülme ve ağlama arası boğuk sesleri çıkmıştı. “Sana inanmıyorum, Şerwan...”

Genç adamın kahkahası avluda duyuldu. Bunu beklemediğini biliyordu. Ama annesi kimse bebeğin kimliğine adı yazılabiliyordu artık. Bu onun en doğal hakkıydı.

“Seni seviyorum, Şerwan.”

Kalbinde sakladığı gerçeği dili ondan izin almaksızın nasıl söyleyebiliyordu. Beritan sardığı adamdan huzuru hissedince güldü. Mutluluğuydu ondan izinsiz kalbindekileri döken.

Kocasının nasıl bir halde olduğunu görmek için usulca geri çekildi. Elleri kaslı kollarının üzerinde, vücudu kocasının vücuduna yapışık halde durmuştu. Kara gözlerine çekinerek baktı. Adamın sersemlemiş yüzünde çarpık gülüşünü görünce nefesi kesilmişti. Şerwan’a âşıktı. En olmadık gibi görünen ancak en

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

doğru zamanda söylemişti. Adı, bebeğinin kimliğinde kayıtlıydı. Şerwan bunu yapmıştı. Bu adamı sevmemekle aptallık yapardı.

Şerwan ona değer veriyordu. Belki de değerden daha fazlasını taşıyordu kalbinde. Bilmiyordu kadın ve bir karşılık bekliyordu. *Allah'ım itirafım için beni pişman etme.* Korku dolu bir yakarıştı. Şerwan'ın sersemlemiş haline gülmek istiyordu. Serhad'ın orada olduğunu unutmuş halde kocasından gelecek bir cevabı bekliyordu.

Bekleyiş en kazık çaresizliktir!

Şerwan gülümseyerek Beritan'ın parıldayan gözlerine baktı.

“Çok güzel seviyorsun, Beritan.”

Hayal kırıklığı büsbütün bedenine yayılırken kadın kaslı kollarına tırnaklarını geçirdi. Yüzündeki bekleyiş acıyla kasıldı ve hemen ardından bilmişçesine gülümsedi. Sevgisi güzel bulunuyordu ama karşılığı yoktu. Şerwan zaten onu sevmiyordu ki.

Beritan kocasının kolları arasından kırgın bir kuş gibi süzülüyordu. Tek başına olmadıklarını Serhad'ı görünce kavramış ve asıl şimdi utanmıştı. Ne var ki Serhad'ın kendilerine değil de başka bir tarafa donuk vaziyette baktığını görünce, gözleri istemsizce baktığı yere kaymıştı.

Ezo merdivenlerin başında durmuş, korkuluğa elini yaslamış halde Serhad'a bakıyor ve mimikleriyle gelmesini istiyordu. Sesini hiç çıkarmadan kaynını çağırıyordu. Beritan geriye sendeledi.

Şerwan karısının başka yöne bakmasıyla omzunun üzerinden arkasına bakmış, sırtını gördüğü kadınla gözlerini sımsıkı kapamıştı. Ezo onları görmüş hatta duymuştu. Lanet olsun! Bu hayat neden bu kadar zordu? Şerwan, kardeşinin yengesinin peşinden gidişini izlemekle kaldı.

Ezo kaynını çağırdığı gibi sırtını dönmüş, merdivenleri inmişti. Gözyaşlarının akmamasına gayret etti. Beritan'ın, “Seni seviyorum,” sözlerinin kulağında çınlamasıyla daha da zorlanırken, Ezo ağlamamalıydı. Bir yanı Şerwan ve Beritan'dan nefret

ederken bir yanı çaresizce kabulleniyordu. Beritan kocasını sevebilirdi. Beritan istediği zaman sarılabilirdi. Beritan oğlunun babasına seni seviyorum, diyebilirdi. Beritan her şeyi yapabilirdi. Ezo olamaz, diyemezdi. Korkuluklara tutunarak inmişti. Daha önce onun güzelliğini ilan eden adam şimdi çok güzel seviyor-sun, diyerek sevgisinin de güzelliğini ilan edebilirdi. Tutunacak bir şey aradı ama bulamadı. Ensesine giren ani sancı başını döndürüyor, Ezo her an düşecekmiş gibi oluyordu. Derin nefesler alarak kendine gelmeye çalıştı.

Serhad, yengesinin yanından hızlıca geçmişti. Zira ne Ezo'nun o halini daha fazla izleyebilirdi ne Beritan'ın. Ağabeyinin çaresiz anını da görmek istememişti. Serhad şimdi Şerwan için daha fazla kahroluyor, elinden bir şey gelmediği için deliriyordu.

Serhad'ın merdivenleri hızlıca inip gitmesiyle meraklanan Jiyan, yengesinin atan rengini görünce telaşlanmıştı. "Ezo iyi misin?"

Yalana sığınarak kırık sesiyle cevapladı. "İyiyim canım."

Jiyan inanmadı. "Yüzün kireç gibi, Ezo."

Görümcesine olanı biteni anlatamazdı. Zaten anlatacak mecali de yoktu. "Hafif bir baş dönmesi. Tansiyonum düştü herhâlde."

"Gel o zaman tuzlu bir ayran yapayım."

"Ben şimdi uzanır, ayağımı uzatırım."

Jiyan iyi olmadığının farkındaydı. Yengesinin koluna giren genç kız, bu sefer de ağabeyinin merdiveni indiğini görünce duraksadı. Ezo'yu görünce kafasını çevirmiş, hızını artırarak basamakları bitirdiği gibi bahçe kapısına yürümüştü.

Jiyan tartışıklarına kanaat getirdi. Son zamanlarda hiçbirinin yüzü gülmüyordu. Aralarında sorun yokmuş gibi davranıp konuşmalar da evdeki herkes onların durumundan haberdardı.

"O zaman odana çıkalım."

Ezo görümcesine minnetle gülümsedi. "İyiyim, Jiyan. Çıkardım şimdi ben." Usulca görümcesinin kolları arasından çıkarak

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

merdivenlere tekrar yöneldi. Beritan ve Şerwan'ı aynı yerde görmek istemiyordu. Aynı yerde olmamaları hepsinin sağlığı açısından çok daha iyi olacaktı.

Başındaki tülbenti çıkartırken gevşeyen tokası düşmüş, uzun saçları beline doğru dökülmüştü. Merdivenleri çıktıkça savrulan kumral saçları, kızışmış nefreti uçtu. Bu kıskançlık değildi. Bu bir kadının kocasını kaybettiğini kendine itiraf etmesiydi. Bu bir kadının yıkıntısıydı. Aşkında yalnız kalmasının ve bu yalnızlığıyla nasıl baş edeceğini bilememenin çaresizliği idi.

“Jiyan?” dedi basamakların ortasında görümcesine dönerek.

“Efendim.”

“Mutlu olacağımız gün gelecek mi?” Gelecek bütün cevaplardan korkarak sormuştu.

“Kendine söz ver, mutluluk gelsin.” Mutluluğu istemeye söz vermediğin sürece gelmezdi. Mutluluk tam anlamıyla herkesi bulmuyordu ki. Anı yaşamayı bilmek gerekti. Seni güldüren her neyse onun asıl mutluluk olduğunu bilmek yeterliydi.

Hapishanenin içine gömülenler kurtulmayı bilmezler.

Jiyan, ağabeyiyle beraber yengelerinin de bir hapishaneye gömüldüğüne kanaat getirdi. Mutlu olamamalarının sebebi buydu.

“Jiyan.”

Seslenerek gelen Zehra'ya baktı. “Efendim canım.”

“Telefonun çalışıyordu.”

Jiyan kışlarını kaldırdı. Kimdi acaba arayan? Zehra'dan telefonu aldı, teşekkür ederek odasına geçmek için merdivenlere geçti. Bu merdivenleri her gün in çık derken almak istediği kollar da gidiyordu.

Bilinmeyen bir numaradan aranmıştı. Jiyan telefon sapığı yahut yine onunla uğraşan kuzenlerinden, arkadaşlarından biri sandı. Boş vererek telefonu eteğinin cebine sıkıştırdı. Mirhan uyansaydı yeğeni sevecekti. Yeğeni doğallı beri sabırsız bir kıza dönüşmüştü. Mirhan'ın uyumasını istemiyor, uyanık olduğu her an yanında

istiyordu. Anne olma dürtüsü yeğenini sevdikçe sinyallerini veriyordu. Acaba o nasıl bir anne olacaktı? Acaba evleneceği adam kim olacaktı? Bazen bunları düşünmekten kendini alıkoyamıyor, sonra kendine kızıp düşüncelerinden uzaklaşıyordu.

Telefonu tekrar çalınca cebinden hızlıca çıkardı. Odasının kapısını açıp bilinmeyen numaraya cevap verip ahizeyi kulağına götürdü.

“Efendim.”

Kısa bir bekleyişin ardından derin bir tıslamayla, “Jiyan,” sesi duyulmuştu.

Jiyan yutkundu. Etrafına bakıp kimseyi görmeyince kapısını kapatıp sırtını yasladı. Bu sesi herkesten çok daha iyi tanıyordu. Ses vermeden telefonu kapatmak istedi.

“Kapatma yalvarırım. Konuşalım...”

Jiyan gözlerini sımsıkı yumdu. Yaprak yeşili gözleriyle yalvaran adamı anımsadı. Bu yalvarışı doktordan başka kimse yapamazdı. Kimse bu adam kadar cesaret edip telefonda edemezdi.

“Beni öldürmek niyetin.” Titreyen ses telleri korusunu yansıtıyordu.

Caner’in gülüşünü duydu. “Hâşâ, sen beni öldürürken...” Tekrar gülmüştü. “Seni ben incitmeye kıyamam, Jiyan.”

Sözlerinin tesirinde kalmıştı. Hastanede, o odada Caner’e sarıldığından beridir ne adamın kokusunu unutuyordu ne sesini. Her gece zihninde o anlar canlanıyor, kulağında adamın sesi yankılanıyordu.

“Birileri seninle konuştuğumu duyarsa incitmek kelimesi bile yanında iğne ucu kadar kalacak.” Sesini sanki herkes duyacakmış gibi kısıyordu. Kalbi titriyor ve Jiyan her an bayılacakmış gibi oluyordu. Bu heyecanlar kalbine çok fazlaydı.

Telefondan ses gelmedi. Jiyan telefonun kapandığını zannederek ekranı yüzünün önüne getirmiş, hâlâ açık olduğunu görünce tekrar kulağına götürmüştü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Benim yüzümden sana bir zarar gelirse...”

“Sen de bitersin doktor,” diye gerçeği acı bir gülümsemeyle söyledi.

“Biz başlamadan bitersek Amed’e destan olarak yazılır mıyız? Kavuşmadan öldüler. Öbür dünyada kavuşacaklar falan?”

Jiyan istemsizce kıkırdadı. Bu adamın espri anlayışı zayıftı.

“Ah pardon... Bizim yazılmamız için senin beni sevmen gerek önce!”

Yıkıcı cümleleri duymayı beklemeyen genç kız, buğulanan gözlerine küfretti. Caner’i itiyordu çünkü bir aşkı, sevgisi yoktu. Ancak adama alışkanlık kazandığını fark etmeyecek kadar aptal değildi. Ona sarılmıştı. Caner başını öpmüş, sakinleştirmiş, acısına ortak olmuştu.

“Bir şans ver, Jiyan. Beni hemen itme...”

Jiyan ne yapacağını bilmiyordu. “Sana neyin şansını vereyim doktor?”

“Konuşalım.”

“Ne?”

“Yani mesajlaşalım. Sen o konakta istediğin her an konuşamazsın. Arada sana atacağım mesajlara cevap ver. En azından bu bile bana yeter. Beni itme, bana bir kez şans ver. Deneyelim, eğer olursa olur, olmazsa...”

“Ne olursa?”

“Bana karşı en ufak bir sevgin bile olursa bana yeter.”

Caner’in görmediği geniş gülümseme Jiyan’ın yüzüne yayılmıştı. Bu adamın sesi, kokusu, sarılışı aklından silinmemiş, her gece kendini hatırlatarak bağışıklığını kazandırmışken şans istiyordu.

“Olmaz...”

“Olur, çok da güzel olur. Hemen kestirip atma. Sana söz veriyorum konuşmayı bitirelim, dediğinde niye diye sormayacağım bile. Nasıl istersen. Yeter ki ben sana nasıl olduğunu sorduğumda

sen de bana iyiyim, de. Şu işimden döndüğümde bir nasıl geçti mesajınla gülümset.”

Çok hızlı konuşuyor, her an ret cevabı almaktan çok korkuyormuş gibi nefes almaksızın devam ediyordu.

Jiyan ileride bunun pişmanlığını taşımama dileğiyle kabul etti. “Tamam, sözüne güveniyorum, Caner.”

Ardından telefonu kapattı. Yaslandığı kapıdan uzaklaşarak kendini sandalyeye bıraktı. Yarın bu hatayı nasıl yapım, korkusuna kapılmak istemiyordu. Ağabeyi doktoru seviyor mu, diye sorduğunda ağlaya ağlaya bu odaya koşmuştu. Yarın konuştuklarını ortaya çıkarsa herkesten önce Şerwan Ağa gelip yüzüne tükürecekti. Sonrasını tahmin edemiyordu. Ama ölmeden bile yaşayan bir ölüye dönebilirdi.

Elinin altında duran kaleme uzandı. Şilan Eroğlu’nun derslerine yardımcı olan kalem, bugün Jiyan Eroğlu’nun yüreğine eşlik edecekti. Kenara iliştirilen A4 kâğıda içinden gelen iki cümleyi karaladı:

‘Mevsim yazdan hazana döndü.

İçim sonbahar, kırıklarım güz yaprakları.’

“Dilerim güz yaprağıma adını yazmam doktor.” Sessiz bir yakarış kızın yüreğinden gelmişti.

Odasında ne kadar oyalanmış, düşüncelerine kaçır dalmıştı bilmiyordu. Artık aşağıya inmesi gerektiğini fark ettiğinde yapıştığı sandalyeden bedenini kaldırdı. Ayakları üstüne bastığında dizlerinin titrediğini hissetti. Bu yaptığı hayatına mal olacaktı.

Yürüyerek bacaklarını açmaya çabaladı. Telefonu sessize alıp eteğinin cebine iliştirdi. Telefonu artık uluorta yere bırakamazdı. Ya odasında sessize alacak ya hep yanında taşıyacaktı. Yanında taşırsa da olmazdı.

Oflayarak odasından çıktı. Daha birinci günü dolmadan sıkıntı kendini baş göstermişti. Jiyan yorulan beynini dinlendirmek istiyordu. Acaba Şilan bu yaptığını öğrenirse nasıl bir tepki vere-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

cekti? Jiyan yapacaklarını tahmin edince ürperdi. En iyisi söylememesiydi. Ama telefonunu ara sıra kurcalıyordu. O söylemeden telefonda mesajları görüp haberi olursa bu sefer kıyameti koparırdı. İkileri arasında kalan Jiyan, kulağına bebek sesleri dolunca avludan aşağıya baktı. Delal Sultan Mirhan'ı seviyor, öpüyordu.

Jiyan sıvask hareketleriyle aşağıya indi. Beritan, oğlu ve Delal Sultanı gülererek izliyordu. Annesi ve Ezo görünmeyince Jiyan rahat nefes aldı. Artık annesinin gözünün içine rahatlıkla bakamazdı. Bakarsa annesi anlardı. Anneler kızlarının içini okurdu.

“Delal Sultan senin babaannen oğlum, niye ağlıyorsun?”

“Teyzesini özlemiştir ondan,” diyen Jiyan sıfatları karıştırdığını fark edince dilinin ucunu ısırdı. “Amaan... Teyzesi diyorum, biricik halası Jiyan'ı özlediği için ağlıyordur.”

Beritan ve Delal Sultan genç kızı ihtar edercesine süzdü.

“Hayırdır, görünmüyorsun bugün?”

“Hayrolsun, Delal Sultan.” Bunu içten söylemişti. Şaka gibi; daha bir saattir odasındaydı! Yokluğu hemen göze çarpmıştı bile. Cebinde titreyen telefonla genç kız irkildi.

Beritan'ın kaşları çatılmış, gözleri şüpheyle kısılmıştı. Jiyan pek iyi deremezdi. Akı başında gibi durmuyordu. Üstelik oğlu uyanık olmasına rağmen koşa koşa yanına varıp öpmüyor, kucağına almıyordu.

“Senin halin hayrolsun kızım,” dedi Delal Sultan ihtiyatla.

“Annem nerede, Beritan?”

“Arka bahçeye geçmişti.”

“Ezo nerede?”

Kasılan Beritan duruşunu bozmamaya gayret etti. “Bilmiyorum canım.”

“Şilan gelmedi mi?”

Sabreden Beritan derin bir nefes aldı. Bu sorgu sual neydi şimdi? “Daha gelmedi, saati değil.”

“Bermal ve Zilan yokken bu ev sıkıcı,” diyerek televizyon izlemek için oturma odasına doğru yürüdü. Delal Sultan ve Be-

ritan'ın bakışları altında kendini süt dökmüş kedi gibi suçlu ve savunmasız hissediyordu. Hoş, onun dokuz canı da yoktu.

Delal Sultan kucağındaki bebeği alarak arka bahçeye doğru yürüdü. Çimenlerin üstünde oturacak, bol bol toprağın huzurunu alacaklardı. Beritan hazır yalnız kalmışken Jiyan ile konuşabilirdi. Rengi atmış, saçma sapan sorularına bakılırsa bir şey olmuştu. Esasen Jiyan bir haftadır garip davranıyordu. Beritan son bir haftadır hareketlerini fark ediyordu.

Görümcesinin peşinden giden Beritan, oturma odasından içeri girdiğinde kapıyı kapatıp kıza döndü. Elindeki telefona bakıyordu. Dalmış hali pek hayra alamet değildi.

“Jiyan.”

Ürken genç kız telefonu avuçları arasına alarak ekranı kapatıp çağıran yengesine döndü.

“Neyin var senin?”

Kafasını salladı. “Bir şeyim yok.” İkna etmeye yetmeyen zayıf bir gülüş sundu. “İyiyim.”

“Jiyan, beni kandıramazsın güzelim. Neyse söyle.” Elindeki telefonu parçalayacakmış gibi duruşu, gözlerini suçluymuşçasına kaçırışı şüphelerini doğru çıkarıyordu. Sakin adımlarla kızın yanına varıp sedire oturdu. Elindeki telefona uzanıp ekranı çevirdi. Jiyan engellememiş ve kızmamıştı.

“Caner mi?” diye sordu. Tahmin ettiği ilk isimdi. Ve onun olduğuna kalıbını basabilirdi.

Jiyan teslim olacaktı. Biri bilmesek kafayı yiyebilirdi. Herkesin ondan şüphelenmesini kaldıramazdı. Hem Beritan'dan akıl alabilirdi. “Konuşmak istiyor. Şans istiyor. Beni kabul et, diyor.”

Beritan bunu zaten bekliyordu. Jiyan ile en son hastaneye gittiklerinde Caner'in kıza olan bakışları pek sağlıklı değildi. Elim bir aşkın gözlerden yağması Beritan'ı oldukça şaşırtmıştı. Caner iyi adamdı. Üstelik saygılı ve efendiydi. Jiyan'a zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyordu.

“Nasıl, ne zaman istedi?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Bugün aradı beni. Biz hastanede sen uyandıktan sonra konuştuk.”

Afallayan Beritan genç kıza delirmişçesine baktı. “Nerede konuştunuz?”

“Hastanede.”

“Kimse sizi görmedi mi?”

Jiyan kafasını salladı. En iyisi her şeyi başından anlatmaktı. Derin bir iç çekip konuştukları her şeyi, Caner’in sarılıp teselli ettiğini, bugün aradığını ve mesajlaşmak istediğini anlattı. Ar-
dında gizli hiçbir şey bırakmamıştı. Sonunda bitirdiğinde derin bir sessizlik olmuş, iki kadın düşüncelere gömülmüştü. Caner meselesi derin meseleydi. Kulaç açtıkça Jiyan boğulabilir, beraberinde birçok kişiyi de boğabilirdi. Ancak şansını bir kereliğine de olsa deneyebilirdi.

“Caner iyi adamdır. Bizim aileyi de sever sayar. Ağabeylerine de saygısı var. Sana bir zararı dokunmaz garantisini veremem Jiyan ama hakkını da yiyemem. Şansını dene, dediği gibi istemezsen artık mesajlaşmazsın.”

“Ya sözünde durmazsa?”

Beritan bilmişçesine güldü. “Jiyan, adamla mesajlaşmayı kabul bile ettin, yeni mi düşünüyorsun bunu?”

Genç kız dudaklarını büzdü. “Beni bozmasana. O anın sığıyla tamam, dedim işte...”

“Hoşuna gitti çünkü,” diye kararlı sesiyle kızın yüzüne vurdu Beritan. “Hadi toparlan da bahçeye, annenlerin yanına geçelim. Korkma, bir şey olmayacak. Öyle sorgu suallere girip korkak tavuk gibi ortalıkta dolanmazsan kimsenin dikkatini çekmezsin.”

Kendi haline dalga geçer vaziyette güldü. “Az önceki gibi mi?”

Beritan onayladı. “Evet, Delal Sultan seni köşeye sıkıştırırsaydı ne yapacaktın?”

“Oturup ağlayacaktım.”

Gülerek odadan çıkmışlardı. Arka bahçeye doğru yürürken, Beritan görünmesinin sözlerine hak vermişti. Zilan ve Bermal yok-

ken evin tadı artık yoktu. Yahut Beritan'ın bugün olanlardan sonra bütün keyfi kaçmıştı. Oğlunun kimliğinde adı yazılmış, kocasına sevdiğini itiraf etmiş ve karşılığında güzel bir cümle almıştı.

Sonrası... Saatini asla şaşmayan hüsrân!

Yatağında dönüp duran Ezo, saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Asır gibi geçen dakikalara bakmadı. Şerwan hâlâ eve gelmemişti. Aslında yanına gelmesini istemiyordu. Ama uzaklığa dayanamayacağını biliyordu. "Benim tek dayanağım sensin, Şerwan."

Kocasının kokusu, havası, varlığı bu odayı büsbütün sarmıştı. Ezo attığı her adımda onu görürken, sevdiği adam onu gerçekten bırakırsa her adımında ruhu bedeninden çıkacak ve bu odada ölecekti.

Sabır istemeye devam etti. Ruhu daraldıkça daraldı. Yatağından çıkıp banyoya girdi. Soğuk suyu eline yüzüne çarptı. Aynadaki haline bakmadı. Ağlamamayı öğrenmişti genç kadın. Ağladıkça eksildiğini öğrendiğinden beri ağlamayı bırakmıştı. Sadece direniyordu.

Yüzünü havluya kurulayıp banyodan çıktı. Ezo karar veremeye çalışıyordu. Gitmek istiyordu. Babasının evine gidip birkaç gün orada kalmak istiyordu. Kafasını dinlerdi, daha mantıklı düşünürdü. Ne yaptığını bilmiyordu çünkü. Nasıl hareket edeceğini de şaşırır olmuştu. Üstelik birbirlerine sarılı gördüğü Şerwan ve Beritan'dan sonra korkularının gerçekleştiği ve yüzüne vuruşunu izlemeye tahammül edemezdi.

Bu bebek geldiğinde Şerwan'ın ondan kopacağını düşünmüştü. Kocasını elinden kayıyordu. Parmak uçlarında duruyordu şimdi. Sığındığı tek güç Şerwan'ın aşkıyken bunu da kaybediyordu. Üçünün hali çözülemez bir düğümdü. Elini atanın battığı dikenlerdi. Onlar da bu dikenlerden nasibini alıyordu. Bir çiçek olmaktan çıkmış iki kadındı onlar.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Odanın kapısı açılmış, avlunun aydınlığı karanlık odasına cılız bir aydınlık vermişti. Kocasının odaya girişini, kapıyı kapatışını gözünü kırpmadan izledi. Hareketlerinde ağırlık vardı. Ezo yanına varmamış, ceketini elinden almamış, eşofmanlarını eline tutuşturmamıştı. Sadece adamın hareketlerini izliyordu.

Odanın lambasını açarak karanlığı yok etti. Karısının kendisini sessizce izliyor olduğunu görünce Şerwan ceketini berjere fırlatıp karısına yürüdü. Ezo en nefret ettiği hareketleri sergiliyordu.

“Niye kendeinde değilsin sen?” Odayı dolduran yüksek sesiyle kadının yüzüne püskürdü. Uzun gür saçları giydiği siyah geceliğin üstüne dökülüyor, Şerwan bakmamaya gayret ediyordu.

“Ben...”

“Sen bütün bunların olacağını biliyordun. Bunlar olacak, Ezo!”

Kocasını kaybedeceğini biliyordu elbet. Ancak bu kadar ağır bir şekilde gözüne sokularak değil. Müstehzi bakışlarını acı sardı. “Aşkınızı avluda haykırmanızı beklemiyordum, Şerwan. Bütün bunların olacağını bilirken, senin bu kadar olacağını bilemedim!”

Ağır lafların altında kaldıkça karı kocanın arasındaki bağ kırılıyordu. Şerwan’ın kara gözlerinde depreşen öfke, Ezo’nun toprağın altını boylamasına sebep olabilirdi. Bunlar nasıl konuşmalardı böyle. Şerwan güzel sevdiğini söylemişti, seni seviyorum, dememişti. Sadece sarılmıştı. Ezo’nun bunlara şahit olmasını istemezdi. Ancak Beritan’ın o anki mutluluğuna engel olmamıştı.

Eline koluna hâkim olmaya kalkıştı. Zira bir şeylerin parçalanıp yok olmasına sebep olacak bir sinir vardı Şerwan’da. “Benim karım sadece sen değilsin, Ezo. Kabul etmesen de Beritan var ve bunlar olacak.” Karısının kabullenememesi ona büyük ölçüde zarar veriyordu. Şerwan saçının teline zarar gelsin istemezken, bu gerçeklerin onun canına kıydığını biliyordu. Ancak olana çaresi yoktu.

Ezo iki adımda kocasıyla arasına mesafeleri koydu. Görünen mesafeden daha fazlasıydı artık araları.

“Sen sevebiliyorsan o da sevecek. Sen itiraf edebiliyorsan o da edecek. Sen sarılabiliyorsan o da sarılacak. O bir kadın ve kuma olsa da benim karım. Oğlumun annesi. Gör bunları, Ezo. Ona sarıldığım için bana tavır yapamazsın. Sen benim karım olup her şeyi yapabiliyorsan o da yapacak. Yapacak, Ezo, kendini buna alıştı.” Kızgınlığından aynı cümleleri tekrar ediyor, sanki hemen kabullenecekmiş gibi üzerine varmaya devam ediyordu.

“Ben aşkımı senden başka hiçbir kadına itiraf etmedim.” Karısının yüzüne doğru parmağını salladı. “Madem bu kadar rahatsızsın, sana bahçede sarıldığımda da, seni avluda öptüğümde de beni geri çekeceksin. Beritan görmesin, diyeceksin. Canın bu kadar yarıyorsa sen de başka kadının canını yakmayacaksın. O zaman ben de odalarda...” derken son anda kendine hâkim olarak sustu.

Geriye kaykılmasıyla kendini komodine çarparken buldu Ezo. Asıl çarpan Şerwan’ın tokattan daha ağır sözleriydi. “Benim ağzımdan olmaz, diye bir kelime çıktı mı?” Sesi kendine bile yabancıydı. “Sana sarılamaz, dedim mi? Seni sevmeyiz kuralı sürdürdüm mü?” Ağzından bunlara dair tek bir cümle dökülmemişti. Ezo komodine yaslanarak güç kazanmaya çalıştı.

“Hayır, demedim. Ama bil ki ben Beritan’ı asla kabul etmeyeceğim. Ne yaparsan yap, ne dersen de. Sen de istediğini yapabilirsin. Kuma karına avluda istediğin gibi sarılabilirsin. Oğlunun annesine istediğini söyleyebilirsin. İstedığın her an gidebilirsin. Benim ağzımdan olmaz diye bir kelime çıktığı gün hatırlat, çenemi kapatıp susacağım.” Bakışları keskin, ağzı zehir saçıyordu. “Ama yarın bana gelersen sana da bu konuşmaları ben hatırlatacağım. Çünkü bir daha bu odanın dışında sana sarılmayacağım. Seni öpmeyeceğim. Seni kapıya kadar bile uğurlamayacağım...” Ardından alayla güldü. “Ama zaten üzerime kuma geldiğinden beridir ben bunu bile yapamıyorum, değil mi?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Dolu dolu gözleriyle kocasına baktı. Bundan sonra daha ilerisinin olmasına olanak verecek sözleri sarf etti. “Git, Şerwan!”

Kocasını bunu ne maksatta söylediğini biliyordu. Sözlerinin devamı ipleri kopartırdı. “Sakın.” Tehdidi dışlarının arasında tehlikeyle tısladı.

“Benden git, Şerwan. Üç gecedir karının yanındasın ya, bundan sonra hep kal, bana gelme.”

Şerwan elini saçlarının arasına geçirdi. “Saçmalamayı kes kadın. Benim can damarına basıyorsun.”

Ezo zaten bunu istiyordu. Acısından kendini kaybetmişti, kocasının da canını yakmak istiyordu. “Hatta ne yap biliyor musun? Resmi nikâhım da karının olsun. Zaten bana bir şey bırakmadınız. Biz boşanamıyoruz, ben yine bu evde kalırım. Ama sen bana gelemesin, git Şerwan, Allah aşkına git. Oğlunla, karınla mutlu mesut bir hayat yaşa. Bu gelgitler beni tüketti.”

Bu kadar ileriye gideceğini kestirememişti. Düğüm olmuş ipleri Ezo saydıklarıyla çözeceğini sanıyordu. “Ben sana hiçbir şey vermem artık. Sen bendeki aşkını da tükettin!”

Girdiği şoktan sıyrılmayı bir türlü beceremiyordu. Karşısındaki dili zehir saçan bir kadındı ama kadını değildi. Karşısında duran, mesafeler koyan kadın karısı değildi. Acı bu kadının her santimini yemiş, Ezo’ya dair bir şey bırakmamıştı.

Sessizliğin hüküm sürdüğü dakikalar baş göstermişti. Ela gözlerin hissizliği Şerwan’ı derinden yaralıyordu. Ezo’nun sözleri değildi bunlar. Acı çekmediğini bilse bu kadını anında bırakır, sırtını dönerdi. Bugünün üzerine az önce söylediği laflarla da iyice canını yakmıştı.

Yavaş adımlarla kadının yanına yürüdü. Kara gözleri kadının gözlerinden çevrilmiyordu. Şerwan o hissiz gardı kırmak istiyordu. Elini uzatıp ensesini kavradı. Koca parmaklarını saçlarının arasına karıştırarak kadını kendine çekti.

Evlilik hayatları boyunca birbirlerini az çok hırpalamışlardı. Ancak Şerwan böylesi bir şiddete hiçbir zaman maruz kalmamıştı.

“Sen tükenirsen ben tükenirim, Ezo.”

Acıyla kasılan yüzü kendini kaybetmiş karısındaydı. “Ulan nasıl seni resmi nikâhımdan çıkarırım ben?” Komik geliyordu adama. “Bu gönül senin, Ezo. Ben sana yıllar önce verdim bu yüreği. Tamam, ondan hoşlanıyorum, yalan değil. Ama benim âşık olduğum, aşkına muhtaç olduğum kadın sensin.”

Dudaklarını dudaklarına bastırdı. Minik minik öpücükleri iyileştirdi. Şerwan’ın dokunuşları Ezo için hep ilaç etkisi taşırdı. Şerwan yine ilacı olmak istiyordu. Ezo’ya hayat boyu ihtiyacı vardı. Bütün bu kavgalar ve uzaklıklar saçmalığın daniskasıydı.

Minik öpücükleri sertleşerek dolgun dudakları ezerek çoğaldı. Arzusunu veriyor, ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ezo’dan cevap gelmiyordu, Ezo’dan bir kıpırtı gelmiyordu. Şerwan’ın ihtiyacı çoğaldı. Kadının aşkına ihtiyacı acizleşiyordu. Sert öpücükleri şefkatli dokunuşlara dönüştü. Şefkatle öpüp karısını kollarıyla sımsıkı sardı.

Ezo eski kadın değildi. Bugün olanların üzerine az önce sarf ettiği sözlerle Şerwan eski karısını kendi elleriyle öldürmüştü. Kocasını kendinden hızla itti. Nefes nefese bakıştılar.

Adam eski adamdı, kadın eski kadın değildi.

“Sen bizim gönül köprümüzü yıktın, Şerwan. Biz diye bir şey yok!” Belindeki kolunu sıyrıp usulca kurtuldu. Gönül köprüsü bir kere yıkılmışsa, inşasını kimse edemezdi.

Nefesini kadının yüzüne üfleyen Şerwan, kafasını önüne eğdi. Gönül köprüleri yıkılmıştı. Hem de Şerwan kendi elleriyle yıkmıştı. Çenesini salladı. Hangi birine yetişecekti? İkisine yetemiyordu. Elini birine uzatsa diğeri arkasında kalıyordu. Bu hayatı yaşayan bir adamdı ve zorluğu kısa sürede ölüme götürecekti. Onu suçlayan ve adamlıktan men edenlerin bu hayatı nasıl yaşayacağını merak etti. Hatalar yapıldı ancak kimse onun kadar sabırlı kalmaz ve her iki kadına yetmeye çalışmazdı. Dili olanın konuştuğu, yüreği olmayanın bu halini yaşayınca yapamayacağı aşikârdı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan kafasını kaldırıp Ezo'ya baktı. Nemli gözleri, titreyen çenesi Ezo'nun ne kadar yaralandığını ifade ediyordu. Şerwan kendine için için küfretti. Bu iki üç günlük bir kırgınlığın sonunda gülecekleri bir küskünlük değildi. Ezo'yu kendine getirmeliydi.

"O zaman bu köprüyü inşa edelim."

Ezo acıyla gülümsedi. "Nasıl? El ele mi vereceğiz? Bana iki elini de uzatman gerek. Bir elin diğer karında."

Kapalı kapıları Ezo aralamasına izin vermiyordu. "Sen benim diğer elim olursun. İki gün sonra iş için İstanbul'a gideceğim. Üç gün kalacağım, gel benimle."

Ezo kocasına kısa bir an baktı ve kararı düşünmeden verdi.

"Hayır."

Karşısındaki tabloyu izlemek ne kadar mantıklıydı, kendisi de bilmiyordu. Zaman ilaç olmak yerine zarar vermeye devam ediyordu. Dün gece kocasıyla iki yabancı gibi uyumaya çalışmıştı. Bugün kendini önündeki aile tablosundan mahrum bırakıyordu.

"Beritan, ağrın yok değil mi kızım? Bir sancın, şikâyetin yok?"

Teyzesinin gelinine gösterdiği ilgi iki haftadır hız kesmeden devam ediyordu. Şimdi elinin üzerine ellerini kapamış, soruyordu.

"Yok, jınap, gayet iyiyim. Ağrım yok, olsa bile Mirhan'ı kucağıma alınca hepsi uçup gidiyor. Kendimi bile unutuyorum."

Ezo çardakta oturan kocaman ailesine baktı. Eltileri, görümce-leri uzanıp Mirhan'ı seviyor, güldürmek için ekstra uğraşıyorlardı. Delal Sultan ve Zozan Hanımın konuşup gülmelerini, Beritan'a arada sorular yöneltmelerini sessizce izledi. Mutfağın kapısında kendisini fark etmeyenleri izlerken bezginliği artıyordu.

Doğumdan önce olduğu gibi doğumdan sonra da Beritan'ın gördüğü ilgi aynıydı. Hayır, daha da büyümüş ve Mirhan eklen-

mişti. Küçük bebeğin gördüğü ilgi oldukça güzeldi. Ezo onu özlemişti. Kokusunu her şeyden daha çok özlemişti. Kendi evladı değildi ve kendi evladıymış gibi sahiplenemiyordu.

Onun da anne olacağı gün gelecek miydi? Ezo umudunu söndürmeyecekti. Şerwan'a bir bebek de o verecekti. Kucağına alıp seveceği ve asla bırakmayacağı çocuğu Allah'ın kismetiyile olacaktı. Nefessiz kalan ciğerlerini oksijenle doldurmak istedi. Şerwan'ın bu sabahki sözlerini anımsadı. "İyi düşün. Bugün bir kişilik değil, iki kişilik bavul hazırla. Madem köpüğü yıktım, yeniden inşa etmeme izin ver. Ama sen de benim yanımda ol."

Toparlaması gereken bavul aklına geldi. Bu tabloyu izleyip kendine eziyet etmektense Şerwan Ağanın isteğini yerine getirmek daha mantıklıydı. Mutfağın kapısından çıkarak merdivenlere yöneldi. Kalabalığa hiç bakmamış, neye bu kadar güldüklerini merak etmişti.

"Ezo."

Kaynanasının sesini işitince duraksadı. Ses tonunda âdeta –şimdiye kadar neredeydin– anlamı vardı. Mutfağın kapısında mutlu tabloyu izleyip umudunu taze tutmakla meşguldü!

"Efendim jinap?"

"Nereye? Niye buraya gelmiyorsun?"

"Şerwan Ağanın bavulunu hazırlayacağım." Gözleri kaynanasından istemsizce kayarak Beritan'a sürüklenmişti. Kaşları çatılmış, gözlerine merak dolmuştu. Ezo, Beritan'ın dün kocasına sarılıp seni seviyorum derkenki mutluluğunu hatırlıydı. Bu kadını onun kocasını seviyordu. Dişlerini birbirine bastırarak kaynanasına döndü.

"Yarın işi için İstanbul'a gidecek. Bavulunu toplayamı istedi."

Daye Zozan kafasını anlamışçasına salladı. Ezo izah ettiğine göre gidebilirdi. Odasına çıkmak için adımlarını hızlandırmadan devam etti. Her basamağı çıktıkça sıkıntıları büyüyordu. Aşağıdan gelen kahkaha sesleri kulaklarına doldukça hayatının ne kadar çıkmaza düştüğünü bir kez daha anlıyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşımoğlu

Eskiden bebeği olmasa da daha mutluydu. En azından Şerwan sadece onu seviyor, onun yanında kalıyor, onun ellerini tutuyor, onu öpüyordu. Şimdi bir başka kadından çocuğu bile vardı! Ve mutlu olmak sadece anlıktı. Sonrası her iki kadın için de hüsrarla sonuçlanıyordu.

Odasına geçen kadın direkt dolaba geçti. Küçük siyah bavulu çıkarıp berjerin üstüne koydu. Üç gün kalacaksa küçük ihtiyaçlarını buraya doldurabilir, takım elbiselerini kılıflara koyabilirdi.

Şerwan'ın ihtiyaçlarını, iş için şehir dışına çıkacağı zaman ne giyeceklerini iyi biliyordu. Bavulu önce doldurdu. Yarın yola çıkacağı zaman giyeceği üç takım elbiseyi dolabında köşeye dizdi. Kılıflara ancak yarın koyabilirdi. Bavulun ağzını kapatıp kenara koydu. Akşam karanlığı çökmüştü. Erkekler gelmiş olabilirdi. Ezo odasından çıkıp aşağıya doğru indi. Bugün pek görünmemişti. Kaynanası ne olduğunu sormadan aralarına karışmalıydı.

Bahçede yine oturuyorlardı. Bu sefer halıyı çimlerin üzerine yerleştirmiş oturuyorlardı. Vedat haricinde bütün kardeşler de gelmiş, konuşuyorlardı. Halı üzerinde oturan kadınların aksine Eroğlu erkekleri ayakta duruyordu. Ezo'nun gözleri kumasına takıldı. Şerwan'ı izliyordu. Ezo gözlerinden akan sevgiyi görebiliyordu. Onun gibi Şerwan'a bakıp hapsolüyordu.

"Hoş geldiniz, Şerwan Ağam. Oğlunuza yine geç kaldınız. En sevdiği amcası olarak sordum, uyuyormuş."

Şerwan kafasını sallaya sallaya kardeşine döndü. Herkes bahçede toplanıp oturduğuna göre keyifler yerindeydi. Yahut keyif yaşamaya çalışıyorlardı.

"Bismillah dedin mi, Serhad?"

"Kapıdan içeri girer girmez, Şerwan Ağa."

"Nefes alsaydın?"

"Hiç bırakmadım, Neçîrvan Ağa."

"Susacak mısın?"

"Soru sormazsanız susarım, Botan Ağa."

Üç adam bakıştı. Bugün şirkette olmadıkları için ne kadar rahat olduklarını fark ettiler. Zira Serhad yanlarında olduğu müddetçe damarlarına basmaktan başka bir şey yapmıyordu. En sonunda bir ağabeyinin insafına kalacaktı.

“Şerwan.” Oğluna seslenen Zozan Hanım özlemlerle bakıyordu. Şerwan’ı çok özliyordu. Oğlu son zamanlarda pek gözükmüyordu. İşe gidiyor, eve geliyor ama yine ortada görünmüyordu. Ya çalışma odasında oturuyordu ya babasının yanında. Eskisi gibi yanına gelip halini hatırını sormuyordu.

“Buyur daye,” diyerek annesine döndü.

“Yarın İstanbul’a gidiyormuşsun.”

“Evet daye, halletmem gereken birkaç evrak var. Orada bizzat olmam gerek.”

“Ne kadar kalacaksın?”

Şerwan karısına bakındı. Ezo aralarında yoktu. Karısının arkasında durduğunu fark etmeyen genç adam annesini cevapladı. “Üç gün gibi gözükyor.” Ezo gelirse bir hafta kalacak, gelmezse üç gün kalacaktı.

Serhad araya heyecanla karıştı. “Hediyeni açmayacak mısın? Ben açacaktım ama Vedat izin vermedi.”

Botan kardeşine gözlerini baydı. “Hediye sana gelmediği için olabilir mi?”

Serhad üç ağabeyine gözlerini kısarak baktı. Üçünün hal ve hareketleri hoşuna gitmiyordu. Zira Serhad’dan, bu yakışıklı adamdan, şirketteki neşe kaynaklarından, yanlarında olmadığı zaman sürekli arayıp durdukları kardeşlerinden bıkmış gibi davranıyorlardı.

Şerwan bir poşetin Beritan tarafından kendisine uzatıldığını görünce aldı. Bu hediye olmalıydı. Arkadaşı Mirhan için hediye göndermişti. Herkesin içinde hediyeyi açmak istemiyordu. Zira nasıl bir notla karşılaşacağını bilmiyordu. En son Ezo’nun yanında açmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Geriler genç adam poşetin içinden hediye paketini çıkardı. Bayağı ağır bir paketti. Acaba ne göndermişti. Bakışların altında paketi açan genç adam kırmızı kutunun kapağını kaldırdı. En üstte Galatasaray arması ve 'Mirhan' adı yazılı bir dikiz aynası süsü duruyordu.

"Vay, kardeşime bak be! Şerwan Ağanın arabası için süs de düşünürmüş," diyen Botan, süsü eline aldı.

Hemen altından bir çerçeve çıktı. Neçirvan çerçeveyi eline almış ve camın üstüne yapıştırılan notu farkında olmadan sesli okumuştı.

"Oğlunla karınla aile fotoğrafını bu çerçeveye koy, şirketteki masana al."

Üçüncü hediye almak Şerwan'a kalmıştı. Ancak genç adam notu okuyan kardeşine ölümcül bakışlar attığından hediyeye bakamamıştı. Böyle bir notu nasıl sesli okuyabiliyordu. Bu not tamamıyla Şerwan'ı sinirlendirmek için yazılmıştı. Karısının fotoğrafını şirketteki masasına koymayacağını herkes biliyordu.

"Zevzek," diye tısladı. Bunu dostuna fena ödetecekti. Kutunun içinde kalan son hediye eline aldı. Küçük bir fotoğraf albümüydü. Karın için de hediyem var, demişti. Muhtemelen Beritan'a aldığı hediye buydu.

Serhad elini uzatıp heyecanla albümü kaptı. "Bu adam hediye almayı biliyor." Albümün kapağını açıp içeri kontrol etti. Bir başka not da içinden çıkmıştı. Serhad dilinin ucuna gelen cümleleri itmeden savurdu.

"Bilal Ağabey de sevgilisine doğum günü hediyesi gönderip her şeye not yazan ergen kızlar gibi davranmamış mı?"

Neçirvan ve Botan kahkaha atarken Şerwan sinirle hak vermekten geri durmamıştı.

"Botan Ağabey, elinizdekileri alabilir miyiz? Bakalım neler almış?" diyen Jiyan elini uzattı. Botan her iki hediye kardeşine uzattı.

Serhad notu okumuş, hoşuna gidince sesli okumuştı. “Bu albüme en mutlu anlarının karelerini çekip koy. Ailenle geçirdiğin o güne dair düşüncelerini de yaz dostum. Tebrik ederim.”

Kara gözleri Beritan’a çevrildi. Gülümsüyor ama acı, şelale gibi gözlerinden ve dudaklarından akıyordu. Onlar bir aileydi. Mutlu anları kadar üzgün anları da vardı. Mirhan doğduğundan beridir mutlu anları yoktu. Doğumdan iki gün sonra uzağı oynatalım kuralı koyan bir kadınla mutlu olmak imkânsızdı.

“Süsü Şerwan Ağaya almış, çerçeveyi Mirhan’a, albümü de Beritan’a. Niye üç hediye olduğu anlaşıldı şimdi. Albümü Beritan Yenge doldurur, Şerwan Ağa düşüncelerini yazar.” Bir yanı bunu sevinerek söylerken diğer yanı takılıyordu. Şerwan Ağanın düşüncelerini yazması Serhad’a komik gelmişti.

Oğlanların arkasında bir beden durduğunu fark eden Zozan Hanım arkaya doğru eğilerek baktı. Ezo’yu görünce kaşları şaşkınlıkla yukarı sıyrıldı. “Ezo, niye buraya gelmiyorsun kızım?”

Arkasında duran kadına bütün yüzler çevrilmişti. Şerwan Ağa haricinde! Ezo arkasında duruyordu. Hediye ve notları duymuş olmalıydı. Şerwan gözlerini Beritan’ın kara gözlerinden çekerek arkasına baktı.

Ezo yürüyerek çimenlik alana geçti. Kocasına bakmamış, annesinin yanına oturmuştu. Şerwan onunla geleceği düşüncesini bu saatten sonra aklından çıkarmıştı. Bu hediyelerden ve notlardan sonra gelişini beklemiyordu.

“Bugün hiç görünmedin, Ezo.” Kınayan sesiyle ilk taşı Delal Sultan attı.

Ezo gülümsedi. “Beni özle diye sultanım.”

Daye Zozan keyifsiz halini gördükçe sıkıntıya düşüyordu. Yeğeni gittikçe harap oluyordu. Aralarına katılmayıp yalnız kalması Zozan Hanımı kızdırıyordu. En kısa zamanda yeğenini uyuracaktı.

Beritan mutsuz olsa da oğluna sarıldığı an o mutsuzluk yok olabiliyordu. Hiçbir şey evlat aşkıyla kıyaslanamazdı. Hiçbir şey

Şehnaz & Gülşen Haşımoğlu

unutturmasa da acıyı, evladına sarıldığın an huzura bir nebze kavuşuyordun.

“Kafasını dinliyor, Delal Sultan,” diyen Zilan, eltisine göz kırptı. Ezo’nun bir şeyden kaçıyormuş gibi bir hali vardı. Yahut Zilan yanlış yorumluyordu. Ama kesinlikle aralarına katılmak istemediği belliydi.

Gözleri ortalarında duran hediyelere kilitlenmiş, bakışlarına yine o keder inmişti. Ezo dünden beridir suskundu. Bugün de kaçıyor. Beritan ise evdekilerin yanına sokuluyor, hüsrânını oğluyla ve eğlenceleri içinde dindiriyordu. Bu iki kadın için gûlmek Kerbelâ’da su bulmak gibi imkânsız bir şeydi.

“Ben Mirhan’a bakayım, uyanmış mı?” diyen Beritan usulca oturduğu yerden kalktı. Hediyeleri almamış, alayım mı, diye sormamıştı. Herkesin içinde soğuk rûzgârları estirmek zor oluyordu. Sıcak bir ilkbahar sabahı olmaları için de önce bütün mesafeleri yıkmaları gerekiyordu. Ama Ezo gibi bir kalkanı Beritan asla yıkamazdı.

Şerwan sabrederek Serhad’a baktı. Hediyeleri alıp kutuya koymasını söyledi. Kardeşi kutuya hediyeleri geri doldururken Şerwan annesine döndü. Ezo’nun ona bakmayışı canını sıkıyordu.

“Amcamların selâmı var sana daye. Delal Sultan, sana da selamlarını iletiler.”

“Ve aleyküm selâm. Nerede gördün oğlum?”

Şerwan kardeşinin uzattığı kutuyu aldı. “Camiye gittik ne durumda diye. Orada gördük,” diyerek sırtını döndü. Kutuyu odasına bırakacaktı. Beritan’ın almaması canını sıkıyordu. Bunların Ezo’da kalacak hali yoktu. Odalara gidecek hediyeler belliydi. Basamakları ikişer ikişer geçti. Odanın kapısına geldiğinde oğlu uyuyor olabilir düşüncesiyle yavaşça açtı.

İçeriye göz gezdirdiğinde karısını beşiğin başında oğlunu izlerken buldu. Mirhan’ı izlemek Şerwan’a olduğu gibi Beritan’a da huzur veriyordu. Kapıyı kapatan genç adam, karısının ilgisini üzerine alında kutuyu yatağa bıraktı.

“Niye almadın?”

Beritan dün hiçbir şey söylemeden çekip giden kocasına kızgınlıkla baktı. Özlem ve hasretle baktı. Yuvasını kurmuş kumru gibi gözlerine konan ebedi kırgınlığıyla baktı. Neyi alacaktı? Hediye mi?

“Neyi almam gerekiyordu?”

Şerwan, dün sarılıp *seni seviyorum*, diyen kadının bugün değişmiş haline bakınca artık alıştığını fark etti. Her anları sorunlu geçiyordu.

“Hediyeyi,” diye cevapladı. Sesi sakın, bakışları ifadesizdi.

Beritan bu anlarında Şerwan’ı çözemiyor, ne yapacağını şaşırtıyordu. Oturduğu yerden kalkıp kocasına doğru yürüdü. Karşısında durduğunda mağrur çenesini dikleştirip kafa gözlerine baktı.

“Hediye bana gelmedi.”

Şerwan kutuyu ağır hareketlerle açtı. Ara sıra karısına bakıyor, mağrur çenesinin hâlâ diklenerek durduğunu gördükçe nefesini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. Albümü kutunun içinden çıkarıp kadına uzattı.

“Bu hediye sana geldi, bana değil.”

Beritan başparmağıyla albümü sevdi. Dudağında beğeni dolu bir gülüş vardı. Ancak gözleri aksini söylüyordu. Elinin tersiyle hediyeyi kocasına itti.

“Bizim seninle mutluluğumuz beş parmağı geçemeyecek kadar az. O yüzden bu albümü doldurmayacağım, Şerwan Ağa.” Ardından aylar önce Şerwan Ağanın yaptığı kırıcı hareketi tekrarladı.

“Sende kalsın, Şerwan Ağa.”

Tek kaşı kalkan genç adam, reddini uzun süre izledi. Bu hediyeyi kendisi almamıştı. Dostu incelik yaparak göndermişti. Ve Beritan bunu reddediyordu. Yarın Şerwan’ın onu pişman edeceğini bile bile geri çeviriyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kafasını anlamışçasına sallayarak hediye kutuyu geri koydu. Karısının gözlerine uyarıcı bakışlarını son kez attı. Ardından dönüp odanın çıkmak için kapıya yürüdü. Karısının imalı uğruyla geri dönmek için savaştı.

“Uğurlar olsun, Şerwan Ağa, iyi yolculuklar.”

Kapıyı hızlıca açarak çıktığı gibi sertçe kapatmıştı. İçeride uyuyan oğlunu o an unutmuştu. Küfrederek çalışma odasına doğru yürüdü. Heritan intikamını almayı iyi biliyordu. Onun hediyesini geri çevirdiği için bir şeyleri anlatmaya çalışmıştı.

Çalışma odasındaki dolabına kutuyu bırakan Şerwan Ağa, tekrar yukarı çıktı. Bu üç günlük tatil kafasına iyi gelir miydi, bilmiyordu. Oğlundan uzakta olmak özlemini arttıracaktı ama bu evden ve bu evin sıkıntılarından uzak olmak kesinlikle iyi gelecekti.

Merdive'leri çıktıktan sonra odasına girdi. Işığı kapatıp içeri süzdü. Bavulu toplanmış, berjerin üstünde duruyordu. Ezo muhtemelen her şeyi hazır etmişti. Onsuz gitmeyi istemiyordu. Zira üç gün sonra döndüğünde daha beter haliyle karşılaşmaktan korkuyordu.

Üzerindeki kıyafetlerden kurtulduğu gibi eşofmanlarını üzerine geçirdi. Telefonunu kontrol eden genç adam, kapının açıldığını duyurca kafasını kaldırdı. Ezo'yu kapının önünde gözleri dolu dolu görünce endişeye kapıldı.

“Ezo...”

“Geleceğim, Şerwan Ağa. Yarın seninle geleceğim. Kendi köprümü daha sağlam kurmak için yarın o arabada ben de olacağım.”

Şerwan karısını eve bıraktıktan sonra Kemal'in çağırmasıyla daha oturmalan çıkmıştı. Bir haftalık tatil genç adama o kadar yaramıştı ki. Eve döndüklerinde ailesinin çiftlikte kaldığını öğ-

renmişti. Kemal ile iş konuştuktan sonra oğlunu görmek için çiftliğe geçecekti.

Ezo evde tek başına kalmıştı. Gelmek istemediğini ve dinlenmek istediğini söyleyince Şerwan ısrar etmemişti. Sıkıca karısına sarılmış, alnını öptükten sonra evden çıkmıştı. O an son vedasıymış gibi hissetmiş, kendi düşüncesine küfretmişti.

“İyi oldu atların yanına gelmek. Uzun süredir kızım ile ilgilenmiyorum.”

Şerwan dostuna kısa bir an baktı. Siyah atının üzerinde oldukça karizmatik bir havası vardı. “Sen atını şahlandırmaktan vazgeçmezdin. Niye kızını yalnız bıraktın bu zamana kadar?”

Kemal yelelerine uzanıp okşadı. “En son huysuzlanıp beni üstünden attı. Ben de yokluğumu anlasın diye gelmedim,” diyerek güldü. “İşler yüzünden hiç fırsatım olmadı. Bugünü kendime tatil ilan ettim. Hazır sen de gelmişsin, beraber bu fırsattan yararlanalım, dedim.”

“Hem iş hem tatil.” Onaylarcasına gözlerini kırıştırdı. “Sen o göbekte kızına eziyet etme de.”

Kemal göbeğine kısa bir bakış attı. “Hatırlatıp canımı sıkmasana. Yürüyüşe tekrar başlamam lazım.”

Şerwan kahkaha atarak atını sürdü. Biraz daha hızlanmak istiyordu. Zira kendi çiftliklerine bir menzillik yol kalmıştı. Ondan sonra oğluna kavuşacaktı. Gözleri kendi çiftliklerine takıldığında Beritan'ın suretini görür gibi oldu. Yanlış gördüğünü zannetse de Beritan gerçekten oradaydı. Hem de kucağında oğlu vardı. Kahkahasına hasret dolu gülüşü eşlik etmişti. İkisini de çok özlemişti.

Mirhan'ın haberlerini hep annesini arayıp almış, Beritan'ı hiç aramamıştı. Karısı da onu aramamıştı. Şerwan havasız kalan ciğerlerine nefes çekti. “Oğlumu çok özlemişim.”

Kemal de dostu gibi Mirhan ve Beritan'ı izliyordu. Orada duran kadın –sevdiği kadın– dostunun karısıydı. Oğlu kendi oğlu

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

değil, dostunun oğluydu. Onu özleyen kendisi değil, Şerwan idi. Kemal'in ciğerine ihanet hançerleri tek tek sokuluyordu.

Serhad'ın sureti belirince iki adam gülümsedi. Mirhan'ı belki de en çok seven oydu ve sevgisini belli etmekten çekinmiyordu. Çiftliğe vardıkça yükselen seslerle iki adamın kaşları çatılmış, Şerwan topuğuyla atın karnına indirerek hızlanmıştı.

“Bırak oğlumu!”

Serhad uzanıp tutmak için kaldırdığı ellerin boşa kalışına baktı. Bir de tutamadığı Mirhan'a... Mirhan onun yeğeniydi ve Beritan izin vermiyordu. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu. “Yaptık bir hata, senden özür diledik, affetmedin. Sen yeğenimi benden alamazsın, o kadar uzun boylu değil.”

Beritan oğlunu sımsıkı tuttu. “Oğluma dokunmayacaksın. Senin yüzünden ölümden döndük!”

Serhad uzayıp giden bu konu yüzünden sıkıntıdan kurtulamıyordu. Özür dilemiş ve kabul etmemişse Beritan'ın bileceği işti. Ancak yeğenine dokunmasına izin vermeyecekse, işin rengi o zaman değişirdi. Ki bu değişim zarar olarak dönerdi.

“Ben senden af diledim, özür diledim. Konuyu istediğin kadar uzat, umurumda değil. Sen Mirhan'ın annesi olduğun kadar ben de amcasıyım.”

“Dokunmayacaksın oğluma.”

“Sınırını aşma.”

“Yine terbiyesizleşiyorsun!” Daha fazla uğraşmayacaktı. Konuştukça seviyesiz görecekti Beritan kendini. Kaynını arkasında bırakarak hızla yürüdü. Tarlada şiddetle savrulan başaklar gibiydi. Yıkılmamaya ant içmişti. Serhad'ı affetmemek bir tarafa, yüzünü bile görmek istemiyordu.

“Sen nasıl Mirhan'a dokunmama izin vermezsin?”

Şerwan yanlarına yaklaştığında atın hızını azalttı. Duyduğu cümlelerin anlamını çözmeye çalıştı. Yahut yanlış duymuştu. Beritan, kardeşinin oğluna dokunmasına izin vermiyor muydu?

Kemal sevdiği kadının öfkeli yürüyüşünü izlerken dostuna hıyanet ettiğini biliyordu. Ancak Serhad ile bulundukları durum pek kafasını çevirip izlemesine fırsatı vermiyordu.

“Lan senin oğlun olduğu kadar benim de yeğenim. Ağabeyimin karısısın, yeğenimin annesinin deyip susuyorum. Haddini aşma!”

Beritan şiddetle ağlayan oğlu için yerinde durdu. İzlediklerinden bihaber, Mirhan’ı sakinleştirmeye çalışırken Serhad’a baktı alayla. “Daha ne söyleyeceksin. Yeterince içini dökmedin mi? Benden de, oğlumdan da uzak dur.”

Şerwan atından hızla indi. Ne demek oluyordu bu? Karısı ve kardeşinin arasında süren kavganın sebebi neydi?

“Sen bana oğlumdan uzak dur, diyemezsin!” Genç oğlanın öfkesi katlandıkça ormanı tutuşturan yakıcı alevlere döndü. Bu tarla bu öfkeyle yanacaktı.

Şerwan aile kavgasına Kemal’in şahit olmasından rahatsızlık duymuştu. Bu tartışmaya son vermek ve ne olduğunu anlamak için kardeşine doğru yürüdü. “Serhad!”

Beritan ve Serhad hızla sesin geldiği yöne döndü. Önde Şerwan, arkada Kemal onlara doğru geliyordu.

Kocasının gelişini şaşırarak izledi Beritan. Bu adam karısıyla tatilden ne zaman dönmüştü de çiftliğe kadar gelmişti? Oğlunu sakinleştirmeye çalışan Beritan yandığını anlamıştı. Her şeyi öğrenecekti. Her şeyi öğrenecek, zaten keşmekeş olmuş hayatını tam anlamıyla kaosa sürükleyecekti.

“Ağabey.” Yüzünden çekilen kan bedeninden âdeta kaçtı. Nasıl açıklayacaktı bu durumu? Hem de Kemal varken!

“Serhad, Mirhan’a neden dokunamaz?” sorusu direkt karısına olmuştu. Neden dokunamazdı, sebebi neydi?

Beritan’ın gözleri büyüdü. Bu sorunun cevabını nasıl anlatacaktı. Bu imkânsızın ötesiydi. Şerwan öğrendiği an kardeşini öldürürdü.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Hadi, cevapla sorumu. Neden dokunamaz? Yanlış bir şey mi söyledi? Seni rahatsız edecek bir hareketi mi oldu?” Deliye dönen adamın karısının üzerine vardığından habersiz yürüyordu. Zapt edilemez bir tehlike yapışmıştı suretine.

Serhad, yengesinin önüne geçip ağabeyini durdurmaya çalıştı. Burada suçlu kendisiydi, Beritan değil. “Ben yengemin kalbini kırdım ağabey.”

Şerwan’a yetmedi. “Ne yaptın, ne söyledin? Ne dedin de yengen ona ve oğluna dokunmana izin vermiyor?” Hışımına yüzlerine kükredi. “Açıklayın bana!”

Beritan, Serhad’ı önünden çekti. Oğlu için korkan genç kadın, oğlunun susmayışıyla ağlamak üzereydi. Mirhan ellerinde mahvolmuştu. “Bir şey yok, Şerwan, parlama hemen.”

Kadının üzerine bir kez daha vardı. “Benimle oynamayın... Sabrımı sınamayın.”

Kemal, deliye dönen adamın Beritan’ın üzerine varmasını izlemeye katlanamamıştı. “Şerwan!” diye adamın durması için bağırdı.

Serhad hatası yüzünden yengesinin başını yakamazdı. Ağabeyine her şeyi açıklayacak, öleceğini bilse dahi susmayacaktı. Kuruyan boğazı konuşmasını engelleyemeyecekti. Yutkunarak bir cümleyle başladı.

“Beritan benim yüzümden ölümden döndü.”

Üçlünün kanı donmuştu. Rüzgâr bile havada asılı kalmıştı. Dünya dönmeyi o saniyelerde bıraktı. İliklerine kadar donan iki adam, Serhad’ı inanamamış ifadeleriyle izledi.

Beritan az daha oğlunu kucağından düşürecekti. Serhad söyleyecekti her şeyi! Şerwan hepsini öğrenecekti!

“An..anlamadım...” Adamın şaşkınlıkla kasılan yüzü, söylediklerini tam olarak idrak edemediğini gösteriyordu. Kabullene-meyince beynin algılaması güç oluyordu.

Serhad kafasını önüne eğdi. Beritan'ın hemen arkasında duran bedeni şimdi önündeydi. Birbirlerini koruyorlardı sürekli. Ve onca kavgaya rağmen hâlâ koruma güdülerini sağlamdılar.

Kocasının gerilen kaslarıyla Serhad'ın üzerine varması Beritan'ı ürkütmüştü. Oğlunu Kemal'in eline nasıl tutuşturduğunu bilmeden iki kardeşin arasına girmeye çalıştı. Şerwan kadının kolunu avuçları arasında ezercesine sıktı.

“Seni ölüme benim kardeşim mi götürdü?”

Kemal elindeki bebeğe baktı. Ağlayan bebeği sakinleştirmeyi akıl edemiyordu. Önünde ip düğümlerine dönmüş ve çözülmemeyen bir kavga vardı.

“Söylenmeyecek laflar söyledim, yengemi kırdım. Ona...” derken ağzını Beritan'ın avuçları kapatmıştı. İki kardeşin arası bozulmayacaktı. Kendisi yüzünden buna izin veremeyecekti.

Şerwan engellemeye çalışan Beritan'a öfkeli gözlerini çevirdi. “Ne yapıyorsun sen? Bırak anlatsın!”

“Benim yüzümden öyle konuştu. Kırdık birbirimizi, oldu bitti, Şerwan.”

“Lan beni delirtecek misin?” Diğer kolunu kardeşinin ağzından çekerek konuşmasını bekledi.

Diğer tarafta tüm bu kargaşaya şahit olan Agir Ağa, Daye Zozan, Nêçîrwan ve Vedat vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışmaları epey uzun sürecekti.

Kemal gördükleriyle bebeği kucağına hapsedmiş, Şerwan'ı kolundan çekerek itmmişti. “Kendine gel, Şerwan!”

Kemal'in bunlara şahit olmasına öfkelenirken, üstüne karışması Şerwan'ı iyice çileden çıkarmıştı. “Sen karışma!”

Birbirini koruyan karısı ve kardeşinin arasındaki illeri hemen öğrenmeliydi. Bakışları kardeşine çevrildi. Anlatmasını bekliyordu.

Serhad en başından anlatmıştı. Ne yaptığını, neden yaptığını. Beritan'a söylediği her şeyi açıkça anlatmıştı. Anlatması sonucu

Şehnaz & Gülşen Haşlımoğlu

ağabeyinden ilk tepki gelmişti. Yanağına yediği tokatla yüzü yan dönmüş, düşecek kadar feleği şaşmıştı.

“Sen kim oluyorsun da böyle konuşuyorsun? Yengene saygı göstermek zorundasın!” Kardeşinin üzerine varan Şerwan onu yaralayabilir, dayaktan beter edebilirdi.

Nêçîrvan, ağabeyine doğru koştu. “Çocuk o daha, varma üzerine.” Sessizce uyardığı ağabeyi duymayacak kadar doluydu. Karısı ve oğlu kardeşinin sözleriyle ölüme adım atmıştı. Ve Şerwan bunun için hâlâ kendini suçluyordu. Beritan’ın yorul-
dum, uzak duralım, demesi bu yüzdendi.

Daye Zozan torununu kucaklarken, Agir Ağa oğluna bağırdı. “Serhad, gel buraya.”

Ancak oğlu babasına gitmek yerine koşarak tarlayı geçmişti. Peşi sıra Vedat düşmüştü.

Beritan’ın başı önüne eğildi. Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. Merkes yediği lafları duymuştu. Kendini aşağılanmış hissetmiş, olayların merkezindeki halinden artık tiksinimişti. Gün yüzü görmüyor, her anı ölümle burun buruna geliyordu. Yaşları toprağa karışırken Beritan da yaşları gibi o toprağın altına girmek istedi. Bu bedeni de, kalbi de huzura böylece ererdi.

“Eve gidin, burada kalmayın daha fazla. Hemen eve gidin!” Ailesine bağırarak genç adam Beritan’a sırtını dönmüştü. Kemal, Şerwan’ı yanına alıp götürdü. Bu öfkeyle eve dönmesine göz yummamazdı. Üstelik önce Serhad’ı bulmaları gerekti. Kemal biliyordu ki o tokadı yedikten sonra Serhad durmazdı.

Daye Zozan gelinini yanına aldı. Eve dönmek için toprağı ezip geçen adımlarını attı. Ailesine ne oluyordu böyle. Sürekli bir kavga, bir huzursuzluk evini sarar olmuştu. Hâlâ içi rahat edememişti. Hayatları hiç düzene girmeyecek, mutluluk bir gün olsun yanlarına adam akıllı oturmayacaktı.

Çiftlikten ani dönüş yapan Eroğlu Ailesi, konağına önüne sıralanmış arabalardan teker teker indi. Beritan araba durur durmaz inmiş, kucagında oğluyla kapıdan içeri girmişti. Gözü öyle körelmiş, adımları öyle delici bir hızdaydı ki yanından geçtiği Ezo'nun sesini bile işitememişti.

Ezo, kadının gidişini anlamsızlık içinde izlerken, bahçeye dolan kalabalığa döndü. Herkesin yüz ifadesindeki şaşkınlık ve acı, kadını korkutmuştu. Her ne olmuşsa pek iyi gözüküyordu.

“Ne oluyor kızlar?”

Jiyan'ın buğulu gözlerini görünce nefesini tuttu. Birilerine bir şey mi olmuştu?

“Şerwan gitti baba, oğlun gelecek.” Babası bu gidişle kalp kriziyle ölecekti. Bu adam daha fazla stresi kaldıramazdı. Babasının kalbi hastaydı. “Zilan, babamın ilaçlarını getir.”

Agir Ağa elinde bastonu, yüzünde acı çeken ifadesiyle kimseye bakmadan oturma odasına doğru yürürken, Zozan Hanım peşinden gitmişti. Oğlu giderken kocası da bu elemenden toprağın altına gidecekti.

Ne olduğunu anlamayan Ezo kafayı yemek üzereydi. Şerwan nereye gitmişti? Ne oluyordu? “Ne oluyor, biriniz bana anlat-sın?” Tiz sesiyle sonunda bağırarak, kadınları irkiltmişti.

Jiyan, yengesine döndü. Tatilden daha yeni gelmişlerdi. Olaylar onları karşılamıştı. Nêçîrvan Ağabeyinin anlattıklarını yorgun edasıyla anlatan Jiyan sonunda pes etmiş, gözyaşlarını salıvermişti.

Ezo anlatılanları soğukkanlılıkla dinlemişti. Gözleri avluya doğru usulca çevrildi. Öfke ve nefretin yer ettiği el ağaçları alev almıştı. “Yine rahat durmadı. Yine huzur bozdu!” Huzuru bozulmuştu. Daha yeni tatilden dönmüştü. Yüzü bir haftadır gülüyordu. Bu eve adımını basar basmaz gülüşü yine elinden alınmıştı.

“Bu ev, ev olmaktan çıkmış,” diye söylendi Şifan. Serhad'ı gitmişti ve onu bulmaları pek kolay olmayacaktı. O istediğini yapacak deli cesaretine sahipti. Bir şey olmaması için dua etti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bermal bütün suçlunun Beritan oluşunu şaşkınlıkla izledi. Serhad onu ölüme götürecek sözler söylemişti. Bu kadın bir gün olsun lafını etmemişti. Kimsenin yanında Serhad'a kötü bir laf bile etmemişti. Bugün ağabeyinden yediği o tokadı hak etmişti. Çünkü üzerine vazife olmayan sözlerde bulunmuştu. Ezo'nun söyledikleri düpedüz haksızlıktı. Ancak iki kadının arasındakine karışmayacaktı. Nasıl ki söyledikleri Serhad'ın üzerine vazife değildi, Bermal de susacaktı. Araya girse herkes kötü olacak, herkes yaralanacaktı.

Kırılan cam sesleriyle kafalar çevrildi. Zilan elindeki tepsiyi gürültüyle düşürmüş, kırılan bardaklar dört bir tarafa dağılmıştı. Agir Ağa için ilaçları götürecekti ve tepsiyi düşürmüştü.

"Hayrolsun inşallah!" diyen Delal Sultanın sözü üstüne Daye Zozan'ın bağırışları oturma odasından duyuldu. Agir Ağaya bir şey olmuştu. Zilan, ilaçlarını yetiştiremeden adama bir şey olmuştu. Korkuyla bağırان kızlar ve gelinler oturma odasına doğru koştu.

Kapı ağzından içeriye göz gezdirdiklerinde Agir Ağayı eli kalbinde uzanırken bulmuşlardı. Neçîrvan başlarında duruyor ve elindeki telefona bakıyordu. "Oğlum!" diye inleyen Daye Zozan oturduğu yerde ellerini dizlerine vuruyordu.

"Oğluma ne oldu, Neçîrvan? Şerwan'ıma ne oldu?"

Ezo sendeleyerek geriye doğru düşerken Jiyan ve Zilan tutabilmişti. Gözyaşları hazırmış gibi hızlıca aktı. Kocasına bir şey olmuştu. "Şerwan..." diye fısıldadı. "Kocama.. kocaman n..ne oldu?"

Bermal ve Şilan, dizlerini döven yaşlı kadına varmışlardı. Agir Ağanın akan gözyaşlarını görünce ağızları bir karış açılmıştı. Şilan korkuyla annesine döndü. Ağabeyi iyi değildi. Delal Sultan kapının yanındaki halı yastığına güç bela oturdu.

Telefona bakakalmış adam; renginin attığını, elinin titrediğini, dizlerinin onu taşıyamayacak halde olduğunu fark edemiyor-

du. “Kaza yapmış... Araba tanınmayacak halde...” Bir tür şoka giren adam, söylememesi gerekenleri dile getirmişti.

Genzinden kulakların zararını yırtacak bir çığlık kopmuştu Ezo’dan. Jiyan ve Zilan’ın kollarına yığılmış halde kalan kadın ağlıyor, kocasının adını sayıklıyordu. Kaza yapmıştı. Araba tanınmayacak haldeyse kocası... Şerwan kardeşinin peşinden gitmiş, canını vermişti. Buna sebep yukarıdaki lanet kadındı. Kahrolası kadın yüzünden kocası hayatını kaybetmişti. Ezo gözyaşlarını sildi. Ağlayan kadınlara bakmadan düşüğü yerden kalktı. Ela gözleri ateşin kırmızı narına dönmüş, odadan fırlamıştı. Yaşları sicim sicim akarken, Beritan’ın odasına yönelmişti. O kadını elleriyle parçalayacaktı.

Merdivenleri hızlı ve tekinsiz çıkmış, odaya yaklaştıkça içindeki nefret ve öfke de beraberinde büyümüşü. Odanın önüne gelir gelmez kapıyı çarparak açmış, duvara çarpıp bebeği korkutmasını umursamadan oğlunu yatağa bırakan kadına nefes nefese kalmış halde bağırdı.

“Sen bu aileye beladan başka bir şey getirmedin!”

Gözyaşları arasında, ağlayan oğlunu yatağa bırakan Beritan, delirmiş kadına döndü. Kapıyı nasıl çarpabiliyordu?

Ağlamasını takmayacak, acısını umursamayacak kadar çıldırmıştı Ezo. Onun yüzünden kocası kaza yapmıştı. “Sen evimize geldiğinden günden beri gün yüzü görmedik!”

“Ne diyorsun sen, Ezo? Ne yapıyorsun?”

“Ne dediğimi anladın sen. Gayet iyi anladın.” Öfkenin yer ettiği vücudu, kinin hâsıl olduğu gözleriyle kadının üzerine acımasızca vardı.

Beritan ellerini iki yana çaresizce açtı. “Ben de gün yüzü görmedim.” Ağlaması arasında güç bela cevap vermişti. Gün yüzünü bir kere olsun görmemişti. Mutluluğunun sonu hep hüsrana, güdüğü günün gecesi gözyaşlarıydı. Bundan sonra da farklı olmayacaktı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Gözleri yerinden her an çıkacakmış gibi duran Ezo, çıldırmış halde bağırdı. “Sen hâlâ konuşuyor musun?” Hâlâ konuşabiliyordu. Kocasının kazasına sebep olmasına rağmen hâlâ konuşacak haddi kendinde buluyordu. Ezo kadını tuttuğu gibi duvara fırlatmıştı. Şoka giren Beritan’ı umursamadan saçlarından çıldırmış bir halde tuttu.

“Allah şahidim olsun, Beritan, kocama bir şey olursa seni kendi ellerimle öldürürüm!”

Bölüm 18

Gerçeğin Çirkin Yüzü Aralanıyor

Acı insanı çaresiz kılan yegâne duygudur. Bedenine işlediği vakit yaptıklarının farkında asla olmazsın. Şüphesiz Ezo’yu acı avucuna almış, parmağında oynatmıştı. Öfkenin yanı sıra nefret de acısını harmanlamıştı. Körelmiş gözleri yapmaması gereken bir hatayı yapmasına sebep olmuştu. Bir kadının bir başka kadına acıyla karşı duruşu ve zarar veriş i akıl alır gibi değildi.

“Duydun mu beni?” Bir bağırış daha boğazından yükselmişti. Ağlayan çocuğun sesini işitmiyordu. Saçlarını parmakları arasında sıkıttığı kadının gözlerine nefretle bakıyordu.

Bağırması şok evresine giren kadını kendine getirmişti. Saç diplerinde hissettiği acıyla gözlerini sımsıkı kapatan Beritan kadının ellerine uzanmış, tırnaklarını bileğine geçirerek elini çekmiş, Ezo’yu kendisinden hızla itmişti. Geriye doğru sendeley en kadını Bermal son anda tutmuştu.

Eli havaya kalkan Beritan tokadını atamadan Zilan elini yakalamıştı. “Sakın.”

Bermal tuttuğu Ezo’ya kızgınlıkla baktı. “Ne hakla? O sadece senin kocan değil.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bileğin Zilan'ın elinden hiddetle çeken kadın kararmış göz bebeklerini Ezo'ya çevirdi. "Sen sen kimsin? Sen nasıl benim saçımı çekersin?" Hiddetinden sesi daha güç çıkıyordu. Bir çocuk değildi. Hele üzerine kuma olarak geldiği kadından dayak yemesi asla ve asla kabul edilir değildi. Bir çizgiye kadar kabul edeceği durumlar vardı ancak hududunu aşarsa kadın gerekeni yapacaktı. Serwan bile onu kırmaz, elini kaldırmazken herkesin üzerine gitmesi bir tarafa, saçından çekilmesi olacak iş değildi. Beritan susmayı bıraktı. Sustuğu her gün ödediği bedel kendine ağır olmuştı.

"İlk geldiğim gün kocam tarafından sevilmedim. Hâlâ da öyle, bunu o beynine sok! Çektiğim acılar bana yetmezken rahat durmadınız, bana iftira attınız. Yetmedi, alttan imalar attınız," dedi bağıarak. "Ben o hamile halimle bu evden sürüklene sürüklene kovuldum. Annem kovuldu, ailemin gözü önünde herkese rezil oldum ama suçluyum diye burada kaldım." O zaman birbirinin acısını anlıyorlar diye bu konu üzerine tek laf etmezken, şimdi o da kirlili çamaşırları ortaya döküyordu. "Sen hep sevildin, hep değer gördün. Neyine yetmiyor?"

Ezo kendisini tutan Bermal'i itmeye çalıştı. "Çünkü o hap meselesinde sen de, o rezil kardeşin de suçluydunuz. Bu eve ne halt için geldiğini bilirken gittin hapi bu eve kadar getirttin, sana tek bir laf etmedim. Hâlâ bu konuda konuşmaya yüziün mü var senin?"

Hızını alamayan iki kadın, kırmaktan çekinmeden birbirlerinin üstüne yarıyorlardı.

"Sadece sen mi acı çekiyorsun? Senden başka kimsenin derdi tasası yok mu?" Azabını niye sadece kuma çekiyormuş gibi gösteriliyordu. "Sen niye bunu o beynine sokamıyorsun?"

"Bir haftadır kocanla tatildesin. Siz rahatsız olmayın diye bir gün bile aramadım. Ne kadar açgözlü bir kadınsın sen, bu bile sana yetmeli. Oğlumla ben bu evde kaldık ama sen tatilini yaptın, eğlendin geldin."

“Burnumdan getirdin. Ne yaptın ne ettin yine burnumdan getirdin. Huzurumu bozmaktan başka bir şey yapmadın. Sen bu eve geldiğinden beridir yüzümüz gülmez oldu. Bütün bunların sebebi sensin.”

Zilan ve Bermal birbirlerine girmesinler diye tutarken ağızlarından dökülen felaketlere engel olamıyorlardı. Yatağın üstünde kana kana ağlayan bir bebek vardı. Elleri ona bile uzanamıyordu.

“Senin gözün doymuyor. Sen mutlu ol, acı çekme diye kendi hayatımı kararttım. Kocamı kendimden ittim. Hamileliğimin tadını çıkaramadım. Senin için oğlumu bile sevemiyorum. Ben sevgimi bu odada oğluma gösterebiliyorum.”

“Allah senin belanı versin.” Tiksinerek kumasına bağırdı. “Allah senin belanı versin. Senin yüzünden ben artık kendimi tanımaz oldum. Kocanı, avluda sarılıp bağıra bağıra seni seviyorum derken mi ittin kendinden?”

Duyduğu beddualarla kanı donmuştu. “Ezo, sen bir zavallısın. Yemin ederim sen bir zavallısın. Şerwan benim kocam, oğlumun da babası. İstedğim her şeyi yaparım. Bundan sonra da yapacağım, sen de izleyeceksin. Yemin ederim artık senin için kendime zarar vermeyeceğim.”

Parmağını Ezo’ya doğru çevirdi. “Ve sen benden üstün değilsin! Sen beni dövecek kadın değilsin, anlıyor musun beni? Her şeyi kabul ederim. Ama dayacağı yanına bırakmam. Sana tınaklarımı öyle bir gösteririm ki... Hepinizi mahvederim.” Tehdit eden sesi bunu yapacağını bir kez daha kanıtlıyordu. “Yeter... Yeter oğlum burada deli gibi ağlarken, sen annesinin saçını çektin. Her şeyini affettim, Ezo. Ama bu son yaptığın her şeyin başlangıcı oldu.”

Bir tarafta kocasının kaza haberiyle aklını kaçırmış bir kadın, bir tarafta bu kazadan habersiz, kendi acısında debelenen kadın vardı.

Delal Hanım odaya girdiği gibi Ezo’ya yürüdü. “Sen ne yapıyorsun burada? Kocan kaza geçirmiş, kavga ederek aklını mı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

deniyorsun!” Kolundan tutarak kapıya itti. “Şimdi git buradan, Ezo benim elimden bir kaza çıkmadan.”

Hiddetinden kendini kaybeden Beritan, yanlış duyduğunu varsayıyordu. Cümle arasında kocan kaza geçirmiş gibi bir cümle işitmemişti. Bu aklının bir oyunuydu. Aklı bile onunla alay ediyordu. Şerwan, Kemal’in yanındaydı.

Ezo yaşlı kadına gözlerini dikti. “Daha yeni eve adım attık. Şu tatilden yeni geldik. Gelir gelmez huzurum bozuldu. Görmüyor musun ne yaptığını? Kocama bir şey olursa kimse elimden alamayacak!”

Zilan, Ezo’yu alarak odadan çıkardı. Delal yatakta ağlayan bebeği kucakladı. Sırtını pırpırlayarak sakinleştirmeye çalıştı. Ezo’ya hiddetlenen kahverengi gözleri Beritan’a döndüğünde acıyla gölgelendi. Her şeyden habersiz, bu odada uğradığı haksızlığın şokundaydı.

Delal Hanıma bakmaya korktu. “Ben yanlış duydum, değil mi?”

Yaşlı kadın yutkundu. “Yanlış duymadın kızım. Şerwan kaza yapmış.”

Kaza yaptı, sözleri kulağında bir kez daha çınlayınca kendisini ayakta tutan Bermal’e döndü. Serhad’ın peşinden giden kocası kaza yapmıştı. Kaza yapmıştı ki Ezo *kocama bir şey olursa seni öldürürüm*, demişti.

“Şerwan!” Acı dolu nidası dudaklarından koptuğu an Beritan, Bermal’in kollarına yığılmıştı.

Bermal, bayılan kadınla beraber yere düşerken onu kollarından tutmuş, kafasını dizlerine yatırmıştı. “Beğitan..Beğitan...” Yüzüne tokatlar atarken uyanmasını sağlamaya çalışıyordu. Bir yanda ağlayan Mirhan, bir yanda hastaneye götürülen Şerwan ve Kemal, diğer yanda kalbi zayıf düşen Agir Ağa. Ve şimdi kollarında bayılan Beritan...

“Delal Sultan gel, aklımı kaybedeceğim.”

Yaşlı kadın kucığında bebekle bayılan kadının yanına oturdu. Hangi birini sakinleştirecek, hangi birini kendine getirecekti. “Beritan, kızım... Allah’ım sen yardımcımız ol...”

“Herkes gitti mi?”

“Evet gitti.”

“Kötü mü?” Bunu öğrenmek istemiyordu Bermal. Fakat sormaktan kendini alıkoyamadı.

“Bilmiyorum bilmiyorum.” Ağlayan bebeğin sakinleşmesiyle Delal Sultan baygın kadına döndü. “Bir kolonya yok mu bu odada, Bermal?”

Ne yapacağını şaşırılmış halde baygın kadını kendine getirmeye çalışan Bermal kafasını salladı. Kolonya olup olmadığını bilmiyordu. Dizlerine yatırdığı kadının ayılmasını istiyordu.

“Uyansana, Beğitan...” Yalvarırcasına seslenmişti Bermal. Gözlerinin kapağı hareketlenince de elinden sımsıkı tutmuştu.

“Beritan, keçamin iyi misin?” Telaşlı sesini yatıştırmaya çalışan Delal, yeni ayılan kadının ses vermesini istiyordu.

“...”

“Beritan...”

“...”

“Delal Sultan, konuşmuyoğ.” Bermal dolan gözyaşlarına engel olamadı. Beritan sadece bir noktaya bakıyordu. Ne konuşuyordu ne de hareket ediyordu.

“Şokta Bermal.”

“Beritan, bana bak.” Yaşlı kadın yanağına hafif şekilde tokatlar attı. Gene ses yoktu. Aklını kaçırmak üzereydi. Her şey mi üst üste gelirdi? Hayat neden bu kadar acımasızdı ki? Beritan kötü bir kadın olmamış, zarar vermekten epey kaçınmıştı. Peki, o zaman bu yaşadıkları neydi? Kötüler yaşamın tadını aheste aheste çıkartırken, tüm eziyeti neden iyiler görüyordu? Galiba evrenin açıklayamadığı tek soru buydu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Beğitan, canım bak. Oğlun ağlıyoğ, ona bak.” Bermal kısık çıkan sesiyle genç kadına doğru konuştu. Onu kaybetmekten ciddi anlamda korkmaya başlamıştı. Ya aklını kaybetmişse?

“Şerwan... Ne oldu ona?” Kapıya bakan Beritan, zoraki konuşmuştu. İçinde bir yerde bir şey yanıyordu. Tarifi imkânsız olan bir acıydı. Anlatmaya ne kelimeler yeterdi ne de ömür. Kor bir ateş çemberi etrafını sarmış, diri diri kadını yakıyordu.

“Beritan, iyi misin?”

“Şerwan... Ona ne oldu?” Kocasını ölemezdi, değil mi? Daha erkendi, onları bırakamazdı. Oğlu daha babasını tanımıyorken çekip gitmek, hele de her şey bu kadar karmakarışıkken! Daha Şerwan gelecek, ortalığı düzeltecekti. Herkesi karşısına alacak, olanları tek tek soracaktı. Belki onunla konuşmazdı. Bundan emin değildi. Ama yaşamasını istiyordu.

Yanında hep durmak istediği kocasıydı. Kalbini emanet ettiği adamdı. Yana yana âşık olduğu adamdı. Her şeyden daha öte oğlunun babasıydı. Hayatının merkezine oturmuş, bütün yaşam iplerini eline almış adamın bu kadar erken gitmesini kaldıramaz, Beritan da beraberinde ölürdü.

“Hadi kalk, hastaneye gideceğiz.” Ayağa kalkan Bermal, omuzlarından tutarak doğrultmaya çalıştı. Kocasının yanında olmalıydı. Beritan *o adam benim de kocam*, demişse ölümün eşliğinde olan adamın yanında olmalıydı.

Beritan kabul etmedi. “Ben kocamı o halde göremem.” Sesi kendini bile duymuyordu. “Ölürüm, Bermal. Onu o halde görürsem de ölürüm. Ona bir şey olursa da ölürüm.”

Şerwan’ı kanlar içinde göremezdi. Şerwan’ı makineye bağlı bir şekilde hasta yatağında göremezdi. Gözleri kapalı bir şekilde göremezdi. O kara gözlere âşıkken kapalı görmeye dayanamazdı. Onu ölüme kadar götürecek acının içinde kaybolurdu; önce aklı, sonra kalbi, daha sonra bedeni...

Hastane yığınla insanla doluydu. Şerwan Ağa ve Kemal'in kazası üzerine bütün rotalar hastane yoluna çevrilmişti. Akra-balar hastane bahçesini doldurmuştu. Acil kapısının önünde iki adam için acı çeken, çaresiz bir bekleyişe kapılan insanlar vardı.

Kaza anını unutamayan Şerwan'ın uykusunu kâbuslar rahat bırakmıyordu. Kaza anını kâbuslarında sık sık yaşıyordu. Tırın altında sürüklenen arabanın kapısını üzerine abanan Kemal'in yardımıyla açmıştı. Tek istekleri araba şarampole yuvarlanma-dan kurtulmaktı.

Sürüklenen arabadan atladıkları anda nasıl olmuşsa Kemal'in koruması altına girmişti. Dostu üzerine kapanmış, olası herhangi bir tehlikeden kurtarmış, fark etmedikleri bir cismin üzerine düş-mesiyle Kemal ciddi zarar görmüştü.

"Çok şükür oğlum iyi..." Oturduğu yerde duramayacak hal-deydi Agir Ağa. "Ama öbür oğlum, Kemal iyi değilken nasıl eve giderim ben?" Onu eve gönderme isteklerini gereksiz buluyordu. Şerwan kadar Kemal de iyi olduktan sonra gidebilirdi. Agir Ağa yanında duran Kemal'in babasına baktı. Yaşlı adam herkesten daha çok çökmüştü.

Kemal ağır yaralıydı. Sırtına aldığı darbeler omurgalarını ze-delemişti. Buna kafası da dahildi. Yoğun bakıma alınmıştı. İki dostun durumu herkesi üzmüş, iyi olacakları duaları dilleri sar-mıştı.

"Dostunu koruyacak tabii ki. Hadi Agir Ağa sen git, iyi gö-rünmüyorsun."

Agir Ağa, Hüseyin Beye üzüntüyle baktı. "Benim oğlum yo-ğun bakıma alınmış, Şerwan iyi olsa da gitmem, Hüseyin."

"Bekleyip ne yapacaksın, hepimiz buradayız."

"Ben de olacağım, oğlum uyansın hele." Kemal'i kendi oğlun-dan farksız bulmayan Agir Ağa gitmemekte kararlıydı. Zayıf kalbi bu acıları kaldıramayacak hastaydı. Bir dert daha bu adama yük-lenirse, şüphesiz güçsüz kalıp yaşamına veda edecek olan oydu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Hastanede yattığı iki günü gerisinde bırakan Şerwan Ağa dayanamamış, eve geçmek istemişti. Yoğun bakımdan çıkarılan dostunu ziyaret etmiş, durumunun iyi olduğunu gördükten sonra eve gitmek için arabaya atlamıştı.

Yolda arabayı kullanan Vedat'a bakarken merak ettiği birçok şey vardı. Birincisi Serhad nerede? İkincisi ise Beritan neden hiç hastaneye gelmemişti? Bu kadar mı değersiz görüyordu kocasını? Nerede o âşık kadın? Hiç mi merak etmemiş, bu adama bakayım, dermemişti. İşin kötüsü ölümden dönmüştü. Bu kazadan ölüsü çıksaydı bu kadın yine evinde mi kalacaktı? *Seni seviyorum*, diyen ve sırtını dönen Beritan'a kırgındı.

Başından an olsun ayrılmayan kadına döndü. Gece gündüz yanı başında durmuştu. Gözünü açtığı her an Ezo'yu uyanık bulmuş, bir ihtiyacın var mı, sorusuyla karşılanmıştı. Uykusuz olduğunu biliyordu Şerwan.

Yorgun karısını bir müddet izledi. O ela gözlerin içinde Şerwan'ın bildiği ifadeyi görüyordu. Bırakmayacağını ilan eden o sınıksız sarılışını, sıcacık avuçlarıyla ellerinden tutuşunu, yalnız kaldıkları her anda kulağına sevgisini fısıldayışını genç adam hatırladıkça heyecanlanıp gülüyordu. Çiftliğe gitmeden önce sarıldığında Veda tadını almıştı. Şerwan kazasını hissetmişti. Vedat olmasaydı tülbenti başından çekip çıkaracaktı. Çenesini eğip saçlarına bir öpücük kondurdu.

Ezo hissettiği şefkatli öpücükle kafasını kaldırıp kocasına baktı. Onu alıp götüren acıları saklamayı başararak kocasına içi giderek gülümsemişti. İyi olduğuna berî şükrediyordu. Kocasının nefes aldığı her ana sarılmıştı.

Vedat dikiz aynasından karı kocayı izledi. İkinin birbirlerine olan bakışları aşk doluydu. Bağlılığın ve ihtiyacın parıldadığı titreşimler vardı. Ezo kocasına âşık, Şerwan karısına vurgundu.

"Benden git, demiştin, koşa koşa kollarıma geldin. Seni bundan sonra sevmemem gerek, Ezo!"

Gülümseyen dudakları sönmüş, gözlerinden bir damla yaş düşüvermişti. O kavgada kendini kaybetmiş, aptal bir kadındı. Yoksa Şerwan'a git, demezdi. Kocasına bu denli aşık kadın, onun gidişine dayanamazdı. Ölümünden beterini kazayı duyduğu anda çekmişti ki hâlâ çekiyordu.

"Biz onu aşmadık mı?" İmasını yüklemeye gayret etti. "Bir hafta boyunca git, dediğim için acını çıkarmadın mı?"

"O ilk iki gün gönlünü almak suya yazı yazmak kadar zordu da ondan."

Ezo gözleriyle arabayı süren adamı işaret etti. Şerwan detaya inme, kardeşin var bakışlarını kocasına ilette. Şerwan'ın gülüşü bu bakışları anladığını kanıtlıyordu. O gülüş yeter ki olsun, ömrünü verirdi Ezo. Hasta yatağında uzanmış, yüzü yara bere içinde gördüğünde aklını kaybetmişti. Daha kötüsünü Kemal yaşamış, Şerwan sıyırmıştı. Şayet Şerwan'a bir şey olsaydı Ezo ölüme ku-laç atardı.

İncinen bileği bandaja sarılmıştı. Ezo uzanıp başparmağıyla sevdi. Yarasına dokunuşuyla merhem olmak ümidiydi. "Şükürler olsun... Hâlâ yanımdasın ve ben sana sarılabiliyorum."

Saçlarını koklayan genç adam, burnu kadının kokusuyla dol-dukça sarmalandı. Kolları karısını daha sıkı sardı. Yüzü muhtaç bir ifadeyle kasılıp Ezo'nun kokusuna daha çok asıldı. Bileğin-deki acıyı umursamadan sarılmaya devam etti. Kadın adamı acı-larından sıyrınıyordu.

Ezo yaptığı asla unutamayacaktı. Şerwan'ın saran kolların-da öyle bir his vardı ki kendini suçlu hissedışı arttı. Ancak sıkı sa-ran kollarından çekeceği acıyı düşününce korkuyla geri çekildi.

"Ağrın var mı?"

"Yok, iyiyim." Korkusunu almak için acılarını hiçe saydı. "Sadece bu bandajdan kurtulmak istiyorum."

"Bir hafta boyunca takacaksın, Şerwan."

"Mecbur, Ezo'm." Şakağına dudaklarını bastırarak, ardından kafasını omzuna yatırmıştı. Ezo her şeyiyle iyi geliyordu adama.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Sesiyle, müthiş kokusuyla, nefesten daha kıymetli huzuruyla, sıkıntılarından alıp götürün konuşması kocasına çok iyi geliyordu.

“Serhad nerede?”

“Arkadaşlarıyla ilk önce İstanbul’a, oradan yurt dışına gitmiş.”

“Nerede olduğunu biliyor musun peki?”

“Evet, bizimkilerden iki kişiyi gönderdim, takip ediyorlar. Hazır olduğunda gelsin. Zaten gitsin diye tutturuyorlardı. Madem gitti, kararını vermeden dönmesin eşek.” Soluğunu burnundan hızlıca veren Vedat, kardeşine olan öfkesini hâlâ dindiremiyordu. Peşine düşüp gittiğinde gelmemesini söylemiş ve hakaret etmişti. Saygısını asla yitirmeyen Serhad, yediği tokadın etkisiyle hakaretlerini ağabeylerine sıralamıştı.

Demek ki kardeşinin kazadan haberi yoktu. Olmaması Şerwan açısından daha iyiydi. En azından vicdan azabı çekmezdi. Kendini suçlamaz –ki ortada bir suçlu yoktu, her şey nasipti- acıyla kavrulmazdı.

Araba yardığı konağın önüne park edildi. Vedat kilitli kapıları açmış, ağabeyine yardım etmek için hemen inmişti. Ona gerek olmadığını Ezo kocasına yardım ettiğinde anlamıştı. Vedat bahçenin kapısını ardına kadar açtı.

Şerwan kardeşinin omzuna teşekkür edercesine vurup temkinli adımlarla içeri girdi. Ezo’nun eli belindeydi ve boşa kalan eliyle kolundan tutuyordu. “Korkma, düşmeyeceğim,” diyerek karısına takıldı.

“Düşmeyeceğini biliyorum,” diyen Ezo kolunu hafif sıkarak uyardı. Bu durumda bile takılıp uğraşıyordu. Bahçedeki kalabalığı fark ettiklerinde Ezo utanarak geri çekilmiş, Şerwan öksürerek kendine çeki düzen vermişti. Karısı onu bıraktığı gibi merdivenlere yönelirken, Şerwan yanında soluğunu alan Vedat ile misafirlere doğru yürüdü.

“İyiymiş iyi. Bana değil, Kemal’e gidin!”

Dostu bugün iyiydi. Ucuz kurtulmuşlardı. O tırın altında kalsalardı bugün bu kalabalık cenaze için toplanmış olurdu. Bura-

da olmalarındansa kendi evlerinde olmalarını istemişti Şerwan. Hastaneye zaten gelmiş, bütün gün onların yanında kalmışlardı. Yorulmuş, onlarla beraber perişan olmuşlardı.

“Şerwan Ağa, seni bu evde tekrar görmek hepimize mutluluk verdi.” Sesine eski babacan tavrı yerleşen İsmail Ağa, damadına tebessüm etti. Kızının üzerine kuma geldiğinden beridir Şerwan’a karşı mesafesini koruyan adam, bugün eski haline dönüşmüştü.

Şerwan herkesten önce kayınbabasına doğru yürümüştü. İsmail Ağa yerinde oturmamış, adımlarını atmıştı. Damadına sarılan adam geçmiş olsun dileklerini iletmışti. Şerwan kayınbabasından sonra misafirlerine yürümüş, hepsiyle tokalaşmış, aşiret büyüklerini mutlulukla karşılamıştı.

Bahçede sandalyede oturan misafirlerinin yanına geçmek istediye de kimse izin vermemişti. Odasına, dinlenmeye çekilecekti. Ayaküstü kısa konuşmasıyla misafir kabulü son bulmuştu. Gerisi yine babasına ve Botan’a kalmıştı.

“Bu Şerwan’ı bulamazsınız ağalar.” Gülererek büyüklerine son cümlesini atmış, gülen adamları bırakarak merdivenleri Vedat’ın yardımıyla dikkatlice çıkmıştı. Pencereden gidişini izleyen karısını görmemişti. Kadınlar oturma odasından çıkamıyordu. Bahçede oturan erkek misafirler çıkmalarını engelliyordu. Beritan yanına gidememişti. Zaten misafirler olmasa da gidemeyecekti.

Üçüncü kata kadar kardeşinin yardımıyla çıktı. Kayınbabasıyla ilgili şakalar yapan kardeşine uyarıcı bakışlar atmaktan yorulmuştu. Vedat kahkaha atarak teslim olmuştu. Ağabeyi şaka kaldıracak gibi gözükiyordu. –Ezo ve anne babasına yapılan şakalar hacrinde!– Vedat kapı eşiğinde ilaç poşetini Ezo’ya uzattı.

“Al yengecim bunları. Yemeğini kocana kendi ellerinle yedirdikten sonra, tok karnına ilaçlarını da içirirsin.”

Şerwan uzattığı ilaç poşetini kardeşinin elinden kapmış, omzuna hızla geçirmişti. Vedat’ın geriye kaykılıp kendini kurtar-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ması ve kahkahası Şerwan'ı gülümsetti. "Hele bir toparlanayım, Vedat."

"O zamana kadar size iyi istirahatler ağam." Başka bir şey demeden evvel tuttuğu poşeti yengesinin eline fırlatıp merdivenlere doğru yürüdü. Gidişini izleyen Şerwan ve Ezo bakıştı. Gülşen çift odaya girerek kapıyı kapamıştı.

Kocasının koluna girerek yataklarına doğru götürdü Ezo. Yatağına kavuşan genç adam derin bir nefes almıştı. "Hastane yataklarından nefret ediyorum, Ezo." İki gündür o odadan çıkmak için canla başla mücadele etmişti.

"Seven var mıdır, Şerwan?"

Şerwan gönülsüzce kafasını salladı. "Bilmem Ezo'm, sormak lazım."

Yastıkları şişirip kocasının sırtını desteklemesi için yatağın başlığına yasladı. "Herkesin cevabı aynı olur şeremin²⁷," diyerek sırtını yaslanması için yardım etti. "İyi ki amcan aşağıda uzanmana izin vermedi. Zaten uzanmazdın da. En iyisi burada dinlenmen."

Şerwan sızıları içinde güçlkle yastığa dayandı. Hemen ardından imayla gülümsedi. "Sen şuna seni özleyeceğim, rahat rahat yanına gelemeyeceğim. Buradasın, yanında olacağım, istediğim her şeyi yapacağım, desene."

Ezo gözlerini kıstı. Parmaklarını kocasının saçları arasına geçirip yüzüne yaklaştı. "Senden bunları esirgeyeceğimi mi zannediyorsun?"

Şerwan yüzüne vurulan sıcak nefesini içini çekti. "Esirgeyecek gibi görünmüyorsun." Hınzırlık yapmak istemiş, avcı iken av olmuştu. Ela gözlerine vurgun olduğu kadının nefesi yüzüne vurduğu adamın niyeti değışecekti.

"Seni kendi ellerimle iyileştireceğim."

Şerwan bunda eğlenmek için bir art niyet aramak istedi. Ne var ki Ezo şefkatli ve anaç bir tavırla söylemiş, iki kaşının ortası-

27. Şeremin: Aslanım

na öpücüğünü kondurunca adam arayışından vazgeçerek kendini şefkatli ellerine bırakmıştı.

Kapının açılmasıyla Ezo ve Şerwan duraksamış, daha kendilerini toparlamadan, “Ah, siz müsait değilsiniz,” cümlesi dö-külmüştü bir ağızdan. Şerwan ve Ezo pozisyonlarını bozmamış, bakışmaya devam etmişlerdi. Gelen yabancı değildi.

Genç adam kardeşine bakmadan kinayeli sesiyle konuştu. “O kadar hızlı hareket etmene gerek yoktu, Şilan.”

Ezo mimikleriyle adamı uyarıp bir şey söylememesini istedi.

“Beni iğnelemen bile özlemişim ağabey.” Yaklaşan sesine rağmen ne Şerwan ne Ezo genç kıza bakmamışlardı. Şilan’ın ne için geldiğini bilmiyorlardı. Ağabeyini özlemiş ve nasıl olduğuna bakmak için gelmiş olabilirdi.

“Ama paşan seni daha çok özlemiştir,” demesiyle karı koca bakışlarını diplerinde biten Şilan’a çekmişti. Kucağında duran Mirhan’ı uzatmış halde gülümsüyordu.

Mirhan, baba ziyaretine gelmişti.

“Uyumadan görsün istedik!” diyerek bebeği dikkatlice Ezo’nun kollarına bırakmıştı.

Genç kadın burkulan içiyle tuttuğu bebeğe uzaktan bir sevgiyle baktı. Annesiyle son kavgası bütün ipleri koparmıştı. Bundan sonra düğüm atılsa bile bağlanamazdı. Yüzündeki acısını saklamayı biraz olsun başarmıştı.

Şerwan karısının kucağında duran oğlunu almak için öne eğilince beline giren ani sancıyla “Ahh,” diye inledi. Elini beline atarak okşadı acı çekerek.

“Şerwan!”

“Ağabey!”

İki kadın korkuyla adama doğru eğilmişti.

Acıyla yüzü kasılan Şerwan, “Ani hareket edince belim ağrıdı, bir şey yok,” diyerek korkularını almaya çalıştı. Derin derin nefesler almış, beline giren acının hafiflemesini beklemişti.

“Dikkat etmelisin, Şerwan. Daha iyileşmedin!”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şilan bebeği verdikten sonra ağabeyinin daha iyi olduğunu –canımı dikkatsizce yakması dışında– gördükten sonra odadan çıkmıştı. Gerisinde oğlunu kucaklayıp seven bir baba ve onları imrenerek izleyen bir kadın kalmıştı.

Kollarıyla aldığı oğlunun yanaklarına birer öpücük kondurdu. Daha sonra burnunu boynuna gömerek mis konusunu içine çekti. “Oğlum...” Kazadan önce bir hafta boyunca oğlunu ne görebilmiş ne sarılabilmişti. Dönüşünde oğluna giderken kavga olmuş, hemen ardından kaza beraberinde gelmişti. Üç gündür oğluna kavuşmaya can atıyordu.

Ezo kocasının oğluna sarılışını, kokusunu içine çekişini izlerken buğulanan gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Şerwan oğlunu on gündür görmüyordu. Ezo vicdan azabı çekti. Kocasıyla gitmeseydi eğer Şerwan üç günde işini bitirip gelecek ve özlediği oğluna sarılacaktı.

“Babayı özledin mi oğlum?” Oğlunun varlığıyla acıları yok oldu adamın. Mirhan’ın varlığına ne denli bağlıydı. Babasına o kadar iyi geliyordu ki. Oğlunun kokusuna buğulanan adam dünyadan soyutlanmıştı.

“Özlemes mi? Eminim çok özlemiştir,” diyen karısına gülümseyip, oğluyla yatağına uzandı. Kollarının arasına yatırdığı oğlunu hayranlıkla izledi. “Babası da özledi oğlunu...”

Etrafında dönen dünyadan bihaber, Mirhan bebek elini yumruk yapmış, ağzında emiyordu. Gözleri babasına kenetlenmiş, kırpıştırıp duruyordu. O kadar masum ve günahsızdı ki Şerwan’ın baktıkça bakası geliyordu.

“Şu mucizeye bakar mısın, Şerwan?”

“Görüyorum jîyana mîn.”

“Bu küçük bebek yarın büyüyecek ve kocaman bir adam olacak. Babasının yanında gücüne güç katacak.”

“O günlere daha var.”

“Zaman şu gibi geçer, Şerwan. Bir bakmışsın büyümüş ve yanından ayrılmaz olmuş.”

Şerwan umutla baktı. “Gelecek değil mi o günler?”

Ezo umuduna umut kattı. “O güzel günler gelecek.”

Oğluyla vaktini geçiren genç adam yorgunluktan bitap düşmüştü. Mirhan onu çok yormuştu. Acılarını almayı başarırken aynı zamanda yorarak halden düşürmüştü.

Acıkan bebeği Jiyan’ın almasıyla baş başa kalan karı koca birbirine sarılarak uykunun kollarına atılmıştı. Ezo’ya sarılmayı, yataklarında karısının kokusunu çekmeyi özlemişti Şerwan. Hastane yatağında karısı başında beklediği halde uykusunu alamamıştı.

“Tu dile mini Ezo!”

Sen yüreğimsin, Ezo, demiş ve yüreğine sarılarak huşu içinde uyumuştı.

Yatağından çıkan genç adam, kolundaki sargıyı gördükçe bunalıyordu. Doktorun talimatlarına uymayacak gibi gözüküyordu. Nasılsa hastaneye gidecekti. İyisi doktora sargıyı kullanmayacağını söylemesiydi.

“Dolaptan güzel bir kıyafet çıkart güzelim. Hastaneye, Kemal’in yanına gideceğim.”

“Ne?”

“Duydun işte, hastaneye gideceğim.”

“Hayatım, daha dün çıktın hastaneden. Dinlenmen gerek.”

“İyiyim kadın, dediğimi yap,” dedikten sonra banyoya geçti. Elini yüzünü tekrar yıkamış, dişlerini fırçalamıştı. Saçlarını giyindikten sonra yapacaktı. Hastaneye gitmeden evvel Beritan’ın yanına uğramayı düşünüyordu. Karısı onu umursamıyor olabilirdi. Amma velâkin Şerwan kendisini göstermekten zevk duyacaktı.

Bir insan hiç mi endişelenmez, hiç mi merak etmezdi? Ne halt yediğini Şerwan bilmiyordu. Dün herkes onu karşılarken

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

aşağıda, aralarında bulunmayan tek kişi oydu. Dışarıda kocasını karşılaması gereken kadın kayıplara karışmıştı. Nihayetinde seviyordu. Âşık kadın kocasına, değil mi? Seni seviyorum, diyor- sa bir kadın, ölümden dönmüş kocasına hiç mi gelip bakmazdı? Birbirlerine ne kadar kırgın kızgın olsalar da bir kere bile bakma zahmetinde bulunamaz mıydı? Aynada Beritan karşısında belir- miş gibi gözlerini öfkeyle baydı.

Banyodan çıktıktan sonra karısının çıkarttığı kıyafetleri kontrol etti. Anlaşılan Ezo Hanım bugün kot giymesini istiyordu. Sorar bakışlarını kadına çevirdi.

Ezo dudaklarını büzdü. “Ne zamandır giymiyorsun. İşe de gitmeyeceksin, hastaneye dostunu ziyarete gidiyorsun madem, giyebilirsin.” Tezini hazırlamış kadın, savunmasını gülerek yap- mıştı. Şerwan’ın kabul edeceğini biliyordu. “Hem sana çok yakı- şıyor, gözümü senden alamıyorum.”

Şerwan onayladı. “Geç dalganı kadın sen, geç.”

Tınısının altında geleceğe dair tehditler bulunuyordu. Ezo razı gelerek kocasının tişörtüne uzandı. Yaralı adamın üzerini titreye titreye değiştirmiş, kocasının şakalarına çok kez maruz kalmıştı.

Karısının yardımından zevk alan adam, onu utandırmak isti- yordu. Kızardığını görmek, kıvranırları içinde debelenmesini iz-lemek istiyordu. “Ben seni soyuyorum, sen beni giydiriyorsun.”

Gömleğin düğmelerini ilikleyen Ezo, kocasına gözlerini be- lertti. “Hep seni soyacak değilim ya.”

Ela gözlerine hınzırlıkla baktı. “Bugün de soysan hayır de- mem.”

“Akşama soyar tekrar giydiririm,” diyerek göz kırpmıştı ka- dın da. Söz konusu eşofmanlardı. Şerwan Ağa bunu net algıladı. Düğmelere uzanan ellerine baktı. Titriyorlardı ve Şerwan’ın gör- mesini istemiyordu.

Oturduğu yatakta bacaklarını iki yana genişçe açarak Ezo’yu bir dizine oturttu. Alnına dudaklarını bastırdı. “Hep derim; ömür-

lük kadınsın, Ezo'm!" Geri çekildiğinde gözlerinin içine baktı. Sevgiyle parıldıyor, göz bebekleri duraksız hareketleniyordu.

Gömleğine asılı kalan ellerini fark edince, gözlerinin önünde aralanmış kırmızı dudaklarına baktı. Bir içimlik dudağı, bir ömürlük gülüşü vardı bu kadının ve adam içmeye doyamıyordu. Dudağını kırmızı dolgunluğuna bastırdı. Küçük küçük öpücükleri kadının vücut ısınısını yükseltirken Şerwan'ın nefesini tüketmiş, ciğerlerini havasız bırakmaya yetmişti. Dudaklarını açlıkla öptü. Karısından karşılığını aldıkça arzusu katlandı. Tutku bedenini ele geçirmiş, kadının her zerresine aşkla asılmıştı. Karısının baldırlarını okşadıkça Ezo'nun dudaklarının içine inleyişi arttı.

Hasta adamın dudaklarından yararlanıyordu. Ancak ondan daha istekli olması, Ezo'nun tüm direncini kırıyordu. Ağzının içinde birbirine değen dilleri dans ettikçe karı koca çıldırdı. Arzu ve tutkunun harmanlandığı öpücük uzun ve iştahlı olmuştu.

Nefes almak için geri çekildi Şerwan. Sıcak nefesiyle karısının yüzünü okşadı. "Ezo..." Ezo'nun dudaklarını yalaması, verilen aranın kapanmasına sebep olmuştu. Alt dudağını ısırarak geri çekilmişti. "Şerwan..." ismini boğuk sesiyle mırıldanan kadın ısırdığı dudaklarını diliyle yalayınca Şerwan'ın aklı başından gitmişti. Kadını aklını başından alırken tüm duyularını harekete geçirmişti. Her zerresi Ezo Eroğlu için yanıyordu.

"Kocan hasta olmasaydı seni yatağa atardı!"

Ezo kendine gelmese de toparlanabilmişti. "Sen bana neler yapıyorsun, Şerwan..." Kucağına oturması beli acıyan kocasına zarar vermiş olabilirdi. Dikkatlice kalkarak üzerine çeki düzen verdi. Kocasına baktığında hâlâ dağınık haliyle onu izlediğini fark etmişti. Dudağında çarpık bir gülüş vardı.

"Bu dudaklarla mı aşağıya ineceksin?"

Ezo az çok nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. "Sen inebiliyorsan ben de inerim." Meydan okuyan ifadesi kocasının üstünü düzeltirken de devam etmişti. "Çok dağınıksın, Şerwan."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Beni senin iştahlı güzel dudakların dağıtıyor,” diyerek son bir kez dudağını öpmüş, oturduğu yerden dikkatlice kalkarak banyoya yürümüştü. Bu temasın üstüne soğuk bir duş daha iyi gelirdi. Ancak Şerwan çıkmalıydı. Ayna karşısına geçen genç adam, bandaja sarılı kolunu fark edince öfkeyle hırladı. Tek eliyle dağılmış saçlarını düzene sokabilmişti.

İşi bittikten sonra odaya döndü. Saatini sol eli bandaja alındığı için takamamıştı. Parfümünü sıkmış, yüzüğünü parmağına takmıştı. Hazırlığı bittikten sonra telefonu ve sigara paketini aldıktan sonra odadan çıktı. *Sen inebiliyorsan ben de inerim*, diye meydan okuyan kadın, onu beklemeden gitmişti. Şerwan uslanmaz kadına kafasını sallarken dudağına sinmiş gülüşü yok edememişti.

Merdivenleri indiğinde ayakları direkt olarak Beritan’ın kapısına yürümüştü. Gülüşü yüzünden yavaş yavaş silinmiş, düşüncelerine gelgitler yerleşmişti. Gidip gitmemek arasında kararsız kalmıştı.

Adımları odanın önünde bittiğinde bekleme mesaisi başlamıştı. Elini kapı koluna koydu. Aşağı doğru itse kararsızlığı bitecekti. Ancak gücenen yanı buna izin vermiyordu. Hastaneye gelmemesini bir kenara bırakmıştı. Mirhan için gelmeme bahanesini bile kabul edebilirdi. Ne var ki dünden beridir bu evdeydi.

Yukarıdaki odada olması hiçbir şeye engel değildi. Onu görmek istediğini kardeşlerinden birisine dahi söyleseydi Şerwan yatağından kalkar ve yanına giderdi. Nasıl oldun, demekten aciz kadının odasına girmek istemedi. Görmeyi çok istediği halde yaptıkları isteğini körüklüyordu.

“Şansını bile isteye kaybediyorsun, Beritan,” diyerek adımlarını geri atıyordu. Geri adımlar ziyanın sebebiydi. Ziyan olanın hangi taraf olacağı ise meçhuldü.

Bütün hazırlığını yapmıştı, geriye sadece Zozan Hanımdan izin almak kalıyordu. Kazadan beridir kimseyle konuşmayan, işi bittiği gibi oğluya odasında yalnız vakit geçiren Beritan, bu izni nasıl alacağını da bilmiyordu.

Kemal bugün taburcu olacaktı. Amcasının oğlu hastaneden çıkmadan yanına gitse iyi olurdu. Mirhan'ı uyutmuştu ve oğlu iki saat daha uyanmazdı. Yarım saat bile olsa Kemal'i görmesi yeterliydi.

Kazadan bu yana üç gün geçmesine rağmen Şerwan'ın karşısına bir türlü çıkamıyordu. O kazaya bir yönde kendisi sebep olmuştu. Serhad ile arasındaki kırgınlığı bu kadar uzatmasa sonunda patlak vermeyecekti. Kocasını şu an sağ salim evinde oturuyor, belki de yanında olurdu. Ve Serhad da evinde olurdu. Fakat genç kadın hem Serhad'ın gidişine neden olmuştu, hem kocasının kardeşinin peşinden giderken kaza geçirmesine.

Kemal'in yanından geldikten sonra kocasının yanına gitmeli, nasıl olduğunu sormalıydı. Oturma odasında tek başına kaynaşmasını bulunca fırsat bu, diyerek içeri girdi. Günlerdir gülmeyen yüzü, milim kıpırdamayan dudakları kaynaşmasının yanında buzunu biraz kırmıştı.

"Jinap, müsait misin?"

Zozan Hanım gelinine döndü. "Müsaidim, Beritan, buyur."

Yaşlı kadının soğuk sesi, uzak bakışları Beritan'ın direncini kırmıştı. "Mirhan'ı uyuttum, şimdi uyanmaz. Ben hastaneye Kemal'in yanına gidebilir miyim? Amcamın oğlu üç gündür hastanede, ölümden döndü. Şimdi gitmezsem ayıp olur."

Zozan Hanım oturduğu yerde diklendi. "Senin kocan iki gün hastanede kaldı gitmemek ayıp olmadı da, kuzenine gitmemen mi ayıp olmuş? Kemal de kimmiş?" Hiddetlenen sesi yükselmiş, kara gözleri çakmak çakmak olmuştu.

Beritan ağzını açacakken ikinci bir soru daha geldi.

"Kocan artık evinde, bir gidip nasıl olduğunu sormamışsın. Bana gelip bir şey bile dememişsin. Oğluma bağrım yandı, odan-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dan çıkmamışsın.” Yükselen sesi sona doğru tehlikeyle kısıldı. “Bu yaptıkların ayıp olmuyor da Kemal mi ayıp oluyor gelin?”

“Ayıp...”

“Bütün bunları o akıllı bildiğim kadın mı yapıyor? Sen hele de bana, aklını nerede kaybetmişsin. Hal ve hareketlerin nedir? Ne konuşmaz ne görünmezsin. Senin hiç mi saygın yok?” Kadını küçümseyen gözleriyle süzdü. Zozan Hanım gelinlerine annelik yapmayı bırakmıştı. “Kocan ölümden döndü, odana kapandın. Sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Gelin senin gözlerin kör, kulakların sağır mı?”

Beritan küçümseyen kadına bakışlarıyla karşılık verdi. “Oğlun kaza geçirdikten beş dakika sonra...” Parmağını kapıya doğru işaretlemişti. “Torunun odasında zırl zırl ağlarken ne olduğundan haberin bile yok. Bana neyin ayıp neyin uygun olduğunu anlatmadan önce yeğenine neler yaptığını sor. Sonra gel bana aklımın nerede olduğunu söyle.”

Saygısını yitiren kadını izlerken sürmeli gözleri büyümüştü. Bu nasıl bir üslup, bu nasıl bir hadsizlikti? Öfkeyle çevrelenmiş gözleri uyarı sinyalleriyle ışıldadı.

“Haddini aşma, Beritan, ben de sana haddini bildiririm!”

“Ben değil, hepiniz haddinizi aştınız,” dedikten sonra sırtını kaynanasına döndüğü gibi kapıya doğru yürüdü. Belli ki Zozan Hanıma hiçbir şey anlatılmamıştı. Yeğeni herkes tarafından korunuyor, olan yine Beritan’a oluyordu.

Kapıdan çıkacağı esnada yüreğini titreten tehdit kulağına doldu. “Eski yerine geri döneceksin gelin.”

Beritan omzunun üzerinden kaynanasına baktı. Kara gözleri ilk defa ona bu kadar kızgın ve küçümsemiş bakıyordu. Burnundan soluğunu veriyor olması, dizlerine kapadığı avuçlarını açıp kapaması daha önceleri hiç denk gelmediği gazabını gözler önüne seriyordu. Zozan Hanımın oğlunun düğününde çıkardıkları dedikodular için söylediği cümle kulağına çalındı. *Beni kimse karşına almasın. Ben Zozan’ım, kimseye benzemem.*

Kimseye benzemeyen kadını karşısına almıştı. Eski yerin demek Şerwan'ın onu sevmemesi, nefret etmesi, görmezden gelmesi demekti. Beritan dişlerini gıcırdatırcasına ezdi. Bu konuda Zozan Hanımdan korkabilirdi. Zira bir anne isterse oğluna istediği her şeyi empoze edebilirdi. Beritan'ı seven Şerwan, göz göre göre toprağın altına gömülebilirdi.

"Yarın babanın evine git, ben sana dön diyene kadar da dönme. Orada kuzenine gider, ayıbını kuzenin için östersin." Çenesiyle kapıyı işaret ederek çıkmasını istedi. "Burada yaptığın ayıbın ebedi. Bunu o aklından çıkarma."

Kapıdan çıkan Beritan hızlı adımlarıyla bahçeyi arşınladı. Serhad ile kavgası nelere sebep olmuştu. O lanet olası gün iki kardeşin arasına girmeseydi bugün hiçbiri olmayacaktı. Şerwan yanında ve belki ona daha çok bağlanmış olacaktı. Zozan Hanım arkasında olacak, anneliğini esirgemeyecekti. Daha kötüsü Ezo anne olamadığı için bugün ona üzülmüyor olacaktı. Mirhan'ı severkenki halini izleyecekti.

Basamakları bitirdiğinde Jiyan'ın odasından çıkan Ezo ile göz göze geldi. İki kadın ilkleri yaşıyordu. Ezo nefretle bakarken Beritan küçümseyerek bakıyordu. Aralarında oluşan husumet hayatlarına ciddi derecede zarar veriyor, durmak nedir bilmezlerse tehlike devam edecek gibi görünüyordu. Bermuda üçgeni gibi birbirine bağlı bu hayatı düşmanlık kasırgası tepetaklak etmeye yeterdi.

Kıskançlık ayyuka çıkıyordu. Sırf üzülmessin diye kendini birçok eylemden mahrum bırakan iki kadın, fedakarlıklarından artık vazgeçiyordu. Bundan sonra ben varım, politikasını sürdürecektlerdi. Bencilleşecek, hırçınlaşacak, zararın kıyasına durup dalgaları birbirinin üstüne püskürteceklerdi. Son kavga sonları getirecek gibi gözüküyordu.

Adımlarına devam eden iki kadın yan yana yürüdükleri sırada bakıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo'nun kinayeli gülüşü kısa sürdü. "Hayret! Odandan çıkmayı becerebilmişsin."

Beritan tehlikeli duruşuyla Ezo'nun üzerine doğru vardı. Yerinden kıpırlamayan kadına tüm alevini püskürttü. "İnan seni ezerek odana geçmeyi de becerebilirim."

Duyduklarıyla damarlarında dolaşan kan durmuştu. Ezo kadının üzerine vardı. Aradaki bütün mesafeler tüketilmişti. Göze göz diş diş olmaktan çıkmış, çirkinlik abidesi olarak kendilerini yansıtmışlardı. Bir kadına yakışık almayan hareketleri bu iki kadın sergiliyordu. Yarın pişman olacaklarının farkında olmadan, düşman çemberini daraltıyorlardı.

"Geç de göreyim." Öfke bütün hislerini avucuna almıştı. "Becerilerini yansıtacaktın nasılsa."

"Sen gayet iyi görüyorsun Ezo becerilerimi." İma dolu sesi ve bakışları eskindi.

"Bu evi zindana çevirmekten başka ne becerin oldu?" Birbirini alt etme çabaları dışarıdan izlenildiğinde göze batıyordu. Çevreye verilen rahatsızlık gibiydiler. Düne kadar acılarını içinde tutan kadınlar bugün acılarının üstünü kıskançlık ve kibirle örtetek çatıyordu.

"Mutluluk getirdim," diye belirtti. Mirhan Eroğlu bu eve gelen en büyük mutluluktan altı yılın ardından. Bu bile her şeye yeterdi.

"Hani?" diye ellerini iki yana açarak etrafı işaret etti Ezo. "Ben bir mutluluğumuzu göremiyorum. Kocam kaza yaptı, kaynım evden gitti. Kayınbabamın kalbi iyice zayıfladı. Kaynanam derdinden, taşasından sıyrılamıyor. Bütün bunlar mutluluksa demek ki bizim mutluluk anlayışımız çok farklı."

"Her zaman mutluluğu bozan sen olunca anlayışım farklı oluyor."

"Bana bozduğum bir mutluluğu söyle, inan hak vereceğim." Her şeye karşı bir yere kadar anlayış göstermişti Ezo. Her zaman mutluluğunu Ezo mu yoksa kendisi mi bozuyordu?

“Kocamı benden uzaklaştırman yetmez mi?”

“Ne zaman?”

“Gözünün doymadığı o bir hafta,” diye tısladı Beritan.

Kıskançlık ateşi yanmıştı. Cayır cayır yanyor, kurtarıcı bir el arayışına bile girilmiyordu.

“Burnumuzdan getirdin ya, gene bir kavga çıkardın ve kardeş kardeşe düşürdün ya. Yine mutluluk göremiyorum ben. Yine huzurumuzu bozan sen oluyorsun.” Son cümleye doğru sesine alayvari bir tını eklenmişti. Beritan’a dalga geçmesine gülmekten caymıyordu Ezo.

“Zaten suçlu hep ben oluyorum.” Gülme sırası Beritan’da idi. “Seni melekler kanatları altına almış, Ezo.” Huzuru bozan Beritan değildi. Huzur bozulmasın diye kendi huzurunu bozan Beritan idi. Ancak Ezo bu farkı hiçbir zaman göremeyecekti.

Çirkin tartışmalarını hayretler içerisinde izleyen iki kadın, duyduklarına, gördüklerine inanamıyorlardı. Her an saç başa girecekmiş gibi dip dibe duran Ezo ve Beritan, sözlü siddeti sürdürüyorlardı. Güçlü, fedakâr, vefalı iki kadın uçup gitmişti. Yerine bedenlerini, dillerini esir alan pervasız kötülük vardı. Gittikçe kötüye dönüşüyorlardı. Zilan ve Bermal iki kadına doğru yürüdü.

“Hanımlar, sakın olun,” diye çıkıştı Zilan. En az onlar kadar sinirli, olmadıkları kadar da şaşkındı. “Ne olmuş sizlere böyle? Daha düne kadar birbirinize bir laf söylememeye özen gösteren iki kadınıdınız. Şu çirkinliğinize bir bakın. Kendinize gelin artık, böyle olmaz.”

Gözlerini Ezo’nun ela gözlerinden çeken Beritan, eltisine sert sesiyle cevap verdi. “Onu bana değil, bu kadına soracaksınız.” Bugün her şey daha çok üst üste geliyor, külfet çoğalıyordu. “Beni bu hale sizler getirdiniz. Ben kendimi biliyordum. Hayatımı mahvettiniz, beni delirttiniz.”

Zilan genelleme yapmasına kızdı. Çatık kaşlarıyla Beritan’ı izledi. Bu evdeki herkes gayet eşit davranmış, iftira olayı dışında

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan'ın üzerine titremiş, kuma olarak gelmesine rağmen hemen kabul etmişlerdi. Kendisi dahil herkes, artık aralarında ne olmuşsa karışmama kararı almışlardı. Derin yaraları yüzünden kızsı da ses etmedi Zilan.

Nefretine gem vuramayan Ezo, kelimelerini pervasızca savurdu. "Çünkü haddini aşmış!" Haddini ciddi ciddi aşan bir kadın görüyordu. Onun için kocasıyla bütün alışkanlıklarından vazgeçmişti. Kendi elleriyle kocasını bu kadına göndermişti. Ezo şimdi hiçbir şeyi hak etmediğini görüyordu.

Kaçıncı kez bu ithama maruz kalmıştı. Kaynanasından sonra haddini bilmeyen kadın bunu söyleme cüretini kendinde buluyordu. "Nasıl da kaynanana benziyorsun. Nasıl da bana karşı nefret dolusunuz."

Bermal'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Beğitan orada duğ, ileği gitme."

"İleri giden, kendini bilmeyen karşımdaki kadın," diyerek geri çekildi. Haddini aşmış, demişti değil mi Ezo? Canını yakan ve her defasında konumunu yüzüne çarpan kadına bu sefer de susmayacaktı. Etrafına bakınarak acımasızca tebessüm etti. "Nerede benim oğlum?" diye sorarak sırtını kadınlara çevirip odasına döndü.

Herkes Ezo'nun yanında olup Beritan'ı saf dışı bırakmaya devam ediyordu. Beritan bunların hiçbirini unutmayacaktı. Hayatı boyunca birer yara olarak kalbine nüfuz etmişti. Artık silinmeye kalkışsa bile silinmeyecekti. Bu evde yerinin hiç olmadığını, kalben asla sevilmeyeceğini bir kez daha anlamıştı.

Kaynanasının babanın evine git, demesini kabul etmemişti. Ancak gidecekti. Madem haddini aştığını Ezo bile söyleme cüretinde bulabiliyordu, o zaman Beritan da gidecek ve kendisi istemediği sürece gelmeyecekti.

Odasına doğru yürüyen kadın, duyduğu soruyla duraksadı.

"Çocuk acısıyla mı vuracaksın beni?"

Omzunun üzerinden Ezo'ya baktı. Kuma olduğu için haddini bilmesi gerekiyorsa bebeği olmadığı için de Ezo kendine o kadar güvenmeyecekti. Ezo'nun aşkı vardı, Beritan'ın bebeği vardı. Dengeler eşit, tartı aynı ağırlıklara sahipti.

"İnan Ezo benden üstün değilsin ve asla olamazsın. Biz, kabul etmesen de oldukça eşitiz," dedikten sonra tekrar odasına yürüdü. Bermal ve Zilan'ın rengini kaybetmiş yüzlerini görmezden geldi.

"Beritan!" diye yüksek sesiyle çağırdı. Beritan ona dönünce acımasız bir gerçeği daha ateşi sönmemiş nefretiyle itiraf etti. "Oğlunu ben kabul etmedim. Yoksa şimdi kucığımda olurdu."

Beritan olduğu yerde dondu. Evet, Ezo bebeği kabul etmemişti. Agir Ağa ve Zozan Hanım o akşam aldıkları kararı bildirdiklerinde Ezo kabul etmediğini üstüne basa basa söylemişti. Ve eğer kabul etseydi yahut âdetleri öne sürerek isteseydi Mirhan şimdi... Gerisini düşünmek istemeyen kadın omuz silkerek kendine gelmeye çalıştı. Bu kadın kahpe kurşunu atıyor ve Beritan'ı nereden yaralayacağını iyi biliyordu.

Önüne dönerek odasına geçti. Evet, babasının evine gidecek ve istediği zaman gelecekti. O zaman döndüğünde bütün bunların hesabını tek tek soracak, hak etmediği bedeli ödediği gibi canını yakan herkes de bu bedelden nasibini alacaktı.

Yemin etti kuma Beritan; canını yakan herkesin canını yakacaktı!

Odasına girdiği gibi beşiğe doğru yürüdü. Nefessiz kalmış ciğerlerine hava almalıydı. En iyi ilacı oğluydu. Mirhan'a bakarsa biraz olsun toparlanacaktı. Mirhan'a bakarsa ben senin güçlü annenim, deyip düşmemek için çabalayacaktı. Sırf güçlü olduğu için sömürülmüştü. Bütün bu olanlar artık ağır geliyordu.

Beşiği örten örtüyü yukarı sıyırdı. Uyuyan oğlunu seyre dalarak tekâmüle ermek istedi. Uzanıp alına minik bir öpücük kondurdu. "Annen düşüyor oğlum. Uyan, tut elimden..." Gözün-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

de biriken yaşlara küfretmek istedi. Hissizleşip bütün acılardan muaf olmak varken derin acılara gömülüyordu. Hayat bugün de yanında olmayacağını bir kez daha kanıtlamıştı.

Oğlunu izlemeye dalmış, sonunda kendini fark ettiğinde oturduğu yerden sızılar içinde kalkmıştı. Bir banyo yapsa kendine gelirdi, Gergin bedeni rahatlardı. Acılarını su götüremezdi, zaman da götüremezdi. Artık hiçbir şey kanayan yarasına deva olmazdı.

Banyoya girdi. Üzerindekilerden kurtulduğu gibi duşun altına geçip sıcak suyun vücudunu ıslatmasına izin verdi. Suyun sesinde nedensiz huzur vardı. Suyun kendisinde dinginlik vardı. Banyosunu bitirdikten sonra odasına geçti. Oğlu için hızla üzerini giyindi.

Havluyu eline alarak saçındaki ıslaklığı alıp kurutmaya başladı. Aynanın önünde saçlarını taradı. Arada bir oğluna dönüyor, uyuduğunu görünce şefkatle tebessüm edip işine geri dönüyordu. Uzun siyah saçların taranması hemen bitmiyordu. Taraması bittiğinde gram gelmeyen uykusuna lanet ederek pencerenin önüne geçmişti.

Pencerenin kenarına oturan kadın, geceyi seyretmeye başladı. Hayatı elinden kayıp gidiyor gibiydi. Hiçbir şey yolunda gitmezken daha da dibe batıyordu. Bir yönde bu acılara Mirhan sayesinde katlanmaya başlıyor gibiydi.

“Sen olmasan Mirhan belki de aklımı kaçıracaktım.” Son zamanlarda tek tesellisi küçük oğluydu. Onu görünce dünyadan kopuyor, tüm acılarını unutuyor gibiydi. Bu bazen Şerwan’ı görünce de oluyordu. O adamı sevmek çok güzeldi. Hele de karşılığını aldığı nadir zamanlar Beritan derdini bile seviyordu. Kocasını bütününe ona ait değildi. Lakin yarım yönü onundu. Belki de bu olanlardan sonra o dahi olmayacaktı.

Derin bir nefes alırken dudağına takılan şarkıyı sessiz bir şekilde mırıldanmaya başladı:

*"Qumrikē ez romî me belē
 Delalē ez romî me
 Kumsor û efendî me belē
 Kumsor û efendî me
 Xulam çavên reşbelek
 Aşıqa keçka gundî me
 (Güzelim romî'yim ben
 Başımda kırmızı fes efendiyim ben
 Kara gözlerin kölesiyim
 Köylü kızın aşığıyım ben)"*

Gelişini henüz fark etmeyen kadının gözünden akan yaşları, içli içli türküyü tutturuşunu sessizce izledi Şerwan. İli uzanmak istedi, bir şeyler engel oldu. O engelin adı ise; kırgınlıktı.

"Beritan..." Yenilmiş sesiyle kadını çağırırdı.

İsmi fısıldayan sesin kocası olduğunu fark eden kadın, şarkıyı yarıda keserek kafasını dizlerine kapattı. Gitmesi gereken kendisi iken gelen kocası olmuştu. Adama bakacak ne pak yüzü, ne sağlam bir gönlü vardı. Hıçkırıklara boğularak içinde biriktirdiği her şeyi kusana kadar ağladı.

Bazen ağlamak dertleri silmenin eşsiz bir çözümü olabiliyordu. Şerwan da elini kıpırdatmadan, ağzından ağlama kelimesini sarf etmeden kadının ağlamasına izin vererek bekledi. Hıçkırıklarında derin acılar vardı. Belki de iyi gelecekti. Susana kadar da beklemeye devam edecekti.

Hıçkırıklarını keserek sessizce içine ağladı. Ağladıkça yutkunuyor, yutkunduğunu yeniden gözyaşlarını akıtarak atıyordu. Ezasını içine atmak yanlış olmuştu. Şayet daha önce bunu yapsaydı bu kadar çıkmayacak, kendinde kalacaktı. İhtiyacını ağlayarak karşılanmış, rahatlamıştı. Kafasını yatırdığı dizlerinden usulca kaldırdı. Kızarmış gözleri ıslak kirpikleri arasından kendisini izlemeyi görev edinen kocasına çevrildi. Yüzündeki yaralar ve bileğindeki bandaj gözünden kaçmamıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Rahat adın mı?”

Dudaklarını ısırarak kadın parmaklarını dizlerine batırırken güçlükle çıkan sesiyle içindekini savurdu. “Bu kadın çok kırgın.”

Sadece bu kadın mı kırgındı? Diliyle dudaklarını yaladı, ağzı açık halde nefesini verdi. “Kimse sana benim kadar kırgın değildir,” demişti. Az önce duyduklarından sonra kırgınlığı katlanarak büyümüştü.

Beritan’ın başı önüne düştü. Yanına gitmediği için kırılmıştı. Sonuna kadar hakkı vardı ki Beritan karşı çıkamazdı. Kazanın olduğu ilk gün hastanede olması gerekmişti ama gitmemişti. Hastaneden sonra eve döndüğünde onu karşılaması gerekmişti ama pencereden ayrılmamıştı. Üç gündür bu adam evindeydi, bir kere olsun yanına gitmemişti. Kırgın olması, Beritan’ı affetmemesi hakkıydı.

“Kaza yaptım, yanına gelmedin. Hastanede kaldım, bir kere olsun aramadın. Eve geldim, ne karşılamayı akıl ettin, ne yüzünü göstermeyi. Üç gündür şu evdeyim, odandan yine çıkmadın. Mirhan’ı getirme bahanesini bile kullanıp yanına gelseydin kabulümdü.”

Beritan adamın sert sesinden dökülen cümleleri dinlerken yeniden ağlamamak için direndi. Kaza günü olanları bilmemesi bir tarafıyla sağlıklıyken, diğer tarafıyla kötü olup Beritan’a zarar veriyordu.

“Bütün bu günler boyunca kocam dediğin, seviyorum dediğin adamın yanına gelmeyen sen, amcaoğlunun yanına gitmek istiyormuşsun. Sen mi bana kırgınsın, ben mi sana kırgınım?”

Kemal’e gitmek istediği için bu kadar kırılmıştı. Annesi gitmek istediğini ve izin vermediğini söylediğinde Şerwan hayret içerisinde kalmıştı. Kocasını kazada ölümden dönmüştü. Yanına gelmeyen kadın, amcaoğluna gitmek istiyordu.

“Beni sevdiğini söylüyorsun, sana gelmemi istiyorsun. Ölümden döndüm, gelip bana nasılsın sorusunu sorma tenezzü-

lünde bile bulunmadın. Oğlunun babası olduğum için bari saygı gösterip gelseydin.”

Beritan oturduğu pencere kenarından usulca kalktı. Yanaklarına süzülen yaşları elinin tersiyle iterek hiçbir şeyden haberi olmayan adama suskunluğunu bozdu. “Sana gelmeme bu ev izin vermedi ki. Sana gelmeme bu ev suçlamalarıyla hep taş koydu, engel oldu. Senin kaza yapman sadece benim suçummuş gibi gösterildi. Sana nasıl geleyim ben?”

Şerwan’ın kaşları çatıldı. Serhad ile kavga etmesinden hemen sonra bu kazanın olması basiretsizlikti Beritan açısından. Ancak şerrin hayrı varsa ve ailesi bunu biliyorsa neden bu kadını suçluyordu? Daha kötüsü Beritan niye bunu bahane ediyordu.

“Bu bir bahane değil, Beritan.”

Beritan acıyla gülümsedi. “Kaza haberini aldığın sonra bu evde neler oldu bilmiyorsun. Nelerle mücadele ettiğimi, nelere dayandığımı da bilmiyorsun. Ben bu odada kaldıysam sen hep bu evin dışında kaldın. Hayır, sen bana dışarıda kaldın.” Yanaklarını ıslatan yaşları elinin tersiyle silmeye devam etti.

“Huzur bozan kadın ithamını aldım ben. Kimseye ne konuşma ne yüzleşme gibi bir mecalim var. Sana gelmek istedim ama yüzüm yoktu. Tatilinden gelir gelmez sıkıntıya girdin, ardından kaza yaptın. Benim yüzümden oldu. Ben hata yaptım. Kardeşinle aramdaki kırgınlığı boş yere uzattım.”

Şerwan pişmanlıkla soluğunu verdi. Beritan’ın ölümüne kardeşi sebep olmuştu. Söylediklerini hatırladıkça Şerwan’ın karısına olan kırgınlığı siliniyor, yerini üzüntü ve pişmanlık kaplıyordu. Karısı, kardeşi yüzünden oğluyla beraber tehlikeye girmişti. Ve Şerwan bunu daha yeni öğrenmişti. Çiftlikte o kavgalarına denk gelmese haberi bile olmayacaktı. Adı gibi eminli ki Beritan kardeşiyle arası bozulmasın diye yansıtmazdı.

“Ve sen benim sevgimi, aşkımı hiçe sayamazsın. Her şeyi söyleyebilir, öne sürebilirsin ama benim aşkımı değil. Bütün

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bunlara dayanıyorsam oğlum ve seni sevdiğimden dayanıyorum. Beni ayakta tutan sana olan sevgim.” Sesi bir tık yükselmiş, bakışları kararlılıkla keskinleşmişti. Ne Şerwan ne de başkasının onun sevgisine dil uzatmasına izin vermeyecekti.

“Sana gelmek istedim, Şerwan, defalarca. Ama gelemedim... Bu evde yaşamak zor, sen yokken daha da zordu.” Gözlerine peyda olan acıyı silemedi. Çok hırpalanmıştı. Kaza anında oğluyla her şeyden habersiz bu odada kalan kadın, gördüğü şiddet yüzünden çok çekmişti. Oğlu ağlarken elinin uzanamamasına, kocasının üzerinde hiçbir hakkı yokmuş ve bu evde sadece belaymış gibi görülmesine kahrolmuştu.

Bundan sonra eski Beritan gelmezdi.

“Bu kadın çok kırgın.”

“İlacı olacağım.”

Şerwan kollarını iki yana açtı. Doğumdan beridir karı koca olmaktan çıkan ilişkilerini bir şekilde düzeltmeye çalışacaktı. Şerwan neden uzak olmak istediğini, yorulduğunu anlıyordu. Bu kadın olanları saklayarak en çok kendine zarar veriyordu.

“Gel hadi!”

Kollarını açmış, yanına gelip ona sığınmasını istiyordu. Zaten kaçtığı değil miydi? Nasıl sığınır, nasıl giderdi? Geçmiş olsun bile demeyen kadın nasıl giderdi? Gitmezse bu adamı kaybedecekti. Şerwan yanına gelmişken, ilacın olacağım, demişken kendini bu adamdan mahrum bırakamazdı. Beritan gözlerini kapayarak hızlıca sarıldı. Kollarını adamın vücuduna sıkıca sararken belinin acıdığından ve Şerwan’ın acı çektiğinden habersizdi.

Bir kadının acıyan kalbi yanında bel acısı bir hiçti. Gayet net anlamıştı Şerwan. Saçlarına öpücüklerini kondurdu. “Özür dilerim, Beritan. Özür dilerim kulılka min²⁸.” Buselerini nemli saçlarına kondurmaktan usanmadı. “Kardeşim ölümüne sebep olduğu için özür dilerim. Seni koruyamadığım için özür dilerim.”

28. Kulılka min: Kır çiçeğim

Sanki az önce ağlayan, içinde biriken bütün acılardan kurtulan o değilmiş gibi tekrar ağlamaya başladı Beritan. “Ben özür dilerim..yanına gelmedim... Ben aptallık ettim, yanına gelmedim. Seni hep merak ettim, uzaktan izledim... O da yetmedi bana...”

Şerwan saçlarına bir öpücük daha kondurduktan sonra Beritan’ı geri çekip yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Evet, gelmedin.”

“Yüzüm yoktu gelmeye.”

“Burada utanacak biri varsa o da Serhad. Benim evimde, benim karım ölümünden döndü. Haddi olmayan konuşmalarda bulundu. Bunları söylemek Serhad’a düşmezdi. Sen benim karımsın ve oğlumun annesisin. Kuma olman sadece beni ilgilendirir.”

Beritan o kazadan sonraki kavgayı öğrense Ezo’ya neler diyecekti? Bir yanı bunu öğrenmesini bir yanı ise hiç öğrenmemesini istiyordu. Çünkü öğrenirse olaylar yine tepetaklak olacaktı. Babasının evine dönen sadece Ezo olmaz, Beritan da olurdu.

“Önemli değil. Suçlu bendim.”

“Değilsin, sen değilsin.” Bunu asla kabul etmeyecekti. Tek suçlu Serhad ve karısına önceleri bu zararı vererek kardeşine yolu açan Şerwan idi.

“Sen nasılsın? Ağrın var mı? Hastaneden erken çıktın. Belki kötü olur.”

Karısının gecikmiş telaşına gülen Şerwan, yanağına bir öpücük kondurdu. Bu fırsattan istifade Beritan da kocasının yanaklarına bir öpücük kondurdu.

“Biliyorum, geciktim.”

“Bunu bilmen iyi bir şey!”

“Hatamı telafi edeceğim.”

Şerwan sadece Beritan’ı izledi. Neyin telafisini yapacaktı? Ezo çok iyi bakıyordu zaten. Evet, dediği gibi geç kalmıştı. Fakat bunun telafisi için de geç kalmıştı. Bu durum farklıydı. Farklı olduğu için de geç kalınmışlığın telafisi yoktu. Artık olamazdı. Neredeyse imkânsızdı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“İyiymi, Beritan.”

Genç kadın son söylediklerinin farkına varınca acı bir tebesüm ömürbükçesine dudaklarında yer edinmişti. Gerçek kafasına yeni dank edince sadece Şerwan’a baktı. “Haklısın, sana çok geç kaldım!”

Ona bakan Ezo varken nasıl hatasını telafi edecekti. Neyin hatasını telafi edecekti. İlk karısı aslan gibi bakıyordu. İkinci karısına kalan ise, “Nasılsın, iyi misin?” sorusuydu. Kendini bu hale getiren Beritan idi. Şerwan’a gidecekti. O adamın kendisine gelmesini sağlayacaktı. O zaman Ezo hastalığı boyunca bakmazdı. Şerwan onun yanında olurdu, Beritan oğluyla beraber kocasını iyileştirirdi. Beritan her şeye kendi elleriyle geç kalmıştı. Ya kendi hayatına telafisini nasıl yapacaktı?

Kafasındaki düşünceleri bir kenara bırakıp kollarında olduğu adamı sevgiyle izledi. Yüzündeki yaralara gözleri değdiğinde acı kramp olup kalbine geçmişti. Parmakları refleksle Şerwan’ın yüzündeki yaralara uzandı. Canını yakacakmış gibi dokunmaya korkuyor, iyileştirmeye gücü yetermiş gibi kıyamadan parmağının uçlarını sürüyordu.

“Bu izler ne zaman yok olup gidecek?”

“Bir haftaya kadar geçer, bilmiyorum.”

“Keşke yüreğimizdeki izler de bir haftalık olsa.”

“Keşke, Beritan.”

Yüzünü biraz daha dokundu kadın. Her bir yarasına şefkat verir gibi dokundu ve okşadı. Canı yanan adam yüzünü ekşitince Beritan elini hızlıca çekti. “Gördün mü; insanoğlu birkaç gün sonra geçebilecek acıya bile dayanamıyor. Sen kalk içine işleyen acıyı bir önür çek.”

“Bu da hayatın bize zaman her şeyin ilacı demesi, Beritan.” Alnına dudaklarını bastırıp bir müddet kaldı. Saçlarının kokusunu genizlerine kadar çekiyor, nefesini tutarak içine hapsediyordu. Her şeyde biraz huzur vardı. Beritan’dan gelen bu huzuru bir parça alıyor ve yüreğine depoluyordu adam.

“Her şey için özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim, Şerwan.”

Kocasına bu sefer sakın sarılmıştı. Boynuna kollarını dolar-ken burnunu boyun çukuruna gömmüş, özlediği kokusunu içine çekmişti. Özlem ve hasret gün geçtikçe su yüzüne çıkıyor, Beritan artık boğuluyordu.

Şerwan boyun çukuruna temas eden hisse gülümsedi. Dudaklarında hem acı hem de tatlı tebessümler yavaş yavaş yer ediniyordu. Zamanla toparlanacak ve bu aileyi toplayacaktı. Bir şeyleri net anlatmanın vakti gelmişti. Herkes ayağını yorganına göre uzatacak, kimse artık haddinin olmadığı işe burnunu sürmeyecekti.

“Toparlanmamız lazım.”

Beritan geri çekilerek adama baktı. “Zaman gerekiyor.”

“Zaman elbette olacak. Ama bizim yüzleşmemiz de lazım. Her şeyle... Herkesle...”

Kadın gözlerini kaçırdı. Hiçbir şeyle yüzleşmeden bu evden gidecekti. Beritan, annesinin onu gönderdiğini Şerwan’a anlatmayacaktı. Hatta Şerwan’a gideceğini söylemeyecekti. Çünkü söylerse biliyordu ki izin vermeyecekti.

“Önce iyileş, bunların sırası da gelecek. Herkes hesabını gerekene verecek.” Hakikat eğer bu evde işleniyor olsaydı, bugün bu durumda olmazlardı. Her evin bir çatışması, kavgası olurdu. Lakin Beritan kuma olduğu için bunları hak etmiyordu. Herkes, Şerwan dahi önce bununla yüzleşmeliydi. Beritan babasının evine gittiğinde bu yüzleşme gerçekleşecekti.

Şerwan şimdilik olanları anlatmasını istemeyecekti. Evvela toparlanacak, kendine gelecek, izlenimlerinden sonra gerekeni yapacaktı. Karısını yatağına doğru götürerek uyuyan oğlunu izlemeye başladı.

“Bu yakışıklı gün geçtikçe kime benziyor?”

“Egoya mı ihtiyacın var?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Yüzüm biraz kötü durumda, sanırım var.” Genç kadına bakıp göz kırptı. Uyuyan yakışıklı oğlunu kucağına aldı.

Beritan kızmaktan geri durmadı. “Rahat bırak. Uyanacak, sonra sabaha kadar uyumuyor.”

Şerwan kapalı gözlerine birer öpücük bıraktı. Kokusunu içine çekip burnunu yanağına sürttü. Mirhan şimdi uyanık olacak ve Şerwan doya doya onunla uğraşıp eğlenecekti.

“Uyur benim pašam,” diye cevapladı karısını sevgisini oğluna aşıladığı sırada.

“Uyumuyor.”

“Süt verirsen uyur,” diyen kocasına kıkırdadı. O kadar basit değildi. Bu gece uyanırsa kadın kocasına gösterecekti. Süt iki haftalık bebeği susturmuyordu. “Uyanırsa sabaha kadar sen uyu-tursun.”

Şerwan oğluna şefkat aşılama işini duyduklarıyla bırakarak karısına döndü. O an ne diyeceğini bilemedi. Bu gece burada kalmayacaktı. Beritan’ı görmek istediği için gelmişti. Hatta uyuduğunu sanıyordu. Genç adam cevap vermek yerine oğluna dönmüştü tekrar. Uyuyan Mirhan’ı seyre daldı. Karısının da onu izlediği gibi...

Beritan bir hatanın daha farkına varmıştı. Şerwan yanında kalmayacaktı. Kaçırdığı bakışlarından anlamıştı. Aptal dili ne diye öyle söylemişse, bir kez daha kendine kızdı. Hem kendine hem diline hem de düşüncelerine küfürlerini büyük bir ilgiyle tek tek yolladı.

“Mirhan uyanmaz, şimdi ben de uyuyacağım.”

“Beritan...”

“Sabah erkenden uyanıyor oğlun, sonra uyutmuyor beni,” dedi tebessüm ederek.

Şerwan ne yapacağını bilmiyordu. Odada onu bekleyen hatta ilaçlarını vermek için uyumayan karısı vardı. Burada ise yanında kalacağını ama sonra yaptığı hatanın farkına varan karısı vardı.

Nasıl Beritan'ı bırakıp gidecekti? Hele acısını bir nebze de olsa indirdikten sonra nasıl tek bırakacaktı? Aklını kaybetmek üzereydi Şerwan.

Kocasının kolları arasında olan küçük oğlunu dikkatli bir şekilde alan Beritan, beşiğine koymuştu. Beşikte canını acıtmadan dikkatlice bağladıktan sonra örtüyü üzerine atmış, ardından kocasına dönmüştü.

“İyi geceler, Şerwan!” diyerek banyoya girdi. Kapıyı kapattığı gibi alnını yaslamış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Gitmesini istemiyordu. O odada kalıp gelmesini beklesin istiyordu. Şu kapıdan çıktığında kocasını eşofmanları üzerinde yatağına uzanmış halde bulmayı ümit etti. Ve fısıltılarını kocasına duyurmaya çalıştı.

“Gitme Şerwan... Yanımda kal... Sıkıca sarıl bana.”

Fısıltıları yalvarışa dönüştü. “Gitme... Elimden tut, bir daha bırakma... Gitme...”

Kapanan kapı sesiyle gözlerini açıp son cümleyi söyledi:

“Gitti, ben de bittim!”

Ve ruh bedeni koşarcasına terk etti.

Bölüm 19

Kırk Satır

Çok değil, bir yıl öncesine kadar her şeyin daha güzel olduğunu sabah uyandığında anlıyordu. Dert, tasa varsa kocasıyla paylaşıyor ve sonucunda yine gülümseyen taraf ikisi oluyordu. Aşağıya iniyor, ailesine karışıyor. Gün için kocasıyla birkaç kere konuşuyor, toplantısı olmadığı müddetçe gergin adama takılarak iş yorgunluğunu telefon üzerinden bile alıyordu.

Bugün ise aşağıya inmek istemeyen tarafıyla uyanmıştı. Kavgalı olduğu kuma kadını görecekti, hatıralar canlandıkça can sıkıntısı büyüyecekti. Her sabah böyleydi. Aşağıya iniyor, oğlunu severek inen kadını görüyordu.

Ezo, Şerwan ile mutluydu. Beritan, Mirhan ile mutluluğu buluyordu. Evet, kesinlikle yarı yarıya bu hayatı sürdürüyorlardı.

Şerwan, oğlu ve karısına gittiği zaman Ezo'nun elindeki mutluluk da Beritan'a geçiş yapıyordu. Kazadan bu yana sekiz gün geçmişti. Bileğindeki sargı bezini çıkarmıştı adam. Yüzündeki yaralar göze batmayacak kadar iyileşmişti. İlaçlarını ısrarla veriyor, içmediği zamanlarda kocasıyla savaştan yorulsa da sonunda galip geliyordu Ezo.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan hâlâ geceleri yanındaydı. Uyumaya gelmeden evvel oğluyla oynuyor, doyasıya sevip uyuttuktan sonra üst kata geçiyordu. Özellikle de Beritan odasına geçtiği zaman Şerwan da geçiyordu. Saatlerce odada kalıyordu. Bu gece yanıma gelmeyecek, diye düşündükçe Şerwan geceye doğru soluğu yanında alıyor, sarılarak uykuya dalıyorlardı.

Çalışma odasına giren adamın peşinden yürüdü. Üç gündür iş başı yapıyordu. Kardeşleri yorulmasın diye özverili davranırsa da Şerwan'ın rahat durmayacağını adı gibi biliyordu.

“Kendine eziyet etmiyorsun değil mi?” Çalışma odasına girdiğinde masada arayış içerisinde olan yakışıklı adama sahte bir tavırla çıkıştı.

Şerwan kısa bir an karısına bakıp hınzırlıkla gülümsedi. “Peşimden ayrılmıyorsun yine.”

Gözlerini bayarak adama doğru yürüdü. “Senin eski mütevacıllığın nerede, çok merak ediyorum, Şerwan Ağa.”

“İstanbul'da kaldı.” Manalı cevabını devam ettirdi. “Az iltifat etmeden bana. Yakışıklı olduğumu kabul etmediğim için az kızmadın. Ben de madem güzel karım bu halimden şikâyetçi, biraz gardımı kırayım dedim.”

“Aman mümkünse o Şerwan'a geri dön. Tatilin sana yaramadığı tek nokta bu.”

Gür kahkahası odayı doldurdu. Rahatsızmış gibi davranmasına gerek yoktu. Ezo'nun bu hallerinden memnun olduğunu adı kadar iyi biliyordu Şerwan. Aradığı dosyayı avare kardeşi nereye bırakmıştı, bilmiyordu. “Vedat nereye koydu bunu?”

Ezo neyi aradığını merak etti. “Aradığın nedir?”

Sıkıntıya düşmüşçesine alnını kaşıdı. “Sarı bir evrak. Son ayın ödemelerini kapsıyor.” Gözleriyle etrafı kolaçan ediyor, gözüne takılan her sarı renkte duraksayıp olmadığını fark edince burnundan soluğunu veriyordu. “Onu bulmam gerek güzelim.”

Kocasının aradığını bulamama gibi bir basiretsizliği, daha doğrusu aradığı gözünün önünde olduğu halde fark etmeme gibi

bir özelliği vardı. “Yine dikkatsizliğin tutmuş olmasın?” diyerek aramaya koyuldu Ezo.

Şerwan benimle dalga geçme bakışını attı. Masanın üstündeki arayışı sürerken Ezo dolapları karıştırdı. “Üzerinde herhangi bir yazı var mı?”

“Şirketin ismi var. İçeriğine bakarsan anlayacaksın. Sen bunlara yabancı değilsin.”

“Haklısın, az aramıyorum bulamadığın evraklarını.”

Bir homurdanma sesi yükselince kadının kahkahası bu sefer odayı doldurdu. Her defasında dikkatsizliğinden yararlanıp adamı sinirlendiriyordu. Dolapta bulamadığı dosyayı kitaplığın içinde bulmuştu. Şerwan ve Neçirvan’ın seçimleriyle dolu kitaplığı bugün sarı evrak süslemişti. Onun olduğundan emin olmayan Ezo evrakı çekip üzerini kontrol etti. Eroğlu adını görünce gülümsedi.

İçeriğini kontrol ettiğinde grafiklerle dolu kâğıtları bulunca sırtışı yüzüne kocaman yayıldı. Kocasına bulduğunu söylemek için döndüğünde kasanın içine bir şeyleri koyduğunu gördü. İki adet mücevher kutusuydu. Ezo hızına şaşırılmış, elindeki evrakla durduğu yerden kıpırdamamıştı. Sanki görmesini istemiyor da saklamaya çalışıyormuş gibiydi.

Dudaklarını birbirine bastıran Ezo, fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. Kadın hissi hiçbir zaman yanılmazdı. O iki kutunun da kendisi için olmadığına yemin edebilirdi. Yüzüne gülümseme yerleştirerek kocasına yürüdü. “Buldum, Şerwan.” Sesine güçlkle keyif yerleştirmişti.

Yanına vardığı adamın eline dosyayı uzattı. Şerwan dosyayı elinden alırken gözlerini kaçırınca hislerinin doğruluğu bir kez daha kanıtlanmıştı. Masanın üzerindeki albümü görünce gülümsemesi soldu. Kocası elindeki evrakı karıştırdığı için görmedi.

Ezo o albümü doldurup doldurmadığını merak etti. Anne baba ve oğlun geçirdiği güzel bir gün bir sayfaya yazılacak,

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

fotoğrafı yapıştırılacaktı. Başlangıcı yaptığından emin değildi. “Hiç yazdın mı oğlunla ilgili bir şey?”

Şerwan ne dediğini anlamıştı. Hayır, anlamında kafasını salladı. “Yazacağım günler yakındır.”

Sesindeki kararlı tınıyı alan Ezo irkilmişti. Son günlerde Şerwan’ın, Beritan’ı tatile götürüp götürmeyeceği meramı bütün beynini sarmış, rahat bırakmamıştı. Günler yakın dediğine göre, Mirhan kırkıdan çıktığına göre bu yakın günler gelmişti.

Gülümseye çalıştı. Ki bu olduğundan çok daha zordu. “Planların mı var?”

Şerwan bu soruları duymak istemiyordu. Zira ben, Beritan, Mirhan gideceğiz, demek istemiyordu. Ancak nasılsa götürecekti. Ezo’yu nasıl götürdüyse Beritan’ı da götürecekti. Ölümünden kardeşi yüzünden dönen karısının bir molaya ihtiyacı vardı. Bu evden uzaklaşmaya, nefes almaya ihtiyacı vardı.

“Evet, var.”

“Tatile gitmek gibi mi?”

Bu kadın düşüncelerini zaman zaman okumakta usta bir performans sağlıyordu. “Evet, yakın zamanda Beritan’ı ve Mirhan’ı tatile götüreceğim. Bir süreliğine evden uzaklaşmalarını istiyorum.”

Eşitlik! Terazi gittikçe dengeleniyordu. Ezo ve Şerwan’a özel hiçbir şey kalmıyordu. Ezo’ya ne yaşıyorsa Beritan’a da yaşatacaktı. Bu kadının mutlu olması nasıl bekleniyordu ki?

“Uzun mu sürecek?” Bir hafta mı sürecekti yoksa imtiyazı oğluna ve karısına tanıyıp aile tatilini daha fazla mı uzatacaktı? “Uzun sürebilir,” cevabını alınca gülümsedi. “Anladım, umarım Mirhan’ın büyüdüğünde okuyacağı güzel günler geçirirsiniz,” dedikten sonra kocasını çalışma odasında tek başına bırakarak çıkmıştı.

Bu kadın yapacağım, dediği her şeyi yapıyordu. Aşk! Geriye Ezo’nun elinde kalan güç buydu. Onu da Beritan alırsa bu ev-

deki varlığından Ezo dahi acizlik duyacaktı. Kalbine aniden giren sancıyla yüzünü buruşturdu. Çok üzüldüğü için mi olmuştu, bilmiyordu. Huzursuzluk etrafını çoktan kaplamaya başlamıştı. Sanki kötü şeyler olacakmış gibi.

“Hayrolsun Allah’ım, hakkımızdaki her şey hayrımıza olsun.”

Bahçeye indikten sonra kaynanasına görünmek için oturma odasına geçti. Günlerdir Beritan ve Zozan Hanımın arası buz kütleleri gibiydi. Teyzesinin kumasına olan bakışları oldukça sert ve kınayıcıydı. Beritan ise bu bakışları görmezden gelecek, üzerine alınmayacak kadar pervasız. Ezo, teyzesine karşı bu tavırları sergilemesinden nefret ediyordu. Beritan’ın kendini bazen ulaşılmaz bir mücevher gibi görmesinden de nefret ediyordu.

“Niye burada kimse yok teyze?”

Zozan Hanım gelinini görünce sımsıcak tebessüm etti. Yeğenin de karşı eve geçtiğini sanmış ama Beritan orada olduğu için gitmek istemediğini düşünmüştü. Nerede olduklarını sordukuna göre onun da haberi yoktu. Ne yani? Bermal, Ezo’yu davet etmemiş miydi?

“Bermal kahveye çağırdı. Bahçelerinde oturmuş, kahve içiyorlar. Sen de oradasın sandım.”

Ezo anlamışçasına kaşlarını kaldırdı. “Şerwan evdeydi, aradıkları vardı,” diyerek davet edilmemesinin sebebini bu şekilde düşündü. Yoksa Bermal onu çağırmayacak kadar düşüncesiz bir kadın değildi.

“Ezo, gel otur teyzenin yanına.”

Bu cümle dertleşme cümlesiydi. Ezo teyzesiyle konuşursa belki içine düşen huzursuzluk da ötelenir giderdi. Yaşlı kadının yanına oturdu. “Hayırdır inşallah teyze?”

Zozan Hanım haddini o gün aşan gelininin sözlerini unutmuyordu. Kazadan sonra muhtemelen bir şeyler olmuştu ve bunu başlatan Ezo idi. *Yeğenine sor ne yaptığını*, dediğine göre ve kendinden bu kadar emin olduğuna göre kesin yargıya varmak istemese de Ezo durmamıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Kaza günü Beritan ile aranızda ne geçti? Neler oldu?” Konuyu uzatmayı sevmezdi Zozan Hanım. Her şey alenen konuşulacak ve ağızda yaylanmayacaktı. Olduğu gibi anlatılması kesin kuralıydı.

Kimin ona anlattığını bilmiyordu. Teyzesi bu kadar sakın göründüğüne göre sadece kavga haberini almış olmalıydı. Uzanıp teyzesinin elini tuttu. Bir daha bu gibi durumlara kocasının dahi karışmasını istemiyordu. En son herkes karıştığında olaylar ip gibi dolanmış, zor çözümlenmişti.

“Teyze, senden bir ricam var.”

“Nedir?”

“Bu kavga bizim aramızda. Kimin başlattığı, kimin ne dediği ikimiz için önemli. Hiçbirinizin karışmasını istemiyorum.”

Zozan Hanım gerildi. “Kendi aranızda çözecek misiniz? Kazadan önce de ikiniz birbirinize karşı soğuktunuz. Şimdi gözleminizde nefret ve tahammülsüzlük görüyorum. Ben müdahale etmezsem bunu sürdüreceğim ve kendi huzurunuzu bozmaya devam edecek misiniz?”

“Sana söz, kendi aramızda hallederiz. Başkaları karışıkça olaylar büyüyor. Hoş olmuyor artık. Sen hatta Şerwan bile karışmasını istiyorum. Senden tek ricam budur teyze. Ben ve Beritan ölümüne bir savaşa girsek de ki girdik...” Bu konuda teyzesini bilgilendirmişti. “Biz yine kendimize yapıyoruz. Herkes yine hayatına bir şekilde devam ediyor.”

Zozan Hanım gönülsüzce kabul etti. Ölümüne savaşa gireceklerini de biliyordu. Yarın bir şey olduğunda birbirlerini koruyacaklarını da biliyordu. Birbirlerinden ne kadar nefret etseler de, canlarını yakmak istemediklerini de biliyordu. “Tamam, istediğin gibi olsun.”

Ezo minnetle gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Zozan Hanım konuyu değiştirdi. “Şerwan çıktı mı?”

Ezo oru odasında bırakıp aşağı inmişti. Evrakı alıp gideceğini söylediğine göre çıkmış olmalıydı. “Evet,” diyerek geçiştirdi.

“Sen de geç karşı eve, bir kahve iç.”

“Seni yalnız mı bırakayım teyze? Hem sen niye gitmedin?”

Zozan Hanım cevap vereceği esnada Ezo’nun telefonu çalmıştı. Otururken sedire bırakmıştı. Uzanıp telefonu eline aldı. Kardeşi Elif arıyordu. Ezo o huzursuzluğa yeniden kapılmıştı. Telefona cevap vererek kulağına götürdü.

“Efendim, Elif’im.”

“Abla nasılsın?”

“İyiym güzelim, sen nasılsın?”

“Ben iyiym.”

“Annem nasıl, babam, çocuklar?”

“Herkes iyi, annem biraz rahatsız. Dün biraz tansiyonu düştü. Kalkmasına izin vermiyoruz.”

Ezo tedirginlikle ayaklandı. “İyi mi, bir şeyi var mı?”

“Yok ablam, yok, sakın ol. Biz kalkmasına izin vermiyoruz. Sana söylememe izin vermedi korkarsın diye. Ben de bana kızaçağımı bildiğim için haber vereyim dedim.”

Ezo’nun korkusu yarı yarıya silinmişti. Bu korku annesini görmeden de yüreğinden def edilmeyecekti.

“Ezo, kime ne oldu?”

Teyzesinin telaşını görünce sakın kalmaya çabaladı. “Annem... Dün tansiyonu düşmüş teyze. Elif de kalkmasına izin vermiyoruz, dedi. Bana haber etmelerine izin vermemiş.”

Zozan Hanım kafasını bıkkınlıkla salladı. “Bu kadın beni öldürecek. Hadi hazırlan git, ben de akşama uğrarım.”

“Kızları da getirsin teyzem.”

“Tamam canım söylerim, ben hazırlanıp geliyorum.” Telefonu kapattıktan sonra teyzesine döndü. “Kızları da getirmeni istiyor.”

“Geliriz Ezo, sen şimdi git. Bu iki gün annende kalırsın.”

“Tamam teyze.” Telefonu aldıktan sonra toparlanmak için oturma odasından çıkmıştı. Bahçeyi geçtiği gibi yukarı çıkmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

İki katı çıktıktan sonra odasına geçti. Önce kıyafetlerini değiştirecek, ardından büyük çantasına ihtiyaçlarını koyacaktı. Elini çabuk tutmuştu.

Üzerine hareli yeşil bir gömlek, altına rengine tezat lacivert etek giymişti. Tülbentini değiştirdikten sonra da çantasına ihtiyaçlarını koymuş, odayı derli toplu halde bıraktıktan sonra çantasını aldığı gibi odasından çıkmıştı. Bir an önce gidip annesini görmek istiyordu. Annesine geçtiğinde Şerwan'a haber verirdi. Belki akşam o annesini getirir, teyzesine bakardı.

Ezo üçüncü kattan ışık hızında inmişti. Araba evdeyse Mahmut onu götürürdü. Değilse gelmesini bekleyecek yahut kardeşini arayacaktı. Görünürde Mahmut yoktu. Ezo telefonunu çantasından çıkardı. Bahçede beklemek yerine oturma odasına yürüdü. Ne zaman geleceği de belli olmazdı.

Aralıklı kapıdan içeriye baktığında kadınları yine orada oturmuş buldu. Yüzleri gülüyordu. Güzel bir haber almışlardı ya da yine bir şeye takılmış gülüyorlardı. İçeriye gireceği sırada Zilan'ın ağzından dökülen sözlerle ayağı havada kaldı.

"Evet jinap, hamileyim."

"E niye sakladın Zilan bizden?"

"Ezo üzülecek diye söyleyemedim hemen."

Afallayan Ezo son cümleleri tekrar tekrar duymak istedi. Ancak tekrar tekrar duysa bile sersemliğinden sıyrılamayacaktı. Ezo'nun bebekle ne akası vardı? Bebek haberini bu eve gelecek her gelin o üzülecek düşüncesiyle söyleyemeyecek miydi?

"Ben mi?" diye sordu.

Odadaki bütün kadınların kafası kapıya çevrilmiş, gördükleri kadını nefeslerini tutmuşlardı. En yanlış zamana ayak basmıştı. Zilan gördüğü kadını duraksadı. Söylediklerini duymuştu ve oldukça kızgın görünüyordu.

"Ne zaman hamile kalmaktan çekindiniz de haberi verirken üzüleceğim için saklıyorsunuz? Benim bununla alakam ne?"

Elindeki çantayı hiddetle yere bırakmıştı. “Hamile kalacaksınız ve ben üzüleceğim diye saklayacaksınız! Bu nasıl bir mantık, bu nasıl bir düşüncedir?”

Sesi odadaki her kadına yükseliyor gibiydi. Gözleri ise Zilan’ın gözlerinden ayrılmıyordu. “Ben hamile kalarım, çocuğum yok diye kendinizi niye bana bağlıyorsunuz? Senin kocan evlendiğinden beridir hamile kalmanı beklemiyor mu? Ben Nêçîrvan’ın ağabeyi için bunu ertelediğini bilmiyor muyum? Siz beni kör, sağır mı biliyorsunuz? Kimin neyi ne maksatla yaptığını anlamayacak kadar aptal mıyım ben?”

Zilan oturduğu yerden ayaklandı. “Ezo, beni yanlış anladın...” Kendini açıklaması gerekiyordu. Ezo’nun gerçekten üzüleceği düşüncesiyle söylemeyi ertelemişti. Son zamanlarda kötü şeyler yaşamışlardı.

“Yanlış anlayacağım bir durum mu var ortada? Sen hamilesin ve ben üzüleceğim diye bunu söylemeyi erteliyorsun. Ben kocama çocuk veremedim, bunun için kuma geldi.” Yerde oturan Beritan’a bakmadan eliyle işaretledi. “Çocuğunu yaptı, paşa paşa yerinde oturuyor. Bütün bunlar olduktan sonra sizin hamile kaldığınızı benim yüzümden saklamanız çok saçma.”

Taşın kendisine gelmesine öfkelenmişti Beritan. “Almasaydınız Ezo. Peşimden koşmasalardı. Ben size koşa koşa gelmedim. Size gelmek için ısrar etmedim.” Bu gerçeği herkesin yüzüne hep söyleyecekti. Onu istemeye Eroğlu Ailesi gelmişti.

Bakışlarını Zilan’dan çekerek Beritan’a döndü. “Kabul etmeyebilirdin. Kuma gitmek istemiyorum demeye hakkın vardı. Sen hayır dedin mi de Mehdi Cibran kabul etmedi. Hayır, demedin. O zaman peşimden sizler koşunuz diye laf yapma başa!”

Taşıyamadıkları acılarını su üstüne çıkarıyorlardı. Birbirlerini kırarak, söylenmemesi gereken sözleri söyleyerek, toplum içinde birbirlerini küçümseyerek, yarın pişmanlıktan kavrulacaklarını bilmeden ayıbı inatla yapmaya devam ediyorlardı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ezo seninle uğraşamam der gibi yüzünü Beritan'dan çevirmişti. "Sizin hamile kalmanız beni üzmez, Zilan. Hepinizden daha çok ben sevinirim. Benim ve Şerwan'ın yıllarca çektiğimiz acıları, çocuk hasretini, umudu sizler kocanızla çekmeyeceksiniz diye hepinizden daha çok ben mutlu olurum." Eğilip yerden çantasını aldı.

Gözlerine yaşlar birikmişti. Kimse görmesin isterken bütün bakışlar üzerine kenetlenmiş, ela harelerindeki yaşları görmüştü. Ezo odadan çıkmadan evvel Bermal'e döndü. Uyarıcı keskin irisleri eltisine sabitlendi. "Sen de yarın bunu ne kocandan ne de bu evden Ezo üzülmesin diye saklama. Gelip ilk bana haberi versen, senden bile daha çok sevinirim."

Çantasını aldığı gibi kapı eşiğinden sırtını dönerek ayrılmıştı. Yanağına sel gibi akan yaşları durdurmamıştı. İçindeki her şeyi bağıra bağıra sökmek istiyordu. Bitmesi gereken her şey yine üzerine boca ediliyordu.

"Ezo Yenge."

Islak gözleriyle kendisini çağıran Mahmut'a döndü. Beklediği adam buradaydı. "Araba var mı evde?" Ağlamaktan doğru düzgün soramamıştı.

"Var yenge, hayırdır inşallah?" diyen telaşlı çalışanı arkasında bırakarak yürümeye devam etti. "Annem fenalaşmış dün. Bana yeni haber verdiler. Annemlere geçecektim."

Annesi için ağladığını zanneden Mahmut, kapıya hızı adımlarıyla yürüdü. "Araba hazır yenge, gidelim hemen."

Araba her daim dışarıda bekliyordu. Agir Ağa dışarıda olduğu zamanlarda ise ya Mahmut ya Kasım yanında gittiği için evde olmuyordu. Ezo dışarıda bekleyen arabaya hızla atlamıştı. Kapıyı kapatır kapatmaz hıçkırıklara boğulmuştu. Annesinin halini unutacak hale gelmişti. Zilan ne zamandan beridir hamileydi ve o üzülecek diye haberi bu eve veremiyordu. Hassas davranayım derken ne denli kırdıklarının farkında değillerdi. Mahmut arabaya bindiğinde de, yola çıktığında da ağlaması kesilmemişti.

Gelini ağlayarak gittiğinde Zozan öfkeyle Zilan'a dönmüştü. Bu saklanılacak bir şey değildi. Zilan'ın hamile kalıp kalmaması Ezo'ya bağlı bir şey değildi. "Zilan, kızım sen aklını mı kaçırdın? Ne oluyor benim gelinlerime? Ezo'nun bununla ne alakası var? Niye onu bahane ediyorsunuz?"

Zilan ne diyeceğini şaşırmıştı. Zozan Hanım ilk defa ona bu denli sesini yükseltiyor ve yargılıyordu. "Ezo zaten zor günler geçiriyordu. Ben de üzülmesin diye hemen söylemedim. Ortalığın yatışmasını bekledim." Niyeti sadece üzülmemesi içindi. Bu kasten bir davranış değildi.

Nêçîrvan söylemişti, *söylemen üzmez, saklaman Ezo'yu daha çok üzer. Beni dinle, git annemlere söyle, yengem de bilsin*, diye. Kocasını yengesini oldukça iyi tanıyordu. Keşke Nêçîrvan'ı dinleseydi. Hem Ezo üzülmez hem Zilan bu kadar mahcup olmazdı.

"Özür dilerim, ben bunu düşünemedim." Başını önüne düşmüştü. Ezo ile konuşmalı, özrünü dilemeliydi.

Zozan Hanım sakinleşmeye çalıştı. "Bazı konularda herkesin hassasiyeti vardır. Ben hassas davranayım, üzülmesin derken daha çok yıpratabilirsiniz. Ezo'nun durumu da böyle. Ne hamile kaldığımızı saklayın, ne bebeğinizi sevmekten çekimin. Ezo kıskanç ve bunu kendine dert edinecek kadın değil."

Şilan eline çantasını aldığı görmüştü. "Daye, Ezo nereye gitti? Elinde çantasını gördüm."

Zozan Hanım kızına döndü. Bakışları yumuşamış, yer alan öfkesi uçup gitmişti. "Annesine gitti kızım. Sen de, ablan da hazır olun. Akşama teyzenizin yanına gideceğiz."

Bermal bu saatte gitmesine anlam verememişti. "Ezo bu saatte pek gitmez annesine. Biğ şey mi oldu jinap?"

Zozan Hanım kafasını olumsuz yönde salladı. "Dün tansiyonu düşmüş, biraz rahatsız. Bugün Ezo'ya haber verdiler kızım."

"Ben de geleyim, bakayım Zivan'a ne olmuş," dedi Delal Sultan.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Zozan Hanım tebessüm etti. “Zaten geleceksin, Delal. Bana *bir daha Delal gelmezse sen de gelme*, demişti.”

Kaynanası ve Delal Sultanın konuşmalarına kulak asmayan Beritan kendi içinde çatışıyordu. Bunu yüzüne vurmasında hakkı vardı. Beritan babasına hayır dememişti. Babasına hayır dese, o adam en ufak bir manayı bile yüklemeyecekti. Kızına değer veren ve ona güvenen bir adamdı.

Beritan yarın babasının evine gidecekti. Günler önce *babanın evine git*, diyen kaynanasının sözlerini unutmamıştı. Şerwan’a güzel bir gece yaşatacak, onu memnun ettikten sonra babasının evine gidecekti. Günlerdir düşündüğü planı bugün harekete geçirecekti. Nihayet fırsat eline geçmişti.

Kadınlar hep beraber otururken Beritan odadan çıkmıştı. Oğlu hâlâ Ağır Ağanın yanındaydı. Yanına göndermediğine göre demek ki sakindi. Beritan kız kardeşine günler önce telefon etmiş, isteğini bulması konusunda sıkı sıkı tembih etmişti. Telefonunu alıp kısa bir mesaj çekti.

‘İsteğimi buldun mu?’

Cevap kısa bir beklemeden sonra Berfin’den gelmişti.

‘Buldun, ne zaman göndereyim?’

‘Şimdi birisine ver, getirsin. Bu gece için bana lazım.’

Telefonu kapatıp yatağa bıraktı. Bavulunu hazırlayıp dolabına koyacaktı. Yarın sabah Şerwan’ı işine uğurladıktan sonra o da babasının evine gidecekti. Zozan Hanım gel, dediğinde geri gelecekti. Bu süreç ne kadar uzayacaktı, bir bilgisi yoktu.

Elle taşınır küçük boydaki bavulu doldurdu. Hem kendi kıyafetleri hem Mirhan’ın ihtiyaçlarını doldurmuştu. Annesi bebek çeyizini getirmeden Beritan baba evine dönecekti. Hayat buradan bile sana gülüyorum, diyordu. Beritan’ın da güleceği günler gelecekti!

Bavulun ağzını kapatıp dolabına Şerwan’ın görmeyeceği şekilde yerleştirdi. Zaten dolu olduğunu bilmeyecekti. Beritan bü-

tün kırılmışlıklarıyla bu evden ayrılacaktı. Geride sabah mutlu uğurlayacağı adamı bırakacaktı. *Beni seven bir adam olsaydı, Amed'i bile karşıma alırdım.*

Beritan aşağıdan seslenmeleriyle odasından çıktı. Mirhan'ın sesi kulaklarına dolunca gülümsedi. Bu kadar dayanması bile mucizeydi. Kucağında olmayışı eksiklik hissettiriyordu. Oğluna bir an önce kavuşmak ister gibi avluyu hızlıca geçmiş, aşağıya inmişti.

Zilan sakinleştirmeye çalışıyordu. "Nesi var?" diye sordu Beritan. Yanına vardığı kadının kucağından oğlunu dikkatlice aldı. "Altını kirletmiş, bir de acıkmış," demesiyle Beritan poposuna burnunu götürdü. Burnuna dolan kokuyla yüzünü buruşturdu. "Off oğlum, doldurmuşsun yine bezini."

Pişik olmadan altını değiştirmeliydi. Zaten kızarıklığı geçmiyordu. Kremini de sürmeyi unutmuştu. Oturma odasında eşyalarını bıraktığı için altını orada değiştirecekti. İçeriye giren genç kadın, Zozan Hanım ve Delal Sultanı yalnız başına buldu.

Kaynanasına özellikle bakmayan kadın oğlunu yere bırakıp küçük çantaya koyduğu bez, ıslak mendil paketi ve kremi çıkardı. Ağlayan oğlunun yanına hızlıca geçti. "Yer serttir kızım, getir buraya," diyen Delal Hanıma baktı. Kaynanasının yanında oturuyordu.

"Yok Delal Sultan, hemen şimdi bitiririm," diyerek oğlunun altını açtı. Elini çabuk tutmuş, altını temizlediği oğlunun poposuna kremi sürdükten sonra bezini bağlayarak geri giydirmişti. Huysuzluğu dinen oğlunun göğsünü aramasını tebesümle izledi. Emzirecekti ancak burada değil.

Oğlunu kucaklayan kadın kirli bezi de alıp ayaklandı. Çıkma evvel Zozan Hanıma söyleyeceğini söylemek istiyordu. Hazır eltileri ve görümceleri de yoktu. Oğlunun kafasını omzuna yatırıp sırtını okşadı.

"Zozan Hanım," diye seslendi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Buyur.”

“Bana bir gün daha evimde mühlet verin. Yarın istediğiniz gibi babamın evine gideceğim. Dilediğinizde çağırırsınız, geri gelirim. Sadece bir gün daha istiyorum. Oğlum ve kocam için,” dedikten sonra kendisine gözlerini sabitlemiş, sesini çıkarmaksızın konuşan kaynanasına bilgisini verdi.

Delal Sultan üzüntü içinde kadına baktı. Çok şey yaşayan kadının gördüğü muamele hoşuna gitmiyordu. Zozan’a karışmak gibi bir lüksü yoktu. Tavsiyeler verebilir, hatası varsa bildirebilirdi. Gelinleriyle arasına girip ona şunu yapma da diyemezdi.

“Gidenin ben olması değil, yeğeniniz olması gerekirken istediğinizi yapacağım. Yarın her şey ortaya çıktığında umarım tekrar bu haksızlık bana yapılmaz. Hiç umudum yok ama kendimi kandırmaya devam edeceğim,” dedikten sonra beklemeden odadan çıkmıştı.

Akşam çöküyordu. Mutfağa oğlunu emzirmek için geçti. Zehra’yı tek bulunca kaşları çatılmıştı. Zilan ve Bermal neredeydi? “Kadınlar nerede Zehra?”

İşine ara veren Zehra, yengesine döndü. “Zilan, Bermal Yengenin evine geçti. Akşam yemeklerini yapacaklarmış, ev sana emanetmiş. Kızlar da teyzelerine gidecekleri için hazırlanıyorlar. Akşam yemeğini orada yiyecekler. Evde sadece sen ve Mirhan kalıyorsunuz yenge. Bir de Şerwan Aşam.”

Beritan iki ismin eksikliğini fark etti. “Agir Ağa ve Botan da var Zehra.”

“Onlar da yemeğe gidecekler.”

Bavulu toplayana kadar neler olmuştu. Bu ev, hayatı çok hızlı yaşıyordu. Beritan oturup göğsünü açtı. Kimse evde olmayacak, o ve Şerwan yalnız kalacaktı. Kadının yüzünü gülümseme kapladı. Beklediği fırsat daha bir güzelleşiyordu. Akşam yemeğini kocası için kendi elleriyle yapacaktı. Avluda yiyebilirlerdi.

“Zehra, yemeği bana bırak. Ben yaparım. Sen bu akşam için izinlisin. Nasılsa kimse evde yok, yapacağın bir şey de yok.”

“Ama yenge hizmetin...”

“Elim ayağım tutuyor çok şükür.”

“Tamam yenge, siz de ağımla yalnız kalırsınız,” diyerek kıkırdamış, mutfaktan hemen kaçmıştı. Gidişiyile gülen Beritan emzirdiği oğluna döndü. Mirhan uykuya dalmıştı. Bu daha iyiydi. Hazırlığını rahat kafayla yapardı.

Zehra mutfaktan içeri elinde bir paketle girdi. “Yenge, bu sana gelmiş.”

“Kim göndermiş?” diye sordu.

“Kız kardeşin Berfin göndermiş.”

“Odama bırakır mısın, Zehra’cım?”

“Bırakırım yenge,” diyerek geri çıktı kız. Beritan emzirdiği oğlunu oturma odasında hazır duran beşiğe koyacaktı. Yerinden ağır ağır kalktı. Mirhan bir iki saate uyanmazsa hazırlığını bitirmesine yeterdi. Mutfaktan çıkarak oturma odasına geçti. Kimse yoktu. Oğlunu beşiğe koyup bağladı. Beşiği birkaç kere sallamış, oğlunun derin uykusuna dalmasıyla örtüyü üzerine çekmişti.

Hızlıca mutfığa girdi. Akşam yemeği için Şerwan’a yediğinden farklı şeyler hazırlamak istiyordu. Bakalım yemeklerini beğenecek miydi? Malzemelerini çıkaran kadın ocağın altını yakmış, tencereyi üzerine koymuş ve hazırlığına girişmişti.

Dışarıdan gelen seslere kulak asmadı. Akşam yemeğine gidecekleri için yavaş yavaş toplanıyorlardı. Şerwan’ın eve geleceğini ümit ediyordu. Mesaj atıp bekliyorum dese olmayacaktı. Sürpriz yapmak istiyordu. Şerwan geldiğinde şaşırın istiyordu. Acaba beğenecek miydi?

Bir yanı heyecan bir yanı korku içinde hazırlığını yapan kadın, istediği iki saati dolu dolu geçirmişti. Avlunun ikinci katı yerine üçüncü kata masayı kurmuştu. Gelen herkesin gözüne çarpmaktansa en üst katta gözden irak olmaları daha güzeldi.

İki kişilik masayı kurmuştu. Bu katta Ezo ile odası vardı. Bunu umursadığı söylenemezdi. Nasılsa yarın gidecekti. Ezo

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bunu yaptıklarını bile bilmeyecekti. Beritan sofraya son kez göz attı. Şık tabak takımı, parlatılmış bardaklar, bol çeşit mezeler, salata... Eksik olan, sıcak yemekler ve bu yemekleri midesine indirecek olan Şerwan Ağa idi.

Kolundaki saate bakan kadın, şimdiye kadar gelmesi gerektiğini idrak etti. Tepsiyi alıp üç katı hızlıca indi. Mutfığa tepsiyi bırakıp oğlunu kontrol etmek için çıktı. Kocasının salondan çıktığını görünce olduğu yerde duraksadı. Gelmişti işte.

Dudakları kademe kademe gülümsedi. Dizleri titremiş, aldığı nefesi tutmaktan omuzları gerilmişti. Heyecanı bu adamın gelişiyi yeniden tetiklenmişti. Kendisine doğru gelen adamı baştan aşağı süzdü. Siyah takım elbisesi, kara gözleri, geriye taradığı simsiyah saçlarıyla gece kadar karanlık, gece kadar tehlikeliyim diyordu.

"Hoş geldin..." Sesi tiz çıkınca Beritan dudaklarını birbirine bastırdı.

Kimseyi evde bulmayınca şaşırılmıştı Şerwan. Kardeşi Nêçîrvan telefon etmiş, ev ikinize emanet, demişti. İkiniz dediği Beritan mıydı? "Kimseler evde yok mu?" diye sordu. Kendisine umutla bakan kadının gülüşü derinlik kazandı.

"Hayır. Nêçîrvan ve Zilan karşı eve yemeğe gittiler. Geri kalanlar teyzene akşam yemeğine gitti. Evde ikimiz varız sadece."

Anladım dercesine kaşlarını kaldırdı. Beritan'ın gözlerindeki umut, bedenindeki gerginlik, sesindeki heyecan adamın dikkatini çekti. Yalnız kaldıkları için miydi bu heyecan? Şerwan bu ihtimalin üstünde durmak istedi.

"Mirhan nerede?"

"Uyuyor."

"Ne zaman uyudu?"

"İki saatı yakındır uyuyor."

Aralarında oluşan mesafeden rahatsızdı Beritan. Evde kimse yoktu. Sadece onlar vardı. Az sonra üçüncü katın avlusunda baş

başa yemek yiyeceklerdi. İlk defa beraber yemek yiyeceklerdi. Heyecanı, ilklerini yaşayacağı için zirvede geziyordu.

“Açsın, değil mi?”

Şerwan kafasını salladı. “Evet, hazır mı yemek?”

Mirhan’ın sesi kulağına dolunca Beritan cevap veremedi odaya yürüdü. Oğlu daha masaya geçmeden uyanmıştı. Odada beşikte ağlayan bebeğin bağlarını çözdü. Kucağına almak için elini atacağı esnada başka eller uzanmıştı. Beritan kocasının peşinden geldiğini fark etmemişti.

“Sen bugün oğlunla yeterince ilgilenip sevdin. Şimdi bana bırak,” diyerek ağlayan küçük bebeği kucakladı. Gün içinde aklından çıkmayanların başında Mirhan geliyordu. Sabahları onu sevdikten sonra işe gitse de gitmek istememesine sebep olan bu küçük adamdı.

“Babana hoş geldin demek yok mu?”

Beritan baba oğlu izlerken burukluk hissiyle doldu. Yarın oğlu babasına hoş geldin demeyecekti. Şerwan bir süreliğine sevdiği oğlundan uzak kalacaktı. Zozan Hanım ne yaptığını oğlunun halini fark ettiğinde anlayacaktı.

Beritan bu gece için hüznlenmeyeceğine, üzülmeyeceğine çoktan karar vermişti. Sadece mutlu olacak, sevdiği adamı mutlu edecekti. Uzanıp adamın yanağına öpücüğünü kondurdu. Bu gece içinden geldiği gibi davranacaktı.

“Sen oğlunla ilgilen ben yemeği hazırlayana kaçır.”

Şerwan giden kadının ardından baktı. Beritan bir farklı davranıyordu. Bu adamı korkutmasa da ne şekilde davranacağını şaşırtmasına sebep oluyordu. Yemekten sonra oturup konuşacaklardı. O zaman neler olduğunu anlardı. Şimdi asıl ilgileneceği oğluydu.

“Oğlum, baba seni çok özledi.” Kendine çekip yanaklarına, alınına, burnunun ucuna öpücükler bıraktı. Kendi canından bir bebektir. Sıkı sıkı sarılmak istiyordu. Fakat canını yakmaktan

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

korkuyordu. Kucağında duran küçük oğlanla uğraşıp güldürmeye çalıştı.

“Sen de baba gibi açsın değil mi? Merak etme, annen ikimiz için hazırlıyor. Gerçi seninki her daim hazır. İstedğin her zaman açlığını giderebilirsin.” Oğluyla konuşan adam kendi düşüncelerine istemsizce güldü. Oğlu bunları nereden bilecekti ki!

Şerwan, karısının yemeği nereye koyacağını bilmiyordu. Oturma odasından çıktı. Karısının merdiven basamaklarından gülümseyerek inişini sabırla izledi. Onu bu denli gülümseten neydi?

“Bu gülüşün sebebi ne?”

Beritan kocasına yakalanınca daha çok güldü. “Bermal, Vedat, Zilan, Neçirvan,” diye cevapladı.

Şerwan anlamsızca karısına baktı.

“Görürsün şimdi. Hadi yukarı çıkalım,” diyerek indiği basamakları yavaşça çıktı.

Neden yukarı çıkacaklarına anlam veremeyen Şerwan, kucağında huysuzlanan oğlunu severek sakinleştirmeye çalıştı. Temkinli adımları bahçeyi arşınlamış, karısının peşinden gide gide üçüncü kata kadar çıkmıştı. Kafasını kaldırdığında Beritan’ın yan eve bakıp gülümseyişine rast geldi.

Şerwan da kafasını yan eve çevirdi. Bahçede masada oturmuş yemek yiyen, kahkahaları bahçeyi dolduran kardeşlerini ve küçük yengelerini gördü. İstemsizce gülmüş, bu hallerinin fotoğrafını çekmek istemişti. Koluna oğlunu yatırıp cebinden telefonunu çıkardı.

Birkaç kareyi çekmiş, telefonu tekrar cebine koymuştu. “Amcalarının keyfine diyecek yok Mirhan.”

“Gel, bizi görmesinler,” diyen Beritan kolundan tutup kocasını peşine sürükledi.

Şerwan kolundan tutup sürükleyen kadının peşinden yürüdü. Karşısında dolu masayı görünce nutku tutulmuştu. Burada mı

yemek yiyeceklerdi? Sorgulayıcı bakışları, yanında duran kadına çevrildi. Beritan'ın gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Dudaklarında Şerwan'ın çok nadir rastladığı o mutlu gülücük vardı.

“Burada yemek yeriz diye düşündüm. Kimse yok, ikimiz varız. Bir de oğlumuz. İlk aile yemeğimiz.” Hazırladığı masaya gururla bakıyordu. Bir aile olarak ilk yemekleriydi. Bu oldukça güzel şeydi. Bu inanılmaz derecede güzel bir şeydi.

Şerwan oğlunu kucığına bırakıp gitmeye niyetlendi. Bu katta Beritan ile yemek yiyecekti. Hemen iki adım ötede Ezo ve onun odası vardı. Üstelik bütün bu sürprizleri hep Ezo yapardı. Kimse evde olmadığı zamanlar bunu fırsat bilerek farklı farklı planlar kurardı. Gittiklerini haber vermez, Şerwan eve geldiğinde hep farklı bir sürprizle karşı karşıya kalırdı. Bugün bunu yapan Ezo değil Beritan idi. Bu, Şerwan'a bir an çok yabancı geldi.

Kocasının tereddüdünü fark eden kadın umudunu kaybetmişti. Yaptığı sürprizden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Şerwan bir sorun mu var?” diye sordu. Masayı izleyen kocasından ses çıkmamıştı.

“Şerwan bir sorun mu var?” diye sordu tekrar. “Eğer şey...” Eliyle masayı işaretlerken ne diyeceğini bilememenin ikileminde kaldı. “Eğer hoşuna gitmediyse ben aşağıda...” Durup nefes aldı. “Aşağıya inelim, sana ayrı hazırlarım.”

Tereddüsü sonlanan adam, kadını kırmadan evvel gülümse-di. Uzanıp alnına bir öpücük bıraktı. “Yok güzelim, hoşuma gitti. Sadece şaşırdım, pek beklediğim söylenemezdi.” İlk yalandı ancak son cümle son derece doğruluk içeriyordu.

Beritan hoşuna gittiğini duyunca ikna oldu. “Ben rahatsız olduğun sandım.”

Şerwan yine yalan söylemek zorunda kalacaktı. “Rahatsız olunacak bir şeyi yok.”

Beritan tencerenin kapağını kaldırdı. Yemekler soğumadan yeseler daha iyi olurdu. “Hadi otur, soğumadan yiyelim, çok acıkmış görünüyordun.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Şerwan oğluyla beraber sedire geçti. Mirhan'ı kucağından indirmeden yemeklerin doldurulmasını beklemişti. "Annen bugün romantiklik yapmaya karar vermiş, Mirhan." Hazır kimseler yoktu ve bu akşam onların. Çabalamış ve hazırlığını yapmış kadınla gönül rahatlığıyla uğraşabilirdi.

"Mumlar ve kadehler eksik, Şerwan Ağa."

"Eksik etmeseydiniz, Beritan Hanım."

"Bana ters düşerdi. Sandığın kadar romantik değilim."

Şerwan kahkaha attı. "Bu bir romantizm girişimidir, bilgimize."

Beritan omzunu silkti. "Mirhan'ı alayım, sen yemeğine başla." Ellerini uzatıp kocasının kopamadığı oğlunu aldı. Göğsünü açarak oğlunu emzirmeye koyuldu. Açlıkla sarılması Şerwan ve kadını üzmüştü.

Mirhan annesinden sütünü emerken, Şerwan ve Beritan önlelerindeki yemeğe çoktan başlamıştı. Ara sıra birbirlerine bakıp gülüyorlar, yemeklerine devam ediyorlardı. Adamın iştahlı yiyişinden belliydi ki yemeği beğenmişti.

"Sen böyle güzel yemek yapar mıydın?" Muzır ifadesi yüzüne yayılmıştı Şerwan'ın.

Beritan bozuntuya vermedi. "Her gün kimin elinden yemek yediğini zannıyordun?"

"Seninle beraber yemek yapan üç kadından," diye belirtti.

Gözlerini bayan genç kadın, doyan oğlunu bedeninden çekip üzerini düzeltti. Masayı hazırladıktan sonra yerde oğlu için küçük bir yatak hazırlamıştı. Mirhan yemeğini yedikten sonra sakinleşiyordu. Kendine alışmasın, sürekli kucak istemesin diye her seferde yere bırakıyordu.

Oğlunu yerine özenle yatırıp geri döndü. Yemeğini daha rahat yiyebilirdi. Tabii kendisiyle takılmayı seven adama da laf yetiştirebilirdi. Öncelik sevdiği midesindeydi. Şerwan nasılsa yanında oturuyordu. Gideceği bir yer de yoktu.

“Beni bu kadar çok mu özledin, Beritan?”

Çatalını yemeğine batıran kadın, dudaklarını ısıtarak duraksadı. Bu nereden çıkmıştı şimdi? “Oğlun seni özledi,” diyerek kendini sıyırdı. Zira karşısında Everest’e çıkma potansiyeline sahip, bazen mütevazılık kurallarını çiğneyen bir adam vardı. Sert kimliğiyle hiç örtüşmüyordu.

“Sen daha çok özledin, ağzın kulaklarında.” Muzırlığını sürdürdü Şerwan. Beritan’ın nadir gülüşü dudaklarından silinmiyordu. Bu da adamın içini ferahlatıyordu. Yoğun bakımda gözlerinin kapalı olduğu her saniye ıstırap çekmişti. Ölümden döndüğünde de aklında olan ikinci kadındı.

Onu izlerken gözlerindeki aşkı çok net görüyordu. Beritan *seni seviyorum*, demekten çekinmiyor, saklamıyordu. Şerwan ise ona karşı hâlâ hoşlantı mı var, ötesi mi var, bilmiyordu.

“O gece şarkı söylerken sesinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Bana bir şarkı daha söylersin. Mahrum bırakmazsın herhâlde.”

“Benim hakkımda bir şey bilmiyorsun ki, Şerwan.”

Tek kaşını ustalıkla kaldırdı. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“Sen de beni çok iyi tanıyorsun.”

Beritan çatalını bıraktı. *Beni çok iyi tanıyorsun*, diyen bir kocaya verilecek cevaba kendini hazırladı. “Kızdığın vakitlerde Amed’in gecesi gibi haşın ve tehlikelisin. Ben de bir yıldız olup sana kapılabiliyorum. Gülüşün Doğu’nun güneşi gibi. Sen güldükçe aydınlanıyorum. Her anın farklı ama sen hâlâ aynısın. Kara gözlerinde her şeyi gördüğünü sanıyor insan ama baksa da anlamıyor. Çünkü bazen o kadar karanlıksın. Üzgün olduğun anlarda biliyorum ki Amed’in güneşi soluyor.” Beritan kocasını yüreğinde çok iyi tanıyordu. “Sence tanıyor muyum?”

“Beni bu kadar çok mu seviyorsun?”

“Sen benden ölümüne nefret ederken, ben seni ölüncesine seviyorum.”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yanlış bilgiye dayalı kadını esas bir cümleyle aydınlattı. “Senden nefret etmiyorum.” Kolundan tuttuğu kadını yanına çekip oturttu. Saçlarını örten tülbenti çekip sedirin kenarına bıraktı. Elini tokasına atıp uzun saçlarını serbest bırakmış, omuzlarına dökülmesine izin vermişti.

“Bu eve geldiğinden beridir seni izliyorum. Gözlemlediğim kadarını anlayacağım sadece.” Kollarında duran kadının gerildiğini fark edince sırttı.

“Oldukça heyecanlı bir kadınsın. Sende buna rastlamak ise az. Utandığın zamanlar farkında olmadan kaşlarını düzeltiyorsun. Üzgünsen bile karşındakine yansıtmamak için iyiyim gülüşünü sunuyorsun. Kalbi güzel bir kadınsın. Kalbin kadar sağlam bir karakterin var. Merhametlisin, düşüncelisin, vefalısın, yardım etmekten çekinmiyorsun. Kendini birileri için tehlikeye atacak kadar gözü karasın...” Bu huyu hepsinden daha çetrefilliydi. “Oldukça gözü karasın. Güzel seviyorsun, incinmene rağmen incitmekten korkuyorsun. Çektiklerine rağmen çektirmekten korkuyorsun. Düşmanlık beslemiyorsun. En ufak bir kin ve nefret yüreğinde yok. Bana karşı cesursun. Her şeye karşı cesur ve güçlü bir duruşun var. Bu da seni güzel bir kadın kılıyor.” Burnunu karısının boynuna hapsetti. “Mirhan gibi kokuyorsun. Ve bu kokuyu çok seviyorum.”

Adamın kollarına yığılacak kadar kendini kaybetmişti Beritan. Şerwan Eroğlu tarafından bu kadar güzel bilenen bir kadındı. Bu kadar güzel bilinmesine rağmen de seilmeyen kadındı. O aşkı Şerwan ona sunsaydı, Beritan dünyaları ona verirdi. Geri çekilerek parıldayan kara gözlerini sevdiği adama kenetledi.

“Ben bu kadar mükemmel bir kadın değilim.”

Şerwan ısrar etti. “Sen mükemmel bir kadınsın.”

İlacın olacağını, diyen adam ilacı oluyordu. Onu iyileştiriyor, yaralarına merhem oluyordu. Özlediği dudaklarına uzun uzun öpücüklerini kondurdu. “Sen inanılmaz bir adamsın.”

Şerwan cebinden mücevher kutularını çıkardı. Bugün Beritan'ın yanında kalmayı planlamıştı. Geceleyin takmayı düşünüyordu. Şimdi ortamları güzelleşmişken vermek en iyisiydi.

Elinde iki tane mücevher kutusu görünce heyecanla dudaklarını ısırdı. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Bazen de sabırsız bir kadınsın. Bunu eklemeyi unuttuğum."

Beritan gülerek kutulara uzandı. Şerwan geri çekince dudaklarını büzdü.

"Bir de çocuk gibisin. Çocukluğunu hâlâ kaybetmemişsin. Seni ve Mirhan'ı zaman zaman birbiriyle karıştırabilirim." Sinir bozucu ayrıntıyı söyleyerek dudağını büzen kadının sahte alınganlığıyla geri çekilişini izledi.

İlk kutuyu kafasını sallaya sallaya açtı. Mirhan'a, doğumun olduğu gün takmak için yaptırdığı isimli künyesiyle. Bu künyenin eline geçtiği gün Beritan erken doğumla hastaneye kaldırılmış ve o masada kalmıştı. Zor günler geride kalmıştı ama hâlâ acısı ve bekleyişinin tadı tazeydi.

Beritan künyeyi görünce sevinçle inledi. "Şerwan..."

Künyeyi karısının eline bıraktı. "Hadi tak, ben şimdi beceremem, canını yakarım."

Beritan künyeyi elinde incelerken oğluna takmak için oturduğu yerden kalktı. "Baba sana hediye getirmiş oğlum." Hemen yan tarafında yatan oğluna doğru eğildi. Onu görmesiyle küçük bir gülüş sunmuştu. Sanki hediye geleceğini biliyormuş gibi.

Oğlunun bileğine dikkatlice künyeyi taktı. Elini öpüp geri çekildi. "Çok yakıştı, güle güle kullanırsın oğlulum."

Şerwan anne şefkatiyle oğluna ilgisini veren kadını hayranlıkla izledi. Beritan'a annelik çok yakışıyordu. Mirhan'ı sevmesi, oğlum diye seslenişi, sarılışı, sütünü verirken saçlarını okşayışı, hepsinde güçlü bir bağlılık vardı. "Gel buraya," diye çağırırdı kadını.

Buyruğuna itaat eden Beritan kocasının yanına geri oturdu. Ayağını sedire koymasını istediğinde anlamsızca bakmış ısrarlı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

bakışlarıyla dürtülenince iki ayağını da uzun ve uçları dar eteği yüzünden sedire koymak zorunda kalmıştı.

Şerwan mücevher kutusunun kapağını açtı. Aylar önce odalarında bulduğu bir takıydı. Kırık olduğunu görünce almış, karısı istediğinde ise yaptırmak için vermemiş, sonucunda kıyamet kavgası aralarında kopmuştu. Dün ve bugüne baktığına çok şeyin değiştiğini Şerwan da fark ediyordu.

Halhalı kutudan çıkardı. Karısının inleyişi kulağına dolunca güldü. “Uğruna kıyameti kopardığın halhalın,” diye gözünün önünde salladı. Kadının kara gözleri ıslı ıslıldı. Mutluluğuna sebep olmak Şerwan Ağa için yeterliydi. Ağlamak yerine gülmek daha bir yakışıyordu Beritan’a.

Salladığı halhalı ayağının bileğine dikkatlice taktı. Takar takmaz Beritan ayağını kendine çekmiş, halhalı incelemişti. Annesinin hediye ettiği halinden farklı bir hal almıştı. Uçlarındaki bazı toplar çıkmış, yerine bir nazar boncuğu ve baş harfi takılmıştı.

“Ben bunu tamamıyla unutmuşum,” diye fısıldadı kesik nefesiyle.

“Bulduğumda kırılmıştı. Ben de yaptırmak için aldım. O gece sana vermememin sebebi buydu. Kavga çıkarmasaydın bittiğinde sana getirecektim.”

Beritan incelemeyi bırakarak oturduğu yerden kocasının boynuna atladı. “Şerwan sen harikasın... Sen inanılmazsın...” Boğuk boğuk kahkaha atan adamı ne denli sıkıştırdığını bilmiyordu.

“Beni boğmak mı istiyorsun güzelim?”

Boynundaki kollarını gevşeterek sarılmaya devam etti. Bırakmaya gönlü yoktu. Bu gece sandığından daha güzel geçecekti. Yalnızlardı, onları rahatsız edecek kimse yoktu. Özgürce istediklerini yapabiliyorlardı.

“Hayır ama ben mutluluktan boğulabilirim, Şerwan.”

“Güzel bir gece...”

“Elimize her zaman böyle bir fırsat geçmiyor.”

“Fırsat geçerse neler yapacağını merak ettim.”

“Dahası var, hazır ol, Şerwan,” cümlesi ağzından dökülmüş-
tü ki oğlunun ciyaklaması bir olmuştu. “Mirhan beni unuttunuz,
diyor,” diyerek sardığı adamı bırakarak geri çekildi. Herkes yok-
sa kocasına sarılmasını engelleyen Mirhan Ağa vardı. Oturduğu
yerden kalkarak oğluna yürüdü.

Ağlamaya başlamıştı. Kucağına aldığı oğlunu oturmada ev-
vel sakinleştirmeye çalıştı. Sırtını okşuyor, kulağına ninni fısıl-
lıyordu. Zaman zaman huysuzluk yapıyordu oğlu. Böyle devam
ederse gece hiç uyumayacak, huysuzluğuna devam edecekti.

Şerwan, karısı oğlunu sakinleştirirken onlardan uzaklaşmış,
sigarasını paketinden çıkarmıştı. Yemekten hemen sonra bir siga-
ra yakardı. Sarıldığı karısından mütevellit bu gecikmişti.

Bir tane diye yaktığı sigara üçü bulmuştu. Annesini kucağın-
da susmak bilmeyen oğlunun huzursuzluğu Şerwan’ı da sıkıntıya
düşürmüştü. Üstüne sinen kokudan ötürü oğlunu alamıyordu.

“Hasta mı?” diye sordu sayamadığı kaçınıcı defa.

“Hayır. Altı temiz, ateşi yok, gazı yok, aç değil. Bebeklerin
normal huysuzluğu işte. Geceleri böyle.”

Şerwan yanlarında geç saatlere kadar kalmış ama bu haline
pek rastlamamıştı. “Baba yanımızda kalacak, onu uyutmayaca-
ğım, diyor.”

Benimle dalga geçme bakışlarını atan Beritan alayla güldü.
“Sen kafanı yine koyar uyursun. Ben ona bakacağım.” Bu geceki
planı çökmüştü. Oğlunun huzursuzluğu bütün planlarını alt üst
etmişti. Tabii planı oğlundan daha kıymetli değildi. Önce sakin-
leştirmeliydi.

“Haksızlık ediyorsun,” diyerek kafasını salladı Şerwan.

Haksızlık etmediğini kısa süre sonra gösterecekti. Huysuz
oğlunu sakinleştirene kadar saatler geçmişti. Nihayet kucağın-
da uykuya daldığında Beritan rahat nefesini vermişti. Bu saatten
sonra uyur, acıktığında uyanırdı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ben onu beşiğe bağlayacağım, sen de sonra gelirsin,” diyen kadın, oğluyla beraber aşağıya inmişti. Odasına giren kadın oğlunu beşiğe dikkatlice yerleştirmiş, canını acıtmayacak sıklıkta bağlamıştı. Beşiği yavaş yavaş ileri salladı.

“Sana kıyamam. Senin bir gözyaşına ölürüm oğlum.” Şakağını öpüp geri çekildi. Masum masum uyuyan küçük bebeğin sonunda uyuması ferahlamasını sağlamıştı. Huysuz olup ağlamaları anneleri kızdırdığı kadar canlarını da yakıyordu.

Örtüsünü beşiğe örttükten sonra ayaklandı. Şerwan gelmeden evvel hazır olması gerekti. Banyoya kendini attı. Vücudunu yıkamış, saçlarının ıslanmamasına özen göstermişti. Saçlarıyla uğraşmaya pek vakti yoktu. Üzerini kuruladıktan sonra kardeşi Berfin’den istediği kıyafeti üzerine geçirdi.

Banyodan çıkarak tuvalet masasının önüne geçti. Önce saçlarıyla sonra makyajıyla uğraşmış, vahşi bir görüntü vermişti. Aynada kendine baktı. “Umarım beğenir. Umarım bu kadar zahmetim boşa gitmez.”

Banyoya girip etrafı toparlayan Beritan, kapı sesini duyunca yerinde kalmıştı. Şerwan gelmişti işte. Heyecanan genç kadın elleriyle kendini yellemeye başladı. “Sakin ol Beritan, sen güçlüsün kızım.” Kendini teskin edişi içeriden gelmeyen seslerle son sürat ilerlemişti. “O uzanacak, sen de gideceksin ve dansını edeceksin. Bu kadar, Beritan.”

Derin derin nefeslerini vererek kapıya yürüdü. Aralıklı kapıyı sessizce açarken, ansızın Şerwan karşısına çıkacak diye korkuyordu. Çok şükür ki öyle bir şey olmamıştı. Beritan kafasını hafif dışarı çıkartmış, arkası dönük kocasını aşkla izlemişti.

Beşiğinde uyuyan oğlunu seyrediyor, küçük küçük öpücükler konduyordu Şerwan. Ayağının altını parmaklarıyla seven adam, Beritan’ın kalbini bir kez daha fethetmişti. Oğlunu severken bile Şerwan farklılığını ortaya koyuyordu.

Yatağa yorgunlukla oturan Şerwan, sırtını yatak başlığına dayamıştı. Etrafı incelemesiyle Beritan vaktinin geldiğini anlamıştı. Son bir kez nefesini vererek banyodan çıktı.

Şerwan yorgunlukla bakışlarını kadına çevirdiğinde, karşısında beliren manzarayla neye uğradığını şaşırılmıştı. Yorgunluktan kısılmış gözleri yuvalarından çıkacak kadar büyümüştü. Bu kadının hali neydi böyle? Bu saç, bu makyaj, bu dansöz kıyafeti de neyin nesiydi?

Beritan şuh ifadesiyle kocasına doğru yürüdü. Müziğe ihtiyacı vardı ve Mirhan uyuduğundan sadece telefonda kısık seste açabilirdi. Dansına ayak uyduracağı müziği açarken, nutku tutulmuş kocasına göz kırpmıştı. Müziği açarak geriye çekildi.

“Ne..ne yapıyorsun?” Konuşma yetisini henüz kaybetmemişken boğuk çıkan sesiyle sorusunu yöneltti adam.

“Raks vakti!”

Dansöz kıyafetleriyle, dolu dolu öz güveniyle kendini kocasına sermişti. Sade incilerden oluşan sutyen, büyük göğüslerini sıkıca sarmıştı. Kıvrak fiziğine yine incilerle bezenmiş bir etek giymişti. Krem rengi ince kumaş yer yer kesikleriyle çıplak bacaklarını ortaya çıkartmıştı.

Önce müziğin ritmine göre giden vücudu ve estetik el hareketleri müziğin hızlanmasıyla çılgın hareketlerine dönmüştü. Beli ustalıklı kıvranıyor, kalçaları özgür bir ritimle sallanıyor, gözleri adamın gözlerinden ayrılmadan şuh ifadesiyle raksını etmeye devam ediyordu.

Gördükleri karşısında büyülenen adam nefes almaktan izliyordu. Bir yanı gitmek, bu odadan kaçmak isterken, diğer yanı hareketsiz kalmıştı. Beritan kıvrak beliyle, hareket etlikçe dalgalanan uzun saçlarıyla, kalçalarının sallanışıyla adama görsel bir şölen yaşıtıyordu.

Dudaklarını ısırarak Beritan, gözlerini Şerwan'ın gözlerinden bir kere bile ayırmamıştı. Bir dansöz kadar profesyonel olmasa

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

da belinin kıvraklığı ve kalçalarını müziğin ritmiyle sallayışı yetiyordu.

“Beritan!” Nasıl olduysa uyarmayı akıl edebilmişti.

Müziğin sonuna doğru Beritan yatağa çıktı. Kocasının homurtusunu duyunca kadını gülüşü yine duyulmuştu. Yatağın üstünde kocasının kucağına oturana kadar yine raks etmişti. Bacak arasında kocasının sertliğini hissediyordu. Nefes nefese onu izleyen Şerwan’ın gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Müzik bittiğinde Beritan kendisiyle gurur duymuştu. Nefesini hızlı hızlı verirken terleyen kadın kendini kocasına iyice bastırılmıştı. “Bitti...” Zaferle gülümseyen kadın, kara gözlerin içine âdeta girmişti.

Gözlerini kaçırdı adam. Beritan’a dokunamazdı. Yeni doğum yapmıştı. Vücudunda hamile kaldığına dair tek bir iz bile yoktu. Büyüyen göğüsleri ve kalçaları dışında! Bu kadına dokunup yatağına girmek istemiyordu. Sinesine yatırıp uyumaktan yanaydı.

“Beritan...”

Kadın adamın kaçışını, isteksizliğini fark etmişti. Nitekim sevdasından vazgeçmeyecekti. Beğendiğini biliyordu. Kaçmasına izin vermeyecekti. Yarın babasının evine gidecek, Zozan Hanım isteyene kadar dönmeyecekti. Gitmeden evvel kocasını mutlu etmek istiyordu. Ona güzel bir gece sunup hatırasında saklamasını istiyordu.

Çenesinden tutup kocasını kendisine bakmasını sağladı. Kırgınlığının üstünü arzu kapatmıştı. Şerwan’ı arzuluyordu. Kara gözlerinde onu isteyen pırıltılara asılıp kocasıyla saatler boyu kaybolmak istiyordu. Eğer yarın babasının evine gidecek olmasaydı onu istemeyen adama sırtını dönerdi.

“Beğendin mi?” diye sordu nefes nefese.

Şerwan arzusunun harmanlandığı gözlerine baktı. “Beritan.. beni zorluyorsun...”

“Görüyorum. Seni istiyorum, Şerwan.”

Bir günah gibi kucağına oturan kadın aklını başından alıyordu. Cesaretine direnmek istiyordu Şerwan. Bu odadan çıkıp gitmek. Gerisinde kırılmış kadını bırakacaktı. Saatler önce güldürdüğü kadını kendi elleriyle yine üzecekti.

“Beritan.. yapma!”

Kucağında kıpırdanarak kendini kocasına sürttü. “Neyi yapmayayım?” Gözleriyle bile kocasını eritecek arzuya ve şehvete sahipti. Sesini şuh tınısı kaplamıştı. Bu adamı yakmadan bu kadın sönmeyecekti. Çenesinden tuttuğu adamı kendine çekti. Dudaklarını dudaklarına sürttü. “Rahatla...” Yatıştırıcı bir ton kullanmadığı, böyle baktığı ve üstünde kıpırdandığı sürece adamın rahatlaması mümkün değildi.

Şerwan’ın tuttuğu ipleri Beritan koparmıştı. Direnmeyi bırakan adam, açlıkla karısının dudaklarına yapıştı. Orantısız hareketleriyle Beritan’ı bedenine yapıştırmış, çıplak hatlarında elini dolaştırmıştı. Kesik kesik inleyen kadının dudaklarını, nefeslerini emiyordu. Bu inanılmazdı. Bu raks, bu çılgınlık müthişti.

Beritan güçlkle geri çekilmişti. “Beğendin mi?” diye sordu tekrar.

Beğenmenin çok ötesini yaşayan Şerwan, dudaklarını yalayan karısına homurdandı. Bir kez daha kenetlenmişti. Kucağından yatağın diğer tarafına fırlatıp üzerine uzandı.

Beritan ne kadar acı çektirdiyse Şerwan da o kadar çektirecekti. Beritan ne kadar zevk vermişse ondan daha fazlasını Şerwan verecekti. Beritan ne kadar arzuluyorsa Şerwan şehvetini o derecede yakacaktı.

Üzerindeki kıyafetlerden kurtulmalıydı önce. Dudaklarından kopamayan Şerwan, gömleğinin çözüldüğünü fark edince gülümsemişti.

Beritan gülüşünü ısırarak geri çekilmişti. “Şerwan...” Nefesleri birbirine karışmış karı kocanın iniltileri, tutku dolu bakışları, haz dolu geceleri ölümcül bir öpücükle başlamıştı. Yananı sön-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

dürmek yakana mahsustu. Lakin şu an kimin kimi yaktığı belli değildi.

“Bu gece benimsin, Şerwan!”

Benim... Sahiplenmenin fısıldayışıydı.

Kocasının kıyafetlerini bir çırpıda üzerinden çıkarmıştı. Bu gece hâkimiyeti eline alacaktı. Şerwan’ın kadını deyışini duyacaktı. Yarın gittiğinde kulağında, teninde, dudaklarında adamın imzası olacaktı.

Şerwan daha fazla bekleyememişti. Kendisini soyan kadının üzerindeki dansöz kıyafetini parçalayarak atmıştı. Bileklerinde kalan incili takı zincirinden yakaladı. Üzerine uzandığı kadının ellerini kafasının üstünde sabitledi.

“Yanmaya hazır ol, Beritan.”

Gülüşerek dudakları birleşen kadın ve adam tutkulu geceyi çıplak tenlerinde geçirmişlerdi. Hazzın ve birbirine karışan nefeslerin ardı arkası kesilmeden zevk dolu geceyi sonlandırmışlardı.

Beritan nefes nefeseydi. Terli vücuduyla kocasının boynuna gömülürken, aşk sarhoşu olmuş halde gelece dair sözlerini fısıldadı. “Seni hep seveceğim. Beni sevmeni bekleyeceğim. Bir asır da geçse beklemekten vazgeçmeyeceğim, Şerwan. Bu kadın sana âşık ve bundan pişman değil. Canım oldun ve ben bu candan kopmayacağım.”

“Sevgine güzel bakacağım kulılka min²⁹.”

29. Kulılka min: Kır çiçeğim

Bölüm 20

Kayıp

Koca çınarın yaprakları dökülmekte...

Gülümsemek... Uzun bir aradan sonra –kocasıyla olduğu zamanlar hariç– ilk defa bu kadar çok gülümsediğini ve gülümsemenin silinmediğini anımsıyordu. Dün gece bütün ailesiyle bir odada oturup sohbet etmek, yer yer kahkaha atmak oldukça keyiflendirmişti. Annesi ve Delal Sultanın hırlığını, teyzesini dışlamalarını, kızların taraf tutmasını, Botan'ın ortalığı karıştırmasını izlerken eski günlerine olan özlemi depreşmiş, yine bir nebze eski hallerine dönmek ümidini güçlendirmişti.

Teyzesi iki gün annesinde kalmasını istemiş, Ezo buna göre hazırlanmıştı. Ancak Serhad'ın olmayışı, Şerwan'ın hâlâ iyileşemediği endişesi yüzünden çok geç saatlerde teyzesiyle evine geri dönmüştü. Ne kadar kalkmak istemişlerse de Botan sizi ben götüreceğim diye izin vermemiş, teyzesi ve kuzenlerinden bir türlü kopamamıştı.

Agir Ağa, Zozan Hanım ve Delal Sultan kardeşi Amed'in arabasıyla eve bırakılırken, Ezo görümceleriyle Botan'ın arabasıyla eve dönmüştü. Kaynının sözlerini de unutmuyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ulan gülmeyi unutmuştum Agır Ağa yüzünden.”

Botan için kahroluyordu. Dicle yanına yakışık alan bir kız değildi. Eğer evi karıştırmamış olsaydı bir nebze şansı vardı. Fakat aralarına karıştığı o gün evi birbirine karıştırmıştı.

“Sen gönlünü ferah tut. Hayırlısı neyse o olur bizim için, Botan,” demişti Ezo. Ve aldığı cevap, “Dicle benim hayrım olmayacak hiçbir zaman. O kızdan bir gün olsun hayır görmedim, Ezo,” olmuştu.

Acı çekenler bir tarafa, dün gece mutlu olan bir çift daha vardı. Ezo gece geldiğinde avluda gördüğü yemek masasıyla sırtıtmıştı. Neçirvan ve Zilan kimsenin olmayışından fırsat bile-rek romantik bir akşam geçirmişlerdi. Ezo o kadar yorulmuştu ki sofrayı kaldıramadan yatağına geçmişti. Şerwan’ın dün gece yanına gelmeyip Beritan’da kalmasına üzülse de elinden bir şey gelmemişti. Gitmesine mani olamazdı.

Zilan’ın yan evin kapısından gelişini görünce güldü. “Oo Zilan Hanım, teşrif ettiniz.”

Annesinde kalacağını zannettiği kadını görünce şaşırsa da ele vermedi. Kalçalarını kıvrıya kıvrıya cilvesinden ödün vermeden eltisine doğru yürüdü. “Ah, Ezo Hanım. Neçirvan Bey benden kopmayı bilemedi.”

Öz güveni tazelemesi! Sabahın rutin hareketi haline gelmişti. Zilan’ın bu öz güvenine zaman zaman hayran kalıyordu Ezo. Dün öğleleri sonra Zilan’a patlayıp baba evine gitmişti. Bugün ise dün yaşanmamış gibi takılıyordu.

“Sen anıende kalmayacak mıydın?”

“Vazgeçtim, gece geri döndük.” Hortumu eline aldı. Bahçeyi erkenden sulamak istiyordu. Toprak kokusunu buram buram içi-ne çekecekti. Bu işi her sabah Mahmut veya Kasım yapsa da Ezo bugün onlara bırakmadı.

“Avluyu ele geçirmişsiniz. Karı koca olarak güzel bir gece geçirmişsiniz.”

Anlamsızca gözlerini kırıştırdı Zilan. “Biz mi?”

“Evet, masayı kurmuşsunuz biz yokken. Fırsatları kullanmayı iyi biliyorsun, Zilan.”

“Evet, kurduk ama Vedat ve Bermal de vardı.”

“Hadi hadi, saklama benden. Göz kırptı kadına takılarak. “Kendi gözlerimle gördüm. İki kişilik kurmuşsun.”

Kendini anlatamayan Zilan, eltisinin imasına gülmekle yetindi. “Biz yan evde misafirdik dün. Hatta bizi gece eve göndermediler.” Musluğu açmak için Ezo’nun yanından uzaklaşarak bahçe duvarına doğru yürüdü. “Neymiş efendim çok uzakmış ev, yol yorgunuymuşuz.” Kahkahası bahçeyi doldurdu. “Misafir ettiler bizi.”

Hortum parmaklarından kayıp düşmüştü Ezo’nun. O masa Zilan ve Nêçîrwan’a ait değilde...

Eltisini fark etmeyen Zilan anlatmaya devam etmişti. “Kocalarımızı işe uğurladık, evi toparladık. Bermal hazırlanıp gelecek, ben de yeni geldim işte.” Musluğu döndürerek suyun akışını sağladı. Arkasına dönüp baktığında yüzündeki gülcük aniden kaybolmuştu.

Ezo elinden hortum düşmüş halde gözlerini belirtmiş, şoka girmiş vaziyette duruyordu. Ne olmuştu ki? Dün gece onlar burada değildi. Masayı avluya kurmamışlardı. Evi Şerwan ve Beritan’a emanet etmişlerdi.

Ezo’nun şokunu kavramaya çalışan Zilan’ın kafasına sebep dank etmişti. Ezo avluda onların sandığı masanın Şerwan’a ve Beritan’a ait olduğunu idrak etmişti. Dudaklarını ısırarak Zilan, şahit olmasına üzölmüştü. Güzel geceyi başkaları yaşamıştı.

Hortumdan akan suyu izlerken kendinde kalmak için çabalamıştı Ezo. Ne var ki başaramadı. Hiçbir şey onlara has, onlara özel kalmayacak mıydı? Bu adam neden her şeyi ikinci kadınla da yaşıyordu? Yetmiyor muydu?

Yetmiyor muydu evladının annesi olması?

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yetmiyor muydu hoşlanması?

Yetmiyor muydu tatile götürme planı?

Yetmiyor muydu sarılıp öpmesi?

Bunların hiçbiri yetmiyor muydu? Nefes alamaz olmuştu. Tutunacağı bir şeyi kalmamıştı. Evden gider gitmez fırsattan yararlanmışlardı. Hayat bu kadar aşağılık olup her defasında sırtından vurmak zorunda mıydı? Küçük bir yer yatağı hazırlanmıştı. O kadar yorgundu ki gördüğü an umursamamış, Neçîrvan ve Zilan olduğunu düşündüğü için üstüne kafa yormamıştı.

Bir aile yemeği yemişlerdi! Ailecek keyif yapmışlardı!

Neyden nefret edeceğini de şaşırır olmuştu. Beritan'dan nefret ediyordu. Kocasını kazanmaya çalışmasından da nefret ediyordu. Kazanmış olmasından da nefret ediyordu. Eğer Şerwan'ın kendisine saygısı olsaydı o akşam yemeğini yemezdi. Ezo'nun nefreti kocasına da bulandı. Bu adamı olanlara rağmen kabul etmekten bıkmıştı. Onu kaybedeceğim korkusuyla yaşadığı günler sonlanmıştı. Çünkü bugünden sonra Şerwan, Ezo'yu kaybetmişti.

Bebek sesini güç bela işitince donakalmış, gözleri hareketlendi. Nefret ettiği kadın kendilerine doğru geliyordu elinde bavulu ve puşetinde mızızlanan Mirhan ile. Dün gece gördüğü masa ve o masada oturmuş hallerini hayal edince Ezo'nun yüzünü tiksinti kaplamıştı.

Karşıdan gelen kadını izlemeye tahammül edemedi. Ezo, Şerwan'a *kadın çiçektir ve bu kadınlara eşit şekilde bakımını yapman gerek*, demişti. Şimdi söyledikleri onu böyle vuruyordu. Beritan ıslıl ıslıl parlıyordu ve mutluydu.

Gözlerini çevireceği esnada gözüne çarpan parıltılarla duraksadı. Çıplak gerdanında üç ismin parıltısı gözlerini almıştı. Tülbentin arasından âdeta Ezo'ya gülercesine parlıyorlardı. Aklı bulanmış gibi hissetti. Gördüklerinin aslında olmadığını düşündü. Bu kolyenin bu kadının boynuna takılacak kadar ileri gidilmediğini düşündü. Tekrar tekrar gerdanına bakmış, aynı isimle-

rin üzerinden defalarca geçmişti. Sonunda anlamıştı ki o kolye takılıydı ve isimler okuduğu gibiydi. Bir aileyi kanıtlayan bir simgeydi belki de.

Zilan iki adım ötesindeydi. Kendisine bakmayan Beritan, el-tisine bakıyor ve konuşuyordu. “Zilan, gidiyoruz biz. Bermal’e selamlarımı iletirsin.”

Kolyeyi fark eden Zilan’ın eltisi gibi nutku tutulmuştu. Göz-lerini kolyeden güç bela ayırarak sorusunu yöneltti. “Kim sizi götürecekt?”

“Baran kapıda bekliyor. Allah’a ısmarladık,” diyerek gitmişti.

Ezo’nun gözünden geçmek bilmeyen isimler, kulaklarında da çınılıyordu.

Şerwan & Mirhan & Beritan

Her bir ismin arasında küçük yıldızlar vardı. Kadının umar-sızca gidişini izleyen Ezo, başının döndüğünü hissetti. Bu kol-yeyi ona Şerwan mı yapmıştı? O adam mı yapmıştı ki bu kadın gönül rahatlığıyla takabiliyordu?

Beritan’ın kapıyı kapatmasıyla Zilan eltisine iki adımda var-mıştı. Rengi atmış, elleri titriyordu. “E..Ezo...” Kendisi de şaş-kındı. Fakat eltisinin hali hiç iyi değildi. Zilan’ı korku sarmıştı. Ezo’nun bu saatten sonra ne susmasını ne durmasını bekliyordu. O kolye kumasının boynuna takılıysa Ezo durmazdı.

“Ben yanlış görmedim, değil mi?” Bakışlarında hâlâ inana-mayan ifadesi vardı. “O kolyeyi takmış. Gözüme soka soka tak-mış. Şerwan’ın adı vardı, değil mi?”

Zilan’ın gözleri bir Ezo’da, bir kapanan kapı arasında gidip geldi. Nasıl bir cevap vereceğini işin aslı bilmiyordu. Kollarında delirmeye yakın bir kadın vardı. “Ee.Ezo...” Kekeleme moduna giren Zilan, devamını getirememişti.

Ezo acıyla bağırды. “Ben o kolyeyi çıkardım. Bu kahrolası kadın üzerime kuma geldiği gün çıkardım.” Kendini Zilan’ın el-lerinden kurtararak basamaklara koşar adımlarıyla yürüdü. “Bık-

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

tım ben bu kadından.” Basamakları düşme tehlikesini umursamadan hızla çıkmıştı.

Zilan çaresizce izliyordu. Üç katı çıkıp avluda gözden kaybolana kadar gözlerini üzerinden çekmedi. O kolyeyi Beritan’ın takması kadının tuhafına gitmişti. Ezo dahi kolyeyi çıkarmış, bir kere olsun takmamışken Beritan nasıl takabiliyordu! Bu gerçekten tuhaf bir şeydi. Şerwan nasıl böyle bir kolyeyi boynuna takmıştı?

Zilan artık iki kadını Şerwan dahil tanıyamıyordu. Yıllardır tanıdığı Ezo bambaşka bir kadına dönüşmüştü. Aylardır tanıdığı Beritan da. İki kadının arasında kalıp sıkışan adama üzülmekten bile yorulmuştu.

Boşa akan suyun musluğunu kapattı. “Zilan, ne oluyor kızım, o bağırış neydi?” Arkasından çağırın yengesine döndü. “Şey jinxal...” Nasıl açıklayacağını bilemeyince, “Ezo’ya baksanız daha iyi olur, odasında,” diye ön bilgi verdi. Zozan Hanımın bakıp konuşması daha iyi olurdu.

Zozan yine bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. “Beritan gitti mi babasının evine?” diye sordu.

Zilan kafasını evet anlamında salladı.

“Kavga mı ettiler?”

Zilan kafasını salladı. “Hayır, konuşmadılar bile.”

Anlam veremeyen yaşlı kadın, yeğenine ne olduğunu anlamak için yukarı çıktı. Üç katı çıkıp odalarına kadar geldi. Kavga etmemişlerse ne olmuştu o zaman? Odanın kapısını açıp içeri girdi. “Ezo.” Kapıyı arkasından kapatan Zozan Hanım, yeğeninin yanına ihtiyatla varmıştı.

“Neyin var kızım?”

Tuvalet masasına yaslanmış kadın teyzesine döndü. “Ben bu eve kendimden bir şeyleri eksilterek döndüm, değil mi?”

“Ne diyorsun, Ezo?”

Parmağıyla tuvalet masasına vurdu. Tırnağının odun masaya hızlı teması tık tık sesleri çıkarıyordu. “Ben bu eve üzerime

kuma geldikten sonra döndüğümde, benim ve Şerwan'ın adımı-
zın yazılı olduğu kolyeyi çıkarmadım mı teyze?" Cevabını kendi
verdi. "Evet, çıkardım."

Hangi kolyeden bahsettiğini anlamıştı. "Peki ne var bunda?"

Gerdanına hızla vurdu. "Burada taşıyor. Şerwan, Mirhan,
Beritan yazıyor... O kadın, o kumam olacak kadın gerdanında
taşıyor. Ben o gelecek diye çıkardım." Gözlerinde kızgınlık yel
estiriyordu. "Bana bu saygıyı gösteremeyecek kadar aklını mı
kaçırmış bu kadın?"

Zozan Hanım şaşırmıştı. Yeğeni gibi bu durumu tuhaf karşıla-
mıştı. O kolyeyi kim yaptırmıştı da Beritan takmıştı, bilgisi yoktu.
Aklına Şerwan'dan başka isim takılmıyordu. Ama oğlu o kolyeyi
yaptırıp Beritan'ın boynuna takacak kadar düşüncesiz değildi. Ve
Beritan'ın böyle bir kolyenin varlığından haberinin olmadığına
adı gibi emindi. Takmasının tek sebebi yapılmış olmasıydı.

"Biz aileyiz diye gözüme gözüme sokuyor... Annesinin evi-
ne öyle gitti. Şerwan benim. Oğlumuz var. *Biz aileyiz*, diyor...
Önümnden kendinden emin geçiyor. Ben bu kadına katlanamıyo-
rum artık!" Elini hiddetle masaya vurdu. "Bu kadının varlığı da,
hareketleri de, kendini bir halt sanması da beni boğuyor teyze."

Gözleri yeğenini baştan aşağı süzdü. Çırpınan ve çırpındıkça
öfkesiyle nefreti yüzünden dibe batan bir kadın görüyordu. Ne
yazık ki bunların olacağını biliyordu. Vakur edasıyla yeğenini
uyardı.

"Deli hareketler yapma, sakın ol." Bu işi çözüme kavuşturma-
lıydı. "Takmışsa onun ayıbıdır. Sen o gelecek diye kolyeyi çıkarıp
saygını göstermedin mi? Gösterdin! O zaman toparlan. Öfkeyle
kalkıp zararlar oturma." Otoritesinden sıyrılmayan yaşlı kadın,
keskin sesiyle uyarısını yaptıktan sonra odasından çıkmıştı.

Öfkeyle kalkıp zararlar oturmaya son zamanlarda iyi beceri-
yordu Ezo. Yatağına yürüyerek bezmiş bedenini bıraktı. "Bende
gittikçe kabuk tutmaz bir yaraya dönüşüyorsun..."

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Bütün gününü kimseyle konuşmadan, yanına gelenleri kabul etmeden başını gömdüğü yastıkta geçirmişti. Sonunu düşünüp durmaktan başına ağrılar girmiş, kesik ağlamaları eklenince ağrısı dayanılmaz bir hal almıştı.

Her gelenin Mirhan'ı sorup aynı cevabı alması, evdeki atmosferi sessizliğe boğmuştu. Zozan Hanım oğullarına gelini gönderdiğini söylemiş, zamanı geldiğinde çağıracağını söyleyerek başka sorulara mahal vermemişti.

Şerwan'ın gelişini bütün aile bekliyordu. Beritan'ın gittiğinden haberi var mıydı, yok muydu, bilmiyorlardı. Bütün kardeşler ve gelinler oturma odasında oturuyordu. Tek eksik Ezo ve Beritan idi. Bir de eve gelmeyen Şerwan... Eksikliği günden güne fark edilen ve özlenen Serhad... Hâlâ telefon etmemiş, o olaylardan habersiz yurt dışındaydı.

"Jiyan'ım, bana bir bardak soğuk su getir. Yine başladı sıkıntılarımız," diye ofladı Nêçîrvan.

"Olur ağabey," diyerek oturma odasından çıktı. Mutfığa girdi. Ağabeyi için soğuk suyu doldurdu. Dolu bardakla beraber mutfaktan çıktığı sırada beklenen adamı bahçenin ortasında evi izlerken buldu.

Evin sessizliği, yukarı katların karanlık hali Şerwan'ı ürpertmişti. Yine bir yerlere mi gitmişlerdi? Kardeşini karşısında görünce nefesini verdi. "Kimse yok mu bu konakta, Jiyan? Mirhan nerede? Ezo? Beritan?" Eve gelir gelmez ilk merak ettiği onlar oluyordu. Kim karşısına çıkarsa da soruyordu.

Jiyan, ağabeyine gözlerini saniyelerce kırpıştırarak baktı. Verecek bir cevabı olmadığına genç kız bu şekilde kilitleniyordu. Çözmek ise yine kendisine kalıyordu. Beritan'ı söylemeden yuvarıdaki enkazı dile getirdi.

"Ezo Yenge yukarıda. İyisi mi ona bir bak ağabey."

Kardeşinin sözünü esirgeyerek konuşması Şerwan'ı endişelendirmişti. Karısına bakmak için adımlarını çevirdi. Babasının kızını çağırıldığını işitince duraksadı.

“Jiyan... Botan’ı çağır, Vedat’ın evine gelsin, bekliyorum.”

Şerwan adımlarına devam etti. Üçüncü kata çıkana kadar temposunu düşürmemiştir. Düünden beridir Ezo’yu görmüyordu. Babasının evinde kalmadığını bugün Botan’dan öğrenmişti. Dün gece geri gelmişti.

Odalarına nefes almaksızın girdi. Karanlık odayı lambayı açarak aydınlatmıştı. Gözleri yatakta uzanan kadına takıldı. İki büklüm olmuş halde dizlerini kendine çekmiş, sessiz sessiz ağlıyordu.

“Ezo...”

Yatağa hızlıca yürüdü. Kadının yanı başına geldiğinde yanına oturarak omuzlarından tuttu. “Ezo, ne oldu güzelim?”

Dokunuşuyla yerinden sıçrayan kadın, adamın ellerini kendinden itmişti. “Dokunma,” diye tısladı. Burnunu çekerek kendisini telaşla izleyen kara gözlere öfkeyle baktı. “Bana sakın dokunma.” Uzandığı yatakta doğruldu. Geriye doğru kaykılarak kocasından uzaklaştı.

Hareketlerine anlam vermeyen adam afalladı. Neden dokunmasını? Dün sabah birbirlerinden mutlu ayrılmışlardı. Yanına gelmediği için miydi bütün bunlar? Şerwan bu düşüncenin üstünde pek durmadı. Beritan’ın yanına gitti diye ağlayacak hali yoktu. Ela gözleri ne kadar ağlamışsa şişmiş ve kızarmıştı. Kendisinden uzaklaşan kadına doğru eğilip tekrar omuzlarından tuttu. “Niye ağlıyorsun?”

Ezo omuzlarını çekerek kollarını ellerini tersiyle itti. “Sana katlanamıyorum, bana dokunma.” Yüzüne dokunuşlarından tiksinen apaçık ifadesi yayılmıştı.

İttiği ellerine ve kadının yüzündeki ifadeye bakakaldı. Bu kadın hayal âleminde mi yaşıyordu? Hiçbir sıkıntı yokken ortada delirmenin, hezeyan konuşmalarının sebebi neydi? Sakinliğini ufaktan kaçıran Şerwan dişlerini birbirine bastırdı.

“Niye bana katlanamıyormuşsun?”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yataktan çıkarak ayakta durdu. Arada bir yatağın olması daha mantıklıydı. Şerwan ona ne kadar uzak kalırsa Ezo için daha sağlıklı olurdu. Zira bu adamın yakınlığına da artık güvenmiyor ve istemiyordu.

“Benim sana dair tek bir ayrıcalığım kalmayacak mı? Seni paylaştığımı yetmiyor mu? Başka bir kadının koynuna girip çıkmam yetmiyor mu? Ona gülüp sarılman yetmiyor mu? Sana çocuk verdi, yetmiyor mu?”

Şerwan yine başa sarmalarından bıkmıştı. Bezmiş ifadesiyle kadına doğru yürüdü. “Biz sizinle bunu konuşmadık mı?” Yanında durduğu kadının üzerine doğru uzun cüssesiyle vardı. “Ben sana bunların olacağını söylemedim mi?”

Ezo adamı kendinden itti. “Avlularda aşkınızı ilan ettiniz yetmedi. Ben bu evden gider gitmez romantik akşam yemeklerinize de başlamışsınız. Ben bunların hiçbirini yapamazken sizin ikinci karın gönül rahatlığıyla yapıyor. Sen de keyfini çıkarıyorsun.”

“Senin benim canıma kastın ne?”

Ezo acı çekmekten, Şerwan acı çektirmekten yorulmuşlardı.

Ezo kahr vermekten, Şerwan derde boğulmaktan bıkmışlardı.

“Nasıl yaptın? Ben o kadın üzerime kuma geldiği gün o kolyeyi boynumdan çıkarmadım mı?” Uzaklaştığı adamın yanına varıp göğsüne vurdu. “Söyle, ben o kolyeyi çıkarmadım mı?” Bağırışı odayı doldurup dışarı taşıyordu. Çıldırılmışçasına kocasının göğsüne yumruklarını indirmeye devam etti.

“O kolyeyi karının boynuna takıp biz aileyiz diye gözüme gözüme sokmaya utanmıyor musunuz? Siz ne kadar vicdansızsınız!” Boğazını yırtan kadın, kocasının güçlü kolları vücudunu sarınca tuzla buz olmuştu.

Çıldırılmış kadını ancak kollarıyla sarabildiğinde durdurabilmişti. “Ne kolyesi? Ne takmışım ben, Ezo?” Gür sesiyle kadının kulaklarını sağır edecek kadar bağırıyordu. “Hareketlerine çeki düzen ver. Ne yaptığını sanıyorsun?” Kollarından tutarak kadını

sarstı. Ortada takmadığı bir kolye yüzünden gereksiz bir kavga çıkarıyordu.

Şerwan sarstıkça yaşları etrafa dağılmış, Ezo'nun omuzları düşmüştü. "Senin adın var. Mirhan'ın adı var. Kımamın adı var... Altı sene önce bana aldığın o kolyeyi ben çıkardım. Gittin, başka kadına taktın. Boynunda gururla taşıdı, babasının evine defolup gitti." Kocasının kalbine yumruğunu indirmişti.

"Bir bebeğimiz olduğunda onun adını da ekleyecektin. Bana bunun sözünü sen verdin. Sen bana bu sürprizi yapmıştın. Neden Beritan'a taktın o kolyeyi? Hiçbir şey mi bize mahsus kalmayacak? Anladım, Beritan senin karın, oğlunun annesi. Onu seviyorsun, kalbinde ona da yer açtın." Kalbine bir kez daha yumruğunu indirmişti.

Şerwan bileğinden yakalayarak durdurdu. Kızarmış ela gözlerine endekslendi. "Sen aklını kaçırmışsın. Bahsettiğin kolyeyi yaptırıp Beritan'ın boynuna takacak kadar aciz bir adam mıyım ben?" Kendisi ne kadar sinirliyse Ezo o kadar boş bakıyordu. Gazabını tetikliyor, tehlikeli Şerwan'ı ortaya çıkarıyordu.

"Ben artık seni istemiyorum. Sana karşı bir aşk da beslemek istemiyorum. Sevdiğin kadın da olmak istemiyorum. Bize hiçbir şey bırakmadın. Bize has hiçbir şey yok. Her şeye eyvallah dedim ama bundan sonra sana bile eyvallahım yok Şerwan."

Göz kapakları ağırlaşmış, ela gözlerindeki bütün duygular söndürülmüştü. "Seni de, yaşadıklarımızı da unutmak istiyorum. Artık sana dair hiçbir şey hissetmek, yaşamak istemiyorum."

Adam müstehzi gülüşüyle saydıklarını dinledi. "Fazla ileriye gidiyorsun."

İleriye gidemiyordu işte. Sıkıntısı buydu ya. Bir türlü ileriye gidemiyor, hayatına çekidüzen veremiyordu. Her adımında bir mayına basıyor, infilak ediyordu. Kendine olduğu kadar çevresine de zarar veriyordu. Geri aldığı cevap da bir • kadar yıkıcı oluyordu. Şerwan'ı da, yaşadıklarını da unutmak istiyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Kadın acıyla bağırdı. “Ben unutmak istiyorum!”

Adam işe hiç tereddüt etmeden kadını kendine çekti. “Kolay ise unut!”

Kolları arasındaki yılmış kadına can vermeye çalıştı. Asla ama asla saydıklarının olmasına izin vermeyecekti. Beritan’ı değil, Ezo’yu seviyordu. Bu kadını sevmeye de devam edecekti. Yaptırmadığı bir kolye yüzünden ileriye fazla gitmiş olmasına rağmen katilen bu kadının kendisine olan sevdasının sönmesine izin vermeyecekti. Saçlarına dudaklarını bastırdı. Uzun uzun öptü. “Ne beni unutacaksın, ne benden vazgeçeceksin. Sen benim kadınımsın. Buna asla izin vermem.” Sebep ne olursa olsun, sonuç ne çıkarsa çıksın gerçeği değişmeyecekti. Kollarındaki kadını yatağa sürükleyip oturmasını sağladı.

Dizlerinin üzerine çömeldi. Gözleri kapalı kadının yanağına süzülen yaşları sildi. Bu yaşlara Beritan sebep olmuştu. Bugün odasından mutlu bir şekilde ayrıldığı kadın, o kolyeyi nereden bulmuşsa takip karısının çıldırmasına sebep olmuştu. Ezo’nun yanaklarındaki parmakları gerildi.

Bir gün, tek bir günü mutlu geçirip gecesinde mutlu uyursa o Şerwan’ın öldüğü gün olacaktı. Gergin çenesini oynatmadan karısının kokusunu içine çekmiş, doğrularak odadan çıkmak için döndü. Kapıya üç adımda vardı. Kapıyı açarak dışarı çıktı. Kapıyı kapatacağı sırada karısının son vuruşu sırtına isabet etti.

“Ne yaparsan yap, Şerwan Ağa, bizim sevdamızı söndürdüler! Bu saatten sonra sana bir daha yanmam!”

Kapıyı kırarcasına kapatmış, bu sözleri söylemesine sebep olan kadını bulmak için aşağıya inmişti. “Beritaan!” Avluyu sesiyle inim inim inletti. Karısının odasına bakıp bulamayınca geri çıktı. “Beritaan!” ikinci bir bağıriş ciğerlerinden yükselen hırıltılı nefesiyle komağa yayılmış, odadan annesi ve kardeşlerinin fırlamasına olanak sağlamıştı.

“Şerwan!” Gür sesiyle aşağıdan çağırdı Neçirvan. Ağabeyinin gazabını iyi tanırdı. Bu sefer bir şey yapmasına izin ver-

meyecekti. Zaten Beritan evde yoktu. O kadın babasının evine gönderilmişti. Bu öfke nereden çıkmıştı?

Kardeşinin sesiyle avluyu geçen Şerwan, basamakları üçer üçer inmiş, korkuyla ayakta duran ailesinin karşısında durmuştu. Gözleri Beritan'ı aradı ama bulamadı. "Nerede o kadın?"

Zozan Hanım oğlunun önüne geçti. Nasılsa öğrenecekti. "Babasının evinde."

Ellerini yanlarına, kemerinin üstüne koyan adam, kollarının gerginliğini gözler önüne serdi. Çenesi dalgalanıyor, kara gözleri ateşle yuvalarında dönüyordu. Kaşlarının ortası çatılmaktan iyice büzüşmüş, şimdi oldukça ürkütücü görünüyordu.

"Kim gönderdi?" diyen sesi bıçak kadar keskin çıktı. Beritan'ın kendi başına gitmeyeceğini, üstelik kendisinden izin almadan bu evden adım dahi atmayacağını biliyordu.

"Kardeşleri birbirine düşürdü," diyerek tehlikeyle dalgalanan oğlunun dibinde durdu. "Olaylar dinene kadar babasının evinde kalacak." Akli başına gelene kadar orada kalacaktı.

Şerwan sahrının son raddesine gelmişti. "Ne hakla benim karımı benden izinsiz gönderirsin? Senin oğlun yüzünden benim karım ölümden döndü. Senin oğlun yüzünden Mirhan annesiz kalacaktı. Sen ne saçmalıyorsun?"

İşittiği son cümle Zozan'ın deli öfkesini gün yüzüne çıkarmıştı. Eli havaya kalkmış, oğlunun yanağına tokat pibi yapışmadan duraksamıştı. Bütün gözler önünde oğluna tokat atıp onurunu zedelemeyecek, onu küçük düşürmeyecekti. "Şimdi de ana oğlu mu birbirine düşürecek?"

Şerwan elini yavaş yavaş indiren annesine kıstığı gözleri arasından hiddetle baktı. Bugüne kadar annesinden tokat yemeyen adam, yiyecek hududa kadar gelmişti. "Vur Zozan Hanım, oğluna da vur." Ellerini kemerinden çekerek sırtını döndü. Evi birbirine karıştırıp babasının evine giden kadının canına okumaya gidecekti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Ablasını dinlerken ağlamamaya gayret etmişti. Kuma gittiğinden beridir yüzü gülmüyordu. Ölümünden dönmüştü ve babasının evine kaynanası tarafından gönderilmişti. Berfin'in Eroğlu Aşiretine öfkesi gittikçe yükseliyordu.

“Şerwan'ın haberi yok, değil mi?”

Beritan telefonunu kapatıp yatağın üstüne attı. “Haber yok, söylemedim.”

“Neden?”

“Beni bu eve göndermeyi bilmişse oğluna hesabını vermeyi de Zozan Hanım hak ediyor.”

Berfin, ablasının gözlerindeki ifadeyi tanıyamamıştı. Beritan asla kindar, nefret dolu bir kadın olmamıştı. Onu üzenlere asla ders verme hırsına girmemişti. Hep fedakâr olmuş, iyilik yapmayı sevmiş, insanları kırılmasına rağmen kırmaktan korkmuştu. Ablasına aylar önce *onlardan intikamını alacaksın, herkese günün göstereceksin*, demişti. Böyle olmasının tek suçlusu kendisiydi. O eski Beritan bu kadar nefret dolu olmasa, yaşadıklarına rağmen yine mutlu olurdu.

“Abla, sen...”

Beritan'ın gözleri aynada gördüğü kendisine sabitlendi. “Ezo gittiği, gelmediği o üç hafta Şerwan Ağa çok acı çekti. Karısını çok özledi. Beni özleyecek mi, Berfin? Beni unutmaması için güzel bir gece yaşattım... Beni almaya gelecek mi? Seni özledim, sensiz yapamıyorum, diyecek mi?” Kız kardeşine sormaktan daha ziyade kendisine konuşuyor gibiydi. Şerwan'ı çok özlemişti. Kokusunu, bu sabah hiç dinmeyen kahkahasını, kollarına sarıldığı anki huzurunu özlemişti. Oğluna olan şefkatini saklayamadan sevgisini vermesini özlemişti.

“Özleyecek... O adam sen yoğun bakımdayken çok acı çekti. Hepimiz şahit olduk. Ama keşke ablacım Şerwan'a söyleseydin. Bak o zaman ona söylediğin, onu çiğnemediğin gittiğin için seni daha çok önemserdi.” Berfin ne anlatırsa anlatsın, ablası tanımayacak hale geldiği için onu anlayacağını sanmıyordu.

Beritan oturduğu yataktan kalktı. “Oğlum nerede, Berfin? Hiç sesi de gelmiyor, özlemedi mi beni babası kılıklı?” diyerek güldü. Bu konuları konuşmak istemiyordu. Kendisine yapılan haksızlığı o evde olmadığına herkes anlayacaktı.

“Bahamın yanındaydı, Beritan.” Pes edercesine nefesini koyuverdi. Beritan kaçıyordu işte.

Kaçmaya da devam edecekti. Gerçeklerle yüzleşmesi gereken kendisi değil, Eroğlu Konağında Agir Ağadan Şilan'a kadar herkeşti. Babasının gelişinden haberi vardı. Annesi Zozan Hanımın gönderdiğini söylemişti. Beritan bunu kocasının üzerine çamur gibi atamazdı. Babasının yanına gideceği için toparlandı. Kız kardeşlerinin odasından çıktı. Babasının nerede oturduğunu bilmiyordu. Yanına ilk defa gidecekti. Beritan kendini yüzleşmeye hazırladı. Olayların üstünü kapatarak anlatacaktı.

Oturma odasından gelen erkek sesini işittiğinde duraksadı. Bedirhan bu saatte gelmezdi. Kapıya geçtiği sırada tanıdık gelen ses onu aydınlatmıştı. Kemal idi gelen. Sabah babasının yanına gelmiş, Beritan onu gördüğünde hemen yanına gidip nasıl olduğunu sormuştu. Hastaneye gelemediği için özrünü bildirmiş, bahanesini Mirhan olarak öne sürmüştü. Kemal oğlu için gelmeyişi dert etmemişti. Yemeğe kalamamış, akşamüzeri amcasını ziyarete geleceğini söylemişti.

Nefesini tutarak kapıdan içeri girdi. Gözlerine ilk takılan, oğlunun Kemal'in kucağında olduğuydu. Eskiden sevdiği adamın yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Sanki gelişini fark etmiş gibi kafasını kaldırmıştı.

Beritan yakalanınca mahcubiyetle tebessüm etti. Kemal'in yüzü düşer sanırken o aksine gülmeye devam etmiş, hiç beklemediği neşeli bir tonda karşılamıştı. “Hoş geldin dotmam³⁰, nasılsın?”

Beritan yüzünün yandığını hissediyordu. Kemal yıllardır ona bu kadar güzel gülmüyordu. “Hoş buldum pısmam, sen de hoş

30. Dotmam: Amcakızı

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

geldin.” Annesini burada bulacağını zannetmişti ama Kemal, oğluyla yalnızdı.

“Mirhan seni de sevmiş.”

Kemal sempatik bir tavırla baktı. “Sevilmeyecek adam mıyım? Sülelede beni sevmeyen bebek yoktur.”

Beritan bunu çok iyi biliyordu. Bir zamanlar onu ne çok izlemişti çocukları severken. Bir gün evlendiklerinde kendi çocuğunu da böyle seveceğini bile hayal etmişti. Şimdi o hayalleri hatırlayınca yüzü kızarıyordu. Bu anları sevdiği adamla yaşıyordu. Sevdiği adama olan hasreti buram buram ciğerine yayıldı.

“Doğru, sen geldiğinde hepsi kucağına atlamak için sıraya girerdi.”

Kemal kasılarak, “Hâlâ da öyle,” dedi.

Beritan onun bu rahatlığını, hiçbir şey olmamış gibi davranışını hayretler içerisinde izliyordu. Kemal sanki bir zamanlar onun yüzünden acı çekmemiş gibi davranıyordu. Ama çizgisi belirlenen gözü çevresini, sanki yaşlanmış gibi duran yüz ifadesini izlediğinde hâlâ bu acıyı yaşıyor olduğunu düşündü.

“Mirhan seni üzüyor mu?”

Beritan bu sorunun altında bir mana aramak istedi ama Kemal o kadar samimi sormuştu ki niyetine kızdı. “Hayır, annesine çok bağlı,” diyerek ondan biraz uzakta oturmuştu.

Kollarında dur durak bilmeden sürekli gülen Mirhan’ın çenesinden yakalayarak yanağını öpücükleriyle istila etti. Bu kadar sevilleceğini, küçük ağanın bu kadar ısınmasını bekleliyordu. Karşısında gülümseyerek onları izleyen kadına döndü. “Doğruyu söyle, seni üzmüyor değil mi?”

Beritan kafasını salladı. “Sana kaç kere söyleyeceğim? Mirhan annesini üzmüyor. Annesine çok düşkün, çok bağlı. Çok sakin, çok neşeli, benim oğlum...”

Kemal kucağına yatırdığı küçük bebeğin ellerini okşadı. “Erkek çocuklar daha çok annelerine düşkün derler.”

“Mirhan da öyle işte.”

“Çok yakışıklı olacaksın, Mirhan Ağa,” diyerek Beritan’a döndü Kemal. “Oğlun çok canlar yakacak. Büyüdüğünde üzme-yeceği kız kalmayacak. Amcası Serhad’ı geçerse şaşmam. Aşiretin yakışıklı playboyu Mirhan Ağa olacak artık.”

Beritan kahkahasını bastırmak için elini hızla dudaklarına bastırdı. Kıkırdayarak Kemal’i izledi. “Senin gibi mi olacak?” diye sordu.

Kemal, Mirhan’ı sevmeye ara vermişti. Elleri küçük bebeği tutacak gücüyle kalabilmişti. Çapkınlık ve Kemal birbiriyle asla yan yana getirilemeyecek kadar uzaktı.

“Ben çapkın değilim ama Mirhan olacak.”

Beritan güldü. “Yok yok, olursa sana benzeyecek.”

“Benzeyemez,” diye karşı çıktı.

“Neden?”

“Ben hep bir kadını sevdim.”

Beritan’ın gülüşü solmuş, bu itirafı eden adamla gözleri kenetlenmişti. Hep bir kadını sevmişti. Ve şimdi o kadının çocuğunu seviyordu. Kendi oğlunu değil, dostunun oğlunu seviyordu. Sevdığı kadın başka bir adama aitti.

Kemal özlediği gözlerini uzun uzun izledi. Kendisine her baktığında heyecanlandıran gözleri şimdi o kadar yabancı ama o kadar tanıdıktı ki. Beritan gibi bakmıyordu ama sevdiği kadın gibi hissettiriyordu. Bu hayatta tek bir kadını sevmişti. Bu hayatta tek bir kadına çapkınlık yapmıştı. Ama o kadın şimdi başka bir elin, başka bir gözündü. Bu gözler o yüzden yabancıydı. Gerçekleri anımsamasıyla gözlerini zor bela kadının gözlerinden çekebilmişti.

“Yani ben...” İtirafını açıklamaya çalışmıştı. “Ben bir kadını tek.. değil.. çapkınlık...” Çaresizce kucağındaki bebeğe baktı. Onun annesini sevmediğini söylemek ne zor olacaktı. “Ben çapkın olmadım... Bir kadın...”

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Beritan derin bir iç çekti. “Çok pişmanım, Kemal.”

Kaşları çatılan genç adam gözleri karşısındaki kadına dikti. “Neden pişmansın?”

Söz verdiği için! “Sana söz verdiğim için. Senin geçmişini mahvettiğin, geleceğini yok ettiğim için. Umut verdiğim, bu umuda asılmana sebep olduğum için. O zaman çocukluk etmeseydim, hayır deseydim şimdi hayatın farklı olurdu. Bir kadınla evlenmiş, Mirhan’ın adını kendi oğluna koymuş olurdun.”

Kemal ihtiyatla gülümsedi. Evet, geçmişini mahvetmişti. Ancak artık öyle değildi. Kadının canını yaka yaka kelimeleri dilinden döktü.

“Yakın zamanda evlenecek bir adamın ne geçmişini ne geleceğini mahvetmiş olamazsın!”

Yakın zamanda evlenecek bir adam! Ne yani, Kemal evleneceği bir kadın bulmuş muydu? *O iş geçti bizden*, diyen adam evlenmeye karar vermiş miydi? Yüzündeki acı ifade şaşkın bir gülümsemeye döndü.

“Evleniyor musun?”

Kemal kucakındaki küçük bebeğin elini tuttu. Evet, evleniyordu. Bu küçük bebek bile evleneceği kadını iyi tanıyordu. “Evet, bana uygun, hayatıma almayı istediğim kadını buldum.”

Beritan dudaklarını ısırды. “Kim bu şanslı kadın?”

Dudağının kenarı yukarı sıyrıldı. Gözlerine yıllar sonra heyecan dalgası yayılmıştı. O kızı gördüğü günden bu yana kararını vermişti Kemal. Onunla evlenecek ve hayatını onunla birleştirecekti.

“O değil, ben şanslıyım.”

Midesine giren ani krampin anlamını çözemedi. Kemal’in evlenmeye karar verdiği kadın gerçekten şanslıydı. Ve Kemal bu şansını onda değil kendinde görüyordu. Beritan’ı merak cezpetti. “Kim peki, onu söyle bari.”

“Sen çok iyi tanırsın.”

Kadının dudakları düz bir hal aldı. “Çok mu iyi tanıyorum?”

“Evet.” Adını söylemek bile Kemal’i heyecanlandırıyordu. Babasına durumu izah etmiş, yakın zamanda istemeye gitmelerini talep etmişti. Dünden razı bir adamla karşılaşmayı beklemese de ailesinin rızasının olması mutlu etmişti. Hastanede görmüş, hal ve hareketlerine istemsizce dikkat kesilmiş, o an vurgunu ciğerlerine yemişti.

“Görümcen, Jiyan. Evleneceğim, hayatıma almayı uygun bulduğum tek kadın o.”

Şanslı kadının ismi kulaklarında defalarca kez yankılandı. Defalarca kez Jiyan adı beynine tokmak gibi indi. Düzinelerce zincir vücudunun etrafını sarıp kadını nefessiz bırakana kadar çekildi. Midesinde az önce giren kramp, şimdi ağırlı bir sancı olmuştu. Kemal, Jiyan ile mi evlenecekti?

“Sen.. sen nasıl...”

Plak gibi takılan kadına sakinlikle sorusunu yöneltti Kemal. “Ne nasıl?”

Daha Kemal’in sorusunu cevaplamadan dışarıdan bir ses duydu. Biri adını bağırarak çağırıyordu. Kuzenine gözleri stabil kalan Beritan sesin tanıdık ve ürkütücü derecede kızgın olduğundan korktu.

“Bu Şerwan’ın sesi değil mi?” diye soran Kemal, dostunun böyle bağırmasına şaşırılmıştı. Bir şey mi olmuştu? Kılıcığında duran Mirhan’ı ne yapacağını, nereye koyacağını düşünürken Beritan yerinden ok gibi fırlamış, oturma odasından koşarak çıkmıştı.

Evden bahçeye doğru koşan kadın, kocasının bu şekilde gelmesini beklememişti. Onu almaya bugün bile geleceğini ummamıştı. Şimdi ise bahçenin ortasında durmuş, babasıyla konuşuyordu.

Bütün ailesi bahçede gelişen olayın anlamsızlığıyla toplanmış, Şerwan’ı izliyordu. Beritan annesini, kardeşlerini, yengesini göz hapsine almış, yüzlerindeki şok ifadesini görünce utanmıştı.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Şerwan, ne oluyor oğlum? Niye celallendin?” Damadıyla arasına görünür mesafeyi koyan Mehdi Bey, gelişine anlam verememişti.

“Karımı almaya geldim, Mehdi Bey.”

“Şerwan...” diye ikaz etti. “Sen karını sabah buraya gönderdin. Şimdi ne hakla almaya geliyorsun?” Kızını göndermek istemiyordu. Madem bu eve geri göndermişlerdi, Zozan Hanım evini ailesini derleyip toplayacaktı, bu süreç Beritan olmadan da geçebilirdi.

“Haberim yoktu, Mehdi Bey. Olsaydı karımı göndermezdim.” Kayınbabasından gözlerini ayırmayan Şerwan, sakinliğini korumaya devam ediyordu. Az sonra pimi çekilmiş bombaya dönüşecekti. Çok az bir vakit kalmıştı.

“Senin karını senden habersiz nasıl baba evine yolluyorlar? Kızımı almaya izin vermiyorum. Benim kızım evimden bugün çıkmayacak.” Emri verir gibi elini indirmişti. Asıl anlayamadığı buydu. Şerwan’ın haberi olmadan nasıl gönderebiliyorlardı?

“Size *haberim yoktu*, diyorum. Beritan benimle bugün gelecek.”

Beritan müdahale etmeliydi. Babası ve kocasının arasında çirkin bir tartışma başlamadan sonlandırmalıydı. “Şerwan.” Ürkek sesiyle kocasının adını çağırdı.

Şerwan kafasını öyle şiddetli Beritan’a çevirmişti ki, boyun lifleri zedelenmekten öte kopma derecesine gelmişti. “Sen benden izinsiz nasıl buraya gelirsin?”

Kemal, bebeği Rahşan’ın eline tutuşturmuştu. Dostuna doğru süratle ilerledi. “Şerwan, kendine gel.” Akıbetlerini şimdi öğrenmiş olmasına rağmen çabuk toparlanmıştı. “Amcamın evindesin, hareketlerine dikkat et.”

Bahçe kapısından içeri Bedirhan ve Baran girdi. Bahçedeki manzara pek iç açıcı değildi. Karşı karşıya durmuş Şerwan ve Kemal, az ötelerinde yaprak gibi titreyen Beritan, sakin kalmaya gayret eden habaları bahçenin ortasında vahim bir hal almışlardı.

“Ne oluyor lan burada?” Kalabalığa ithafen konuşan Bedirhan, durumu bir an önce öğrenmek istiyordu. Beritan ne zaman gelmişti, Şerwan ne zaman gelmişti? Bu evin hali neydi böyle?

Şerwan ağır ağır arkasına döndü. Üslubunu fark etmeyen adama imalı cevabıyla yüklendi. “Karımı almaya geldim, Bedirhan Ağa.” Karısını alıp bu evden gitmek istiyordu.

Mehdi Bey izin vermemekte kararlıydı. “Sen sabah karını gönderdin, Şerwan Ağa. Kızımı yollamıyorum.”

Şerwan’ın hududu ezilmiş, sabrı tükenmişti. “Mehdi Bey, ağalığımı bu evde kullanmak istemiyorum. Beni kayınbabamın evinde bu duruma sokma.” Bu bir uyardı. Ağalığını kullanırsa arada ne sevgi ne saygı kalacaktı.

“Sabah senin karını oğlunla gönderdiler. Benim kızım bu eve gönlü kırık geldi. Beritan benim evimden çıkmayacak.”

Beritan gidecekti. Ailesiyle kocasının arasının daha kötü olmasını istemiyordu. Ağabeyine yalvarırcasına baktı. Sorun çıkarılsın, bir şey sormasın, engel olmasın istiyordu. “Geleceğim, Şerwan geleceğim.” Kocasına doğru yürüdü.

Şerwan kendisine doğru gelen kadınla göz teması kurmamış, elinden tuttuğu gibi sırtını dönerek peşinden sürüklemişti. Bedirhan’ın yanından geçerken kayınbiraderine kaşlarını çatmış, gözle görülen bir mesafe katmıştı.

Arkalarında bıraktıkları Mirhan’ı fark etmeden evden çıkmışlardı. Şerwan çalışır halde duran arabasına karısını bindirmiş, kapıyı yüzüne sertçe kapatmıştı. Suratı öfkeden gittikçe morarıyordu. Şoför koltuğuna geçtiğinde kendi kapısını kırarcasına kapatmıştı. Yola hızlıca çıktı.

Gözlerini usul usul Şerwan’a çevirdiğinde gazapla yüklenmiş bir adam gördü. İlk gün ona öfkeyle bakan, varlığından rahatsız olan, hatta görmek bile istemeyen adamı gördü. Ne var ki peşine düşüp gelmişti. Beritan onsuz acı çekeceği düşüncelerinde yüzerken Şerwan onu boğmaya gelmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“An...”

“Kes sesini!” Yola bakan adam, kadının kulaklarını kopartacak derecede bağırdı. Eve gidene kadar bir kere olsun kadına bakmadı. Kara gözlerini yoldan ayırmamış, direksiyonu ellerinde ezmiş, esner teni morarana kadar dönüp bakmamıştı.

Beritan çekinerek baktığı her seferde daha beter olan bir adam görmüştü. Şakaklarında atardamarlarının atışını net görmüştü. Morarmış ellerine dehşetle bakmıştı. Korkunç bir adama dönüşmüştü kocası. Korkunç bir adama dönüşerek kadının kalbini ezmişti.

Arabayı konağın önüne park etti. Frene aniden basması Beritan’ın alnını torpidoya vurmasına neden olmuştu. Şerwan arabadan indi. Karısının yanan canını umursamadan arabanın etrafında dolanıp yan kapının önünde durdu. Kapıyı hızlıca açmış, karısını yaka paça indirmişti.

“Şerwan, yalvarırım...” Yaprak gibi titreyen kadın, keskin bakışları alınca susmuştu. Ağlamak istiyordu. Bu adamın gazabından korkuyordu. Ne yapacağını kestiremiyor, bu bilinmezlik ciğerini sıkıştırıyordu.

Bileğini parmakları arasında ezerek peşinden sürükleyerek götürdü karısını Şerwan. Bahçenin kapısını çarparcasına açtı. Gözleri kimseyi görmüyor, arkasında ismini yalvaran kadını duymazdan geliyordu.

Ailesi bahçede oturuyordu. Ağabeyinin gelişini bekliyormuş gibi uçtan uca sabırsızca yürüyen Nêçîrvan, gelişini görünce peşine düşmüştü. “Şerwan,” dedi ihtiyatlı sesiyle. Beritan’ı peşinden sürükleyişinden belliydi ki zarar verecekti.

“Karışma, Nêçîrvan.”

“Yapma...” Ağabeyinin önünde durdu. “Daha önce de yaptın, burada değildim. Bu sefer izin vermem.”

“Nêçîrvan, karışma.” Kardeşini elini tersiyle kendinden uzaklaştırdı. Nêçîrvan’ın akliselim davranışı bile Şerwan’a ters geliyordu. “Bana sen dahil kimse karışmasın.”

“Şerwan!” Keskin sesiyle ağabeyini uyardı. “İyi görünmüyorsun.”

“Gayet iyiyim...” Ölümcül soluklarını burnundan verirken kardeşini ikna edercesine kafasını salladı. “Gayet iyiyim...”

“Babam duymasın, kötü olursun.”

Şerwan kardeşinin bilgisizliğine daha da sinirlendi. “Ağır Ağa Vedat’ın evinde Botan’la konuşuyor. Dicle meselesi bugün senin kardeşinle konuşulacak, kardeşin yarın ben evleniyorum diyecek. Şimdi önümden çekil.” Bugün kırmadığı insan kalmayacaktı. Bugün Beritan ile beraber herkesi yakacaktı.

Bileğinden tuttuğu kadını peşinden sürükleyerek merdivenleri çıktı. “Şerwan...” diyen kadın yine aynı muameleyi görüyordu. Bütün korkusunun üstünü yeniden nefret kapladı. Şerwan’dan bile nefret eder hale gelmişti. Ailesi yaka paça suçlu gibi götürülmesine şahit olmuştu. Konak yine aynı muameleden geçmesini sessizce –çaresizce– izliyordu. Zira Şerwan’ın karşısında duramayacaklarını biliyorlardı. Nêçîrvan’ı bile itmişti ki diğerlerine ne yapardı düşünemiyordu.

Basamakları bitirdiği gibi karısını alıp çalışma odasına girdi. Kendinden iterek uzaklaştırmıştı. Ne kadar uzak olursa Şerwan o kadar kendinde kalacaktı. Işığı açarak sandalyeye tutunan kadına baktı.

“Sen... Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Delilenmiş gözleri karısının üzerinde baştan aşağı gezindi durdu.

Beritan çıkmayacak, bağırmayacaktı. Altan alacak, sakinlikle açıklamasını yapacaktı. “Şerwan, sakinleş, öyle konuşalım.” Elleri onu yatıştırmaya yarayacakmış gibi havaya kalktı. “Şu an sinirlisin, sakinleşmelisin.” Sakinleşmezse Beritan bile onu evden kovdukları için kızılca kıyametlerini çıkaracaktı.

Şerwan kaldırdığı ellerine sabırsızca bakarken gözüne boyunda taşıdığı kolye takıldı. Ezo’nun delirmesini sağlayan kolyeydi. Kolyeyi takması yetmezmiş gibi bir de ondan habersiz babasının evine gitmişti.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ulan dün gece o odadaydık seninle...” Eli kapının ardındaki odayı işaret ediyordu. “Orada seninle huzur buldum. Güldük eğlendik. Dün gece gözümün içine baktın! Hiç mi utanmadın?”

Mesafesini korumaya, dilinden sözlerini esirgememeye ant içti.

“Ben sende huzur buldum dün gece. Mutlu oldum. Mutlu ettim. Sarıldım, bırakmak istemedim. Uyumak istemedim sırf biraz daha konuşalım, sesini duyayım diye... Ne olursa olsun sana geldim ben...” Hatalar yavaş yavaş yüzüne vuruyordu kadının. “Hastaneye yanıma gelmedin, eve geldim dönüp bakmadın. Kırıldım, yine sana ben geldim. Ulan uzak olalım, dedin, yine yaşadıklarına verip kabul ettim. Sen nasıl benden habersiz bavulunu toplar, benim oğlumu benden götürürsün?”

“Annen gönderdi.”

“Benim karım güçlü, dedim. Ulan benim karım kimseye boyun eğmez, bana bile karşı çıkmış, dedim. Benim karımdaki cesaret öyle kolay değil, dedim. Ne yaptın?” Kafasını yana çevirerek karısından duymayı umduğu cevabı beklemeden konuşmaya devam etti. “Annemin iki sözüyle evden gittin. Dün gece gözümün içine baktın. Hiç mi utanman yok senin? Senin aklın nerede?”

Beritan da aklının nerede olduğunu bilmiyordu. Hata yapmıştı hem de büyük, affedilemez bir hata. Hırsına kurban gitmiş, kocasıyla en güzel gecesinin, en güzel sabahının ardından çekip gitmişti. Beni anlasınlar mantığıyla yola çıkmış, çıkmaz bir sokağa düşmüştü.

Beritan hatanın alasını yapmıştı. Geri dönüp yolunu bulamıyordu. Pusulasını kaybetmişti. Hırsı pusulasını bozmuştu. Zamanı kötüye gidiyordu. Zamanın kötü insanı olup kendine ve çevresine zarar vermişti.

“Annen *git*, dedi. *Git, ben seni çağırdığımda gel*, dedi. Ben kaynanamın sözüyle de bu evde hareket ediyorum.” Şerwan ağ-

zını açmadan Beritan devam etti. “Dün gece benim için de çok güzeldi. Sana sığındım ve bundan bir an bile pişmanlık duymadım. Mutlu olmadım mı ben? Sana git demek çok mı kolaydı? Benim canım yanmadı mı? Senden uzak kaldığım her saniye kahrolmadım mı? Öldüm, Şerwan öldüm.” Her şey o kadar üst üste gelmişti ki kendini tanıyamaz olmuştu. “Bana geldiğin her sefer senden gidemedim ama canım yine yandı. Bizim için ulaşılmaz olmak daha güzel, daha iyiydi.”

Şerwan kadının üzerine doğru vardı. Andını bozmuş, mesafeleri yok ederek mağrur çenesi yeniden dikleşen kadının dibinde durdu. Gözünü alan parıltıya eli uzandı. İsimlerinin olduğu altın kolyeyi tuttuğu gibi boynundan çekmiş, kadının acıyla inildemesini pervasızca dinlemişti.

“Sen ulaşılmaz kadın değil, uğraşılmaz bir kadınsın!”

Beritan sakinliğini o an kaybetti. Boynundan çıkilen zincir canını yakmıştı. Solunda ise ferman yazılmıştı. Acıyla bağırarak kocasını kendinden itti. “Niye beni getirdin ha? Niye beni babamın evinden bu cehenneme getirdin? Yeterince yanmadım mı? Günahlarımın bedelini yeterince ödemedim mi? Söyle, ben uğraşılmaz kadınsam bu evde ne işim var?”

Parmağı arasında tuzla buza dönecek şekilde sıkıdığı kolyeyi gözüne doğru salladı. “Ulaşılmaz olan kadın bunu takmazdı. Ulaşılmaz olan kadın ilk kadın varken bu evde, bunu takmazdı. Nasıl yaptırdın bu kolyeyi? Nereden aldın?”

“Ben yaptırmadım. Aklımın ucundan bile geçmedi. Delal Sultan yaptırmıştı. Geldi, hediye etti, boynuma taktı. O an sevdim; senin adın vardı, oğlumun adı vardı. Bana mutluluk hissettiren bir şeydi...” O anki düşüncelerini ve olanı olduğu gibi kocasına aktardı. “Sonra gideceğim geldi aklıma, bütün hevesim, sevincim yine kursağımda kaldı. Aldım bavulumu çıktım evden.”

Şerwan sinirle güldü. “Bu kadar basit yani!” İması, karısına zerre kadar inanmadığını beyan ediyordu. “Peki sen Ezo’nun

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

üzerine kuma geldiğin gün bu kolyeyi boynundan çıkardığını biliyor musun? Bizim adlarımızın yazılı olduğu kolyeyi çıkardığını biliyor musun? Bir çocuğum olduğunda onun adını yanına koyacağımızı biliyor muydun?” Bunları elbette bilmiyordu. “Ama bilmediğin aptalca davranacağın anlamına gelmez.”

“Çünkü uğraşılmaz kadının böyle bir kolyeyi takmaya hakkı da yok, haddi de. Çünkü uğraşılmaz kadın bunların hiçbirini hak etmiyor. Senin itip kakmanı hak ediyor. Senin sevgisizliğini, acımasızlığını, merhametsizliğini hak ediyor.” Kolları iki yanına öfkeyle düştü. Kocasına yükselen sesi dinmek bilmedi.

Karı koca içeride kavga ederken dışarıda Nêçîrvan'ın girişini engelleyen Vedat ve Zilan vardı. Bu tür kavgalara fazladan insan karışınca kıyamet tellalı beraberinde geliyor, o kavga bambaşka bir boyut kazanıyordu. Nêçîrvan'ın karı koca kavgasına karışmasına hamile karısı ve kardeşi engel oluyordu.

“Görüyor musun sana sevgisiz davrandığı mı? Sana merhametsizlik ettiği mi? Benim seninle mutlu olduğum sabahı heba eden sen değil misin? Ulan kardeşim senin ölümüne sebep olduğu için ben kendimi suçladım. Seni bu evden uzaklaştırmak istedim.” Bütün planlarını mahveden kendi karısı olmuştu.

“Seni de, oğlumu da alıp tatile götürecektim. Şu evden uzaklaş, kendine gel diye. Sırf senin istediğin aile olup bir tatil yapacaktık. Yüzünü güldürecektim ulan.”

Beritan kafasını salladı. Yüzünde tatil fikrinden hoşlanmayan bir ifade vardı. “Senden ne tatil ne de bir şey istemiyorum. Şu kapıdan bile seninle çıkmak istemiyorum.” Uğraşılmaz kadın damgasını yemişti ya, artık hiçbir şey istemiyordu. Öfke vücuduna yeniden nüksetti. Kadın kederiyle tekrar bağırdı.

“Sender tatil falan istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum, Şerwan Ağa! Git, sevdiğin karına git. Uğraşılmaz kadına gelme.”

Şerwan'ın vereceği cevabı açılan kapı engellemiştir. İçeriye en az onlar kadar sinirli, en az onlar kadar harap olmuş Ezo girdi.

Dışarıda kopan ayrı bir kıyamet vardı, burası ayrı bir dünyayı yaşıyordu. Kocasına temkinli edasıyla döndü.

“Şerwan yeter...” Toparlanmaları gerekti. “Yeter... Aşağıdakiler delirmiş durumda. Baban Botan’ı evlenmesi için ayrı sıkıştırıyor. Jiyan babanı vazgeçirmeye çalışıyor. Sen buradasın. Yeter... Bitir artık şunu...”

Bu kadın nereden çıkmıştı şimdi? Şerwan unuttuğu nefesi alarak karısına döndü. “Sen niye içeri girdin? Kim sana gel dedi? Karışma, geride dur.” Hırlayarak karısını uyardı.

“Ne demek karışma! Yeter, gerçekten yeter bitir artık bu tartışmayı.” Ela gözleri düşmanlığını beslercesine Beritan’a döndü. “Sen de sus. İstedğin oluyor işte. Kocan seni seviyor, kocan sana geliyor, kocan seni tatile götürüyor. Ne bu sahte naz niyazlar?”

Elini teslim olurcasına kaldırdı. “Yok, Ezo kalsın. Ne senden ne kocandan bir şey istemiyorum. Dün tatilden gelen sen, keyfini yapan sen oğlum odada ağlarken gelip saçlarıma yapıştın.” Yaptığını artık saklamayacaktı. Şerwan’a döndü. “Oğlum orada ağlarken senin kazandan beni sorumlu tutup saçlarımı çekti, beni duvara itti. Ne oğluma uzanabildim ne bir şey yaptım.”

Uğraşılmaz kadın damgası canını fena yakmıştı. Ve Beritan canını yakanlara artık susmayacaktı. Ezo’ya kara gözleri çivi gibi çakıldı. “Yarın ben tatile gidersem gelip oğlumu da döversin. Senden de, kocandan da bir şey istemiyorum.”

Ezo’nun eli ağzına gitti. Son sözlerini, ağır ithamını, hakaretini duyarken şoka girmişti. Mirhan’ı dövecek kadar aşağılık bir kadın mıydı? Belki de daha aşağılık olan ne dediğini bilmeyen bu kadındı.

Şerwan iki kadını izledi: İki yabancıyı! İki düşmanı! İki nefreti! İki simayı bir adım gerileyerek izledi. Bu kadınları tanııyordu. Bu kadınlar onun bildiği, onun tanıdığı, onun değer verdiği, sevdiği, saydığı kadınlar değildi. Ezo ve Beritan kılığında iki düşman ruhtu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Siz neler yapıyorsunuz birbirinize?” Şuurunu kaybetmiş halde iki kadına sorusunu yöneltti. Bu iki kadın neydi, ne oluyordu? Kulağına çığlık sesleri dolmuş, ancak Şerwan iki kadını izlemekten duyamamıştı.

Kapının eşiğinde onları izleyen Neçîrvan, Zilan ve Vedat koşmuştu. Tiz bir çığlık daha, “Baba!” feryadıyla beraber kopmuştu. Ezo çığlıkla beraber kendine gelerek koşarken, Şerwan ve Beritan peşinden koşarak çalışma odasından çıkmışlardı.

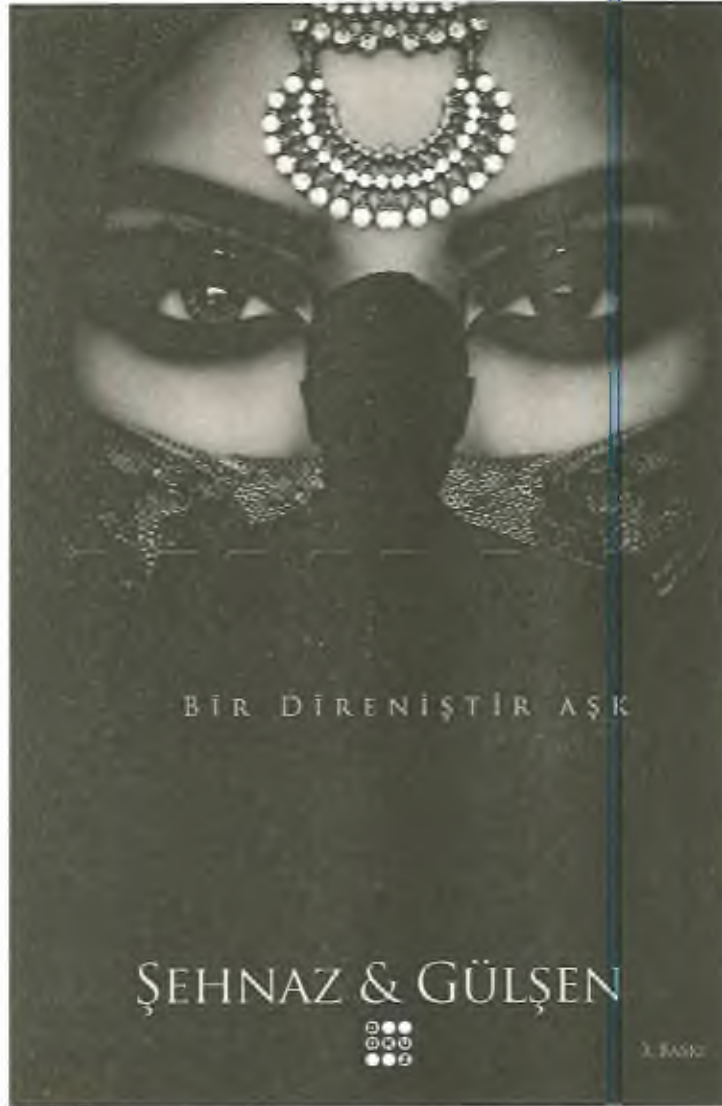
Feryat Vedat’ın evinden Jiyan’ın sesiyle kopuyordu. Bütün kabalık duvardaki ara kapıya koşmuştu. Beritan ve Şerwan’ın unuttuğu bebeği uyanmadan Baran getirmiş, Şilan’ın kucağına bırakmıştı. Feryatları duyduğunda o da içeri girmişti.

Elindeki bebeği nereye koyacağını bilmeyen Şilan, ablasının feryatlarını tekrar duyunca babasının iyi olmadığını anlamış, babasına koşmak isterken ayağının takılmasıyla kendini bebekle beraber yerde bulmuştu.

Şerwan babasına koşmak için merdivenleri inerken, Şilan’ın oğluyla beraber yere düşüşünü görünce durmaya çalışmış, kayarak düşmeden evvel tırabzana tutunmuştu. Beritan kocasının arkasında durmuş, oğlunu yerde görünce iki büklüm acısıyla, “Mirhaan!” diye bağırmıştı.

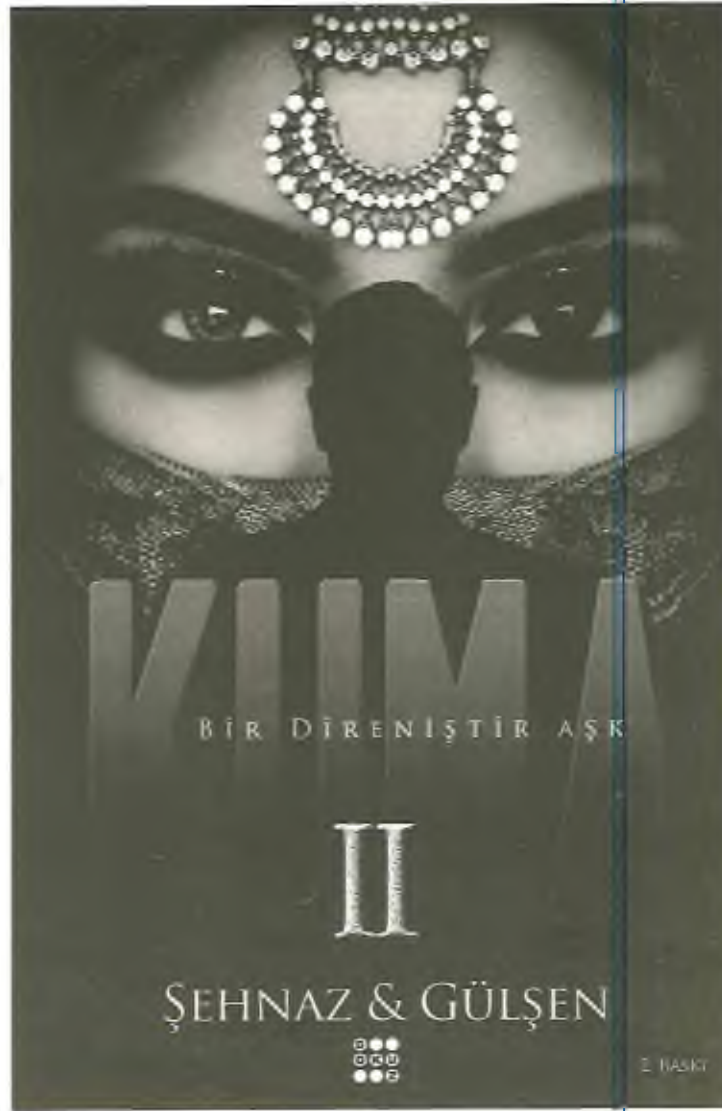
Babaya yanan yürekler, evlada yanacaktı.

-Takip Edin-

1. The first line of the document is a header line, which is a blue line.

2. The second line of the document is a header line, which is a blue line.

SEHNAZ GÜLŞEN

Emanet Gelin

Adetler gerinde güzeldir.

7. BASKI

1. The first line of the document is a header line, which is a blue line.

2. The second line of the document is a header line, which is a blue line.

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

Diğer ailelerimizde yanmıyor aile.

Emanet Gelin

II

2. BASKI

1. The first line of the document is a header line, which is a double line.

2. The second line of the document is a header line, which is a double line.